

Giới thiệu Mùa Đông Dài

Một câu chuyện tình đáng nhớ giữa hai người trong truyện Mùa Đông Dài, một quãng thời gian dài vắng bóng cũng không thể tách họ rời ra.

Anh lúc ấy chỉ là một tập sự, cô đã gây ra nhiều ấn tượng đến mức anh không thể quên được, cô rời xa anh vì hoàn cảnh, anh vẫn chờ đợi cô. Đến khi là một quân nhân cao cấp, sự chờ đợi ấy đã không phụ lòng anh...

Anh đã gặp lại cô, chuyện tình cũ hôm nào giờ đã được hồi sinh, anh muốn cô giúp mình gánh vác một phần của quốc gia. Lần này cô từ chối cũng không được, anh sẽ bắt cô ký vào giấy!!!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một phong thư không gửi

Một phong thư không gửi.

Mùa đông thành phố B luôn lạnh vô cùng. Sáng sớm tôi đã bị lạnh cóng đánh thức, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy một trận tuyết đổ như bông.

Mùa đông năm nay thân thể lão Hà bắt đầu thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài vấn đề. Tôi khuyên ông đi bệnh viện, nhưng lão Hà vẫn không đồng ý. Mỗi khi tôi nhắc đến, ông luôn cau mày mắng tôi: "Tôi đã làm lính mười mấy năm rồi, chút sức chống cự với căn bệnh vặt này cũng không có sao?"

Thật ra thì tôi hiểu, lão Hà đã sợ hãi. Sợ lỡ như khám ra một căn bệnh nguy hiểm, từ đó ông không thể bước ra khỏi cửa bệnh viện. Có điều cuối cùng tôi khóc một trận, lão Hà mới miễn cưỡng đi khám. Không có vấn đề gì lớn, thật vô cùng may mắn.

Tôi quên mất từ lúc nào mình bắt đầu gọi ông là "lão Hà, lão Hà", đã kêu được ngần ấy năm, thật sự ông đã già. Ngày đó tôi ngồi xem tivi song song với ông, lơ đãng quay đầu nhìn thấy bên tóc mai của ông có một nhúm tóc bạc sáng ngời rất chói mắt. Tôi nhìn khó chịu, nói muốn nhuộm tóc cho ông, còn bị lão Hà cười nhạo một trận.

Trên TV đang chiếu nghi thức duyệt binh kỷ niệm 60 năm dựng nước, lão Hà chăm chú nhìn trong chốc lát, bỗng hỏi tôi, có biết trong cuộc đời lính mười mấy năm của ông tiếc nuối nhất là chuyện gì không? Tôi lắc đầu, ông cười nói cho tôi biết đáp án, ông nói ông tiếc nuối nhất chính là không thể đợi đến toàn bộ đội thay đổi trang phục đã chuyển nghề rồi, kiểu quân trang 07 kia mặc lên người hùng dũng phóng khoáng biết bao.

Tôi cũng cười theo, trong đáy lòng hoàn toàn chua xót.

Tôi biết lão Hà vẫn hoài niệm nơi đó cũng chính như tôi. Hoài niệm đến đại viện cũ kỹ, nông trường, bãi sông, hoa nở khắp núi đồi và vô số thời gian vui vẻ. Tôi ngày đêm nhớ đến chúng, dù đã rất nhiều năm cuối cùng tôi vẫn chưa về đó một lần nào.

Trước đó không lâu tôi buồn phiền biết được hai năm nữa đại viện cũ và nông trường sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Ngày nghe thấy tin tức kia tôi lại mất ngủ. Trên mặt tình cảm cho đến bây giờ tôi là một kẻ có nhận thức muộn màng, đều phải sau khi xa cách thật lâu mới có thể cảm thấy khổ sở. Cho nên giấc mơ là nơi an ủi duy nhất của tôi.

Ở trong mơ tôi lại nhớ đến nông trường, vượt qua dãy tường thấp, đi đùa nghịch nòng nọc trong bãi sông; Ở trong mơ tôi lại nhớ đến bãi tập trong đại viện, tìm chiếc giày xăng đan bị vứt dưới bầu trời đầy sao; Ở trong mơ, tôi ngồi xe quân sự chông chênh đến một nơi rất xa, mờ mờ mắt trong sương mù thấy được anh.

*****

Chương 1

Mùa đông, thành phố B.

Sau ba ngày bão tuyết trút xuống không ngớt, cuối cùng bầu trời cũng trong lành, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khiến tinh thần người cũng phấn chấn lên. Quân khu B - sư bộ tập đoàn quân sư T nằm ở thành phố Đông Giao đang mở rộng cửa lớn, từng chiếc xe quân sự nghiền nát tuyết đọng nổi đuôi nhau chạy vào.

Binh lính trên xe mới vừa kết thúc chuyến huấn luyện dã ngoại một ngày một đêm, cảm giác lẫn lộn trong thời tiết đổ tuyết âm vài độ cũng không dễ chịu, chiếc xe này rẽ vào khúc cong, dừng trước lầu tiểu đoàn trinh sát thuộc sư đoàn. Trong chốc lát một vị sĩ quan thượng úy người đầy bùn lầy xuống xe, chỉnh lại quân mũ, sải bước nhanh lên bậc thang.

Lính trinh sát gác cửa lập tức đứng dậy chào anh một cái. Sĩ quan thượng úy qua quýt chào đáp lễ lại, còn chưa đi xa đã bị người lính trinh sát gọi lại: "Trình đại đội trưởng, Chu phó doanh trưởng báo sếp qua văn phòng của Chu phó doanh trưởng một chuyện."

Trình đại đội trưởng - Trình Miễn đương chuẩn bị lên lầu tắm rửa một cái rồi ngã vào giường ngủ dừng bước một chút, chuyển sang đi đến văn phòng của Chu phó doanh trưởng.

"Báo cáo."

"Mời vào."

Trình Miễn đẩy cửa vào, vỗ vỗ bụi trên mũ rồi nói: "Phó doanh trưởng tìm tôi à?"

Chu phó doanh trưởng ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện, nhìn anh cả người bắn thiu, nhin cười không được: "Xem ra tôi tìm không đúng lúc, sao vậy, mới vừa về à?"

Trình Miễn gạt đầu, giữ vững tinh thần kéo chiếc ghế ngồi xuống đối diện Chu phó doanh trưởng. "Có việc gì xin sếp cứ phân phó, tôi chính là đồng gạch, nơi nào cần thì cứ mang qua đó."

"Ít lắm mò đi, cậu xem trước cái này thử."

Vừa nói vừa đưa cho anh túi hồ sơ, Trình Miễn mở ra lật vài tờ, nhíu lông mày: "Đây không phải là hồ sơ tân binh sao, sếp cho tôi xem cái này làm gì?"

"Cậu vẫn chưa nghe nói à? Năm nay kiểm tra lại toàn bộ tân binh sư đoàn, điều tra ra một người lính mắc chứng Parkinson tổng hợp, phía trên nói để cho quay về."

"Cái trong tay tôi à?"

Chu phó doanh trưởng gạt đầu: "Đây là chính trị viên đích thân nhận lính, theo lý thuyết hẳn là cậu ta hoặc là cậu hay chỉ đạo viên Từ Nghi đi, nhưng mấy ngày nay hai người này cũng không ở đây, nên cậu phải vất vả đi một chuyến thôi."

Lúc này Trình Miễn mới coi như đã hiểu, anh vừa cúi đầu lật lật hồ sơ, cái tay để không không tự chủ vuốt vuốt mái tóc ngắn. Lại ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt chế nhạo của Chu phó doanh trưởng: "Không muốn đi đúng không? Mới vừa rồi không phải còn nói mình là đồng gạch, nơi nào cần thì mang đến nơi đó sao?"

Thấy tâm tư bị người khác đoán được, Trình Miễn cũng cười: "Phó doanh trưởng, sếp muốn kêu tôi lên núi đao xuống biển lửa tôi không có ý kiến, nhưng chuyện trả lính gọi tôi làm thì đã tìm lộn người rồi. Cái khác không nói, tôi đến nhà người lính này cũng không biết nên nói gì với cha mẹ cậu ta."

"Không phải cậu rất có tài lắm lời sao? Đến đó tiếp tục phát huy là được."

"Sếp tha tôi đi, chuyện lớn như vậy tôi có muốn tiếp tục lắm lời cũng bị người ta đuổi đi."

"Chỉ bằng gương mặt của cậu được xưng là 'hình tượng đại biểu' đuổi không đi," Chu phó doanh trưởng hiển nhiên không muốn nhiều lời với anh, "Được rồi, ăn sáng xong thu dọn một chút liên tục tiếp tìm Giang Hải Dương của đội các cậu, rồi hai người cùng đi."

Vừa nói xong thì Trình Miễn cả người lẫn hồ sơ đều bị đuổi ra khỏi văn phòng của phó doanh trưởng. Sờ sờ cánh cửa suýt đụng vào sống mũi, Trình Miễn bật cười nói: "Còn phải hai người? Chuyện này phô trương hơi bị lớn."

Oán trách thì oán trách, nhưng cấp trên phân bổ nhiệm vụ phải thi hành thì vẫn thi hành thôi.

Ăn sáng xong, Trình Miễn tắm rửa qua loa, trở về ký túc xá thay bộ quan trang mới tinh. Người đàn ông mang tác phong quân nhân đứng trước gương cuối cùng cũng không thất vọng cái danh hiệu "hình tượng đại biểu" này rồi. Gương mặt anh tuấn kiên cường, vóc người cao lớn rắn rỏi, các kỹ năng quân sự nổi trội, càng hiếm có chính là không có nhiều ham mê xấu. Là một đại đội trưởng trên sân huấn luyện tuyệt đối không nương tay, trong cuộc sống riêng lại có thể bình dị gần gũi hòa đồng với binh lính trong đội. Không kể đến bối cảnh gia đình, chỉ đơn giản nhìn đến bảng lý lịch bảy năm của anh cũng thấy được anh là một trong những sĩ quan trẻ tuổi có tiền đồ nhất trong tập đoàn quân rồi. Đây chính là Trình Miễn trong mắt mọi người.

Cài xong cái nút áo cuối cùng, Trình Miễn lại nhìn vào gương chỉnh lại huy chương trên mũ. Tất cả mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, anh xách lên chiếc túi đi xuống lầu, Giang Hải Dương đã đợi ở cửa viện.

"Biết lái xe không?" Trình Miễn khẽ nheo mắt nhìn Giang Hải Dương.

Giang Hải Dương vỗ ngực: "Chưa làm lính đã biết rồi."

"Vậy tốt." Trình Miễn vút chìa khóa xe cho Giang Hải Dương, "Đưa bọn tôi đến nhà ga rồi cậu quay về đi."

Giang Hải Dương đón lấy chìa khóa xe, sững sờ: "Đại đội trưởng, phó doanh trưởng giao cho tôi đi cùng."

"Bớt nói nhảm." Trình Miễn hất cằm, ý bảo anh ta lên xe, "Chuyện này không cần phải hai người."

Quan hơn một cấp đề chết người, Giang Hải Dương đành phải phục tùng mệnh lệnh. Sau đó hai người đến nhà khách sư bộ nhận lính trả về, nhanh chóng lái xe vào khu vực thành phố.

Là một thành phố lớn nên từ trước đến nay trung tâm thành phố B luôn phồn hoa và huyền ảo. Mà nay lại ngay chủ nhật, đi đến đâu cũng là đoàn xe chằng chịt và dòng người qua lại không ngừng.

Trình Miến một ngày một đêm chưa ngủ tựa vào ghế lái phụ chợp mắt trong chốc lát, lúc mở mắt ra lại xe vẫn ở trên con đường cái dài nhất trung tâm thành phố kia, nhích từng tấc từng tấc về phía trước. Rét lạnh bị ngăn ngoài cửa xe, từng tia nắng chiếu vào sưởi ấm người một chút. Phản ứng đầu tiên của Trình Miến là kéo tấm chăn sáng xuống, song ánh mắt lướt nhanh khu vực thành thị náo nhiệt bên ngoài, anh lại thu tay về.

Trình Miến học ở trường quân đội ở một thành phố trong tỉnh gần thành phố B, trong quân đội kỷ luật nghiêm khắc, cơ hội xin phép ra ngoài cũng không nhiều, càng đừng nói đến ra khỏi tỉnh. Sau khi tốt nghiệp cũng được trực tiếp phân bổ đến quân khu B, doanh trại trú đóng ở vùng ngoại thành cách thành phố B chưa đến hai giờ chạy xe, nhưng công tác nhiệm vụ anh bận rộn, một năm cũng không vào thành phố mấy lần, càng đừng nói đến an nhàn ngồi xem phong cảnh thành phố này như bây giờ. Ngay lúc nghĩ về điều này anh cũng có chút hăm mộ Tiểu Trần - người lính trả về rồi, không có bộ quân trang này cậu ta còn có tự do.

Giang Hải Dương bên cạnh bỗng thở dài, Trình Miến nghiêng đầu nhìn anh ta, nói trêu ghẹo: "Ngồi không yên à?"

Giang Hải Dương ngai ngừng gãi gãi đầu: "Đại đội trưởng, tôi đây hai tháng rồi chưa vào thành phố."

"Cậu cho rằng tôi đã vào à?" Trình Miến tức giận, "Được rồi, đội lát nữa đến giao lộ phía trước thì dừng lại, cậu xuống xe nhanh chóng mua cho chúng tôi ít đồ mang theo ăn trên đường."

Giang Hải Dương vui mừng đáp một tiếng, đoàn xe dài ngoằn phía trước lại nhích lên, thật vất vả mới đến được giao lộ. Anh ta dừng xe lại hẳn, nhanh nhẹn đi xuống. Trình Miến cũng quay đầu nói với Tiểu Trần được trả về ở hàng sau: "Xuống xe đội một chút?"

Tiểu Trần lắc đầu chẳng nói câu nào, Trình Miến cũng không miễn cưỡng cậu ta, tự mình xuống hít thở không khí một chút.

Không khí sau khi đổ tuyết luôn trong lành, Trình Miến hít thở sâu vào. Đừng nói là anh đã quen ngồi mấy giờ không nhúc nhích ở trên sân huấn luyện thể này, thật sự bắp đùi đã khó chịu tê cứng không diễn tả được. Bên cạnh có người cũng không nên làm động tác thư giãn gân cốt quá kịch liệt, Trình Miến đành phải vờn vai một cái.

Song trong khoảnh khắc anh mới vừa giơ lên cánh tay kia, bỗng có người chạy qua từ phía sau anh, còn đụng vào lưng anh một cái thật mạnh, Trình Miến đứng vững, còn chưa kịp chửi mẹ nó thì đã nghe thấy một giọng nữ lạnh lạnh hô lên: "Bắt trộm!"

Trộm?

Trình Miến liếc nhìn về phía sau, chỉ thấy hai cô gái mặc đồ lao động và một người cảnh sát vội vã chạy về phía bên này. Nhất thời anh bừng tỉnh hiểu ra, tháo mũ xuống đuổi theo tên vừa đụng anh bỏ chạy.

Mấy ngày qua thành phố B mới vừa đổ tuyết, tuyết đọng trên đường còn rất dày, người bình thường chạy không quá nhanh. Nhưng Trình Miến không giống, anh là người mới vừa chịu huấn luyện gian khổ một ngày một đêm trong đồng tuyết, cho dù đôi giày da mang trên chân trở ngại anh phát huy, nhưng tốc độ của anh vẫn rất nhanh. Tên trộm chột dạ quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện ra có thêm một người đuổi theo, lập tức la lên: "Đừng đuổi theo!"

Trình Miến không nói, dưới chân tức thời tăng nhanh tốc độ. Tên trộm gần như chạy muốn học máu, quay đầu lại la lên một tiếng với anh: "Mẹ kiếp đừng đuổi theo!"

Trình Miến mím chặt môi, chạy lên trước với tốc độ chạy nước rút trăm mét, một mình trối gô tên trộm ẩn trên mặt đất.

"Mẹ kiếp, mày buông tao ra!" Tên trộm đã bị chế ngự gào lên.

"Tao cho mày chạy!"

Quay đầu cho tên trộm một cái tát, Trình Miến ghì chặt cổ của tên trộm cho đến khi cảnh sát chạy đến mới buông lỏng tay ra.

"Đàng hoàng một chút!"

Cảnh sát không chút khách sáo còng tên trộm lại, giao cho đồng nghiệp vội vã chạy đến áp giải lên xe cảnh sát. Lúc này một trong hai cô gái chạy đến, không ngừng nói cảm ơn với Trình Miến: "Nhờ có anh, cảm ơn, rất cảm ơn."

Trình Miến chỉnh lại trang phục của mình: "Không có gì, cô kiểm tra túi mình trước thử đi, xem có thiếu đồ gì hay không."

Cô gái trẻ tuổi nhìn qua loa: "Không có mất, thật cảm ơn anh..."

"Khách sáo rồi." Trình Miến cười nói, "Tôi là lính, đừng cảm làm việc nghĩa là chuyện nên làm."

Sắc mặt cô gái ửng đỏ, nhớ ra gì đó, rồi vẫy vẫy tay với người phía sau: "Tiêu Tiêu, mau đến đây."

Theo hướng cô ta vẫy tay, Trình Miến ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái đang giẫm lên tuyết đọng đi về phía bên này. Dường như lòng vẫn còn sợ hãi nên

cô đi chậm vô cùng. Trình Miễn neho mắt lại đánh giá cô gái từ trong ra ngoài đều hiện lên vẻ dè dặt từng li từng tí này, nói như đùa: "Bạn của cô có thể bị hoảng sợ."

Vừa nói xong, cô gái cảm đầu đi đến ngừng mặt lên. Khi ánh mắt dừng tại khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của cô, Trình Miễn bỗng mở to hai mắt, toàn thân đột ngột cứng ngắc, nhìn chăm chăm vào cô với ánh mắt khó tin pha lẫn chút kinh ngạc thậm chí có thể gọi là ngạc nhiên vui mừng. Còn cô hiển nhiên cũng thấy rõ anh, biểu cảm trên gương mặt thay đổi gần như giống hệt với anh. Đương lúc anh sắp sửa bật thốt lên tên của cô, thế nhưng cô gái kia lại bỗng quay người bỏ chạy!

Trình Miễn lại sững sốt, rồi sau đó lại chạy đuổi theo. Có điều là ông trời như cố ý trêu đùa anh, mới vừa chạy được một bước đã ngã ngửa trên mặt đất. Nhưng cú ngã này cũng đủ đau, Trình Miễn chậm chạp quá lâu đến mức thật mạnh xuống đất, cắn răng la lên: "Hà Tiêu! Em đứng lại đó cho anh! Hà Tiêu...."

Cô nhất định nghe thấy được tiếng la của anh, nhưng bước chân chạy trốn không hề thả chậm hoặc dừng lại. Trình Miễn đứng lên khỏi mặt đất, đương muốn đuổi theo thì cánh tay bỗng bị người khác kéo. Quay đầu nhìn lại là Giang Hải Dương.

"Đại đội trưởng! Đã xảy ra chuyện!"

"Có việc gì về rồi nói!" Một lòng muốn đuổi theo Hà Tiêu, Trình Miễn đáp lại với Giang Hải Dương không bình tĩnh lắm.

"Là việc lớn!" Vẻ mặt Giang Hải Dương sắp khóc "Tiểu Trần trốn rồi! Không thấy nữa!"

"Trốn?"

Trả lời chỉ sợ gặp phải chuyện phiền phức này, Trình Miễn ngẩng đầu nhìn về phía trước, đã không còn thấy bóng dáng Hà Tiêu đâu nữa. Cả quá trình giống như một giấc mơ, đến cũng nhanh đi cũng nhanh. Trình Miễn đứng ngây ra tại chỗ trong chốc lát, bỗng đột nhiên quay đầu bỏ đi, đi được vài bước thấy Giang Hải Dương vẫn đứng tại chỗ như cũ thì tức giận nói: "Ngây ra đó làm gì? Đi thôi!"

Giang Hải Dương cũng bị Trình Miễn làm ngỡ ngàng: "Đi đâu đây?"

"Tìm bác Trần!"

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đương lúc Trình Miễn tìm người trong trên vô số con đường trong trung tâm thành phố B thì Hà Tiêu chạy một hơi không ngừng về nhà. Lão Hà cha cô và Diên Anh mẹ cô vừa mới ăn cơm trưa xong, nghe thấy động tĩnh liền chạy ra khỏi phòng bếp, thấy Hà Tiêu cả người mệt mỏi, hai chân bủn rủn dựa vào cửa nhà.

Diên Anh hơi kinh ngạc nhìn cô, "Chạy về à?"

Trái lại Lão Hà bình tĩnh: "Ăn cơm chưa? Ba làm mì sốt thịt còn dư lại một ít, con ném thử xem nào."

Diên Anh xua xua tay với Lão Hà, đuổi ông về phòng bếp làm việc, đỡ Hà Tiêu để cô đứng vững: "Không phải cơ quan con không cho về nhà buổi trưa à, sao con lại về?"

Hà Tiêu chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, hơn nữa chưa hết hoảng sợ thở hổn hển.

Diên Anh nhìn càng sốt ruột hơn: "Có xin phép chưa?"

Giờ phút này Hà Tiêu hoàn toàn không nói nên lời, cô nhìn bà Diên mẹ mình một cái, cả người yếu xiu ngồi trên ghế salon gần cửa. Rồi sau đó vùi đầu vào hai tay. Hành động khác thường này khiến Diên Anh càng không yên lòng, còn muốn hỏi gì nữa lại bị Lão Hà ngăn lại: "Được rồi, ngày cả có việc gì thì cũng đợi nó nghỉ ngơi xong bà hẳn hỏi, không nhìn xem con gái còn chưa thở xong sao? Chiều nay không phải bà có hẹn với người ta à, nếu không đi sẽ muộn đó."

Lúc này Diên Anh mới nhớ ra, cuống quýt thu dọn đồ. Dặn dò Lão Hà vài câu xong mới ra cửa.

Cuối cùng cả căn nhà mới yên tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, Hà Tiêu mới ngẩng đầu, ngơ ngàng ngó quanh khắp nơi một lát, ánh mắt mới dần dần có thần lại. Bên cạnh có tiếng lật báo, Hà Tiêu hơi chớp mắt, quay đầu nhìn lại phát hiện Lão Hà cha mình đang ngồi trên ghế gần cửa xem báo, thấy cô nhúc nhích, ông cười cười đứng dậy ngồi xuống gần cô trên ghế salon.

Ông cầm tay Hà Tiêu hỏi: “Sao chạy về nhà? Nhà ăn của cơ quan làm cơm trưa khó ăn à?”

Hà Tiêu mở mắt nhìn cha mình, khóe miệng từ từ nhoen lên.

Cuối cùng cô thoát khỏi trạng thái chậm chạp, kéo tay Lão Hà, tựa đầu vào vai của ông khẽ nói: “Không có, không có gì, chẳng qua là... đột nhiên cảm thấy mệt.”

Lão Hà sao lại không rõ con gái mình, biết đây là viện cớ nhưng chỉ cười nói: “Không thích ứng được tiết tấu cuộc sống thành phố B à? Lúc ba vừa đến cũng vậy, qua một thời gian sẽ quen thôi.”

Hà Tiêu không nói gì, nghe cha mình nói đầu đầu, cảm giác khẩn trương cao độ vì nhìn thấy người kia cũng dần dần biến mất. Song có chút phản ứng không theo sự khống chế của cô, chỉ cần nghĩ đến gương mặt kia, sâu trong nội tâm như có một dòng nước xiết tuôn trào, khiến cô không kiềm được run sợ không dứt.

Thấy tâm tư cô hoàn toàn bình tĩnh lại, Lão Hà cha cô mới mang phần mì còn dư lại ra cho cô. Hà Tiêu cũng không muốn ăn, có điều nhìn vẻ mặt cha mình như dâng lên vật quý nên vẫn ăn một chén. Lão Hà vui vẻ nhìn cô, cơm nước xong cũng không hỏi gì, thúc giục cô đi ngủ một giấc. Cho nên Hà Tiêu nghe lời ông nằm chết dí trên giường, nhìn Lão Hà kéo lại rèm cửa sổ trong phòng, khi ông đóng cửa đi ra thì bỗng gọi ông lại: “Ba, con muốn hỏi ba một việc.”

“Ừ?”

“Con muốn hỏi...” Hà Tiêu ngồi dậy, nhìn cha mình, vẻ mặt do dự hiếm thấy “Con muốn hỏi, thành phố B cũng có doanh trại nào trú đóng à?”

Lão Hà như bị cô hỏi khó, ngơ ngác một chút mới trả lời: “E rằng có không ít, một bộ tư lệnh căn cứ pháo binh, ngoại ô thành phố có trụ sở huấn luyện không quân, đúng rồi, còn có...” Ông nhớ ra gì đó cười nói, “Không phải ba đã nói với con rồi sao? Khi ba đi lính chưa hết năm đầu tiên, quân đội tuyển lính năm đó trú đóng ở thành phố B.”

Hà Tiêu cười nhạt: “Dạ, ba nói rồi, con quên mất.”

“Bỗng nhiên hỏi cái này để làm gì?”

“Không có gì.”

Khẽ mỉm cười, Hà Tiêu nằm xuống lại.

Hà Tiêu trôi qua trong trần trọc suốt thời gian từ trưa đến tối. Ngày hôm sau cô rời giường thật sớm. Trong lúc rảnh rỗi liền chuẩn bị bữa sáng cho người nhà.

Lúc bà Điền – Điền Anh mẹ cô ngáp bước vào phòng bếp, Hà Tiêu đã chuẩn bị xong cháo và chút thức ăn, bánh quẩy cũng được mua ở dưới lầu.

“Sao thức sớm vậy?” Điền Anh vuốt tóc con gái khẽ hỏi.

“Tỉnh rồi nên thức dậy.” Hà Tiêu xoay đầu liên tục không muốn cho mẹ thấy mắt cô thâm quầng, “Con đã chuẩn bị xong bữa sáng, mẹ và Lão Hà nhớ ăn, con đi làm trước đây.”

“Con không ăn hả?”

“Con mang theo ăn trên đường, đơn vị bắt tám giờ rưỡi phải có mặt, không đi lại đến trễ.” Hà Tiêu mặc áo khoác xong, cười hân phớt lên mặt Điền Anh “Buổi tối nói Lão Hà làm món ngon cho con.”

Ra khỏi cửa, Hà Tiêu nhìn đồng hồ một chút, mới chỉ có bảy giờ hơn. Cơ quan cô làm việc ở một khu trong trung tâm thành phố B, từ nhà đến cơ quan phải chuyển hai lần tàu điện ngầm. Mà thời gian Hà Tiêu đến thành phố B không lâu, vẫn chưa quen cảnh chen chúc như cá hộp trong xe điện ngầm, cho nên cô thà đi sớm nửa tiếng ngồi giao thông công cộng.

Hà Tiêu học đại học ở một thành phố thuộc tỉnh khác, hai tháng trước thi đậu công chức đến cơ quan trung tâm thành phố B. Cô và mẹ Điền Anh cùng đi đến thành phố B, năm năm trước một mình Lão Hà ở thành phố B. Ông ở nơi này buôn bán linh kiện xe hơi, tuy nói không quá giàu có, nhưng cũng sống an nhàn sung túc. Thừa dịp Hà Tiêu tốt nghiệp đại học tìm việc làm nên cả nhà mới đến thành phố B.

Thời gian đến cơ quan vẫn còn sớm, Hà Tiêu liền đi thay quần áo. Chừ Điền dùng chung tủ đồ với cô cũng đã đến, thấy cô đi vào lại liên tục nháy mắt với cô không ngừng. Nhất thời Hà Tiêu có một dự cảm xấu, cô quay người muốn đi nhưng đã trễ.

“Không cho đi!” Chừ Điền ngăn ở cửa, ánh mắt long lanh nhìn cô: “Thành thật khai báo, sao ngày hôm qua bỏ chạy?”

Hà Tiêu máy mắt, mặt không đổi sắc nói: “À, mình chợt nhớ đến Lão Hà buổi trưa làm mì sốt thịt, muốn trở về ném thử xem.”

“Lời này cậu lừa con nít còn không được nữa là.” Chừ Điền không tin “Nói, anh chàng sĩ quan hôm qua là ai, cậu thấy anh ta sao lại phải bỏ chạy?”

“Không phải vì anh ta.” Hà Tiêu ra về bình tĩnh, “Được rồi, đừng lập công đường thăm vắn mình, một lát chủ nhiệm sẽ đến điểm danh rồi, mình muốn thay quần áo.”

Chữ Điềm miễn cưỡng tránh ra: “Nói vậy hai người thật sự không quen nhau à?”

“Mình và cậu cùng đến thành phố B, đi đâu quen biết anh ta chứ?”

Hà Tiêu và Chữ Điềm là bạn đại học, cùng nhau thi đậu công chức đến thành phố B, lại được cùng phân đến cơ quan trung tâm, hai người rất thân nhau. Ngày hôm qua là ngày đầu tiên hai cô đi làm, buổi trưa rảnh rỗi nhàm chán đến phố đi bộ giết thời gian nên mới xảy ra việc như vậy.

Chữ Điềm suy nghĩ lời của Hà Tiêu cũng cảm thấy rất có lý, liền buông tha cho cô.

Đến khi Chữ Điềm thay đồ đi ra ngoài, trong phòng thay quần áo chỉ còn lại một mình Hà Tiêu, cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế salon.

Ánh nắng sớm mai ôn hòa soi qua song cửa sổ, Hà Tiêu nhìn ánh nắng ảm áp thật lâu, một cảm giác phiền muộn khó hiểu dâng lên từ tận đáy lòng.

Đừng nói là Chữ Điềm, ngay cả cô cũng nghĩ mãi không ra.

Rõ ràng là đã bảy năm không gặp, phản ứng đầu tiên cô nhìn thấy anh lại là quay đầu chạy trốn. . .

Sau ba ngày, Trình Miển và Giang Hải Dương thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trả lính.

Sáng sớm thứ bảy hay người lái xe từ Tứ Xuyên về quân đội. Trình Miển xuống xe phải đi đến phòng làm việc của Chu phó doanh trưởng báo cáo tình trạng công việc, trước khi bước vào còn cô ý chỉnh sửa lại tác phong ăn vận.

“Phó doanh trưởng.” Trình Miển chào một cái.

“Về rồi à?” Chu phó doanh trưởng đang loay hoay với chậu hoa của ông, không bớt thời gian liếc qua anh không một cái, “Chuyến này vẫn thuận lợi chứ?”

Trình Miển cảm thấy buồn cười, anh tháo mũ xuống, thoáng cái ngồi xuống giường xếp mà Chu phó doanh trưởng còn chưa kịp xếp lại: “Tạm được.”

“Không phải là thời gian nghỉ ngơi ai cho phép cậu ngồi lên giường?” Chu phó doanh trưởng nói lạnh lùng, “Đứng lên.”

Đến thật rồi, Trình Miển lập tức đứng thẳng người. Chu phó doanh trưởng đi vòng qua phía sau anh, vừa đánh giá tác phong quân đội của anh vừa răng anh: “Lúc ấy sắp xếp nhiệm vụ cho cậu không phải là cậu xem thường sao? Hiện tại sao lại để tôi thấy đáng về thể này? Người cũng bỏ trốn mà còn vui vẻ nói tạm được à?”

“Báo cáo phó doanh trưởng, chúng tôi đã tìm được người, nhiệm vụ cũng hoàn thành đúng thời hạn.” Trình Miển đứng thẳng, giọng nói rõ vang.

“Nhiệm vụ hoàn thành và phạm sai lầm là hai việc khác nhau! Tại sao không gọi điện thoại về đội kêu người hỗ trợ?”

Gương mặt căng thẳng của Trình Miển cuối cùng cũng nở ra một nụ cười xấu hổ: “Đây không phải là sợ việc rầy rà làm lớn lên sao?”

“Làm lớn? May là cậu tìm được người, nếu không được thì không phải chỉ xử phạt là có thể giải quyết xong chuyện đâu, bắt cậu cời quân trang rồi khỏi cũng có thể được! Đến lúc đó tôi xem cậu tìm ai để nói!”

“Báo cáo phó doanh trưởng, tuyệt đối không có lần sau nữa!” Về mặt Trình Miển nghiêm trang cam đoan.

Chu phó doanh trưởng quan sát anh trong giây lát, vẫn chưa hết giận đá anh một cú: “Được rồi, ngồi xuống đi.”

Trình Miển thở phào nhẹ nhõm, kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy chậu hoa của Chu phó doanh trưởng liền thuận miệng hỏi: “Trồng gì vậy?”

Về mặt Chu phó doanh trưởng có vẻ hòa hoãn: “Hoa lài, là do lúc chị dâu cậu đến trồng đó.”

Tự dâm vào nỗi đau, Trình Miển dời ánh mắt đi.

Chu phó doanh trưởng liếc anh một cái rồi hỏi: “Sao đây? Lần này ra ngoài có thu hoạch à?”

Thu hoạch? Khóe miệng Trình Miển nở một nụ cười khổ: “Có, hơn nữa còn không nhỏ.”

“Có là được.” Chu phó doanh trưởng không phát hiện ra điều quái dị trong giọng nói của anh, nói tiếp, “Bây giờ cậu còn trẻ, không học hỏi kinh nghiệm thì sẽ chỉ nói hay mà làm dở, lần này không phải là một bài học rồi sao?”

“Tôi hiểu rồi ạ.”

“Hiểu là tốt. Được rồi, không có việc gì thì cậu về đi.” Chu phó doanh trưởng vỗ vỗ bờ vai của anh, nhớ ra gì đó liền gọi anh lại: “Đúng rồi, hôm qua lúc tôi đi ra ngoài gặp được giáo sư Triệu, bà nói đã ba tháng không gặp cậu. Cuối tuần này nếu cậu có thời gian thì về thăm nhà đi.” Vừa nói đến ông lại

giận, “Thằng nhóc này, nếu không phải mẹ cậu, tôi còn không biết là Trình phó tư lệnh đã điều đến thành phố B được hai tháng rồi.”

“Cũng đâu phải là chuyện lớn lao gì.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt Trình Miễn lại có một nụ cười. Cha của anh cho đến nay vẫn là người khiến anh sùng bái và kiêu hãnh.

Ra khỏi cửa phòng làm việc của lão Chu, Trình Miễn quay người vào nhà tắm. Rửa sạch bụi bặm trên đường, đổi bộ quần áo sạch sẽ, đi đến nhà xe lấy xe.

Khi đi qua thao trường, đội lính trinh sát đang chơi bóng với đội cảnh vệ, Trình Miễn giúp nhặt bóng ném lại, nhìn thấy đội trưởng đội cảnh vệ đứng bên cạnh xem cuộc thi, anh cho lính của mình lên chọc tức: “Nếu như chiến thắng đội cảnh vệ, khuya hôm nay tôi sẽ bảo sĩ quan hậu cần làm thêm thức ăn cho các cậu.”

Các chiến sĩ kêu lên ồn ào chạy hăng hái, đội trưởng cảnh vệ ra vẻ khinh thường: “Cậu có phần tự tin rồi, tôi cũng không tin lính của tôi không thể trừng trị cậu.”

Trình Miễn cười cười ra vẻ không quan trọng: “Tôi cũng phải cảm ơn cậu tiết kiệm tiền ăn uống giúp tôi rồi.”

Đội trưởng đội cảnh vệ bị lời nói của anh làm ngẹn họng, Trình Miễn vỗ vỗ bờ vai của anh rồi đi xa.

Kể từ khi cha được điều đến thành phố B, Trình Miễn vẫn chưa về nhà lần nào. Lái xe hai tiếng mới đến cửa đại viện. Không nghĩ rằng còn gặp phải một người lính tích cực, không nhận ra giấy phép xe của anh thì không chịu để cho anh vào.

Trình Miễn tự hỏi từ nhỏ đã từng ở không ít đại viện, hiện tại là sĩ quan lục quân tại ngũ của tập đoàn quân sư D, ra vào đơn vị người khác còn chưa từng bị chặn lại. Anh lui về sau vài bước nhìn thử tấm bảng “vệ binh thần thánh không thể xâm phạm” đứng thẳng tại đại viện, cam chịu vào phòng trực ban gọi điện thoại vào nhà. Không bao lâu người nhận lệnh đã đến.

Trình Miễn mở to mắt nhìn xem Triệu Tổ Uẩn mẹ của anh đã hai tháng không gặp.

Gương mặt giáo sư Triệu – Triệu Tổ Uẩn lạnh lùng gõ cửa sổ xe anh, Trình Miễn buông chân mày đang cau lại cười nịnh xuông xe: “Mẹ, con đã về rồi.”

Môi của giáo sư Triệu hơi nhúc nhích, muốn nói gì nhưng bên cạnh có lính trinh sát canh gác nên chỉ đành dẫn Trình Miễn về nhà không nói lời nào.

Lần này ba Trình – Trình Kiến Minh thăng chức, Trình Miễn vừa vào cửa trụ sở đại viện đã cảm thấy khác. Anh chưa từng ở khu đại viện nào cao cấp cỡ này. Lúc nhỏ Trình Kiến Minh đi lính ở trung đoàn kỹ thuật truyền thông của trụ sở pháo binh, cách nhà rất xa, anh và Triệu Tổ Uẩn mẹ mình ở lại đại viện quân khu với ông nội. Sau đó cha anh được điều đến lữ đoàn tên lửa liên lục địa (1) làm tham mưu trưởng, lúc anh và mẹ mình theo quân cùng dọn đến lữ đoàn tên lửa còn có phần không bằng lòng. Trong ấn tượng của Trình Miễn, phần lớn đơn vị quân đội của Trình Kiến Minh cha anh là đơn vị tác chiến, nơi đóng quân nói dễ nghe là ở thị trấn, còn nói khó nghe là ở rãnh núi sâu. May là Trình Kiến Minh dốc lòng vào công việc, nên phương diện đời sống cũng không có yêu cầu cao. Vừa bước vào căn nhà mới lần này từ mức độ nhất định đã nói rõ một vấn đề, đó chính là Trình Kiến Minh đã đến một vị trí nhất định.

(1) Tên lửa liên lục địa, tên lửa xuyên lục địa hay tên lửa vượt đại châu là tên lửa đạn đạo có tầm bắn xa (hơn 5.500 km), được chế tạo để mang nhiều đầu đạn hạt nhân một lúc. Do khả năng bắn xa và năng lực chứa nhiều đầu đạn hạt nhân, tên lửa liên lục địa đặt trên tàu ngầm và căn cứ mặt đất là những lực lượng mang tính hủy diệt nhất nếu xảy ra chiến tranh hạt nhân toàn diện. Một lực lượng khác mang tầm quan trọng tương đương là các máy bay ném bom mang bom hạt nhân. Khác biệt với tên lửa đạn đạo chiến thuật (dưới 300 km), tên lửa đạn đạo tầm ngắn (dưới 1.000 km) và tầm trung (dưới 5.000 km), tên lửa liên lục địa có tốc độ lớn hơn và tầm bắn xa hơn rất nhiều.

Trình Miễn cười mỉm ra, chấp tay sau lưng đi một vòng trong nhà, sau đó vào phòng bếp: “Mẹ, con cũng đã về được hai mươi phút rồi, mẹ còn dự định không để ý đến con à?”

“Còn biết con có một người mẹ sao?” Giáo sư Triệu hứ một tiếng, “Con tự xem lại con đi, ba và mẹ con đã đến thành phố B mấy tháng rồi, con trở về nhà được mấy lần?”

Cũng biết không tránh khỏi bị tính sổ.

Trình Miễn đến trước mặt mẹ mình nịnh bợ giúp bà rửa rau: “Không phải là do gần đây huấn luyện lính mới nên bận rộn một chút sao? Mẹ đã làm quân tẩu nhiều năm rồi hẳn phải thông cảm cho con chứ.”

“Mẹ thông cảm cho con nhưng mẹ không thể nhớ đến con trai hả?” Giáo sư Triệu nhanh chóng lấy lại trái cà chua anh sắp cho vào miệng, “Con nói thử xem, điều đó là không tuân theo điều lệnh điều lệ sao?”

Triệu Tổ Uẩn làm giáo viên nhiều năm, ngay cả chuyển trụ sở đại viện cũng không chịu ngồi yên, chưa đến hai ngày đã đến làm giáo viên tiểu học trong viện rồi. Điều khiến Trình Miễn bội phục bà nhất chính là rất ít khi nổi giận, dùng lý lẽ thuyết phục người, giống như bây giờ vậy.

Trình Miễn được bà giáo dục nhiều năm cũng học được thông minh, lập tức chịu thua: “Con sai rồi. sau này chỉ cần có thời gian thì mỗi tuần con đều về nhà.”

“Ai cần con.” Tuy nói như vậy nhưng khóe miệng giáo sư Triệu cũng nở một nụ cười, “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ, nếu không thì mẹ thưởng chút đi nào?”

Giáo sư Triệu thuận tay vỗ vào ót Trình Miễn một cái, bắt đầu nấu com nấu nước.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Một chén mì sốt cà chua mới ra lò thì chủ gia đình Trình Kiến Minh cũng về đến. Ông nhìn con trai đang cầm bát ăn đến khi thế ngất trời một cái rồi nói: “Ồ, tôi đang nhìn thấy ai kia?”

Trình Miễn đành ngừng tay chiến đấu, nói không rõ ràng: “Cho con năm phút, sau khi ăn xong sẽ mặc cho ba răn dạy.”

Trình Kiến Minh khịt mũi, ngồi xuống đối diện anh, thật sự chờ anh ăn cạn ngẩng đầu lên mới mở lời: “Mấy ngày trước lúc trả lính có phải xảy ra sai sót hay không?”

Ăn đến đồ mỡ hôi đầy đầu, Trình Miễn nói lỏng nút áo sơ mi: “Nghe lão Chu nói à?”

“Con đừng quan tâm ba nghe ở đâu, con chỉ cần trả lời ba là có hay không thôi.”

“Không có việc gì lớn.” Về mặt Trình Miễn ung dung, “Nửa đường người bỏ trốn, con của ba đã tìm được cậu ta trở về rồi.”

Vừa nghe thấy giọng nói hoàn toàn chẳng thêm đề ý của anh, về mặt Trình Kiến Minh rất nghiêm túc, “Đừng xem mọi thứ không ra gì, nếu con còn bất cẩn tiếp nữa là phải chịu thiệt thòi lớn.”

“Ba.” Trình Miễn vừa buồn cười vừa miễn cưỡng gọi Trình phó tư lệnh, “Con trai của ba không tệ hại như ba nghĩ đâu, ba không thể nhìn con khá hơn tí nào sao?”

Giáo sư Triệu bê món ăn lên bàn cũng không nhịn được nói Trình Kiến Minh: “Trên bàn com không cho nói chuyện quân đội nữa, ông không thể chừa cho tôi một nơi mà không bị quân sự ông cai quản sao?”

Mẹ con cùng ra trận thì Trình Kiến Minh chỉ có vui đầu ăn mì.

Ăn com tới xong, Trình Miễn chủ động giúp giáo sư Triệu dọn dẹp bát đĩa, lại chuyện trò với bà ít chuyện thường ngày. Cuối cùng không chịu nổi nữa, không bao lâu giáo sư Triệu về phòng ngủ, Trình Miễn đi bộ ở tầng trệt chốc lát rồi trực tiếp đi đến phòng sách của Trình Kiến Minh.

Từ nhỏ đến lớn, phòng sách này cũng là nơi thân thuộc nhất với Trình Miễn.

Mặc dù ở trường quân sự Trình Kiến Minh học chuyên môn thông tin chỉ huy, nhưng bản thân ông cũng là kẻ yêu thích nghiên cứu quân sự, theo chính lời ông nói: Mục đích đọc lịch sử rất đơn giản, chính là biết được lịch sử mình giám. Quan điểm này vô cùng nhất trí với Từ Nghi – chỉ đạo viên hợp tác với Trình Miễn ở đội trinh sát.

Trình Miễn cũng không phải vô cùng cảm thấy hứng thú với lịch sử quân đội, nhưng dưới ảnh hưởng của cha mình cũng đã đọc không ít sách, dần dà lâu ngày cũng đối với chiến tranh, nói chính xác là vô cùng hướng đến người lính trong chiến tranh. Hơn nữa hai đời trên đều là lính, lẽ đương nhiên Trình Miễn cũng chọn nghề này.

Đây là lần đầu tiên vào phòng sách sau khi về nhà mới, dạo qua một vòng tủ sách, Trình Miễn cảm thán: “Hai tháng không đến, sách trong tủ của ba thật là tăng lên không ít.”

Trình Kiến Minh nhìn anh một cái, vừa cúi đầu lật sách vừa nói: “Trình Miễn, lần này trở về có phải trong lòng có chuyện gì không?”

Trình Miễn hơi bất ngờ: “Con còn chưa nói gì mà ba đã biết được rồi à?”

Trình Kiến Minh khịt mũi: “Con là con ba, có gì có thể giấu giếm được ba chứ?”

“Thật ra thì không có gì.” Trình Miễn ngồi ở bên kia bàn làm việc, qua một lúc mới tiếp tục nói: “Con muốn hỏi ba một người.”

“Ai?”

“Hà Húc Đông.” Trình Miễn dừng một chút, lại bổ sung từng câu từng chữ, “Chính là cha ruột của Hà Tiêu.”

“Lão Hà?” Trình Kiến Minh kinh ngạc tháo mắt kiếng xuống.

“Ba biết chú Hà sau khi chuyển nghề đi đâu không?”

Trình Kiến Minh suy nghĩ một chút: “Ba nhớ lão Hà tự chủ chọn nghề, lúc lão Hà chuyển nghề dọn nhà về quê, đã mấy năm không liên hệ, bây giờ ông ta đang ở đâu thật đúng là khó nói.”

“Nói như vậy ngay cả ba cũng không biết hả?” Trình Miễn nheo nheo mắt.

“Con hỏi chuyện này để làm gì?” Cũng không thể trách ông thấy kỳ lạ, kể từ sáu năm trước sau khi Hà Húc Đông dọn nhà rời khỏi đại viện lữ đoàn tên lửa, Trình Miễn cũng không còn nhắc đến tất cả chuyện liên quan đến nhà họ Hà. Mặc dù anh biết anh không bao giờ quên được.

“Ba.” Ngón tay Trình Miễn vô thức sờ mồm mô hình xe tăng KV đặt trên bàn, về mặt do dự hiếm có, hơi mù mờ, “Nói ra ba có thể không tin, con đã nhìn thấy Hà Tiêu vào cái ngày con đi đến Tứ Xuyên.”

“Hà Tiêu?” Trình Kiến Minh ngạc nhiên hơn. “Con nói là con gái của lão Hà? Con nhìn thấy cô ta?”

Trình Miễn gật đầu.

“Vậy cô ta đâu? Bây giờ đang ở chỗ nào?”

“Con chưa kịp hỏi...” Tạm ngưng, anh cúi đầu, “Cô ấy vừa nhìn thấy con đã bỏ chạy.”

“Bỏ chạy? Con bé Hà Tiêu này!” Trình Kiến Minh bật cười, “Xảy ra chuyện gì?”

Trình Miễn nhìn chiếc nút đầu tiên trên áo khoác của cha mình, khẽ cười khổ, không nói gì.

Tối hôm đó, Trình Miễn ngủ cũng không ngon.

Người luôn dính gối là ngủ ngay cũng nằm mộng. Cảnh trong mơ tối tăm chật hẹp, phút chốc ở chân trời vang lên một tia sấm sét, mưa to như trút nước. Anh dần dần thấy rõ mình đứng trên mặt đất giữa tiết hè bảy năm trước, trên bãi tập của đại viện lữ đoàn tên lửa có một cô bé đứng đối mặt anh trong cơn mưa bất chợt này.

Đôi mắt cô sưng đỏ nhưng sáng ngời nhìn anh, giống như túi hòn đã góp nhặt đầy bụng vào giờ khắc này mới đỏ xuống: “Trình Miễn, em còn tưởng rằng anh thích em... em, em thật sự là một kẻ ngu!”

Hình ảnh vừa thay đổi, bầu trời chợt trong xanh, ánh nắng chiếu lên hai khuôn mặt trẻ tuổi vô cùng rực rỡ: “Anh em, mình giao Tiểu Tiêu và tương lai của mình cho cậu, giúp mình chăm sóc tốt cho cô ấy!”

Nhìn nụ cười sáng rỡ của cậu bạn lớn lên từ nhỏ với mình, anh lại cười không nổi, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối.

Cảm giác này vô cùng chân thật, giống như là bộ ngực bị tảng đá nặng đè xuống, Trình Miễn chợt tỉnh lại, ngồi dậy từ trên giường, nhìn ra tia nắng sớm mai ngoài cửa sổ, vô vô đầu tóc.

Đã có thời gian rất lâu anh không có mơ thấy giấc mộng rồi rầm này rồi, Trình Miễn duỗi thẳng hai bàn tay, mở to mắt nằm ở trên giường mười mấy phút, sau khi xác định hoàn toàn không còn buồn ngủ mới đứng dậy xuống giường rửa mặt.

Chuẩn bị xong bữa sáng cho giáo sư Triệu và Trình phó tư lệnh, sau khi Trình Miễn ăn no mới lái xe trở về quân đội.

Thời gian còn sớm, Trình Miễn cũng không phải vội vã, một chiếc Jeep quân đội cách mạng màu xanh biếc kẹp giữa dòng xe đẩy sớm chạy đi làm hiện lên và vô cùng thoải mái nhàn nhã. Ngược lại trạng thái của Trình Miễn cũng không tốt lắm.

Gần một tháng anh gần như chưa từng nghỉ ngơi, mới vừa đưa binh cũ xong, còn chưa kịp thở ra một hơi thì tân binh đến, anh lại là đại đội trưởng đội tân binh, bình thường không riêng gì tự mình tham gia huấn luyện trong đội, còn phải trông coi đội tân binh từng thời khắc để phòng ngừa gặp chuyện không may. Đến khi tân binh huấn luyện từ từ bước lên chính quy thì lại xảy ra việc của Tiểu Trần.

Nhớ đến ngày đó trong đầu Trình Miễn bất chợt nghĩ đến Hà Tiêu. Khẽ cau mày, anh nhớ ra điều gì, lúc đi qua một ngã tư thì đột nhiên rẽ vào khúc cua, chạy xe về phía ngược lại hoàn toàn với hướng quân đội. Vừa chạy được gần hai mươi phút, cuối cùng xe jeep ngừng lại trước một tòa cao ốc.

Trình Miễn có một chút ấn tượng với nơi này, bởi vì vợ của một vị lãnh đạo sư T làm việc ở đây, anh từng đi theo vị lãnh đạo kia đến chỗ này một chuyến. Mà nay anh lại phải đến lần nữa là bởi vì anh nhớ đến tám nhãn trên người của cô bạn gái bên cạnh Hà Tiêu, phía trên đó có in bốn chữ to được treo tại tầng chót vót của tòa nhà này: Cơ quan trung tâm.

Trình Miễn nhìn chằm chằm bốn chữ kia một phút, thu hồi ánh mắt, mở cửa cất bước đi vào bên trong. Mới vừa đến cửa chính đã bị bảo vệ cản lại: “Giải quyết nghiệp vụ gì? Qua bên kia lấy sổ xếp hàng.”

Trình Miễn ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đến tìm người, xin hỏi ở đây các người có cô gái nào tên là Hà Tiêu hay không?”

“Hà Tiêu?”

Bảo vệ nhũn mày, còn chưa nghĩ ra thì một dì quét dọn vệ sinh đã đi đến nói: “Là Hà Tiêu mới đến phòng thu phí kia sao?”

Mặt bảo vệ nghi ngờ: “Người mới vào phòng thu phí?”

“Nào, chính là Hà Tiêu mỗi khi về ăn cơm chỉ ăn hai chén. Anh bạn trẻ tôi nói không sai chứ?”

Trình Miễn khẽ mỉm cười “Không sai, chính là cô ấy.”

Dì tạp vụ đắc ý nhướn chân mày: “Được rồi, vậy cậu hãy đi với tôi nào.”

Vừa nói vừa rút lại cây lau nhà và dẫn Trình Miễn đi lên lầu hai.

Ở đây người đông hơn ở lầu một, dù bị nhiều người ngăn cách nhưng với thị lực tuyệt vời của Trình Miễn thì chỉ liếc mắt đã thấy ngay Hà Tiêu đang ngồi ở quầy cuối đại sảnh. Tuy xung quanh cô đầy áp người nhưng anh vẫn nhận ra cô.

“Là cô ấy sao?”

Tiếng nói nhiệt tình của dì khiến Trình Miễn hoàn hồn, anh cúi đầu cười cười với bà, giọng nói trầm lắng: “Là cô ấy.”

Đứng yên tại chỗ chỉ chốc lát, Trình Miễn cất bước bước chậm chạp đi về phía cuối đại sảnh.

Cả người mặc bộ đồ màu ô liu đi qua hấp dẫn không ít ánh mắt người khác, Trình Miễn hồn nhiên không biết, toàn bộ sức chú ý đều dồn vào trên người Hà Tiêu đang cúi đầu đóng dấu.

Cô mặc một bộ đồng phục màu xanh đậm, tóc dài đen nhánh được cột ngay ngắn, lộ ra nửa bên mặt điềm tĩnh, không hề khó chịu, người vây xung quanh cô đến càng nhiều. Trong ấn tượng của anh, cô đã khác rất nhiều so với cô bé trước đây. Trình Miễn nhìn cô, lại hơi nhát không dám tiến lên. Cũng chính trong phút chốc chần chừ, một người đàn ông trung niên cao lớn gạt vòng vây xông đến trước quầy cô.

Trong đám người xuất hiện một chút hỗn loạn, người đàn ông trung niên nện thật mạnh một chông biên lai lên quầy, tiếp theo bắt đầu chỉ vào Hà Tiêu chửi mắng văng nước bọt tung tóe: “Cô đang làm cái gì? Chỉ có hóa đơn thu tiền cô cũng có thể đánh sai à? Hại tôi chạy nhiều nơi cũng không hoàn thành được công việc. Mẹ kiếp cô có đầu óc không hả? Ông đây phiền nhất chính là những thứ chính quyền này của các người, mẹ kiếp toàn là lũ ăn không ngồi rồi!”

Hà Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc đang muốn nói gì đó lại nhìn thấy Trình Miễn đứng cách đó không xa. Máu toàn thân như đông lại trong khoảnh khắc, sắc mặt cô trắng bệch nhìn anh đang đi về phía mình, ý niệm đầu tiên không phải là chạy mà là trốn.

Song lúc cô còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông trung niên trước mặt bị thái độ như cố ý không nhìn của cô chọc giận, ra sức nắm lấy cánh tay cô kéo ra khỏi quầy: “Đi, tìm lãnh đạo của cô nói rõ ràng!”

“Ông buông ra.”

Trong nháy mắt Hà Tiêu hơi bối rối, đồng nghiệp gần đó cũng rối rít đến giúp đỡ, song cũng là phái nữ nên không có sức lực mạnh mẽ gì. Người đàn ông trung niên đã không bỏ qua còn hùng hổ kéo cô ra ngoài, cho đến khi tay của ông ta bị một sức mạnh nắm lấy, dù thế nào cũng không thoát ra được.

Người đàn ông trung niên căm tức nhìn người mặc quân trang trước mặt: “Mẹ kiếp, mày làm gì, buông tay ông ra!”

Trình Miễn mặt không biểu cảm nhìn ông ta, ánh mắt lạnh lùng giống như đã tòi ra một lớp băng mỏng “Ông buông tay trước.”

“Hừ, ông dạy dỗ mấy thứ óc heo này mắc mớ gì đến mày?”

“Ông mắng thử một câu nữa xem.”

“Tao cũng không tin đó.” Người đàn ông trung niên cười khẩy một tiếng “Mẹ kiếp nhiều chuyện, dù có mặc quân trang ông đây cũng dám đánh...”

Vừa dứt lời một quả đấm đã vung đến.

Trình Miễn không hề nháy mắt, chỉ mỉm cười nghiêng người, hai tay anh đã bắt hai tay ông ta chéo ra sau lưng. Đau đến người đó kêu gào: “Bộ đội đánh người nè! Bộ đội đánh người nè!”

Đương lúc này bảo vệ dưới lầu cũng đi lên, thấy thế vội đến ngăn cản: “Các vị, các vị, các vị! Có gì thì nói đảng hoàng, có gì thì nói đảng hoàng.”

Trình Miễn nhìn bảo vệ một cái, hai tay âm thầm ra sức, nghe thấy người đàn ông trung niên ôi lên một tiếng, liền hạ giọng nói: “Còn chửi nữa hết?”

“Không chửi, không chửi! Cánh tay của ông cũng bị gãy rồi!”

“Ông?”

Cánh tay lại bị kéo ngược vào trong một cái, người đàn ông trung niên lập tức đổi lời “Cậu là ông của tôi.”

Trình Miễn cười khẩy một tiếng, thả lỏng tay ra. Người đàn ông trung niên một khi được cứu trợ thì lại nổi nóng muốn nhào lên, may là bảo vệ kịp thời ngăn cản ông ta: “Bình tĩnh! Có chuyện gì chúng ta vào phòng nói đằng hoàng, cần gì phải đánh nhau!” Người đàn ông trung niên bị thua thiệt cũng có phần bớt nóng nảy, trợn mắt dữ tợn nhìn Trình Miễn một cái rồi đi theo bảo vệ. Trình Miễn vẫn đứng tại chỗ xoa cổ tay, vẻ mặt nhìn như thờ ơ, nhưng trong mắt vẫn còn sự hung hãn và lạnh lùng, người đàn ông trung niên bị dọa sợ không dám quay đầu lại liếc nhìn anh. Trình Miễn cười mỉa mai, ánh mắt vừa xoay chuyển đã thấy Hà Tiêu mặt đang tái mét đứng ngay ra một bên.

Trong giây lát ánh mắt giao nhau, Hà Tiêu bỗng thức tỉnh, xoay người liền đi đến thang lầu phía sau.

Lần này Trình Miễn phản ứng rất nhanh, chạy đi đuổi theo: “Hà Tiêu!”

Hà Tiêu không để ý đến anh, chỉ bước xuống lầu nhanh hơn. Đôi giày cao gót của cô chao đảo, Trình Miễn nhìn thấy cũng lo cho cô, không mán gì cả tiến lên kéo cánh tay cô lại: “Tiểu Tiểu, anh là Trình Miễn. Trình đẹp trai!”

Đột nhiên bị anh kêu ra tên mụ của hai người, Hà Tiêu dừng bước chân lại, cô xoay người nhìn về mặt gấp gáp của Trình Miễn, mắt hơi đỏ trợn to và nói: “Anh buông tay.”

“Không buông.”

Hai người cứ giằng co như thế, trên lầu loáng thoáng vang lên tiếng bước chân, Hà Tiêu không muốn mất mặt cho nên chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em đi vô nhà vệ sinh.”

Trình Miễn sững sốt, nhanh chóng hành động rút tay lại, tháo vành nón xuống vuốt vuốt đầu tóc ngắn cùn, nói ngai ngùng: “VẬY em đi đi, anh ở đây chờ em.”

Hà Tiêu khẽ cắn môi, quay người đi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Đóng cửa phòng vệ sinh lại, cả người Hà Tiêu cảm giác như mất hết sức lực, cảm giác này càng rõ ràng hơn khi cô nhìn vào mình trong gương. Quần áo không ngay ngắn, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt. Cô không nghĩ đến lần thứ hai gặp anh mình cũng trong tình trạng bết bát thế này.

Nhớ đến người kia quân trang chỉnh tề, Hà Tiêu thật sự khổ sở đến muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Song Hà Tiêu vẫn không để nước mắt rớt xuống, chỉ đơn giản chỉnh trang lại một chút, nhìn vào gương hít sâu vào một hơi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Cảnh tượng ngoài cửa hơi ngoài dự liệu của cô, chỉ thấy Chữ Điềm đang vây lấy Trình Miễn nói gì đó, trên mặt ửng đỏ, nhiệt tình nắm lấy tay anh không buông. Trình Miễn chưa từng trải qua trận chiến kiểu này, tuy hơi mất tự nhiên nhưng vẫn duy trì mỉm cười, nhìn thấy Hà Tiêu đi ra liền vội nháy mắt với cô.

Hà Tiêu còn chưa kịp phản ứng thì Chữ Điềm đã nhìn thấy cô rồi ngoắt ngoắt tay với cô: “Hà Tiêu? Mau đến đây, mau đến đây.”

Đương không biết phải đối mặt với Trình Miễn thế nào, Hà Tiêu cố hết sức chuyển tầm mắt mình vào người Chữ Điềm: “Quầy phục vụ không có chuyện gì rồi sao? Sao cậu lại rảnh rỗi chạy đến đây?”

Khuôn mặt Chữ Điềm xinh đẹp, đường nét thanh tú, vừa đến đã được phân đến quầy lễ tân tại tầng trệt, nơi bận rộn nhất trung tâm.

“Mình nghe chú bảo vệ nói trên lầu chỗ cậu có người gây chuyện, đương muốn lên lầu xem cậu thì gặp phải anh lính này ở đây.” Nói đến đây đôi mắt phượng xảo quyết của Chữ Điềm chớp chớp, tiến đến khẽ nói bên tai Hà Tiêu: “Chính là người đã giúp mình lấy lại ví tiền hồi tuần trước, đẹp trai chết được!”

Hà Tiêu không khỏi ngẩn đầu nhìn Trình Miễn một cái, chỉ thấy anh lúng túng vuốt vuốt đầu tóc, hắng giọng một cái rồi mở miệng nói: “Vị này...”

“Em tên là Chữ Điềm!” Cô gái si ngốc nói tên của mình rất dứt khoát, cười rạng rỡ nói: “Anh đến trung tâm bọn em làm nghiệp vụ gì? Sau khi xong có thời gian không? Cùng nhau uống cà phê đi, đúng lúc em muốn cảm ơn anh.”

Trình Miễn rút tay ra khỏi tay Chữ Điềm một cách lịch sự nhưng không nhân nhượng: “Cảm ơn ý tốt của em, anh đến đây không phải làm nghiệp vụ, là đến tìm người.”

Nghe nói như thế, hai chân Hà Tiêu không chịu khổng chế muốn dịch về sau, bước đều bước. Trình Miển thấy thế lập tức gọi cô lại: “Hà Tiêu!”

Mí mắt Hà Tiêu hơi máy, lại xoay người trở lại. Cúi đầu giữ mép váy, quay đầu khẽ nói: “Mình không muốn đi.”

Trình Miển nhìn cô rồi bật cười từ tận tâm can, sau đó nói với Chữ Điềm đã sớm ngủ ngon: “Đi thôi, anh mời uống cà phê.”

Ba người đi đến quán cà phê trên phố đi bộ cách trung tâm không xa.

Trình Miển kêu cho Hà Tiêu và Chữ Điềm mỗi người một cốc cà phê, còn mình thì cầm cốc nước ấm. Không chỉ vì anh không quen uống cà phê mà còn liên quan đến việc phục vụ trong quân đội của anh. Đại đội của họ có một tiểu đội đóng quân tại khe núi, ngoại trừ mười ngày nửa tháng mới có một chuyến xe lửa chạy ra ngoài, trên căn bản hoàn toàn không thấy vật gì còn sống trừ vật khoác màu ô liu, cát vàng khắp trời, người ở đó không đến mười phút là cả người có thể khoác thêm một lớp “quần áo cát”. Thời điểm Trình Miển vừa tốt nghiệp trường quân sự từng ở nơi đó làm đội trưởng thực tập một tháng. Cuộc sống gian khổ không nói, ngay cả nước nóng sạch sẽ để uống cũng không có, mỗi lần trở về rót cốc nước cũng phải chờ cát trong đó lắng xuống mới uống được, lúc đó thì nước cũng đã sớm nguội lạnh. Cứ mãi thế Trình Miển cũng cảm thấy có thể uống được một cốc nước nóng là việc vô cùng xa xỉ.

Theo thói quen lắc lắc chiếc cốc trong tay, Trình Miển vừa nghe Chữ Điềm riu rít vừa len lén đánh giá Hà Tiêu. Chỉ thấy cô một mực dùng chiếc thìa nhỏ khuấy cà phê, thỉnh thoảng phụ họa Chữ Điềm hai câu, hoàn toàn không nhìn anh. Không biết làm sao, Trình Miển bỗng nở nụ cười.

Chữ Điềm ngồi đối diện anh cảm giác như bị đánh trúng, tuy biết mục tiêu của anh là Hà Tiêu, nhưng vẫn không nhịn được nói chuyện với anh: “Sĩ quan Trình, anh và Tiểu Tiểu của chúng em trước đây biết nhau à?”

“Cứ gọi anh là Trình Miển.” Anh nói, “Trước đây bọn anh ở chung một đại viện.” Chữ Điềm lập tức tròn mắt nhìn Hà Tiêu: “Vậy sao cậu nói không nhận ra anh ấy? Lý do chính đáng đến mức người thông minh như mình cũng suýt bị cậu lừa.”

Tay Hà Tiêu cầm chiếc cốc bất giác run lên một chút, cà phê hơi sánh ra ngoài. Cô nhìn Trình Miển một cái, rồi cúi đầu tìm giấy, vừa lau vừa nói: “Hôm đó mình không nhận ra.”

“Hừ, cậu chó gạt mình.”

Hà Tiêu lúng túng lườm Chữ Điềm một cái, lại nghe thấy Trình Miển nói: “Anh tin.”

Cô gần như kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy anh cười thần nhiên, nhìn vào mắt cô hiện hòa lại thâm sâu, giống như mạng theo lực hấp dẫn nào đó khiến cô khó có thể chuyển ánh mắt đi. Cô nghe thấy anh nói từng câu từng chữ: “Trước đây bọn anh đã bảy năm không gặp rồi. Cô ấy không ra anh cũng rất bình thường.”

Trong trí nhớ Trình Miển rất hiếm khi nghiêm túc, cũng rất hiếm khi thuận theo một người như vậy. Hà Tiêu biết mình có một ngàn một vạn cách chuyển đề tài, song giờ khắc này cô lại nghe thấy tự mình nói: “Bảy năm? Đã lâu như vậy rồi sao?”

Nụ cười của Trình Miển trong thoáng chốc đông lại trên mặt, anh từ từ bỏ cốc nước trong tay xuống, như ra vẻ suy tư chốc lát mới nói: “Nói thật ra là bảy năm lẻ hai tháng.”

Nhìn vẻ mặt của anh, Hà Tiêu mới hiểu được câu trả lời của mình tệ đến mức nào.

Nhìn thấy sự trầm mặc khiến người ta khó thở giữa hai người, Chữ Điềm hòa giải nói như chê cười: “Quả thật là đủ lâu.”

Trình Miển nhếch nhếch khóe môi, lúc định nói thêm gì nữa thì điện thoại di động bỗng vang lên. Anh nhấn nút trả lời, một phút sau cúp điện thoại, hơi áy náy nói với Chữ Điềm và Hà Tiêu: “Anh phải về, trong đội có việc đột xuất.”

“Nhanh vậy sao?” Chữ Điềm nhìn anh hơi tiếc nuối.

Trình Miển gật đầu, nghiêng đầu nhìn Hà Tiêu một cái, do dự nhưng vẫn hỏi: “Hà Tiêu, có thể nói cho anh biết cách liên lạc với em không?”

Hà Tiêu nhúc nhích đôi môi, còn chưa kịp nói ra miệng thì đã bị Chữ Điềm đoạt trước, nói ra số điện thoại của cô tựa như đổ ra đậu ngự. Đội trưởng Trình Miển lưu lại bằng tốc độ nhanh nhất, chỉ chốc lát sau điện thoại Hà Tiêu cũng vang lên, cô lấy ra nhìn xem thì thấy một dãy số xa lạ.

“Là số của anh.” Trình Miển nhìn cô nói: “Sau này liên lạc thường xuyên.”

Ngón tay dừng trên màn ảnh thật lâu, Hà Tiêu cất điện thoại di động, cúi đầu, ừ một tiếng thật nhỏ.

Ra khỏi cửa quán cà phê, đắm chìm dưới ánh mặt trời, Trình Miển nhất thời cảm thấy cả người tràn đầy tinh lực. Anh quay đầu lại, vẫy vẫy tay về phía Hà Tiêu và Chữ Điềm đang ngồi tại chỗ như cũ rồi mới lên xe, lái xe rời đi.

Hà Tiêu cứ như thế nhìn chiếc xe Jeep cách mạng càng chạy càng xa, ánh mắt dần dần hơi mơ màng. Giống như không thể nhớ ra gì, trong đầu chỉ còn lại nụ cười rực rỡ trước khi đi anh để lại cho cô.

“Ôi, Tiểu Tiểu, đàn ông tốt đó.”

Chữ Diễm cảm thán vỗ vỗ bả vai cô, nhưng Hà Tiêu chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ cho đến khi chiếc xe Jeep cách mạng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, cô mới quay đầu lại, nói khẽ với Chữ Diễm: “Trở về thôi.”

Trình Miễn chạy một mạch như bay về quân đội.

Vào nơi đóng quân, chiếc Jeep nhỏ chạy thẳng đại đội một mới. Chân trước mới vừa bước vào phòng làm việc thì đã bảo văn thư gọi trưởng trung đội một đến. Giang Hải Dương đội trưởng trung đội một đến nhanh vô cùng, đi với anh ta còn có hai người lính, ba người đứng song song cùng một chỗ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trình Miễn nhìn bọn họ, đương lúc muốn nói chuyện bỗng cảm thấy cổ họng khô khốc. Anh uống miếng nước ấm, nói lòng bốt nút áo sơ mi quân trang, nhìn ba người trước mặt, cau chân mày lại: “Lo lắng không yên nên gọi điện cũng không được rõ ràng, xảy ra chuyện gì?”

Tựa như cảm thấy khó nói, Giang Hải Dương mở lời hơi khó khăn: “Tiểu đội năm có hai tân binh đánh nhau.”

Trình Miễn khẽ nhíu mày: “Quy định tiểu đội trưởng, tiểu đội phó trông coi tân binh của tiểu đội mình, sao còn có thể đánh nhau?”

Thao Chiêu tiểu đội trưởng tiểu đội năm trả lời bằng tiếng phở thông mang giọng Sơn Đông, gương mặt ngăm đen hiện lên một chút bất đắc dĩ: “Nếu những người lính khác còn dễ nói, hai người này cũng đến từ đại viện quân khu, biểu hiện huấn luyện hằng ngày không nổi trội cũng thôi, còn thích tranh đấu với nhau, đấu qua đấu lại không đã thì lao vào đánh nhau, ngay cả quân giáo của tôi và tiểu đội phó cũng không nghe.”

Nói đến đây, Trình Miễn đã biết được nguyên nhân. Huống chi bản thân anh cũng chính là người đến từ đại viện, làm sao không biết trò trong việc này. Bọn nhóc con trong đại viện quân đội có một nửa là thừa kế nghiệp cha, tranh đua tài năng bằng bản lĩnh thi vào trường quân sự, sau khi tốt nghiệp trực tiếp phân đến quân đội. Không tranh đua chỉ đành tìm một số biện pháp gián tiếp, làm lính trước rồi từ trong bộ đội thi vào trường quân sự, điểm số ít nhiều thấp hơn một chút.

Hai người lính ở tiểu đội năm kia chính là trong tình trạng này, ban đầu hai người chính là hai ông vua con ở trong viện, cả ngày dẫn hai nhóm trẻ đấu đá không ngừng, ngay cả nhiệm vụ mỗi ngày của cảnh vệ trong viện cũng bỏ trí vì bọn họ. Hiện nay vào ngũ cũng mang theo “truyền thống tốt đẹp” này vào quân đội.

Tuy không phải một viện, thời điểm Trình Miễn mới tiếp nhận đại đội một mới cũng hiểu rõ ít nhiều mấy tình huống này. Không ngăn được vui vẻ khi nhìn thấy hai người này. Điều này gọi là gì, điều này không phải gọi là “không phải oan gia không đụng đầu” sao?

Có điều lời này của Trình Miễn cũng chỉ tự nói trong lòng, trong quân đội khích lệ so đấu với nhau, nhưng mục đích là cùng nhau tiến bộ, sự kiện ẩu đả ác tính này là tuyệt đối không cho phép.

Suy nghĩ một chút anh nói: “Chuyện này chờ tôi và chỉ đạo viên thương lượng rồi mới quyết định sau, tình trạng hiện tại của hai người lính đó ra sao?”

Giang Hải Dương đáp: “Có chút thương tích, sau khi được đội y tế xử lý vẫn đợi ở phòng tạm giam. Nếu không đại đội trưởng qua xem thử?”

“Không cần. Cũng không phải bị thương khi làm nhiệm vụ, tôi đi an ủi cái gì?” Trình Miễn cự tuyệt rất dứt khoát, “Trước cứ vậy, ngày mai huấn luyện như cũ.”

“Dạ!”

Ba người song song chào một cái, hai tiểu đội trưởng tiểu đội năm đi ra ngoài trước. Giang Hải Dương ở lại cuối cùng, đóng cửa lại, rồi vòng trở về.

Trình Miễn nhìn anh ta: “Còn việc gì?”

Giang Hải Dương cười he he: “Đại đội trưởng, lời này phải là tôi hỏi sếp.”

Trình Miễn liếc nhìn anh ta một cái: “Tôi làm sao?”

Giang Hải Dương dựa nghiêng vào bên cạnh bàn làm việc: “Tôi phát hiện, từ lúc sếp đi Tứ Xuyên về sắc mặt chưa hề tốt với anh em, thuộc hạ tôi cả gan hỏi sếp một câu được không?”

“Nói.”

Giang Hải Dương cười đùa cợt nhả: “Hôm đó cô gái nhìn thấy sếp rồi chạy trời chết là ai?”

Trình Miễn uống hớp nước, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh ta: “Chút tài năng lính trinh sát của cậu toàn dùng trên người tôi thôi hả?”

Vừa thấy vẻ mặt của Trình Miễn, Giang trung đội trưởng cũng ý thức được vấn đề này đụng chạm tháp lôi phong (1) rồi, cười mĩa giọng tay đầu hàng: “Được, coi như là tôi chưa hỏi, coi như tôi chưa hỏi.”

(1) Tháp lôi phong: Nơi nhốt yêu quái trong Bạch Xà Truyện, ý ở đây nói rằng đã đụng đến nơi nguy hiểm.

Giang Hải Dương đến nhanh trốn cũng nhanh.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa vừa đóng lại chừng một phút, Trình Miễn bỗng cười, rồi nghiêng đầu.

Hoa ngoài cửa sổ đã sớm héo tàn, ngay cả nhánh cây khô héo cũng bị trận bão tuyết thời gian trước che phủ. Trình Miễn đưa tay đẩy cửa sổ ra, con gió rét thấu xương thừa dịp luồn vào.

Nhìn lớp tuyết đọng thật dày trên mặt đất, tâm tình Trình Miễn có chút phiền não khó hiểu. Đúng lúc thấy có một người lính trong đại đội đi qua trước bụi hoa, Trình Miễn gọi anh ta lại dặn dò: “Gọi mấy người mang theo dụng cụ, xúc tuyết trong bụi hoa này ra cho tôi.”

Người lính trẻ tuổi sững sốt, sau đó lập tức đáp vâng dạ, nhận lệnh đi khỏi.

Đại đội trưởng đội trinh sát Trình Miễn ghét nhất là ngày tuyết rơi, chuyện này cả doanh trại đều biết. Song dù loại nguyên do cũng chỉ có mình Trình Miễn biết rõ.

Cho dù là chẳng bao giờ có ý nhớ đến, anh cũng mãi mãi không thể quên được. Trong một đêm bão tuyết rơi là tả, anh nhìn chiếc xe lửa chờ Hà Tiêu đi, từng bước từng bước chạy về phương xa ra sao.

Điều duy nhất anh có thể làm chính là sau khi sức cùng lực kiệt nằm ngửa trên mặt đất, nhìn bầu trời đêm bị ánh tuyết hắt sáng. Đen nhánh rồi lại sáng ngời, cực kỳ giống với đôi mắt kia của Hà Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau khi lưu số của Hà Tiêu, Trình Miễn có thay đổi lớn nhất chính là mở điện thoại di động hai mươi bốn giờ.

Từ nhỏ lớn lên trong đại viện, anh đã hình thành thói quen với cách liên lạc qua thông qua điện thoại quân dụng để tìm người. Nhìn chiếc điện thoại lúc trước vẫn “trung bày” nằm trong tay, Trình Miễn hơi dơ dự.

Một tin nhắn nằm trong hộp thư nhận. Tin đầu tiên đã chứa dãy số gửi ngày hôm đó, kiểm tra phòng xong trở về ký túc xá, chần chừ thật lâu mới nhấn nút gửi đi. Chỉ vài ba chữ ít ỏi thêm một dấu chấm câu: Đã ngủ chưa?

Sau đó điện thoại yên lặng nửa tiếng, Trình Miễn lại gửi thêm một tin: Nghỉ ngơi sớm chút, ngủ ngon.

Đêm đó Trình Miễn cũng ngủ không ngon, sáng hôm sau vừa tập thể dục xong liền mở điện thoại xem thử, phát hiện có một tin nhắn chưa đọc. Nhanh chóng bấm vào xem thử lại thấy trả lời của Hà Tiêu còn ít hơn cả anh, chỉ có hai chữ: Ngủ ngon. Trình Miễn cố ý xem thời gian cô trả lời, gần như là năm phút sau khi anh tắt điện thoại.

Trình Miễn gấp điện thoại di động lại, ra sức vuốt vuốt đầu tóc.

Lần thứ hai anh tính toán thời gian lại gửi tin cho cô. Song lần này chờ thật lâu cũng không có trả lời. Nhìn cái tin nhắn cô đơn lẻ loi trong hộp thư nhận, Trình Miễn cau chặt chân mày. Đúng lúc văn thư Triệu Tiểu Quả bước qua ngoài cửa, Trình Miễn kêu cậu ta vào.

“Có việc gì đại đội trưởng?”

“Lấy điện thoại di động cậu ra.”

Triệu Tiểu Quả sững sốt, vẻ mặt như đưa đám: “Đại, đại đội trưởng. Sếp xuống tay nể tình!”

Trong quân đội không có phép sĩ quan dùng di động, dĩ nhiên lén lút dùng trộm cũng không ít, chỉ cần không bị bắt được thì các các bộ cũng mắt nhắm mắt mở, đương nhiên Trình Miễn hiểu, thuận chân đá cậu ta một cú: “Ít nói nhảm, tôi bảo cậu lấy ra cho tôi mượn.”

Triệu Tiểu Quả không có cách nào, rầy rà về phòng cầm điện thoại di động đến giao cho Trình Miễn. Chỉ thấy anh cúi đầu lấy tay bấm vài phím, màn hình điện thoại bên tay trái anh sáng lên, thông báo có một tin nhắn gửi đến.

Trình Miễn cau mày chặt hơn. Điện thoại di động của anh không bị hư, sao lại luôn không nhận được tin nhắn của Hà Tiêu chứ?

Triệu Tiểu Quả đứng một bên hơi bối rối: “Đại đội trưởng, sếp làm gì thế?”

“Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.” Trình Miễn ném lại điện thoại của Trần Tiểu Quả vào ngực của cậu ta: “Cầm lấy, nên làm gì thì làm đi.”

Triệu Tiểu Quả à lên, quay người đi ra ngoài, nhớ đến gì đó cậu quay lại nói với Trình Miễn: “Đúng rồi đại đội trưởng, buổi sáng chỉ đạo viên gọi điện

thoại từ đội huấn luyện đến, bảo sáng nay sẽ về đến đại đội.”

Trình Miễn ừ thờ ơ: “Tôi biết rồi.”

Triệu Tiểu Quả thấy Trình Miễn vẫn cúi đầu hí hoáy điện thoại di động, đáng vẻ như chẳng có việc gì có thể làm anh phản ứng, cuối cùng không nhịn được nói: “Đại đội trưởng, sắp có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện thoại đến, gọi tin nhắn rất không năng suất.”

Đương nhiên anh cũng muốn gọi điện thoại. Có điều là tin nhắn cô trả lời còn miễn cưỡng như vậy, anh còn phải gọi điện thoại để càng khiến cô khó xử sao?

Lại qua loa gửi thêm một tin nhắn nữa, Trình Miễn đứng lên, lại thêm cho Triệu Tiểu Quả một cước: “Tôi còn nhờ cậu dạy à? Cảm lấy điện thoại di động của cậu, lần sau còn để tôi nhìn thấy nhất định sẽ tịch thu.”

Nói xong hùng hổ đi ra ngoài.

Triệu Tiểu Quả nắm chặt điện thoại di động, không cảm được nước mắt: “Đại đội trưởng, không ngờ sắp lại qua cầu rút ván như vậy.”

Mặc bộ đồ dã chiến, Trình Miễn từ từ cất bước đi về phía sân huấn luyện.

Hàng cây bạch quả hai bên đường chính đã rụng sạch lá, chỉ còn lại nhành cây trơ trụi. Tin tức thời tiết nói tiếp theo sẽ có một đợt không khí lạnh bất ngờ, ngay cả lính cảnh vệ sáng sớm đã vội vàng đã sơn trắng thân cây bạch quả khô, nhằm mang đến tác dụng giữ ấm.

Lá cây mọc lại rụng, người đến rồi lại đi. Đây là chương trình cố định hằng năm của quân đội, không quan trọng, cũng không còn thời gian quá mức thương cảm vì điều đó, bởi vì người mới sẽ nhanh chóng bù vào những chỗ trống kia. Trình Miễn nhìn những tân binh xa xa trên sân, bọn họ đang tiến hành huấn luyện chiến thuật, giờ tay nhắc chân cũng đã có chút ít đáng về quân nhân. Có điều là chưa đủ, muốn trở thành một người lính chân chính, bọn họ còn phải đi một con đường rất dài. Tựa như anh.

“Trình Miễn!”

“Đây!”

Tiếng đáp lại theo phản xạ có điều kiện đưa đến cái nhìn chăm chú của không ít người. Trình Miễn ra vẻ trấn định không chú ý, bước nhanh về phía Chu phó doanh trưởng đang đứng ở thao trường. Đến gần rồi mới nhìn rõ bên cạnh Chu phó doanh trưởng còn có một người đứng đó. Di chứng lâu dài của tư thế quân nhân, đứng đó thôi cũng như một cây thủy sam cao vút thẳng tắp, lồi lạc, hiên ngang. Bộ thường phục mùa đông kiểu 07 không đeo thắt lưng mặc trên người cũng vô cùng thỏa đáng, lại phối với thân hình cao ráo thon thả, thật sự đã khiến cho quân trang mặc như đồ vest tây. Người nọ cũng đã thấy Trình Miễn, cùng quay người lại với Chu phó doanh trưởng, trên mặt đã sớm nhoeo lên nụ cười mỉm. Phải nói ai có thể rung chuyển địa vị “hình tượng đại biểu đại đội trình sát” của Trình đại đội trưởng thì chắc chắn phải là vị chỉ đạo viên đại đội trình sát Từ Nghi kia.

Nhìn thấy bạn nói khó, Trình Miễn thở phào nhẹ nhõm từ thật đáy lòng: Rốt cuộc cũng về rồi, tuần nghỉ phép của anh xem đã có hi vọng.

Vừa nhìn thấy ánh mắt phát sáng không giống bình thường của Trình Miễn, Từ Nghi cũng biết trong lòng của anh đang có chủ ý gì. Tuy người anh ở đội huấn luyện, nhưng chuyện trong đại đội cần phải biết vẫn sẽ biết. Cũng ví như, gần đây tên họ Trình này có chút khác thường. Hơn nữa nghe nói còn có liên quan đến một cô gái.

Hai người lòng mang quỷ kế đương nghĩ chào hỏi theo kiểu anh em thì Chu phó doanh trưởng bỗng cất lời: “Cậu lính này đến từ đâu?”

Theo hướng chỉ của Chu phó doanh trưởng, Từ Nghi khẽ mỉm cười nói: “Đến từ Tứ Xuyên.”

Trình Miễn nhìn thoáng qua, phát hiện chính là người lính Tứ Xuyên được chính trị viên Mã nhận từ tiểu đoàn trình sát, không khỏi khen một câu: “Thư ký trí nhớ tốt.”

Chu phó doanh trưởng làm như rất hài lòng với người lính này: “Là một mầm tốt. Trình Miễn, cậu lính này là ở đại đội một mới à.”

Trình Miễn biết ý của Chu phó doanh trưởng, cười cười: “Tôi là đại đội trưởng đại đội một mới, nhưng trên tổ chức cũng chưa cho tôi quyền quyết định nơi đi của lính dưới quyền tôi. Nếu không, sắp tranh thủ đầu tranh cho nhé?”

Chu phó doanh trưởng bỗng chốc nhắc chân với anh, quay người muốn đi, nhớ ra gì đó rồi nói với Từ Nghi: “Đừng quên nhiệm vụ tôi giao cho cậu.”

Từ Nghi vốn đang cười mặt cứng đơ lại, Trình Miễn thấy thế vội hỏi: “Nhiệm vụ gì?”

“Cậu muốn biết?”

“Nói nghe xem.” Chuyện có thể khiến cho thư ký Từ luôn cười híp mắt rầu rĩ cũng không nhiều.

“Cũng không phải chuyện tốt gì đâu.” Từ Nghi thở dài một hơi, đi sóng đôi cùng Trình Miễn trở về, “Nói là hội phụ nữ thành phố muốn tổ chức hoạt động quan hệ hữu nghị với sư đoàn chúng ta, nói trắng ra là chính là chọn năm mươi sĩ quan nam vừa độ tuổi tiến hành đại hội xem mắt với số lượng nữ thanh niên ngang bằng.”

Trình Miển không nhận được vui mừng: “Quân dân cùng xây dựng là truyền thống tốt đẹp từ trước của quân ta, vừa là cán bộ làm cơ sở công tác chính trị, cộng thêm sĩ quan nam vừa độ tuổi nhưng cậu lại có thái độ hơi không tích cực.”

“Cậu thật sự dùng đắc ý.” Từ Nghi cười, “Lúc này hai ta ai cũng không trốn thoát, cậu cũng phải đi.”

“Tôi cũng phải đi?” Trình Miển sững sốt, “Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng việc cậu độc thân!” Từ Nghi cười hết sức đắc ý, “Thái độ tích cực một chút, Trình đại đội trưởng.”

Trình đại đội trưởng tháo mũ trên đầu xuống, vuốt vuốt thật mạnh đầu tóc ngắn cùn. Cút cha nó cái truyền thống tốt đẹp đi!

Cuối tháng mười hai, thành phố B lại nghênh đón một lần nhiệt độ hạ xuống thấp.

Rất nhiều người không chịu được luồng khí lạnh này đã ngã bệnh, Hà Tiêu cũng không may mắn trúng chiêu, sốt cao đến ba mươi chín độ rưỡi, đành phải xin phép nằm ở nhà hai ngày. Buổi sáng ngày thứ ba lúc đang mơ mơ màng màng ngủ trên giường thì Chử Diễm đến, tinh thần Hà Tiêu chấn động khi nhìn thấy bạn thân.

“Tỉnh rồi à?” Chử Diễm khẽ mỉm cười, thấy cô muốn đứng lên vội đỡ lấy cô, “Mau nằm xuống, nghe bác trai nói cậu vẫn còn đang sốt.”

“Không việc gì.” Hà Tiêu vẫn xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra. Ánh nắng soi xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào người vô cùng ấm áp. Nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, Hà Tiêu quay người nhìn Chử Diễm hỏi: “Sao lại đến đây trong giờ làm việc?”

“Đừng nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài vậy mà gió thổi không nhỏ đâu, người đến trung tâm làm nghiệp vụ không nhiều, mình liền xin phép nghỉ lên qua đây.”

“Vậy tốt quá.” Thật ra thì bản thân cũng không có vấn đề gì lớn, chẳng qua là Hà Tiêu chán ghét trạng thái máy móc của cuộc sống cả ngày ngồi làm việc tại nơi công cộng, nên muốn thừa dịp này nghỉ hai ngày.

Chử Diễm cũng hiểu tính cách tùy ý của Hà Tiêu, chớp mắt vài cái nói: “Đừng vội đi làm, cho lão trương tức chết đi. Cậu không thấy sắc mặt lão sáng nay điểm danh khi nghe cậu xin nghỉ phép đâu, giống như là trung tâm do lão mở không bằng.”

Lão trương là chủ nhiệm chủ quản cơ quan trung tâm, bình thường tính tình chưa chất, dùng người không khách quan. Giống kiểu như Hà Tiêu và Chử Diễm không có kinh nghiệm lại không xem lão ra gì đương nhiên lão không thích.

Hà Tiêu khẽ mỉm cười, lại ngẩng đầu nhìn thấy mắt Chử Diễm nhìn mình chăm chăm không chớp.

“Trên mặt mình có gì sao?” Cô cố hỏi.

Hai mắt Chử Diễm sáng lên nhìn cô: “Tiểu Tiểu, hai ngày nay sĩ quan Trình có liên lạc với cậu không? Hai người các cậu tiến triển đến mức độ nào rồi?”

Hà Tiêu không nhận được xem thường, hóa ra người này không phải đến thăm bệnh mà là đến bà tám. Cô né tránh ánh mắt Chử Diễm, đứng trước gương cột lại tóc, trong miệng chỉ đáp ậm ờ: “Không có liên lạc gì, cũng không có gì tiến triển.”

“Minh không tin!”

Chử Diễm muốn phản kích động đi tìm điện thoại của Hà Tiêu, kết quả thời điểm tìm được phát hiện ra di động đã hết sạch pin. Cho nên vội vàng cắm vào ổ sạc điện, bấm nút mở điện thoại chờ chừng một phút thì bing bing nhảy ra vài tin nhắn, hiển thị người gửi đều là Trình Miển.

Chử Diễm hét lên một tiếng như là phát hiện ra đại lục mới: “Hà Tiêu, cậu lại gạt mình, rõ ràng có gửi vài cái tin nhắn!”

Vài cái?

Hà Tiêu chụp lấy điện thoại từ tay Chử Diễm, vừa nhìn vào màn ảnh quả thật có ba cái tin nhắn chưa đọc. Cô cẩn thận theo bản năng, Hà Tiêu bấm nút xem.

Tin thứ nhất: Sáng sớm nhận được trả lời của em, nhìn thấy thời gian đã rất trễ, phải chú ý nghỉ ngơi.

Tin thứ hai: Xem ra tối hôm qua em ngủ rất sớm, anh không đợi được em trả lời.

Tin cuối cùng cách đó vèn vèn mười phút đồng hồ: Hà Tiêu, tuần này có rảnh rồi hay không, anh muốn gặp em. Còn nữa, anh có thể gọi điện thoại cho em không?

Ba cái tin nhắn, một cái là gửi vào khuya hôm trước, hai cái còn lại cũng là sáng hôm qua. Khi đó cô đang làm gì vậy? Có lẽ là đang sốt đến mức mơ mơ màng màng nằm ngủ thôi. Anh hỏi cô có thể gọi điện thoại được không, còn điện thoại của cô lại tắt máy hai ngày....

Hà Tiêu bỗng ngỡ ngàng như đã làm sai chuyện, có muốn giải thích với anh một chút hay không?

Suy nghĩ chốc lát Hà Tiêu lại cảm thấy thôi bỏ đi. Cô ngẩng đầu, nói với Chử Diễm: “Minh đi sửa sang lại chút, cậu đi ra ngoài dạo với mình nhé.”

Chữ Điềm không hiểu đi theo cô vào phòng vệ sinh: “Sao cậu không nhắn một tin trả lời?”

“Không cần.” Hà Tiêu vốc nước lạnh từ từ rửa mặt.

“Lỡ như việc gấp thì sao?”

Hà Tiêu không nói gì, Chữ Điềm lại đứng tại chỗ suy tư chốc lát, không xác định khẽ hỏi: “Vậy là cậu ghét Trình Miển à?”

“Mình không ghét anh ta.”

“Vậy cậu trốn tránh anh ta làm cái gì?” Chữ Điềm nhiệt tình yêu thích quân nhân đến tận trong xương, cho nên lúc nói chuyện không tự chủ được có phần thiên vị, “Quân nhân, vẫn còn trẻ như vậy đã là sĩ quan ưu tú, có điểm nào không được? Cậu...”

“Anh ta không có gì không tốt, hơn nữa anh ta cũng không giống như cậu nghĩ...”

Yêu thích mình.

Ba chữ sau suýt bật ra.

Hà Tiêu kịp thời dừng lại, Chữ Điềm mở to hai mắt nhìn cô, mong đợi cô lại nói chút gì đó. Nhưng cô rửa mặt xong, lại quay người đi ra ngoài.

Chữ Điềm buồn bực nhìn theo bóng lưng cô, khẽ nói thầm một câu: Không nói cho xong, cậu nhịn chết đi.

Không phải là không nhìn ra bạn thân không vui.

Hà Tiêu biết, Chữ Điềm là một cô bé ngưỡng mộ lính rất thuần túy. Còn nhớ bữa tiệc tối tết nguyên đán năm đầu đại học, thân là người chủ trì bữa tiệc kiêm giáo viên bảo các bạn học trong khoa đi lên sân khấu làm một bài tự giới thiệu mình sâu sắc, câu nói đầu tiên của Chữ Điềm khi lên sân khấu là: Lý tưởng của mình chính là một quân tàu. Người ở đó ai cũng cười cười thiện ý, cũng từ đó trở đi, cô biết nếu là liên quan đến quân nhân thì cô không thể giảng đạo lý với Chữ Điềm...

Cho nên Hà Tiêu sửa sang mình xong, mỉm cười một cái với gương, rồi sau đó lấy ra hai hộp sữa chua, đưa một hộp cho Chữ Điềm đang ngồi buồn chán trên ghế salon tại phòng khách. “Giận rồi à?”

Câu nói gợn tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nhìn thấy vẻ mặt cười rạn rở của Hà Tiêu, Chữ Điềm có giận mấy cũng không thể bộc phát được. Nhìn cô hồi lâu lại đưa tay véo hông cô: “Cậu đó, đương ở trong phúc mà chẳng biết!”

Hà Tiêu hít hơi vào: “Ra tay ác vậy.”

Chữ Điềm tức giận hút sữa chua, ánh mắt sáng ngời nhìn Hà Tiêu chăm chăm, rồi nói: “Đừng tưởng rằng như vậy mình sẽ nguôi giận, mình hỏi cậu, chủ nhật có rảnh không?”

“À? Có chuyện gì sao?”

“Đi chơi với mình, ở khu ngoại ô thành phố B, không xa, đi về trong ngày.”

“Vùng ngoại thành có gì chơi đâu?” Hà Tiêu khẽ nói thầm, lại nhìn thấy mắt của Chữ đại mỹ nhân sắp tròn trĩnh thì vội đáp, “Được ạ, nhất định lúc đó tiểu nhân sẽ đến.”

Chữ Điềm kêu cất một tiếng, vừa uống sữa chua vừa đưa mắt đảo xung quanh. Ở nơi Hà Tiêu không nhìn thấy, đôi mắt to này chợt lóe sáng xảo quyết.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sáng sớm chủ nhật, Hà Tiêu thay bộ đồ thể thao dày, mang đôi giày thể thao, đeo một chiếc túi du lịch nhẹ nhàng, ngồi tàu điện ngầm đến quảng trường trung tâm thành phố.

Chữ Điềm chờ ở cửa trạm tàu điện ngầm, nhìn thấy bộ quần áo của cô thì ánh mắt cũng tròn tròn. Hà Tiêu đành phải cúi đầu đánh giá mình một cái, ba chữ sao vậy hà còn chưa kịp nói ra đã bị Chữ Điềm kéo qua một bên: “Sao lại mặc như vậy đến đây?”

Thấy vẻ mặt Hà Tiêu khó hiểu nhìn cô, Chữ Điềm cũng không còn thời gian giải thích: “Thôi, đồ thể thao thì đồ thể thao, quan trọng là người cậu đến là

được.”

Nói xong lời cô một mạch chạy chậm lên xe.

Trong xe ngồi kín người, liếc mắt nhìn xem, tất cả bọn họ đều phải nữ hơn hai mươi tuổi. Hà Tiêu cảm thấy gì đó không ổn, mới vừa ngồi vững đã hỏi Chữ Điem: “Sao nhiều người đi quá vậy? Mình còn tưởng rằng chỉ có mình và cậu thôi.”

Chữ Điem đáp lại hơi mơ hồ: “Đi theo đoàn, tiết kiệm tiền.”

Sợ tốn tiền thì chỉ bằng ở nhà đi. Hà Tiêu cảm thấy buồn cười, nghiêng đầu nhìn thấy có một phụ nữ trung niên cầm cái loa nhỏ đứng ở cửa, dường như chuẩn bị lên xe, khôi hài chính là cánh tay của bà còn đeo băng đỏ. Hà Tiêu tự mình nhìn nhìn, đợi thấy rõ chữ trên băng đỏ thì trên mặt cô bỗng có một dự cảm xấu.

“Chữ Điem à.” Chọc vào người bên cạnh, Hà Tiêu giả vờ bình tĩnh nói, “Cậu nói xem nhóm đi của hội phụ nữ thành phố chúng ta khi nào đã đổi thành làm hướng dẫn du lịch vậy hả?”

Hả? Chữ Điem sửng sốt, liếc nhìn dòng chữ to “Hội phụ nữ thành phố” đang sáng lấp lánh trên chiếc băng đỏ, không nhận được cúi đầu nhẹ vỗ mình một cái.

“Mình muốn xuống xe!”

“Không được! Cậu đã nhận lời đi với mình!” Chữ Điem đưa cánh tay cản cô.

“Vậy cậu cũng không thể gạt mình!”

Cả một xe nữ thanh niên chừng hai mươi tuổi do hội phụ nữ thành phố dẫn dắt, nếu không phải đi xem mắt thì cô sẽ viết chữ Hà ngược lại! Thật xem cô là đứa ngốc à? Hà Tiêu mãnh liệt yêu cầu xuống xe, Chữ Điem đành phải chấp tay trước ngực cản khẩn cô: “Chỉ lần này, chỉ lần này thôi!”

“Không được.”

Hà Tiêu vừa nói liền muốn đi ra ngoài, Chữ Điem chết sống ngăn cản không để cô hành động. Hai người đương giằng co thì người phụ nữ trung niên lên xe, cười híp mắt đi đến: “Có vấn đề gì?”

“Không có vấn đề! Di Trương, không có gì đâu.”

Chữ Điem ra sức đẩy Hà Tiêu vào, cười nói với di Trương, tiếc rằng người khác không phối hợp: “Tôi muốn xuống xe!”

Di Trương nghe vẫn cười như cũ, bà chỉ hỏi Hà Tiêu: “Cô gái, có bạn trai chưa?”

“Tôi chưa có, nhưng tôi không...”

Hà Tiêu còn chưa nói hết lời đã bị di Trương giữ lại bả vai, ấn xuống chỗ ngồi. Không để cho có bất cứ cô hội phản kháng nào, di Trương vui tươi hơn hờ nói với tài xế: “Lái xe!”

Hà Tiêu khóc không ra nước mắt nhìn Chữ Điem cười vô cùng đắc ý. Cô gặp phải loại người thế nào đây, một đám thổ phi đó!

Lái xe gần hai tiếng mới đến nơi.

Suốt quãng đường đi Hà Tiêu cũng không hăng hái nhiều, hơn nữa sau khi nghe nói nơi đến là một nông trường đội quân giải phóng thì càng lười để ý đến Chữ Điem, chỉ tự mình ngủ thiếp, khi xe đến nơi dừng lại cuối cùng mới tỉnh. Dụi dụi mắt, Hà Tiêu chờ mọi người trên xe đi hết mới từ từ xuống xe.

Hôm nay thời tiết tốt vô cùng, ánh dương rực rỡ, vạn dặm không mây. Hà Tiêu đứng cách xa đám người một chút, lấy tay che trán khẽ ngẩng đầu, hít vào vài hơi không khí trong lành của ngoại thành, cuối cùng tâm trạng cũng chuyển biến tốt đẹp.

“Hà Tiêu, mau đến đây.”

Chữ Điem đứng ở đằng xa vẫy tay với cô, Hà Tiêu khẽ nheo mắt, thẳng bước đi qua không nhanh không chậm. Chữ Điem đưa tay bắt lấy cánh tay cô: “Chỗ này như thế nào?”

Hình thức quan hệ hữu nghị với quân đội lần này cũng có chỗ khác với trước đây. Trước kia phần lớn là ở hội sảnh nhà hàng hoặc là hội trường lớn quân đội, còn lần này lãnh đạo quân đội cũng muốn mang hoạt động nổi bật này sắp đặt tại nông trường sư đoàn.

Một là bởi vì nông trường là hạng mục đặc sắc của sư đoàn, do Hạng phó sư trưởng phụ trách khiến cho vô cùng náo nhiệt, thu hoạch nông sản không chỉ thỏa mãn nhu cầu toàn bộ quân binh, hơn nữa còn mang đến không ít lợi nhuận cho sư đoàn. Hình thức lần này còn được lãnh đạo tập đoàn quân khẳng định, yêu cầu riêng phó sư trưởng tổng kết kinh nghiệm, phổ biến toàn tập đoàn quân. Thứ hai là do tính yêu cầu của quân đội, không nên trong thoáng chốc cho quá nhiều người từ bên ngoài vào nơi đóng quân. Sắp xếp tại nông trường không chỉ có tránh nghi ngờ, hơn nữa còn có một chút hương vị vui thú nhà nông.

Hà Tiêu đứng tại chỗ, ngắm nhìn bốn phía, cẩn thận đánh giá một lượt. Đối diện cửa chính nông trường là hai ngôi nhà doanh trại cao hai tầng. Một ngôi nhà dùng để làm việc và cư trú hằng ngày, một ngôi nhà khác là phòng ăn và phòng hoạt động của các chiến sĩ. Từ cửa chính đến giữa doanh trại có dựng hai giàn mây bên cạnh, trồng một ít rau quả thời vụ. Khu lều trồng chọt và chăn nuôi chủ yếu của nông trường cũng ở phía sau doanh trại, đôi mắt trông đi rất hoành tráng.

Nhìn tất cả ở đây khiến trong đầu Hà Tiêu chọt nhớ đến một nông trường khác. Khi đó cô khoảng chừng năm sáu tuổi, lúc ấy lão Hà chưa chuyển nghề, được bố trí làm quản đốc nông trường tại lữ đoàn tên lửa. Đương nhiên điều kiện không tốt bằng hiện tại, bốn phía đều là tường đất, cả nông trường ngoại trừ vườn rau và chuồng heo chỉ còn lại bốn ngôi nhà trệt nhỏ. Khi đó lão Hà còn chưa đủ tiêu chuẩn tùy quân, mẹ Điền Anh liền thường xuyên dẫn cô đến ở vài ngày tại nông trường, hiện tại mỗi lần nhắc đến cuộc sống khi đó đều nói điều kiện gian khổ. Có điều Hà Tiêu cũng không cảm thấy, có lẽ khi đó còn nhỏ tuổi, bây giờ nhớ lại chỉ nhớ rõ rừng trúc thật to lớn kia, ban đêm gió từ giữa sông thổi vào, cô bật đèn pin, đi cùng với những người bạn nhỏ vào rừng trúc bắt ve.

“Tiểu Tiêu?” Chữ Điền lại đứng dừng cô.

Hà Tiêu lấy lại tinh thần, cười nhẹ với Chữ Điền: “Nơi này rất đẹp.”

Lúc xe chạy vào, quản đốc nông trường đã đợi ở cửa chính rồi. Hà Tiêu cố ý nhìn thoáng qua quân hàm của người kia, quân hàm trung tá, cao hơn biết bao lần cương vị sĩ quan của lão Hà ngày đó, có thể thấy được địa vị của nông trường này.

Hồ quản đốc đến bắt tay dì Trương: “Thật xin lỗi, mới vừa nhận được điện thoại, nói bọn họ đã sớm lên đường ra khỏi sư đoàn, có điều gấp trực trực trên đường nửa tiếng, có thể đến muộn một lát.”

“Không có gì.” Dì Trương tươi cười ôn hòa, “Bảo bọn họ không cần gấp, các cô gái của chúng tôi đều ở đây chờ mà.”

Quản đốc Hồ hơi áy náy liếc nhìn các cô gái có mặt, trang phục cũng rất xinh đẹp, bình thường có nghịch phá cỡ nào thì đến nơi thần thánh bất khả xâm phạm này cũng phải kiềm lại, ngại ngùng đưa ánh mắt nhìn xung quanh. So sánh ra người không “căng thẳng” nhất chính là Hà Tiêu. Mặc bộ đồ thể thao cũng thôi, còn thẳng thắn quan sát người lính trình sát.

Chữ Điền không chịu được, véo vào hông cô một cái: “Đừng nhìn nữa, cậu em giải phóng quân cũng ngượng ngùng rồi.”

Hà Tiêu à lên một tiếng, sau kịp nhận ra ngại ngùng nhìn anh lính trẻ tuổi bị cô nhìn đến da mặt đã đỏ lên một nửa, khẽ giọng giải thích với Chữ Điền: “Mình không có nhìn, mình chỉ đang ngăn người...”

Chữ Điền còn muốn cười nhạo cô vài câu thì quản đốc Hồ đã dẫn đội ngũ “quân tóc dài” khí thế mạnh mẽ thẳng tiến về hội trường quan hệ hữu nghị. Hà Tiêu vội kéo tay Chữ Điền, đi theo qua đó.

Hội trường của quan hệ hữu nghị đầu tiên là phòng hoạt động của nông trường.

Các chiến sĩ nông trường đã sớm sắp xếp tốt hội trường, những chiếc bàn dài xếp thành hai hàng, phía trên bày kín hạt dưa và kẹo, chính giữa chừa một lối đi rất rộng, cuối lối đi là bục chủ trì. Các cô gái tự động chia ra chọn chỗ ngồi một bên, vừa ngồi xong thì ngoài cửa sổ đã vang lên tiếng kèn.

Hà Tiêu đứng dậy, cách cửa sổ một chút nhìn xa ra phía ngoài, chỉ thấy một đám cây tùng xanh đang lục đục bước xuống từ chiếc xe bus Hoàng Hải màu xanh biếc, chia thành hai hàng chỉnh tề đứng trước căn nhà lầu nhỏ hai tầng của phòng hoạt động.

Bình thường các ông đã quen cầu thả, biết mục đích người đến hôm nay, cũng biết các cô gái đều ở trên lầu, nhưng không ai dám ngẩng đầu. Nghiêm túc đứng đắn xếp hàng chỉ dám nhìn thẳng phía trước. Cũng là Chữ Điền chạy vội đến bên cửa sổ, nhiệt tình vẫy vẫy tay với bọn họ.

Hà Tiêu tự nhủ trong lòng quá mất mặt, không tự chủ nhích ra phía bên cạnh, nghĩ cố gắng không để người khác chú ý. Cũng không lường trước được Chữ Điền quay đầu lại, lớn tiếng kêu cô: “Hà Tiêu đến đây. Cậu nhìn người kia đi, anh ta cười với mình đấy.”

Tiếng cười chất phát hiện hậu của quản đốc Hồ vang lên bên tai, trong lòng không nhịn được thở dài một tiếng. Hà Tiêu kiên trì đi đến vài bước. Vô vô bả vai Chữ Điền, ý bảo cô ta kiềm chế, ánh mắt khẽ nhướng, vốn nghĩ lo lắng quét qua các sĩ quan dưới lầu một cái, nhưng khi lướt qua người kia thì bỗng đột ngột dừng lại.

Trình Miển?!

Hà Tiêu mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin nhìn Trình Miển đang bận bộ quân trang thường phục vô cùng chói mắt trong đám người. Còn anh đương nhiên cũng nhìn thấy Hà Tiêu, bàn tay kéo vành mũ khựng lại ở đó, đôi mắt đen láy sáng ngời nhìn chăm chú thẳng vào cô, có ngạc nhiên nhưng vui vẻ nhiều hơn.

Đầu óc phản ứng được một lúc lâu, Hà Tiêu mới nhớ đến khởi binh hỏi tội cái người lừa gạt cô đến đây: “Điền Điền, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?!”

Chữ Điền nhìn thấy Trình Miển cũng choáng váng: “Không phải, mình cũng không biết sư T này chính là quân đội của Trình sĩ quan...” Nhìn về mặt Hà Tiêu gần tái đi, Chữ Điền gần như muốn khóc, “Tiểu Tiêu, chuyện này cậu cũng không biết mà, làm sao mình lại lừa cậu!”

Hà Tiêu có chút bất đắc dĩ. Đúng vậy mà, cô cũng không biết chuyện này thì làm sao Chữ Điền biết được.

Hơi buồn nhìn thoáng qua Trình Miển dưới lầu, chỉ thấy anh bất giác cười lên, vẻ mặt thích thú vui vẻ không nói nên lời, dường như đang nói: Em xem,

ông trời cũng giúp anh.

Sau khi các sĩ quan đi lên, hoạt động chính thức bắt đầu.

Hà Tiêu ngồi xuống hàng cuối cùng, cả quá trình luôn luôn cúi đầu thật thấp, giả vờ chơi điện thoại di động, không có ngẩng đầu. Bởi vì Trình Miển ngồi đối diện cô, cách nhau chỉ có 4 – 5m. Tuy Trình Miển tỏ vẻ ung dung tự tại, nhưng nụ cười nơi khóe mắt chưa bao giờ thu lại, trong mắt Từ Nghi nhìn người bạn nổi khổ cũng cảm thấy thật kỳ lạ.

“Trình Miển, trước khi đến lão Chu dặn dò cậu thế nào?”

“Sao hả?”

“Lão Chu nói đừng nhìn chăm chăm người ta mảnh liệt như là tám trăm năm chưa nhìn thấy phụ nữ, phải kín đáo, phải kiềm nén.”

“Cậu bảo lão Chu kín đáo kiềm nén với chị dâu đi.”

Từ Nghi cười cười. Vào cái miếu quân doanh hòa thượng này, hễ là giống cái thì là của hiếm. Còn nhớ rõ lúc vào trường quân đội, mỗi khi đến hè buổi tối còn phải đập muỗi, một anh em trong ký túc xá của anh cũng nói: “Đừng có gấp, trước hết để tôi nhìn xem đực hay cái!”

Sau khi cười xong, Từ Nghi phát giác ra ý trong lời nói của Trình Miển: “Thích cô kia rồi hả?”

Nhưng Trình Miển cười không nói.

Bậc cha chú quản đốc Hồ tự chủ trì hoạt động, người này biết ăn nói, không khí trong hội trường từ từ sôi nổi. Mờ mẫn chính là tự giới thiệu mình, dường như cố ý nhường phải nữ đa mặt mỏng, trên căn bản các cô gái mỗi người nói một câu. Sĩ quan nam không giống vậy, muốn mọi người phải bực chủ trì. Hà Tiêu ngồi ở vị trí khuất, nhìn Trình Miển bước lên, không nhanh không chậm giới thiệu mình: Tên họ Trình Miển, năm nay 27 tuổi, tốt nghiệp học viện chỉ huy lục quân, chưa lập gia đình.

Lời ít mà ý nhiều như thế lại hấp dẫn không ít ánh mắt cô gái tại đây.

Hà Tiêu không có nhìn anh, mà là tầm mắt nhìn vào huy chương và quân hàm của anh.

Mặc dù lão Hà chuyển nghề hơn bảy năm rồi, cũng chưa từng qua cuộc thay đổi quân trang. Nhưng cuối cùng lớn lên ở đại viên quân đội, bình thường chú ý ít nhiều một chút là có thể nắm rõ hơn người khác. Cô biết anh có rất nhiều thứ không nói ra.

Ví dụ như chức vụ hiện tại của anh, ví dụ như anh đã ở quân đội tám năm. Ví như lúc cô rời đi anh vẫn còn đeo quân hàm thê đồ của quân hiệu sinh, lúc gặp lại nhau anh đã đeo trên vai thượng úy một gạch ba sao rồi.

Cho dù cô không có ý dùng từ “sau bao nhiêu năm” nhưng cũng có vài thứ nhắc nhở cô đã qua lâu thật lâu rồi.

Một cảm giác bờ ngõ và xa cách tự nhiên sinh ra, Hà Tiêu cảm thấy hơi khó sở khó hiểu.

Sau khi chấm dứt tự giới thiệu mình, các chiến sĩ nông trường ân cần nối các bàn lại thành một vòng, để cho những người này một đối một, mặt đối mặt trao đổi thuận tiện hơn. Nhìn những thứ này, Hà Tiêu có chút muốn đi ra ngoài, có điều là chưa chờ được Chữ Điem giữ lại thì cô cũng đã bị Trình Miển chặn đường.

“Anh làm gì?”

Bị Chữ Điem và người đàn ông mặc quân trang vây xem, Hà Tiêu cảm giác vô cùng mất tự nhiên.

Trình Miển cười mỉm: “Anh muốn ngồi một chút.”

“Nhưng em muốn đi ra ngoài hóng mát một chút.”

“Vậy anh đi với em” Trình Miển mặt dày nói, “Chỉ hai người anh và em.”

Hai người dùng dằng chốc lát đã có người bên này nhìn sang.

Gương mặt Hà Tiêu nóng hổi, cô ngẩng đầu lờm anh một cái, quay người đi. Trình Miển như rồng chân mây, vội vã đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Nghe thấy chữ hai người Trình Miển cố ý nhấn mạnh, Chữ Điềm liếc mắt xem thường một cái, lờ mờ người đàn ông cùng đứng chung chỗ với mình, hỏi không khách sáo: “Anh có bạn chưa?”

Từ Nghi lễ phép lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có.”

“Vậy hai chúng ta ngồi một lát, giao lưu trao đổi nhé?”

Trong lòng Từ thư ký tự nhủ con gái hiện tại cũng chủ động vậy sao, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt trong veo của cô gái kia cảm giác rằng nếu mình không đồng ý thì có chút không thể nào nói nổi.

Ngồi đối mặt nhau, Chữ Điềm mới xem như là chân chính thấy được dáng vẻ của Từ Nghi. Đây không phải là người mới vừa ngẩng đầu cười với cô sao? Màu da lúa mạch khỏe khoắn, đôi mắt đen bóng hữu thần hàm chứa nụ cười thân thiện. Sống mũi cao thẳng, đường nét hàm dưới xinh đẹp, đúng là đôi môi hơi mỏng. Chữ Điềm nghĩ người nhìn gương mặt anh tuần như thế.

Thân là một người đàn ông, Từ Nghi không để ý bị người khác nhìn chăm chú. Nhưng cô gái này nhìn chăm chăm vào anh đã gần năm phút đồng hồ rồi. Từ thư ký không khỏi nghĩ con gái bây giờ cũng không dè dặt như vậy sao? đành chịu, anh vờ hắng giọng một cái rồi nói với Chữ Điềm: “Tôi tên Từ Nghi, chỉ đạo viên đương nhiệm đại đội trinh sát.”

“Nói vậy anh cộng tác với sĩ quan Trình à?” Mắt Chữ Điềm sáng rực lên, “Vậy anh có biết hai bọn họ đã xảy ra chuyện gì không?” Nói xong còn chỉ chỉ theo hai người cách bọn họ hai ba cái bàn.

Điều này không phải đang muốn hỏi cô sao? Từ Nghi lắc đầu.

Chữ Điềm bĩu môi, nhìn Từ Nghi một cái, tinh thần lại tỉnh táo: “Vậy thì không nói hai người bọn họ nữa, nói thử anh xem.”

“Tôi có gì giỏi để nói đâu?”

“Có chứ, năm nay anh bao nhiêu tuổi, quê ở đâu, có bạn gái chưa?”

Từ thư ký rất nguy hiểm mới không phun ra hóp trà anh vừa uống vào miệng, mắt sức lực rất lớn mới nuốt được trà xuống, ho nhẹ hai tiếng rồi nói: “Tôi và Trình Miển bằng tuổi, người thành phố B, tạm thời. ... chưa có bạn gái.”

So sánh với hai người bên này trò chuyện rất tốn hao sức lực thì không khí giữa Trình Miển và Hà Tiêu hơi lúng túng. Tương đối im lặng hồi lâu, Trình Miển nhắc lên bình trà rót thêm đầy nước vào cái tách trước mặt Hà Tiêu: “Uống nước đi.”

“Cám ơn.” Hai tay Hà Tiêu nắm chặt cái tách, chỉ sưởi ấm như vậy, cũng không vội uống.

Nhìn cô, trong lòng Trình Miển có chút tư vị không đúng. Ở trong mắt người không biết, có lẽ bọn họ giống như hai người mới quen biết nhau, hai bên cẩn thận, muốn cất lời nhưng rồi không biết nói gì cho phải. Anh do dự hỏi: “Anh gửi tin nhắn em đều xem rồi chứ?”

“Xem rồi.” Hà Tiêu khề nói, “Chỉ có điều khi đó ngã bệnh hai ngày, xem được cũng hơi trễ rồi.”

“Ngã bệnh?” Trình Miển hơi nhú mày, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ là cảm lạnh bị sốt, hiện tại đã khỏe hơn.” Nói xong, cô ngẩng đầu lên cười với anh một tiếng mang tính lịch sự.

Tuy hiểu cô không muốn khiến giữa cả hai thoát nhìn quá mức quái lạ, nhưng đây là lần đầu tiên Hà Tiêu mỉm cười với anh từ khi gặp mặt đến nay. Trình Miển không khỏi sững sốt, rồi sau đó vuốt vuốt cái đầu húi cua.

“Chỉ có một mình em ở thành phố B à?”

“Em ở cùng ba mẹ.” Hà Tiêu nói, “Lão Hà kinh doanh ở thành phố B, hai năm trước đã mua nhà, sau khi tốt nghiệp đại học em liền cùng mẹ dắt nhau đến đây.”

Hắn nên nghĩ ra. Anh nhớ được cô từng nói nguyện vọng lớn nhất chính là cả nhà có thể ở chung với nhau.

“Vậy lúc trước em vẫn ở quê à?”

Hà Tiêu gật đầu: “Đúng vậy, em vẫn ở quê.”

“Vậy em, có từng nhận được thư của anh không?”

Trình Miển hỏi một cách chậm chạp, giống như là mang theo chút đợi chờ, nhưng được đáp lại cũng là vẻ mặt ngờ ngác của Hà Tiêu: “Thư? Thư gì?”

Không phải giả vờ, cô thật sự chưa từng nhận được một phong thư nào của anh. Điều này Trình Miển nhìn ra được. Anh tạm dừng nhưng nhanh chóng

khôi phục như lúc ban đầu: “Không có gì, rất lâu trước đây đã gửi.” Cười thần nhiên, anh chuyển đề tài, “Cơ thể bác trai bác gái đều khỏe chứ?”

“Tạm tạm.”

Thuận miệng trả lời vấn đề của anh, đầu óc Hà Tiêu vẫn rối loạn như cũ, sau khi lão Hà chuyển nghề, cô và cha mẹ trở về quê, hơn nữa lúc đi học cũng chọn trường gần đó để tiện ở lại nhà. Mấy năm đó quả thật cô chưa từng nhận được một bức thư nào ký tên Trình Miễn. Ở trong thư anh đã viết gì vậy?

Nghĩ như vậy, Hà Tiêu vô thức thốt lên: “Chuyện thư thật sự em không biết.”

Trình Miễn giật mình một chút, tiếp theo cười nói: “Không sao. Anh chỉ muốn hỏi em. ...” Anh lại rót nước đầy một tách, đưa đến trước mặt Hà Tiêu, thay thế cho cái tách đã sớm nguội lạnh trong tay cô, từ từ nói “Chúng ta. ... vẫn còn là bạn bè chứ?”

Vẫn còn là. ... bạn bè?

Hà Tiêu sững sốt, một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn anh, một nụ cười mỏng manh hiện lên gương mặt tái nhợt: “Dĩ nhiên.”

Hoạt động buổi sáng kéo dài đến mười một giờ, sau khi chấm dứt cũng không có sắp xếp gì lớn, thời gian còn lại trên danh nghĩa là “tự do sắp xếp” nhưng trên thực tế là tạo không gian cho người có cảm tình với nhau chung đụng nhiều hơn.

Vị trí nông trường hơi lệch về phía Bắc, tiếp giáp với Nội Mông. Dưới tình trạng tài nguyên đất đai ngày càng bị cát hóa có thể xây dựng ra một nông trường lớn thế này quả thật không dễ dàng. Dù sao cách giờ cơm còn một khoảng thời gian, Hà Tiêu cũng chậm rãi đi dạo ở nông trường, nơi này không canh phòng nghiêm ngặt bằng doanh trại, ngoại trừ cái lán lớn chính là chuồng heo, tuy không có nơi quan trọng gì để nói nhưng Hà Tiêu cũng không hào hứng lắm.

Nhớ đến lời nói của Trình Miễn, cô gần như tự cười giễu.

Suýt nữa lại tự mình đa tình. So với bảy năm trước, chẳng qua là anh có thêm phần áy náy với cô mà thôi. Những thứ khác cũng không có gì khác biệt. Bạn bè vẫn là bạn bè như cũ.

Lý trí vẫn còn khá tốt.

Hà Tiêu hít không khí vào miệng, lấy lại tinh thần, nhìn thấy Chử Diễm đang theo cô đi băng qua từng cái lán nhựa lớn có chút xơ xác tiêu điều, không nhận được hỏi: “Sao vậy?”

“Cậu nói xem có phải là đáng về mình không xinh đẹp không?” Về mặt Chử Diễm nghiêm túc hỏi.

Hà Tiêu nhìn nét mặt của Chử Diễm trong nháy mắt trở nên hơi quái lạ, cô vươn tay sờ sờ cái trán của Chử Diễm: “Không nóng mà, sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi hả?”

Chử Diễm cau tiết kéo tay cô ra: “Mình nghiêm túc. Cậu biết Từ Nghi ngồi đối diện mình không?”

“Cái này mình thật sự không biết, mình bảo đảm.” Hà Tiêu nói, “Sao thế, anh ta trêu chọc cậu à, đã kích sự xinh đẹp cậu vẫn luôn lấy làm tự hào khiến mất tự tin rồi à?”

Chử Diễm hơi buồn rầu nói: “Mới vừa rồi mình hỏi anh ta có bạn gái chưa, anh ta nói không có, mình nói vậy vừa đúng lúc hai chúng ta thử xem sao. Kết quả cậu đoán xem anh ta nói gì?”

“Từ chối cậu?”

“Anh ta nói: Thật xin lỗi đồng chí Chử Diễm, trước mắt tôi chưa dự định có bạn gái.”

“Nếu anh ta không có dự định, vậy tại sao muốn đi qua đây?”

“Mình cũng hỏi anh ta vấn đề này rồi, cậu đoán xem anh ta trả lời thế nào?” Chử Diễm nói lầm bầm hai tiếng, bắt chước giọng điệu Từ Nghi, nói ra hết sức nghiêm túc, “Bởi vì. ... đây là nhiệm vụ chính trị. Hà Tiêu, anh ta dám nói đây là nhiệm vụ chính trị, cậu nói có quá đáng hay không?”

Hà Tiêu sững sốt, nhìn không được cười lên, Chử Diễm giận đến mức đưa tay đánh cô hai cái: “Cậu còn cười? Gặp được người vừa mắt như mình cũng không dễ dàng gì đúng không? Lại còn dùng kiểu lý do hoang đường này từ chối mình? Mình cũng muốn khóc được không?”

Hà Tiêu cố gắng đừng cười, véo véo gương mặt mịn màng của Chử Diễm: “Được rồi, đừng nóng giận. Coi như là dạo chơi vùng ngoại thành một ngày, phong cảnh nơi này không tệ đúng không?”

“Không tệ cái gì. ...”

Chử Diễm khó chịu cái bướng, không cam lòng bị Hà Tiêu từ từ dẫn đi về phía trước. Còn người đàn ông khiến cô giận quá mức thì rồi rồi ngồi thần thờ ở dưới cây đại thụ rụng sạch lá trước cửa phòng ăn, cho đến khi có người vỗ vỗ bờ vai của anh.

“Nghĩ gì thế, thư ký.” Trình Miễn ngồi xuống sát bên Từ Nghi.

Chân mày Từ Nghi cau lại: “Sao lại ngồi xuống, không đợi ở phòng hoạt động à?”

“Đều có đôi có cặp, một mình tôi cô đơn lên đó xem náo nhiệt gì.”

“Nhanh như vậy đã thành tư lệnh quang can (1) rồi. Nói thử xem xảy ra chuyện gì?”

(1): Xuất xứ từ Lâm Hải Tuyết Nguyên của Khúc Ba: Tạ Văn Đồng là một tư lệnh quang can, ngoại trừ năm người con trai, một con rể và bảy người lính hộ vệ của ông thì chẳng có lực lượng quân sự gì nữa. Câu nói ở đây ý chỉ một người chỉ có một thân một mình không ai giúp đỡ.

Trình Miễn không cam lòng nói ra lắm, anh cúi mũi, vô thức chuyển động huy hiệu trên mũ, ánh mắt nhìn về nơi khác. Ánh nắng giữa trưa chiếu vào thân người cảm thấy nóng ran khó hiểu.

“Hình như mình làm hư chuyện rồi.”

“Nói thế nào?”

Hồi lâu Trình Miễn không nói chuyện, khi mở miệng lần nữa lại đổi đề tài: “Cậu nói xem, ở trong đất quân đội nếu muốn vun đắp trò chơi tình yêu này để phát triển có phải là rất khó hay không?”

Từ Nghi cười cười: “Nếu dễ dàng như vậy thì chúng ta cần gì phải đến đây?”

“Ồ đây?” Trình Miễn đứng lên nhìn quanh một vòng, “Ngoại trừ cái trắng chính là củ cái thì cậu có thể lấy ai về nhà?”

Từ Nghi hơi mỉm cười: “Được rồi, bớt câu nhàu, coi chừng lão Hồ nghe thấy lại đánh cậu.”

Trình Miễn ngẩng đầu, nheo lại hai mắt nhìn ánh nắng sáng ngời.

Mùa đông đến, nông trường ngoại trừ thu hoạch không ít cái trắng còn có rất nhiều rau cải trái mùa. Hà Tiêu bước đi một mạch, vén rèm lán to lên, phát hiện ra trong rất nhiều lán đều có binh lính tưới nước. Một người trong đó nhìn thấy các cô còn hái hai quả cà chua, rửa sạch đưa cho các cô ăn.

Trời lạnh lẽo, Hà Tiêu không dám ăn đồ lạnh, liền từ chối nhã nhặn ý tốt của các chiến sĩ. Chử Diễm cũng vô cùng không khách sáo, nói cảm ơn rồi nhận lấy cắn một cái, vị chua khiến cô ta không chịu được nhăn mặt, binh sĩ bên cạnh thấy biểu hiện oán trách vậy cũng không nhịn được đỏ mặt.

Hai người đi mãi đi mãi liền đến bức tường cuối nông trường. Ngoài dự kiến của Hà Tiêu, tường ở đây còn thấp hơn với bốn phía, hơn nữa còn có một cái thang dựa chéo vào. Bởi vậy cô gần như suy đoán vô cùng khẳng định, đầu tường bên kia nhất định có người ở. Giống như lúc cô còn bé ở nông trường kia, leo lên thang, trèo qua đầu tường là có thể tìm được các bạn nhỏ.

Nhất thời Hà Tiêu hơi nóng lòng muốn thử: “Diễm Diễm, chúng ta trèo qua đó nhé?”

Chử Diễm há hốc mồm nhìn cô: “Cậu điên rồi, lỡ như bên kia không có cái thang thì làm sao đây?”

“Không đâu.” Hà Tiêu xoa xoa đôi bàn tay, vịn thang trèo lên, nhìn quanh một lượt rồi mặt mày hớn hờ quay đầu lại, “Bên này là đồng cỏ khô, xuống dưới dễ dàng, nhanh leo lên đi.”

Chử Diễm vẫn do dự, nhưng không chịu được Hà Tiêu cứ thúc giục, lấy can đảm, đương lúc muốn trèo lên lại ngẩng đầu nhìn thấy một thứ, sắc mặt trong phút chốc tái mét.

“Tiểu Tiểu, phía sau cậu...”

“Pheo sau mình à? Pheo sau mình làm sao hả?”

Hà Tiêu quay đầu theo ánh mắt Chử Diễm, một con chó to màu đen đang ngẩng đầu đợi cô, thỉnh thoảng trong mũi còn phả ra khí nóng.

Đầu óc Hà Tiêu trong nháy mắt tạm ngưng, nhìn nhau với con chó lớn chừng năm giây, kèm theo một tiếng kêu sợ hãi, cô liền nhảy từ chiếc thang xuống mặt đất trơn. Kéo tay Chử Diễm chạy ra ngoài, hai người gần như là trăm miệng một lời la lên: “Có chó!”

Hề là ai biết Chử Diễm và Hà Tiêu cũng biết hai người này sợ chó đến cảnh giới nhất định. Diễm giống nhau này có thể nói là đã xây lên nền tảng hữu nghị chắc chắn của hai người. Đến ngã ba, giữa hoàn loạn hai người chia nhau ra hai đường chạy ra phía ngoài, Chử Diễm chạy được một đoạn mới phát hiện con chó bám chặt đuôi theo Hà Tiêu, sau khi thở dốc một hơi mới hô to về phía Hà Tiêu: “Tiểu Tiểu, bên kia là chuồng heo, không người...”

Lúc này Hà Tiêu cũng muốn khóc, nhưng chân vẫn không dám dừng lại, bởi vì phía sau vẫn còn chó dữ đuổi theo.

Chử Diễm bế tắc, vội vàng tóm lấy một anh lính bước ra khỏi lán lớn, đương lúc muốn đi qua đó thì một bóng dáng nhanh chóng chạy đến trước bọn họ một bước, tốc độ nhanh như là một tia chớp.

Chử Diễm chạy vài bước mới nhận ra đó là Trình Miễn. Cô sững sờ, ánh mắt hơi liếc, quả nhiên nhìn thấy Từ Nghi đứng ở một bên. Thấy cô nhìn sang còn cười híp mắt nói: “Yên tâm, Trình đại đội trưởng đội trinh sát chúng ta là cao thủ bắt chó.”

Chữ Diễm hùng hổ trừng anh một cái.

Trình Miễn cực kỳ nhanh chóng chạy về phía Hà Tiêu, thấy ngay cô đang hoảng hốt chạy bừa vào con đường hẹp, anh vội vàng cất cao giọng: “Hà Tiêu, đừng chạy nữa, càng chạy chó càng đuổi.”

Hà Tiêu sao nghe lọt được, chạy trốn càng nhanh hơn. Trình Miễn buộc phải cắn răng tăng nhanh bước chân, vừa chạy vừa cởi nút áo khoác, canh đúng thời cơ chụp vào đầu con chó, thừa dịp nó còn đang vùng vẫy chính xác kẹp chặt cổ của nó, mũi chân dùng sức đá vào dưới bụng nó. Con chó lớn kêu gào một tiếng, đúng lúc chiến sĩ cầm lấy vòng đeo cổ chạy đến kịp thời, Trình Miễn lập tức buộc nó lại, chề ngực con chó ngay tại chỗ.

Song đến khi anh ngẩng đầu lần nữa đã không thấy bóng dáng Hà Tiêu đâu cả. Không suy nghĩ được nhiều, giao chó cho người lính nhỏ, anh tiếp tục chạy về trước.

Cách đó không xa có một căn nhà trệt.

Căn nhà trệt này dùng để cho người trông chuồng heo ở, bởi vì chuồng heo cách hơi xa doanh trại, tường rào ở nông trường được xây không tốt lắm, từng xảy ra sự việc lạc heo, không ít người còn bị xử phạt vì vậy.

Hà Tiêu chạy bậy chạy bạ vào trong, cũng bất chấp có người hay không, bắt lấy một thứ trên bàn rồi trèo ngay lên phản, cửa liền đẩy ra từ phía ngoài, cô lập tức khẩn cấp nắm chặt đồ trong tay muốn ném ra ngoài, chỉ nghe thấy người đó la lên: “Đừng ném, là anh!”

Hà Tiêu khẩn trương nhìn ra cửa, sau khi biết đi vào là người thì sợ hãi trong lòng mới được kiềm chế. Thấy rõ người đến là Trình Miễn, cô cũng bất chấp thể diện trước mặt anh, hỏi giọng khẩn khẩn: “Chó đâu?”

“Chó sẽ không vào đâu.”

Hà Tiêu chỉ hỏi: “Chó ở đâu?”

“Bọn anh đã chế ngự nó rồi, không có chuyện gì nữa.” Anh khẽ giọng dỗ dành cô, “Em xuống trước đi, Tiểu Tiêu.”

Hà Tiêu nhìn quanh bốn phía, sau đó mới quay đầu bốn mắt nhìn nhau với Trình Miễn, qua thật lâu mới nói với giọng nghẹn ngào: “Em không thể đi xuống”

Chuyện xảy ra gần như trong nháy mắt, đầu óc còn chưa kịp phản ứng thì cô đã trèo lên.

Trình Miễn nhìn cô có chút đáng thương đang ngồi trên phản, không biết phải làm sao, bỗng anh bật cười. Anh đặt áo khoác quần trang xuống, vươn dài hai bàn tay nhìn cô. Hà Tiêu chỉ do dự một chút rồi vịn lấy cánh tay anh, men theo nếp phản, nhảy xuống.

Mũi chân vững vàng chạm đất, Hà Tiêu chúi chúi lệ động nơi khóe mắt, sau khi tâm trạng ổn định mới cảm giác lúng túng. Cô nhìn món đồ trong tay bắt lấy trong lúc bối rối, là một mô hình xe tăng được dán từ vỏ đạn, trong lúc nhất thời không biết nói sao cho phải.

Trình Miễn cúi đầu, cầm lấy mô hình từ trong tay cô, bỏ lại trên bàn.

“May là em không ném, nếu không vỡ rồi cũng không thể dán lại.”

“Em không muốn nện anh, con chó kia đuổi theo em, em...” Hà Tiêu không biết phải nói tiếp thế nào, chỉ đành phải cúi đầu, khẽ nói: “Em xin lỗi.”

Song Trình Miễn lại vẫn cười, có như thế trong nháy mắt anh như nhìn thấy được lúc cô mười sáu mười bảy tuổi, ngoài rung động còn tràn ngập ấm áp.

“Không sao.” Anh nói với âm thanh trong trẻo và khuôn mặt dịu dàng, “Anh biết em không phải cố ý.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôm đó, cho đến trước khi đi Hà Tiêu cũng không dám nhìn Trình Miễn một cái.

Lúc gần đi vội vàng lên xe, chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, cô vẫn cúi đầu, không bao lâu lại nghe thấy có người gõ cửa sổ. Hà Tiêu nghiêng đầu nhìn thử xem, lại chạm phải đôi mắt đen nhánh sâu sắc. Trình Miễn đã đứng ở ngoài xe, thân hình cao một mét tám mấy, hơi ngửa đầu, dùng khẩu hình ý bảo cô mở cửa sổ ra. Hà Tiêu biết tính tình của anh, hơi chần chừ một chút rồi kéo cửa sổ xe ra.

Một túi thực phẩm màu trắng được đưa đến.

“Chuẩn bị một ít thức ăn cho em, buổi trưa em ăn ít quá, đợi lát nữa trên đường ăn chút đi, tránh bị say xe.”

Hà Tiêu không khỏi nhìn anh một cái. Chỉ thấy môi anh hơi mỉm cười, lời thôi nhưng ấm áp, trong nháy mắt cô bỗng cảm giác được đáy lòng dâng lên một trận chua xót. Hóa ra anh cũng còn nhớ.

Cuống cuống nhận lấy, Hà Tiêu nói giọng khàn khàn cảm ơn.

Trình Miển nhìn cô và dặn dò: “Về đến nhà gửi tin nhắn cho anh.”

“... Ừ.”

“Trong khoảng thời gian này tương đối bận, hơn nữa mấy ngày nữa nguyên đán phải vào chuẩn bị chiến đấu, có điều có thời gian anh sẽ điện thoại cho em.”

“Ừ.”

“Phải nhớ nghe.”

“...”

Xem ra nhược điểm của cô nằm trong tay anh không ít, Hà Tiêu không có lên tiếng. Trình Miển cười cười, đóng cửa sổ xe lại thay cô.

Xe từ từ rời khỏi nông trường, trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mỏng manh từ từ thấm nhòe chân trời. Lơ đãng quay người lại, Hà Tiêu vẫn có thể thấy được một bóng dáng đứng nghiêm ở cửa nông trường kia, thấy cô nhìn lại còn vẫy vẫy tay với cô. Lần này Hà Tiêu không có lẩn trốn, vẫn nhìn chăm chú vào anh, cho đến khi xe rẽ cua mới thu hồi ánh mắt.

Chữ Điền ngồi bên cạnh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô: “Tiểu Tiểu, thật ra thì cậu cũng còn nhớ mà?”

Hà Tiêu không nói, tựa trán vào cửa sổ.

Có một khoảng thời gian rất dài, cô đã tránh không hồi tưởng lại khoảng thời gian đã qua kia. Song Trình Miển xuất hiện lần nữa đã phá vỡ tất cả.

Mấy ngày qua, cô ngủ không ngon lắm. Bởi vì thường xuyên nằm mơ, hằng đêm mơ thấy cũng là đại viện cũ cô đã mười mấy năm chưa từng trở về. Cô từng cố gắng quên đi tất cả, nhưng cũng vì giấc mơ này mà trở nên càng thêm rõ ràng.

Đại viện quân đội, đó là nơi cô lớn lên từ nhỏ.

Nghe mẹ nói là bà chưa hết trăm ngày đã ôm cô ngồi xe đến quân đội. Khi đó vì lo lắng rằng lễ đoàn tên lửa này là một quân đội tác chiến có vị trí chiến lược, tầm quan trọng và tính bí mật, đại viện được xây dựng tại một huyện thành nhỏ, cộng thêm lúc ấy lão Hà vẫn chưa được đề bạt, chẳng qua là một binh lính bình thường, tuy trong quân đội có truyền thống tốt đẹp “gia quyến đến đội phải tiếp đãi”, nhưng điều kiện cuộc sống thật sự không được tốt.

Thời điểm lão Hà đi lính, mẹ rất ít oán trách điều này, cũng là khi chuyển ngành trở về nhà thì thỉnh thoảng mới nhắc đến. Đối với những điều này cô cũng không có ấn tượng lắm, khi đó còn nhỏ, thỉnh thoảng theo mẹ đến ở nông trường cha công tác, chỉ nhớ được linh tinh mấy người bạn chơi ở nông trường và món ve sầu chiên ngon lành trên bàn ăn ngày hè. Sau đó cha được đề bạt, triệu hồi về lễ đoàn tên lửa, mẹ cũng vì đó tùy quân. Tuy có trở về nông trường vài lần, nhưng phải nói khắc sâu trong trí nhớ nhất vẫn là đại viện cũ kỹ của lễ đoàn tên lửa khiến cô khó có thể quên được. Cho đến hôm nay, cô vẫn cảm giác được đó là nơi đẹp nhất cô từng ở.

Cô đã từng hỏi qua rất nhiều người đại viện cũ được xây dựng từ khi nào, nhưng rất nhiều người cũng không thể cho cô một đáp án chính xác. Bởi vì đây là quân đội, hằng năm cứ từng đợt từng đợt người đến người đi, điều vào điều ra, vài chục năm nay đổi vài chục nhóm người.

Có điều việc này cũng không gây trở ngại yêu thích của cô đối với nơi này.

Quy hoạch trong viện không khác nhiều với đại viện quân đội khác, sân banh, rạp chiếu phim, hội trường, từng tòa nhà lầu tạo thành cơ cấu tổ chức, sân huấn luyện, trường học cho con em, còn có thao trường lớn cô thích nằm ngắm sao nhất. Cuối thao trường dựng thẳng bốn tấm bảng song song, dưới chân sơn bốn chữ to màu đỏ — Đệ Nhị Pháo Binh (1). Khi đó cô làm sao hiểu được bốn chữ này là đại diện cho lực lượng vũ trang thế nào, chỉ vì thích thì thích thôi. Phong cảnh ngoài viện đẹp hơn, khắp nơi là rừng trúc mênh mông và trải đầy hòn đá nhỏ của con suối cạn, còn có những bông hoa rực rỡ nở khắp núi đồi bao la.

(1): Đệ Nhị Pháo Binh: Pháo binh 2, còn gọi là tên lửa.

Có lẽ vì thích quá hết lòng nên khi quân đội hoán phòng (2) cô mới khó chịu như vậy. Khi đó còn nhỏ không hiểu được cái gì là quân đội cần và lợi ích quốc gia, chỉ biết là cô muốn đại viện đi cùng cô đến một thành phố xa lạ khác, mà cô cũng không cách nào mang đi tất cả trong đó. Cô cảm thấy khó có thể tiếp nhận, cho nên ngày rời đi đã gào khóc thảm thiết, khiến cho lão Hà gần như muốn xuống tay đánh cô. Sau đó cô cũng quên mất mình ngồi lên xe quân sự thế nào, cả đường dẫn xác, bốn ba cả một ngàn cây số, đi đến một thành phố khác.

(2): Hoán phòng: quân đội đóng quân ban đầu chuyển giao nhiệm vụ phòng thủ cho quân đội mới được điều đến. Có thể hiểu nôm na là thay đổi nơi đóng quân.

Khi đó chính là quá trưa hè, ánh nắng chói chang khiến cô không mở mắt ra được. Chỉ thấy được mờ mờ một người mang quân hàm hai gạch hai sao đứng ở cửa lớn đón chào bọn họ, bên cạnh còn có một cậu bé cao hơn nửa người ông. Cậu dùng ánh mắt mới lạ và thiện ý nhìn vào bọn họ chăm chú, khoe miệng hơi mỉm cười. Thấy xe bọn họ dừng lại, cũng có lẽ là thấy được cô, cậu sai bước đi về phía xe quân sự của bọn họ, mở cửa xe, dường như muốn tiếp đón lúc bọn họ xuống xe thì cô lại không nhìn được, ra sức đẩy cậu ra, rồi sau đó cúi đầu nôn ọe.

Cuối cùng cảm giác say xe khá hơn một chút, nhưng lại gây sợ hãi cho toàn bộ người xung quanh, nhất là cậu bé đứng trước mặt cô. Cô còn chưa kịp liếc nhìn cậu một cái thì đã bị người ta đưa đến đội y tế. Sau khi tỉnh lại, cô mới biết được tên của cậu.

Trình Miễn. Trình của tiền đồ, miễn của siêng năng.

Sau này Hà Tiêu thường nghĩ lúc ấy nhìn được là tốt rồi. Song ông trời luôn giờ trò từng giây phút, nếu như giờ khắc này nhất định là vậy thì có trốn cũng không trốn thoát. Tựa như thời gian xa xôi kia, những thứ lưu trữ trong trí nhớ khi cô còn niên thiếu kia, tất cả vui vẻ và đau buồn của con người, cô chưa quên và cũng mãi mãi không thể quên.

Sau nguyên đán trời đổ xuống ào ào mây trắng tuyết, nhiệt độ không khí chợt lại giảm vài độ.

Còn tại sân huấn luyện sư T ở phía xa ngoại ô thành phố lại là một cảnh tượng khí thế ngất trời, đại đội trinh sát đang tiến hành huấn luyện vượt chướng ngại vật 400m, yêu cầu trong hai phút vượt qua mười mấy chướng ngại, các binh lính cũng dốc hết sức chạy, được hai chuyển lưng đã đổ mồ hôi.

Trình Miễn mặc một bộ dã chiến chỉnh tề đứng ở bên lưới sắt, một tay cầm đồng hồ, ánh mắt chú tâm quan sát binh lính tiến lên, thỉnh thoảng thúc giục mọi người tăng tốc độ. Sau khi kết thúc huấn luyện, Trình Miễn nhìn ghi chép thành tích, chân mày khẽ cau lại.

“Tổng Hiệu Vĩ ở lại, còn lại giải tán.”

Tổng Hiệu Vĩ bị điểm tên tìm đập rộn rã, đám người chạy sạch rồi mới kiên trì tiến lên. Trình Miễn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn chăm chăm vào ghi chép thành tích hồi không khách sáo: “Xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt ngăm đen lộ ra một chút mất tự nhiên, Tổng Hiệu Vĩ giải đãi đầu nói: “Có thể là hai ngày nay không có tâm trạng, đại đội trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ mau sớm điều chỉnh lại.”

“Không có tâm trạng?” Trình Miễn nghe thấy lý do này ngược lại cười lên: “Vậy cậu nói cho tôi xem, có chuyện gì khiến cho thành tích của cậu kém nhiều như vậy?”

Tổng Hiệu Vĩ cúi đầu không nói.

Vì vậy Trình Miễn cũng không nói sâu: “Đối với cậu, tôi không nói nhiều. Cậu là lính cũ, nên làm gì khẳng định trong lòng rõ ràng. Cuộc đấu võ năm sau chưa quên chứ?”

“Báo cáo đại đội trưởng, chưa quên!”

“Chưa quên thì lên tinh thần.”

Trình Miễn vỗ vỗ bờ vai của anh ta, Tổng Hiệu Vĩ chưa kịp phòng bị, lao đảo lui về sau vài bước, tay vốn muốn che bả vai, nhưng sau đó ý thức lại nhanh chóng rút về. Trình Miễn phát giác không ổn, lấy tay chụp bờ vai anh ta, nhìn sắc mặt anh ta bỗng nhiên tái nhợt, lập tức hiểu được: “Đụng vào bả vai rồi à?”

Tổng Hiệu Vĩ lau một chút mồ hôi trên trán, ngẩng đầu, ngại ngùng cười cười với Trình Miễn: “Đại đội trưởng, anh cũng biết năm sau tôi muốn tham gia đấu võ quân khu, 400m vượt chướng ngại vật là sở đoản của tôi, không cố gắng luyện không được. Hơn nữa, sự chúng ta nhiều người như vậy chỉ lựa ra có vài người chúng ta, không mang về vài hạng nhất làm sao ăn nói với mấy anh em.”

Trình Miễn nghiêm túc nhìn anh ta, giọng nói cũng lạnh hơn vài độ: “Đạt được hạng nhất cũng không phải để cậu làm khó vai của mình. Mới vừa rồi tôi thấy động tác của cậu không giống lắm với động tác quen thuộc lúc trước, cậu thành thật khai báo đây là cậu học ai?”

Nói đến phần này, Tổng Hiệu Vĩ cũng không dám giấu diếm.

“Đại đội trưởng sáng suốt, tôi học theo tiểu đội trưởng sư chúng ta giành được giải nhất 400m vượt chướng ngại vật của tập đoàn quân năm ngoái, có điều tôi không đủ năng lực, không chỉ học không giỏi còn hủy hoại cả mình.” Anh ta nói rồi lại cười, vẻ mặt thành thật, lại pha trộn chút mờ mịt, “Đại đội trưởng, năm nay là năm cuối giai đoạn hai của tôi, không lấy được chút thành tích sẽ phải xấu hổ ở lại quân đội rồi.”

Trình Miễn hiểu anh ta nghĩ thế nào. Bước vào giai đoạn ba, không chỉ có thể ở lại quân đội bốn năm, phục viên trở về địa phương cũng sẽ được sắp xếp công việc, đây chính là sự lựa chọn không thể tốt hơn đối với trẻ con nông thôn như Tổng Hiệu Vĩ, bởi vì từ khi vừa bắt đầu bọn họ cũng biết không thể nào ở lại quân đội cả đời. Trình Miễn không hề hoài nghi chỉ hướng đầu quân báo quốc của bọn Tổng Hiệu Vĩ, có thể giống như kiểu Trình phó tư lệnh luôn giáo dục anh, người sống trên đời quan trọng nhất là thực tế.

Nghĩ đến đây, Trình Miễn đã không nói ra được lời gì trách móc anh ta, chỉ có thể dặn dò anh ta: “Mau chóng dưỡng thương cho tốt, cách đấu võ không còn nhiều thời gian.”

Tổng Hiệu Vĩ nhếch môi cười một tiếng: “Vâng!”

Hôm nay là chủ nhật, hiếm có xế chiều không phải họp hành, hai vị lãnh đạo đại đội trinh sát tụ họp tại phòng hoạt động đánh cầu lông. Không ít chiến sĩ ở bên vây xem, hai người đánh vài ván đã bị cướp quyền. Trình Miễn đứng một bên nhìn náo nhiệt một lúc, rồi quay người trở về ký túc xá.

Buổi trưa lúc cơm nước xong anh gửi cho Hà Tiêu một tin nhắn, sau đó điện thoại di động vẫn đặt trên bàn, hiện tại mở ra nhìn xem thì trên màn ảnh có một tin nhắn chưa đọc.

– Cơm trưa đã ăn xong lâu rồi, mới vừa ngủ trưa một giấc.

Xem xong tin nhắn này, tâm tình xuống thấp vì chuyện Tổng Hiệu Vĩ buổi sáng thoáng cái đã chuyển biến tốt đẹp.

Ngón tay vuốt ve màn hình điện thoại di động, Trình đại đội trưởng đương lúc do dự cho nên gọi điện thoại cho cô hay không thì cửa ký túc xá đột ngột mở ra. Từ chỉ đạo viên – Từ Nghi choàng khăn cầm lấy cốc trà đi từ bên ngoài vào, anh vốn đến rót nước, vừa nhìn Trình Miễn quan sát điện thoại di động lại không nhịn được hỏi: “Tình huống như thế nào?”

Trình Miễn đặt điện thoại di động lại trên bàn, cũng rót cho mình một cốc nước: “Chưa ra sao cả.”

“Sao lại vậy?” Từ Nghi cười vô cùng nham hiểm, “Mau khai không được che giấu.”

Vừa nghe thấy lời này, Trình Miễn suýt sặc ngụm nước vừa uống vào trong miệng: “Còn che giấu? Từ nông trường trở về tôi liền chưa từng nghỉ ngơi.”

Quan hệ hữu nghị trở về chính là chuẩn bị chiến đấu Nguyên Đán, sau đó bận bịu cả ngày huấn luyện tân binh đại đội trinh sát, tiếp theo lại đến lễ mừng năm mới, bận bịu thế này muốn xin nghỉ cũng không dễ. Nghĩ đến những thứ này, Trình Miễn cảm thấy mình đã mọc vài cọng tóc bạc, tất cả đều do buồn phiền mà ra.

Từ Nghi cười cười: “Chúng ta đi lính là tình trạng như vậy, cậu cố gắng vượt qua khó khăn đi. Hơn nữa cần tôi nói cậu về vang theo đuổi con gái như vậy vẫn không được, phải chú ý sách lược.”

Trình Miễn cau chân mày: “Có cao kiến gì?”

Từ thư ký nói rõ ràng: “Đầu tiên cậu phải làm rõ cô gái này rốt cuộc nghĩ thế nào. Ví như cách nhìn của cô ta đối với cậu, cô ta có thích người khác hay không.”

Trình Miễn cảm thấy buồn cười: “Tôi muốn hỏi thẳng thẳng như thế sợ rằng cô ấy còn trốn tôi hơn.”

Dĩ nhiên không thể hỏi thẳng.

Từ Nghi đặt cốc trà xuống, ý bảo anh tiến lên: “Tôi hỏi cậu, chúng ta đang làm gì?”

“Nói nhảm, lính trinh sát.”

“Tôi đây hỏi cậu tiếp, cái gì là trinh sát?”

“...”

“Quan sát, gián điệp, do thám, rình rập, ly gián.” Giờ khắc này Từ thư ký đã hoàn toàn hóa thành nhân vật quân sự, “Phát huy tố chất ưu tú lính trinh sát của cậu, lấy một ít tình báo cũng đâu có khó khăn gì.”

Vậy cũng được.

Trình đại đội trưởng suy nghĩ một chút: “Vậy nếu cô ấy thích người khác?”

“Bốn chữ: Tùy thời ly gián.”

“Làm sao tôi thất đức như vậy?”

“Không chỉ có thất đức, còn phải da mặt dày.” Từ Nghi khẽ mỉm cười, lại hỏi, “Theo lý thuyết cậu hẳn biết cha mẹ Hà Tiêu, như vậy xem ra cũng có thể ra tay từ phía hậu phương.”

“Dừng lại!”

Trình Miễn kêu ngừng, hiện tại ngay cả Hà Tiêu nghĩ thế nào anh cũng chưa xác định được, còn muốn ra tay từ phía hậu phương à? Chuẩn bị không tốt chính là kết quả trước sau có địch.

Từ Nghi cũng hơi thông suốt một chút.

“Vậy thì theo như lời tôi nói lúc trước, nhận thức cho tốt.” Nói xong rồi vỗ vỗ bờ vai anh, bước đi vô cùng phóng khoáng.

Trình Miễn không khỏi bật cười.

Anh quay đầu đi, thất thần nhìn ra tia nắng rực rỡ ngoài cửa sổ trong chốc lát, trong đầu bất chợt nhớ đến ánh mắt của Hà Tiêu quay đầu lại nhìn anh lúc gần đi. Một lúc lâu anh bỗng đứng lên, vuốt vuốt đầu tóc, đeo mũ lên đi ra ngoài.

Quyết định trước tiên tập trung hòa lực tấn công phía mạnh nhất. Hơn nữa — phải bắt sống!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong khoảng thời gian này Hà Tiêu rất bận bịu.

Tháng một phải nộp phí dụng bảo hiểm niên độ mới cho cả đơn vị và thời gian nộp hồ sơ báo cáo. Bắt đầu từ đầu tháng, cô và các đồng nghiệp phòng thu chi liên tục không ngừng tăng ca hai tuần mới có thể hoàn tất mọi công việc, khi Trương chủ nhiệm trung tâm tuyên bố cho nghỉ ba ngày thì ngay cả sức lực hoan hô các cô cũng không có.

Hà Tiêu nhanh chóng đi xuống quầy tiếp tân tìm Chử Diễm, hai người thay quần áo, cả người thoải mái đi ra khỏi cửa đơn vị. Ở cửa có một ông bác bán khoai lang nướng, hương vị ngọt ngào xốc mềm, hai người mỗi người chọn lấy một củ, vừa ăn vừa chậm rãi đi đến trạm xe điện ngầm. Một chiếc xe màu đen chạy qua bên cạnh các cô, bỗng tốc độ thả chậm, cuối cùng dừng lại. Người trong xe cho cửa kiếng chạy xuống, lộ ra nửa đầu gọi Hà Tiêu.

Hà Tiêu vừa nhìn rõ là ai thì chợt cảm thấy nhức đầu. Người trong xe là trưởng phòng thu chi chỗ cô, cũng là cháu ngoại trai của chủ nhiệm Trương. Theo tin tức không đáng tin cậy thì người đàn ông này gần ba mươi lăm tuổi, ly hôn một lần, dường như rất có cảm tình với cô. Hà Tiêu chẳng thích thú gì với anh ta, nhưng cũng không thể làm lơ không thấy.

Vội vã lau thức ăn dính bên khóe miệng, Hà Tiêu chậm rãi bước đến: “Xin chào, trưởng phòng Lưu.”

Trưởng phòng Lưu tự cho rằng rất có sức hấp dẫn cười cười với cô: “Phải về nhà à Tiểu Hà? Lên xe đi, anh chở em.”

Hà Tiêu xua xua tay, khéo léo từ chối: “Không phiền sếp, đi lên vài bước chính là trạm xe điện ngầm, rất thuận tiện.”

“Không có sao. Giờ tan tầm xe điện ngầm đông người, em không sợ chen chúc à?” Nói xong ánh mắt tinh ranh giấu sau mắt kiếng đánh giá từ trên xuống dưới cơ thể bé nhỏ của cô một phen.

Hà Tiêu nhất thời có cảm giác bị xúc phạm, nhưng lại không thể nổi giận, chỉ có thể nhẫn nại nói: “Quen rồi không cảm thấy chen chúc nữa, không làm trễ thời gian của trưởng phòng Lưu, em và Chử Diễm còn chuẩn bị đi dạo phố, đi trước đây.”

Nói xong cô kéo cánh tay Chử Diễm vội vàng đi về phía trước. Qua không đến năm phút chiếc xe màu đen của trưởng phòng Lưu đã nhanh chóng rời khỏi tầm mắt cô, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo chỉ nghe thấy Chử Diễm phì cười một tiếng, Hà Tiêu tức giận quay đầu véo cô ta một cái: “Không cho cười!”

Chử Diễm nói vang vang: “Ai cũng nói trưởng phòng Lưu có ý với cậu, cảm giác như thế nào?”

“Cả người nổi hết da gà.”

Chử Diễm hừm một tiếng: “Cô gái, nếu như không phải trong lòng đã có đối tượng thì chờ đợi cậu đơn giản chính là xem mắt. Đến lúc đó cậu sẽ ý thực được đàn ông dung tục như trưởng phòng Lưu còn có rất nhiều, rất nhiều.”

Hà Tiêu không nói, ánh đèn mờ nhạt bên đường đã chiếu xuống, tôn lên nét đẹp mỏng lung trên gương mặt cô, giống như được che kín bởi một lớp sương mù. Khi cười lên thì cảm giác như vậy càng rõ ràng.

“Chuẩn bị gì cho ba ngày nghỉ?” Một lúc lâu sau cô mới cất lời chuyển đề tài, giọng nói lạnh lùng dứt khoát.

Trong lòng Chử Diễm biết với tính tình Hà Tiêu có nhiều lời cũng vô ích. Cho nên thở dài một hơi rồi đáp: “Ngủ một ngày trước đã, hôm sau giúp chị họ dọn nhà.”

“Chị họ?”

“Là con gái của dì nhỏ mình, Đồ Hiểu.”

Hà Tiêu thoáng cái nhớ ra được: “Chính là chị lúc trước khám chân cho mình à?”

“Lâu vậy rồi cậu vẫn còn nhớ sao?” Chữ Diễm hơi bất ngờ.

“Minh đi cùng với cậu.” Cười cười, Hà Tiêu khẽ nói, “Dù sao cũng không có chuyện gì làm.”

“Được.” Chữ Diễm hớn hờ đáp, “Có điều mình nói cho cậu biết trước một tiếng, chị họ mình là dọn qua sở nghỉ hưu của quân đội, cậu xác định muốn đi à?”

Hà Tiêu trầm mặc ngẩn ngui trong một phút, không nhận được hỏi: “Sở nghỉ hưu đông người, cậu còn đi góp thêm náo nhiệt làm gì?”

Chữ Diễm cười thần nhiên: “Đi xem mấy anh lính.”

Hà Tiêu: “.....”

Đồ Hiểu chị họ của Chữ Diễm cũng là một quân nhân, nói chính xác là một quân y.

Trước khi vào đại học, Đồ Hiểu vẫn cùng cha mẹ sống tại thành phố S, sau đó tốt nghiệp phân đến bệnh viện đa khoa quân khu thành phố B. Tự một mình làm việc ở đây hơn hai năm thì cha Đồ Thụy Dân được điều đến quân khu B. Lúc đó cả nhà đoàn tụ, Đồ Hiểu vào ở đại viên quân khu. Hiện tại Đồ Thụy Dân rút lui rồi khỏi cục trang bị quân khu B, trả lại nhà trong đại viện, cả nhà chuyển vào sở nghỉ hưu.

Sáng thứ bảy Hà Tiêu đã theo Chữ Diễm đến đại viện quân khu B từ sớm. Nhưng không ngờ trong nhà của Đồ Hiểu đã trống rỗng, viên cảnh vệ báo cho cô biết sáng sớm đã có hai chiếc xe quân sự đến chở đồ cả nhà Đồ Hiểu đi. Cho nên hai người đành phải vội vã chạy đến sở nghỉ hưu ở vùng ngoại thành. Tại công sở nghỉ hưu có lính trình sát trực đứng gác theo thường lệ, không thể tự do đi vào, Chữ Diễm đành phải gọi điện thoại cho Đồ Hiểu ra cửa bảo lãnh.

Hai người mặc chiếc áo dày chờ ở phòng trực ban, chỉ chốc lát sau đã thấy một cô gái cao cao để mái tóc ngắn nhanh nhẹn, mặc áo khoác ca rô, hai tay bỏ vào túi, cất bước thoải mái đi đến chỗ hai cô. Chữ Diễm vô cùng phấn khởi vẫy vẫy tay với cô, lôi kéo Hà Tiêu chạy lên trước.

“Chờ lâu không, có lạnh không?” Đồ quân y hỏi.

Chữ Diễm lắc đầu, giới thiệu với cô: “Đây là bạn học của em, Hà Tiêu. Chị họ còn nhớ không?”

Đôi mắt sáng trong của Đồ Hiểu quan sát Hà Tiêu hơn mười giây, bỗng nhiên cười: “Dĩ nhiên. Ở bệnh viện chúng ta hơn một tháng mà, bây giờ khá hơn chút nào chưa?”

Hà Tiêu khẽ gật đầu: “Cũng không tái lại nhiều, lúc đau uống thuốc chịu chút là qua.”

“Vậy thì tốt, hiện tại thời tiết lạnh, vẫn nên chú ý nhiều.” Nói xong lấy tay vịn bả vai hai cô gái, “Đi vào nhà ngồi một chút, đồ chở qua đây rồi, cũng hơi bẽ bộn, đừng chê nhé.”

Đồ Thụy Dân cha của Đồ Hiểu ở trong sở nghỉ hưu thứ hai được xây dựng hơn ba mươi năm của bộ tư lệnh quân khu B. Hà Tiêu vừa đi vào đã vô cùng có cảm tình với những căn nhà lầu nhỏ được xây bằng gạch đỏ ở nơi này. Bởi vì chúng cổ xưa và mang nặng tính lịch sử và thời gian như nhà cửa ở đại viện cũ tại lữ đoàn tên lửa cô ở.

Đồ Thụy Dân ở một căn nhà nhỏ hai lầu, cửa sân đang mở. Hà Tiêu dừng chân ở cửa, vừa ngẩng đầu đầu tiên đập vào mắt chính là một chậu hoa tiểu quỳnh đặt trên ban công gian phòng đón nắng ở lầu hai kia. Những đóa hoa màu hồng cực kỳ chói mắt trong ngày đông tươi đẹp. Hà Tiêu đương thích thú kiên nhẫn nhìn xem thì bỗng nghe thấy phía sau vang lên một tiếng la rõ to: “Nào nào nào, nhích nhích người qua cho chúng tôi vào trước.”

Hà Tiêu quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi quân trang bên ngoài khoác chiếc áo lông xanh thẫm đang đồ đầy mồ hôi mang một hộp tú to đi vào trong sân. Cô nhích qua một bên nhường đường cho bọn họ, theo bản năng cô muốn đưa tay ra đỡ phụ thì một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa đến, giơ lên trên đúng lúc kéo lấy đáy hộp tú.

Hà Tiêu nhanh chóng rút tay về, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc. Người đó cũng nhìn thấy cô, trong ánh nắng soi xuống đôi mắt đen nhánh sắc bén vô cùng sáng ngời.

“Tới rồi à?”

Trên mặt dính không ít bụi, nút áo đầu tiên của quân trang cũng cởi ra, thân hình cao lớn vì khuôn đồ nên khề cong xuống. Chỉ một câu bắt chuyện không đầu bình thường như vậy khiến Hà Tiêu tỉnh ngộ, hóa ra anh biết hôm nay cô sẽ đến.

Không cần nghĩ cũng biết là ai tiết lộ tin tức.

Hà Tiêu nhìn rồi lại nhìn, ra vẻ bình tĩnh ừ một tiếng: “Dương Diễm Diễm muốn dọn nhà, em đến phụ giúp.”

Trình Miễn cười, có chút tính trẻ con hiếm thấy: “Vậy thì thật là tốt, ba vợ tương lai của thủ trưởng anh cũng muốn dọn nhà, anh cũng đến đây phụ giúp.”

Tiếng nói vừa dứt thì người đàn ông đi đằng trước ngẩng đầu gào lên với anh một tiếng: “Cái gì mà ba vợ tương lai, ông đã lãnh giấy rồi! Lãnh giấy rồi! Ôi, vợ ới em đánh anh làm gì?”

Đồ Hiếu mỉm cười, mắt đánh giá hai người đứng ở cửa, quay đầu nhướn chân mày với người đàn ông ở trước mắt: “Thẩm Mạnh Xuyên, anh có thể nhỏ tiếng một chút hay không? Còn la lãnh giấy nữa em cũng có thể bỏ anh!”

Thẩm Mạnh Xuyên may may không buồn để ý, mặt dày hôn Đồ Hiếu một cái.

Nhìn hai người không thèm che giấu ngọt ngào, Hà Tiêu hơi lúng túng. Trình Miển nhìn trong mắt thì lông mày dãn núi khê nhúc nhích, hắng hắng cổ họng nhắc nhở người Thẩm nào đó: “Thủ trưởng, nhiệm vụ này vẫn chưa hoàn thành, sao đại hội khen thưởng đã mở ra rồi?”

Đồ Hiếu đỏ mặt đẩy Thẩm Mạnh Xuyên ra, đi vào trong nhà. Sau khi Trình Miển bị thủ trưởng lừa thì không thèm đếm xỉa quay đầu lại nói với Hà Tiêu: “Đi vào thôi.”

Hà Tiêu không từ chối, đi theo phía sau anh. Vừa ngẩng đầu đã thấy đường nét cao lớn của anh bị ánh nắng bao trùm.

Đồ đã mang qua đây đủ, chỉ còn lại chút vật linh tinh, đương mang lên phòng kho trên lầu.

Giờ phút này Chữ Diễm được gọi là phụ giúp đang lôi kéo cánh tay di nhỏ Đồ phu nhân làm nũng, khi còn bé bởi vì cha mẹ bận việc, Chữ Diễm ở nhà di nhỏ hơn ba năm, tình cảm rất thân thiết với di nhỏ. Thấy Hà Tiêu đi vào lại cười híp mắt giới thiệu cô với cả nhà Đồ Hiếu.

Tối chậm nên không giúp gì được, Hà Tiêu hơi băn khoăn. Nhìn các chiến sĩ rất bận rộn, mệt mỏi đồ đầy mồ hôi, cô quyết định đi ra ngoài một một ít nước khoáng về, chờ bọn họ làm xong thì uống giải khát.

Không để ý Chữ Diễm ngăn cản, Hà Tiêu một mình đi ra khỏi cổng. Chỉ là chưa đi bao xa thì phía sau lại vang lên một tiếng bước chân. Không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Hà Tiêu tiếp tục đi về phía trước, người phía sau kia cũng không gấp gáp, hai người cứ một trước một sau đi tới như vậy, người ở ngoài nhìn xem không biết có bao nhiêu quái dị.

Trầm ngâm chốc lát Hà Tiêu quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào Trình Miển hỏi: “Anh đi theo em làm gì?”

Trình Miển dù bận vẫn nhàn đi lên trước: “Anh nghe Chữ Diễm nói em muốn đi mua nước, nhiều người như vậy sợ em xách không nổi, cho nên đi chung với em.”

“Không cần, em xách nổi.”

Cô tận lực để quan hệ hai người như bạn bè lúc trước, cho nên giọng nói chuyện rất khách sáo. Còn Trình Miển tuy bị từ chối nhưng cũng không bị đánh bại, chẳng qua nhìn cô một cái rồi cười cười: “Anh biết em xách nổi, chỉ là lần đầu tiên em đến sở nghỉ hưu, khu dịch vụ ở đâu em còn chưa biết mà?”

“...”

Hà Tiêu không nói một lời, xoay người tiếp tục đi. Trình đại đội trưởng nhướn lông mày, ý chí chiến đấu càng thêm sôi sục đi theo sát. Kiểu tâm tình này từ tối hôm qua anh nhận được điện thoại của Chữ Diễm đã bắt đầu dậy lên.

Còn một tháng nữa là đến tết rồi, gần đến ngày tết quân đội bước vào chuẩn bị chiến đấu, căn bản không thể ra khỏi công sự bộ. Cho nên tối hôm qua vừa nhận được điện thoại Chữ Diễm, Trình đại đội trưởng lập tức tìm Từ thư ký báo với anh ta ngày mai muốn xin phép đi ra ngoài, để anh ta ở lại giữ nhà. Từ Nghi nghe anh tường thuật nguyên do, cứ khen ngợi duyên phận không cạn, ông trời muốn cho cậu theo đuổi một người, cho dù rồi đi xa nữa cũng có thể rẽ ngoặt mười bước giúp cậu nối đường.

Trình Miển tin tưởng sâu sắc.

Biết rõ lần trước gặp nhau mình đã làm hư chuyện, cho nên Trình Miển quyết định không thể do dự lưỡng lự, băn khoăn kiêng dè nữa. Đúng như lời nói trong quyển “Bản về chiến tranh” của Clausewitz (1) nổi tiếng lắm đấy: Phòng ngự tốt nhất chính là tấn công.

(1) Carl Philipp Gottfried von Clausewitz (sinh ngày 1 tháng 6, 1780[1] – mất 16 tháng 11, 1831) là một binh sĩ của Vương quốc Phổ, một nhà lịch sử học quân sự, lý luận học quân sự có tầm ảnh hưởng lớn. Ông được biết đến nhiều nhất với luận thuyết Bản về chiến tranh (Vom Kriege).

Chủ động tấn công mới là lựa chọn tốt nhất!

Trình Miển yên lặng đi theo phía sau Hà Tiêu, lúc đi đến cuối đường nhắc cô rẽ trái, chỉ chốc lát sau đã đến khu dịch vụ. Trong khu dịch vụ quân đội cũng là bố trí cho gia đình quân nhân một nơi để đi, đa số người làm việc ở đây cũng là quân tầu, thấy mặc quân trang nên thái độ cũng rất thân thiết.

Hà Tiêu nhanh chóng mua xong đồ, toàn bộ cho vào túi, đương lúc muốn trả tiền thì có người đã đoạt trước. Ngẩng đầu nhìn bên mặt của Trình Miển, nghe anh khẽ mỉm cười kêu nhân viên bán hàng tính tiền, trả tiền xong lại thuận tay xách toàn bộ đồ đi.

Hà Tiêu sừng sốt một chút: “Để em giúp anh.”

Trình Miển nhìn cô, khê hắc cảm, rất nghiêm túc: “Tất cả ở đây đều từng đi lính, nếu có người nhìn thấy một thằng đàn ông như anh để một cô gái như em xách đồ thì nói không chừng sẽ hận không thể lột bộ quân trang của anh ra.”

Lý do quý gì đây.

Hà Tiêu mỉm cười liếc nhìn nút áo đầu tiên chưa cài của quân trang anh, thật sự cũng không từ chối.

Hai người từ từ đi trở về. Có lẽ thấy thái độ Hà Tiêu không phải rất lạnh nhạt, Trình Miển cất lời nói: “Nghe Đồ quân y nói em từng khám ở bệnh viện đa khoa quân khu à?”

“Bệnh cũ rồi, viêm khớp. Hiện tại chỉ cần không vận động kịch liệt sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Bước chân Trình Miển hơi dừng lại, tiếp theo lại hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Trung học.” Hà Tiêu nhìn thẳng về phía trước, khẽ nói, “Mùa đông năm lớp mười, khi vừa về đến nhà không bao lâu.”

Trình Miển hơi giật mình rồi lại bỗng cười.

Hà Tiêu hơi khó hiểu: “Anh cười cái gì?”

“Anh chỉ là đang nghĩ chúng ta thật có duyên.”

Hà Tiêu: “....”

Trình Miển còn muốn nói tiếp gì đó thì một một tiếng nói giả nua hùng hồn bỗng gọi anh. Hai người đồng thời nhìn lại phía sau, chỉ thấy có hai người già tóc trắng đang đi về phía bọn họ. Trình Miển hơi bất ngờ lại hơi vui mừng khi nhìn thấy người kia, anh liếc nhìn Hà Tiêu.

Lập tức Hà Tiêu nói: “Đưa đồ cho em, anh đi đi.”

Trình Miển do dự rồi nói: “Ồ đây chờ anh.”

Hà Tiêu gật đầu, đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn bọn họ hôn chuyện ở một khoảng cách không xa.

Có lẽ là ông nội của Trình Miển và bạn chiến đấu cũ. Trong lòng Hà Tiêu lặng lẽ nghĩ. Lúc cô còn ở đại viện lữ đoàn tên lửa đã nghe nói ông nội anh ở một đại viện quân khu tại thủ đô, chẳng qua là cô không bao giờ hỏi, anh cũng chưa từng đề cập đến. Chỉ sợ là bây giờ anh vẫn như cũ, bởi vì trong xương tủy chung quy Trình Miển là người kiêu ngạo.

Nghĩ đi nghĩ lại Hà Tiêu lại nhớ đến dáng vẻ thuở nhỏ năm nào, đương trong lúc xuất thân thì Trình Miển đã trở lại: “Ông nội của anh và một bạn chiến đấu cũ đã hơn một năm rồi không gặp.”

Theo bản năng Hà Tiêu quay lại nhìn thoáng qua, thấy hai người già vẫn còn đang nhìn về phía bọn họ. Thấy cô quay đầu còn cười cười với cô, giống như là cố ý nhìn chăm chăm vào cô. Hà Tiêu ngại ngùng xoay người, ánh mắt đối nhau với Trình Miển, khẽ giọng hỏi: “Sao bọn họ cứ nhìn em mãi thế?”

Trình Miển nhìn lại hai người già, rồi nói: “Có lẽ..... là bởi vì bọn họ cho rằng em là bạn gái của anh.”

Bạn gái?

Hà Tiêu hơi ngây ra: “Anh nói đùa gì vậy?”

“Không có nói đùa.” Trình Miển kéo lại cô quay người muốn đi, vô cùng nghiêm túc lặp lại, “Anh không có nói đùa.”

Hà Tiêu khẽ mỉm đôi môi, vẫn bất động nhìn anh, giống như là bị chần trệ.

“Nói đến phần này anh cũng không dối gạt em.” Trình Miển nhìn cô và nói, “Hà Tiêu, hôm nay anh chính là muốn nói cho em biết: Anh thích em, bảy năm, hoặc là lâu hơn bảy năm.”

Hà Tiêu nghe nói một lúc lâu mới tỉnh lại, rút tay ra. Cô cúi đầu, khiến người ta không thấy rõ nét mặt của cô. Trình Miển chờ đợi, kiên nhẫn rồi lại khăn trương.

Hồi lâu anh nghe thấy Hà Tiêu khẽ nói: “Tại sao? Tại sao bỗng nói cho em biết chuyện này?”

Tại sao?

Trình Miển nhìn cô, khóe miệng nhô lên một nụ cười khổ sở: “Bởi vì anh đã sợ.” Anh nói, “Anh sợ một tên Hồng Kỳ trở về, sợ lại nhìn thấy em đi.”

Hồng Kỳ, Diệp Hồng Kỳ.

Nghe tên này, trong lòng Hà Tiêu như bị ai cào một cái, có chút khổ sở, lại có chút tức giận xuất hiện. Cô chợt ngẩng đầu nhìn Trình Miển, ánh mắt ửng đỏ khiến anh hoảng sợ. Song còn chưa kịp nói gì chỉ thấy Hà Tiêu một tay xách lên túi nước khoáng, đập thật mạnh vào chân anh.

Trình Miển tình huống bất thành linh làm mê muội, Hà Tiêu quay người chạy thật xa mới nhớ ra đuổi theo.

Có điều là mới vừa nhấc chân lại không nhìn được hít vào một hơi, về mặt căng thẳng, dùng hết sức lực khó khăn lắm mới đứng vững.

Đau như bị gãy xương vậy, cuối cùng Trình Miển vẫn nhìn không được, cắn răng ngồi xuống mặt đất. Lặng lẽ tri hoãn trong chốc lát, đầu cũng đổ đầy mồ hôi, anh đành phải cúi mũi xuống.

Nhìn bóng dáng từ từ biến mất trong ánh nắng, Trình Miển xuất thần trong chốc lát, rồi sau đó cúi đầu tự cười giễu một tiếng.

Tiểu Tiểu.

Em ra tay thật ác độc mà.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hà Tiêu đi một mạch trở về.

Đến cửa tiểu khu mới cảm giác bắp chân đau nhức. Cô dừng lại nghỉ mệt, lau mồ hôi trên trán, nhưng lại sờ thấy nước mắt trên mặt. Sùng sờ, Hà Tiêu ra sức lau mặt cho đến khi không nhìn ra bất cứ gì khác thường.

Sau khi trấn định lại, Hà Tiêu hồi hận ra tay nặng như vậy. Nhưng vừa nghĩ đến một số chuyện đã xảy ra, lại cảm thấy cho dù đã qua bảy năm, ở phương diện khác anh vẫn ngốc đến mức khiến người ta ngứa răng.

Túi đã bỏ lại sờn nghỉ hưu, Hà Tiêu nhấn chuông cửa. Mẹ Diên Anh mở cửa cho cô, nhìn thấy cô lại không nhìn được hỏi: “Giúp người ta dọn nhà xong rồi à?”

Hà Tiêu gật đầu, đương muốn đi về phía phòng ngủ thì bị bà Diên kéo lại: “Khoan đã, đúng lúc mẹ có việc nói với con.”

Nói xong vội vàng vào phòng sách.

Về mặt Hà Tiêu mơ màng nhìn về phía lão Hà đang ngồi trên ghế salon xem báo. Cảm nhận con gái nhìn chăm chú, Lão Hà lật lật tờ báo trong tay, đẩy kính lão trên sống mũi, vờ lơ đãng nói: “Buổi sáng hôm nay công viên nhân dân cử hành hội xem mắt gì đó, mẹ con thay con đi góp phần nào nhiệt.”

Hà Tiêu lĩnh ngộ rõ rệt hàm nghĩa trong lời nói này, chấp chấp tay với lão Hà, quay người muốn đi, đúng lúc bị bà Diên đi ra khỏi phòng sách kêu lại.

“Đi đâu?” Bà Diên tròn mắt nhìn lão Hà một cái, ngăn Hà Tiêu không để cô đi.

Hà Tiêu hơi không biết làm sao: “Mẹ, con còn trẻ tuổi, cũng đâu phải không ai thèm lấy.”

“Chính là nhân lúc còn trẻ tuổi mới có thể tìm được đối tượng tốt, đến khi con lớn tuổi hơn còn tùy con lựa chọn sao?” Bà Diên bất chấp tất cả, kéo Hà Tiêu ngồi xuống ghế salon, “Tiểu Tiểu, con nghe mẹ nói, lần này mẹ đã thay con xem tốt rồi, chỗ này có hình, con nhìn xem, tâm nào cũng có tinh thần!”

Lão Hà cười híp mắt khuyên bảo cô: “Con cũng nhìn xem, mẹ con bận bịu thay con cho đến trưa.”

Hà Tiêu đành phải nhận lấy hình.

May mà lúc trước cô đã đối phó chuyện như vậy rất nhiều lần, đã thành công tích lũy rất nhiều kinh nghiệm. Thật vất vả đuổi bà Diên đi, Hà Tiêu trốn vào phòng mình.

Bên ngoài vẫn còn sáng rõ, Hà Tiêu đóng cửa phòng lại, từ từ đến trước bàn đọc sách, cúi người xuống, mở ra ngăn kéo dưới cùng.

Bởi vì đã lâu không đụng đến, cho nên tốn chút công sức mở ra. Trong ngăn kéo rơi ra không ít đồ, Hà Tiêu kiên nhẫn lục hết lên, cuối cùng tìm được một tấm hình ở dưới đáy. Bởi vì được bao plastic, cho nên hình được giữ gìn gần như hoàn hảo.

Hà Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt không hề tồn tại tro bụi, hiện ra dáng vẻ vốn có của nó.

Đó là một ảnh chụp sau khi cô vừa hoán phòng ở đại viện mới. Đại viện mới không có rừng cây rậm rạp, bóng cây che trời như đại viện cũ, ánh nắng sáng loáng chiếu xuống khiến cô mở mắt không ra, đành phải nhắm mắt. Đứng bên cạnh cô là bé trai mang vẻ mặt tự nhiên hơn cô nhiều, nhìn vào ống kính, cười đến rạn rở. Trình Miển đứng bên cạnh cậu bé kia, vẫn nhắm mắt như trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong nháy mắt thợ chụp hình nhấn nút chụp, bởi vì cô cảm thấy khó coi nên đem giấu đến tận bây giờ. Hiện tại cuối cùng cũng lấy ra ngoài.

Hà Tiêu nằm trên giường nhìn chăm chăm vào Trình Miễn trong tấm ảnh một lúc lâu, giọng nói khàn khàn: “Trình Miễn, anh thật đúng là tên khốn kiếp.”

Làm quân sư tay sai của Trình Miễn, Từ Nghi biết được tin anh xuất quân không thành đầu tiên.

Ngày đó nhìn Trình đại đội trưởng bị thương trở về đại đội, Từ thư ký cười thầm hồi lâu. Vốn muốn bày thêm cho anh vài chiêu, có điều là trong sự bộ bồng sắp xếp xuống nhiệm vụ công việc, hai người loay hoay chân không chạm đất, thời gian nói nhảm cũng không có.

Đầu tiên là một tổp lãnh đạo đến kiểm tra quân đội, dễ dàng đối phó xong thì Đảng Ủy sư bộ lại mở cuộc họp quyết nghị, muốn toàn bộ sư luân phiên mở rộng huấn luyện dã ngoại, địa điểm là nơi nào đó ở Đông Bắc. Mệnh lệnh từng cấp từng cấp đi xuống, khi đến chỗ Trình Miễn thì gần như mọi người ở toàn bộ sư đều biết.

Quân đội dã chiến xuất ngoại huấn luyện là chuyện bình thường, hơn nữa lãnh đạo sư T gần hai năm đã đổi mới. Dưới nguyên tắc chỉ đạo “Tập trung tinh thần nắm huấn luyện, toàn tâm toàn ý mưu đánh thắng” của ban lãnh đạo khóa mới, huấn luyện các chiến sĩ không có nghiêm nhất, chỉ có nghiêm hơn. Đối với lần này Trình Miễn cũng đã sớm thành quen. Có điều là khi nhận được mệnh lệnh này, trong lòng vẫn có chút mắng thầm.

Hai tuần lễ, Đông Bắc, binh lính còn vận chuyển bằng tàu lửa quân sự. Dựa theo truyền thống, tuyến đường tàu lửa quân sự chạy từ thành phố B đi chuyển đến địa điểm huấn luyện cũng phải mấy ngày mấy đêm

Họp xong, liếc nhìn an bài cụ thể trong văn kiện vừa phát xuống, Từ Nghi liền không nhịn được cười: “Còn có một tháng nữa là đến tết ta mà còn lên Đông Bắc làm huấn luyện dã ngoại? Quá cam go rồi.”

Trình Miễn đứng bên cửa sổ phòng họp, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay ánh nắng thật đẹp, anh ngẩng đầu, nhắm mắt nhìn bầu trời xanh thẳm một chút: “May mắn rồi, chúng ta là thế đội (1) lên đường sớm nhất. Sau đó nữa nói không chừng sẽ phải vây quanh đồng lửa trại trên đỉnh núi Đông Bắc ăn tết đó.”

(1) THẾ ĐỘI: bộ phận của đội hình được sắp xếp theo bậc thang để hành động theo thứ tự kế tiếp nhau vì mục đích đã định trong kế hoạch. TD được gọi theo thứ tự hành động trước sau: TD 1, TD 2... Một đội hình chiến đấu (chiến dịch, chiến lược) có thể có 1 đến 3 TD.

“Nhưng tôi không nghe được cậu có bao nhiêu vui mừng.”

“Vấn đề cá nhân không giải quyết được, không vui mừng nổi.”

Từ thư ký thờ dài khoa trương, lại tham mưu cho Trình đại đội trưởng, “Thình thoảng cậu chịu báo cáo tư tưởng với lãnh đạo, còn phải xem người ta có chịu nghe hay không, nếu không tất cả uổng công. Người ta thường nói trước mà làm sau. Quả thật là hành động có kế hoạch rất quan trọng, nhưng cậu còn phải thuận theo tình thế nữa.”

Dĩ nhiên Trình Miễn cũng hiểu đạo lý này, một khuya tay anh chống lên khung cửa sổ, một tay khác vuốt cái đầu húi cua, tự cười giễu một tiếng: “Có thể nào cô ấy vẫn không muốn chấp nhận tôi hay không?”

“Nếu như vậy cậu sẽ bỏ qua à?”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Trình Miễn nói chắc như đinh đóng cột, “Tôi chỉ sợ làm khó cô ấy.”

“Lúc này cần lấy ra khí phách đàn ông của cậu rồi.” Từ Nghi nghiêm chỉnh gõ lên bàn một cái rồi nói, “Cũng như người lính cầm súng hỏa tiễn, hiện tại điều duy nhất cậu cần làm chính là đưa Hà Tiêu vào mục tiêu giả, chỉ cần không ra khỏi phạm vi tầm bắn có thể cho phép người ta có chút phản ứng và thời gian tiếp nhận chứ sao. Bởi vì cái gọi là mục tiêu không bắn rơi được, chỉ có là chưa bắn ra đạn ra thôi!”

“Cái ví dụ quái quỷ gì vậy?”

Trình Miễn khẽ mỉm cười. Người lính cầm súng hỏa tiễn đó dùng để làm gì? Bắn rơi mục tiêu! Hơn nữa, bắn trật thì còn phải quảng súng đi. Như vậy phân tích ra không phải anh chết thì là cô chết. Không có kết quả gì tốt!

“Nhóm lên đám lửa này rồi hả?” Từ Nghi cười cười, “Vậy tôi có phải chuẩn bị bình chữa cháy không? Để nói cho cậu nghe một chuyện khác.”

“Nói mò!”

Từ Nghi háng giọng một cái rồi nói: “Tôi nghe Chữ Điềm nói cuối tuần này Hà Tiêu phải đi xem mắt.”

Xem mắt?

Trình Miễn sững sờ, phản ứng đầu tiên trở lại chính là cảm chiếc mũ đội lên đầu đi ra ngoài. Từ thư ký cười vô cùng gian xảo la lên theo phía sau anh: “Nhắc nhở cậu một câu, cuối tuần này đến lượt tôi nghỉ phép rồi!”

Trình Miễn xua xua tay, cũng không quay đầu lại đi về nơi xa.

Xem mắt.

Lúc nghe thấy cái từ này Hà Tiêu cũng sững sờ một chút.

Bà Điền vừa chấm bánh quẩy vào sữa đậu nành vừa nhấn mạnh: “Con không có nghe lầm. Đã định thời gian và địa điểm. Đến lúc đó con ăn mặc cho đẹp, đừng có tùy tiện như ở nhà, gấp mặt rồi phải biểu hiện cho tốt, có nghe chưa?”

Quả thật Hà Tiêu bội phục tốc độ của bà Điền rồi.

“Con chưa hề chuẩn bị gì, sao lại phải đi xem mắt chứ?”

“Làm sao chưa chuẩn bị, mấy ngày hôm trước không phải là cho con xem hình rồi hả?”

Hà Tiêu cứng họng, lúc đó sức chú ý của cô hoàn toàn không có ở trên đó, ngay cả đáng về người trong hình là gì bây giờ cô cũng không nhớ nổi. Kéo dài rồi trì hoãn, vẫn tìm ra lý do từ chối: “Xem thì xem rồi, nhưng con cũng không nhận lời đi xem mắt với người ta mà?”

“Cũng đâu phải là bây giờ con phải gả đi, chỉ là gấp mặt, cảm thấy tốt thì có thể tìm hiểu lẫn nhau lâu dài thôi.” Bà Điền lườm cô một cái, nhớ đến đối tượng xem mắt sắp xếp cho Hà Tiêu lại vui mừng nhường này, “Người lần này mẹ cảm thấy không tệ lắm, tự mình gây dựng sự nghiệp mở công ty, tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Cũng bởi vì dốc lòng vào công việc nên chậm chạp không kết hôn, mẹ của cậu ta sốt ruột mới sắp xếp xem mắt, nếu không làm gì đến phiên con.”

“Nhưng mẹ cũng đâu thể nói con gả mẹ như vậy.”

Hà Tiêu bất mãn, nhưng nói đến việc này thì dù cô có thế nào cũng không dao động được quyết tâm bắt cô đi xem mắt của bà Điền. Hà Tiêu cầu cứu lão Hà ngồi đối diện, nhưng người vừa nhìn thấy tình hình không ổn đã sớm cầm cúi ăn tránh né. Thôi, không đi không được rồi.

Đến trung tâm, Chử Diễm vừa nghe tin cô phải đi xem mắt liền ngăn không được vui mừng: “Biết cái gì gọi là tự làm tự chịu không? Nếu cậu sớm nhận lời Trình đại đội trưởng còn phải đi xem mắt sao?”

Hà Tiêu liếc cô ta một cái, không lên tiếng, trong lòng buồn bực tiếp tục thay quần áo.

Chử Diễm như lại hăng hái nói tiếp: “Thật ra thì mình có chút không hiểu mẹ cậu nghĩ thế nào, cậu cũng đâu đến mức không ai thèm lấy, sao lại gấp rút như vậy chứ? Nói đến mình còn lớn cậu một tuổi nữa, sao không thấy ba mẹ mình thúc giục mình vậy kia?”

“Như cậu vậy dùng câu của mẹ mình nói chính là bất hiếu.”

Chử Diễm bĩu môi: “Ai biết được mình đang chờ một anh lính còn canh gác nơi nào đó.”

Hà Tiêu cười cười, sau đó trong lòng vẫn không thể giấu được phiền muộn. Chử Diễm thấy thế nói: “Đừng buồn phiền, mẹ cậu nói đúng, cũng không phải bây giờ cậu gả cho anh ta, gấp một lần coi như kết bạn đi.”

Hà Tiêu cũng không xoa dịu bao nhiêu, chẳng qua là thờ dài một tiếng xa xăm: “Cậu không hiểu.”

Đây không phải là lần đầu tiên mẹ sắp xếp cho cô xem mắt, lúc trước hoặc là cô thoái thác, thật sự không được mới gấp mặt cho có, hoàn toàn không nói đến cái gọi là tình cảm. Hai chữ này đã bị cô bỏ qua quá lâu, cho đến khi có người xuất hiện lần nữa khiến cô lại nhận ra sự tồn tại của chúng, khiến cô cũng không thể thờ ơ nữa.

Xem mắt được sắp xếp vào ngày thứ bảy.

Từ trước đến giờ Hà Tiêu luôn đứng giờ, tuy rất không muốn nhưng vẫn đến quán cà phê đã định trước mười phút. Ngoài dự liệu của cô là đối tượng xem mắt còn sớm hơn cô, đương ngồi ở chỗ cửa sổ cúi đầu hí hoáy điện thoại di động. Dường như nhận ra có người nhìn anh ta chăm chú, anh ta từ từ ngẩng đầu thấy được Hà Tiêu, sau đó cười vẩy vẩy tay với cô.

Thái độ hào phóng, động tác lưu loát, hoàn toàn nhìn không ra là lần đầu tiên gặp mặt. Thấy Hà Tiêu đi về phía anh ta, anh ta lập tức đứng lên kéo ghế ra mời Hà Tiêu ngồi xuống.

“Cám ơn.” Hà Tiêu nhếch nhếch môi, có chút mất tự nhiên.

“Đừng khách sáo.” Người đó ngồi xuống theo cô, “Uống chút gì nhé?”

“Tùy anh, tôi không biết chọn gì.”

Cho nên người đó kêu phục vụ, chọn hai cốc hồng trà. Sau khi phục vụ đi, anh ta mỉm cười nói với Hà Tiêu: “Nói vậy bác gái đã giới thiệu qua tình huống của tôi rồi, tôi tên Trần Thành Kiệt, năm nay 31 tuổi, dưới tay có một công ty nhỏ.”

Hà Tiêu sửa sang lại đầu tóc, cũng ngăn gọn giới thiệu mình. Trần Thành Kiệt yên tĩnh lắng nghe, trong đôi mắt sắc bén ngời sáng có một gọn sóng nhỏ: “Cô Hà còn trẻ như vậy sao cũng đến....”

Tựa như không đồng ý lắm với cách thức này, Trần Thành Kiệt cũng kiên dè không nói đến hai chữ xem mắt.

Hà Tiêu không nghĩ đến anh ta có thể thẳng thắn như vậy, phản ứng giây lát mới nói: “Sao hả?”

Trần Thành Kiệt nhận lấy hồng trà, ngược lại vừa đưa ra một vấn đề: “Cô Hà có ý kiến gì với cách xem mắt này? Trong mắt của tôi, chuyện này hiện ra vẻ cố ý quá mức rồi, tính mục đích quá mạnh, ngược lại hơi nóng vội chẳng thành.”

Sau khi Hà Tiêu nghe xong, mơ hồ cảm thấy buồn cười. Trần Thành Kiệt không hổ là người trà trộn đã lâu trên thương trường, nói chuyện luôn thích mình đặt ở vị trí đánh phủ đầu người ta. Đáng tiếc cô không phải là đối thủ hợp tác với anh ta, cũng hoàn toàn không có tính toán phát triển dài lâu gì với anh ta, cho nên thật sự không cần quá khách sáo.

Hà Tiêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật sự mà nói tôi không thích trường hợp như vậy, lần này đến thuần túy là bị ép buộc.”

Cho nên dù cho anh không tình nguyện cũng không cần trút oán giận lên người của tôi.

Nghe ra lời ngầm của Hà Tiêu, Trần Thành Kiệt bất ngờ nhướng chân mày, tiếp theo từ từ cười một tiếng: “Thì ra là cùng cảnh ngộ.”

Hà Tiêu hiện lên vẻ mặt “cuối cùng anh đã hiểu.”

Trần Thành Kiệt hơi lúng túng, cả người bỗng thư thả nhẹ nhàng, cũng thẳng thắn rất nhiều: “Không nói gạt cô, hai năm gần đây là thời kỳ mấu chốt phát triển công ty tôi, tôi rất khó giành ra tinh lực dư thừa để chăm sóc cho sự nghiệp và gia đình, cho nên không phải là không muốn kết hôn mà là không có cách nào.”

Áp lực của Hà Tiêu không có lớn như thế, cho nên cũng hào tâm nghĩ kế giúp anh ta: “Có thể nói suy nghĩ của anh cho bác gái.”

“Không dùng được, cụ bà nhà tôi rất cố chấp.” Trần Thành Kiệt lắc đầu, còn nói, “Hơn nữa tôi cũng rất không thích cách thức này. Cô Hà, trong mắt tôi kiểu vừa gấp mặt chỉ hỏi đôi phương gia cảnh thu nhập như thế nào rất khó giúp bản thân tìm được một nửa khác lý tưởng.”

Hà Tiêu dựng ngón tay cái với anh, tỏ vẻ ý tưởng lớn gặp nhau.

Sau khi bỏ qua thân phận đối tượng xem mắt, hai người cũng trò chuyện với nhau rất vui.

Giữa chừng Trần Thành Kiệt đi đến phòng rửa tay, Hà Tiêu rảnh rỗi một mình âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Gần như cô hơi may mắn với thái độ kiên quyết “nhìn cô không khá” của Trần Thành Kiệt, nếu không trở về thật đúng là khó tìm được lý do đối phó với bà Điền.

Hà Tiêu bụng cóc uống mấy ngụm trà, nói nhiều lời như vậy thật đúng là khát. Ánh mắt nhìn xung quanh, hôm nay thời tiết thật tốt, bên ngoài có không ít người. Hà Tiêu đương suy nghĩ xem sau khi chấm dứt có nên gọi Chữ Điền ra ngoài đi dạo phố hay không thì có một chiếc xe Jeep đang chạy thẳng về phía của cô.

Hà Tiêu thoáng cái nhận ra được đây là xe của Chữ Điền, là sau khi Chữ Điền thi đậu nhân viên công chức ở Tứ Xuyên cha mẹ mua riêng cho cô ta, chẳng qua là bình thường giao thông thành phố B quá ùn tắc, cô ta rất ít lái.

Hà Tiêu không nhịn được cười lên, chẳng qua là đến khi xe mở cửa, sau khi thấy rõ người bước xuống, cô không cười được nữa.

Hà Tiêu nhìn người kia mặc một bộ quân trang, hô lên một tiếng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hai mắt mở thật lớn. Trình Miển? Anh, tại sao anh đến đây?

Theo phản ứng bản năng đầu tiên chính là Hà Tiêu đi ra ngoài, mà giờ khắc này Trần Thành Kiệt tính tiền xong, nhìn thấy cô liền nói: “Cô Hà, tôi đưa cô về.”

Hà Tiêu liếc nhìn Trần Thành Kiệt, hai chữ không cần còn chưa nói ra khỏi miệng thì mái hiên bên kia Trình Miển đã đẩy cửa vào rồi. Dường như anh đã sớm chuẩn bị kỹ càng, vừa vào cửa đã kéo cánh tay Hà Tiêu đi ra ngoài, cũng chẳng thèm nhìn đến Trần Thành Kiệt kia.

Hà Tiêu đứng ngây ra, sau khi kịp nhận ra đã bị anh kéo ra khỏi cửa, cô cố gắng tránh thoát tay của Trình Miển, nhưng với chút sức lực nhỏ nhoi của cô làm sao có thể chống cự được một người đã đi lính tám năm. Cho nên Hà Tiêu nổi giận: “Trình Miển, anh buông em ra!”

Trần Thành Kiệt thấy thế không ổn cũng chạy đến, đương muốn ra tay giúp đỡ thì lại thấy Trình Miển buông lỏng tay Hà Tiêu ra. Gương mặt anh tuấn không biểu cảm, giọng nói vô cùng bình thản nói với Hà Tiêu: “Tiểu Tiểu, em không thể như vậy.”

Hà Tiêu vừa nghe cũng tròn trừng mắt lên. Em, em làm sao chứ?

Trình Miển liếc nhìn Trần Thành Kiệt lại quay đầu nhìn Hà Tiêu: “Không phải là theo như em nói sao? Báo cáo kết hôn nhanh chóng có thể phê duyệt, em còn làm âm ỉ gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Báo cáo kết hôn gì?

Hà Tiêu nói nghiêng răng nghiêng lợi: “Trình Miễn, anh bớt nói nhảm đi, báo cáo kết hôn gì, ai giận dỗi với anh!”

Trình Miễn cũng không để ý cô, ngược lại nói với Trần Thành Kiệt: “Chê cười rồi, Hà Tiêu là bạn gái tôi, chúng tôi sắp sửa kết hôn, bởi vì báo cáo kết hôn còn chưa được phê duyệt nên cô ấy hơi nóng, cho nên...”

Trần Thành Kiệt vừa nghe như vậy, không khỏi nhìn Hà Tiêu một cái, người sau vội vàng lắc đầu phủ nhận. Đương muốn giải thích thì lại thấy Trình Miễn vô cùng thành khẩn nói với cô: “Em yên tâm, chủ nhiệm bộ chính trị đã bảo đảm với anh, thứ hai vừa đi làm sẽ lập tức phê duyệt báo cáo kết hôn của anh.”

“Có ý gì đây, Trình Miễn?” Hà Tiêu tức giận nhìn anh chằm chằm.

Có điều Trình Miễn chỉ cười cười, nắm tay cô, ý bảo cô đừng nói.

Trần Thành Kiệt nhìn tình thế cũng hiểu. Anh ta hiểu ý cười cười, vỗ vỗ bả vai Hà Tiêu rồi đi trước.

Hà Tiêu vẫn nhẫn nhịn đợi đến khi Trần Thành Kiệt nổ máy xe lái đi mới hất tay Trình Miễn ra, bước đi xa. Trình Miễn vốn còn thờ phào nhẹ nhõm, thấy thế vội vàng đuổi theo.

“Hà Tiêu!”

Theo kinh nghiệm lúc trước, giờ phút này Hà Tiêu tuyệt đối không để ý đến anh. Song lần này ngoài dự tính, cô bỗng dừng bước, quay người, cũng không mắng chửi gì ra miệng, chỉ đứng đó căm tức nhìn anh.

Trình Miễn tận lực làm ra vẻ rất lo lắng: “Nghe Chủ Trìêm nói hôm nay em phải đi xem mắt, anh nghĩ rồi lại nghĩ, cũng chỉ có giúp được em như vậy thôi.”

Không sai. Chính là Từ Nghi nghe được tin tức đó từ Chủ Trìêm, rồi sau đó “vô tình” tiết lộ cho Trình Miễn.

Hiện tại Hà Tiêu đã hơi tỉnh táo lại một chút: “Nói như vậy là em còn phải cảm ơn anh đúng không?”

Trình Miễn cúi đầu nhìn cô, đáy mắt đen nhánh bao hàm một nụ cười dịu dàng: “Vậy thì quá khách sáo.”

“Khách sao cái đầu anh!” Hà Tiêu hoàn toàn bộc phát, “Em cũng đã nói với anh ta rõ ràng, hai người bọn em không phải quan hệ kiểu đó, anh ta chẳng có ý gì với em cả, được chưa?”

Trình Miễn thu hồi nụ cười, hơi suy tư trong chốc lát: “Có thể tình báo của anh có sai lầm. Có điều quân ta đạt được mục đích là được, bất kể là dùng cách thức gì.” Hơi dừng lại rồi nói, “Cho dù là đưa đến chút tác dụng uy hiếp cảnh cáo cũng tốt.”

Quả thật Hà Tiêu khóc không ra nước mắt, cô bỏ cuộc giải thích với anh, quay người rồi đi. Trình Miễn gọi cô phía sau lưng: “Hà Tiêu, anh không có nói đùa.”

Trình Miễn đứng tại chỗ, chỉ do dự trong giây lát, sải bước chặn đường Hà Tiêu: “Anh sai rồi!”

Hà Tiêu ngược mắt nhìn anh, xem ra gương mặt lịch lãm trải qua cuộc sống quân lữ tám năm đã không còn trắng nõn như trong ký ức, bởi đi non nớt, nhiều thêm tinh thần phấn chấn dồi dào, tôn lên tư thế oai hùng tràn trề cả người. Hà Tiêu nhìn anh, cứ nhìn anh như vậy, thấy vậy Trình Miễn có chút ngượng ngùng.

Anh buông cánh tay Hà Tiêu ra, không được tự nhiên liếc nhìn về phía khác: “Thật ra thì anh đến tìm em giúp đỡ.”

Bỗng chuyển đề tài khiến Hà Tiêu sững sốt. Cô mấp máy môi, hỏi không mang theo cảm xúc gì: “Giúp đỡ cái gì?”

“Chuyện vặt.” Trình Miễn cời mũi, vuốt đầu, đây là hành động thói quen của anh, tỏ vẻ ra giờ phút này anh hơi chột dạ. Ánh mắt cong lên, cuối cùng mới dừng trên người Hà Tiêu, “Còn nhớ lần đó đương nghi một gặp hai ông lão kia không?”

Hà Tiêu suy nghĩ một chút rồi nhớ ra, sau đó ánh mắt nhìn Trình Miễn có vài phần cảnh giác: “Rồi sao?”

“Là như vậy.” Trình Miễn hắng giọng một cái rồi nói: “Đó là lão chiến hữu của ông nội anh, hai người thường xuyên liên lạc, trong lúc vô tình nói ra chuyện của hai đứa mình. Nên ông nội gọi cho mẹ anh, cô giáo Triệu cũng không rõ lắm, cho nên hỏi đến anh, cho nên...” Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt anh nhìn Hà Tiêu lấy lòng rõ ràng, “Mẹ anh em cũng biết rồi đó, sau khi bà nghe nói em đang ở thành phố B thì bảo anh dù thế nào cũng phải đưa em về nhà ăn bữa cơm.”

Hà Tiêu khó hiểu: “Em với anh có thể có chuyện gì?” Nghĩ lại cô lại bỗng hiểu ra, “Có phải anh đã nói nhảm gì với ông khiến cho họ hiểu lầm hay không?”

Hà Tiêu nghĩ thầm sao người này lại có thể vô lại đến mức này, tất cả đều tại anh, kết quả gánh không nổi còn bắt cô đi giúp anh dọn xếp?

“Đây không phải là nói nhảm, là nói thật lòng.” Trình Miển nghiêm túc nhìn cô.

Hà Tiêu lườm anh một cái, lại quay người đi, chẳng cho anh chút thời gian nào.

Trình Miển giật mình một chút, nhìn theo bóng lưng của cô càng chạy càng xa, cảm thấy có chút thất bại. Cả người cũng không còn tràn đầy hăng hái như lúc đến, nhìn quanh một phen, cũng chẳng quan tâm tác phong nữa, đội mũ ngồi trên bậc thang bên ngoài nhà hàng.

Nhìn chiếc bóng ánh nắng chiếu rọi trên mặt đất, Trình Miển quả thật muốn cho anh một cái tát. Song còn chưa đợi anh thực thi hành động thật sự thì một chiếc bóng chắn trước mặt anh. Mang theo chút không dám tin, anh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn người đã đi còn quay lại.

Hiển nhiên là cô có chút chán nản tại sao mình lại quay lại, nhưng đối mặt anh, giọng nói vẫn ngượng ngùng hỏi: “Khi nào, mấy giờ?”

Có đôi khi Hà Tiêu rất muốn sửa đổi tật mềm lòng của mình.

Tuy lúc trước cô vẫn cho rằng mềm lòng là sự lương thiện của mọi người, nhưng bây giờ cô phải đồng ý một câu mẹ Điền Anh đã nói: Người mềm lòng là người dễ thua thiệt.

Bởi vì Trình đại đội trưởng không dễ gì đi ra ngoài một chuyến, cho nên ngay tức thì ấn định thời gian vào ngày hôm sau, cũng chính là buổi sáng chủ nhật, rất có cảm giác tấn công chớp nhoáng. Đêm nay Hà Tiêu đã biết trước ngủ không ngon, dứt khoát rời giường thật sớm, rửa mặt một phen, đi đến trước bàn trang điểm, do dự rồi cuối cùng vẫn không trang điểm.

Làn da cô trắng nõn trong gương, mặt mũi tươi tắn, tóc dài được cột đuôi ngựa đơn giản, toát lên vẻ gọn gàng thoải mái.

Cứ như vậy đi, cô nói với người trong gương.

Đại viện trong trụ sở cũng là gia thuộc, cho nên vị trí địa lý gần với khu vực thành thị. Chủ nhật tại thành phố B thường đông đúc, Hà Tiêu không cho Trình Miển đến đón, tự mình đón xe đi. Trong nửa tháng huấn luyện tại cục thành phố trước khi cô và Chử Diễm làm chính thức, mỗi lần ngồi xe bus đều đi ngang qua một đại viện. Viện thể này chắc là sẽ không ghi rõ tên đơn vị của mình, cho nên mỗi khi Hà Tiêu đi qua chỉ có thể nhìn thấy tấm bảng “vệ binh thân thánh bất khả xâm phạm” và lính trình sát gác cửa.

Hiện tại cuối cùng cô đã biết.

Nơi này thuộc về đại viện gia thuộc của Bộ tư lệnh trụ sở pháo binh hai, mà trụ sở này còn có địa vị quan trọng trong tất cả quân đội pháo binh hai. Trước tiên mỗi lữ đoàn tên lửa quản lý một đội tên lửa xuyên lục địa nào đó được trang bị hàng loạt tên lửa DF, tạo thành bộ phận lực lượng hạt nhân quan trọng của quốc gia, vị trí chiến lược đó nghĩ sơ cũng biết được.

Hà Tiêu xuống xe bus, chỉ thấy một người đứng ven đường vẫy tay với cô. Ngoại trừ Trình Miển còn ai vào đây? Cô không để anh đón, anh liền đứng ở cửa chờ. Trong thời tiết âm u vài độ, anh mặc một chiếc áo lông sẫm màu, bên dưới mặc quần trang màu thông xanh, hai tay bỏ vào túi, lưng thẳng tắp, đi tới đi lui giống như là trạm canh gác di động.

Hà Tiêu nhìn anh có chút buồn cười.

Từ lúc Hà Tiêu xuống xe Trình Miển đã nhìn thấy cô, nhìn cô khần khoản đi về phía mình, anh kiềm chế lại kiềm chế mới đè nén được sự kích động muốn chạy về phía cô. Cho nên khi cô đến gần, anh mới khẽ nhướn chân mày, gương mặt vô cùng ấm áp: “Đến rồi.”

So ra vẻ mặt Hà Tiêu chẳng phải tự nhiên. Cô nắm thật chặt khăn quàng cổ, cúi đầu ừ rồi đi lướt qua anh vào đại viện. Trình Miển nghiêng đầu nhìn bóng lưng của cô, cao cao tóc, nở nụ cười nhẹ nhàng đi theo.

Lúc này Trình Miển chỉ hận nhà mình sao không ở vị trí cuối cùng của đại viện, đoạn đường này có thể đi với Hà Tiêu thêm chút nữa, không giống như hiện tại, đi vài bước đã thấy cửa nhà anh. Cô giáo Triệu – Triệu Tổ Uẩn đã chờ ở bên trong.

Đây chính là nguyên nhân tại sao Hà Tiêu nhận lời đến đây, bởi vì lúc học trung học cơ sở của trường giành cho con em, Triệu Tổ Uẩn làm giáo viên ngữ văn kiêm chủ nhiệm lớp của cô ba năm, cô là học sinh tiêu biểu cho khóa ngữ văn của cô giáo Triệu ba năm. Đương nhiên tình cảm tương đối thâm thiết.

Hà Tiêu đi theo Trình Miển một trước một sau vào cửa.

Đón lấy đồ trong tay cô đặt qua một bên, Trình Miển ló đầu vào bếp tìm kiếm, đương muốn gọi cô giáo Triệu ra ngoài thì nghe thấy Triệu Tổ Uẩn ở bên trong gọi anh: “Đẹp trai, mau giúp mẹ lấy chai nước tương trong tủ ra đây, mẹ không rảnh tay, nhanh lên đi!”

Trình Miển sững sốt, vô cùng lúng túng nhìn Hà Tiêu một cái rồi lách mình vào bếp. Trong tiếng rang thức ăn, chỉ nghe anh oán trách một câu: “Không phải đã nói với mẹ đừng kêu nhũ danh của con nữa sao.”

“Kêu hai mươi bảy năm rồi, không sửa được.”

Trình Miển hơi bất đắc dĩ, quyết định trước tiên bỏ vấn đề này sang một bên: “Mẹ, Hà Tiêu đến rồi.”

“Cái gì?” Trong phòng bếp âm thanh hỗn tạp, cô giáo Triệu nhất thời nghe không rõ.

Trình Miển dứt khoát bắt một cái xương lên, choàng qua bả vai Triệu Tổ Uẩn, đẩy ra khỏi phòng bếp. Triệu Tổ Uẩn đang muốn quở mắng cậu thì nhìn thấy người đang đứng trong phòng khách, bà đứng ngây ra.

Hà Tiêu cũng đang đứng ở đó một mình hơi không biết phải làm sao, nghe thấy động tĩnh trong bếp thì quay người lại, đúng lúc nhìn thấy Triệu Tổ Uẩn đi ra khỏi phòng bếp. Bốn mắt nhìn nhau, cô nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, khẽ nhướn khéo miệng, nở nụ cười ôn hòa tự nhiên: “Cô giáo Triệu.”

Ánh mắt cô giáo Triệu lom lom nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình. Trong suy nghĩ của bà, Hà Tiêu luôn mang dáng vẻ lúc mười bảy mười tám tuổi, giống như một đóa hoa chớm nở, bây giờ lại trở mã duyên dáng yêu kiều như vậy. Bà có chút không dám tin lắm quay đầu khẽ hỏi con trai: “Đây là Tiểu Tiêu à?”

Trình Miển bật cười nhìn mẹ mình.

Triệu Tổ Uẩn cũng cười, bà đi đến nắm lấy tay Hà Tiêu, đánh giá trong chốc lát rồi nói: “Nhận không ra rồi, đã lớn lên thành một cô gái như vậy. Theo trí nhớ của dì, con đã cao hơn lúc còn học cấp ba.”

Hà Tiêu cầm lại tay bà, cúi đầu xuống.

“Nào, mau ngồi đi.” Cô giáo Triệu lôi kéo Hà Tiêu vào phòng khách, “Bên ngoài tuyết rơi à, xem tay con lạnh này, lạnh không hả?”

Hà Tiêu nhìn Trình Miển một cái, chỉ thấy anh bỏ hai tay vào túi đứng một bên, khẽ cười hất hất cằm với cô. Hà Tiêu lập tức quay đầu ngồi xuống ghế salon, cười trả lời cô giáo Triệu: “Không sao, cũng không lạnh lắm.”

Triệu Tổ Uẩn nhìn cô, càng nhìn càng thích. Còn muốn tán gẫu vài câu bỗng người thấy một mùi khét, cô giáo Triệu khẽ vỗ trán: “Hồng rồi! Nồi xương của dì!”

Vì đón tiếp Hà Tiêu, cô giáo Triệu làm một bàn thức ăn lớn, Trình Miển giúp bung thức ăn, không nhịn được nhắc nhở bà có chừng có mực thôi, cũng không sợ con trai mình ghen tị à. Cô giáo kiêu mặc kệ anh, ăn cơm xong lại đuổi anh đi rửa chén dọn dẹp phòng bếp, bà dẫn Hà Tiêu lên lầu, ngồi xuống phòng khách nhỏ ở ngoài phòng ngủ của bà và Trình Kiến Minh.

“Thằng nhóc Trình Miển này, dì thấy nó về là chỉ toàn thêm phiền phức. Để nó ở dưới lầu đợi, chúng ta ở đây thanh tịnh nói chuyện một chút.” Vừa nói vừa rót cho Hà Tiêu một chén trà.

Hà Tiêu nhận lấy chén trà, không nói gì.

Triệu Tổ Uẩn ngồi xuống đối diện cô, nhìn cô ngoan ngoãn cúi đầu uống trà, từ từ nói: “Từ năm lão Hà chuyển nghề, dì cũng không có gặp lại con. Lĩnh xuất ngũ khác ít nhiều gì cũng còn biết chút tin tức, còn ba con thì giống như biến mất tăm mất tích vậy. Nếu để quân đội sắp xếp phải tốt không, nhưng ba con lại tự chọn nghề, cũng không biết tìm đâu.”

“Ba con chính là kiểu như vậy, đã quen với cuộc sống tự mình rồi.”

“Cái đó kêu là kiên định, ba con chính là người trung trực thể đó.”

Hà Tiêu cười cười: “Mẹ con cũng thường nói ông như vậy, nói ông là người làm ăn thật thà không kiếm được nhiều tiền.”

Cô giáo Triệu buồn cười, lại lôi kéo cô nói không ít chuyện trước kia ở đại viện quân đội. Thân ở hoàn cảnh này, nghe những chuyện cũ kia, Hà Tiêu gần như có ảo giác như cô đang quay về khi còn bé hát khúc quân ca.

“Tiểu Tiêu, con và Trình Miển xảy ra chuyện gì? Ngày đó dì nghe ông nội Trình Miển nói trong điện thoại rất lâu, ông nói không rõ ràng, hỏi Trình Miển thì mới vài câu nó đã thấy phiền. Cho nên dì chỉ có thể hỏi con.”

Hà Tiêu hoàn hồn, trong lúc nhất thời hơi lúng túng.

“Dì nói là... chuyện bạn gái kia sao?” Hà Tiêu hơi ngại ngùng, “Đó là Trình Miển nói đùa thôi, ông lại tưởng thật.”

Triệu Tổ Uẩn cười: “Dì cũng cảm thấy không thể nhanh vậy được.”

Hà Tiêu ừ rồi cúi đầu.

“Có điều dì hiểu rõ Trình Miển, nó chưa bao giờ nói đùa kiểu này.” Cô giáo Triệu cầm tay Hà Tiêu, gương mặt ảm áp: “Nó nói như vậy là thích con thật.”

“Cô giáo Triệu...” Hà Tiêu hoảng hốt rút tay lại.

“Con yên tâm, nó chẳng nói với dì gì cả.” Triệu Tổ Uẩn trấn an cô, “Là tự dì nhìn ra được.” Bà nói, “Năm đó ba con chuyển nghề quá đột ngột, vừa nói đi là hai ngày đã liên lạc xe xong, còn mang tất cả đồ vật sắp vào trong vali. Ngày đi tuyết đã rơi, dì nghĩ thầm chờ tuyết tan đi cũng không muộn, kết quả là hôm đó các người đã đi rồi. Dì nhớ là cha con đi xe theo, con và mẹ con ngồi xe lửa.”

Hà Tiêu gật đầu: “Bởi vì đồ tuyết nên cả đường mẹ con đều lo lắng cho ba con.”

“Cho nên đi nói nhà con đi vội quá.” Cô giáo Triệu thờ dài khe khẽ, “Nhà con đi không bao lâu thì Trình Miễn đã trở về. Nửa năm không về nhà nhưng vừa đặt hành lý xuống thì chuyện đầu tiên chính là gõ cửa nhà con, biết nhà con đi rồi nó như nổi con điên chạy đến trạm xe lửa, dì và ba nó cũng không cản được.”

Tim Hà Tiêu chợt giật thót, nói theo bản năng: “Con không, con không thấy anh ấy.”

“Dĩ nhiên đi biết.” Triệu Tổ Uẩn cười khò, “Thằng nhóc Trình Miễn ngốc này, nó chạy cạn kiệt sức lực cũng không đuổi kịp con, bản thân nằm trong đông tuyết hồi lâu mới trở về, sau đó bị sốt chùng mấy ngày.”

– Còn suýt nữa bị viêm tai giữa.

Nửa câu sau cô giáo Triệu do dự, vẫn không nói ra.

Sắc mặt Hà Tiêu trở nên tái mét, đầu óc cô ngu ngơ nhìn Triệu Tổ Uẩn, quanh người hơi giá rét. Cô không biết, thật sự cô chẳng biết chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Giờ cơm trưa qua không bao lâu thì tuyết lại chậm chậm trút xuống.

Trước giờ cơm tối Trình Miễn phải về quân đội trả phép, hơn nữa sợ tối xuống Hà Tiêu đi đường khó khăn nên Triệu Tổ Uẩn để Trình Miễn đưa cô về nhà thật sớm.

Trên mặt đất đã đóng một lớp tuyết, giẫm lên phát ra tiếng rột rột. Hà Tiêu đi rất chậm theo phía sau Trình Miễn. Bỗng nhiên nhớ đến lần trước anh nói hai chữ “có duyên” không đầu không đuôi sau khi cô nhắc đến chuyện viêm khớp khi rời khỏi đại viện về nhà không lâu.

Hóa ra là ý này. Hóa ra lúc cô đau đến không đi đường được thì anh cũng không được khỏe lắm.

Hà Tiêu bỗng cảm giác mắt hơi khó chịu, cuống quýt lấy tay lau lau, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Trình Miễn đang đứng ở phía trước, lẳng lặng chờ cô. Cho nên cô đi nhanh vài bước, bắt kịp anh.

Suốt cả đường đi đến trạm xe buýt hai người không nói gì. Trình Miễn ở cạnh cô đợi xe buýt một hồi, bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác, nói với cô: “Tiểu Tiểu, tuần tới bọn anh phải đến Đông Bắc huấn luyện dã ngoại, có thể không về kịp năm mới.”

Đông Bắc kia lạnh biết bao? Cho nên Hà Tiêu gần như bật thốt ra: “Vậy anh phải mang theo nhiều quần áo một chút. Đông Bắc lạnh lắm.”

Trình Miễn ngó ra, rồi cười rất rạng rỡ: “Không có sao, đi lính mà sợ lạnh gì.” Anh nhìn cô, do dự rồi đưa tay phui đi bông tuyết rơi trên đầu vai cô, “Anh chỉ muốn nói trước với em một câu năm mới vui vẻ. Tránh khi bị vây trên đỉnh núi Đông Bắc không có tín hiệu không liên lạc được.”

Hà Tiêu nhìn ngón tay khớp xương rõ ràng kia, đôi môi khẽ động, dường như muốn nói gì đó. Có điều xe buýt cô chờ đã sắp dừng lại, cô nhìn Trình Miễn một cái, nói bốn chữ năm mới vui vẻ rồi nhanh chóng lên xe. Khóe mắt liếc thấy Trình Miễn đi theo cô về phía trước, nhưng cuối cùng không lên xe, bước chân dừng lại, lui về chỗ cũ, vẫy vẫy tay với cô cách lớp cửa kính.

Nụ cười rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời.

Hà Tiêu nhìn thẳng đôi mắt kia, cho đến khi xe buýt chạy khỏi trạm mới từ từ xoay người lại.

Trong xe cũng không có nhiều người, tuyết cũng càng rơi càng lớn hơn. Bởi vì ngồi trong xe có hơi ấm, Hà Tiêu cũng không cảm thấy lạnh. Chẳng qua cảm thấy con đường lúc về dường như dài hơn và chậm hơn lúc đến một chút. Cả người cô cũng hơi mệt mỏi, nhưng đầu óc lại không theo không chế cứ hồi tưởng lặp đi lặp lại ngày xưa.

Còn nhớ được cô và Trình Miễn quen biết nhau cũng không đẹp lắm.

Khi đó, quân đội phải hoán phòng nghìn dặm xa xôi đến một thành phố khác, cô dậy thật sớm, lại chưa uống giọt nước nào. Sau khi đến đại viện mới đã sớm không nhìn được nữa. Cửa xe quân sự vừa mở ra, cô mơ mơ màng màng bắt lấy cánh tay của một người, ới đến mù trời mịt đất.

Sau đó cô được đưa đến đội y tế, mê man ngủ đến trưa, khi tỉnh lại trừ mùi thuốc khử trùng làm bạn với cô ra chính là một cậu bé xa lạ. Cậu đang gục ngủ bên giường, bị động tác của cô đánh thức, sững sốt nhìn cô chằm chằm một lát bỗng nở nụ cười sáng lạn: “Em tỉnh rồi à?”

Khi đó cô nhìn thấy cậu, lại đánh giá nơi xa lạ này, có chút sợ sệt: “Đây là đâu? Ba mẹ em đâu?”

“Chú và dì đang bận thu dọn nhà mới, đây là đội y tế, em đã say xe, còn nhớ không?” Trình Miễn đứng dậy rót cốc nước cho cô, nhìn đáng vẻ cô ngu ngơ lại cười cười: “Quên thật rồi hả? Không phải quên luôn việc ới đây cả người anh chứ?”

Cô bị cậu nói thế đỏ mặt, nhỏ giọng nói câu xin lỗi, nhận lấy cốc nước, cái miệng nhỏ nhắn uống vào. Trình Miễn ngồi một bên gọt táo, đợi cô uống nước xong thì quả táo cũng đã gọt sạch, trực tiếp đưa đến tay cô.

Cô cảm quả táo to, cắn một cái, nhai kỹ. Sau đó nhìn Trình Miễn nói: “Không ngọt.”

Trong lúc nhất thời Trình Miễn hơi luống cuống tay chân, cậu gãi gãi cái ót: “Cái này là anh lấy từ phòng bếp của đội y tế cho em, có thể không dễ ăn. Chờ em khỏe rồi, anh mời em đến nhà anh, táo nhà anh ngọt lắm.”

Nhìn vẻ mặt cậu khản trương không biết làm sao, cô lại bật cười. Hai mắt cong cong, trông rất xinh xắn. Trình Miễn thấy cô vui vẻ cũng cười theo.

Sau đó cô vừa ăn táo vừa trò chuyện với cậu: “Em không thích đại viện này, anh thích không?”

“Anh cũng không thích, trước khi đến đây anh và mẹ ở thủ đô, xinh đẹp hơn nơi này nhiều. Hơn nữa, ở nơi đó anh còn có hai người bạn nhỏ.”

Trình Miễn nói không ngớt cho cô nghe về đại viện quân khu tại thủ đô xa xôi. Thình thoảng cô bị biểu cảm và giọng điệu quái lạ chọc cười to. Hai người cứ thế chơi suốt buổi chiều, cho đến khi lão Hà đến đội y tế dẫn cô về nhà. Lúc tạm biệt lại có chút lưu luyến không rời.

Trình Miễn xoa xoa tóc của cô: “Anh có cách có thể khiến em thích đại viện này của chúng ta.”

“Cách gì?” Cô chớp mắt, tò mò nhìn anh.

“Tìm một người bạn thân!” Trình Miễn nói lớn tiếng, gương mặt trắng trẻo có chút kích động, “Có bạn em sẽ không buồn vì không ai chơi với em, cũng sẽ không còn không vui nữa.”

Cô nhìn cậu, gương mặt bỗng ửng đỏ.

Thật là tuổi trẻ cuồng nhiệt mà.

Nhớ đến mình khi đó, Hà Tiêu cười cười. Nỗi buồn man mác khẽ chua xót.

Trận tuyết rất lớn hôm chủ nhật kéo dài suốt hai ngày. Thứ hai lúc Hà Tiêu đi làm, tàu điện ngầm bỗng đông hơn, tuyến hai bình thường hoàn toàn trống không cũng bắt đầu kín mít người.

Không thể nghỉ ngơi là đi làm trễ rồi, Trương chủ nhiệm trung tâm đang chấp tay sau lưng đứng ở cửa tòa nhà đội cô. Thấy cô đi đến nói vài câu xỏ xiên thanh niên không chịu khổ nổi, rồi sắp xếp cho cô và nhân viên công ty vệ sinh đi quét tuyết.

Trong lòng Hà Tiêu biết Trương chủ nhiệm không thích mình. Bởi vì cô và Chữ Điềm là hai người mới đến cũng không giỏi nhìn nhận, không biết lấy lòng lãnh đạo. Có điều đối với hành động làm khó làm dễ mình, tuy Hà Tiêu cười khẩy khinh thường nhưng cũng không thể làm gì. Vốn cơ quan trung tâm sử dụng cao ốc này thì công ty vệ sinh phải làm tốt nghĩa vụ vệ sinh môi trường. Trương chủ nhiệm đứng ở vị trí lãnh đạo đá một cú là có thể giết chết cô.

Cho nên Hà Tiêu nhiều lời vô ích, thay quần áo, mặc vào áo lông rồi bắt đầu công việc. Quét một cái đến tận trưa, cho nên đến giờ cơm trưa Hà Tiêu mới rảnh tìm Chữ Điềm tính sổ. Có điều không nghĩ đến Chữ Điềm vừa lên tiếng đã chặn lại lời của cô: “Hiện tại mình không muốn nói đến bộ đội, nhất là tất cả việc và người liên quan đến Từ Nghi!”

Từ Nghi.

Hà Tiêu hơi có chút ấn tượng với người này. Dù sao cũng thường nghe Chữ Điềm nhắc đi nhắc lại bên tai. Cô nuốt một miếng sườn xào chua ngọt, vô cùng thích thú hỏi: “Từ chỉ đạo viên trên chọc cậu sao hả?”

“Không muốn nói.” Chữ Điềm trộn thật mạnh com trên bàn.

Hà Tiêu không nhịn được cười: “Tức giận vậy à? Nhưng mình lại càng ngày càng hiểu kỳ rồi, nói thử xem xảy ra chuyện gì?”

Chữ Điềm nhìn Hà Tiêu một cái, vẻ mặt bị phần lại khổ sở.

Chuyện là như vậy.

Sau khi hoạt động quan hệ hữu nghị lần trước chấm dứt, Chữ Điềm sẽ thỉnh thoảng “quấy rầy” Từ Nghi một chút. Có điều Từ chỉ đạo viên rất có nguyên tắc, không rảnh để ý đến tin nhắn tế nhạ thông thường, ngoại trừ lúc cần thiết mới trả lời. Tin tức Hà Tiêu xem mắt chính là Chữ Điềm tiết lộ cho anh ta, sau đó lại giúp Trình Miễn bày mưu tính kế.

Để tỏ lòng cảm ơn, Trình Miễn thỏa mãn nguyện vọng của Chữ Điềm, cố ý mời cô đến nơi đóng quân chơi một ngày. Chữ Điềm vì thế kích động thật

lâu, chủ nhật dậy thật sớm, chỉnh trang thỏa đáng liền đi đến quân đội. Có điều tại cửa nơi đóng quân phát hiện ra người đến đón cô chỉ là một binh sĩ bình thường, cũng không phải là Từ Nghi.

Chữ Điềm ngơ ngác rồi hỏi người lính nhỏ: “Từ chỉ đạo viên của các người đâu?”

Người lính nhỏ dẫn cô đến ký túc xá của Từ Nghi, Chữ Điềm vừa đẩy cửa ra nhìn, rõ ràng Từ Nghi ngồi ngay ngắn sau bàn, đang xem một quyển sách trong tay.

Chữ Điềm ho nhẹ hai tiếng, cất giọng hỏi: “Chỉ đạo viên xem sách gì mà chăm chú thế?”

Từ Nghi hơi bất ngờ khi nhìn thấy Chữ Điềm trong ký túc xá. Suy nghĩ chút lại hiểu ra, trong lòng thầm mắng Trình Miển vài câu, trên mặt vẫn ung dung: “Xem bữa thôi.”

Thấy anh tiện tay đóng sách lại, Chữ Điềm bĩu môi: “Chỉ đạo viên không nên xem thường quân chúng nhân dân nhé, tôi cũng từng đọc sách, nên có thể xem hiểu đó.”

Nói xong đưa tay sang lấy. Định thần nhìn lại trên bìa có ba chữ to: Trang giáp chiến.

Trong phút chốc Chữ Điềm tròn tròn mắt.

Từ Nghi rót cho cô cốc nước, đánh giá nét mặt của cô, nói thân nhiên: “Buổi học chính trị tuần tới nói về phối hợp không địa (1), làm bài tập trước thôi.”

(1): Phối hợp không địa là đơn vị trên không và mặt đất dựa vào trinh sát của riêng mình phát hiện mục tiêu, sau đó hướng dẫn đội bạn tấn công. Ví như phát hiện được mục tiêu trên không, rồi hướng dẫn cho lực lượng phòng không mặt đất bắn hỏa tiễn tấn công. Hoặc đơn vị mặt đất dùng máy chỉ thị laser nhắm ngay mục tiêu, hướng dẫn không quân đánh bom công kích.

Chữ Điềm nghe xong, mặt dày chịu khó xông lên: “Nếu là tuần tới vậy vẫn còn thời gian mà. Hôm nay chủ nhật chỉ đạo viên không nghỉ ngơi chút sao?”

Từ Nghi lắc đầu cười cười rồi nói: “Nhờ phúc của em, Trình đại đội trưởng ra ngoài giải quyết vấn đề cá nhân rồi, cho nên tôi phải ở đây giữ nhà.”

Chữ Điềm hơi tức giận: “Vậy anh đi dạo nơi đóng quân với tôi một chút cũng không được sao?”

Từ Nghi do dự, chắc do không nghĩ ra lý do từ chối nên đồng ý. Chẳng qua là hai người mới ra khỏi cửa đội trinh sát thì lính trực ban đã kêu anh quay lại, nói là Tham mưu trưởng tìm. Lúc này Từ Nghi bảo một người lính đi dạo nơi đóng quân với Chữ Điềm, còn mình gấp rút vội vã rồi đi.

“Cậu không nhìn thấy đáng về Từ Nghi chạy trốn nhanh thế nào đâu, giống như là mình có thể ăn anh ta vậy!”

Bây giờ suy nghĩ một chút, Chữ Điềm vẫn giận quá mức.

Hà Tiêu nghe xong cũng không nhịn được phì cười một tiếng. Bị Chữ Điềm trừng mắt liếc mới hơi kiềm lại: “Khụ khụ, có thể cậu suy nghĩ nhiều rồi, anh ta chỉ không muốn để lãnh đạo chờ lâu.”

“Mối lạ đó! Là anh ta không thích mình, ghét mình, muốn trốn mình!” Chữ Điềm điên tiết, “Tiểu Tiểu sao cậu lại bênh vực anh ta, cuối cùng là cậu phe nào đây?”

Hà Tiêu đương muốn nói việc này không phải học theo cậu sao thì điện thoại trong túi quần vang lên. Cô ra hiệu tạm dừng, bắt điện thoại.

Điện thoại là lão Hà gọi đến, nói là tháng trước bà nội ở quê xa ngã bệnh, sau khi hồi phục đầu óc không minh mẫn lắm, rất nhiều chuyện không nhớ ra. Ai nói chuyện với bà, bà cũng phản ứng chậm chạp, nhưng lại nhớ rất rõ về Hà Tiêu, sáng sớm hôm qua tỉnh lại vẫn nói nhớ cô.

Hà Tiêu hơi bất ngờ, bởi vì từ nhỏ cô cũng không làm ông bà nội vui. Một là lão Hà từ nhỏ đã không ở cạnh bà, thứ hai là bởi vì cô là bé gái. Trước khi chưa tùy quân, mẹ Điềm Anh chịu không ít xem thường cũng vì vậy. Lão Hà cũng biết được cho nên giọng nói chuyện với Hà Tiêu cũng có chút thương lượng: “Ba nói với bác cả con, để xem con có thể xin nghỉ vài ngày về thăm bà nội con chút hay không? Không vì gì khác, chỉ khoan dung với lòng của người già thôi.”

Trực giác của Hà Tiêu biết mẹ Điềm Anh cũng không muốn cô về, hơn nữa là gần đến cuối năm, công việc ở trung tâm cũng bận, không nên xin nghỉ phép. Nhưng cô không muốn lão Hà khó xử, do dự rồi vẫn đồng ý.

Giọng lão Hà rõ ràng nhẹ nhõm không ít: “Được được, ba nhanh chóng đặt vé cho con, sắp đến tết nên vé đi về Bắc không dễ mua lắm.”

Cúp điện thoại xong, Chữ Điềm dự thính sắp đến gần: “Phải về quê à?”

Hà Tiêu gật đầu: “Chỉ vài ngày.”

Chữ Điềm bỗng cười rất gian xảo: “Ôi, mình nhớ bọn người Trình đại đội trưởng cũng đi huấn luyện dã ngoại ở Đông Bắc đó. Bây giờ cậu cũng đi về bắc, thật là... duyên phận nha!”

Hà Tiêu sùng sốt, kịp thời phản ứng nhanh chóng phản bác: “Không phải là cậu không muốn nói đến người và việc liên quan đến Từ Nghi sao?”

Chữ Diễm méo méo miệng, cúi đầu xuống ăn.

Còn Hà Tiêu lại cảm thấy hai gò má hơi nóng, vậy cũng là.... duyên phận ư?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Xế chiều vừa vào giờ làm việc, Hà Tiêu lại bắt đầu suy nghĩ đến chuyện xin nghỉ phép.

Lão Trương chủ nhiệm đương nhiên không chịu phê cho cô nghỉ phép, không dám trừ bữa vào tiền lương nên mượn cớ khảo sát cuối năm để dọa cô. Hà Tiêu không biết làm sao, đành phải tìm trưởng phòng Lưu giúp đỡ. Trưởng phòng Lưu là cháu của lão Trương, cho dù là ghét Hà Tiêu thế nào cũng phải nể mặt của anh ta. Cho nên Hà Tiêu thuận lợi được nghỉ phép một tuần.

Rời khỏi cửa văn phòng của lão Trương, sau khi Hà Tiêu gọi điện thoại cho Chữ Diễm thì nhanh chóng về nhà. Vào cửa nhà lão Hà mới vừa cúp điện thoại nhìn cô cười cười: “Xin nghỉ phép rồi à, ba cũng đã giúp con liên lạc được về rồi, sáng sớm mai đi ngay.”

Hà Tiêu hơi kinh ngạc: “Nhanh vậy sao? Bây giờ không phải là sắp đến tết rồi mà vẫn còn về hay sao?”

“Ba tự có cách.” Lão Hà vỗ vỗ bả vai cô để cô yên tâm, “Mẹ con đang giúp con thu dọn hành lý, nhìn xem có bỏ sót thứ gì không.”

Hà Tiêu vào phòng ngủ, quả nhiên thấy bà Diễm đang buồn bực ngồi trước giường thu dọn hành lý giúp cô. Nhìn bà, Hà Tiêu khẽ mỉm cười. Cô cũng biết mẹ không muốn cô ngồi xe lửa đường dài về quê trong ngày bão tuyết thế này, rất khổ cực. Kể từ sau khi tùy quân, mẹ cô có thể không về quê là sẽ không về, bởi vì bà không có bao nhiêu tình cảm đối với cái nhà kia.

Hà Tiêu cũng như vậy. Có điều trước giờ cô mềm lòng, không muốn khiến mình trở thành tiều phu của bà nội.

Vừa rạng sáng hôm sau, lão Hà tự mình lái xe đưa cô đến trạm xe lửa.

Quả nhiên là sắp đến tết, một sảnh đợi xe lớn như thế mà trong ngoài đều kín người. Tìm không được chỗ đậu xe, Hà Tiêu để lão Hà về trước, dù sao cô cũng không mang đồ nhiều, một mình cô xách lên, lách người chen chúc đi trong đám đông, đến lấy vé tại máy bán vé tự động.

Người ở đây cũng rất đông, Hà Tiêu xếp hàng chờ rất lâu mới đến lượt mình. Kết quả là nhập vào giấy chứng minh nhân dân nhưng không vẫn không tìm ra thông tin vé xe của mình. Hà Tiêu tìm nhiều lần cũng ra kết quả giống nhau. Người xếp hàng phía sau đã chờ đến không còn bình tĩnh được nữa. Hà Tiêu đành phải đi lấy vé tại nơi bán vé, đứng xếp hàng hơn bốn mươi phút, được nhân viên công tác báo rằng: Không có bất kỳ thông tin đặt vé nào.

Hà Tiêu lo lắng nói: “Không thể nào, có phải hệ thống nội bộ của các người xảy ra vấn đề không?”

Nhân viên không trả lời, chẳng qua không kiên nhẫn xua tay bảo cô tránh ra, tránh ảnh hưởng đến người kế tiếp đến mua vé. Hà Tiêu xách hành lý, bước nhanh ra đại sảnh mua vé, gọi điện thoại cho lão Hà.

Ở đầu kia điện thoại lão Hà cũng sốt ruột: “Không thể nào đâu, để ba gọi điện thoại cho người đó hỏi xem sao.”

Người đó tự xưng là người bán vé công tác ở cục đường sắt thành phố B, trước đây người đó có vài lần mua linh kiện tại cửa hàng ông, cũng coi như là quen biết. Lão Hà vội vàng đánh điện thoại, kết quả là bị đối phương cúp máy. Gọi lần nữa thì đã tắt máy. Lão Hà giận đến suýt nữa đập điện thoại. Bên này điện thoại Hà Tiêu nghe thấy tin tức đầu óc cũng thoáng chốc bối rối.

Vất vả lắm mới xin nghỉ phép được, không nghĩ đến phút cuối còn xảy ra chuyện như vậy. Cô nghe ở bên kia điện thoại mẹ đang trách móc lão Hà làm việc xui rủi, không còn dùng được từ gì để nói, chán nản cúp điện thoại.

Nhưng chuyện này làm sao bây giờ?

Hà Tiêu chống tay lên trán, suy tư một lát, vẫn quyết định về nhà trước, trở về rồi tìm cách khác. Cô khom lưng nhắc hành lý lên, đương chuẩn bị đi lại bỗng nghe thấy phía sau dường như có người kêu tên của cô. Phút chốc quay người, sau khi thấy rõ ràng người đó, cô sững sốt một chút, lại cảm giác chóp mũi cay cay.

Là anh, Trình Miễn!

Trình Miễn bước nhanh lướt qua đám người đi về phía cô, vẻ vui mừng trên mặt sau khi nhìn rõ sắc mặt tái nhợt của cô lại biến thành lo lắng: “Sao đứng đây một mình, em muốn đi đâu à?”

“Em...” Hà Tiêu nắm chặt giấy chứng minh nhân dân trong tay, không biết nên nói thế nào chuyện mình bị người ta lừa.

Trình Miến cười cười, “Đi thôi, thừa dịp anh còn chút thời gian, đưa em vào ga.” Vừa nói tay vừa đưa đến nhận lấy hành lý của cô.

Hà Tiêu vội vàng né về phía sau: “Không, không cần!”

Trình Miến liền giật mình, buông lỏng tay, nhìn cô, vẻ mặt hơi nghi ngờ. Hà Tiêu sợ anh hiểu lầm, chỉ đành phải nắn lòng cúi đầu giải thích: “Hôm nay em dự định rời nhà, có điều không có mua được vé xe lửa, cho nên không đi được.”

“Em muốn đi đâu?” Trình Miến hỏi gấp rút.

“Về quê.”

Trình Miến nghe thấy, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Em ở đây đợi anh trước một lát.”

Hà Tiêu nhìn anh đi qua một bên, lấy điện thoại di động ra gọi cho ai đó. Có điều một phút sau anh đã cúp điện thoại trở lại, không nói lời nào liền nhắc hành lý cô lên: “Đi thôi.”

Hà Tiêu bị anh làm cho sững sờ: “Đi đâu?”

“Không phải em về quê sao? Có xe đến quê em, anh giúp em liên hệ được một vé. Có điều xe màu xanh lục nên hơi chậm.”

Hà Tiêu nghe thấy thế, phản ứng đầu tiên là hỏi ngay: “Sao anh biết quê em?”

Quê cô là một huyện nhỏ trong một thành phố tầm thường ở phương Bắc, tuy hồ sơ quân đội đều có ghi lại, nhưng thời điểm mẹ tùy quân rất hiếm khi nhắc đến với người ta, phần lớn mọi người chỉ biết là nhà bọn họ ở tỉnh nào đó, cụ thể thì không được rõ.

Trình Miến chỉ cười cười thản nhiên, kéo vành nón xuống, nói với cô: “Đi thôi, trễ nữa là không bắt kịp xe.”

Đầu óc Hà Tiêu hỗn loạn đi theo anh, bọn họ đi một vòng lớn, đi qua một lối đi ngầm tương đối thưa người, đi đến sân ga. Thấy cách đó không xa có một đoàn xe đang chờ và binh lính ngồi đầy trên xe, Hà Tiêu hoảng sợ đứng yên.

Hóa ra chiếc xe trong miệng Trình Miến chính là xe lửa quân sự đưa bọn họ đi huấn luyện dã ngoại ở Đông Bắc.

Sau khi khiếp sợ, Hà Tiêu cản Trình Miến lại, hơi cúi đầu nói với anh: “Đây là xe lửa quân sự, sao em có thể ngồi được?”

“Không có gì đáng ngại.” Trình Miến nhìn cô, ánh mắt đen láy mang theo một lớp tình cảm ấm áp thật mỏng: “Anh đã gọi hỏi thủ trưởng. Thủ trưởng nói không có vấn đề.”

Lời cũng đã nói đến nước này, Hà Tiêu cũng không cự tuyệt và giả mồm nữa. Huống chi, cô cũng không được lựa chọn. Mấy người lính ngồi bên cửa sổ nhướng mắt dò xét thỉnh thoảng nhìn bọn họ vài lần khiến mặt cô hơi nóng rang.

“Đi thôi.” Cô nói khẽ với Trình Miến.

Hai người một trước một sau lên xe.

Cả đoàn xe lửa quân sự chờ đầy áp binh lực, người ở mỗi toa xe không ít, nhưng thoát nhìn cũng không chật chội. Hà Tiêu vừa xuất hiện ở cửa toa xe thì trong nháy mắt đã hấp dẫn được sự chú ý của mọi người đang ngồi.

Trình Miến đứng đằng trước, đương chuẩn bị muốn giới thiệu Hà Tiêu với bọn họ thì một người đứng lên. Anh ta háng giọng một cái, sau khi dẫn đến cái nhìn chăm chú của mọi người, anh ta vung tay lên nói: “Các đồng chí, tôi bắt nhịp nhé, tất cả mọi người nói theo, một... hai... ba...”

Các chiến sĩ cũng ngầm hiểu, cười hi hi đồng loạt hô lên: “Chào... chị... dâu!”

Nhất thời Hà Tiêu lúng túng không chịu được.

Trình Miến tức cười, nén lại rồi khẽ quát lớn: “Giang Hải Dương, cậu bớt phát động quần chúng cho tôi, ngồi xuống!”

Mỗi một người đều có thể nhận ra tâm tình Đại đội trưởng của bọn họ rất tốt, cho nên câu “nghĩ một đảng nói một nẻo” cũng dẫn đến một trận xì xào. Còn Từ thư ký chuyên quản giáo dục tư tưởng lại vui vẻ ở một bên xem náo nhiệt, đợi mọi người náo loạn xong mới đưa tay lên trấn áp tượng trưng: “Được rồi, vui đùa đủ rồi, đừng gây ồn ào quá.”

Nhìn tất cả chuyện này, Hà Tiêu chỉ đành phải âm thầm thở dài trong lòng. Đoạn đường này của cô đã định trước sẽ không cô quạnh rồi.

Điểm xong nhân số, xe lửa quân sự chính thức lên đường.

Tinh thần các chiến sĩ đều hăng hái, cả đường ca hát vui vẻ. Hà Tiêu và hai lãnh đạo đại đội ngồi phía sau cùng, cũng cảm thấy thú vị.

“Uống nước đi.”

Một cái bình giữ ấm đặt trước mặt cô, Hà Tiêu nghiêng đầu nhìn Trình Miển một chút, rồi mở nắp uống vài hớp. Trình Miển nhìn trong mắt, khóe miệng không kiềm được nhoen lên.

Từ Nghi ngồi đối diện hai người hiếm khi nhìn thấy được Trình đại đội trưởng ngẩn ngơ, anh ta cười cười trong bụng, nói với Hà Tiêu: “Có phải cảm thấy trong xe rất ồn ào hay không? Đám chiến sĩ này cũng chỉ mới 19 20 tuổi, rất náo loạn.”

“Không sao, em cảm thấy rất tốt.”

Đúng lúc Trình Miển giới thiệu với Hà Tiêu: “Đây là chỉ đạo viên đại đội, thư ký chi bộ bọn anh, đồng chí Từ Nghi.” Dừng một chút lại nói thêm một câu, “Người cộng tác tốt của anh.”

Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc thực hành chế độ quân chính thủ trưởng kép, điển hình chính là thiết lập hai cán bộ ở cấp đại đội gồm đại đội trưởng và chỉ đạo viên. Phân phối cụ thể thế nào hoàn toàn dựa vào cấp trên xử lý, may mắn một chút có thể sống chung hòa hợp, tất cả công việc đều làm tốt. Ngược lại thì dễ dàng xảy ra vấn đề. Trình Miển và Từ Nghi thuộc về thành phần trước, bằng lý lịch của hai người cũng không khác nhau lắm, bằng tuổi nhau, lý lịch giống nhau, tính cách trong cương có nhu, cộng tác hai năm ít khi nào xảy ra mâu thuẫn.

Từ Nghi cười đưa tay: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Hà Tiêu cũng mỉm cười: “Em cũng nghe Diễm Diễm nhắc đến anh.”

Chữ Diễm? Nhớ đến cô gái kia, Từ Nghi có chút nhức đầu: “Lần trước cô ấy đến quân đội, quả thật anh không có chiều dài tốt.”

“Cô ấy không thù dai, có điều...” Dừng một chút, Hà Tiêu nói, “Em còn chưa từng thấy cô ấy để ý ai đến như vậy.”

Từ Nghi cười cười, trong sự ôn hòa có chút chút bất đắc dĩ.

Trình Miển vẫn không lên tiếng nhủu mày: “Được rồi, thấy sao tốt thì làm đi.”

Hà Tiêu hơi ngó ra. Trong lòng lại có cảm giác áy náy khó hiểu.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Chẳng biết từ lúc nào tiếng ca trong xe đã ngừng. Các chiến sĩ tùm năm tùm ba lại với nhau, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức. Theo tốc độ của xe lửa quân sự, từ thành phố B đến Đông Bắc cần khoảng bốn mươi tiếng. Đây cũng là thời gian nhàn rỗi cuối cùng của các chiến sĩ, một khi đến Đông Bắc thì huấn luyện dã ngoại khẩn trương, kích thích sẽ phải bắt đầu.

Đoạn đường này Hà Tiêu cũng có rất nhiều chuyện trải qua, xe lửa quân sự cũng không nấu cơm cung ứng, thức ăn của mọi người đều là quân đội phân phát. Còn chút thức ăn khác tự mang theo bên người thì theo nguyên tắc “chăm sóc gia quyến”, toàn bộ đều cho Hà Tiêu, cô nhìn “tâm ý” chất đầy bàn của các chiến sĩ, cảm động đến dờ khóc dờ cười. Tự mình giữ lại một chút, còn dư lại đều phân phát hết.

Trình Miển đứng ở một bên, khẽ bật cười, nói thầm trong lòng: “Đám lính tôi này thế mà ân cần.”

Giang Hải Dương ở một bên tham gia náo nhiệt: “Chị dâu, đồ không thể ăn không, nếu không chị hát một bài cho chúng em nghe đi?”

Hà Tiêu tròn tròn mắt, giọng hát cô không hay. Dĩ nhiên Trình Miển cũng biết, hơn nữa anh còn bao che khuyết điểm, đập một cú bắt Giang Hải Dương trở về: “Tôi hát cho cậu nghe một khúc thế nào? Ba điều kỷ luật, tám mục chú ý (1)!”

(1): Còn có tên là “Hồng Quân Kỷ Luật Ca”

Lại là một trận cười vang.

Sắc trời dần dần tối xuống, Từ Nghi ôm áo mặc tô tìm ghế ba người đi ngủ. Dựa theo quy định, anh và Trình Miển phải thay phiên nhau trực ban. Trình Miển đầu hôm, anh phụ trách sau nửa đêm. Bởi vì đi về phía bắc, nhiệt độ trong xe càng ngày càng thấp. Phía trên quy định, chuyến tàu không có máy sưởi, các chiến sĩ da dày thịt béo lại tinh lực mạnh mẽ, đương nhiên không sợ lạnh cóng. Hà Tiêu cũng không phải người yếu ớt, nhưng vào đêm nhiệt độ chợt giảm xuống, cô dần dần hơi không chống chịu được.

“Lạnh à?”

Một bàn tay ấm áp bỗng bao phủ tay cô, tim Hà Tiêu bỗng giật thót, rồi sau đó lắc đầu: “Không, không lạnh.”

“Tay cũng lạnh đến vậy còn không lạnh?” Trình Miển đứng dậy lấy áo khoác mặc tô chuyên dụng huấn luyện trong túi ra, để Hà Tiêu mặc vào. Hà Tiêu do dự rồi nhận lấy.

Chiếc áo của người hơn một mét tám bọc trên người cô hiện lên vẻ vô cùng to lớn. Hà Tiêu cảm giác cả người cũng rút vào bên trong. Cô cúi đầu nhìn mình không khỏi bật cười. Trình Miển đang giúp cô cài lại nút áo, vừa ngừng đầu bốn mắt nhìn nhau, nụ cười nhẹ nhàng trong mắt Hà Tiêu vẫn chưa rút đi, ấm áp và sáng ngời.

Trong nháy mắt, hai người cũng dừng tại đó, dường như thời gian ngừng đọng. Cho đến khi một đoàn tàu chọt chạy qua ngoài cửa sổ, Hà Tiêu mới như bị đánh thức, dời đi ánh mắt cực kỳ nhanh. Trình Miển vẫn còn duy trì tư thế khom lưng, anh nhìn xem bàn tay đang hở mở của mình, lắc đầu cười khẽ.

“Tiểu Tiểu, em biết anh đang nghĩ đến gì không?”

Trái tim Hà Tiêu đập hơi nhanh, cô nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, ai đó đã trở về chỗ ngồi, mới hỏi giọng bình ổn rõ ràng: “Cái gì?”

“Anh nghĩ đến chuyện có một năm lúc em nghỉ đông, anh với em cùng đi đến đại viện cũ.” Trình Miển nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua Hà Tiêu, rơi vào màn đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ. “Khi đó cũng lạnh như bây giờ, còn trút xuống bão tuyết, cũng là một chiếc xe màu xanh lục như vậy.”

Dĩ nhiên cô sẽ không quên.

Đó là lần đầu tiên cô nghe được tin tức đại viện cũ bị phá bỏ, vài buổi tối cũng ngủ không ngon giấc, ý nghĩ duy nhất chính là trở về nhìn một lần, bởi vì sau này có thể không nhìn thấy được nữa.

Tìm lão Hà chắc chắn không được, khi đó lão Hà dẫn theo lính của mình bắn phóng hỏa tiễn ở khe núi. Bà Điền cảm thấy cô nhất định chưa tỉnh ngủ, cũng không để ý đến cô. Cho nên Hà Tiêu đành phải tìm Trình Miển, khi đó bọn họ đã trở thành bạn bè rồi.

Lúc ấy Trình Miển không nói hai lời đã đồng ý, còn thành công tìm ra giấy chứng nhận sĩ quan của Trình Kiến Minh cha anh, đến cửa bán vé trạm xe lửa quân nhân mua vé đến thành phố chỗ đại viện cũ. Thừa dịp người lớn hai nhà đều không chú ý đến, hai người thu dọn hành lý đơn giản chạy thẳng đến trạm xe lửa.

Hai người giống như chú chim non rời khỏi lồng tre, suốt quãng đường đi cũng vô cùng vui vẻ hưng phấn. Trò chuyện cả một đêm, gần rạng sáng mới ngủ. Kết quả là vui quá hóa buồn, đến khi Hà Tiêu tỉnh dậy phát hiện mình đã phát sốt.

Nhiệt độ lên cao đến bốn mươi độ, thân thể chút lạnh chút lại nóng. Lúc ấy Trình Miển cũng hơi bối rối, xuống xe ôm cô đến bệnh viện gần đó, truyền vài bình nước biển nhiệt độ mới hạ xuống.

Hà Tiêu nhớ được khi ấy mình khó chịu khóc lóc, còn anh vẫn ôm cô, trong lúc thần trí cô mơ hồ không rõ còn dịu giọng dỗ dành cô. Thế là cô ngủ tiếp đi, đến khi cô tỉnh lại đã thấy lão Hà và Trình Kiến Minh. Chuyện đi đại viện cũ cứ thế ảm đạm rồi xóa bỏ, hai người cũng cảm thấy xấu hổ, sau này ai cũng không có nhắc đến nữa.

“Anh vẫn chưa hỏi em, sao bọn họ lại biết chúng ta đi đại viện cũ?” Trình Miển hỏi.

“Em để lại tờ giấy cho ba mẹ em, sợ bọn họ lo lắng.” Nhớ đến khi đó, Hà Tiêu không khỏi hỏi thêm một câu, “Em cũng quên hỏi anh, sau khi trở về anh phải chịu hình phạt thế nào?”

Trình Miển gãi gãi tóc không được tự nhiên lắm: “Phạt thôi.” Trình Kiến Minh cho rằng anh lừa Hà Tiêu dẫn đi, phạt đứng kiêu lính cả đêm.

Hà Tiêu hơi ngạc nhiên: “Sao anh không nói cho bác Trình biết là em kêu anh dẫn em đi?”

“Tội danh đó có thể bị nghiêm trọng hơn.” Anh nói, “Trình phó tư lệnh từ nhỏ đã dạy làm đàn ông phải chịu trách nhiệm.”

Hà Tiêu suyt nữa hơi cảm động. Nhưng khi còn bé đã thường thấy bộ dáng anh bị Trình Kiến Minh phạt quá nhiều, tưởng tượng cảnh tượng hai người bọn họ không ai phục ai lại có chút buồn cười.

“Tiểu Tiểu.” Anh bỗng kêu nhũ danh của cô, lại cầm tay cô. Hà Tiêu muốn rút về theo bản năng, lại bị anh nắm thật chặt, năm ngón tay thu hẹp trong lòng bàn tay anh. Ánh mắt hai người cũng nhìn vào nơi hai tay nắm lấy, anh khẽ nói, “Nể tình từ nhỏ đến lớn anh cũng đều bắt xe cho em, em có thể tha thứ cho anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Hà Tiêu hơi giật mình, ra sức rút tay ra, quay đầu chuyển sang chỗ khác.

Trình Miển nhìn bàn tay trống trơn, hơi chán nản.

Trong lúc nhất thời, cả toa xe cũng yên tĩnh khác thường.

Dưới tình huống này đoàn xe đoàn xe chậm rãi yên tĩnh chạy qua một trạm nhỏ, không có ngừng lại, mơ hồ chỉ có thể thấy được một binh sĩ mặc áo

khoác đang chào kiểu quân đội với đoàn xe này. Chỉ có đèn đường chiếu trên người anh ta bị tuyết trắng mịn mờ trên đất làm sáng trưng khác thường.

Nhìn bóng dáng kia Hà Tiêu cảm giác giống như có người đâm vào trái tim cô một cái, thất lại đau nhói.

"Trình Miễn." Cô bỗng cất lời, giọng nói rất khẽ, "Khi còn bé anh phạm sai lầm, sau khi bác Trình phạt anh đứng kiêu nhà binh thì cuối cùng nói với anh câu gì?"

Trình Miễn ngơ ngác, chợt ngẩng đầu lên. Ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hà Tiêu, cô mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng quay đầu đi.

Để xem kết quả sau này thế nào...

Cô nói với anh để xem kết quả sau này thế nào?

Trình Miễn ra sức nắm chặt hai tay đặt trên đầu gối, kiềm nén lại kiềm nén, vẫn đứng dậy rời khỏi chỗ.

Hà Tiêu đang khó hiểu thì cách đó không xa vang lên tiếng nện vào cửa trong phòng vệ sinh, kiềm nén rồi lại tràn đầy kích động. Gương mặt Hà Tiêu hơi nóng lên.

Bỗng lại nghe thấy một tiếng đùng vang lên, Hà Tiêu vội vàng lộ đầu nhìn xem, phát hiện Trình Miễn đang đứng quay lưng về phía cô, vừa xoa trán vừa nhìn chăm chăm vào cửa phòng vệ sinh.

Rất rõ ràng là hưng phấn quá mức nên bị sút đầu rồi.

Cuối cùng Hà Tiêu không nhịn được, bật cười lên, tâm tình nhẹ nhàng trước nay chưa từng có.

Quê của Hà Tiêu ở một huyện thành trong một thành phố nhỏ tại phương bắc.

Hai ngày trước đổ trận bão tuyết, sau khi xuống xe lửa bác cả lái xe đến đón cô, chạy gần hai tiếng mới về đến nhà.

Hà Tiêu mang hành lý xuống xe, lúc này chỉ vừa hơn bảy giờ, trời tờ mờ sáng. Cô đứng tại chỗ, đánh giá cái sân trước mắt gần như có bảy tám năm không thấy, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

"Đã nhiều năm không về, sắp không nhận ra rồi à?" Bác cả ở bên cạnh cô nói bùi ngùi.

Hà Tiêu cười cười gật đầu.

Sau khi lão Hà chuyển nghề, quả thật bọn họ trở về quê, có điều là quê của mẹ cô, cách thành phố nhỏ này hơn hai trăm cây số. Dù vậy, gia đình cô cũng chẳng bao giờ trở lại. Sau đó nữa thì lão Hà đến thành phố B làm ăn, cả nhà bọn họ dọn đến đó, cơ hội trở về càng thiếu hơn.

Hà Tiêu quay đầu, đi theo bác cả đến gần sân.

Hôm trước bà nội xuất viện. Lúc đi qua trước phòng bà, Hà Tiêu cố ý để nhẹ bước chân. Song chưa đi được mấy bước đã nghe thấy bà nội gõ cửa sổ hỏi: "Là Tiểu Tiểu trở về à? Là Tiểu Tiểu sao?" Trong lời nói hơi cấp thiết.

Hà Tiêu và bác cả liếc mắt nhìn nhau, đẩy cửa phòng bà nội ra.

Bà đang nửa ngồi trên giường, thấy Hà Tiêu đi vào liền vén chăn lên muốn xuống giường. Hà Tiêu vội đỡ bà, bà nội thuận tay bắt lấy cánh tay cô, đôi mắt hơi đục cứ nhìn cô chăm chăm, toàn thân run rẩy.

Hà Tiêu sợ bà lạnh, diu bà để bà nằm lại trên giường: "Đừng vậy bà nội, con là Tiểu Tiểu, con đã về rồi."

Bà nội vẫn nắm lấy cô không buông, một tay khác sờ sờ mặt cô, chỉ chốc lát sau lại lôi kéo hai tay Hà Tiêu bắt đầu khóc òa: "Bà nội xin lỗi con, Tiểu Tiểu, bà nội xin lỗi con."

Hà Tiêu sùng sốt vội trấn an bà: "Bà đừng nói vậy bà nội, là con bất hiếu..."

Bên này cô luống cuống tay chân, ở bên kia bác cả cười khỏ giải thích: "Trong khoảng thời gian này bà nội đều như vậy, nhắc đến con là luôn khóc nói xin lỗi, khuyên như thế nào cũng không được."

Hà Tiêu nghe xong, lại nhìn bà nội đang nức nở, nhất thời hơi khó chịu.

Khuyên thật lâu mới khuyên được bà.

Hà Tiêu hơi mệt mỏi, vốn chuẩn bị đỡ bà nằm ngủ xong thì đi theo bác cả ăn điểm tâm, lại không nghĩ được cô nằm bên cạnh bà nội ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang.

Bên cạnh bà nội đã thức dậy từ lâu, còn đem chăn bà đắp toàn bộ khoác lên người cô. Hà Tiêu lắc đầu cười cười, mở điện thoại xem thời gian.

Màn hình hiển thị có hai tin nhắn chưa đọc, mở ra xem đều là Trình Miễn gửi.

-- Lại dặn dò em lần nữa, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh.

-- Bọn anh đã đến Đông Bắc rồi, đang ở dưới chân núi.

Nhìn thời gian, tin nhắn cuối cùng được gửi hai mươi phút trước. Hà Tiêu suy nghĩ một chút, vẫn gửi lại một tin cho anh: Chú ý giữ ấm, chú ý an toàn.

Tám chữ ngắn ngủi dùng đúng hai phút mới gửi đến điện thoại của Trình Miễn.

Trình đại đội trưởng nhìn đi nhìn lại hai lần, muốn gọi điện thoại qua, kết quả nhìn lại thì tín hiệu của điện thoại di động đã mất. Điện thoại gọi thế nào cũng không được.

Trình Miễn khẽ giọng nguyên rủa chửi bậy: "Sao tín hiệu làm kém vậy chứ?"

Giang Hải Dương ở một bên đang hỗ trợ các chiến sĩ hạ trại nhắc nhở anh: "Đại đội trưởng, chúng ta đang ở trong núi."

Trình Miễn chưa từ bỏ ý định giờ điện thoại lên đỉnh đầu quơ quơ.

Từ thư ký đứng phía sau anh, cũng cảnh cáo anh: "Thấy sao tốt thì làm, có thể nhận được tin nhắn cũng không tệ rồi."

Giang trung đội trưởng nghe thấy không khỏi chế nhạo nói: "Chỉ đạo viên, thông cảm thông cảm cho đại đội trưởng chúng ta, nghe nói bảy năm cụ ấy đã không có nói yêu đương, năm nay nếu không gả đi được thì cũng sắp phải kháng chiến rồi."

Các chiến sĩ cười vang cả lên.

Trình Miễn đưa lưng về phía mọi người cất đi động xong, quay người đập Giang Hải Dương một cú, khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc đứng trước toàn bộ đại đội ra mệnh lệnh: "Mau dựng lều lên cho tôi, đào đất bắt nòi nấu cơm ngay tại chỗ, xé chiêu chính thức bắt đầu huấn luyện! Tinh thần tốt có thể chạy vũ trang năm cây số, dám can đảm phê bình cấp trên thì mười cây số!"

Được thôi.

Mọi người không dám can quấy nữa, vội vàng cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

Từ Nghi đứng ở một bên nghe, không nhịn được hỏi: "Tôi nói này, cậu xem như là lợi dụng việc công trả thù cá nhân, hay là nói khích đây?"

Trình Miễn nói rất đúng đắn: "Con cọp không ra oai thì bọn họ cũng không biết vì sao hoa lại đỏ rồi." (*)

(*) Câu này dính trùng hai câu. Câu đầu là: Cọp không ra oai thì tướng là mèo bệnh. Câu sau là: Không đánh mày thì mày không biết vì sao hoa lại đỏ.

Từ Nghi bật cười.

Đây không phải là lần thứ hai bọn họ đến Đông Bắc huấn luyện dã ngoại. Năm trước Trình Miễn dẫn binh đến một lần, nhưng là ở ba tháng, còn mang theo tân binh, cho nên khóa huấn luyện dã ngoại có điều quan tâm và còn dễ dàng một chút.

Lần này đến đây tối thiểu đều là người đã mặc quân trang một năm, cho nên trong sự an bài khóa huấn luyện cũng ra tay độc ác hơn. Ném bom, xạ kích, trình sát đối địch, tập kích đường trường, thỉnh thoảng còn giải quyết thêm vài cuộc quần địch đánh lén nhỏ, còn có thể sẽ tiến hành huấn luyện sinh tồn trong hoàn cảnh dã chiến tàn khốc. Tóm lại, hành hạ gì cũng có.

Mấy ngày tiếp theo các chiến sĩ như bị lột một lớp da. Trong sự cuối cùng cũng từ bi cho các chiến sĩ nửa ngày nghỉ ngơi, nhưng không thể nghỉ ngơi hoàn toàn, kéo co, đấu vật, hít đất, các loại tranh tài luân phiên. Đến buổi tối rồi cuộc yên tĩnh xuống, lại tạm thời tăng thêm một buổi giáo dục chính trị.

Vốn đây là chuyện của Từ thư ký nhưng từ hôm qua đến giờ tiếng nói của ngài ta đã bị khàn giọng nói không ra hơi, cho nên buổi giáo dục chính trị này đại đội trưởng phải gánh trách nhiệm giảng dạy.

Sau khi Trình Miễn lãnh nhiệm vụ, hai tay chấp phía sau, vẻ mặt rất thoải mái đi dạo trước mặt các chiến sĩ.

"Mấy ngày qua cảm giác thế nào?" Ban đêm yên tĩnh, giọng nói của anh cũng lộ ra vẻ rất trầm.

Các chiến sĩ thẳng lưng, mắt nhìn phía trước, không có một ai lên tiếng.

Trình Miễn cười cười: "Tôi biết các cậu mệt chết đi được, nhưng chỉ có thể nuốt chữ này vào bụng nhịn không nói, vậy thì đáng khen ngợi! Buổi giáo dục chính trị hôm nay chúng ta không nói đến chính trị, cũng không nói đến giáo dục, mọi người thoải mái phát huy, muốn nói gì cũng được. Tôi và chỉ đạo viên các người đều ở đây lắng nghe."

Anh vừa thốt ra khỏi miệng lời này, Từ Nghi ở phía sau đã cười. Trình đại đội trưởng này của bọn họ thật đúng là thông minh, lười biếng còn tranh thủ được bình dị gần gũi đường hoàng như vậy.

Trình Miễn cũng đã nghe thấy, anh nhướn nhướn lông mày, điểm một cái tên: "Trương Lập Quân, cậu nói trước đi."

Trương Lập Quân bị điểm tên về mặt đầu tiên là sừng sốt, rồi sau đó đứng bật dậy, lấy giọng nói: "Báo cáo đại đội trưởng. Đi lính không tập võ là không làm hết nghĩa vụ. Võ nghệ luyện không giỏi thì không được xem là lính đạt chuẩn. Đại đội trình sát chúng ta không sợ khổ, không sợ mệt!"

Lời nói đồng dạng này thành công kích thích tất cả ý chí chiến đấu, các chiến sĩ ra sức vỗ tay cổ vũ cho Trương Lập Quân. Trình Miễn không nói, chẳng qua là ra hiệu cho cậu ta ngồi xuống. Tiện tay còn kêu vài lính gác đứng lên nói, chủ yếu là biểu hiện quyết tâm. Bởi vì dưới kiểu tình huống này phải dựa vào bản lĩnh kiếm sống đã lâu trong môi trường này để tranh từng chữ đi sâu vào lòng mỗi người.

Trình Miễn đứng ở phía đầu hàng chính giữa, mở miệng nói: "Trước tiên kể chuyện xưa cho mọi người." Anh vừa nói vừa cười cười, ánh mắt quét một vòng trong đám chiến sĩ, "Thời điểm năm tái mươi tư, chúng ta còn đang chiến tranh với miền nam Việt Nam. Đúng lúc năm đó cha tôi mới vừa đi lính, mới kết thúc ba tháng huấn luyện, đi chung với một đám tân binh lên một chiếc xe lửa quân sự. Tuy giữ nhiệm vụ bí mật, nhưng toa xe đi về phía nam không cần đoán cũng biết là phải đi đánh giặc. Mới vừa rồi tôi cũng nói, đám người kia cũng là tân binh, tuy đã mặc quân trang ba tháng, thử nghĩ xem đại đội tân binh các cậu khi kết thúc huấn luyện thì làm gì? Dùng lời nói của ông già tôi là: Chưa đủ lông đủ cánh."

Dự đoán thời gian đại đội trưởng bắt đầu giáo dục tư tưởng đã đến, các chiến sĩ cũng cười cười.

"Một đám người mười mấy tuổi ra chiến trường mang tâm trạng gì? Sục sôi? Hưng phấn? hăng hái vô cùng?" Nói đến đây, Trình Miễn cũng tự cười, rồi sau đó nói chậm rãi, "Nhưng thật ra là sợ hãi, bao gồm cả ông già tôi trong đó. Rất nhiều người lằng lằng chảy nước mắt, còn có người sau khi nghe được mệnh lệnh đi đánh giặc còn trực tiếp gọi mẹ, còn có người hồi hận đã mặc bộ quân trang này... Người không tự mình trải qua cảm giác kiểu này mãi mãi không cách nào cảm nhận được." Trình Miễn tạm ngừng, ngược mắt đánh giá đám lính rồi mới nói tiếp: "Nhưng dù vậy thì nhóm người này cũng phải ra chiến trường, đánh thắng trận. Bởi vì chẳng qua máu của chiến hữu để lại bên cạnh có thể san bằng tất cả sợ hãi."

Bóng đêm dần sâu, gió bắc gào thét thổi đến. Trình Miễn đứng lại, nhìn lính của anh, mắt sáng ngời: "Bình thường chúng ta huấn luyện rất khổ cực, nhưng cần rằng cũng có thể kiên trì vượt qua. Cho nên chúng ta quen biểu hiện quyết tâm, không cho phép lùi bước... nói đến đây mọi người chắc đã hiểu tôi đang nói gì chứ?"

Nhất thời mọi người ngẫm hiểu.

Lần này huấn luyện dã ngoại có một người lính không chịu được gian khổ này, bỏ trốn, may mà không thành công, đi nửa đường bị đại đội trưởng bắt về. Đó là một người lính được điều từ trụ sở đến tiểu đội chiến đấu, ở trụ sở nhàn nhã hơn nửa năm, cậu ta không thích ứng được với một chút cường độ huấn luyện được nâng lên kịch liệt như vậy. Coi như là có thể tình nguyện, nhưng trong sự vẫn mụ mị có này yêu cầu mỗi đại đội mở cuộc họp chính đồn kỷ luật và tác phong.

Thấy mọi người cũng đã có nhận thức của riêng mình, Trình Miễn tỏ vẻ rất hài lòng, bởi vì anh không có sở trường nhất là chuyện khuấy động.

"Tôi không muốn nói không, tôi cũng tin tưởng đại đội chúng ta chắc chắn sẽ không có lính bỏ trốn, tôi chỉ muốn nói cho mọi người, có đôi khi có chút ý định lùi bước trong đầu cũng rất bình thường. Nhưng đừng vì vậy mà chối bỏ mình, bởi vì lùi bước không phải là buông xuôi, cho nên..." Trình Miễn nhìn mọi người, ánh mắt đột ngột thay đổi, giọng nói cũng cất cao lên một điệu: "Mẹ kiếp, các người dù cho kêu trời kêu đất kêu cha gọi mẹ cũng phải mặc vào quân trang ra chiến trường, đánh thắng trận cho tôi! Hiểu chưa?"

Gần trăm người tại chỗ đồng loạt kêu to: "Hiểu ạ!"

Trình Miễn ngừng một chút, bỗng nhiên khôi phục lại nguyên trạng, xua xua tay, vẻ mặt rất nhẹ nhàng tuyên bố: "Tan họp!"

Vốn cho rằng một buổi họp dài dòng nhàm chán, thật không nghĩ ra kết thúc nhẹ nhàng như vậy, các chiến sĩ hoan hô trở về lều.

Trừ Nghi cười nhạt giơ ngón tay cái lên Trình Miễn: "Hay, thật sự rất hay."

Trình Miễn chấp tay, tỏ vẻ khiêm tốn rồi. Đương trong hoàn cảnh quan trọng này, bọn họ phải tuân thủ rất nhiều kỷ luật và quy tắc, nhưng điều kiện tiên quyết là không trái với mệnh lệnh, có một vài vấn đề Trình Miễn thích xử lý theo cách của mình.

Tối nay gió vẫn lạnh buốt như mấy ngày trước, Trình Miễn ngẩng đầu ngắm ánh trăng êm đềm trong vùng núi, móc điện thoại di động từ trong túi áo khoác huấn luyện, nhấn nút mở khóa màn hình nhìn xem, bất ngờ phát hiện ra thậm chí có hai vạch tín hiệu.

Mắt Trình Miễn sáng lên, tìm đến số điện thoại của Hà Tiêu, gọi sang. Sau khi âm thanh tút tút chạy dài, điện thoại đã thông.

"Alo...."

Đứng bên sườn núi, mắt nhìn xuống sườn dốc trắng đầy tuyết, hít thở lấy không khí trong lành ban đêm, Trình Miễn cảm thấy giọng nói của Hà Tiêu xuyên qua làn sóng điện thoại êm tai và mềm mại khác thường.

"Là anh." Anh nói, "Vất vả lắm mới có tín hiệu, cho nên gọi điện thoại cho em."

Người ở đầu bên kia điện thoại yên lặng trong giây lát rồi mới hỏi: "Có lạnh không?"

"Quen rồi, không lạnh." Trình Miễn cười cười, "Ở nhà vẫn khỏe chứ?"

Hà Tiêu ừ, muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy bà nội đang ngủ say bên cạnh, cô chần chờ rồi nói với Trình Miển: "Chờ em chút, em ra ngoài nghe điện thoại."

Nói là xuống giường, có điều khi chân vừa chạm vào giày thì một cơn đau buốt từ ngón chân mãnh liệt chạy lên, Hà Tiêu không nhịn được, cũng hít vào một hơi.

Trình Miển thông qua điện thoại cũng nghe thấy được, lập tức hỏi: "Sao vậy?"

Hà Tiêu hoãn hoãn lại, chờ cảm giác đau đớn này biến mất, mới nói không ra hơi: "Không có gì, chỉ là bệnh cũ tái phát."

Viêm khớp, hai chân vô cùng đau đớn.

Chân này Trình Miển không tự chủ nhú lại, hỏi thêm: "Uống thuốc chưa? Thật sự không được thì đi bệnh viện, đừng nên chịu đựng."

"Uống rồi." Hà Tiêu ngồi trở về giường lần nữa, khẽ nói, "Không có sao."

Trình Miển vẫn hơi không yên lòng, có điều là cũng không thể đi xem cô, nội tâm hơi phiền não.

"Cuối tuần này huấn luyện của bọn anh kết thúc, cùng anh đi về thành phố B không, có điều là xe quân sự, trên đường có thể sẽ khổ cực một chút."

"Không cần." Nếu như là xe quân sự, còn phải đặc biệt đi vòng đến đây chỉ vì một mình cô thì cũng quá gây chú ý rồi. Hà Tiêu liếc nhìn bà nội, ghé góc chân lại cho bà. "Bác cả em là một tài xế xe tải, hai ngày nay sẽ đưa hàng đến thành phố B, em cũng thừa dịp theo bác đi về."

"Nhưng chân của em..."

Trình Miển còn muốn nói gì đó, Hà Tiêu nhanh chóng nói chặn lại: "Cứ vậy đi, anh đi nghỉ sớm, em về thành phố B chờ anh."

Sau khi nói xong cúp điện thoại, cô mới ý thức được mình đã nói gì, nhất thời không nhịn được cả người ngửa ngáy.

Ngu chết mày đi.

Đồng chí Hà Tiêu thầm mắng mình trong lòng, bên này Trình đại đội trưởng nhìn chăm chăm vào điện thoại đã cúp sừng sờ trong giấy lát. Sau khi xác định mình không có nghe lầm, tâm tình kích động dị thường, chẳng qua là khoe môi mới vừa nhovn lên thì một lính gác di động đi về phía bên này, là đại đội của bọn họ, nhìn thấy anh còn đứng nghiêm chào một cái.

Trình Miển vội vàng chinh đồn lại về mặt, sau khi chào đáp lễ ra về trấn định bỏ điện thoại di động vào trong túi áo khoác, rồi khoa trương vận động ngực, lại hướng lên bầu trời hét to một tiếng, rồi từ từ đi xa.

Người lính nhìn hơi không hiểu làm sao.

Đây là đại đội trưởng bọn họ bị gì vậy? Nhìn hành động giống như là trúng tà rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sắp tới cuối năm nên Hà Tiêu quay về nhà.

Chỗ khớp xương bị đau đã có chuyển biến theo chiều hướng tốt, nhưng bà Điền vẫn còn lo lắng, nên hôm sau cô quyết định đến bệnh viện quân y. Bệnh viện cách nhà không xa, nên cô không để lão Hà đưa đi mà tự mình đi bộ.

Không nghĩ tới trong bệnh viện lại đông người như vậy, Hà Tiêu đăng ký số thứ tự, rồi đi thẳng đến khoa chỉnh hình tìm Đồ Hiểu.

Không may là Đồ Hiểu không có ở đây, một bác sĩ trẻ cùng khoa nói cho cô biết bác sĩ Đồ đã xin nghỉ hai ngày nay, cùng ông xã trở về Thẩm Dương gặp cha mẹ chồng.

Hà Tiêu có hơi bất ngờ: "Bác sĩ Đồ muốn kết hôn?"

"Đúng vậy ——" vị bác sĩ trẻ cười, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, "Là quân nhân, nghe nói là thanh mai trúc mã, thật khiến cho người ta hâm mộ."

Nhớ lại hôm ấy khi cô đang làm giấy ly hôn cũng thấy Đồ Hiểu và Thẩm Mạnh Xuyên đến nhận giấy đăng ký, kết hôn cũng là điều đương nhiên. Nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

"Tìm cô ấy có chuyện gì sao?"

Hà Tiêu lắc đầu, quay người định đi. Nhưng động tác của cô hơi chậm, còn chưa chạm đến tay nắm, cửa đã bị người từ bên ngoài đẩy vào. Người vừa đến đi rất vội, Hà Tiêu suýt bị va phải, may là người kia nhìn thấy cô, vờn tay giữ cô lại.

"Ồi, thật xin lỗi, không va phải cô chứ?"

Giọng thành phố B lưu loát, trong trẻo dễ nghe, rất mạnh mẽ.

Hà Tiêu khoát tay, cô còn chưa nói gì, đối phương chợt nắm chặt cánh tay cô, giọng nói kéo cao lên: "Hà Tiêu?"

Hà Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt một lúc lâu, không chắc chắn lắm hỏi ngược lại: "Cậu là —— Lỗi Lạc?"

Lỗi Lạc lập tức buông cô ra, gương mặt thanh tú không chút biến hóa: "Minh thay đổi nhiều lắm à, cậu không nhận ra mình sao?"

Hà Tiêu nhất thời không nói gì, không phản ứng kịp nhìn chăm chăm cô gái kia, mãi đến lúc Lỗi Lạc nhếch miệng cười chế giễu, cô mới bình tĩnh lại, thay đổi tâm trạng: "Minh không ngờ sẽ gặp cậu."

Lỗi Lạc dút tay vào túi áo choàng trắng, dáng vẻ rất ung dung nhàn hạ: "Vừa được phân tới đây chủ nhật tuần trước, cậu làm sao vậy, bị bệnh gì mà phải đến khoa chỉnh hình?"

Hà Tiêu cũng không muốn nói nhiều với cô, ngược lại anh chàng bác sĩ trẻ tuổi kia lại nhiều lời với cô ta.

Lỗi Lạc chau mày: "Bác sĩ Đồ mấy hôm nay không ở đây, hay mình đưa cậu đi kiểm tra, chụp cả X-quang, xem tình hình thế nào rồi lấy đơn thuốc?"

"Không cần làm phiền."

Hà Tiêu khách khí từ chối, cô có hàng thuốc quen, không cần phiền phức như vậy.

Nhưng Lỗi Lạc lại không nghĩ như vậy, cô ta hơi nghiêng đầu, quay đầu, rồi xoay người hỏi Hà Tiêu: "Sao mình cảm thấy như cậu đang trốn mình, tại sao, sợ?"

Bước chân của Hà Tiêu hơi dừng lại, cô quay đầu, nhìn thẳng Lỗi Lạc mười mấy giây, đột nhiên cười: "Lỗi Lạc, đã bảy năm không gặp cậu, sao cái kiểu vênh vênh tự đắc của cậu vẫn không thay đổi vậy?"

Về mặt Lỗi Lạc hơi động, cố gắng đứng thẳng, hát cảm lên: "Vậy sao? Minh có lòng tốt nhưng lại bị xem thành kẻ xấu, tùy cậu vậy."

Đột nhiên Hà Tiêu đổi ý.

Cô nhìn Lỗi Lạc, cười nhẹ: "Vậy phiền cậu nhé, bác sĩ Trác."

Lỗi Lạc đưa Hà Tiêu đi khám, đầu tiên là thử máu, sau đó vào khoa phóng xạ chụp CT. Trong lúc đi khám gương mặt đều lạnh lùng, các bác sĩ nam vốn là muốn lấy lòng cô ta nhưng cũng không dám lại gần. Tất nhiên cũng không tránh khỏi bị chỉ trích, nhưng Lỗi Lạc cũng không quan tâm, bởi vì bản thân cô ta vốn đã là đề tài trong bệnh viện quân y rồi.

Tốt nghiệp đại học quân y, hai tháng trước nhảy dù đến bệnh viện quân y. Nghiệp vụ ưu tú, đáng người lại đẹp, chưa nói đến việc cha cô ta còn là tham mưu trưởng quân khu. Có thể nói, chính Lỗi Lạc cũng biết bản thân mình rất thu hút người khác.

Chỉ là cô rất ít khi cười với người ngoài, đúng kiểu băng sơn mỹ nhân, ngược lại so với Hà Tiêu ở bên cạnh, dịu dàng hơn rất nhiều.

Hà Tiêu nhìn cô ta đi phía trước, Lỗi Lạc đi rất nhanh, cô không nhìn được gọi: "Ồi, cậu không thể đi chậm một chút sao?"

Lỗi Lạc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, tuy về mặt có hơi sốt ruột, nhưng bước chân vẫn chậm lại: "Khoảng một tiếng mới lấy được kết quả, sang phòng làm việc của mình đợi hay thế nào?"

"Không được." Hà Tiêu khẽ mỉm cười, "Minh về nhà."

Lỗi Lạc ngăn ra, hơi giận: "Cậu cố ý trêu mình phải không?"

Hà Tiêu rất không thích kiểu tùy tiện nhăn mặt của cô ta, hơn nữa cô cũng không phải cố ý: "Cha mẹ mình đều đi làm, buổi trưa mình phải về nấu cơm cho họ. Dù sao mình vẫn còn thuốc, muộn hai ngày, không sao đâu."

"Không nghĩ cậu trả ơn với bác sĩ như vậy." Lỗi Lạc hừ lạnh một tiếng, "Được lắm, đi thông thả không tiễn."

Hà Tiêu cũng biết Lỗi Lạc không vừa mắt với mình đâu phải ngày một ngày hai, cũng có thể là bảy năm, tám năm, hoặc là lâu hơn. Mặc dù nói vấn đề của hai cô có chút trẻ con, nhưng muốn xóa bỏ cũng không phải đơn giản.

Vì vậy Hà Tiêu cười nhẹ, xoay người rời đi.

Buổi trưa chỉ có mình ông Hà quay về.

Hà Tiêu ăn cơm cùng ông, vừa nói về chuyện buổi sáng. Ông Hà vẫn còn nhớ cô ta, câu đầu tiên liền nói: "Có phải chính là con bé mà khi chúng ta chuyển đến đại viện, lúc nào cũng xúi những đứa trẻ khác không chơi cùng con?"

Hà Tiêu im lặng, thừa nhận ông Hà nhớ rất chính xác. Lỗi Lạc và Trình Miển giống nhau, đều quen biết ở đại viện, trước khi cô chuyển đến thì họ đã ở đó rồi. Sau khi cô chuyển đến, không biết mình sao lại chọc giận Lỗi Lạc, khiến cô ta xúi toàn bộ trẻ con ở đại viện cô lập cô.

Khi đó Lỗi Lạc cũng giống như hiện tại, nếu để hình dung thì cô ta thì chính là —— ngay cả 2 con chó hung dữ trong khu cũng ngoan ngoãn chơi với cô ta, cùng nhau ngồi tẩy vẩy đuôi trước mặt cô ta.

Người nói điều này, chính là Diệp Hồng Kỳ. Bởi vì cậu ta luôn bị hai con chó đặc biệt nghe lời Lỗi Lạc đuổi theo cắn, chạy quanh đại viện, vô cùng ầm ĩ.

Nhớ lại chuyện cũ, Hà Tiêu không nhịn được cười.

Ông Hà ngẩng đầu nhìn cô: "Có phải gặp lại con bé đó, lại nhớ đến chuyện trong đại viện?" Hỏi xong không đợi Hà Tiêu trả lời, còn nói, "Xem ra thành phố B là nơi may mắn, trước kia cha gặp lại một người quen cũ trong quân khu, hôm nay là Lỗi Lạc, lần trước là ai nhỉ —— con trai nhà lão Trình, Trình Miển?"

Hà Tiêu bị hỏi có hơi chột dạ.

Mặc dù lão Hà cũng không biết chuyện giữa Hà Tiêu và Trình Miển, nhưng bị cha hỏi như vậy, trong lòng Hà Tiêu vẫn run lên.

Cô vâng một tiếng, không nói gì thêm.

"Nhiều năm không gặp, có thể gặp được ở đây cũng coi là có duyên, cũng phải cảm ơn người ta. Hay là, hôm khác mời cậu ấy đến nhà ăn bữa cơm, cha vào bếp."

Hà Tiêu thấy cha hăng hái như vậy thì sợ hết hồn: "Cha đừng tưởng gió đến là có mưa, chắc bây giờ anh ta vẫn còn ở Đông Bắc luyện tập. Hơn nữa, mẹ đâu có ở nhà, cha mời một vị quân nhân đến nhà, mẹ có thể vui lòng sao?"

Lão Hà cũng đã tỉnh lại, cười cảm khái nói: "Già rồi nên hồ đồ." Dừng một chút, lại hỏi, "Hiện giờ cha Trình Miển vẫn là Tham mưu trưởng?"

Hà Tiêu suy nghĩ một chút, đành bịa chuyện: "Con không hỏi kỹ."

Có hỏi hay không lão Hà cũng biết rõ, dù sao ông cũng đã ở trong quân đội vài chục năm.

"Lão Trình là người có bản lĩnh người, nhìn đi, sau này nhất định vẫn còn thăng tiến." Nói xong còn cười ha ha, "Nhưng mà ông ta dù có lên cao đến cỡ nào, thì vẫn từng là bại tướng dưới tay cha con."

Còn có chuyện như vậy nữa sao? Hà Tiêu không hiểu nhìn cha.

Lão Hà ung dung múc canh, "Cha của Trình Miển và cha đều thích chơi cờ tướng, tiếc là tài nghệ không bằng ai, bị thua cha nhiều lần, từ đó lúc cha và đoàn trưởng đánh cờ, ông ấy cũng chỉ đành ngồi một bên xem."

Nói xong lão Hà cười khà khà, có vẻ rất hài lòng.

Mà Hà Tiêu nhìn dáng vẻ của cha, trong lòng lại thấy chua xót.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày xong, Hà Tiêu lại phải đi làm.

Tết âm lịch sắp đến, rất nhiều công việc cần hoàn thành sớm, mà trước đó cô đã xin nghỉ một tuần, nên Hà Tiêu tương đối bận rộn. Sau khi được nghỉ, lại vội vàng mua đồ để mừng năm mới, cô cũng quên mất chuyện phim chụp X-quang ở bệnh viện. Đến khi cô nhớ ra, thì năm mới cũng tới rồi.

Nhớ đến khuôn mặt lạnh băng của Lỗi Lạc, Hà Tiêu cảm thấy có lẽ cô nên đến bệnh viện sớm một chút thì tốt hơn.

Vì có kinh nghiệm từ lần trước, Hà Tiêu chọn đi đến bệnh viện vào ngày thứ 6. ("Vì cùng người đẩy ra, gì tiêu chọn cá tự nhận là ít người thứ sáu." Trong bản convert là như thế này, ta đọc mãi không hiểu nên tự chem, bạn nào biết thì báo tat a sửa lại nhé)

Trong bệnh viện vẫn đông người như cũ, cô tự mình đi đến phòng làm việc của Lỗi Lạc, gõ cửa hai cái, chỉ nghe thấy bên âm thanh từ bên trong: "Mời vào."

Lỗi Lạc đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy cô lại có chút ngạc nhiên, nói vài câu với người bên kia điện thoại rồi cúp máy, nhìn Hà Tiêu, khẽ nhún mày: "Thế nào? Thấy cả hai chân đều không sao, nên quên việc này luôn?" Nói xong quăng ra một túi to màu trắng, "Không có vấn đề gì lớn, trước tiên bôi thuốc theo đơn bác sĩ, chú ý tĩnh dưỡng. Bây giờ cậu thấy thế nào?"

Hà Tiêu cúi đầu xem phim chụp, thuận miệng đáp, "Tốt hơn nhiều."

Thật ra thì vẫn có hơi đau, không được để ngấm nước, cũng không được dùng lực, nhất là ở nơi có không khí lạnh như thế này, thật đúng là chịu tội.

Lỗi Lạc uống chút nước ấm, giọng nói lạnh nhạt: "Hà Tiêu, thật ra cậu có ý phải không? Kết quả phim chụp có từ mấy ngày hôm trước cậu không đến lấy, cuối cùng hôm nay Trình Miển đến trước, cậu cũng đến theo?"

Hà Tiêu sững sờ, ngẩng đầu hỏi ngược lại: "Trình Miển —— anh ấy cũng đến bệnh viện?"

Lỗi Lạc hừ một tiếng: "Tòa nhà phía sau kia, tầng bốn 401"

Từ lần gọi điện thoại trước, Trình Miển cũng không liên lạc lại với cô

Khi đến chúc Tết thầy Triệu, trong lúc nói chuyện cô mới biết bọn họ huấn luyện đã ngoại xong lại tham gia diễn tập quân sự, có lẽ qua năm mới có thể trở về.

Hà Tiêu không hỏi nhiều, nhưng đêm giao thừa hôm đó, cô nhắn tin chúc mừng năm mới cho anh —— đến hôm nay, cũng không thấy nhắn lại.

Bầu trời âm u, gió lạnh thổi vào, cô lạnh đến run cả người. Khi cô đến được tòa nhà kia thì toàn thân đã lạnh cóng.

Vén rèm cửa lên, không khí ẩm áp phả vào mặt, Hà Tiêu không nhịn được, hắt hơi một cái. Đang lúng túng, thì nghe có người gọi mình, cô vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Trình Miển xoay bước đi nhanh về phía mình.

Vừa đi đến đã cầm lấy cánh tay cô, xem xét một chút, hỏi "Nhập viện rồi?"

Hà Tiêu bị anh hỏi bất ngờ như vậy có hơi bối rối, thấy dáng vẻ khẩn trương của anh cô mới hiểu ý anh hỏi là chân của cô, trong lòng hơi buồn cười: "Không có, em chỉ đến lấy phim chụp. Sao anh lại ở bệnh viện, diễn tập có vấn đề gì ngoài ý muốn à?"

Trình Miển rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: "Không phải anh, là một chiến sĩ khác." Nói xong không khỏi cười, khuôn mặt tuấn tú và vóc dáng cường tráng nhìn qua rất đẹp mắt. Anh không phải người ngốc, nghe được Hà Tiêu đang lo lắng anh.

Hà Tiêu thấy anh cười, lại cảm thấy hơi lúng túng: "Vậy anh nhanh đi thăm anh ấy đi."

"Đi cùng anh chứ?" Trình Miển cầm tay của cô, ánh mắt nhu hòa còn có chút mong đợi, "Người đó em cũng biết."

Hà Tiêu nhìn anh một lát, không từ chối.

Người bị thương là Trương Lập Quân.

Trình Miển và Hà Tiêu đi vào phòng bệnh đúng lúc y tá đang thay thuốc cho anh ta, có lẽ đụng phải vết thương, Trương Lập Quân đau đến gào khóc.

Có lẽ y tá cũng đã quen với cảnh này, mặt không đổi sắc tiếp tục bôi thuốc.

Nhìn thấy Trương Lập Quân cao một mét tám mấy có hơi uất ức: "Cô y tá, tôi là bị ngã gãy chân, cô đối xử với tôi dịu dàng một chút không được sao?"

Y tá không hề gây khó dễ, cũng đã quen như vậy, mở miệng đến gần: "Tôi đã cẩn thận lắm rồi, anh chẳng giống quân nhân chút nào, chỉ một vết thương nhỏ như vậy mà đã không chịu được? Tôi còn thấy xấu hổ thay các anh." Nói xong nhìn Trình Miển.

Trình Miển ho khan một tiếng, nhìn sang hướng khác.

Tiểu y tá lại liếc về phía Hà Tiêu đang đứng bên cạnh anh, bẽ khay đồ đi qua với vẻ không vui.

Vừa đi qua cửa, Trương Lập Quân mặt mày biểu cảm phàn nàn với Trình Miển, nếu cứ động được, có lẽ còn quỳ luôn xuống: "Liên trưởng, tôi xin anh, xin anh từ sau cũng đừng đến thăm tôi nữa, tôi cũng đã hai mươi mấy rồi, tìm đối tượng cũng đâu dễ dàng, cha mẹ mới giáo huấn cho tôi một trận (cái này cũng là ta bịa, nguyên văn là: cái này không lão gia cái đó mới vừa cho ta bài rồi". Bạn nào biết không?), khó khăn lắm mới được một cô y tá để ý đến, kết quả anh vừa xuất hiện, người ta đối mục tiêu ngay!"

Trương Lập Quân là một lão cáo già, nên mới dám trêu đùa với lãnh đạo.

Quả nhiên Trình Miển không hề tức giận, ngược lại cảm thấy mình có chút oan uổng: "Sao tôi lại cảm thấy anh còn phải cảm ơn tôi?"

"Đúng vậy, không nên không biết điều." Đi theo Trình Miển còn có đội trưởng Tống Hiểu Vi tiện tay tát vào đầu Trương Lập Quân một cái, "Liên trưởng của chúng ta đã đến đây hai lần rồi, cô ta dễ dàng để ý đến người khác như vậy, tiểu tử cậu có thể yên tâm cười về sao?"

Trình Miển lập tức đồng ý: "Vẫn là đồng chí cảnh giác cao."

Hai người náo loạn như vậy, Trương Lập Quân đành than thở một tiếng, quay về giường nằm thành hình chữ đại. Tống Hiểu Vi tình mắt nhìn thấy Hà Tiêu đứng ở cửa, vội vàng xách Trương Lập Quân ở trên giường xuống. Hà Tiêu bị bọn họ trêu đùa không chịu nổi, đành bảo cứ để anh ta nằm thế.

Trương Lập Quân xoa gáy, mặt dày nói: "Ha, tôi cũng được chị dâu đến thăm bệnh, những thứ khác không nói, trong số trình sát chúng ta, chắc tôi là người đầu tiên?"

Một câu nói, chạm đến nỗi đau của cả hai người, Trình Miển và Từ Nghị.

Liên Trương Trình đen mặt, muôn đáp cậu ta một cái, nhưng nghĩ đến chỗ bị thương của cậu ta, đành phải nhịn. Nhìn về phía Hà Tiêu có chút bất đắc dĩ, cô lẽ là hối hận đã đưa cô đến đây.

Hà Tiêu cũng phá lệ nhìn anh một cái, Trình Miển lập tức nói khế với cô: "Cảnh giác, phải cảnh giác."

Đồng chí Tiêu ở trong lòng kêu một tiếng.

Cô đối với đồng chí Trình đẹp trai có bản lĩnh hấp dẫn phái nữ, không chỉ có cảnh giác, mà đơn giản chính là —— vô cùng có!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Có thể thấy rõ ràng mọi người trong liên đội rất hài hước , lúc này đây Hà Tiêu đã cảm nhận được hết.

Lúc rời khỏi bệnh viện là hơn mười một giờ, Trình Miển đi cùng Hà Tiêu đến cửa bệnh viện, nhìn chân của cô cử động khó khăn liền nói: "Đề anh lái xe đưa em về nhé."

Hà Tiêu lắc đầu : "Nhà em cách đây có hai con phố, không cần phải đi xe đâu."

"Vậy cũng được." Trình Miển suy nghĩ một chút, rồi lại ngẩng đầu lên nói, "Thế đề anh công em về vậy."

Hà Tiêu gật mình: "Như vậy được sao? Sẽ bị nhiều người nhìn đấy".

"Tại sao lại không được." Trình Miển cười cười, ánh mắt đen nhánh như bị phủ một lớp sương mù, ướt át mà trong suốt, "Không phải em nói sẽ xem xét hiệu ứng của anh hay sao? Không cho anh cơ hội biểu hiện, thì em lấy cái gì để kiểm tra anh?" Nói xong thì trực tiếp đứng trước mặt cô, ngồi xổm xuống: "Lên đây đi."

Hà Tiêu bình tĩnh đánh giá đại đội trưởng Trình, chỉ cúi đầu nhìn quân hàm của anh thấy một hàng năm ngôi sao sáng ngời ở trên quân phục, cuối cùng không từ chối anh nữa.

"Khi nào mệt, anh hãy để em xuống nhé." Cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ của anh.

Trình Miển cẩn thận công cô, do bị đè nặng ở trên người, nên lúc nói chuyện âm thanh cũng trầm thấp : "Yên tâm đi, anh đã từng đeo vật nặng 50Kg chạy huấn luyện nên công em cũng không vất vả."

Như sợ cô không tin, nói xong anh chạy nhanh về phía trước một đoạn, Hà Tiêu không có sự chuẩn bị, nên bị anh dọa sợ suýt nữa thì hét ầm lên.

"Anh chậm một chút!" Hà Tiêu dùng sức nắm lấy vai anh, quân hàm làm tay cô bị đau.

Trình Miển bị cô chọc cho vui vẻ, ôm chặt cô chạy nhanh hơn, làm người đi đường nhìn bọn họ như hai kẻ điên.

Chạy đến khu vực đông người, rốt cuộc Trình Miển cũng đi chậm lại. Hô hấp của anh vẫn vững vàng, còn Hà Tiêu bị anh dọa đến mức trái tim đập bang bang trong lồng ngực

"Trình Miển, anh có ý phải không?" Hà Tiêu vừa tức vừa buồn cười.

Trình Miển cười cười. Ôm cô như thế này có cảm giác thật là tốt đẹp, chắc cô cũng không biết được, anh cũng không định nói cho cô biết, vui mừng vì suy nghĩ vụng trộm của mình, tránh lần sau không được như thế nữa.

"Anh vui mừng cái gì vậy?" Hà Tiêu hỏi.

"Anh có vui về đâu ?" Liên trưởng Trình chơi xấu.

"Miệng cũng ngoác đến mang tai rồi kia."

Trình Miễn nghe cô nói, liền cười lớn .

Về đến cửa nhà, ngay lập tức Hà Tiêu trèo từ trên lưng anh xuống.

Trình Miễn nhìn cô cười, chỉ chỉ nhà cao tầng trước mặt: "Nói cho anh biết là tầng bao nhiêu. Anh sẽ chịu trách nhiệm giao hàng về tận nhà."

Còn giao hàng về tận nhà? Hà Tiêu lấy thẻ quẹt thang máy ra, quơ quơ trước mặt anh: "Em đi thang máy nha ."

Trình Miễn hơi bị thương: "Không hiểu tâm ý gì cả, em không mời anh vào nhà ngồi một lúc?"

Có kiểu tự mời như thế này sao?

Hà Tiêu nghiêng đầu nhìn anh, có chút buồn cười.

"Lần sau đi." Cô suy nghĩ một lúc, nói, "Tìm cơ hội thích hợp hơn."

Nghe cô nói như vậy, Trình Miễn liền cười, nhưng miệng vẫn không buông tha: "Vậy lần này tính như thế nào?"

Anh hỏi nghiêm túc, nhất thời Hà Tiêu bị ngắc ngứ.

Trình Miễn nhìn cô trở mặt run sợ , nhin không được, ngẩng đầu vuốt vuốt đầu của cô: " Tết Nguyên Tiêu năm nay, em đến chỗ bọn anh nhé."

Tết âm lịch năm nay, điều làm Trình Miễn tiếc nuối lớn nhất, chính là không kịp trả lời tin nhắn của Hà Tiêu. Mặc dù chỉ có ít ỏi bốn chữ.

Khi đó vừa kết thúc huấn luyện không bao lâu, lại tranh thủ rèn sắt khi còn nóng cử hành một lễ diễn tập. Lại tiếp tục hai tuần lễ thao luyện, mọi người mệt mỏi không ít. Điện thoại di động sớm đã hết pin, hơn nữa trong khi diễn tập quy định không được sử dụng công cụ truyền tin, nên khi quay về vừa mở ra điện thoại di động, phút chốc thấy tin nhắn của Hà Tiêu gửi đến, Trình Miễn cảm thấy cả người có cảm giác khác hẳn.

Người thích chơi game nhất liên đội, văn thư Triệu Tiểu Quả nói, đây là đầy máu hồi sinh.

Hà Tiêu nghe, có chút bất ngờ.

Sống ở đại viện bộ đội nhiều năm như vậy, dĩ nhiên cô biết thời điểm ăn tết chính là thời gian quân nhân bận rộn nhất. Không những không thể trở về nhà, còn phải giữ vững tinh thần sẵn sàng chiến đấu, không được buông lỏng. Rất nhiều người thân vì cùng chồng đoàn tụ, nên một mình tới đội, đại gia đình sum họp trong lễ mừng năm mới ở bộ đội. Hàng năm, dịp cuối năm chính là thời điểm bộ đội náo nhiệt nhất. Hà Tiêu bất ngờ, vì anh muốn cô đến.

"Đến chỗ các anh? Như vậy có được không?"

"Không có việc gì, có rất nhiều người thân cũng tới, thêm em nữa cũng không phải là nhiều. Đi đi."

Hà Tiêu nhìn anh đang cố gắng mời, cô không nhận được cong cong khóe miệng, đợi cô ý thức được, vội vàng cúi đầu thì bị anh vò loạn tóc.

"Vậy anh nhanh về đi, em lên nhà đây."

Trình Miễn nhìn thấy cô ngượng ngùng, cười cười, ra dấu OK, chỉnh chỉnh lại chiếc mũ, xoay người rời đi. Hà Tiêu đứng ở cửa cầu thang nhìn bóng lưng anh rời đi, âm trầm như sắc trời , thẳng tắp mà cao lớn, càng xa, lại càng có vẻ cao lớn.

Về đến nhà, bà Điền đang ngồi trên ghế sa lon đan áo len. Thấy cô đi vào, mở miệng hỏi: "Sao bây giờ mới về?"

Hà Tiêu cúi đầu đổi giày, thuận miệng nói: "Gặp một người bạn, nói chuyện mấy câu ạ."

Cô nói dối không chớp mắt , nhưng bà Điền không dễ ứng phó như vậy, bà nhìn Hà Tiêu dò xét: "Con từ khi nào có bạn bè là quân nhân, lại còn đưa con trở về, làm sao mẹ không biết?"

Hà Tiêu trong lòng hồi hộp: "Mẹ nhìn thấy à?"

"Nếu mẹ không nhìn thấy con định nói dối mẹ sao?" Bà Điền rên một tiếng, "Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn cho mẹ."

Đúng là giọng điệu tra khảo phạm nhân, làm Hà Tiêu không biết phải làm sao.

"Có gì đâu, mẹ biết người đó đấy."

"Mẹ biết à?" Bà Điền kinh ngạc đẩy đẩy kính lão trên sống mũi .

"Trình Miễn. Con trai của giáo sư Triệu ____ chủ nhiệm năm lớp 10 của con."

Hà Tiêu cho rằng đây là phương thức giới thiệu an toàn nhất rồi, bà Điền ngay lập tức nhớ lại : "Chính là thằng nhóc ở đại viện bộ đội cả ngày xúi giục con chạy loạn, không để con ở nhà học tập cho tốt ____thằng nhóc nhà lão Trình đấy hả ?"

Hà Tiêu: ". . . . ."

"Thằng nhóc ấy không phải đến trường quân đội rồi sao? Sao thoáng chốc đã được phân công đến thành phố B rồi?"

"Cả nhà bọn họ đều ở đây cả, bác Trình bây giờ là phó Tư lệnh căn cứ pháo hai mốt.

Bà Điền kêu một tiếng: "Hiện tại chắc lão Trình cũng không tòi, có lẽ đã vuron lên vị trí cao." Nghĩ tiếp, rồi nói, "Cũng không có gì lạ cả, lão Trình sau chiến tranh Việt Nam thì đi học tập quân sự, nói là lập công, ai biết được có quan hệ tới ông cụ nhà đó hay không".

Hà Tiêu bất ngờ trong chốc lát: "Mẹ vẫn còn nhớ những điều này cơ à?"

"Làm sao có thể quên được? Chờ đợi cha con trong quân đội nhiều năm như vậy, muốn quên cũng không quên được." Bà Điền nghiêng đầu nhìn cô, "Sao lại gặp cậu ta?"

"Mẹ hỏi cha ấy, ông biết hết."

"Không ngờ chỉ có một mình mẹ không biết?"

Hà Tiêu bị hỏi có chút nóng ruột: "Cũng không phải chuyện lớn mà."

"Ai nói đây không phải là chuyện lớn?" Bà Điền đứng lên, mặc dù không cao bằng Hà Tiêu, nhưng khí thế lại đè ép cô, "Đừng cho là mẹ không biết nha, thời gian ở đại viện trước kia, thằng nhóc kia đối với con có tình cảm, nếu tại sao ngày nào nó cũng chạy qua nhà chúng ta. Con định coi mẹ con là đồ ngốc à, chuyện này cũng không nhìn ra hay sao?"

Hà Tiêu không ngờ mẹ nói trực tiếp như vậy, nên có chút dờ khóc dờ cười, nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt. Cô tạm ngừng trong chốc lát, rồi xoay người trở về phòng.

Bà Điền không yên tâm đứng ở cửa nói với cô: "Mẹ nói này Tiểu Tiêu, con và Trình Miễn làm bạn bè mẹ không phản đối, nhưng đừng đi xa quá, nghe thấy không?" Dừng một chút, không nghe thấy cô đáp lại, lại hắng giọng kêu, "Con có nghe lời mẹ không?"

"Nghe —— thấy —— rồi!"

Bên trong phòng phát ra giọng Hà Tiêu đè nén, kéo dài mà cường điệu bày tỏ bất mãn.

Bà Điền rút cuộc hài lòng, lại thì thầm hai ba câu mới dừng lại.

Hà Tiêu nằm lý ở trên giường, nghe mẹ nhỏ giọng cầu nhau, đến khi bên tai rút cuộc thanh tĩnh lại, mới cúi đầu thờ dài một cái, đem cả người vùi vào trong chăn.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương17

Vào mừng 6 Tết Chử Diễm liền theo ông cụ từ Tứ Xuyên trở lại thành phố B, ngày hôm sau Hà Tiêu đến chúc Tết, mang theo không ít đặc sản, lại nói toàn lời may mắn làm cho Diễm phu nhân cười thoải mái, nhất định bắt Hà Tiêu ở lại dùng cơm trưa.

Nhìn Hà Tiêu ở bên cạnh, Chử Diễm cảm thấy mình còn chưa đến mức biến thành con gái nuôi của Hà Tiêu, liền đẩy cô vào gian phòng của mình.

Chử Diễm dừng dừng ngồi lên giường, Hà Tiêu vừa rót nước cho nàng vừa hỏi: "Tại sao trở về sớm như vậy?"

"Phiền."

"Phiền cái gì?"

Chử Diễm nhận lấy nước Hà Tiêu đưa tới, từ từ thở dài: "Mình hiện tại hơi hiểu vì sao bác gái lại phải thúc giục anh ấy đi xem mắt rồi, có lẽ chúng ta thật sự đến tuổi này rồi."

Hà Tiêu có chút buồn cười: "Thế nào? Cha mẹ cậu cũng thúc giục?"

Chữ Diễm phiền não xoa xoa mái tóc dài: “Chuyện như vậy có muốn thúc giục cũng không được, không gặp được người thích hợp mình cũng không muốn gả”

“Ai nói không có người thích hợp?” Hà Tiêu nheo mắt nhìn nàng: “Mình thấy Từ Nghi rất coi trọng cậu.”

“Một bên lạnh một bên nóng.” Chữ Diễm cắt ngang một tiếng “Chuyện yêu đương cũng không phải chỉ một mình mình thích là được.”

Nghe thấy lời này, Hà Tiêu cảm thấy thật là vui vẻ. Trong bốn năm đại học cùng với Chữ Diễm, Hà Tiêu chỉ thấy cô lạnh lùng với vô số người, rất ít khi thấy tình cảm của cô gặp trở ngại. Hết cách rồi, ai bảo bây giờ mỹ nữ thật có tư cách này.

“Nói như vậy, Từ Nghi còn chưa có bị cậu dụ dỗ thành công?”

“Thật ra thì mình cũng rất muốn mạnh mẽ hướng về phía nội bộ quân giặc, nhưng không chịu nổi người trăn thủ trận địa.”

“Không có gì, không mất mặt”, Hà Tiêu vừa đùa giỡn vừa khuyên cô “nhưng đối phương là bí thư Từ , cho dù cậu có hy sinh, cũng là vinh quang lắm rồi.”

“Cám ơn cậu, Tiêu.”

Chữ Diễm nằm ngang trên giường, mắt mở rất lớn nhìn chăm chăm trần nhà. Một lát sau, cảm thấy bên người lún xuống dưới, cô nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nói: “Thật đúng là chế giễu mà, cậu nói xem có phải mình bị khiếm khuyết gì không? Nhiều người theo đuổi mình như vậy mình đều không coi trọng, người duy nhất mình để tâm lại chường mất mình. Đây có phải là báo ứng?”

“Làm sao cậu biết Từ Nghi không thích cậu?”

“Điều này còn phải hỏi sao? Xuất thân là quân nhân, có của cải, có giáo dục, xếp bút nghiên theo việc binh đao có tiền đồ, diện mạo tốt nữa, thế này thì có bao nhiêu người yêu thích cơ chứ? Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là không đến lượt mình.”

Hà Tiêu bỗng nở nụ cười: “Diễm Diễm, xem ra cậu rất hiểu anh ấy, làm sao có thể nghĩ anh ấy nông cạn như vậy? Bằng vào gia cảnh tương mạo, là có thể chân chính hiểu biết một người sao?”. Liếc Chữ Diễm một cái, Hà Tiêu nói tiếp: “Theo mình thấy thì Từ Nghi không phải không có ý với cậu, có lẽ vì cậu xuất hiện quá bất ngờ, nên anh ấy còn chưa có chuẩn bị tâm lý.”

“Việc này thì cần gì phải chuẩn bị tâm lý chứ?” Chữ Diễm có chút uất ức, “Giống như khi đánh giặc, chẳng lẽ lúc quân địch đến đánh còn phải thông báo cho quân ta một tiếng, để chúng ta chuẩn bị sẵn sàng ư? Hơn nữa, mình cũng không nghĩ như thế là nông cạn, mình suy nghĩ nhiều về anh ấy như vậy, nhưng anh ấy cũng không cho mình cơ hội mà.”

Hà Tiêu không thể làm gì khác hơn đành thở dài: “Nói thật, mình cũng không hiểu được anh ta.”

Chữ Diễm có chút uể oải không hiểu: “Đều là phụ nữ, tại sao mình lại bị đối xử kém hơn cậu nhiều như vậy?”

“.....” Hà Tiêu im lặng một phút rồi hỏi nhỏ: “Diễm Diễm, Tết Nguyên Tiêu có muốn đến quân khu cùng với mình không?”

“Không đi!” Người nào đó quả quyết cự tuyệt.

“Thật không đây?” Hà Tiêu Gi tiêu liếc mắt nhìn cô nàng, bày tỏ rất hoài nghi.

"Không, không đi!" Chữ Diễm tuy có hơi dao động, nhưng vẫn là rất kiên quyết.

"Được rồi, xem như mình chưa nói."

Hà Tiêu lật người, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Chỉ là không bao lâu, người phía sau liền bắt đầu xao động. Trần trọc trở mình, vật lộn lại gây giụa, Hà Tiêu rốt cuộc nghe được Chữ Diễm thông suốt kêu lên: "Trời ạ, mặc kệ, đi thi đi! Mình không tin là không bắt được anh ta!"

Hà Tiêu bật cười.

15 tháng giêng vừa đúng là thứ bảy.

Tình hình giao thông cũng không tính là quá tốt, sáng sớm liền có tuyết rơi, đến gần tối thì có vẻ rơi nhiều hơn. Chỉ là với thời tiết này cũng không ngăn được mọi người ăn tết vui vẻ, trong nội thành cấm bắn pháo hoa, rất nhiều người liền lái xe tới ngoại ô, đường xá rất hỗn loạn.

Chữ Diễm mở cửa xe jeep, từ từ đi theo đội ngũ phía trước đang di chuyển, ra khỏi nội thành xe chạy nhanh hơn rất nhiều. Chỉ một tiếng đồng hồ đã đến cổng chính nơi sư đoàn T đóng quân

Thường ngày đây là nơi nghiêm túc, trang trọng, bởi vì lễ mừng năm mới nên không khí vui mừng, bầu không khí cũng nhất thời nhu hòa không ít. Hai người chờ xe dừng hẳn, xuống xe đợi gần mười phút, mới có người vội vã chạy tới.

Chữ Diễm mặc áo khoác ngoài, nhìn không được đậm chất: "Liên trưởng Trình, thật không nghĩ đồng chí lại như vậy, tôi từ xa xôi mang Hà Tiêu đến cho đồng chí, đồng chí lại bỏ rơi chúng tôi như vậy sao?"

Trình Miến nhanh chóng nắm tay Hà Tiêu sưởi ấm cho cô, mỉm cười nói với Chữ Điem: "Tạm thời đang có cuộc họp, xin lỗi, mời vào bên trong."

Được nể đủ mặt mũi, Chữ Điem rất uy phong ngẩng đầu ưỡn ngực lên đi vào nơi đóng quân.

Hà Tiêu đi theo phía sau, muốn rút tay ra, nhưng thử mấy lần không thành công, cũng đành phải nghe theo anh. Nhìn hai bên xung quanh, cô hỏi: "Không phải anh nói hàng năm đến lễ mừng năm mới nơi đóng quân có rất nhiều chị dâu sao? Thế nào mà em không nhìn thấy một bóng người. Hơn nữa xe từ bên ngoài đều không được phép vào, chỉ có mỗi xe của em và Điem Điem dừng ở trước cổng chính doanh trại."

"Họ đều ở khu nhà gia đình, cách nơi đóng quân không xa."

Trình Miến nói xong, nghiêng đầu nhìn cô một chút. Mặc áo choàng, tóc dài tùy ý tản ra, từ trên hàng lông mi dày rơi xuống mấy hạt bông tuyết, vốn là đôi môi đỏ thắm nhưng bởi vì khí lạnh nên hơi trắng bệch. Anh nhìn thấy, theo bản năng nắm chặt tay của cô.

Hà Tiêu cảm nhận được, kéo tay ra, nói với anh: "Liên trưởng Trình, chú ý hình tượng có được không?"

Trình Miến giương mắt nhìn ra xa, rất thân nhiên mang theo cô tiếp tục đi về phía trước: "Không có chuyện gì, hôm nay có thể đi vào đều là người thân, sẽ không có vấn đề tác phong."

Hà Tiêu: ". . . . ."

Đến khu nhà tập thể xem xét, mới biết tin Từ Nghi không có ở đây.

"Bí thư là người địa phương, nhưng lễ mừng năm mới cũng không về nhà, cha mẹ trong nhà lo lắng, liền gọi điện thoại bảo anh ấy về."

"Không phải là biết mình muốn đến, nên tránh mình chứ?" Chữ Điem có chút nhụt chí, "Nhà anh cũng ở vùng này, sao lại không thấy anh trở về?"

"Phải có người trực thôi." Trình Miến cười cười, "Được rồi, đừng nóng giận. Bí thư hàng năm đều ở doanh trại, sau này cô cứ đến gặp bất cứ lúc nào."

"Tôi mới không muốn gặp anh ấy." Chữ Điem nói lời trái lòng, ngồi một lúc ở trên giường, vừa nhìn lại là giường của Từ Nghi, lập tức nóng nảy đứng lên, tức giận đi ra ngoài.

Hà Tiêu cũng có chút băn khoăn, dù sao cũng là cô muốn mời Chữ Điem tới. Mắt thấy Chữ Điem đi ra ngoài, cô quay đầu lại hỏi Trình Miến: "Chỉ đạo viên Từ sẽ không bởi vì Điem Điem đến mới đi?"

"Thật không phải, hàng năm đến lúc này anh ấy đều không có ở đây."

"Tại sao?"

"Bởi vì ——" Trình Miến do dự một lát, "Hôm nay là ngày giỗ của anh trai cậu ấy."

Hà Tiêu lấy làm sợ hãi, mở to hai mắt nhìn Trình Miến.

Trình Miến đưa khăn bông nóng cho cô, ngẩng đầu chống lại tầm mắt của cô, khẽ mỉm cười: "Từ Nghi bởi vì chuyện tham gia quân ngũ nên náo động trong nhà một phen, nhà cậu ấy có điều kiện rất tốt, lúc cậu ấy mới chỉ là đồng chí bộ đội nhỏ, cha của cậu ấy không chỉ một lần đến gặp sếp của bọn anh yêu cầu cho Từ Nghi chuyển nghề, cho đến khi có một lần cậu ấy nổi giận thật sự thì trong nhà mới thôi. Sau đó cậu ấy đều ở tại quân khu, chỉ có đến ngày giỗ của anh trai cậu ấy mới về nhà."

Hà Tiêu nhận lấy khăn bông, nhỏ giọng hỏi: "Vậy anh trai anh ấy sao lại ——"

Chết - cái chữ này, cô nói không nên lời.

"Chỉ biết là sự cố, hỏi nhiều hơn nữa là trái với thủ tục giữ bí mật rồi." Nói xong thuận tay sờ sờ cái mũi của cô.

Hà Tiêu trầm mặc, dùng khăn bông nhẹ nhàng lau tay, một lúc lâu, mới ngẩng đầu hỏi "Anh trai anh ấy —— cũng là quân nhân phải không?"

Trình Miến sùng sốt, cười: "Là không quân, còn là một anh hùng."

Ngày lễ ở quân khu từ trước đến giờ đều đơn giản mà náo nhiệt. Thứ nhất là nhiều người, thứ hai là đều có nhiệt huyết, có thể náo loạn.

Hà Tiêu đã đón lễ mừng năm mới ở liên đội không ít lần, bởi vì khi còn ở đại viện, khu làm việc và khu người nhà chỉ cách nhau cái chòi canh gác, khi Tết đến, trẻ con trong viện đều thích chạy đến liên đội chơi đùa cùng các chiến sĩ, không vì cái gì khác, chỉ là tổ chức náo nhiệt, vui mừng.

Hôm nay là rằm tháng giêng, mặc dù không thể mở trống ăn mừng lớn giống như Tết âm lịch, nhưng cũng sẽ không thiếu điều gì. Hà Tiêu vừa đi vào phòng ăn liền bị bọn họ làm cho sợ hãi, trong phòng treo đầy ruybăng và bong bay, trên bàn bày đầy các hàng bia, các món ăn ngon, dù mùi vị như thế nào, chỉ là như thế này, cô cũng cảm thấy hốt hoảng

Cô nhìn Trình Miến một cái: "Làm nhiều món phong phú như vậy, phải yêu cầu cấp trên trợ cấp bao nhiêu?"

Trình Miễn cười nhạt nhìn, nghe cô hỏi như thế, chỉ nói: "Cơ hội có thể ‘phô trương lăng phi’ một năm cũng chỉ có một hai lần, nhiều hơn nữa cũng phải đề nghị cấp trên trợ cấp."

Huống chi, những thứ này dù nhiều, nhưng cũng không tính là đặc biệt. Đều là một đám chiến sĩ hai mươi mốt tuổi, bọn họ cũng không cần đặc biệt và sang trọng, mà là sung sướng cùng thỏa mãn, để đền bù tiếc nuối không thể trở về nhà đoàn tụ.

Những thứ này, như vậy là đủ rồi.

"Đến bên này ngồi."

Trình Miễn dẫn cô đi về phía trước, Hà Tiêu giương mắt nhìn ra xa, dừng lại bước chân: "Đứng rồi, Điềm Điềm đi đâu vậy? Thời gian đã qua lâu như vậy mà cũng không thấy cô ấy."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Chữ Điềm từ phòng bếp chui ra, sắc mặt đỏ rực, bước chân bất ổn. Phía sau là lão bếp trưởng Chu, chỉ thấy lão Chu gương mặt đau khổ, muốn đưa tay đỡ cô, lại bị cô đẩy ra.

Trình Miễn lập tức gọi lão Chu vào, khuôn mặt mập mạp của lão Chu cũng nhăn thành bánh bao: "Khi đó chúng tôi đang nấu thức ăn, cô gái này bất ngờ đi vào, nhất quyết đòi rượu trắng. Tôi nghĩ cô ấy là người nhà của ai đó, nên đưa cho cô ấy cầm một chai, không ngờ cô ấy liền mở nắp chai ngửa đầu uống. Sếp không nhìn thấy tư thế kia đâu, cô ấy còn mạnh hơn liên trưởng!"

Trình Miễn nháy mắt giật mình, vội vàng cắt đứt lão Chu: "Uống bao nhiêu?"

Lão Chu đưa ra ba đầu ngón tay: "Ba chai."

Ba chai?

Hà Tiêu cũng cảm thấy giật mình, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ nhìn Chữ Điềm, thấy cô đi giày cao gót đáng về say lao đảo, vội vàng đi lên trước đỡ cô.

Chữ Điềm mở to mắt mông lung nhìn Hà Tiêu một cái, nhận ra là người quen, cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của cô: "Tiêu, cậu...cậu đừng lo lắng. Nếu, đã đến đây rồi, thì phải chơi thật vui!" Nói xong đẩy cô ra, lao thẳng tới bàn chủ tịch lâm thời, tiểu trung đội trưởng Giang Hải Dương đang ở phía trên bàn việc, bị Chữ Điềm lao đến mạnh mẽ liên sợ hết hồn, còn chưa kịp trốn chút nào, đã bị Chữ Điềm bỏ nhào đến.

Tiểu xử nam Giang Hải Dương, thuần khiết 25 năm nhất thời tròn tròn mắt, chớp hai con mắt nhìn Trình Miễn và Hà Tiêu có ý nhờ giúp đỡ. Ai ngờ hai người này rất có ăn ý quay đầu một cái, làm như không nhìn thấy gì, trong tiếng ồn ào của các chiến sĩ trung đội trưởng Tiểu Giang không thể làm gì khác hơn là đỡ bà cô trong ngực lên, đồng thời cắn răng hỏi thăm cả nhà liên trưởng Trình: Đại nhân bắt nhân, đừng trách tiểu nhân bất nghĩa. . . . .

Đưa Chữ Điềm về chỗ ở của Trình Miễn nghỉ ngơi, buổi liên hoan chính thức bắt đầu.

Bởi vì Hà Tiêu đến, các chiến sĩ liều mạng ồn ào yêu cầu liên trưởng Trình - Trình Miễn, nhất định bắt anh làm một bài thơ. Trong lòng liên trưởng Trình muốn nói bắt người xuất thân từ quân nhân như mình đi làm thơ, đây không phải là làm khó mình sao? Không còn kịp cự tuyệt, người đã bị đẩy lên phía trước rồi.

Anh đứng yên, thấy thật sự không tránh khỏi, đành giơ tay lên áp chế: "Thế này, các đồng chí, hãy nghe tôi nói ——"

Các chiến sĩ gào khóc hai tiếng, không ai nghe lời anh nói.

"Không phải là tôi từ chối, thật sự là bởi vì tôi thực sự không làm được, không thuộc trình độ của tôi. Như vậy ——" Trình Miễn tâm tình rất tốt rót cho mình ly rượu, "Ly rượu này, tôi uống một ngụm hết sạch!"

Trung đội trưởng Tiểu Giang dẫn đầu kêu: "Phải uống sạch, không còn chút nào đấy!"

Được rồi, lúc này mới coi như bọn họ đạt được mục đích cuối cùng. Trình Miễn uy hiếp chỉ chỉ Giang Hải Dương, lại tự mình rót một ly rượu, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, nhất thời lại đổi lấy âm thanh vỗ tay.

Hà Tiêu ở dưới xem xét, nhẹ nhàng cười.

Cô không dám nói người đại đội trưởng Trình Miễn này làm rất thành công, nhưng tối thiểu anh đã làm được điều chính anh cho là tốt nhất. Uy nghiêm, nhưng lại không mất đi ôn hòa.

Tân công Trình Miễn xong, tiếp theo là đến Hà Tiêu. Đồng chí Tiêu vừa bắt đầu đã muốn chạy trốn, bị Phó Liên Trưởng lão Ngô vui vẻ hóm hờ ngăn lại: "Cùng hát đi, cùng hát đi."

Đợi một lát, Giang Hải Dương đã đem chai bia đến trước mặt cô: "Chị dẫu, đến hát một bài đi!"

Các chiến sĩ đều ầm ĩ theo: "Hát một bài! Hát một bài!"

Hà Tiêu rất bình tĩnh cười với Giang Hải Dương: "Tôi không biết hát, mọi người đừng làm khó tôi."

Đây không phải là khiêm tốn, càng không phải là từ chối, ngữ âm của đồng chí Tiêu thực sự không tốt.

"Vậy không được. Lần trước chúng tôi đi Đông Bắc, chị nói sẽ không hát, lần này nói gì cũng phải hát một bài! Các đồng chí nói xem có đúng hay không?"

Hà Tiêu bị làm cho ngượng ngùng, đành phải nhìn về phía Trình Miển. Nhận được ánh mắt cầu cứu của "Người Thân", lườm làm cho giọng nói của liên trưởng Trình nóng hừng hực, nhắc chân đạp cho Giang Hải Dương một cú: "Qua hôm nay cậu không muốn sống nữa đúng không? Có chừng mực cho tôi."

"Liên trưởng lại xử oan cho em rồi, đây là em thay mặt cho ý kiến của quần chúng."

Giang Hải Dương không có bản lĩnh khác, nhưng kích động quần chúng thì đúng là trình độ bậc nhất.

"Về chuyện này ——" Trình Miển chau mày, uống rượu vào khiến cả người anh nóng lên đành phải mở hai khuy áo quần phục, "Tôi hát, sao nào?"

Liên trưởng muốn hát, đương nhiên là muốn còn không được.

Nhưng mà các chiến sĩ cũng đâu có ngốc, liên trưởng hát như vậy, không chỉ giúp người thân qua cửa, hơn nữa còn nhận được danh hiệu anh hùng cứu mỹ nhân.

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, cuối cùng cứ theo nguyên tắc. Phó Liên Trưởng Ngô ra mặt đại diện cho mọi người, ông giơ tay ý bảo mọi người im lặng: "Được rồi được rồi, người thân của liên trưởng là lần đầu tới quân khu, làm như vậy cũng không tốt lắm."

Trình Miển và Hà Tiêu vừa nghe xong, rất cảm động, nhưng chưa cảm động xong, đã thấy lão Ngô vẫy vẫy tay về phía trung đội trưởng Tiểu Giang: "Các cậu không phải còn có chuẩn bị khác sao, mau lấy ra đi."

Nói xong, một chiến sĩ nhanh chóng chạy về phía phòng bếp. Một lát sau, từ bên trong lấy ra một quả táo, chỉ là quả táo này hơi kỳ lạ, chỉ dùng một sợi dây để buộc.

Hà Tiêu vừa nhìn đã hiểu, kéo Trình Miển nói: "Lúc này chúng ta trốn còn kịp sao?"

Trình Miển còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe lão Ngô đứng trên hàng ghế nhỏ, giơ quả táo nói với hai người bọn họ: "Vậy thì, có thể không hát, chỉ cần hai người ăn quả táo với lão đây."

Yêu cầu vừa được đưa ra, cả phòng ăn hoàn toàn bùng nổ.

Trình Miển hoàn toàn không biết nói gì, anh tức cười, đứng ở phía dưới quả táo, nghiêng đầu nhìn Hà Tiêu. Về mặt như đang nói không chạy kịp nữa rồi.

Hà Tiêu quay lại nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi: "Thật phải ăn sao? Sẽ bị chính rất thảm."

Trình Miển thu tầm mắt lại, nhìn quả táo trong tay lão Ngô, suy nghĩ một lúc lâu, hỏi: "Nói cách khác, hai chúng tôi mỗi người cắn một miếng coi như qua cửa?"

Lão Ngô gật đầu một cái: "Bingo."

Trình Miển giả vờ như đau đầu ho khan một tiếng: "thật không nhìn ra, lão Ngô lại âm hiểm thế này?"

Lão Ngô vui vẻ: "Ý kiến quần chúng, ý kiến quần chúng."

."

Trình Miển gật đầu một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm quả táo trong nháy mắt trở nên rất sắc bén.

Lão Ngô đặt quả táo ở giữa Trình Miển và Hà Tiêu, tay nắm chặt sợi dây, đang định nói chuẩn bị bắt đầu, đột nhiên Trình Miển đưa tay cầm quả táo, há to miệng cắn. Sau đó, đúng lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, kéo eo Hà Tiêu sang, đem nửa miếng táo còn lại vào trong miệng cô.

Hà Tiêu cũng ngốc, gần như là vô thức hé miệng, nặc cho anh hành động, chỉ thấy hai hàm răng trắng của Trình Miển cắn một phát, quả táo đã vào trong miệng Hà Tiêu.

Dùng cách này khiến mặt Hà Tiêu đỏ lên. Cô cắn quả táo, cố gắng ngậm miệng lại, đúng lúc ngậm phải môi dưới của Trình Miển còn chưa kịp thu lại.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trình Miễn cũng hơi sùng sốt, sau đó đưa lưỡi thăm dò môi của cô, muốn thâm nhập sâu hơn.

Trong phút chốc, đột nhiên mọi người ở đây yên tĩnh lại, sau đó thì ồn ào bùng nổ, âm thanh đùa giỡn như chọc thùng nóc nhà ăn.

Ngay lập tức Hà Tiêu liền tỉnh táo lại, nên vội vàng đẩy Trình Miễn ra, muốn nói chuyện, lại bị sặc nên ho khan liên tục, cả khuôn mặt không biết là do thẹn thùng hay do ho khan mà đỏ bừng lên không khác quả táo trên tay lão Ngô là mấy.

Trình Miễn nhìn cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho Hà Tiêu, giả vờ nghiêm túc quát những kẻ đang xem náo nhiệt dừng lại: "Không được ồn ào đùa giỡn nữa!"

Các chiến sĩ thở dài mấy tiếng, Trình Miễn coi như không nghe thấy, anh ôm lưng Hà Tiêu, cúi đầu hỏi cô: "Đã tốt hơn chút nào chưa?"

Hà Tiêu ở trong ngực anh buồn bực: "Em muốn đi ra ngoài." Xấu hổ chết đi được.

Trình Miễn đỡ lấy cô, cười nói đồng ý.

Trêu đùa cũng trêu đủ rồi, rốt cuộc mọi người cũng bỏ qua cho hai người bọn họ. Chỉ còn Giang Hải Dương không sợ chết cầm chai bia đi tới trước mặt Trình Miễn: "Liên trưởng, liên trưởng! Chia sẻ với mọi người một chút đi, hiện tại ngài cảm giác gì?"

Trình Miễn liếc anh một cái: "Nếu cậu tiếp tục nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ đề nghị lão Chu cho cậu tới ban cấp dưỡng đi cho heo ăn."

Liên trưởng đang uy hiếp đó!

Giang Hải Dương im lặng ngay lập tức, ngượng ngùng nở nụ cười đưa mắt nhìn hai người bọn họ đi ra ngoài.

Tất cả mọi người vẫn còn ở phòng ăn ăn mừng ngày lễ, nên có rất ít người đi bộ ở bên ngoài.

Tuyệt có xu hướng roi nhiều hơn, roi xuống nhẹ nhàng, trải đầy trên mặt đất, im ắng mà yên tĩnh.

Hà Tiêu đi ở phía trước, Trình Miễn chậm rãi đi theo, thấy cô càng đi càng nhanh, mới lên tiếng gọi cô lại. Hà Tiêu bước chân dừng lại một chút, một lúc sau mới xoay người lại, vốn dĩ cánh môi có màu hồng nhạt nhưng lúc này đây lại đỏ rực rỡ.

"Trình Miễn! Anh cố ý phải không?"

"Nói oan cho anh rồi." Trình Miễn kêu oan, "Đây là nụ hôn đầu của anh đó!"

Nhìn về mặt, hình như còn rất đáng tiếc. Quả thật Hà Tiêu không biết phải nói gì với anh nữa, cô cũng chưa kêu ỳ khuất mà.

Vừa nghĩ tới nụ hôn đầu của hai người bị công khai như vậy, Hà Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười, cô liếc mắt nhìn Trình Miễn một cái, giờ phút này không cần lên tiếng, hai gò má đỏ bừng của cô đã nói lên tất cả.

Có người không biết điều, được voi đòi tiên hỏi: "Em cũng là lần đầu tiên?"

"Làm sao? Không được ah...?" Hà Tiêu tức giận, trừng lại anh.

Trình Miễn bỗng dưng nở nụ cười, cực kì rực rỡ.

"Được nha, tại sao lại không được." Anh ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt rất ấm áp và tràn đầy thỏa mãn, kể cả âm thanh cũng nhu hòa hơn, "Anh cầu còn không được ấy chứ."

Hà Tiêu nhìn anh đến ngẩn người, sắc mặt cũng không kìm được. Cát anh một tiếng, rồi quay đầu lại.

Bầu không khí yên bình như vậy, nếu không ai quấy rầy, thì thật là hoàn mỹ

Chỉ tiếc, hai người vừa mới cự nự xong, thì nghe thấy sau lưng vang lên tiếng vỗ tay ba ba. Trình Miễn và Hà Tiêu bị giật mình, nhìn thấy ở khúc quanh phía trước cách đây không tới 20m có một người, nhìn kĩ lại, hóa ra là Lỗ Lạc.

Cô nghiêng người dựa ở đó, ánh mắt hứng thú nhìn về phía bọn họ, về mặt nhân nhả, thấy bọn họ nhìn lại, Lỗ Lạc giơ tay lên nói: "Nói trước nha, tôi không có ý định rình coi, là tôi đúng lúc đi qua chỗ này, chỉ là trùng hợp thôi."

Trình Miễn theo bản năng cầm tay Hà Tiêu, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh thông dong: "Làm sao cô ở đây?"

"Hỏi như vậy, chắc không chào đón tôi rồi?" Mắt nhìn động tác của anh, Lỗi Lạc hài hước ngoắc ngoắc môi, "Em họ của tôi ở trong sư đoàn của anh, năm nay là năm đầu tiên nên không thể trở về nhà, vì vậy ta đến thăm cậu ta."

"Sao không nói sớm, tôi sẽ thay cô chăm sóc cậu ta một chút."

"Không ở đại đội trinh sát của anh, không cần anh vất vả." Lỗi Lạc cười cười, "Huống chi, bị Liên trưởng Trình chăm sóc, cũng không phải chuyện tốt."

Trình Miển cũng không muốn nói nhiều với cô, đúng lúc này thì Hà Tiêu kéo kéo tay áo của anh, nói muốn về nhà. Anh đã đồng ý rồi, hai người đang định đi, thì bị Lỗi Lạc gọi lại.

"Ngồi xe mình đi, hôm nay mình lái xe tới." Lỗi Lạc tỏ vẻ vô tội nhìn Trình Miển, "Hơn nữa, anh có thể đưa cậu ấy về à?"

Đúng là Trình Miển không thể đưa cô về, nhưng mà anh cũng không muốn làm phiền Lỗi Lạc.

Ngược lại Hà Tiêu, cô suy nghĩ một chút, nói với Trình Miển: "Ngồi xe Lỗi Lạc trở về cũng tốt, Điềm Điềm uống nhiều như vậy, cũng không thể lái xe."

Trình Miển trầm ngâm trong chốc lát: "Thế cũng tốt, xe cứ để ở đây, có thời gian anh sẽ đưa qua cho em, chờ điện thoại của anh." Ngược lại anh dặn dò Lỗi Lạc, "Tuyệt rồi nhiều, đi đường cẩn thận."

Lỗi Lạc có chút thụ sủng nhược kinh: "Ngài yên tâm."

Bởi vì hôm nay có nhiều người ra ngoài, cho nên từ nơi đóng quân đi ra, đèn đường rất là sáng.

Lỗi Lạc mắt nhìn về phía trước chăm chú lái xe, Hà Tiêu yên lặng ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Chử Điềm ngủ say ở ghế sau. Không khí yên lặng đến quý giá, do dự một chút, Hà Tiêu hạ kính cửa sổ xuống.

Lúc này Lỗi Lạc liếc mắt nhìn cô, "Hít thở không khí một chút thì được, chứ đừng để lúc về bị cảm lại phải đến bệnh viện của bọn mình."

Hà Tiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Mình còn không để ý, cậu lo lắng làm gì?"

"Mình có thể không lo sao? Suy nghĩ một chút thấy hôm nay liên trưởng Trình nhìn mình với ánh mắt đó. Phải thừa nhận, Trình Miển vẫn luôn bên vực cậu, bởi vì ngày trước bọn mình làm hỏng chuyện, anh ta vẫn không muốn gặp mình."

Nghe Lỗi Lạc nói tới quá khứ của các cô nhẹ nhàng băng qua như vậy, Hà Tiêu trong lòng hơi mất bình tĩnh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: "Nói đi, cậu có điều muốn nói với mình phải không?"

"Không có gì, chỉ muốn ôn chuyện với cậu thôi." Đi đến đường lớn, Lỗi Lạc thở phào nhẹ nhõm, "Những năm qua, cậu có nghe được chút tin tức của Hồng Kỳ không?"

"Không có."

"Dứt khoát thật đấy." Lỗi Lạc cười cười, "Vậy để mình nói cho cậu biết, bây giờ anh ấy đang ở căn cứ không quân sa mạc Tây Bắc, lên cấp bậc Thượng úy rồi, đảm nhiệm đội trưởng đội xạ kích, thấy thế nào, trâu bò không?"

"Trâu bò."

Lỗi Lạc dần dần không cười nữa, "Là quá trâu. Ở bộ đội bốn năm, cứ như chết ở đó rồi ấy, không một lần trở về."

"Cậu đừng nói như vậy."

Lỗi Lạc giật mình phản ứng lại điều mình vừa nói, âm thầm hừ hai tiếng, liếc mắt nhìn Hà Tiêu: "Thế nào, cậu vẫn còn lo lắng cho anh ấy?"

"Mình chỉ muốn nhắc cậu đừng tùy tiện nguyên rủa người khác."

Lỗi Lạc hừ một tiếng, không nói chuyện nữa.

Trong buồng xe an tĩnh lại một chút, vào trong nội thành đường xá đông đúc, xe bị dừng lại, Hà Tiêu kiên nhẫn ngồi chờ, cảm giác sắp ngủ tới nơi rồi, thì nghe Lỗi Lạc thở dài một tiếng thật thấp: "Có những lúc mình chỉ muốn hỏi Diệp Hồng Kỳ, cậu có gì tốt cơ chứ?"

Hà Tiêu quay đầu nhìn sang, ngưng mắt nhìn Lỗi Lạc, ánh mắt sáng ngời mà ôn hòa: "Cậu cảm thấy Hồng Kỳ còn thích mình? Lỗi Lạc, đã qua lâu như vậy, anh ấy đã quên rồi."

"Quên thì sao, đến bây giờ anh ấy cũng không ra khỏi căn cứ một lần. Rõ ràng bốn năm rồi." Lỗi Lạc nhìn ngoài cửa sổ, trong nháy mắt, trong lòng cô toát ra nỗi mê man cùng bất đắc dĩ.

"Nếu như vậy —— tại sao cậu không đi tìm anh ấy?"

"Mình đi, cũng không làm anh ấy thay đổi quyết định."

Hà Tiêu thờ dài một hơi: "Có lẽ anh ấy thích chỗ đó, muốn ở lại đó."

"Phi, đầu lòng quá!" đột nhiên Lỗi Lạc hồi hồn, vẻ mặt trở lên hung hãn, "Nếu anh ấy có can đảm cầm rết biên cương không trở lại, mình sẽ qua đó giết anh ấy, tránh để cho mình đợi mất công!"

Nói xong Lỗi Lạc có cảm giác cả người tràn đầy sinh lực, khi quay đầu nhìn lại Hà Tiêu, phát hiện cô đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

"Cậu có vẻ mặt gì vậy, mình nói thật đấy."

"Mình đột nhiên nhớ tới một chuyện." Hà Tiêu chau chau mày, nói "Cái chuỗi dây chuyền ngọc trai đấy, cậu đã tìm được chưa?"

Lỗi Lạc sững sờ, một lúc sau mới trả lời: "Tìm thấy rồi, ở trong tủ treo quần áo nhà mình."

Thời điểm cô vừa tới mới đại viện, cũng là thời điểm tình bạn của cô và Lỗi Lạc gần bó nhất. Thân thiết đến như thế nào? Lỗi Lạc bằng lòng mang quà sinh nhật mẹ mua cho cô ấy __ một chuỗi dây chuyền ngọc trai cho Hà Tiêu xem. Mặc dù chỉ là mang ra khoe khoang, nhưng Hà Tiêu cũng rất vui, bởi vì cô quý trọng tình bạn này.

Vậy mà kết quả lại không như ý, ngày hôm sau mẹ Lỗi Lạc dẫn cô ấy sang nhà Hà Tiêu, tức giận bắt Hà Tiêu phải trả dây chuyền. Hà Tiêu bối rối nhìn Lỗi Lạc, Bà Điền cũng vội vàng hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Mẹ Lỗi Lạc tức giận giải thích, hóa ra ngày hôm qua sau khi Lỗi Lạc mang dây chuyền cho Hà Tiêu xem, thì không tìm thấy đâu cả. Tìm hết trong nhà rồi mà không thấy.

Bà Điền đột nhiên hiểu ra: "Ý của bà là, dây chuyền bị Tiểu Tiểu nhà chúng tôi lấy trộm phải không?"

Mẹ Lỗi Lạc cứng cổ hỏi: "Ngoài con bé ra còn có ai? Lạc Lạc nói rằng đã để cho Tiểu Tiểu nhà bà xem!"

Hà Tiêu luống cuống, cô nhìn Lỗi Lạc, hi vọng cô ấy có thể nói một câu, vậy mà Lỗi Lạc chỉ khóc, cũng không phủ nhận, chứ đừng nói thay cô giải thích.

Hiển nhiên là Hà Tiêu không lấy cái dây chuyền kia, nên làm sao mang đồ ra trả được, mà mẹ Lỗi Lạc cứ làm loạn lên. Khi đó lão Hà cũng không báo lên cấp trên, bà Điền tâm tình cũng không tốt, vì không muốn người khác xem thường mình, bà mở tất cả các chỗ trong nhà có thể cất đồ ra, tìm kiếm một lượt, xác định không thấy gì, chứng minh trong sạch.

Bây giờ nghĩ lại ngay lúc đó mẹ hành động có phần cực đoan, nhưng mỗi lần Hà Tiêu nhớ lại, trong lòng vẫn có chút khổ sở.

Lỗi Lạc cũng nhận ra cô đang ngăn người, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nhắm mắt nói: "Thật xin lỗi, đã nói oan cho cậu."

"Mình hỏi việc này, không phải là muốn nghe lời xin lỗi của cậu, bởi vì mình cũng không gây thơ như cậu. Mình chỉ muốn nói cho cậu biết, đồ của cậu, dù cậu nói oan cho mình như thế nào, mình đều không có lấy." Hà Tiêu nói tiếp, "Nếu như Hồng Kì không trở lại, mình sẽ tặng cậu vé máy bay đến căn cứ, có điều, chỉ một lần thôi."

Lỗi Lạc bị cô nói sắc bén như vậy, không còn gì để nói, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn cô.

Hà Tiêu cười, vẻ mặt rất là thoải mái, giống như chợt hiểu ra một đạo lý.

Cô và Lỗi Lạc là kiểu người giống nhau, cô hiểu cô ấy giống như là hiểu rõ chính bản thân mình. Dù chờ đợi bao lâu, dù không tình nguyện, cuối cùng họ vẫn chờ, chỉ duy nhất một người.

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ lễ, vừa đến trung tâm Hà Tiêu liền nghe tin Chữ Điền xin nghỉ ốm. Trở lại phòng làm việc cô gọi điện thoại cho Chữ Điền ngay lập tức.

Bên đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh có chút suy yếu của cô ấy: "Không có vấn đề gì lớn, cậu không cần phải lo cho mình đâu, làm việc cho tốt nha."

"Không được, cậu ở một mình mình không yên lòng, để mình xin phép lão Trương nghỉ, rồi đến thăm cậu."

"Đừng, không cần đâu——" Chữ Điền lập tức ngăn cô lại, âm thanh có chút ảo não, "Chỉ là cảm vặt thôi. Từ nhỏ đến lớn mình không thể uống rượu, uống xong ngày hôm sau sẽ sốt một chút. Nhưng không nghiêm trọng, cậu không phải tới đâu. Xấu hổ lắm, không muốn gặp cậu."

Hà Tiêu hơi mỉm cười: "Vậy cậu tự chăm sóc bản thân thật tốt nha."

Chữ Điền ừ một tiếng: "Đúng rồi, tuần sau chị họ mình sẽ kết hôn, chị ấy muốn nhờ cậu làm phù dâu, cậu có thời gian không?"

Hà Tiêu: "Thời gian thì không thành vấn đề, chẳng qua nếu làm phù dâu, thì cậu thích hợp hơn mình chứ?"

"Mình từ chối rồi, làm phù dâu nhiều rồi không ai thêm lấy. Bây giờ cậu có đại đội trưởng Trình nên không sợ? Mình bát tự không tốt, nên phải chú ý."

". . . ." Hà Tiêu vuốt vuốt mi, "Vây cũng tốt, chúc cậu sớm lấy chồng nhé."

Sau khi cúp điện thoại, thì cô nghe thấy di phụ trách ra vào của trung tâm gọi mình, tiện tay đưa cho cô một phong bì được bọc rất đẹp đẽ. Hà Tiêu mở ra xem, hé mở một chiếc thiệp mời màu đỏ, mặc dù hình thức rất bình thường, nhưng nụ cười hạnh phúc của hai người trên bìa thật khiến người ta hâm mộ.

Thắm Mạnh Xuyên, Đồ Hiểu. Hà Tiêu cúi đầu nhớ tên hai người này.

"Này ai vậy, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh đẹp, thật là xứng đôi nha?"

Đồng nghiệp với vẻ mặt hâm mộ đoạt lấy thiệp mời từ tay của cô, Hà Tiêu nhìn thấy số điện thoại Đồ Hiểu lưu lại phía sau thiệp mời, đang định gọi cho cô ấy, thì điện thoại lại vang lên. Hà Tiêu vui vẻ, mở điện thoại, đầu bên kia là mẹ cô —— Bà Điền.

Hà Tiêu hơi bất ngờ: "Có chuyện gì vậy mẹ?"

"Tất nhiên là có chuyện rồi." Bà Điền nói, "Mẹ hỏi con, lần trước giới thiệu Trần Thành Kiệt cho con, hiện tại các con như thế nào rồi?"

Hà Tiêu bóp bóp trán, cô đã sớm quên người này rồi.

"Lần đó khi về nhà con đã nói với mẹ rồi đây? Trần Thành Kiệt không thích con."

"Nói linh tinh." Bà Điền trách móc cô, "Mẹ nghe người giới thiệu nói, ấn tượng của tiểu Trần đối với con cũng không tệ lắm, nói muốn có cơ hội gặp con lần nữa. Mẹ đưa số điện thoại của con cho cậu ta, các con tự liên lạc nhé, chúng ta cũng không nhúng tay vào nữa."

Bà Điền càng nói càng vui vẻ, bên này Hà Tiêu càng nghe càng nhức đầu.

Nhiều mảy cúp điện thoại, Hà Tiêu không nhận được mắg Trần Thành Kiệt ở trong lòng. Người này thật không đáng tin vậy, rõ ràng trước đó nói không muốn kết hôn, quay đầu lại bắn lên cô, khiến cô lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hà Tiêu thấy mẹ gửi số điện thoại tới, quyết định gọi điện thoại cho anh ta để nói rõ ràng, kết quả vừa nhập xong số điện thoại, thì Trần Thành Kiệt đã tìm tới cửa một cách nhanh chóng.

Tin nhắn chỉ vồn vện mấy chữ, bộc lộ phong cách bá đạo: "Buổi trưa cùng ăn một bữa cơm đi, tôi ở cổng đơn vị chờ cô."

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Buổi trưa, Hà Tiêu không nhanh không chậm rời khỏi trung tâm.

Trần Thành Kiệt dừng xe ngay trước cửa chính, cửa trước mở rộng, không kiêng dè chút nào. Cảm thấy có tiếng bước chân đi về phía mình, Trần Thành Kiệt nghiêng đầu, nhìn thấy Hà Tiêu, thì khẽ gật đầu.

Hà Tiêu cười không nổi, đứng ở bên ngoài xe, nói với Trần Thành Kiệt: "Tôi nhớ là lần trước tôi và anh đã nói chuyện rất rõ ràng."

Trần Thành Kiệt cười: "Cô đừng cảm thấy nặng nề, giữa bạn bè cũng có thể ăn cùng nhau bữa cơm chứ?"

Một câu nói, khiến Hà Tiêu thay đổi ý định. Nói không lại anh ta, không thể làm gì khác hơn là lên xe.

Vì buổi trưa thời gian có hạn, nên hai người đến một khách sạn gần trung tâm. Cả hai gọi một phần thức ăn, Trần Thành Kiệt còn cố ý dặn dò phục vụ làm nhanh lên một chút.

Sau khi món ăn được mang lên, hai người trầm mặc dùng bữa. Trần Thành Kiệt phát hiện Hà Tiêu ăn rất chậm, hơi áy náy nói: "Điều kiện nơi này không tốt lắm, món ăn không được ngon, cô chịu khó một chút vậy."

"Thế này là tốt rồi, cảm ơn."

Ánh mắt Trần Thành Kiệt hơi nghiêng ngẫm, mở miệng nói: "Chắc cô đang khó chịu vì tôi thay đổi chủ ý phải không?"

"Chính xác mà nói, là nói một đằng làm một nẻo."

Trần Thành Kiệt nở nụ cười hào phóng: "Đây quả thật không phải phong cách của tôi. Chỉ là lần trước sau khi về nhà, tôi và mẹ có nói chuyện một chút, cuối cùng tôi bị bà thuyết phục, cảm thấy có một gia đình cảm giác cũng không tệ lắm. Chỉ cần vợ tương lai của tôi hiểu lễ nghĩa, hiền hậu, khi tôi không thể chú ý đến công việc gia đình thì cô ấy có thể giúp tôi thu xếp tốt mọi thứ là được."

Hà Tiêu nghe xong, bình tĩnh nói với anh ta: "Vậy anh không cần kết hôn, tìm quản gia là được rồi."

Trần Thành Kiệt xua tay: "Tâm lý và sinh lý cũng cần sự phù hợp, điều này quản gia sao có thể làm được."

Hà Tiêu nghe xong, cái thìa trong tay suýt nữa rơi xuống. Trần Thành Kiệt cũng nhận thấy mình nói sai, vội vàng bổ sung: "Xin lỗi, lời nói của tôi có lẽ hơi thẳng thắn, nhưng không thể phủ nhận, cuộc sống hôn nhân chính là như vậy."

Lời nói của người đàn ông này thật là cố chấp, vài lần như vậy Hà Tiêu cảm thấy có chút nhức đầu. Cô uống chút nước ấm, nói: "Đã như vậy, thì bất kỳ một cô gái nào cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của anh."

Trần Thành Kiệt cười ha ha hai tiếng: "Quả thật là trên đời này không phải là không có ai nhưng, chẳng qua tôi làm việc gì cũng để ý cảm giác, tôi có cảm giác rất tốt với cô, tôi nghĩ cũng có thể vui vẻ sống cùng cô, cô cũng độc thân, không phạm pháp cũng không vi phạm đạo đức, cho nên chúng ta có thể thử một chút." (Méo mồm vs cái lão này, hôn nhân mà thử như đùa í @@)

Hà Tiêu thờ dãi trong lòng, cô hoàn toàn không nói lại được với Trần Thành Kiệt rồi, bởi vì cô không có khả năng mặt dày như anh ta.

"Trần tiên sinh, tôi đã có người mình thích rồi."

Trần Thành Kiệt ngẩn ra, rồi phản ứng kịp ngay sau đó: "Là vị quân nhân lần trước sao?"

Trong lòng Hà Tiêu nghĩ trí nhớ của người này thật tốt, nhưng cô vẫn gật đầu: "Không sai, chính là anh ấy."

Trần Thành Kiệt hơi trầm ngâm, ánh mắt nhìn cô có chút tìm tòi nghiên cứu, sau đó, anh ta cười: "Không phải là tìm có chứ? Tôi vẫn còn nhớ là khi nhìn thấy anh ta, cô giống như là vẫn rất ghét anh ta."

Nhớ đến tình cảnh lúc ấy, Hà Tiêu cũng khẽ mỉm cười: "Giữa chúng tôi, rất khó nói rõ ràng. Nhưng tôi xác định, mình vẫn thích anh ấy."

Hơn thế nữa, có lẽ là một cảm giác sâu sắc hơn cả thích. Chỉ là, không cần thiết phải nói cho người đàn ông này biết.

Lúc này Trần Thành Kiệt mới thật sự giật mình: "Nói đùa sao, bây giờ còn có người ngu ngốc mà chọn quân nhân? Quá ngây thơ rồi, quân tâu vô cùng vất vả, không phải người nào cũng có thể chịu được."

Đương nhiên cô biết rõ, bởi vì cô từng sống trong quân khu đại viện hàng chục năm!

Suýt nữa Hà Tiêu nói ra điều này, nhưng chuyện đến khóe miệng, cô lại nuốt trở vào.

"Vẫn có." Cô nói, "Nếu như anh muốn nghe, tôi có thể kể cho anh nghe chuyện cũ."

Trần Thành Kiệt chau mày.

"Tôi có người bạn, nhà ở Tứ Xuyên. Lúc mười mấy tuổi đã trải qua một cuộc động đất mạnh, cô và cha mẹ bị đất đá vùi sâu dưới đất, ước chừng một ngày một đêm, cho đến khi tiểu đội hải quân lục chiến đến cứu trợ, họ mới có thể thoát hiểm. Sau đó suốt một tháng, cô ấy đều đi theo tiểu đội này tham dự cứu trợ, dùng lời nói của cô ấy thì chính là, lần đầu tiên cảm nhận được dũng khí và kiên trì của quân nhân, cho nên từ đó về sau cô ấy đều rất sung bái quân nhân."

Người này chính là Chữ Điềm, Hà Tiêu nhớ đến lúc nghe kể về chuyện này thì tâm trạng rất phức tạp. Một là hâm mộ cô ấy có tình cảm ngây thơ đơn thuần như vậy, hai là vì cô cảm thấy lo lắng, bởi vì quân hôn không đơn giản như cô ấy nghĩ.

Bỗng nhiên nhớ tới điều gì, Hà Tiêu không khỏi cười cười, cô thật không nghĩ tới mình có lúc sẽ đem Chữ Điềm ra để làm ví dụ cho người khác

"Có lẽ anh cảm thấy khó mà tin được, cũng sẽ cho là cô ấy rất ngây thơ. Nhưng thật sự có người như vậy tồn tại, không phải vì lý do này, thì vẫn sẽ có những lý do khác."

Trần Thành Kiệt nghe xong trầm mặc thật lâu, Hà Tiêu tưởng anh ta nghe không hiểu, lại giải thích: "Tại sao các anh luôn có vài phần kính trọng với quân nhân? Đổi lại là bất kỳ người bình thường nào, cuộc sống của anh ta không phải là thuận buồm xuôi gió, như vậy vợ của anh ta cũng phải chịu đựng rất nhiều!"

Nhìn nét mặt cô có hơi nóng nảy, Trần Thành Kiệt không nhịn được cười: "Tôi đâu có nói không tin, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc. Nếu như quen biết được một người như cô sớm hơn thì tốt rồi."

Trong nháy mắt Hà Tiêu hoảng hốt.

"Tốt lắm." Trần Thành Kiệt đứng lên, "Tôi khâm phục dũng khí của cô, cũng chúc cô nắm giữ được hạnh phúc hôn nhân." Nói xong vỗ nhẹ bả vai cô, đi

về quầy lễ tân trả tiền.

Hà Tiêu nhìn bóng lưng của anh ta, khoe miệng cười một cách vô lực.

Hôn nhân, hình như còn cách cô rất xa thì phải.

Giải quyết xong Trần Thành Kiệt, trong nhà còn mẹ Điền đang chờ, Hà Tiêu phát hiện những ngày sau của cô càng ngày càng bi thảm rồi.

Hơi thấp thỏm về nhà, phát hiện trong nhà chỉ có mình lão Hà, đang cười nhẹ ở phòng bếp nấu cơm. Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, Hà Tiêu đứng ở cửa bếp hỏi ông: "Mẹ đâu hả cha?"

"Bệnh cũ của di hai con lại tái phát, mẹ con về giúp đỡ đi." Lão Hà quay đầu lại nhìn cô một cái, "Không phải hôm nay con đi gặp đối tượng hẹn hò sao? Cảm giác như thế nào?"

Hà Tiêu gửi ông sáu chữ: "Đừng nói nữa, không thể nào."

Lão Hà cười khà khà, xoay người tiếp tục nấu thức ăn, hình như một chút lo lắng về chuyện cả đời của khuê nữ nhà mình cũng không có.

Hà Tiêu rất hài lòng, dặn cha khi nào nấu xong thì gọi mình rồi về phòng.

Chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa sổ đột nhiên có cơn mưa nhỏ tí tách rơi. Hà Tiêu cảm thấy lạnh, vừa đóng cửa sổ thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi áo khoác kêu. Lấy ra nhìn, là tin nhắn, của Trình Miển.

"Tan việc chưa?"

Hà Tiêu nằm xuống giường, trả lời: "Tan rồi ạ, vừa về đến nhà."

Sau khi Trình Miển từ Đông Bắc trở về, bọn họ rất ít khi liên lạc bằng tin nhắn, nhìn tin nhắn có ba chữ ngắn ngủn này, Hà Tiêu cảm thấy như đang trở lại cách đây vài ngày. Thời gian trôi rất nhanh, bất tri bất giác, đã qua lâu như vậy.

Nghĩ như vậy, cô liền nhấn thêm một tin khác: "Sao đột nhiên anh lại gửi tin nhắn vậy?"

Gửi xong tin nhắn này, một lát sau cô mới nhận được tin trả lời của Trình Miển: "Đang họp ở sự bộ."

Khó trách trả lời chậm như vậy.

Hà Tiêu quyết định không thèm so đo với anh, cô nằm trên giường, ngón tay ấn ấn bàn phím thật nhanh: "Vậy anh mau chăm chú lắng nghe đi, dù sao cũng là lãnh đạo nói chuyện."

Lần này Trình Miển cũng trả lời rất nhanh: "Thủ trưởng nói chuyện mới nhằm chán, tâm sự cùng anh một chút."

"Thủ trưởng phát hiện thì làm thế nào?"

"Họp đại hội nhiều cán bộ, đông người, thủ trưởng không phát hiện được." Anh trả lời, "Hôm nay em làm gì?"

Nhìn mấy chữ phía sau, Hà Tiêu hơi do dự, vẫn quyết định không nói cho anh về chuyện của Trần Thành Kiệt.

"Rất nhàm chán, em chỉ đi làm thôi. Anh thì sao?"

Khoảng chừng hai phút, Trình Miển nhắn tin trở lại: "Vùng ngoại ô có mưa to, bọn anh đội mưa ở bãi bắn bia huấn luyện một buổi chiều. Sao nào, có đáng khen ngợi không?"

Hà Tiêu khẽ nhủ mày: "Nhiều môn học quá, thời tiết như vậy các anh không thể huấn luyện bắn bia trong phòng hay sao?"

"Em chưa hiểu rồi, bọn anh chuyên chọn kiểu thời tiết như vậy để luyện tập. Cái này gọi là cảnh giác."

Lần này Hà Tiêu lời ít ý nhiều: "Cát."

Tin nhắn vừa gửi, cửa đột nhiên vang lên ken két.

"Xuống ăn cơm thôi Tiểu Tiểu, cha gọi con lâu rồi." Lão Hà đẩy cửa vào, thấy cô nằm ở trên giường, có chút kỳ quái hỏi: «Con ở trong phòng sao cha gọi con không lên tiếng? Cha còn tưởng con lại ra ngoài rồi?"

Hà Tiêu từ trên giường đứng lên: "Mưa lớn như thế con có thể chạy đi đâu ạ? Con cũng không ngủ." "

Lão Hà nhìn cô một cái, cũng không giục xuống ăn cơm: "Con làm gì thế?"

"Con có làm gì đâu cha."

Lão Hà chỉ cô: "Sao mặt lại cười như hoa nở thế kia?" Ánh mắt ông nhìn cô, rồi lại nhìn sang chiếc điện thoại hỏi: "Ai nhắn tin cho con thế, có thể khiến con gái cha vui thành như vậy."

Hà Tiêu vội vàng cất điện thoại vào túi, xoay vai lão Hà đẩy ra ngoài: "Là một người bạn thôi cha, không có gì đâu, cha đừng hỏi nhiều như vậy."

Lão Hà vui vẻ: "Phải, con không cần tốn sức nói dối cha. Cha không vội, dù sao ngày nào đó cha cũng sẽ biết."

Hà Tiêu le lưỡi, lập tức chạy tới phòng bếp. Vừa xới com vừa xem tin nhắn Trình Miển gửi đến: "Vừa bị thủ trưởng điểm danh phê bình, nói anh nghe báo cáo không chuyên tâm"

Hà Tiêu liền bật cười. Nói như Trình Miển, hai người bọn họ có phải hay không rất có duyên, bị bắt cũng cùng nhau?

Bởi vì đồng ý làm phù dâu, Hà Tiêu nhanh chóng liên lạc với Đồ Hiểu.

Ở bên kia điện thoại Đồ Hiểu vừa nghe thấy giọng người quen liền nói không ngừng rằng gần đây có nhiều mệt mỏi, Hà Tiêu nghe thấy cười: "Kết hôn không phải là chuyện hạnh phúc à, sao đến lượt chị cũng chỉ thấy có oán trách?"

Đồ Hiểu than thở: "Em chưa hiểu được đâu."

Tình huống của Đồ Hiểu và Thẩm Mạnh Xuyên tương đối đặc biệt, người nhà của Đồ Hiểu đều ở thành phố B, nhưng người nhà của Thẩm Mạnh Xuyên đều ở Thẩm Dương, mỗi nhà ở một nơi thì chắc chắn là không thể quản lý được hết mọi chuyện. Xét thấy hai người hàng năm đều làm việc ở thành phố B, lão Thẩm vùng tay lên, quyết định hôn lễ tổ chức ở thành phố B, như vậy nhà gái đỡ phải đi lại bằng tàu xe, vô cùng mệt mỏi, lại vừa có thể tiếp đãi được bạn bè của cả hai. Về phần Thẩm Dương, quay về nhà làm vài mâm com là được rồi.

Nhưng mà như thế thì Đồ Hiểu càng bị áp lực lớn hơn. Tổ chức liên tục hai lần, cũng không có thời gian nghỉ ngơi, có nhiều chuyện phải chuẩn bị trước, lúc thật sự mệt mỏi cũng phải kìm nén, Đồ Hiểu liền đánh Thẩm Mạnh Xuyên giải tỏa áp lực, dù sao người này da dày, đáng đánh.

Hà Tiêu nghe thấy rõ ràng, bĩu môi. Gì mà oán trách chứ, rõ ràng là tình cảm vợ chồng ân ái.

"Đúng rồi." Đồ Hiểu nói, "Đồ của phù dâu chị đã chuẩn bị đầy đủ rồi, lúc nào em đến xem thử đi."

"Vậy chọn luôn hôm nay đi, em đang được ở nhà."

Xác định thời gian, hẹn tài xế lúc hai giờ chiều. Ăn com trưa xong, Hà Tiêu thuê xe đến chỗ hẹn. Cũng rất khó có được thời tiết đẹp như hôm nay, ánh nắng rực rỡ nhưng cũng không quá nóng bức, chiếu xuống người, cảm giác thoải mái nhẹ nhàng.

Hà Tiêu đến đúng lúc Đồ Hiểu đang chỉnh sửa váy cưới, thấy cô đi vào, bận rộn vội cô. Hà Tiêu cười đi lên phía trước, ôm Đồ Hiểu thật chặt: "Chúc mừng chị."

Đồ Hiểu thở dài: "Đừng nhắc tới chúc mừng nữa, chị đang hồi hồi hận đây. Em nói xem chị gặp phải vận xui gì mà lại phải giằng co cùng Thẩm Mạnh Xuyên hai mươi mấy năm như vậy, bây giờ thì sao chứ, lớn tuổi, không ai thêm lấy chỉ có thể gả cho anh ta."

"Chị đừng nói như vậy, để thủ trưởng nghe được sẽ đau lòng lắm."

"Anh ta mà biết đau lòng sao, mỗi ngày chị gọi điện thoại đều ngủ như heo chết vậy." Đồ Hiểu oán trách mấy câu, kéo cánh tay Hà Tiêu, "Được rồi, không thêm nói đến anh ta nữa, cùng chị lên tầng xem lễ phục đi."

Có thể nói số áo cưới lần này của Đồ Hiểu khá là nhiều, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì mẹ chồng tương lai của cô, mẹ ruột Thẩm Mạnh Xuyên, trông mong nàng dâu nhiều năm như vậy, cảm thấy đây là hôn lễ duy nhất của con trai, nên nói gì cũng muốn tạo cho hai người một cảm giác khó quên, chỉ riêng áo cưới, trước tiên chọn khoảng mười mấy bộ, sau đó chọn lại hai bộ, dùng trong hôn lễ.

Về phần lễ phục của phù dâu Hà Tiêu, cũng không hề kém chút nào. Váy ngắn vải sa bông bành, ở giữa thắt một chiếc đai lưng rộng bằng năm ngón tay, trên bả vai thắt hai cái nơ bằng vải sa mỏng, vừa an toàn, vừa ngọt ngào lại không mất đi vẻ hấp dẫn.

"Chỗ đai lưng ở eo nhỏ có vừa không? Là Diễm Diễm nói cho chị số đo của em."

Hà Tiêu cúi đầu nhìn qua: "Vừa chị à."

Đồ Hiểu thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy chị yên tâm rồi, tránh phải đổi đi đổi lại."

Hà Tiêu khẽ mỉm cười, lại giúp Đồ Hiểu thay quần áo: "Hôn lễ thủ trưởng mặc gì thế chị? Mặc quân phục sao?"

"Anh ấy không có nghĩ đến, sợ mặc kiểu khác phiền phức. Nhưng mẹ chồng chị nói, tiệc cưới tổ chức ở khách sạn, cũng không phải là đi thi hành nhiệm vụ mặc quân phục làm gì."

Hà Tiêu không nhịn được cười: "Cũng phải, mặc quân phục như vậy mấy chục năm rồi, cũng không thấy phiền."

"Trong ngăn kéo chị đã chuẩn bị cho anh ấy hai bộ âu phục, lát nữa anh ấy quay lại thử một chút là được."

Vừa dứt lời, ở tầng dưới liền nghe thấy âm thanh xe ô tô. Đồ Hiểu mới mặc được một nửa quần áo, đành để Hà Tiêu mở cửa giúp.

Hà Tiêu vừa mới xuống tầng, chỉ thấy Thẩm Mạnh Xuyên sai bước lớn đi vào, mặt mày phấn khởi, không hổ danh là người muốn làm chú rể.

Thẩm Mạnh Xuyên chỉ phía sau: "Tôi dẫn theo cả 'tài xế', cô giúp tôi tiếp đãi một chút."

Hà Tiêu cúi đầu nhìn bộ lễ phục mình đang mặc, trong lòng oán thầm đây là kiểu chiêu đãi gì không biết, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người đi theo phía sau thì giật mình.

Người kia cũng nhìn thấy cô, động tác cúi mũi cùng dừng lại giữa không trung, đôi mắt mở thật lớn, yên lặng nhìn cô chăm chăm.

Hà Tiêu tỉnh táo lại, muốn ra ngoài xem một chút, xem thử ngoài anh ra còn có ai nữa không, kết quả là còn chưa ra đến cửa đã bị Trình Miển kéo vào, tiện tay khép cửa lại.

"Anh làm gì thế?" Hà Tiêu không hiểu nhìn anh.

Trình Miển quan sát cô từ trên xuống dưới, khuôn mặt tuấn tú mang theo tức giận thực sự: "Em phải chú ý, ăn mặc như vậy, không nên tùy tiện đi ra ngoài."

Hà Tiêu bị anh chọc vui vẻ: "Cái gì mà thế này thế kia, đây là lễ phục của phù dâu, anh có hiểu không vậy?"

"Em làm phù dâu?" Trình Miển sững sờ, trong nháy mắt liền bùng tình hiểu ra, giọng nói không chút vui vẻ: "Hỏi sao hôm nay thủ trưởng Thẩm lại đột nhiên chạy đến chỗ anh yêu cầu anh lái xe đưa anh ta trở về, hóa ra là có chủ ý này."

Hại anh tưởng có tình huống khẩn cấp gì, lái xe phóng như bay tới.

"Chủ ý gì cơ?" Hà Tiêu không hiểu.

Còn chủ ý gì nữa? Anh có tâm tư với Hà Tiêu đôi vợ chồng giáo hoạt kia rõ ràng là thừa biết, đây không phải là mượn cơ hội đâm vào chỗ đau của anh sao.

Tất nhiên là Trình Miển không muốn nói nhiều, bị Hà Tiêu thúc giục, anh lấy mũi xuống, vuốt mái tóc ngắn, đầu lông mày nhíu chặt. Do dự một chút, sờ chiếc đai sa mỏng trên vai cô: "Có phải là chị dâu cố ý hay không?"

Hở nhiều như vậy, không biết có bao nhiêu người nhìn cô đây? Cô không biết một nửa đến hôn lễ là còn độc thân sao. Đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn mà.

Cả người Hà Tiêu khẽ run lên, đưa tay vuốt đôi bàn tay thô nhám của anh: "Anh cho là ai cũng như anh sao?"

Đột nhiên Trình Miển lại cười, nửa thờ dài nửa oán trách nói: "Chỉ có thể nói đồng chí Tiểu Tiểu rất không hiểu đàn ông rồi, nhất là đám hòa thượng sống trong miếu này."

Hà Tiêu nghe xong, mặt đỏ bừng. Cô đẩy Trình Miển một cái: "Anh ngồi đi, em phải nghe lời thủ trưởng, rót nước tiếp đãi anh thật tốt."

Trình Miển tràn đầy tiếc nuối nhìn bóng lưng tuyệt diệu của Hà Tiêu, rót cuộc trong lòng có hơi hâm mộ Thẩm Mạnh Xuyên rồi.

Kết hôn, thật là tốt.

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Nháy mắt đã tới chủ nhật.

Ngày hôm trước Hà Tiêu xin nghỉ làm, cùng với Chử Diễm ở bên Đồ Hiểu trải qua đêm độc thân cuối cùng. Ngày hôm sau vừa rạng sáng đã thức dậy, làm nỡ nữ lâu năm, Chử Diễm xung phong trang điểm cho hai người. Hà Tiêu và Đồ Hiểu đều vui vẻ tự tại, tranh thủ lúc này nghỉ ngơi dưỡng sức một lát, chuẩn bị ứng phó một ngày thực bận rộn.

Chữ Diễm nhìn trong gương nói với Hà Tiêu : "Minh nhớ lễ phục phù dâu mình chọn thay cậu không phải như thế này, sao lại thay đổi?"

Hà Tiêu liếc cô một cái: "Đừng nói nữa, Trình Miển ngại lộ quá nhiều, kiên quyết đổi cho bằng được.

Chữ Diễm vui vẻ: "Cậu từ khi nào lại nghe lời của anh ta như vậy ?" Liếc nhìn cô đang mặc váy đầm cổ cao bằng tơ, không nhận được lại trêu ghẹo nói, "Đôi cái này cũng thật là kín đáo nha."

Hà Tiêu nhăm mắt lại , không quan tâm cô.

Hơn sáu giờ sáng, đội ngũ rước dâu đã đến, Hà Tiêu ghé đầu nhìn ra từ lầu hai, bị đoàn xe khoa trương dọa sợ hết hồn. Căn bản không đếm được có bao nhiêu chiếc xe, chỉ biết là không nhìn thấy điểm cuối.

Đồ Hiểu đã sớm thấy nhưng không thể trách, kiểm tra lại dung nhan trong gương, nói: "May là từ nhỏ chị đã biết mẹ chồng, chứ không bị trận thế này dọa sợ đến trốn hôn cũng nên."

"Đúng vậy." Chữ Diễm nháy mắt mấy cái với cô, "Nếu chị họ đi rồi, bác ấy sẽ không còn con dâu, đương nhiên phải rước về nhà thật long trọng."

Đồ Hiểu khẽ mỉm cười.

Thật ra gần ấy năm như vậy, hôn nhân đối với cô mà nói chỉ là một hình thức. Cô và Thẩm Mạnh Xuyên không vừa mắt nhau mười mấy năm, lại giảng co yêu nhau bao nhiêu năm, hôm nay tâm tình của cô chỉ có thể hình dung bằng hai chữ: Bình tĩnh. Tất cả đều kết thúc.

Hà Tiêu có thể cảm nhận được tình cảm của Đồ Hiểu, cho nên cười cười: "Nếu đã nhiều như vậy, không đưa đủ lì xì thì không cho vào cửa, nhiệm vụ liên giao cho Diễm Diễm phụ trách."

Chữ Diễm vỗ ngực một cái: "Tuyệt đối không thành vấn đề nha, trái lại cậu đừng vừa nhìn thấy phù rể đã nháy mắt phản bội."

Hà Tiêu 囧

Tiếng pháo vừa hết, đội ngũ rước dâu toàn binh lính càn quấy xoa tay chuẩn bị vào cửa.

Bao lì xì theo thu vào không tề, nên chú rể nhanh chóng đi vào. Hà Tiêu ngồi cạnh Đồ Hiểu, từ trước đến giờ cô chỉ thích xem náo nhiệt, thật muốn cô tham dự vào, thường thường đều là thâm nhất đều là người kia. Hà Tiêu tự nhận mình không lạnh trí lắm, liền để cho Chữ Diễm toàn quyền phụ trách.

Chữ Diễm cũng không phụ hy vọng của mọi người, nhóm người bên ngoài suất tý nửa phải tháo cửa mới có thể đi vào. Thẩm Mạnh Xuyên cũng không thêm giữ hình tượng thủ trưởng của mình, vội vàng ôm Đồ Hiểu chạy ra ngoài.

Hà Tiêu bị chọc cười, tầm mắt chuyển một cái, thấy được Trình Miển đang mỉm cười. Trước lễ cưới, rốt cuộc cô cũng nhìn thấy anh không mặc quân trang một lần, tây trang mặc trên người được chỉnh đốn ngay ngắn, thân thể cường tráng kèm theo chút ưu nhã. Chỉ là không có thói quen mặc như vậy, nên cúi đầu sửa sang lại vạt áo, ngẩng đầu lên thì thấy cô đang nhìn anh.

Hà Tiêu lập tức nghiêng đầu, Trình Miển đánh giá xung quanh, đi về phía cô.

Anh nhìn cô chằm chằm mấy giây: "Đôi lễ phục?"

"Có người ý kiến nhiều như vậy, muốn không đổi cũng khó."

Trình Miển nở nụ cười, rất là đặc ý.

Hà Tiêu nhìn người đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ : "Mau xuống lầu thôi, đoàn xe sắp đi rồi."

Trình Miển thở dài, đi theo cô đi xuống: "Sức chiến đấu quá yếu."

Hà Tiêu bất mãn: "Các anh một đám quân nhân, khi dễ phụ nữ bọn em, lại còn nói đến sức chiến đấu?"

"Không phải nói bọn em." Trình Miển nhướng nhướng mày, nhìn Thẩm Mạnh Xuyên tốn sức lực lớn ẵm cô dâu lên xe, "Sếp lớn của anh kết hôn quá muộn, đồng đội được mời đến phần lớn là sĩ quan có uy tín ai dám náo loạn đâu? Nếu muốn bọn anh hay đám chiến sĩ kia mở một cái cửa căn bản không là gì ——" nói đến đây anh đột nhiên quay đầu lại nhìn Hà Tiêu , "Cho nên chúng ta phải học bài học kinh nghiệm của sếp lớn, nhất định phải kết hôn sớm."

Nói một hồi lại đi đến vấn đề này rồi. Hà Tiêu liền bày tỏ im lặng.

Trải qua một phen giầy vò, cuối cùng cô dâu, chú rể đã tới khách sạn, nghỉ ngơi một chút liền ra tiếp đón tân khách. Hà Tiêu ở một bên tiếp khách, thu lì xì, vát vò đến nỗi đầu cũng không ngẩng lên được. Gần tới buổi trưa, người đến cũng đủ, cô mới thoảng được nghỉ ngơi. Mới một lát thì cô thấy một bao tiền lì xì đưa tới trước mặt , bên trên ghi hai chữ to: Từ Nghi.

Hà Tiêu đem bao tiền lì xì nhận lấy, phản ứng đầu tiên chính là nghiêng đầu đi tìm Chữ Diễm. Bí thư Từ phi thường bình tĩnh lại vô cùng bất đắc dĩ: "Không cần tìm, mới vừa gắp ở cửa rồi, còn cho tôi một ánh mắt rất là xem thường."

Hà Tiêu bật cười, thu đủ bao tiền lì xì, giao cho mẹ Đồ Hiểu trông coi hộ, sau đó quay lại tìm Từ Nghi. Giống nhiều người ở đây, anh mặc một bộ quân trang chỉnh tề sạch sẽ, đứng thẳng tắp sừng sững ở đó, nhìn xa giống như là một pho tượng. Trầm ổn, lý tính, đây chính là ưu điểm của Từ Nghi, cũng làm cô nhìn không thấu được anh.

Hà Tiêu từ từ đi tới, Từ Nghi xoay đầu lại, nhỏ giọng hỏi: "Trình Miễn đâu?"

"Đang giúp sếp chiêu đãi tân khách." Hà Tiêu nói, "Tôi còn tưởng rằng anh sẽ đi cùng đội ngũ rước dâu."

Từ Nghi cười cười: "Tôi hôm qua trong nhà xảy ra chút chuyện nhỏ, nên phải đi về một chuyến làm sáng nay dậy trễ, không đến kịp được."

Hà Tiêu gật đầu một cái, hai người sóng vai đứng một lát, hầu hết mọi người đều ngồi xuống rồi, cô mới nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Chỉ đạo Từ, Điềm Điềm thích anh như vậy ...anh thật sự không thích sao?"

Từ Nghi sững sờ, lại nhanh chóng mỉm cười.

"Coi trọng tôi rồi, Điềm Điềm là một cô gái tốt, tôi không có tư cách không thích, càng không có tư cách phụ lòng cô ấy."

Hà Tiêu không hiểu: "Sao lại phụ lòng?"

"Cô cảm thấy tôi đừng cảm không?" Anh đột nhiên hỏi.

Hà Tiêu bị anh hỏi, hồi lâu mới trả lời: "Dĩ nhiên, thân là một quân nhân ——"

"Cám ơn." Từ Nghi cười, "Chỉ là cô không phải biết, có đôi khi, tôi rất hâm mộ Trình Miễn."

"Tại sao?"

Cô không nghĩ ra Trình Miễn mạnh hơn anh ở điểm nào, bởi vì hai đều ưu tú như nhau.

"Nói ra cô có thể sẽ cảm thấy buồn cười." Anh nói, "Tôi hâm mộ Trình Miễn, là bởi vì cậu ấy một mực theo đuổi tôi cùng, vô cùng dũng cảm yêu một người. Không cần hoài nghi, người đó chính là cô."

Đề tài chuyển đổi quá đột ngột, làm Hà Tiêu không biết nên tỏ ra thế nào. Chỉ là nghe được câu này, trong lòng cô cảm thấy ảm áp: "Tôi biết."

"Hai chúng tôi là đồng đội. Không nói dối cô, có lúc, tôi cảm thấy cậu ấy nóng bỏng mà cố chấp trong tình cảm rất là khó tin. Nhưng tại một số thời điểm cô nhìn cậu ấy, sẽ phát hiện cậu ấy bởi vậy mà hưng phấn, vui mừng, hoặc có thời điểm thương cảm mất mát, lại có cảm giác đây mới là bình thường. Mỗi một khát vọng tình cảm, đều là chân thật nhất." Từ Nghi nhìn về phía trước, thật bình tĩnh mà nói, "Đây chính là nguyên nhân khiến tôi hâm mộ cậu ấy."

Hà Tiêu đột nhiên có chút bí từ, hồi lâu mới lên tiếng: "Những thứ này chỉ cần anh muốn, anh cũng có thể có."

"Có lẽ vậy." Từ Nghi mỉm cười, giống như là đột nhiên lấy lại tinh thần, anh quay đầu đi, nhìn Hà Tiêu, "Đúng rồi, tôi muốn hỏi cô một chuyện."

"Anh cứ nói."

Từ Nghi đắn đo, mở miệng nói: "Buổi trưa thứ Sáu tuần trước, có phải cô ở cùng với một người đàn ông?"

"Người đàn ông nào cơ?" Hà Tiêu không phản ứng kịp, nhìn ánh mắt của anh, đột nhiên nghĩ tới, "Trần Thành Kiệt? Làm sao anh biết?"

Từ Nghi có chút xấu hổ.

Thật ra thì chuyện như vậy bọn họ cũng không biết ngay từ đầu, chỉ là ngày đó sĩ quan hậu cần và ban cấp dưỡng đi ra ngoài mua thức ăn, buổi trưa lúc quay về đúng lúc đi ngang qua khu vực quản lý ra vào, thì nhìn thấy Hà Tiêu lên xe của Trần Thành Kiệt. Đây không phải lần đầu tiên sĩ quan hậu cần nhìn thấy Hà Tiêu, nên nhìn một cái liền nhận ra ngay, lúc ấy cũng không quá để ý, trở lại mới cảm thấy lúc đó hai người có dáng vẻ kỳ cục, lại cảm thấy không được bình thường. Chỉ là không dám trực tiếp hỏi Trình Miễn, không thể làm gì khác là len lén hỏi Từ Nghi. Cũng không trách bọn họ quan tâm chuyện này, tham gia quân đội cũng không có đối tượng, thật vất vả mới có một người, cũng bởi vì thường không thời gian, và vấn đề khoảng cách, các chiến sĩ coi việc này là "Bắn tên trượt". Thường thường khi có một người lính "Trúng tên", một đám binh lính sẽ thay anh bất bình.

Mấy người đang nói thì Trình Miễn đi vào, đúng lúc nghe được điểm mấu chốt nhất. Cũng không phê bình bọn họ, chỉ hỏi cụ thể người lái xe trông như thế nào, rồi không nói gì nữa.

"Mặc dù không nói gì, nhưng buổi chiều liền mang theo liên đội mưa đến sân tập bắn huấn luyện, sau đó thì một mình chạy 2000m trong mưa. Lại nói cũng thật là kì lạ, một khi tâm trạng Trình Miễn không tốt liền tự làm khổ mình."

Hà Tiêu không thể cười nổi, cảm thấy cổ họng khô lại, mất bao nhiêu sức lực, mới thốt ra một câu nói: "Người nọ là mẹ tôi giới thiệu cho tôi, buổi trưa ngày đó tôi ——"

Nói được một nửa, cô mới phát giác bây giờ giải thích đã không còn chút ý nghĩa nào nữa rồi. Trình Miển cũng không nói một chữ, đó chính là lựa chọn tin tưởng cô, chỉ là cô không biết, anh làm thế nào để thuyết phục bản thân.

Tựa như bảy năm qua, cô không biết anh làm thế nào để chờ đợi kiên trì như vậy.

Đột nhiên Hà Tiêu cảm thấy rất khó xử, cô xoay người, vội vã đi về phía Đồ Hiểu, trước khi đi còn ném cho Từ Nghi một câu nói: "Anh thật là sẽ không nói sang chuyện khác."

Từ Nghi cười nhàn nhạt.

Mười hai giờ trưa, tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Trước đó, Thẩm Mạnh Xuyên có làm một cái VCR (Video cassette recording), thu thập từng chút một kỉ niệm hai mươi mấy năm với Đồ Hiểu rồi ghi lại, thành công làm cho bà xã và mọi người ở đây cảm động. Đồ Hiểu khóc lem hết lớp trang điểm, nên đi xuống chỉnh sửa, đồng thời đổi một bộ sườn xám đơn giản, sau đó đi cùng Thẩm Mạnh Xuyên tới từng bàn mời rượu.

Hà Tiêu và Trình Miển liền đi theo phía sau.

Thời điểm đi mời rượu, hai cô gái bọn họ phải uống rất ít rượu, nguyên nhân rất đơn giản, rượu đều bị hai người đàn ông có sức chiến đấu chặn lại.

Trình Miển giúp Thẩm Mạnh Xuyên cản không ít rượu, một ly lại một ly khiến Hà Tiêu sợ hết hồn hết vía. Tìm thời điểm thích hợp, cô khuyên anh: "Đừng uống nhiều như vậy."

Trình Miển vỗ vỗ tay của cô, ý bảo cô yên tâm.

Uống đến cuối cùng, các chiến sĩ có mặt đều bị bắt đi lên, một nhóm người đứng ở trên khán đài hát vang bài hát "Đội ngũ của chúng ta hướng mặt trời", làm mọi người đang ngồi bị chọc cười.

Hà Tiêu và Trình Miển đứng ở phía sau, vẫn có người tới mời rượu anh, bởi vì ở đây không mấy ai không biết cha anh. Trình Miển giữ mặt mũi cho sếp lớn, nên đồng ý. Hà Tiêu cảm thấy lo lắng, khi có người tới mời rượu, cô thay anh nhận lấy, ngửa đầu uống cạn không còn một giọt. Cả quá trình chỉ mười mấy giây, Trình Miển và người kia còn chưa kịp phản ứng, ly rượu cũng cạn rồi.

Chờ người kia đi, Trình Miển xoa xoa đầu của cô, cười ngây ngốc.

Lúc hôn lễ kết thúc, Thẩm Mạnh Xuyên và Trình Miển đã uống rất nhiều. Hết cách rồi, trong quân đội từ trên xuống dưới, ai cũng có thể uống.

May mắn là trước đó đã đặt một gian phòng ở trong khách sạn, Đồ Hiểu vội vàng đưa chìa khóa cho Hà Tiêu một cách kín đáo, để cô đưa Trình Miển lên lầu nghỉ ngơi. Hà Tiêu không thể làm gì khác đành khiêng anh chàng nặng 70KG gian nan đi tới thang máy, nhỏ giọng nói anh: "Thể hiện chí, uống nhiều rượu như vậy."

Trình Miển đang hơi lờ mờ mắt, mặc dù anh uống không ít nhưng tư lượng của anh cũng rất tốt, nên mặt chỉ hồng một chút. Nghe đồng chí Tiểu Tiểu oán trách, ánh mắt anh khẽ mờ, liếc mắt nhìn nhìn cô, cố gắng đứng lên tránh dè dặt cô.

"Em không hiểu rồi." Trình Miển vung tay lên, nói, "Mấy chục người vây công hai người bọn anh, chính là hy sinh, đây gọi là thắng lợi!"

Hà Tiêu cất một tiếng, sau khi vào trong phòng thì ném anh lên trên giường. Ai bảo anh da dày, nên chịu được ngứa mà.

Trình Miển tự mình nằm xuống, một lát sau cảm thấy trong phòng quá an tĩnh, liền cất giọng kêu: "Tiểu Tiểu? Đầu rồi? Mau ra đây!"

"Không cho kêu!" Hà Tiêu vội vàng đi ra từ phòng vệ sinh, cầm tấm khăn nóng lau mặt cho anh.

Hơi nóng, cảm giác rất là thoải mái.

Trình Miển rất vừa lòng mà tỏ vẻ: "Nước, cho nước với."

Hà Tiêu véo mặt anh một cái, rồi đi tìm nước cho anh. Uống xong, Trình Miển hoàn toàn ngừng nghỉ. Anh chỉ là đang say, cũng không phải bị ngốc, vậy là được rồi, tránh chọc vị tiểu đồng chí này tức giận, cô sẽ mặc kệ anh chạy lấy người.

"Tiểu Tiểu." Anh ngẩng đầu, mờ to mắt đen láy nhìn về phía đỉnh đầu của Hà Tiêu.

Hà Tiêu vốn muốn rời đi, nghe thấy anh gọi cô, nên dừng lại: "Ngài còn có chuyện gì phân phó nhanh."

Trình Miển cười cười, nắm tay của cô: "Không có gì, chỉ là anh muốn nói chuyện với em."

"Không muốn để ý tới anh, uống nhiều như vậy, người toàn mùi rượu." Cô thay anh tháo hai nút áo, để cho anh hít thở một chút không khí.

Trình Miển vẫn cười, nhắm mắt lại, giống như có hơi chút mệt mỏi. Hà Tiêu ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhìn anh, không nhúc nhích, thời gian giống như dừng lại.

Cô nhớ, lần đầu tiên cô gặp anh, anh vẫn còn học trung học cơ sở.

Lúc ấy trẻ con trong viện đi học, đều thuộc phân khu sắp xếp. Một nửa phải dựa vào bản thân thi cử, một nửa nếu học tập không tốt, thì phải nhờ phân khu liên lạc trường học.

Trình Miển khi đó chính là người đầu tiên trong viện thi đỗ vào trường Nhất Trung, còn xếp hàng thứ nhất, ngay sau đó giáo sư Triệu liền trở thành nhân vật được bao nhiêu phụ huynh trong viện hâm mộ. Bọn trẻ con đều không thèm để ý điều này, bọn họ khi đó còn trẻ như ánh mặt trời, vô ưu vô lo, cả ngày chạy loạn trong đại viện, gió thổi lay động vạt áo, tràn đầy mùi vị thanh xuân tươi trẻ.

Câu nói kia nói thế nào ấy nhỉ.

Khi còn trẻ lông bông, quãng thời gian ấy thực tươi đẹp.

"Tiểu Tiểu." Trình Miển đột nhiên nói, "Hôm nay sếp lớn uống thật nhiều."

Hà Tiêu hồi hồn: "Hơn hai mươi năm mới tu thành chính quả, sếp tất nhiên phải vui mừng, nên uống nhiều cũng bình thường mà. Ngược lại anh ——" nói tới cô lại tức, "Em hỏi anh, bắt đầu uống rượu từ khi nào?"

Trình Miển mở mắt nhìn về mặt tức giận của cô một chút, cười cười, lại nhắm nghiền hai mắt.

"Uống rượu à, để cho anh suy nghĩ một chút." Anh điều chỉnh lại tư thế, nằm thẳng cẳng trên đùi Hà Tiêu, giống như đang suy nghĩ, "Có lẽ là thời điểm ở trường quân sự, kì nghỉ về nhà năm thứ nhất, học uống cùng với cha. Anh nhớ được rõ ràng, bởi vì đó là năm em vừa rời đi."

"Rượu nha, rượu không tốt tí nào. Trước khi đến trường quân sự anh không uống rượu, thế nhưng ở trong viện có không ít người uống rượu, cho nên anh thường thường bị cả đám người Diệp Hồng Kỳ và Đinh Tiểu Ngụy cười nhạo. Sau đó lại đến trường quân sự, huấn luyện khổ cực, công việc mệt mỏi, kỷ luật nghiêm, lễ mừng năm mới không cho về nhà, chỉ có thể uống rượu phát tiết. Về sau xuống liên đội, lại càng không thể không uống, nhất là khi lão binh giải ngũ thì lại phải uống một lần, say một trận. Sau khi tỉnh lại tất cả đều quên rồi. Thật là, đều quên rồi. . . . ."

Hà Tiêu suy nghĩ Trình Miển có phải đang say thật không, bởi vì trước đây anh chưa hề nói lời như vậy, cho tới bây giờ cũng không nhắc tới bản thân.

"Trình Miển ——"

Cô mở miệng gọi anh, giọng nói hơi nghẹn.

Mà Trình Miển hình như đã ngủ thiếp đi, nghe được tiếng cô gọi chỉ hơi hơi giật giật thân thể, bắt được tay của cô, trầm thấp nói câu gì đó, rồi lại ngủ thật say.

Hà Tiêu ngồi bên cạnh, nghe được rõ ràng câu nói của anh.

Anh nói: "Tiểu Tiểu, đừng rời xa anh nữa."

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, Trình Miển cảm giác đầu đau như muốn nứt ra. Mảnh liệt thò ra một hơi, mới dám từ từ mở mắt.

Thời tiết tốt hơn so với hôm qua, ánh mặt trời chiếu vào xuyên qua rèm cửa, cả phòng cũng ấm áp. Hoảng hốt, Trình Miển đánh giá căn phòng mình đang ở, một lúc sau mới phản ứng được, thì ra là đây là phòng ở của anh ở tổ trình sát.

Vậy Hà Tiêu đâu rồi?

Nghĩ tới cô, Trình Miển nhanh chóng ngồi dậy, vội vàng xuống giường. Trong lúc vội vã đứng không vững, chút nữa thì ngã xuống. Đúng lúc này Từ Nghi đẩy cửa vào, nhìn thấy anh, trêu ghẹo nói: "Ngài nên kiểm chế, cẩn thận trật eo."

Trình Miển không rảnh cùng cậu ta nhiều lời, vừa mặc y phục vừa hỏi: "Hà Tiêu đâu rồi?"

"Đi rồi."

Đi rồi? Tay Trình Miễn đang cảm thất lưng dừng lại giữa không trung: "Đi khi nào vậy?"

"Đi từ sớm rồi." Từ Nghi chỉ ra mặt trời chói chang ở bên ngoài, "Nhìn cho kỹ, bầu trời bây giờ là buổi trưa rồi, cậu cũng ngủ giỏi thật, ước chừng ngủ mười mấy tiếng. Hà Tiêu không đi, còn ở đây trông cậu ngủ à?"

Trình Miễn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lại hỏi: "Cậu đưa tớ về?"

"Còn có thể là ai nữa." Từ Nghi lườm anh một cái, thừa nhận đã đưa anh trở về.

Trình Miễn cảm thấy không thể tin được, anh thật sự ngủ say như vậy? Từ Nghi nhìn về mặt mơ hồ của anh, nói: "Đừng rồi, ngày hôm qua cậu nói gì với Hà Tiêu vậy?"

"Sao vậy?" Trình Miễn ngẩng đầu nhìn anh, "Cô ấy thế nào?"

"Ngày hôm qua lúc rời đi, mình thấy ánh mắt của cô ấy có chút hồng."

Ngày hôm qua khi sắc trời đã muộn, từ trên lầu Hà Tiêu vội vã đi xuống, nói với anh người nhà đang thúc giục cô trở về, bảo anh giúp một tay chăm sóc cho Trình Miễn, đưa anh trở về bộ đội. Từ Nghi đồng ý, nhìn thấy cặp mắt của cô ửng hồng, dường như đã khóc.

Trình Miễn ngây người.

Anh nói với cô cái gì? Chẳng lẽ ngày hôm qua anh nằm xuống không ngủ luôn? Hay là đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại thật muốn không đứng lên.

Trình Miễn phiền não vuốt vuốt mái tóc ngắn ngủn. Hiện tại anh chỉ có thể nhớ tới Hà Tiêu đã hỏi anh một câu gì đó về việc học uống rượu khi nào, vậy anh trả lời như thế nào nhỉ?

Trình Miễn suy nghĩ có chút buồn bực, Từ Nghi cũng không sốt ruột, định tiếp tục xem sách. Không ngờ anh vừa định rời đi, Trình Miễn giống như là bị ai đó làm cho tỉnh táo, đứng lên rồi đi ra ngoài.

Từ Nghi nhìn bóng lưng vội vã của anh, nâng cao âm điệu hỏi: "Đi đâu đấy?"

Liên tưởng Trình đi xa mới đáp lại: "Đi tự và vào miệng mình."

Trình Miễn không hề nói đùa, nhớ tới những lời đã nói ngày hôm qua, đau chết tim mình rồi.

Hiện tại anh muốn tìm Hà Tiêu nói cho rõ ràng, những chuyện kia, anh nói không phải để cô khổ sở. Đi được nửa đường, anh mới nhớ tới, hôm nay có lãnh đạo tới kiểm tra, tất cả mọi người phải ở đây đợi lệnh, anh không ra ngoài được.

Trình Miễn dừng lại bước chân, có chút thất vọng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Hà Tiêu. Mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu khiến anh có chút nóng nảy, Trình Miễn hơi hít mắt lại, nghe tiếng dõ kéo dài ở đầu bên kia điện thoại, đếm nhịp tim của mình đang đập thùng thùng vang dội. Sau mười tiếng chuông, điện thoại được kết nối.

"Này, Trình Miễn?"

Thanh âm của Hà Tiêu truyền tới, đột nhiên Trình Miễn lại phát hiện bản thân không biết phải nói gì nữa. Đi tại chỗ hai vòng, anh mở miệng: "Tiểu Tiểu, ngày hôm qua, ngày hôm qua anh uống nhiều quá." Anh vắt hết óc nghĩ nên giải thích như thế nào, "Có nói gì, thì em cũng đừng để trong lòng, em hãy coi như không nghe thấy, coi như ——"

"Không nghe thấy?" Hà Tiêu đột nhiên cất cao giọng, "Trình Miễn, anh vô lại như vậy sao, có biết hay không lời nói ra là bát nước hắt đi?"

Trình Miễn âm thầm tự mắng mình một tiếng: "Anh đương nhiên biết, em hãy nghe anh nói. Tiểu Tiểu, anh ——"

"Được rồi, không muốn nghe anh giải thích." Hà Tiêu cắt đứt lời của anh, "Như vậy đi, vậy em nói anh cũng coi như không nghe thấy là được."

"Em nói gì vậy?"

"Hỏi chỉ đạo viên của các anh đi" Hà Tiêu lười phải nói nhiều với anh, bỏ xuống một câu rồi cúp luôn điện thoại.

Trình Miễn sững sờ, lập tức xoay người trở về kí túc xá trình sát. Chỉ đạo viên Từ đã sớm nghe tiếng chạy trốn mất rồi, chờ anh chỉ có một tờ giấy đặt trên bàn. Trình Miễn cầm lên nhìn, ngay lập tức liền nhận ra đó là bút tích của Hà Tiêu. Đẹp đẽ và ngay ngắn.

Tờ giấy chỉ có vền vền bảy chữ, Trình Miễn cầm trong tay, nhìn không biết bao nhiêu lần. Cẩn thận từng li từng tí đem nó nắm ở lòng bàn tay, nhìn kỹ lại, hai tay của anh lại hơi run rẩy.

Trong lòng ngực, giống như là đột nhiên bị đánh mạnh vào, Trình Miễn đột nhiên cảm thấy buồn bực, bản thân trong chốc lát, anh xoay người đi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài xanh thẫm, thoáng cái cao xa hơn nhiều, gió cũng dần dần nhu hòa, phát qua khuôn mặt, rất là thoải mái. Trình Miễn càng chạy càng

nhanh, càng chạy càng nhanh, đến cuối cùng cứ thế mà chạy. Đón gió, lao đi thật nhanh. Chạy tới xa xa, chạy tới đầu trời cuối đất. Dường như chỉ có như vậy, mới có thể bộc lộ tất cả tình cảm của anh đang có. (Em biết anh khỏe rồi, nhưng anh rảnh rồi quá hí hí ☐)

Không biết chạy bao nhiêu vòng, anh dừng lại, khom người một lúc. Rồi sau đó mở lòng bàn tay sớm bị ướt đầm , động tác nhẹ nhàng mà chậm chạp mở tờ giấy ra, thấy phía trên đó bảy chữ bị mồ hôi làm nhòe đi .

"Ồ cùng một chỗ." Anh nhớ kỹ ba chữ này, như cảm thấy chưa đã ghiền, anh nâng người lên, giơ tay lên, đối diện với bầu trời hô to: "Ồ cùng một chỗ!"

Một tiếng cao hơn một tiếng. Âm thanh vang vọng, vang vọng ở bầu trời bát ngát vùng ngoại ô. Nhìn cách đó không xa đàn chim bị anh làm cho giật mình, nghe cách đó không xa truyền tới tiếng vang vọng về, rồi cuộc Trình Miễn nở nụ cười, cười thật lớn tiếng, cười đến thỏa mãn, cười giống như trẻ con vậy.

Tờ giấy trong tay bị gió cuộn cuộn thổi lên, có thể thấy được mơ hồ bảy chữ bị mồ hôi làm nhòe đi.

—— Trình Miễn, chúng ta ở chung một chỗ.

*****

Liên trưởng Trình nói chuyện yêu đương rồi.

Chuyện này ở đại đội trình sát mọi người đều biết hết. Vì vậy, một ngày 24h, trong đó 23 giờ 59 phút anh đều dùng để cười ngây ngô. Có mấy kẻ gan lớn nhân cơ hội trêu ghẹo anh, anh cũng không giận, mặc cho bọn họ nói xong, cười híp mắt rồi rời đi, tính khí tốt đến khác thường. Ở đây, là người ngu cũng có thể nhìn ra được.

Nhưng không được mấy ngày, Trình Miễn không vui mừng nổi nữa. Phía trên ra chỉ thị. Thời tiết ấm áp ôn hòa, năm nay huấn luyện dã ngoại lại bắt đầu. Nhận được mệnh lệnh, Trình Miễn không nhận được thờ dài một tiếng. Không khác dự kiến của anh, mỗi khi có tốt chuyện xảy ra, ông trời luôn luôn đưa cho anh chút hỗn loạn. Ban đầu có dự định cuối tuần này xin nghỉ đi ra ngoài, hiện tại hoàn toàn bị phá hỏng.

Từ Nghi không nhận được vui mừng: "Ngài hiện tại buồn phiền, cũng là buồn phiền một cách ngọt ngào. Đại đội có nhiều người còn độc thân lắm, cho các anh em có chỗ xoay xở."

Trình Miễn vuốt vuốt mái tóc ngắn ngủn, trở lại phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Hà Tiêu. Đầu bên kia nhận điện có chút chậm chạp, tiếng chuông vang lên nhiều lần mới có người bắt máy.

"Alo?"

Nghe thấy phía cô có chút ồn ào, Trình Miễn lúc này mới phản ứng được là Hà Tiêu đang đi làm."Đang bận à?"

Âm thanh trả lời của Hà Tiêu rất thấp: "Có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì chuyện." Trình Miễn cười cười, "Chỉ muốn nói cho em biết chút chuyện, ngày mai anh sẽ dẫn đội đi tập huấn dã ngoại."

Hà Tiêu ồ một tiếng, nhờ đồng nghiệp Tiểu Hồ làm thay cô một lát, sau đó cầm điện thoại di động tìm một góc yên tĩnh: "Thời gian anh phải đi là bao lâu?"

"Ngày mai xuất phát, có lẽ là ba tuần."

Nói xong, cả hai đều yên lặng.

Trình Miễn không khỏi có phần chán nản lần tập huấn này đến thật không đúng lúc. Ba tuần, cũng không phải là ba ngày, tuy là chỉ có hai mươi mấy ngày, nhưng đối với hai người vừa mới xác lập quan hệ, đúng là có phần quá dài. Hơn nữa sư đoàn T có 10 địa điểm huấn luyện dã ngoại, nhưng lần này lại là chỗ xa nhất, thời gian đi xe phải mất bốn năm giờ.

Hà Tiêu là người phá vỡ trầm mặc trước.

"Vậy anh đi đi, trên đường phải chú ý an toàn nhé."

Trình Miễn cũng biết, cô sẽ không nói chuyện gì khác. Vì vậy anh ừ một tiếng, mặt dày nói: "Đừng nhớ anh."

Hà Tiêu mắng anh ở trong lòng, nhưng chú ý thể diện, ngoài miệng vẫn khách khí: "Anh yên tâm, em vẫn còn có một chút giác ngộ. Lời này của anh giữ lại để tự nhủ đi."

Tiểu đồng chí cực kỳ thông minh, ngay lập tức đâm trúng sự yếu đuối của Trình Miễn. Anh cười cười, Trên mặt phủ một tầng ánh sáng mềm mại: "Anh coi như xong rồi. Anh khẳng định mình sẽ không làm được."

Chỉ một tuần lễ, vô số lần anh đã suy nghĩ về cảnh tượng lúc nhìn thấy cô. Hiện tại lại phải đợi thêm gần một tháng, không nhớ, đây là điều không thể.

Hà Tiêu vẫn cảm thấy đồng trí Trình đẹp trai miệng lưỡi rất là trơn tru, có những lúc không thể không thừa nhận rằng, cô là rất hưởng thụ điều đó .

"Trình Miến." Cô gọi anh, "Chăm sóc bản thân thật tốt nhé."

Trình Miến cười yếu ớt: "Anh biết rồi."

Lần này Trình Miến đi, cuộc sống của Hà Tiêu cũng không có quá nhiều thay đổi. Trước đó cô và Trình Miến cũng chỉ một tháng mới gặp nhau hai ba lần, mặc dù lần này có lâu hơn một chút, cô đã sớm quen thuộc. Cũng không phải là có giấc ngủ, mà là chuyện sớm hay muộn.

Thời gian chậm rãi đã đến tháng tư, đến thời điểm thành phố B bị bão cát, thời điểm Hà Tiêu không đi làm cô luôn luôn ra khỏi cửa, Lỗi Lạc luôn gọi điện thoại quấy rầy cô, bắt cô đi tái khám. Hà Tiêu vẫn qua loa cự tuyệt, cho đến khi Trắc đại tiểu thư nổi giận, mới không thể không đồng ý.

Chọn một ngày có thời tiết tốt, Hà Tiêu đeo khẩu trang ra khỏi cửa. Thời điểm đến bệnh viện, thì thấy Lỗi Lạc đang nhìn chăm chăm vào máy vi tính, mắt cũng sắp dính trên màn hình rồi. Thấy cô đi vào, cô ấy vội vàng ngoắc ngoắc tay: "Tiểu Tiểu, mau tới đây nhìn này!"

"Nhìn cái gì nha?"

Lỗi Lạc cười híp mắt đem màn hình máy vi tính chuyển tới trước mặt cô: "Đây là Diệp Hồng Kỳ gửi hình ở sa mạc cho tớ, như thế nào, cậu nhớ không?"

Hà Tiêu sùng sốt một chút, rồi chậm rãi đưa tầm mắt nhìn vào trong máy vi tính.

Hình bị phóng đại gấp mấy lần, chiếm hết cả màn hình. Bối cảnh là sa mạc rộng lớn, Diệp Hồng Kỳ ở nơi nhìn không thấy điểm cuối của bầu trời xanh thẳm. Toàn thân anh mặc bộ quần áo bảo hộ, đứng ở trên tháp chuẩn bị nạp đạn cho tên lửa, giống như có ai gọi anh một tiếng, anh quay người sang, nhắm ngay vào ống kính. Bởi vì không có mang mặt nạ, mặt của anh được chụp hết sức rõ ràng. Gió sa mạc đã mang đi sự trẻ trung cùng non nớt trên khuôn mặt anh, anh bây giờ, làn da ngăm đen, thân hình cao lớn, cho dù là cười, cũng là thành thực và chừng mực. Không còn là, cậu thiếu niên 16, 17 tuổi trong ấn tượng của cô.

Bởi vì cô nhìn chăm chăm Diệp Hồng Kỳ trong thời gian dài, Lỗi Lạc bày tỏ bất mãn. Hà Tiêu thu hồi tầm mắt, cười nhạo cô: "Chưa từng thấy ai hẹp hòi như vậy, mình thật nhiều năm chưa từng thấy cậu ấy, nhìn lâu một lúc thì thế nào?"

Lỗi Lạc cắt một tiếng, tiếp tục kéo xuống dưới để xem ảnh, khi thấy một bức ảnh, thì dừng lại. Bởi vì ở ảnh này Hồng Kỳ viết thêm một hàng chữ nhỏ, Lỗi Lạc gần giọng đọc từng chữ "Em biết không? Sa mạc ở đây, có màu trắng." (*)

(*) Theo tác giả ý cụ thể của câu này là "Em đã nhìn thấy sa mạc màu trắng chưa? Chưa từng thấy qua thì tới đây xem một chút đi" vì sợ viết rõ mất đi mỹ cảm nên bị lược thành như thế đó ạ :D. Nói thực thì viết như thế thì có trời mới hiểu, à anh "cờ đỏ" hiểu nữa ^^

Sau đó mới nhìn bức ảnh, cũng không tìm ra câu thứ hai. Lỗi Lạc không hiểu ngẩng đầu, hỏi Hà Tiêu: "Anh ấy nói một câu điên cuồng với mình như vậy là có ý gì?"

Hà Tiêu im lặng. Nếu như sau này có thể gặp Hồng Kỳ, nhất định phải nói cho anh ấy biết: tỏ ra lẳng mạn, cũng phải nhìn xem đối tượng là ai.

"Ý tứ của anh ấy là, anh ấy nhớ cậu."

"Nhớ mình?" Lỗi Lạc không nhịn được nhướn mày, "Nhớ mình thì anh ấy trực tiếp quay về gặp mình có phải tốt hơn không?"

Hà Tiêu không nhịn được liếc mắt xem thường. Cô cuối cùng là hiểu tại sao trải qua mấy năm Lỗi Lạc từ đầu đến cuối vẫn nghĩ rằng Diệp Hồng Kỳ vẫn còn thích cô rồi, nguyên nhân chỉ có một, chỉ số thông minh quá thấp đấy.

"Anh ấy không quay về, cậu không thể đi thăm anh ấy một chút à?"

Lỗi Lạc trong nháy mắt liền tỉnh ngộ ra. Nhờ Hồng Kỳ ban tặng, lần đầu tiên Hà Tiêu nhìn thấy bộ dáng Lỗi Lạc đỏ mặt, hận không thể lấy điện thoại đi động ra chụp lại.

"Câu đầu tiên đã muốn lừa mình tới đó? Nghĩ tốt thật." Lỗi Lạc vẫn mạnh miệng, thấy vẻ mặt Hà Tiêu không tin nhìn mình, cô càng thêm giận, "Ai lừa cậu là con chó nhỏ."

Hà Tiêu bật cười: "Được rồi, mình lười phải so sánh sự ngây thơ với cậu."

Nói xong ra về phải đi. Lỗi Lạc giống như là nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên gọi cô lại: "Đừng đi vội như vậy, có chuyện còn chưa nói với cậu đấy. Mẹ Trình Miến nhập viện rồi, cậu có biết hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 22

Triệu Tổ Uẩn nằm viện đã hai ngày rồi.

Khi Hà Tiêu nhìn thấy bà, bà đang ngồi ở trên hành lang của bệnh viện dạy chữ cho một cậu bé, nhìn qua bờ vai chính tề về phía sau tai, đầu hơi lơ đãng nghiêng nghiêng, thấy mờ mờ vài tia tóc trắng.

Hà Tiêu thả chậm bước chân, đi đến bên cạnh bà: "Cô giáo Triệu."

Giáo sư Triệu kinh ngạc ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Hà Tiêu trong mắt lập tức lóe ra ánh sáng vui mừng: "Tiểu Tiêu, sao con lại ở đây?"

"Con... con không có chuyện gì cả." Nghe được tin Hà Tiêu vội vàng tới đây, cơ bản chưa kịp nghĩ gì cả, bây giờ mới phát hiện mình quá mức vội vàng. Trình Miễn không ở đây, cô đều không biết nên dùng thân phận để đổi mặt với mẹ anh. "Nghe Lỗi Lạc nói đi ngã bệnh, con tới thăm đi một chút."

Giáo sư Triệu cười cười, đem sách trả lại cho bạn nhỏ, hiền lành vỗ vỗ gáy của cậu bé, mắt tiễn cậu bé rời đi, mới đứng lên, vịn vào tay Hà Tiêu, vỗ vỗ: "Haizz, không có gì đâu. Bệnh cũ nhiều năm ấy mà."

"Dì chớ có gạt con, Lỗi Lạc nói đi phải phẫu thuật."

"Không có gạt con mà. Dù làm giải phẫu cũng chỉ là tiểu phẫu, làm xong nghỉ ngơi một tháng lại khỏe bình thường thôi."

Hà Tiêu vẫn không yên lòng: "Vậy rốt cuộc là bệnh gì ạ?"

Giáo sư Triệu dạy Hà Tiêu ba năm, cũng biết nàng bướng bỉnh, không thể làm gì khác hơn đành nói: "Trong đầu có u nang. Nhiều năm rồi không sao, cũng không thấy gì, chỉ là gần đây cảm thấy tay trái hay bị chuột rút, còn nhức đầu. Bác sĩ kiểm tra nói cần phẫu thuật, không cần gấp gáp."

Lúc này Hà Tiêu mới thở nhẹ một hơi.

Trước kia bà ngoại của cô cũng bị bệnh này, kiểm tra CT nhiều năm thấy không bị nặng thêm, đến khi qua đời cũng không tạo ra ảnh hưởng. Triệu chứng của Triệu Tổ Uẩn có hơi nghiêm trọng một chút, nhưng tiến hành giải phẫu xong thì cũng không có vấn đề gì nữa.

"Dì nên nói cho con biết." Hà Tiêu đỡ bà đi từ từ trở về phòng.

"Nói cho con biết làm gì?" Triệu Tổ Uẩn nghiêng đầu nhìn nàng cười, "Cũng không phải bệnh nặng không dậy nổi, cần người cả ngày cả đêm canh giữ chăm sóc? Dì không có thói quen như vậy. Tiện thể lần này, Trình Miễn cùng ba nó đều không ở bên cạnh dì, dì sẽ không phẫu thuật?"

"Bác Trình cũng không có ở đây ạ?"

"Đều bận rộn mà. Một người đi huấn luyện dã ngoại, một người đi xuống cơ sở, chỉ tiện để lại một nhân viên cảnh vệ chăm sóc cho dì."

Trong giây lát Hà Tiêu không biết nói gì.

Đúng lúc đến phòng bệnh, Triệu Tổ Uẩn bảo nhân viên cảnh vệ Tiêu rót nước cho Hà. Hà Tiêu thấy chiến sĩ này mới mười mấy tuổi, trước mặt thủ trưởng phu nhân rõ ràng còn có chút câu nệ, tự mình nhận lấy phích nước nóng.

"Vốn dĩ bác trai của con định nhờ lão Từ tìm người đến đây, dì nói cũng không phải là dì không làm gì được, làm xong giải phẫu thì mời một hộ sĩ, cố gắng trải qua mấy ngày thì ông ấy có thể trở về rồi."

"Công việc của bác Trình không thể lùi lại ạ?"

"Lùi lại ư?" Triệu Tổ Uẩn cười, "Hiện tại lãnh đạo đi kiểm tra, trước đó hai, ba tuần lễ thậm trí trước một tháng đã thông báo xuống, lúc này người ta đã chuẩn bị kĩ càng, một mình mình đâu thể quyết định là đi hay không đi đây? Bác Trình con làm lãnh đạo cũng không dám làm như vậy."

Càng ở vị trí cao, càng phải cẩn thận cùng khiêm tốn. Tuy ông cụ Trình đã lui xuống, nhưng con trai còn đang tại vị, nếu có sai lầm gì, đến lúc đó không chỉ có một người bị liên lụy. Những chuyện này Hà Tiêu không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn nhận thức được.

Cô ngưng mắt nhìn nhân viên cảnh vệ đang đứng ở cửa, theo ánh mắt của cô, Triệu Tổ Uẩn thở dài: "Tiểu tử này coi trọng lãnh đạo quá rồi, một lát nữa con giúp dì khuyên nhủ cậu ta, để cậu ta trở về đại đội đi, ngày mai không cần vào đây nữa, ở đây dì không cần người chăm sóc đâu."

Hà Tiêu đồng ý, lại hỏi tiếp: "Lúc nào thì đi phẫu thuật?"

"Thứ Tư tuần sau, đã sắp xếp xong rồi, con không cần lo lắng."

"Vậy con sẽ tới đây với dì ạ." Hà Tiêu nói rất kiên quyết, cũng không để cho bà cự tuyệt.

"Được nha." Triệu Tổ Uẩn vui vẻ đồng ý, "Giấy giải phẫu của dì cũng cần có người kí tên, để dì nói với lão Trình một chút, để ông ấy giao toàn quyền cho con nhé."

Nghe câu này, Hà Tiêu có chút ngượng ngùng.

Giáo sư Triệu nói như thế, chẳng lẽ đã nghe Trình Miển nói gì đó rồi?

Từ bệnh viện về nhà, nửa đường thì Hà Tiêu đi vào chợ bán thức ăn, mua mấy con cá, buổi trưa bắt đầu học nấu canh cá cùng lão Hà.

Lão Hà có chút buồn bực: "Đang yên đang lành sao tự nhiên con lại muốn học nấu canh?"

Trước đó Lão Hà cũng đã dạy cô nấu ăn, nên Hà Tiêu cũng học được không ít, nhưng hầu hết là các món ăn gia đình, lại sợ nấu không tốt do ít khi vào bếp, nên cô sợ tiểu tổn nguyên liệu nấu ăn.

"Canh cá bổ não, con nghe người ta nói, nếu thường xuyên ăn cá tỷ lệ bị bệnh đáng trí ở người già cũng thấp hơn một chút. Ba cùng mẹ con cũng nên ăn một chút."

Lão Hà bật cười: "không cần con hao tâm tổn trí? Mau mau đi ra ngoài đi, đừng ở đây gây thêm phiền phức cho Ba."

Nói xong thì đuổi người ra phòng khách.

Hà Tiêu nổi giận: "Ba dạy cho con đi."

"Vậy con phải nói năng rõ ràng cho Ba một chút."

Lão Hà tự cảm thấy mình chưa già, cũng chưa đến mức bị ngốc. Con gái khác thường như vậy, tất nhiên phải có nguyên nhân.

Hà Tiêu biết không thể nói dối Ba mình được, do dự một chút rồi nói: "Ba còn nhớ mẹ Trình Miển chứ? Giáo sư Triệu_ Triệu Tổ Uẩn, hai ngày nữa đi ấy phải phẫu thuật nào."

Lão Hà ồ một tiếng, suy nghĩ một chút: "Trước kia giáo sư Triệu quan tâm con không ít, đây cũng là việc con nên làm"

Hà Tiêu cười cười: "Hơn nữa thời gian gần đây này Bác Trình và Trình Miển đều không ở đây, con sợ đi ấy ở một mình, không ai chăm sóc."

Lão Hà gật gù đầu, lại nhớ tới cái gì đó, lại liếc mắt nhìn cô. Hà Tiêu bị ông nhìn chút sợ hãi, "Sao thế ạ?"

"Con cùng thằng nhóc Trình Miển có chuyện gì xảy ra rồi?"

"Có chuyện gì xảy ra đâu?" Ánh mắt Hà Tiêu đảo loạn nhìn xung quanh, biểu hiện rõ ràng là đang chột dạ.

Lão Hà hừ một tiếng, đi vào phòng bếp. Hà Tiêu giật thót tim, không biết làm như thế nào, thì nghe thấy lão Hà gọi mình từ bên trong: "Muốn học thì vào đây nhanh lên, bây giờ không học thì không còn cơ hội đâu."

Hà Tiêu nhếch miệng cười một tiếng, đi vào.

Bởi vì sợ lãnh đạo lo lắng, không hoàn thành nhiệm vụ do lãnh đạo giao cho, nhân viên cảnh vệ trong đại viện mời một hộ lý chăm sóc cho Triệu Tổ Uẩn. Hà Tiêu vẫn đi làm bình thường, ngày thực hiện phẫu thuật, cô xin phép nghỉ làm, sáng sớm đã đến bệnh viện.

Cả đêm Triệu Tổ Uẩn không ngủ ngon, ngày hôm sau nhìn thấy Hà Tiêu, bà cười có chút mệt mỏi: "Đến từng này tuổi rồi, tưởng rằng không còn sợ gì nữa, thật không ngờ tối hôm qua lại không ngủ được."

Hà Tiêu ngồi xuống bên cạnh bà: "Sợ là điều bình thường ạ."

Triệu Tổ Uẩn lắc đầu một cái, lấy điện thoại di động ra từ tủ đầu giường: "Tối hôm qua, lão Trình gọi điện thoại tới, cũng không nói chuyện phẫu thuật ngày hôm nay, sau khi cúp, lại gửi tin nhắn tới, nói muốn đi truyền đạt cho con."

Nói xong bà đưa điện thoại di động cho cô.

Hà Tiêu mở ra thì nhìn thấy.

—— Tiểu Tiểu: cảm ơn con đã chăm sóc Tổ Uẩn, thay bác ký tên nhé.

Đây vốn là chuyện không quá quan trọng, nhưng khi Trình Kiến Minh gửi tới mấy chữ đó, thì việc kí ở giấy đồng ý phẫu thuật trở lên thật nặng nề. Hà Tiêu có thể cảm thấy Trình Kiến Minh đối với Triệu Tổ Uẩn lo lắng và yêu thương, nếu không phải bắt đắc dĩ, bây giờ nhất định phải ở bên cạnh bà.

Có lẽ, đây chính là điều bắt đắc dĩ của quân nhân. Mặc dù bản thân Trình Kiến Minh có địa vị cao như vậy, cũng không thể tránh khỏi.

Cuộc phẫu thuật của Triệu Tổ Uẩn tiến hành rất thuận lợi, cũng không có đau đầu và phản ứng không tốt, chỉ cần nằm viện điều trị một tháng, sau đó chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được.

Ở đây có hộ lý chăm sóc rất tốt về mọi mặt. Cứ đến thứ 7, Hà Tiêu lại đến thăm bà một chút, có thể thấy, có cô ở đây, Giáo sư Triệu tâm tình rất tốt.

"Tay nghề hầm canh cá cách thủy, là theo ba con học phải không?"

Hà Tiêu nhú mày, có chút ngoài ý muốn: "Làm sao đi biết ạ?"

Giáo sư Triệu cười một tiếng: "Hồi trước ở trong viện, tài nấu nướng của ba con rất nổi tiếng, kể khi nào đến nhà con ăn cơm, không có ai không khen. Nói thật, khi đó có không ít người hâm mộ mẹ con."

"Nhưng con lại không thấy mẹ con khen ba, ngược lại con thường nghe bà nói, bởi vì lúc còn trẻ ba con đã từng làm ở ban cấp dưỡng, từng làm sĩ quan hậu cần, cho nên cơm nấu được đều là tiêu chuẩn của phòng ăn tập thể trong đơn vị bộ đội."

"Đi cảm thấy tốt mà, như bác Trình của con, một năm chẳng nấu ăn được mấy lần, cho nên dù khó ăn như thế nào, thì đó cũng là chuyện tốt mà." Giáo sư Triệu đột nhiên thở dài, "Có lẽ dig nên nói luôn, thằng nhóc Trình Miễn cũng không biết nấu cơm, chỉ biết duy nhất một món là trứng gà xào cà chua, nhưng mỗi lần cũng đều cho nhiều muối."

Nói xong hai người đều nở nụ cười.

Triệu Tổ Uẩn vừa mới phẫu thuật xong, nên sau khi nói chuyện thường mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi, mỗi lần Hà Tiêu đều là nhìn bà ngủ rồi mới rời đi. Tối nay Triệu Tổ Uẩn ngủ hơi trễ, Hà Tiêu đắp kín chăn cho bà, rồi nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín rưỡi rồi. Cô gọi hộ lý tới, lại sợ quấy rầy Giáo sư Triệu nghỉ ngơi, tự mình đi đến phòng tắm công cộng rửa hộp giữ nhiệt, chuẩn bị về nhà. Khi quay lại phòng bệnh, thì nhìn thấy hộ công ngồi trên ghế dài ở hành lang ngoài phòng bệnh.

Hà Tiêu hỏi: "Sao vậy ạ?"

Người hộ lý cười híp mắt chỉ chỉ bên trong: "Có người đến chăm sóc Giáo sư Triệu rồi."

"Ai vậy?"

Hà Tiêu hỏi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Cửa vang lên một tiếng cọt kẹt, khiến người trong phòng quay đầu ra nhìn. Bốn mắt nhìn nhau, Hà Tiêu thấy được một cặp mắt sáng ngời quen thuộc.

Là Trình Miễn. Một thân quân áo dã chiến ngay ngắn, vẻ ngoài anh tuấn cũng không giấu được khuôn mặt mệt mỏi của anh. Chỉ có cặp mắt kia, mỗi lần thấy cô, đều ấm áp mà có hồn.

Sau khi sững sờ, theo bản năng Hà Tiêu lui về phía sau mấy bước. Trình Miễn nghĩ rằng cô muốn bỏ đi, vội vàng đi tới, giữ cánh tay của cô: "Tiểu Tiêu."

"Nói nhỏ một chút." Hà Tiêu vội vàng xoay người, nhìn vào trong phòng, mới nói, "Giáo sư Triệu mấy ngày nay đều ngủ không ngon, thật vất vả mới ngủ được, anh đừng đánh thức dì."

Trình Miễn gật đầu một cái, chăm chú nhìn cô, Hà Tiêu bị anh nhìn khiến không được tự nhiên, tỏ vẻ phải đi, lại bị anh níu lại, hơi hơi dùng lực, liền bị anh ôm vào lòng.

Cảm giác ấm áp này tới quá đột ngột, Hà Tiêu bối rối mấy giây, mới xác định đây là lòng ngực của Trình Miễn.

"Cám ơn em." Giọng nói của anh có chút khàn khàn, Hà Tiêu muốn ngẩng đầu lên, lại bị anh ép xuống, "Yên nào, để anh ôm một lát."

Người làm anh nhớ nhưng suốt cả tháng nay, rốt cuộc được anh ôm trong ngực một cách chân thực, Trình Miễn thỏa mãn đến mức muốn cảm thán một tiếng ——

Cảm giác hiện tại thực sự, thật con mẹ nó tuyệt vời.

Hà Tiêu không biết trong lòng anh đang có suy nghĩ, yên phận trong chốc lát, vẫn là nhìn không được đẩy anh một cái, nhỏ giọng nói: "Bên cạnh còn có người kia anh."

Trình Miễn không tình nguyện mà nheo một lát, cuối cùng mới buông lỏng cô ra.

Hai người đi ra bên ngoài, hộ lý thức thối đi vào phòng bệnh, tiện tay đóng luôn cửa lại. Hà Tiêu im lặng nhìn chăm chăm cánh cửa, hơi hơi thẹn thùng.

"Đừng nhìn nữa." Trình Miễn nắm tay cô, "Ngồi với anh một lát đi."

Hà Tiêu cố gắng đẩy anh ra, nhưng vẫn bị anh lừa đến trên ghế dài: "anh không phải là đến thăm Giáo sư Triệu hay sao?"

"Thăm rồi mà. Mẹ được em chăm sóc rất tốt, mới vừa rồi còn nói với anh, cô gái này anh không cưới được về nhà thì cũng không cần bước qua cửa nhà."

Hà Tiêu bị anh trêu cười vui vẻ: "Nói linh tinh thì cũng phải đáng tin một chút chứ, trước khi anh tới dì đã ngủ thiếp đi rồi nha."

"Là thật đó . Mẹ anh nói ở trong lòng, bị anh nghe thấy" Trình Miễn quay đầu sang nhìn cô , ánh mắt đen láy , phát ra ánh sáng nóng bỏng.

Hà Tiêu cũng không dám nhìn thẳng vào anh nữa, hơi tránh khỏi tầm mắt của anh, hỏi: "Anh về lúc nào vậy?"

Trình Miễn thờ dài một hơi ở trong lòng: "Xế chiều hôm nay, thu thập một chút rồi về nhà, mới phát hiện trong nhà không ai, hỏi gác cổng mới biết, mẹ phải đi viện rồi."

"Giáo sư Triệu không nói cho anh, là sợ anh lo lắng."

"Anh hiểu mà, anh cũng không trách bà."

Nói rồi thì nắm tay Hà Tiêu, ánh đèn chiếu lên, hai màu trắng đen rõ ràng.

Trước khi đến trường quân đội, tay Trình Miễn cũng rất trắng. Sau này bởi vì quanh năm suốt tháng phải huấn luyện, cho nên lòng bàn tay hiện đầy vết chai, đốt ngón tay cũng có chút biến dạng, huấn luyện dã ngoại như vậy phải phơi nắng, đen đi rất nhiều.

Hà Tiêu nhìn thấy thú vị, cầm lấy tay của anh, tỉ mỉ vuốt ve lòng bàn tay thô ráp.

Trình Miễn không kìm được chấn động toàn thân, Hà Tiêu thấy thế, ngừng đầu nhìn anh.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, nên Hà Tiêu có muốn chạy trốn cũng không kịp. Trình Miễn một tay nắm được cổ của cô, chỉ chân chờ một chút , liền hôn lên.

Bởi vì thiếu nước mà bờ môi khô khốc nên bất chấp chạm vào bờ môi mềm mại khiến anh không thể nào quên này, cố gắng cạy hàm răng của cô ra, linh hoạt cuốn lấy đầu lưỡi ẩm ướt.

Hà Tiêu cảm thấy mình không thể hít thở nổi, muốn chạy trốn, lại bị anh giữ eo thật gắt gao. Dùng chân đá anh, cũng bị anh dễ dàng chế ngự.

Cứ hôn một cách càn rỡ như vậy, Trình Miễn rốt cuộc cũng buông lỏng cô ra. Hà Tiêu giống như được cứu mạng, liền mình hít lấy không khí mới mẻ, Trình Miễn cúi đầu nhìn cô, không nhịn được cười: "Làm sao em lại ngốc như vậy nhỉ, không biết lấy hơi à?"

Hà Tiêu trừng mắt nhìn anh, đang muốn phản bác, đột nhiên nghe được tiếng đằng hắng trầm trầm vang lên từ sau lưng.

Hai người ngừng đầu nhìn lại, mới phát hiện có một người mặc quân trang đang đứng cách đó không xa.

Nhìn kỹ mới thấy, đó chính là cha của Trình Miễn —— Trình Kiến Minh. (Khổ thân anh Trình đẹp trai, mãi mới hôn được một cái lại bị ba bắt quả tang :D Ha ha ha ~)

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Hà Tiêu kinh ngạc đến ngây người một lúc lâu, sau đó cô nhanh chóng đẩy Trình Miễn ra đứng lên. Cô cúi đầu vuốt tóc, không dám nhìn về mặt Trình Kiến Minh. Về mặt Trình Kiến Minh có hơi lúng túng, nhưng cũng có tức giận. Đương nhiên là ông không nói Hà Tiêu, chỉ có thể giáo huấn Trình Miễn.

"Con làm gì thế hả ? Đang mặc quân phục mà còn dám làm loạn sao?"

Trình Miễn cũng phản ứng kịp thời, nhìn trước nhìn sau một chút lơ đãng nói: "Cũng không có người mà cha."

Lông mày Trình Kiến Minh giật giật, đá cho Trình Miễn một cái: "Không có ai cũng phải chú ý hình ảnh." Ông nhìn Hà Tiêu, hạ giọng: "Mặt con da dày là việc của con, con bé là con gái, sao con có thể ép buộc con bé thế hả?!"

Bởi vì không tránh né nên Trình Miễn bị cha đá trúng. Anh nhủ mày, có chút bất đắc dĩ, cũng tự trách chính mình ai bảo anh không kìm hãm được cơ chứ.

Hà Tiêu đứng một bên, liếc nhìn hai cha con. Bộ dạng Trình Miễn bị cha giáo huấn lâu lắm rồi cô cũng chưa thấy, khi còn bé lúc anh phạm sai lầm thì Trình Kiến Minh thương giáo dục anh như vaatyj. Lúc đó anh còn chưa cao như bây giờ, mỗi lần bị cha mắng cũng rất cứng đầu, đảm bảo 'không thua kém thủ trưởng', vì thế cũng bị đánh không ít.

Lấy lại tinh thần, Trình Kiến Minh giáo huấn con trai xong, quay lại vừa lúc nhìn trúng tầm mắt Hà Tiêu. Ngay lập tức cô cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt ông, phó Tư lệnh Trình cũng xấu hổ thay con trai, không nói gì, đi lướt qua cô vào phòng bệnh.

Trên hành lang lại rơi vào yên tĩnh, Hà Tiêu và Trình Miển liếc mắt nhìn nhau, không hiểu sao có chút buồn cười. Trình Miển lúc đầu có hơi nổi giận, vừa nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Hà Tiêu, anh lại ảo não gờ tay gõ đầu cô một cái : «Không cho em cười."

Hà Tiêu tránh khỏi tay anh : «Chú ý ảnh hưởng, bác Trình vẫn còn ở bên trong đấy."

"Sợ cái gì? Bị tóm cũng đều là nắm anh." Nói xong Trình Miển thuận tay vò tóc Hà Tiêu rồi lên, «Kể từ lần trước khi anh đưa em về đại viện , chính ông cụ đã thay đổi suy nghĩ của anh sang chiến thuật thành ép buộc, dù đồ cô gái trong lòng, đời này chắc chắn sẽ không đổi người."

Liên tưởng Trình có hơi đau lòng. Anh là thanh niên tốt của năm, thuộc liên đội quân nhân ưu tú, sao bây giờ lại biến thành hình tượng như thế này rồi?

Đối với khổ nhục kế của Trình Miển Hà Tiêu bày tỏ quan điểm không bao giờ rút lui nữa, cô đâm đâm gáy anh: «Cho nên anh đừng hoảng một chút, đừng quên anh còn có tiền án."

Trình Miển cười, định cầm tay cô lại bị cô chạy mất. Đúng lúc trong phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân, không cần nhìn cũng biết đó là của phó Tư lệnh Trình. Hà Tiêu kịp thời tạm biệt, cũng từ chối Trình Miển đưa cô về.

Thấy cô kiên trì như thế Trình Miển cũng đành chấp nhận. Đứng tại chỗ nhìn cô rời đi, đến lúc không nhìn thấy bóng người của cô nữa anh mới quay người trở về phòng bệnh.

Kết thúc huấn luyện dã ngoại, vốn là được nghỉ ngơi hai ngày nhưng bởi vì có chút vấn đề xảy ra nên anh đành từ chối nghỉ phép. Qua khoảng một tháng, đột nhiên Hà tiêu nhận được một tin nhắn vào buổi tối:

—— Tám giờ tối thứ sáu, mang theo thẻ căn cước đứng ở bên ngoài cửa chung cư chờ anh.

Cũng không nói là làm cái gì, điện khuông nói một câu như vậy. Phản ứng đầu tiên của Hà Tiêu là gọi điện thoại lại, cô bấm số rồi nhưng lại ấn tắt đi. Bình thường thì Trình Miển đều gọi điện thoại, nếu anh gửi tin nhắn chắc chắn là có điều không bình thường, có thâm ý khác, Lần này Hà Tiêu đoán chủ yếu là khả năng thứ hai. (editor : anh hiểu chị qua mà)

Suy nghĩ một chút, Hà Tiêu hỏi anh: đi làm gì?

Trình Miển: điều thứ nhất của thủ tục giữ bí mật, không nên hỏi nhiều.

Thấy tin nhắn này cô liền cười. Cũng không hỏi thêm, xem rốt cuộc anh định giờ trò gì.

Bởi vì chuyện tin nhắn giữ bí mật này khiến Hà Tiêu cả ngày thứ sáu cũng không yên tâm làm việc được. Buổi tối tan việc về đến nhà, cùng cha mẹ ăn cơm xong, cô vừa xem tin tức quân sự cùng lão Hà vừa đợi đến tám giờ. Trong lúc chờ đợi Hà Tiêu phát hiện bản thân có chút mong đợi.

Không giữ được vẻ nóng vội, đồng hồ vừa chỉ tám giờ kém năm, Hà Tiêu đi xuống tầng. Đúng lúc phim truyền hình được phát sóng, mẹ Điện cũng không lo lắng hỏi xem cô đi đâu, chỉ có lão Hà nhìn cô thật sâu một cái.

Cô chạy chậm đến cửa, thấy Trình Miển đã đến rồi, anh mặc đồ bình thường đứng dưới đèn đường, trong tay gờ lên một cái túi. Thấy cô chạy đến, khóe miệng anh lộ ra nụ cười nhẹ.

"Rốt cuộc là có chuyện gì ? Lại còn phải mang theo thẻ căn cước?"

Mặc dù đã đến cuối tháng năm, nhưng là mấy ngày nay vừa mới mưa, buổi tối vẫn có chút lạnh. Trình Miển không lên tiếng, đầu tiên là nhìn cô một cái, kéo tay cô nói: "Đi thôi."

"Đi chỗ nào?"

"Trạm xe lửa."

Hà Tiêu bị anh làm cho rối bời, không hiểu gì : «đến ga xe lửa làm gì cơ?"

Lúc nói chuyện Trình Miển đã vẫy xe lại, thấy cô cuống lên nhìn mình, anh cười : «Yên tâm, đến trạm xe lửa em sẽ biết, Lên xe đi đã."

Hà Tiêu nửa tin nửa ngờ theo sát anh lên xe, chỉ gần mười phút đã đến phía tây thành phố B. Đây không phải là ngày nghỉ nên cũng không đông người lắm, Trình Miển xếp hàng quay đầu nói với Hà Tiêu : «Đưa thẻ căn cước cho anh."

Trên đường đi đến đây, nghi ngờ của Hà Tiêu rốt cuộc đã được chứng thực rồi, anh muốn dẫn cô đi một nơi.

"Đi đâu vậy?"

Trình Miển nắm bả vai cô, để cô nhìn sang màn hình điện tử ở đại sảnh mua vé: «Lần này chúng ta đi xe lúc 9h28, từ thành phố B đi hướng Chu Châu, cắt ngang Lạc Hà, em nói xem muốn đi đâu?"

Trong lòng Hà Tiêu đã có đáp án rồi, nhưng chỉ là cảm thấy quá đột ngột, hơi hơi khó tin: «Đại viện cũ?»

Trình Miển nhìn số tàu trên màn ảnh, «Anh nghe thông tin phá bỏ nhiều năm rồi, nghe cha anh nói lần này họ quyết tâm rồi. Tiểu Tiêu, lần này mà không đi có lẽ không thể thấy được nữa rồi."

Nhớ đến nơi đã cách xa nhiều năm, tâm tình Hà tiêu trở nên có chút khẩn trương, chỉ là như vậy có vội vàng quá không?

"Sao anh không nói sớm cho em biết còn chuẩn bị."

Nói sớm cho cô thì làm sao thấy cô vui về đây? Trình Miển gãi tay sờ mũi cô : «Đồ anh đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đi hai ngày thôi. Anh không có nhiều thời gian, chỉ có thể cho em những thứ này, hi vọng là em không ghét bỏ."

Cô làm sao có thể ghét bỏ đây. Hà Tiêu nhìn ánh mắt của Trình Miển, có cả sự vội vàng và áy náy, nhất thời cô đồng ý : «anh đi mua vé đi»

Thừa dịp Trình Miển xếp hàng mua vé, Hà Tiêu gọi điện thoại thông đồng với Chữ Điền nói dối cha mẹ. Cúp điện thoại, Hà tiêu lặng lẽ nghĩ : Không thể giấu diếm như vậy mãi được, đợi sau khi trở về cô quyết định sẽ thẳng thắn nói cho cha mẹ biết chuyện của anh và cô.

Đại viện cũ ở trong một thị trấn nhỏ ở phía bắc Lạc Hà.

Thị trấn này nằm trên đường Tần Hoài, khí hậu nam bắc hòa hợp, trồng nhiều tre trúc, từ xa nhìn lại giống như một rừng trúc rậm rạp sum suê. Thị trấn nhỏ này còn có hai hòn núi, cách đại viện quân khu không xa lắm, đi qua một sườn dốc và một con đường, cách khoảng mười bước chân là thấy được đường lên núi rồi. Đại viện cũ hướng ra ngoài con đường, cắt với thị trấn nhỏ tạo thành một ngã tư, thường có xe cộ đi qua, tạo thành một trạm trung chuyển nhỏ, xe cộ cũng sẽ dừng ở chỗ này. (editor : đoạn này ta chém đố, chủ yếu nói về phong cảnh ở trấn nhỏ- nhà cũ của anh chị)

Lúc Trình Miển và Hà Tiêu đến thì trời vẫn còn sớm, không có nhiều người lắm. Cả đêm không ngủ nên có hơi mệt mỏi, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy trên đỉnh núi không xa từng khoảng xanh mướt, không khí thoảng mùi hoa mới, trong nháy mắt Hà Tiêu đã tỉnh táo lại.

Trình Miển đứng ở phía sau, đợi khi cô quay đầu lại mới hỏi: «Em thấy thế nào?"

Hà Tiêu cười nói: «rất tốt, vô cùng tốt."

Đã khá lâu rồi, nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ này, rốt cuộc cô đã trở về rồi.

Hai người ăn sáng ở trạm trung chuyển, Trình Miển nói muốn tìm chỗ thay quần áo, Hà Tiêu đứng ở bên ngoài chờ anh, đợi anh đi ra lại phát hiện ra anh đã thay quần phục.

Cô đi lên phía trước, sửa sang lại cổ áo cho anh : «Sao anh không mặc thường phục nữa?"

"Nơi chúng ta đi là đơn vị quân sự, mặc thường phục không thích hợp cho lắm." Trình Miển cúi đầu nhìn cô, «Đi thôi, anh đã nhờ cha liên lạc qua một chút rồi."

Hà Tiêu hơi băn khoăn: «Sao lại làm phiền bác Trình, nếu không vào được thì đứng ở ngoài xem cũng được rồi mà."

"Đến cũng đã đến rồi, sao có thể không vào» Trình Miển khẽ cười mím, «Dù sao cũng là địa bàn của bộ đội pháo binh, có ông ra mặt cũng dễ dàng hơn."

Hai người đi học từ sườn dốc xuống, ở cuối con đường chính là đại viện quân đội pháo binh. Trong trí nhớ của Hà Tiêu, hai bên con đường này đều là đồng ruộng, phía dưới sườn núi là hai trạm gác, người bình thường không dễ qua, bởi vì người quân khu vực này đều hiểu, ở nơi này là một quân khu rất lợi hại đóng quân. Bây giờ nhìn lại, một nửa nơi này đã biến thành nhà ở, cũng không ít người đi lại.

Thay đổi, đúng là vẫn có thay đổi.

Hà Tiêu thờ dãi trong lòng, hỏi: «Tất cả nơi này vẫn thuộc lữ đoàn pháo binh sao?"

"Không hoàn toàn." Trình miển nói, "Đóng quân ở nơi này tương đương với một trung đội, có trách nhiệm canh gác và bảo vệ, bộ phận doanh trại dựa trên danh nghĩa cấp cho địa phương nhưng vì lữ đoàn pháo binh vẫn còn đóng quân nên chưa thể di chuyển."

"Nói cách khác, một trung đội này trên thực tế là vào vệ cả đại viện?"

"Không sai."

Đi gần mười phút, cuối cùng hai người đã đi đến cửa đại viện lữ đoàn pháo binh.

Trình miển lấy giấy chứng nhận sĩ quan đi theo lính gác ghi tên, Hà Tiêu đứng một bên, lặng lẽ quan sát cửa chính. Bên phải cửa chính thờ thổ địa đã bị phá hủy, khi đó mẹ Điền vẫn còn đi làm mấy tháng, cô không phải đi học, thường chạy tới nơi này ăn bánh bích quy, nói chuyện với lính gác. Lính gác thường không để ý đến cô nên cô đành tự chơi một mình ở cửa chính, dùng cục đá nhỏ khắc chữ trên cửa.

Nhìn dấu ấn loang lổ, Hà Tiêu lộ ra vẻ xúc động. Rốt cuộc cô cũng tìm được dấu vết cũ ở nơi này rồi, mặc dù là nhỏ bé, mỏng manh nhưng cũng đủ làm cho cô cảm động.

"Tiểu Tiểu?" Trình Miển đang gọi cô.

Hà Tiêu hỏi ngay: «Có thể vào trong không?"

"Có thể." Anh xách balo, kéo tay cô đi vào bên trong.

Dưới sự hướng dẫn của binh lính, hai người đến phòng tiếp khách cất đồ. Hà Tiêu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, doanh trại vẫn duy trì như lúc cô rời đi, chỉ có một ít thiết bị đã thay thế, hơn nữa dù những đồ kia có cũ nhưng cũng rất sạch sẽ. Không phải nói chắc chắn là công lao của ba chiến sĩ kia rồi.

Đội mấy người lính đi, Trình Miển quay lại hỏi Hà Tiêu: «Em có mệt hay không? có muốn nghỉ ngơi một chút trước không?"

Hà Tiêu lắc đầu: «Đi ra ngoài dạo một chút đi, em không thể đợi được nữa rồi."

Trình Miển gõ nhẹ trán cô: "Đi thôi!"

Ba phòng làm việc thêm khu ăn ở chỉ chiếm hai tầng nhà, còn lại là toàn bộ doanh trại đóng quân, quy định không có lệnh không thể mở. Hà Tiêu và Trình Miển cũng chỉ có thể nhìn từ bên ngoài vào.

Bọn họ đi dạo thông thả, vốn là muốn xem nhà cũ cùng vườn trẻ thì lại tiếc nuôi phát hiện nơi này đã bị phá hủy hoàn toàn, khu vực trung tâm cũng đổi thành kho thức ăn cho gia súc, có một chiếc xe tải chở phân bón đi ra đi vào. Khu nhà bên cạnh trạm xăng dầu cũng đã bị dỡ bỏ, chỉ còn lại vài khóm hoa, theo chiều gió bay phấp phới.

Hà Tiêu chỉ vào một đồng phế tích của khu nhà nói với Trình Miển: «Trước kia em ở khu này, tầng hai, cách trạm xăng dầu gần đây, lúc không có việc gì làm em sẽ nằm sấp trên ban công, có thể nhìn thấy bên trong trông hòa."

"Sao em không lấy về trồng? Nhìn như vậy không thích hơn sao?"

Hà Tiêu nhìn người bên cạnh không có chút thú vị gì, nói: «Em mới không thêm làm loại chuyện không thú vị này."

Trình Miển ồ một tiếng: "Thật sao? Sao anh nhớ là có người hái trộm hoa ở bên, về sau bị thủ trưởng phát hiện chạy trốn chết, đúng không nhỉ?"

Hà Tiêu hơi sùng sốt, nhớ đến chuyện này làm mặt quỷ nhìn Trình Miển: «Làm sao anh biết?"

Chuyện này xảy ra lúc cô còn rất nhỏ. Mùa xuân năm đó, Hà Tiêu cùng mấy bạn nhỏ chơi ở bên ngoài, đúng lúc phía trước doanh trại có một bồn hoa vừa nở, cô cùng một bé gái khác thừa dịp không có ai để ý đến chạy vào hái hoa. Hai người đang chơi vui vẻ, trời đã tối nên hai cô bé không để ý có một người đàn ông mặc thường phục đi về phía các cô, đợi đến khi hai người phát hiện thì người này hỏi các cô đang làm gì? Có biết tùy tiện hái hoa không phải là hành động tốt hay không? Cảnh vệ nghe tiếng cũng chạy đến, nhận ra người này lập tức chào thủ trưởng.

Hà Tiêu cùng cô bạn nhỏ tròn mắt, liếc nhìn nhau, vô cùng ăn ý quyết định: trốn!

Liên trưởng Trình ho nhẹ hai tiếng, về mặt vô cùng bình tĩnh, tuyên bố: «người bắt hai em hôm đó chính là cha anh."

Hà Tiêu bị ghen, đột nhiên mắt mở thật lớn: «Bác trình, phó tư lệnh Trình?"

"Nếu như không phải là cha anh tình cờ nói đến, thật đúng là khó tin, sao cha lại có thể gặp em lúc còn nhỏ. Đây chính là duyên phận.»Trình Miển nói, «Cho nên đời này em chỉ có thể gả cho anh, nếu không sẽ nói chuyện xấu kia ra ngoài."

Sao lại có kiểu trả đũa như vậy chứ? Hà Tiêu lờm anh một cái.

Trừ khu nhà bên ngoài thì trong đại viện vẫn giữ lại phần lớn các phòng. Rạp chiếu phim, sân bóng rổ, hội trường còn có kho hàng. Hà Tiêu nhìn những thứ này, chân chính nhớ lại giống như lúc còn bé. Giống như cô có thể ngồi ở sân bóng rổ, đêm kiến nhìn các chiến sĩ thi đấu vui vẻ, còn có thể đợi đến mùa đông cùng các chiến sĩ ném tuyết. Tháng tám hàng năm nghe đoàn văn công nữ tập hát, cùng các bạn nhỏ ở trong sân huấn luyện chơi xà đơn xà kép, đợi lão Hà tan việc rồi cùng ông về nhà.....

Lúc ấy bởi vì ham chơi, mùa hè năm nào cũng bị rách đầu gối, cô đều bị đưa đến phòng y tế bôi thuốc tím trừ độc, những lúc như vậy thường khóc âm ỉ lên. Bây giờ nghĩ lại, cô cũng cảm thấy loại vết thương đó cũng là một niềm hạnh phúc.

"Tiểu Tiểu?"

Trình miển chạm tay cô, Hà Tiêu hồi hồn, nhìn anh, cười nhẹ nhàng.

Đi dạo xong hơn nửa viện, bọn họ lại trở về điểm xuất phát. Nơi này có hệ thống các khu nhà, gồm cả đại viện quân khu và khu làm việc, từ đầu đến cuối theo thứ tự là khu thông tin, từ khu một đến khu năm là khu pháo binh, cuối cùng là khu đại viện. Ngoài ra còn có nhiều phân đội và căn cứ pháo binh, tất cả đều nằm trong thị trấn nhỏ này, còn nơi này là Bộ tổng Tư lệnh lữ đoàn pháo binh.

Hà Tiêu nhìn những khu nhà kia, nói: «Lão Hà từng nói, tân binh mới đến là ở khu thông tin, cũng chính là khu bên trái khu này. Đến thời điểm bộ đội thay quân, cha em nói ra quân, vào cơ quan làm việc, cũng chính là phía sau khu nhà này. Từ đầu đến cuối, duyên phận của cha em với đại viện này cũng chấm dứt."

"Anh nghe cha nói, chú Hà cũng đã ở nơi này vài chục năm "

"14 năm. Có thể nói, bao nhiêu tuổi thanh xuân cha em cũng hiến tặng hết cho bộ đội."

Trình Miễn cầm tay của cô, vuốt ve hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: «Làm lính không người nào không như vậy. Các chiến sĩ cũng hi vọng mấy năm tốt đẹp như thế thôi."

Hà Tiêu hơi giật mình nhìn anh, không biết sao anh lại hiểu được như vậy. Mà Trình Miễn nhìn cô, đột nhiên cười: «Bây giờ suy nghĩ một chút, tốt đẹp như vậy cũng không có mấy năm. Thật may mắn trước kia anh bị vứt bỏ đi, bây giờ anh lại tìm được em trở về rồi."

Nghe thế nào cũng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại như đâm vào trái tim Hà Tiêu. Cảm giác cả hốc mắt ướt át, cô vội vàng cúi đầu. Một lúc lâu sau, âm thanh nghẹn ngào lên tiếng: «Liên trưởng Trình, đừng tùy tiện kích động mọi chuyện chứ?"

Nghe ra lời của cô cũng là khẩu thị tâm phi, Trình Miễn cười vui vẻ, nụ cười của anh chói mắt, giống như mặt trời đầu hạ, rực rỡ giữa trưa hè.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bữa tối hai người ăn cùng với ba tiểu đội trú đóng ở đây.

Đến lúc này, Hà Tiêu mới gặp cấp trên của ba tiểu đội này. Không khác với suy nghĩ của cô, đó là một sĩ quan cấp bốn họ Hoắc. Nhìn bề ngoài đội trưởng Hoắc tầm 34-35 tuổi, thân hình cao lớn uy mãnh, làn da hơi đen, cười một tiếng liền lộ một hàm răng trắng.

Đội trưởng Hoắc gặp Trình Miễn thì hành lễ, ngay lập tức Trình Miễn đứng vững, đáp lễ lại. Khuôn mặt r ám nắng của đội trưởng Hoắc ngượng ngùng, có nhiều chiến sĩ ở đây nên anh không nói gì, sau khi ăn cơm xong lúc cùng đi ra ngoài mới nhỏ giọng nói với bọn họ: bọn họ đóng quân ở đây, ít khi gặp sĩ quan cấp cao, bỗng nhiên gặp nên có chút không quen.

Trình Miễn cười cười, không nói gì, ánh mắt nhìn Đội trưởng Hoắc có chút thay đổi.

Trước khi đến đây anh đã nghe ông Trình Kiến Minh nói, cuối năm lễ đoàn tên lửa sẽ bàn giao toàn bộ, toàn bộ sĩ quan của ba tiểu đội này sẽ được điều đến đoàn Kỹ Thuật Truyền Thông ở thành phố kế bên, đây cũng là đơn vị mà Tư lệnh phó Trình đã từng công tác. Mà Đội trưởng Hoắc, từ khi nhập ngũ vẫn đóng quân ở đại viện dành cho lão binh này, cuối năm nay là đến thời gian giải ngũ rồi.

"Là lão Hoắc tự mình yêu cầu."

Gần đến tối thì trời mưa, hai người đi dọc theo một con đường nhỏ làm bằng xi măng đi tới nhà khách.

Nguyên nhân thật ra thì rất đơn giản, đáng lẽ sĩ quan cấp năm trở lên đều cần người phục vụ. Phạm vi ngày càng mở rộng, thì người cần chăm sóc càng nhiều. Lão Hoắc ở đại viện này đã mười mấy năm, lại không có người nâng đỡ, nói một cách dễ nghe, nếu không phải ở đây cần người trông coi, có lẽ anh đã sớm lui. Hơn nữa, đội ngũ sĩ quan theo chân bọn họ bây giờ cũng chẳng còn ai.

"Trong quân đội mấy lão sĩ quan thường nói: bọn họ làm công việc ổn định, chúng ta làm việc tạm thời. Suy nghĩ một chút cũng thấy rất có đạo lý." Trình Miễn nói, "Đối với một cán bộ mà nói điều động công tác là một việc hết sức bình thường, công tác ở một chỗ sau khoảng 3 năm thì sẽ được điều động. Nhưng đối sĩ quan mà nói, không có nguyên nhân đặc biệt, thì từ khi nhập ngũ đến khi giải ngũ, chỉ có thể công tác ở một đơn vị mà thôi."

Hà Tiêu không hiểu: "Đổi đến nơi khác thì phải bắt đầu một lần nữa, so với về nhà, cũng sẽ có khó khăn. Hơn nữa, em thấy anh ta có nhiều tình cảm với đại viện này." Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẫm sau cơn mưa, cô nói, "Nếu có thể, em cũng muốn ở lại đây."

"Vậy cũng không được." Ngay lập tức Trình Miễn có phản ứng bật thốt lên, sau đó lại cười: "Nhưng mà anh tin rằng, cho dù như vậy, anh cũng vẫn gặp được em."

Quá tự tin với bản thân mình rồi.

Ánh mắt Hà Tiêu liếc nhìn anh, cũng không lên tiếng đã kích, chỉ nắm chặt bàn tay đang lôi kéo tay mình.

Trở lại nhà khách, Hà Tiêu mới cảm thấy thật sự là mệt, vào phòng vệ sinh kiểm tra máy nước nóng, thấy nước vừa ấm thì chuẩn bị đi tắm.

Lúc này Hà Tiêu mới nhớ tới mình không mang quần áo để tắm rửa, đang buồn phiền thì Trình Miển gõ cửa đưa tới một chiếc túi. Cách một cánh cửa, anh nhỏ giọng dặn dò: "Quần áo để thay đều ở bên trong đó."

Hà Tiêu đóng cửa lại, âm, đăm mở chiếc túi ra, lấy đồ vật ở bên trong ra ngoài. Một chiếc áo 3 lỗ màu xanh đậm và một chiếc quần sooc màu xanh lam là đồ dùng quần dụng tiêu chuẩn, chắc là của Trình Miển. Còn có hai món đồ dùng dành cho nữ, bởi vì chắc chắn đàn ông không mặc cái này.

Hà Tiêu liếc nhìn bộ nội y, ngay lập tức mặt đỏ như tôm luộc. Nhét đồ vào trong túi, cô mở cửa đi đến phòng vệ sinh, đúng lúc gặp Trình Miển đang bê một cái chậu vừa đi vừa hát đi vào đứng trước mặt cô, thấy cô đứng ở cửa với vẻ mặt phức tạp, vốn rất sững sờ, sau đó giật mình nhận ra: "Không vừa à?"

Cái gì không vừa cơ chứ? Thực sự Hà Tiêu chỉ muốn đi đến véo vào mặt của anh, nhưng cô vẫn nhịn xuống: "Em hỏi anh, ai chuẩn bị đồ vậy hả?"

Bản thân là người đàn ông độc thân 27 năm, Trình Miển cũng có chút không được tự nhiên: "Cái đó, chắc là giáo sư Triệu chuẩn bị."

Không thể tưởng tượng nổi, một đấng nam nhi như anh đi mua những thứ này. Hơn nữa, có mua cũng có thể bị nhỏ nha. Nghĩ như vậy, ánh mắt của Trình Miển không tự chủ bắt đầu nhìn linh tinh. Hà Tiêu nhạy cảm nhận ra, khép nhanh cổ áo lại, trừng mắt mắng anh: "Mắt không được nhìn linh tinh nhé!"

Bản thân liên trường Trình còn có chút chột dạ, nghe xong lời này không nhịn được vui vẻ.

Khi còn bé sau khi gây chuyện Phó Tư lệnh Trình thường xuyên phạt anh đứng, khi đó Hà Tiêu là học sinh của Triệu Tổ Uẩn, nếu không có ai ở nhà thì cô sẽ tới nhà bọn họ làm bài tập. Hai người bọn họ, một người bị phạt đứng ở góc phòng khách, một người ngồi bên bàn trà ở phòng khách làm bài tập.

Miệng không được phép nói, không thể làm gì khác hơn Trình Miển phải sử dụng ánh mắt trao đổi với Hà Tiêu, nhưng Hà Tiêu lại là một học sinh ba tốt, mắt cũng dính lên sách bài tập, cũng không nhìn anh một lần nào. Trình Miển rất gấp gáp, sau đó thì bị Phó tư lệnh Trình phát hiện, ông sẽ dùng những lời này để mắng anh.

"Anh không nhìn, được chưa?" Trình Miển nhắm mắt lại, "hai món đồ kia là anh chuẩn bị cho em, mặc dù đã cũ, nhưng anh đã giặt hai lần rồi, em không được ghét bỏ nhé."

Hà Tiêu liếc nhìn anh, rồi đi đến phòng tắm. Sau đó bên ngoài vang lên tiếng đóng cửa, chắc là Trình Miển đã bê chậu đi ra ngoài. Hà Tiêu thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn mình trong gương, mặt đỏ như vậy a~.

Nghĩ lại, phản ứng của cô hơi thái quá. Nhưng kể từ khi cô hiểu chuyện, những thứ nhỏ nhỏ của bản thân cô đều tự mua. Nguyên nhân chủ yếu không phải dậy thì không tốt nên xấu hổ, mà ngược lại, so sánh với đáng người, bộ ngực của cô sau khi trưởng thành thì có phần hơn người.

Thời gian ở đại học, khi đến phòng tắm chung, Hà Tiêu tình cờ nghe thấy bàn luận của mấy người xa lạ, mặc dù không có ác ý, nhưng vẫn là có chút khó chịu. Hơn nữa cơ thể dậy thì không cân xứng, khi đi mua áo lót cũng có chút phiền toái, bà Điền từng nói cô quá dễ ý rồi, vì không muốn nghe bà cầu nhàu, Hà Tiêu dứt khoát tự mình đi mua.

Đồ đang cầm trên tay, là lần đầu tiên có người đàn ông chuẩn bị cho cô.

Hà Tiêu cố gắng hết sức để kiềm chế cảm giác buồn bực, mở ra vòi hoa sen, tắm cực kì vội vã rồi nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Trình Miển đã tắm xong ở nhà tắm chung, đang ngồi ở trên mép giường uống nước, vô ý nhìn qua, thì thấy Hà Tiêu đi ra ngoài, bàn tay đang cầm cái cốc bị khựng lại. Nhìn cô một lúc rồi mới quay đầu đi, chợt uống thêm một hớp để che giấu yểu hân khẽ nhúc nhích.

Hà Tiêu lau xong đầu, quay người lại thấy Trình Miển vẫn còn ở đây, thuận miệng hỏi: "Vẫn chưa ngủ à?"

"Ngủ, tất nhiên phải ngủ rồi." Nét mặt Trình Miển có chút cổ quái, đứng lên rũ chăn trên giường ra, chuẩn bị đi ngủ.

Thấy thế Hà Tiêu sững sờ, vội vàng ngăn anh lại.

"Anh...anh ngủ ở đây à?" Sau khi nói câu này, sắc mặt Hà Tiêu khẽ đỏ, không biết là bị khí nóng hun hay có lí do khác.

Động tác của Trình Miển dừng lại một lát, nhìn cô một cái, lại vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

"Anh đi phòng khác vậy."

Anh đè ép âm thanh nói xong, giống như đang trốn tránh điều gì đó, trực tiếp mở cửa đi ra ngoài. Hà Tiêu nhìn đồ đạc của anh ở trên giường, chuẩn bị gọi anh lại, thì thấy anh xoay người quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Trình Miển không biết phải làm như thế nào: "Ban đầu chỉ yêu cầu Đội trưởng Hoắc có một phòng thôi."

Hà Tiêu bối rối, nhìn anh, ngây ngốc hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Trình Miển hít sâu một hơi, cứ như là đang đưa ra một quyết định trọng đại: "Anh đành phải đi chen lẫn cùng lão Hoắc vậy, một đêm thôi mà." Nói xong

Hà Tiêu vẫn còn ngẩn người, liền vuốt vuốt tóc của cô, "Lấy đồ đưa cho anh đi."

Hà Tiêu ồ một tiếng, xoay người lấy đồ đưa cho anh. Thấy anh đi luôn, cô mới lấy lại tinh thần, mở miệng gọi anh lại: "Trình Miến !" Cô chần chờ một lúc, nói với anh: "Nếu không, anh ngủ ở đây đi."

Về mặt Trình Miến hơi thay đổi, Hà Tiêu vội vàng bổ sung: "Em nói này, đã trẻ thế này, anh cũng đừng đi quấy rầy bọn họ, như vậy không tốt."

Tuy rằng bọn họ có hai người, nhưng lão Hoắc tự cho rằng cô là người nhà của anh. Bây giờ chia phòng ngủ, sẽ khiến nhiều người cảm thấy kỳ quái.

Giọng nói Trình Miến hạ thấp: "Không có việc gì đâu." Anh dịu dàng nhìn cô, "Định lực của anh cũng không tốt như em nghĩ đâu, dọa đến em thì sao?"

Hà Tiêu mở to hai mắt nhìn anh.

Trình Miến chau chau mày: "Em không tin à?"

Sau đó tầm mắt rơi vào trước ngực của cô, Hà Tiêu nhất thời tỉnh ngộ, phản ứng đầu tiên là đưa tay đẩy anh ra ngoài, nhanh chóng đóng cửa lại.

Trình Miến nhìn cửa chính đóng lại trong nháy mắt, cũng không tức giận, anh hắng giọng làm bộ nghiêm túc nói với người ở bên trong: "Đồng chí Hà Tiêu, mặc dù em nhẫn tâm cự tuyệt anh, nhưng anh muốn tặng cho em năm chữ. Đó chính là —— rồi sẽ có một ngày!"

Hiểu được chính xác toàn bộ câu nói mà Trình Miến không nói hết ra kia, bên trong truyền ra tiếng quát: "Đi ngay đi, anh là đồ lưu manh!"

Không sờ được thì đầu khâu treu đùa cô một chút cũng được chứ nhỉ?

Liên tưởng Trình vô cùng thỏa mãn mà rời đi.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Sáng sớm ngày thứ hai, ở thị trấn mưa từ nhỏ chuyển thành lớn. Tiểu đội trưởng Hoắc sáng sớm đã chuẩn bị xe xong xuôi, trực tiếp đưa Hà Tiêu và Trình Miến đi đến trạm xe lửa, miễn cho họ phải dừng ở trạm trung chuyển.

Trước khi đi, Hà Tiêu đứng trước doanh trại quay đầu nhìn lại đại viện cũ một lần, mưa to rơi xuống trên cây cao um tùm vang lên tiếng rào rào bên tai, dưới màn mưa trắng xóa, xa xa Hà Tiêu thấy bảng hiệu bãi tập ở phía cuối giờ lên. Chữ đỏ, nền trắng, được nước mưa rửa sạch càng hiện ra rõ ràng.

Doanh trại pháo binh.

Không biết bao lâu nữa nơi này sẽ toàn toàn thay đổi, Hà Tiêu cảm giác có chút thương cảm, nhưng cũng có chút vui mừng. Ít nhất thì cuối cùng nó vẫn sống trong ký ức của cô, chỉ cần nó đã từng có hình dáng như thế. Như vậy là đủ lắm rồi.

Hành trình bằng xe lửa trôi qua rất nhanh, từ Lạc Hà đến thành phố B dài 400km, trên đường chỉ dừng nghỉ năm lần, khoảng ba bốn giờ chiều đã về đến thành phố B. Trình Miến chỉ có hai ngày nghỉ, trước giờ cơm tối ngày chủ nhật thì phải về nhà, hơn nữa sư đoàn T và khu nhà của Hà Tiêu hoàn toàn cách biệt ngược hướng. Trình Miến đưa Hà Tiêu về nhà, rồi vội vàng chạy về quân khu.

Hà Tiêu đưa mắt nhìn anh rời đi, lúc vào cửa chính khu nhà mới nhớ đến cô có chuyện quên chưa nói cho anh biết.

Đội lần sau vậy, phải chọn thời điểm thật tốt. Trong lòng Hà Tiêu vui vẻ nghĩ.

Về đến nhà thấy trong phòng khách chỉ có mình lão Hà đang ngồi trên ghế salon đọc báo. Hà Tiêu thấy nhưng không thể trách ông. Lão Hà lớn tuổi rồi, không thích xem thời sự, dẫn theo học trò, đi bộ trong tiệm một vòng rồi quay lại nghỉ ngơi.

"Mẹ con đâu?"

Lão Hà liếc cô một cái, đưa tay chỉ gian phòng của cô.

"Ồ trong phòng của con?" Hà Tiêu tiện tay mở cửa phòng cô ra, thấy người ở bên trong ngáy ngẩn cả người, "Điềm Điềm, cậu... sao cậu lại ở đây?"

Chỉ Điền đang ngồi rầu rĩ, thấy Hà Tiêu như thấy cứu tinh, lập tức từ trên ghế nhảy lên. Nhưng chủ yếu là, nhớ tới bà Điền vẫn ngồi trên ghế, cô liền quay người nói với bà: "Di à, Tiểu Tiêu về rồi, con về trước đây."

Bà Diễm ngồi ở đầu kia cúi đầu đan áo len, không ngừng đầu chỉ ừ một tiếng. Chữ Diễm giống như được đặc xá vội vã chạy ra khỏi cửa. Hà Tiêu ngăn cô lại: “Không phải vội, mình tiễn cậu”

Chữ Diễm nhìn bà Diễm một cái, thấy bà không phản đối, liền nín thở cánh tay Hà Tiêu vội vã đi ra ngoài.

Đến ngoài cửa, Hà Tiêu nhỏ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì à? Sao cậu lại đến nhà mình?”

Chữ Diễm uất ức: “cậu làm như là mình tự đến vậy, là đi gọi mình đến.”

“Mẹ mình không có việc gì sao lại đi gọi cậu đến làm gì?”

"Còn không phải là vì cậu à?" Chữ Diễm lườm cô, «Minh hỏi cậu, lúc đầu đi cậu nói thế nào với mẹ cậu?"

Hà Tiêu suy nghĩ một lát: «Minh nói cậu tâm tình không vui, muốn mẹ cho mình đến nhà cậu hai ngày."

«Cậu có phải nói vì mình thất tình nên tâm tình không tốt, sợ mình nghĩ không thông nên phải đến nhà mình?" Chữ Diễm nói xong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về mặt tình ngộ của Hà Tiêu, không nhìn được bấm mặt cô, " Sáng hôm nay mẹ cậu gọi điện thoại đến, nói là để cho mình và cậu về nhà ăn trưa, bà gọi điện thoại cho cậu thế nào cũng không được, không thể làm gì khác hơn là gọi cho mình. Còn nói thất tình không có gì lớn, trên đời này không thiếu đàn ông, cần gì ở một thân cây treo cơ. Minh thật sự buồn bực, mình lúc nào thì thất tình vậy, Hà Tiêu, Hà đồng chí!"

Hà Tiêu có chút chột dạ. Nhưng thật ra khi bà Diễm hỏi Chữ Diễm có đúng là vì thất tình mà tâm tình không tốt hay không thì cô cứ như vậy thuận miệng trả lời tất cả, căn bản là không dám nói gì nhiều.

Chữ Diễm nắm nhẹ mặt Hà Tiêu, có chút hà hê: «Minh cũng không có cách nào khác, không tìm ta lý do, không thể làm gì đành phải thành thật khai báo rồi."

Lần này thì đến lượt Hà Tiêu rầu rĩ, nhưng mà cũng may là trước khi đi đến đại viện cũ cô đã quyết định mọi việc rồi. Hít sâu một hơi, Hà Tiêu đẩy cửa nhà ra.

Lần này cả cha và mẹ đều ngồi trong phòng khách, lão Hà ngẩng đầu nhìn cô hỏi: «Tiền Diễm Diễm về rồi sao?"

Hà Tiêu vâng một tiếng, ngồi xuống đối diện với cha mẹ, mở miệng nói: «Cha, mẹ, con có việc muốn nói."

«Không phải vội." Lão Hà cắt ngang lời cô, " Hai ngày này con đi đâu vậy hả? Cũng không nói cho Diễm Diễm, làm mẹ và cha lo lắng cả buổi chiều."

Hà Tiêu không nói được câu nào, lại nghe bà Diễm lo một tiếng, vì vậy đành thành

Lời cô vừa nói ra lão Hà cảm thấy ngoài ý muốn ồ lên. Người thì ông đoán được, nhưng địa điểm này.....

«Sao tự nhiên lại đi đến đó?"

Hà Tiêu hơi mím môi: «Con nghe người ta nói không lâu nữa đại viện cũ bị phá hủy. Lần này con đến cũng thấy các khu nhà đã bị phá đi một nửa."

«Ồ đó vẫn còn bộ đội đóng quân chứ?"

«Có ba tiểu đội cha ạ."

Lao Hà gật đầu, ánh mắt rõ ràng đảo không khuynh hướng. Lúc lâu sau mới cảm thán một tiếng, «Bao nhiêu năm không quay lại, không nghĩ là sẽ phải phá hủy."

«Hủy thì hủy đi! Giữ lại thì cũng có còn ai có thể ở cơ chứ?" Diễm Anh có vẻ không kiên nhẫn cắt ngang lời lão Hà, sau đó nhìn về phía Hà Tiêu, «Là con tự mình muốn đi, hay là thằng nhóc Trình Miển kia dụ dỗ con đi?" Nói xong không đợi Hà Tiêu trả lời, tự mình đưa ra kết luận, «Không phải hỏi nữa, chắc chắn là thằng nhóc đó.Khi còn bé nó cũng không dạy con học hành giỏi giang, toàn mang con điên khùng chạy khắp nơi, vì thế cũng bị lão Trình đánh cho bao nhiêu lần, cũng không thay đổi. Sao bây giờ cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi, mà sao vẫn như vậy cơ chứ?"

Mặc dù đúng là Trình Miển đưa cô đi, nhưng Hà Tiêu nghe mẹ nói như vậy vẫn cảm thấy không được thoải mái: «trước đây con đã muốn đi rồi, Trình Miển cũng biết chuyện này. Vừa đúng lúc có hai ngày nghỉ nên chúng con mới đi. Chuyện này thì có gì mà không tốt đâu ạ? Hơn nữa con cũng đã lớn rồi, không phải là lúc nào cũng chạy theo anh ấy làm loạn."

«Vậy tại sao con không nói thật cho chúng ta biết, còn cùng Chữ Diễm nói dối cha mẹ ? Còn không phải là vì sợ mẹ biết?"

«Ai bảo con sợ!" Hà Tiêu không để ý đến ánh mắt của lão Hà, cứng cổ nói: «Bây giờ con nói cho mẹ biết, con và Trình Miển đang quen nhau ạ."

Diễm Anh kinh ngạc, há to miệng nhìn Hà Tiêu.

Lời đã nói ra, không thể thu lại, Hà tiêu cảm thấy chuyện này nhất định phải nói rõ ràng: «Còn bây giờ mẹ cũng biết hết chuyện rồi, về sau mẹ đừng ép con đi xem mắt, cũng đừng giới thiệu đối tượng cho con nữa."

Nói xong cô đứng lên, quay về phòng, chỉ còn lại bà Điền và lão Hà ngồi nhìn nhau.

Điền Anh: «Lão Hà, ông nghe rõ Tiểu Tiểu mới nói gì không?"

Lão Hà cũng vừa tỉnh lại: «à, Tiểu Tiểu nói là con bé có đối tượng rồi, tôi thấy qua hai năm nữa là có thể gả đi rồi."

Lộn xộn gì chứ ! Điền Anh nổi giận, quát cho ông bốn chữ: «Tôi không đồng ý!"

Vốn là Hà tiêu muốn tìm một cơ hội thích hợp để Điền Anh gặp Trình Miến một chút, nhưng hôm nay thấy thái độ mẹ như vậy, cô cảm thấy chuyện này mình có hơi nóng vội rồi.

Chuyện này cô không muốn nói cho Trình Miến, nhưng mà anh còn biết nhanh hơn cô tưởng, vì Chữ Điền không cẩn thận nói lộ ra chuyện này, mặc dù chỉ nói có một chút nhưng anh là một người thông minh như vậy, suy nghĩ một chút là đoán ra ngay.

Giữa trưa ngày hôm sau, lúc Hà Tiêu đang làm thêm giờ thì nhận được điện thoại của Trình Miến. Lúc này chuyện kia đã trôi qua hơn hai tuần rồi, bây giờ là giữa tháng sáu, thời tiết bắt đầu nóng lên, máy điều hòa ở trung tâm đã bắt đầu hoạt động, mỗi phòng làm việc đều để nhiệt độ rất thấp. Hà Tiêu không dám ngủ trưa, sợ bị cảm lạnh.

«Sao anh lại gọi vào giờ này? Bây giờ là giờ nghỉ trưa mà?"

«Không có chuyện gì đâu." Âm thanh Trình Miến hơi thấp, nghe có chút căng thẳng. «Hai ngày hôm nay ở trên phái người xuống kiểm tra, bọn anh đang vội ứng phó."

«xong chưa ạ?"

«Xong rồi." Trình Miến cười, «cuối cùng cũng dành ra được chút thời gian gọi điện thoại cho em, nhớ anh không?"

Cô thực sự muốn vươn tay qua đầu bên kia điện thoại nheo lỗ tai của anh, không muốn anh hài lòng, cô định không lên tiếng.

«Hà Tiêu?" Trình Miến nhất quyết không buông tha cho cô, «Rất cuộc là có nhớ anh không?"

«Không thèm!"

Cô rút tay vào ống tay áo ngoài, nói bằng giọng mũi. Nghe giống như có chút làm nũng. Trình Miến ngay lập tức cười tươi: «Đội hôm nào rảnh rồi, anh còn dẫn em đi chơi."

Hà Tiêu thẹn quá hóa giận: «Trình Miến!"

Trình Miến nhìn ánh mặt trời chói chang ở bên ngoài, hé mắt: «Giống như chỉ đạo viên Từ nói, bây giờ anh cực khổ như vậy tất cả đều là vì tìm vợ, đợi lúc nào anh tích lũy đủ thì em chuẩn bị theo anh đi!"

Hà Tiêu bị trêu ghẹo đã quen bình tĩnh nói: «Trình Miến, anh biết em phát hiện ra điều gì không ? Em nhớ trước đây Đinh Ngụy đã nói anh một câu, là câu gì?"

«Thằng bé đó nói da mặt anh và xe tăng bọc thép đều có độ dày như nhau, pháo chống xe tăng đường kính năm mươi milimet bắn cũng có thể bị bắn ngược trở về. " Trình Miến rất nghiêm túc nhớ lại, sau đó ho một tiếng. " Nhưng thằng bé còn nói, da mặt không dày cũng không được, nhất là chuyện tìm vợ. Bây giờ suy nghĩ một chút thật đúng là bái phục nó biết nhìn xa trông rộng."

Hà Tiêu cười đến không thở nổi, có chút khổ sở. Cô biết Trình Miến biết chuyện kia, nhưng anh vẫn như vậy, không nói câu nào. Nguyên nhân anh là một người ần nhẫn, hay là anh vì cô ?

" Trình Miến. . . »Hà Tiêu thấp giọng gọi, lại nghe bên kia có người gọi anh, hình như xảy ra chuyện gì, nên hỏi : «Sao vậy?"

Trình Miến bỏ điện thoại ra một lát, , sau đó nói cho cô biết:«Đột nhiên xảy ra chút vấn đề, anh đi xem một chút, lát nữa sẽ gọi điện lại cho em "

Hà Tiêu đành nuốt xuống lời định nói:«Tốt."

Sau khi buộc phải ngắt điện thoại, Trình Miến nhìn về phía Triệu Tiểu Quả hỏi: «Có chuyện gì xảy ra?"

Triệu Tiểu Quả chạy trốn thở không ra hơi: «Liên Trường, năm, tiểu đội năm có một Binh đang náo loạn cảm xúc, tiểu đội trưởng bảo tôi gọi Liên trường qua xem một chút."

«Náo loạn chuyện gì?"

Trình Miến khẽ nhíu mày, vội sai bước đi lên trước.

Không ít người vây quanh cửa tiểu đội năm, Trình Miến đến gần mới phát hiện tiểu đội năm trong kí túc đang rối loạn lên, bàn ghế ngổn ngang, trên đất

còn một đồng đồ vật vứt khắp nơi, Mấy binh lính tiểu đội nằm dưới sự chỉ huy của tiểu đội trưởng đang áp chết binh lính gây chuyện, dùng dây thừng ở túi đeo lưng trói người đó lại, cậu lính kia đang còn mặc đồng phục bị trói như vậy nhưng vẫn liều mạng xông ra ngoài.

Ánh mắt Trình Miễn lạnh lùng, gọi tiểu đội phó hỏi: «xảy ra chuyện gì? lại loạn thành thế này?"

Tiểu đội phó nhúc nhủ đứng trước mặt Trình Miễn: «Liên trưởng, chúng tôi không có biện pháp nào xử lý binh lính này."

Chuyện là như vậy.

Sau khi thôi còi rồi giường buổi sáng, cậu lính này vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, tập thể dục buổi sáng cũng không dậy. Tiểu đội trưởng đã hỏi thì cậu ta nói có chút không thoải mái. Sau khi ăn sáng xong, cậu ta tìm tiểu đội trưởng xin nghỉ muốn về nhà. Tiểu đội trưởng hỏi nguyên nhân nhưng không nói.

Cậu lính này mới nhập ngũ được ba bốn tháng, là tân binh. Tiểu đội trưởng không có quyền, cũng không có lá gan đồng ý cho cậu ta ra ngoài một mình, huống hồ đến lí do cũng không nói, yêu cầu này đương nhiên là phải bác bỏ. Đầu tiên cậu lính này không nói gì, sau đó còn tìm tiểu đội trưởng ba bốn lần, đến lần thứ năm tiểu đội trưởng không nhìn được chỉ có thể nói với anh ta : xin nghỉ, được, tôi không có quyền đồng ý nhưng có thể báo lên cấp trên. Nhưng mà cậu cũng phải cho tôi có lý do chứ?

Cậu ta không nói gì, buổi sáng lãnh đạo đến kiểm tra, buổi trưa thừa dịp lúc mọi người đi nghỉ, định thu dọn đồ đạc chạy trốn, mới trốn được đến nhà vệ sinh, đang định trèo ra thì bị bắt được. May người bắt được cậu ta là cùng một tiểu đội, nên ép cậu ta trói về tiểu đội. Ý muốn đòi về nhà vẫn chưa dứt được, tiểu đội trưởng ngăn thế nào cũng không được, vẫn như cũ muốn về nhà.

Trình Miễn nghe xong liếc nhìn đám người đang náo loạn kia, không khỏi nâng cao âm lượng quát: «Tất cả dừng lại cho tôi! Náo loạn như vậy còn ra cái gì nữa?"

Mấy cậu lính kia không dám buông tay, chỉ sợ người chạy mất. Tiểu đội trưởng tiểu đội năm thở hổn hển nói: «Liên trưởng, cậu ta muốn bỏ chạy."

Trình Miễn vạch đám người ra, nhìn thấy cậu lính kia đã bị trói thành cái bánh chưng rồi, quả thật là vừa tức vừa buồn cười: «Các cậu đã trói thành ra như vậy còn chạy cái gì mà chạy? Buông tay cho tôi."

Cái người bị trói kia tên là Tôn Nhữ Dương, cậu ta nằm trên giường gãy giữa kịch liệt, nhìn đáng vẻ thì có đến một trăm sợi dây thừng trói cậu ta thì cậu ta cũng tránh thoát được.

Vừa nhìn rõ là ai Trình Miễn liền có cảm giác nhức đầu. Là kiểu sống trong đại viện vào tòng quân, loại lính này lúc ngoan ngoãn nghe lời thì vô cùng tốt, một khi đã náo loạn thì đúng là vô cùng đau đầu,

Trình Miễn giữ chặt bờ vai cậu ta, thấy cậu ta muốn tránh khỏi tay mình thì không khỏi tăng thêm lực: «Dừng động!"

Tôn Nhữ Dương thấy là Liên trưởng đến thì biết mình nhất định không ra ngoài được rồi, cả người buông lỏng xuống, không còn chút khí lực.

Trình Miễn vỗ mặt cậu, nói: «Xảy ra chuyện gì?"

Tôn Nhữ Dương nhắm mắt lại, âm thanh rất thấp khó chịu nói: «Liên trưởng, ngài đừng hỏi, bây giờ tôi chỉ muốn đi ra ngoài."

«Không phải là không cho cậu ra ngoài, Nhưng cậu muốn xin nghỉ, thì cũng phải nói rõ nguyên nhân, đây chính là kỷ luật."

«tôi quên con mẹ nó cái gì kỷ luật, ông đây hiện tại muốn đi ra ngoài!" Tôn Nhữ Dương nổi giận gầm lên một tiếng, nếu không phải là cậu ta bị trói, đoán chừng nhân cơ hội đó tấn công Trình Miễn.

Trình Miễn cũng không tức giận, chỉ giơ tay lên gọi Triệu Tiểu Quả: «Đi hỏi tổng đài điện thoại nhà phó Tham Mưu trưởng Tôn quân khu B, nói tôi có chuyện tìm ông ấy."

Tôn Nhữ Dương mắt mở to: «Ngài dám tìm ông ấy?"

Trình Miễn lạnh nhạt nhìn cậu ta: «Tôi bây giờ đã không có cách nào nói chuyện với cậu rồi!"

Tôn Nhữ Dương tròn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm Trình Miễn. Trình Miễn cũng không tránh né chút nào, rồi xoay người cất bước đi, đột nhiên nghe tiếng âm từ phía sau lưng, anh quay lại nhìn, thì ra Tôn Nhữ Dương muốn đứng lên nhưng lại bị ngã dưới mặt đất.

Nhìn cậu ta phí sức lực từ dưới đất đứng lên, Trình Miễn thở dài, báo mọi người trong phòng đi ra ngoài, anh muốn nói chuyện riêng với cậu ta một lát.

Trình Miễn đỡ Tôn Nhữ Dương lên, còi trói cho cậu ta. Tiểu đội trưởng trói người rất kỹ thuật. không quá chặt nhưng cũng không thể thoát được

Tôn Nhữ Dương sững sờ nhìn động tác của anh, đến khi đôi tay được tự do, cảm xúc đột nhiên tụt dốc, vùi mặt vào lòng bàn tay: «Liên Trưởng, tôi không muốn làm bộ đội như thế này nữa. "

«tại sao?"

«Không có ý nghĩa. ở đây mỗi một phút cũng không có ý nghĩa gì, tôi không thích bộ đội, không có cách nào miễn cưỡng làm chuyện mình không thích."

«Vậy sao lúc đầu còn tham gia?"

«Là cha tôi." Tôn Nhữ Dương ngẩng đầu lên, lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình. «tôi không nghĩ đến cha sẽ không cho tôi đến. cả đời cha tôi đều lãng phí ở nơi này, quanh năm suốt tháng cung chỉ về được vài lần, mẹ tôi là người gốc nghèo mới đi theo cha. Bây giờ còn người con gái nào nguyện ý gả cho người đàn ông như vậy chứ?"

Trình Miển nghe lời nói của cậu ta, trong lòng có một cảm giác uất nghẹn: «đừng nói với tôi, cậu không muốn làm lính là vì bạn gái cậu đá cậu?"

Đôi mắt với ánh mắt muốn giết người của Liên trưởng, Tôn Nhữ Dương cảm thấy nếu mình nói đúng thì chắc chắn sẽ phải chết tại chỗ.

Trình Miển lại hỏi: «Cậu muốn đi ra ngoài, có phải là muốn hẹn bạn gái không?"

Tôn Nhữ Dương sợ hãi, gật đầu.

Trình Miển hít sâu một hơi: «coi như là vì vậy cậu nói thẳng ra không phải là xong sao. Sao phải làm thành như vậy??Hoang đường! Hồ đồ!" Nói xong câu cuối, anh đã không tìm ra được từ gì để hình dung cảm giác lúc này.

Tôn Nhữ Dương bị giáo dục như vậy, tính khí thiếu gia cũng nổi lên, mặt đỏ bừng, nói lý để bảo vệ quyền của mình: «Chuyện như vậy ai mà nói ra được chứ? Liên trưởng, ngài biết tôi và bạn gái đã qua lại mấy năm không? Sáu năm, quay đầu lại cô ấy lại muốn chia tay với tôi!"

Sáu năm cái mông ấy! Tôi đuổi theo bạn gái của tôi bảy năm, bảy năm chưa từng gặp mặt, không phải là vẫn bình thường đó sao?

Trình Miển muốn mắng anh ta như vậy nhưng rốt cuộc là vẫn nhịn được, giữ vững tác phong của Đại đội trưởng: «Vì sao? Vì sao lại muốn chia tay với cậu?"

Cảm giác của Tôn Nhữ Dương vô cùng đau đớn: «Cô ấy nói người cô ấy đợi không phải là tôi mà là người kia."

«chuyện này với chuyện làm lính thì có quan hệ gì?"

Tôn Nhữ Dương chột dạ: «Nếu không phải là vì ở quân khu, tôi có thể đôi mắt với cô ấy nói chuyện rõ ràng ngay bây giờ."

Trình Miển cảm thấy hai mươi mấy năm tu dưỡng tích lũy của mình trước mặt Tôn Nhữ Dương hoàn toàn vô dụng rồi, anh đi qua đi lại mấy vòng, dừng lại, liếc nhìn Tôn Nhữ Dương, nói: " Cậu xuống đây với tôi."

Anh đưa Tôn Nhữ Dương đến phòng làm việc, gọi điện cho sĩ quan hậu cần, khai báo với anh ta vài câu, rồi nói với Tôn Nhữ Dương: «Tôi để cho cậu ra ngoài, đúng lúc sĩ quan hậu cần cũng muốn ra ngoài mua một ít đồ, cậu ngồi xe cậu ta. Nhưng tôi có một yêu cầu, cậu phải đi cùng sĩ quan hậu cần, cậu thấy sao?"

Nhớ đến thân hình vạm vỡ của sĩ quan hậu cần, Tôn Nhữ Dương có hơi không tình nguyện, nhưng không còn cách nào, đành gật đầu đồng ý.

«Đi chuẩn bị đi, trước giờ cơm tối phải quay về."

Tôn Nhữ Dương quay người đi, ra đến cửa bị gọi lại.

Tôn đồng chí nhìn mặt Liên Trưởng với hi vọng ngàn vạn lần ngài đừng lật lọng, Trình Miển cười: «không phải vội, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết một câu." Anh nói, "Nhớ, cậu muốn giữ lại vĩnh viễn đều là người đáng giá để giữ."

Tôn Nhữ Dương gật đầu một cái, nhớ tới chuyện gì, cẩn thận hỏi: «Liên trưởng, văn thư chưa gọi điện thoại cho cha tôi chứ?"

«Cậu còn có mặt mũi dám hỏi!"

Trình Miển cảm quyền sách lên, làm bộ muốn đập cậu ta, Tôn Nhữ Dương vội vàng chạy trốn.

Chạy rất nhanh.

Trình Miển cười bất đắc dĩ, nhìn kế hoạch đánh lâu dài, không khỏi cảm thán một câu: So với chiến tranh còn khó hơn, chính là tình yêu rồi.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Còn khoảng một tháng nữa thì đến lễ ra quân, đột nhiên đảng ủy của sư đoàn ban bố xuống dưới một mệnh lệnh. Mồng một tháng tám năm nay sẽ không có đoàn văn công xuống biểu diễn ăn mừng, nên tất cả các tiết mục đều do các đơn vị tự mình chuẩn bị để tiến hành hội diễn tại sư bộ, địa điểm ở nhà khách 1/8.

Mệnh lệnh này vừa đưa ra, sư đoàn T lập tức náo nhiệt. Trong bộ đội không bao giờ thiếu người, hơn nữa trong những người ở đây có không ít người có tài năng, mãi mới có một chương trình giải trí, tất nhiên bọn họ sẽ dũng cảm tranh giành. So sánh với các doanh khác, doanh trình sát lại cực kì yên tĩnh.

Nhìn thấy các anh em trong liên đội đang kêu trời gọi đất, người luôn luôn thích lấy tình chế động chỉ đạo viên Từ cũng đứng ngồi không yên, một hôm sau khi kết thúc huấn luyện, túm lấy Trình Miễn hỏi "Lão Chu cùng lão Mã có ý gì, chẳng lẽ năm nay doanh chúng ta không có tiết mục à?"

Trình Miễn vừa tắm xong, lau tóc nói: "Cấp trên trong doanh trại có ý muốn chúng ta tự mình chuẩn bị."

"Không được rồi." Chân mày Từ Nghi nhíu lại, gõ gõ cái bàn, "Từ giờ đến lễ diễn tập cũng không còn bao nhiêu ngày."

"Không cần vội." Trình Miễn quay đầu lại cười cười, "Chuẩn bị một tiết mục không phải là vấn đề, phải tìm ra ý tưởng mới mới là điều khó khăn."

Từ Nghi ồ một tiếng, hứng thú hỏi: "Minh thấy cậu có sự chuẩn bị rồi, nói một chút xem nào?"

"Minh nhớ năm ngoái có một đoàn kịch nói tới biểu diễn, phản ứng của các chiến sĩ cũng không tệ."

Kịch nói? Từ Nghi khẽ trầm ngâm: "Ý kiến không tồi, nhưng có đủ thời gian không?"

"Vây thì rút ngắn thời gian lại, nửa giờ là đủ. Bây giờ không phải là cái gì cũng dạy bỏ túi sao? Chúng ta sẽ dùng kịch bản bỏ túi." (Chẳng biết bỏ túi là gì nữa @@)

"Cũng được." Từ Nghi gật đầu một cái, "Nội dung sẽ thể hiện những ý tưởng mới, nếu nội dung về lịch sử hay lịch sử quân đội chắc các chiến sĩ đều không thích, vậy sáng tác một đề tài mới đi."

Trình Miễn thuận nước đẩy thuyền: "Vây giao toàn quyền cho cậu phụ trách nhé."

Chỉ đạo viên Từ mỉm cười: "Cậu dự định như thế từ trước rồi phải không? Minh với cậu đều xuất thân nhà binh, cậu không viết được chẳng lẽ mình viết được? Minh có thể chịu trách nhiệm ghi chép, công việc của đoàn kịch, giám sát cái gì cũng được, viết kịch bản truyện thì cậu tìm người khác đi." Thấy Trình Miễn muốn nói gì đó, anh vội ngăn lại, "Được rồi, mình sẽ chờ cậu ở cuộc họp, mình đi trước đây."

Trình Miễn thấy không ngăn được anh, trực tiếp mắng chỉ đạo viên Từ một câu: "Lợi cho cậu quá nhỉ?"

Mắng thì mắng, vẫn còn ít chuyện phiền toái cần phải giải quyết.

Trình Miễn neho mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, ở trong đầu tính toán một chút, mở điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Hà Tiêu. Bên kia Hà Tiêu đang trên đường về nhà, nhận được điện thoại nghe anh nói xong, không nhịn được kinh ngạc hỏi ngược lại: "Anh muốn em viết kịch bản sao? Em không làm được đâu?"

Trình Miễn đút tay vào túi quần, nghiêng người dựa vào cửa sổ: "Đừng khiêm tốn. Trước kia em làm bài tập ở nhà anh, anh không chỉ một lần nghe giáo sư Triệu khen em viết văn rất hay."

"Đó là viết văn, nó có giống với kịch bản đâu? Anh đừng có ngốc."

Nghe giọng nói của cô, Trình Miễn không nhịn được cười: "Không nói đùa mà, anh tin tưởng em, Tiểu Tiểu."

Xuống xe buýt, ngay lập tức xung quanh an tĩnh lại, Hà Tiêu cẩn thận suy nghĩ một chút: "Nhưng em phải viết cái gì hả?"

"Tùy em." Chỉ sợ có người không kiên nhẫn, nên liên trường Trình yêu cầu hết sức phóng khoáng.

Hà Tiêu do dự một chút: "Anh để em suy nghĩ một chút."

Cúp điện thoại, Hà Tiêu bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Đúng là Trình Miễn nói không sai, tài văn chương của cô không tồi, từ tiểu học đến lớp mười một trung học, văn của cô trở thành văn mẫu không biết bao nhiêu lần, lên đến đại học, cũng từng viết tiểu phẩm cho hoạt động của lớp, đã từng viết bản thảo. Tuy nhiên đây là chuyện lâu lắm rồi, bây giờ muốn cô cầm bút viết, quả thật có chút khó khăn.

Ăn xong cơm tối, sau khi giúp lão Hà rửa chén xong, Hà Tiêu nhanh chóng chui về phòng, bắt đầu "sáng tác". Đầu tiên lên mạng tìm mấy kịch bản mẫu, bài nào bài này đều có cùng nội dung, chẳng có gì mới mẻ cả.

Đóng trang web, Hà Tiêu nhìn phía máy vi tính ngẩn người, trong đầu là một mảnh trống không. Chợt điện thoại để ở bên cạnh vang lên, Hà Tiêu cầm lấy

rời đọc, là tin nhắn rác, để điện thoại di động sang bên cạnh, cô đi tới máy đun nước gần đó rót cho mình một cốc nước, đang uống nước thì trong đầu thoáng qua một ý tưởng.

Hà Tiêu đứng bất động tại chỗ, chờ bản thân nhớ rõ được ý tưởng, thì nhanh chóng ngồi trước máy vi tính, lách cách gõ bàn phím. Thỉnh thoảng dừng lại để suy nghĩ một chút, rồi lại nhanh chóng tiếp tục, sau một tiếng gõ gõ cô đã nhanh chóng viết được hai tờ.

Rút gọn ra dàn ý, Hà Tiêu lấy điện thoại di động nhắn tin cho Trình Miễn. Sau khoảng nửa tiếng chờ đợi, bên kia mới có tin nhắn trả lời: "Đang đi họp ở sư bộ, xem qua dàn ý, anh và chỉ đạo viên Từ đều cho rằng nội dung rất độc đáo và thú vị, mới lạ mà không bị cứng nhắc. Đặc biệt có ý kiến muốn nhấn nhủ tới tổ chức: Hãy cố gắng hơn nữa nha!"

Đọc xong cái tin nhắn này, ngay lập tức Hà Tiêu có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đắc ý của liên trưởng nào đó khi viết ra những chữ này, quyết định nhấn lại hai chữ: "Biến đi."

Sau khoảng hai ngày miệt mài, Hà Tiêu đã viết xong ý chính của kịch bản, sau đó gửi tin nhắn cho Trình Miễn: kịch bản viết khá ổn rồi, bao giờ thì anh xem được, cho chút ý kiến.

Bên kia hồi âm: mười giờ sáng, em chờ anh ở cửa chung cư nhé.

Hà Tiêu xem đồng hồ, bây giờ là tám giờ sáng. Bên ngoài nhà cực kì yên tĩnh, lão Hà đã đi ra ngoài với bà Điền, trong nhà chỉ còn một mình cô, haizz, Hà Tiêu cảm thấy may mắn, cúi đầu trả lời Trình Miễn: được, em chờ anh.

Thật ra tối hôm qua Trình Miễn đã xin nghỉ về nhà, do thời gian quá muộn nên chưa gặp Hà Tiêu. Sáng nay dậy cực kì sớm, bữa sáng cũng không ăn định ra khỏi nhà luôn, nên bị giáo sư Triệu thô lỗ lôi đến bàn ăn. Tranh thủ lúc anh ăn điểm tâm thì ném cho anh một chiếc chìa khóa xe.

Trình Miễn có chút kinh ngạc nhìn mẹ mình: "Gi vậy ạ?"

"Xe của ba con ở nhà đó, có phải con có chuyện đặc biệt cần dùng xe không, lấy xe đi đi."

Trình Miễn cầm chìa khóa xe, không nín được cười: "Mẹ, ngài biết rõ con sáng sớm ra ngoài để gặp Hà Tiêu rồi à?"

Thấy tâm ý của mình bị cười nhạo, Giáo sư Triệu then quá hóa giận: "Cầm đồ rồi mau cút đi cho mẹ."

Trình Miễn ôm Giáo sư Triệu một cái rồi chạy bộ đến nhà để xe trong viện. Vào bên trong thì đột nhiên dừng lại trước một chiếc việt dã màu đen, khiếm tốn lại không thiếu khí phách, so sánh với chiếc xe Jeep của lão Chu, chiếc xe trước mắt này có cấp bậc hơn hẳn. Ngay lập tức Trình Miễn có thể hiểu dụng ý của Giáo sư Triệu, lái xe này ra ngoài, tăng thể diện nha!

Tùy tiện mở cửa xe, Trình Miễn chính thức khởi hành, không bao lâu thì đến cửa tiểu khu nhà Hà Tiêu. Nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ.

Vẫn có chút nóng lòng, Trình Miễn than nhỏ một tiếng, lấy điện thoại di động ra vội vàng gọi điện thoại cho Hà Tiêu, nhưng khi anh vừa nhập xong số điện thoại thì thấy ở bên ngoài có người gõ cửa sổ xe. Ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy hai người khiến anh ngồi nghiêm chỉnh lại theo bản năng.

Bởi vì hai người ở ngoài xe của chính là cha mẹ của Hà Tiêu—— Hà Húc Đông và Điền Anh.

Trình Miễn tắt điện thoại di động, lập tức xuống xe. Nhanh chóng sửa sang lại trang phục, anh hắng giọng chào hỏi Hà Húc Đông và Điền Anh: "Chào bác trai bác gái, cháu là Trình Miễn."

Lão Hà ồ một tiếng, há hê nói với Điền Anh: "Bà xem, tôi không hề nói sai, chàng trai này chính là Trình Miễn. Mặc dù mấy năm rồi không gặp, nhưng vẫn có thể nhận ra được."

Bà Điền đẩy kính mắt trên mũi một cái, tỉ mỉ quan sát Trình Miễn một lúc, thấy anh hơi khản trương. Sau đưa giỏ thức ăn cho Hà Húc Đông, nói với ông: "Lão Hà, ông đi chỗ khác đi một lúc đi, tôi nói chuyện với cậu ta một chút."

Nghe vậy, Trình Miễn và lão Hà đều sững sốt.

Lão Hà đưa mắt ra hiệu cho bà, để bà đừng làm loạn. Bà Điền giả vờ tức giận đẩy lão Hà, sau đó lại dận dò, "Bảo ông đi thì đi đi, đừng vội lên lầu."

Trình Miễn hiểu ngay lập tức, nhìn bóng lưng lão Hà biến mất ở đầu hành lang, anh Tiểu Tiểu với Điền Anh, lễ phép hỏi: "Bác gái, chúng ta đi đâu nói chuyện ạ?"

Điền Anh nhìn anh một cái: "Đi tới phía trước một đoạn thôi."

Trình Miễn mời Điền Anh lên xe, lái xe đến một gốc cây to cách chung cư khoảng 100m thì dừng lại, tắt máy. Điền Anh ngồi ghế bên cạnh tài xế, thỉnh thoảng quan sát anh, nhất là bộ quần trang của anh.

"Đi nhớ năm ấy khi ba Tiểu Tiểu chuyển nghề, con mới đi học ở trường quân sự? Hiện tại, mới bảy tám năm thôi mà đã là Thượng úy rồi. Con từ đơn vị công tác đến đây à?"

"Bây giờ con là liên trưởng của doanh trình sát ở quân khu B thuộc binh đoàn T. Đang ở ngoại ô thành phố B, đi xe mất khoảng hai giờ đồng hồ ạ."

"Vây cũng không xa lắm." Điền Anh điều chỉnh tư thế ngồi, "Nhiều năm không gặp, thật vất vả hôm nay mới gặp lại con, di nên nói chuyện vui vẻ với con. Nhưng mà Trình Miển à ——" bà nhìn anh, "Di không làm như thế được."

"Không sao ạ." Nét mặt Trình Miển bình tĩnh và ôn hòa, giống như biết trước bà muốn nói gì, "Có chuyện gì di cứ nói đi ạ."

Không hiểu sao, nhìn anh, Điền Anh lại cảm thấy không nói ra nổi. Chuẩn bị thật lâu, bà mới chậm rãi mở miệng: "Trình Miển, di không đồng ý con và Tiểu Tiểu ở chung một chỗ. Làm bạn bè thì có thể, nhưng đi xa hơn, di không thể đồng ý."

Trình Miển im lặng một lúc, rồi sau đó lại nhỏ giọng hỏi: "Tại sao ạ?"

"Bởi vì di chỉ có Tiểu Tiểu là con gái duy nhất, di không muốn, cũng không thể nhìn nó chịu khổ sở."

Trình Miển nhìn thẳng về phía trước, hai tay đặt ở đầu gối chậm rãi nắm chặt: "Di, con sẽ không như vậy."

"Đừng nói sớm như vậy. Về sau nó có chịu uất ức hay không, không phải do con làm chủ. Đừng quên, con còn khoác trên mình một bộ quân trang!"

Nghe được câu này, Trình Miển có chút kinh ngạc: "Di phản đối con, bởi vì con là một quân nhân sao?"

"Không sai." Nét mặt Điền Anh rất nghiêm túc, "Di không muốn con gái của mình làm quân tẩu, nếu có thể, di hi vọng nó sẽ cách xa chỗ đó."

Trình Miển cảm thấy khó hiểu: "Di ——"

"Di biết con không hiểu lí do." Điền Anh cắt đứt lời của anh, "Từ nhỏ con đã lớn lên ở đại viện bộ đội, lại là con trai, có thể con không thể hiểu được. Nhưng con hỏi mẹ con xem, bà ấy có thể hiểu rõ được tất cả."

"Con chưa từng nghe thấy mẹ con oán trách gì cả."

"Đó là do mẹ con hiền lành. Mấy năm ở cùng đại viện, di rất khâm phục bà ấy, có lúc nghe bà ấy nói chuyện, cũng rất hâm mộ. Từ khi còn bé điều kiện gia đình con đã tốt, mẹ con cũng không quá vất vả khi chăm sóc con, không giống như di, khi bác Hà của con phục vụ quân đội ở bên ngoài, di chỉ có thể chăm sóc Tiểu Tiểu một mình, thời gian đáng buồn đó, di thật sự không muốn nhớ lại."

"Di, con hiểu ý của di." Trình Miển nói, "Chỉ là tình huống bây giờ không giống như trước, con tin tưởng, con sẽ không để Tiểu Tiểu chịu khổ như vậy."

"Bảo đảm không không có tác dụng chàng trai ạ." Điền Anh thở dài, "Bây giờ con ở thành phố B, nhưng nếu một ngày nào đó con phải chuyển đi thì sao? Tiểu Tiểu có muốn đi cùng với con hay không? Nếu như đồng ý thì công việc của nó sẽ như thế nào? Nó mang thai thì sẽ làm thế nào? Đứa bé xảy ra chuyện mà con không ở nhà, chúng ta lại không thể tới chăm sóc thì phải làm sao? Nếu như nó không đi cùng, các con cứ cách xa nhau như vậy à?"

Những câu hỏi đưa tới nhanh chóng, Trình Miển không nhịn được phải im lặng.

"Đừng cảm thấy những chuyện này sẽ không xảy ra, con đang trong quân đội, nếu muốn lên trên, những điều này đều không tránh được. Nhìn ba con mà xem, trong nhà cũng không phải là không có người, nhưng phải truyền chuyển công tác bao nhiêu lần mới đến được vị trí ngày hôm nay. Con và ông ấy có gì khác nhau chứ? Hơn nữa, quân đội là đâu? Di ở đó chờ đợi mười mấy năm thấy rất rõ ràng, nói khó nghe một chút, đó là nơi người ta phải chịu lạnh lẽo. Di biết con có bản lĩnh, cho dù chỉ dựa vào bản thân thì công tác đến khi về hưu cũng không phải là vấn đề. Nhưng mọi việc chỉ sợ vạn nhất, nếu quả thật có chuyện gì, con để Tiểu Tiểu chăm sóc bản thân như thế nào? Trình Miển, chuyện như vậy ngay cả trong suy nghĩ di cũng không muốn." (Mạn Nhi: thương anh Trình đẹp trai quá. Chưa gì đã bị mẹ vợ đánh đòn phủ đầu :P không biết anh sẽ làm thế nào để được lòng mẹ vợ đây)

Giọng nói bị dừng lại, trong xe rơi vào bầu không khí an tĩnh khiến người ta hít thở không thông.

Một lúc sau, Trình Miển mới nhỏ giọng mở miệng, âm thanh hơi khàn: "Di, con không nghĩ nhiều như vậy, cũng cảm thấy không cần suy nghĩ nhiều như vậy. Con yêu cô ấy, như vậy là đủ rồi."

"Đó là suy nghĩ của thanh niên các con. Chẳng qua những điều này là di nghĩ cho các con." Điền Anh nghiêm mặt không nhìn Trình Miển, "Không nên trách di ích kỷ, những lời này di không có cách nào nói với Tiểu Tiểu, bởi vì nó không nghe lọt, vì vậy con nên nói cho nó biết đi."

Nói xong Điền Anh xuống xe ngay lập tức.

Trình Miển duy trì tư thế ngồi im lặng ở trong xe, cho đến khi sống lưng cứng ngắc, mới hơi thả ra lỏng cơ thể. Ở bên ngoài ánh nắng ngày càng chói chang, mặc dù hơi nóng bị ngăn cản ở bên ngoài, nhưng anh vẫn có chút nôn nóng.

Anh đã suy nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân tại sao anh không được đồng ý, lại không hề nghĩ tới những điều này, anh cũng không có cách nào thay đổi những lí do này.

Lo lắng trong lòng giống như cái động không đáy không ngừng mở rộng, Trình Miển dựa vào thành ghế, trong chốc lát cảm thấy có chút mơ màng.

Hết Chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Ngồi trên xe khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, âm thanh gõ cửa xe lại vang bên tai.

Trình Miễn khôi phục lại tinh thần, nhìn về phía người gõ cửa sổ. Hà Tiêu đứng bên ngoài nhìn thấy phản ứng của anh thì sợ hết hồn, hai mắt mở to, chỉ cửa sổ xe của anh. Trình Miễn hạ cửa sổ xuống, nói với cô : " Lên đây đi, ở bên ngoài rất nóng. "

Hà Tiêu đi vòng qua ngồi vào cạnh ghế lái : " Đây là xe của ai thế ạ ? không giống cái lần trước anh đi. "

Trình Miễn giơ tay vuốt lông mày : " Của Phó tư lệnh Trình, sao vậy?"

"Không tệ." Hà Tiêu ngừng đầu đánh giá xung quanh. «Anh cho xe tiến lên phía trước một chút, chúng ta có thể ngồi trong xe nói chuyện. "

Trình Miễn chậm rãi khởi động xe, lái xe đến chỗ cách chung cư hai con đường, tìm một chỗ yên tĩnh dừng xe lại. Trong lúc đó Hà Tiêu luôn sờ túi, đợi xe dừng hẳn mới đem một tập bản thảo và một cây bút ra đưa cho Trình Miễn.

" Thủ trưởng xem qua, có ý kiến gì cứ nói. "

Nhận ra được tâm trạng Hà Tiêu rất tốt, điều này thể hiện rất rõ ràng, không cần nói cũng biết.

Trình Miễn nhận tập bản thảo, sờ mặt cô, cười nhẹ nhàng. Tựa tay lật mấy tờ, sau đó khép lại : «Cứ như vậy đi, anh tin tưởng em. "

«Mới nhìn một chút đã nói tin tưởng em. " Hà Tiêu nhìn anh, nhưng cũng không thèm truy cứu. «Em chỉ có năng lực làm như vậy thôi, anh cảm về nghiên cứu thêm một chút, nếu không hợp thì có thể thay đổi. "

" tốt " TRình Miễn nhìn cô, đáp ứng ngay lập tức.

Cuối cùng Hà Tiêu cũng phát hiện ra Trình Miễn hình như có chút không bình thường rồi, bởi vì nói ít lời như vậy thực sự không phải là tác phong của anh.

" Sao vậy ? Tâm trạng không tốt sao ? "

" Không có ", Trình Miễn dứt khoát phủ nhận, giơ tay vuốt mái tóc dài của Hà Tiêu. " Anh chỉ sợ em mệt mỏi mà thôi. "

" Cũng đâu có mệt mỏi gì. " Hà Tiêu cười, nghiêm túc nói. «Em chưa nói với anh sao ? trước khi vào đại học mong muốn của em chính là khoa Trung Văn, sau này do không đủ chỉ tiêu nên lại bị chuyển đến chuyên ngành khác, cả ngày bận công việc, học tập, rất ít có thời gian đọc sách, em còn muốn viết gì đó. "

Quả thật Trình Miễn chưa nghe cô nói đến chuyện này, không khỏi hỏi : «Trường nào ? "

" Một trường học rất bình thường, không đáng để nhắc đến. "

" Sao lại thế ? Cô giáo Triệu nói em từ nhỏ đến lớn đều học rất tốt. "

" Học tập tốt thì có ích gì chứ. " Nhắc tới đoạn bóng tối ngày đó, Hà Tiêu dù che giấu đến mấy cũng không giấu được vẻ tiếc nuối trong giọng nói, «Trước kì thi tốt nghiệp trung học ba tháng, em bị bệnh chán học rất nghiêm trọng. "

Học kỳ hai lớp mười hai, vì nguyên nhân mất ngủ và bệnh viêm khớp, Hà Tiêu chuyển đến gần trường học. Khi đó chỉ cách thời điểm thi tốt nghiệp trung học khoảng hơn một trăm ngày, tất cả học sinh đều tập trung học tập trong không khí đề nén khẩn trương đặc biệt, Hà Tiêu chuyển đến ngày thứ hai thì tiến hành thi năm cấp trong một tháng»

Tiến độ học tập không được liên tục, Hà Tiêu hầu như không có sự chuẩn bị, phó mặc đi thi, thành tích ngược lại dự đoán của mọi người, cả năm cấp đều đứng đầu.

Chủ nhiệm lớp lúc ấy vô cùng vui mừng, Khả Đồng bạn cùng lớp với cô bị áp lực rất lớn vì chuyện này. Cô ấy vốn là bạn cùng bàn ở năm đầu tiên, vì chuyện này đã không nói chuyện với cô, hơn nữa nhưng lúc cô chăm chỉ học tập thì lại nói mấy câu chế cười cô, những bạn học khác nhìn thấy cô cũng rất ít khi chào hỏi cùng cô, hầu như không có ai xem cô tồn tại.

Sau đó Hà Tiêu không chịu nổi sự dằn vặt của bạn cùng bàn cô tự mình ngồi lên bàn đầu, bỏ qua tất cả không khí học tập quý giá, nhin đến khi thi tốt nghiệp trung học. Chính vì vậy, thành tích dĩ nhiên là không tốt.

" Sau đó em suy nghĩ, có lẽ lúc đầu tất cả mọi người đều không sai, mọi người đều vì áp lực của kì thi tốt nghiệp trung học làm điên lên. Thế nhưng khi nhận được kết quả thi, lúc ấy em không nhận được đã khóc to một trận. "

" Em có ghét các bạn học đó không ? " Trình Miển nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

" Tiếc hơn nữa, là em không đậu được trường em muốn học, một năm liền còn không có dũng khí quay lại. "

Nhận ra Hà Tiêu có chút thương cảm, Trình Miển cố ý trêu đùa cô : «Anh nhớ, lúc ấy cô giáo Triệu hỏi khi lớn lên em sẽ học trường nào, em luôn nói là Thanh Hoa. Chính tai anh nghe mà ngứa cả răng, bởi vì sau đó cô giáo Triệu luôn kéo lỗ tai anh nói : Nhìn xem con bé Tiểu Tiểu kia thật là chí khí ! "

Hà Tiêu đúng là bị anh làm cho vui vẻ, véo nhẹ lên mặt anh : «lúc nào mà em nói thi đậu trường Thanh Hoa ? Em chỉ nhớ là nói muốn thi Bắc Đại. "

Trình Miển nhân cơ hội cầm tay cô : " Dù sao cũng hợp thành một. "

" Theo ý của anh hợp thành một, dù sao cái gì anh cũng không biết. "

" Không biết cái gì ? "

Hà Tiêu muốn rút tay mình lại, nhưng không rút được, không thể làm gì khác hơn đành quay mặt đi : «Làm sao anh biết hết được ? Lúc đó trường em muốn học nhất không phải là Bắc Đại, cũng không phải Trung Văn, từ khi biết anh thi đậu, em cũng muốn thi trường giống anh, đó chính là trường quân đội. "

Trình Miển sững sờ. Hà Tiêu liếc anh, cặp mắt ửng hồng, giống như chiếc kim đâm vào lòng anh, khiến anh đột nhiên tỉnh táo lại, ôm lấy cô.

Đầu tiên Hà Tiêu còn có chút gầy dựa, nhưng sức ôm của anh quá lớn, cô đành từ bỏ, vùi mặt trong ngực anh.

"Thật xin lỗi." Trình Miển hôn xuống mái tóc của cô, âm thanh khàn khàn nói .

Hà Tiêu dùng sức lắc đầu. làm sao có thể trách anh ? Là cô làm không tốt.

Nhưng Trình Miển vẫn tiếp tục nói xin lỗi, vì chỉ có anh biết vì sao. Anh đã từng nghĩ cô có phải cứ như vậy quên anh rồi, nhưng anh không biết trong quá khứ những năm đó, cô vẫn còn vì anh mà sống vai cổ gồng. Thậm chí vừa rồi anh cũng vì lời của Điền Anh nói mà cảm thấy tương lại của bọn họ quá mong manh. Trình Miển cảm thấy cô không nói đó là lỗi của anh, nhưng anh đúng thật là tên khốn kiếp.

Một lúc lâu sau, Trình Miển mới buông tay ra.

Hà Tiêu bình tĩnh lại, cảm thấy lúc này thật là quá xấu hổ không chịu nổi, để che giấu cô ngẩng đầu trốn mắt nhìn Trình Miển : " Anh thật đáng ghét, sao tâm tình anh không tốt, lại cũng phải khiến cho em cũng khó chịu ? "

Trình Miển cười, cười đặc biệt hài lòng: "Tâm ý tương thông, đồng chí Tiểu Tiểu, điều này chứng minh em đã yêu anh"

Hà Tiêu không nhận được lại nhéo anh một cái.

Trình Miển phóng xe như bay, nhanh chóng quay lại khu vực trinh sát.

Vừa đến cửa chính đã gặp hai sĩ quan hậu cần, hai người lên tiếng chào anh, lúc đi qua Trình Miển còn gọi lại hỏi : «Chuyện Tôn Như Dương xử lý như thế nào rồi ? "

«không nhắc đến nhưng mà chắc chắn là có chuyện tốt rồi. " Sĩ quan hậu cần cười híp mắt, «Hôm đó cô bé kia đi cùng mẹ mình, ba người nói chuyện trong quán cà phê hơn một giờ, lúc đi ra hai người rất thân mật, mẹ cô bé còn tưởng tôi là người thân của Tiểu Tôn, lôi kéo tôi hỏi có đối tượng chưa, còn nói trong nhà có người thân thích chưa kết hôn. "

Trình miển: ". . . . . "

Về đến kí túc xá, Trình Miển cầm bản thảo Hà Tiêu viết đưa cho chỉ đạo viên Từ đang xem sách : " Đây là bản thảo sơ lược, cậu xem một chút đi, rồi cho nhận xét. "

Từ Nghi ừ một tiếng, thấy anh lại muốn đi ra ngoài, không khỏi hỏi : " Cậu đi đâu vậy ? "

Liên trưởng Trình không quay đầu bỏ lại hai chữ : " Học hỏi kinh nghiệm ! "

Tinh thần Tôn Như Dương thấp thòm đi vào phòng sinh hoạt, Trình Miển đang ngồi một bên viết gì đó, thấy cậu ta đi vào, nhắc tay lên ý bảo cậu ta ngồi xuống.

«Cậu với bạn gái bây giờ thế nào ? "

Tôn Như Dương kinh ngạc nhìn, đáp: "Hai chúng tôi tốt vô cùng."

"tốt thế nào?" Trình Miễn cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Tôn Nhữ Dương có chút không hiểu nhìn anh, không biết nên trả lời như thế nào. Trình Miễn cũng ý thức được bản thân hỏi như vậy không thích hợp lắm, nắm bút trong tay lại, bỏ đáng về Đại đội trưởng xuống, hỏi : «Sao cô ấy lại muốn chia tay với cậu ? "

"chuyện này, còn có thể là gì nữa à, chính là chê tôi trong thời gian này coi thường cô ấy, dễ dàng một chút là tốt rồi. " Tôn Nhữ Dương ngược ngược nói : «À, tôi cũng phải cảm ơn Liên Trường anh. "

" Tôi nghe sĩ quan hậu cần nói cậu đã gặp cha mẹ cô bé rồi, bọn họ có phản đối các cậu kết giao không ? " Trình Miễn thành khẩn hỏi

Tôn Nhữ Dương cảm thấy Liên trường hôm nay có hơi lạ lùng, nhưng không dám không trả lời vấn đề của cấp trên : «Liên trường, nói thật, với thân phận trước mắt là tân binh, cha mẹ cô ấy nhất định là không đồng ý. Cũng may là tôi còn có cách, "

"Nói nghe một chút?"

Tôn Nhữ Dương vỗ ngực một cái: "Tôi nói với cha mẹ cô ấy, tôi cả đời này cũng không làm tân binh. Sang năm tôi sẽ thi trường quân đội, sau này sẽ làm sĩ quan. "

Trình Miễn: ". . . . ." Anh không muốn nói cho cậu ta biết, cho dù thành sĩ quan, cũng không nhất định là có tác dụng.

Trình Miễn cào mái tóc, phát tay ý bảo cậu ta có thể đi.

Tôn Nhữ Dương không yên tâm, trước khi đi còn hỏi : «Liên Trường, sau khi tôi tốt nghiệp rồi có thể giống như ngài không ? "

Nhìn ánh mắt mong đợi của cậu ta, Trình Miễn không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc trả lời : «Trên nguyên tắc, thì chính là như vậy. "

Tôn Nhữ Dương thỏa mãn đi ra ngoài, Trình Miễn ném chiếc bút trong tay, toàn thân buông lỏng ngã vào ghế. Nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, tự giễu cười một tiếng : cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, thật đúng là không được !

Thân là quân nhân, Trình Miễn không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Thời gian trước, khi kết thúc huấn luyện không bao lâu, đại đội có một chiến sĩ trong lúc thi hành nhiệm vụ gặp tai nạn giao thông, tử vong tại chỗ. Đồng chí ấy cuối năm nay định giải ngũ, chuyện xảy ra khiến không khí trong đại đội vô cùng thấp.

Bởi vì có liên quan đến xác định trách nhiệm và tiền bồi thường, hơn hai tháng mới có kết quả làm rõ chuyện này. Sau khi lấy được tiền bồi thường và tiền cứu trợ sau chết người nhà các chiến sĩ sẽ mang tro cốt của họ về quê. Suy nghĩ đến vấn đề cha mẹ chiến sĩ kia đã già, doanh trại quyết định cử Trình Miễn và tiểu đội trưởng của chiến sĩ lúc còn sống hộ tống bọn họ về nhà, hơn nữa doanh trại và đại đội cũng trích ra một phần tâm ý, để Trình Miễn giao cho cha mẹ chiến sĩ kia.

Đi đi lại lại cũng hết gần một tuần, vừa quay lại đại đội chưa đến hai ngày, các trinh sát cùng các binh lính lại phải ra ngoài đường phố dẹp loạn. Chuyện đánh người diễn ra đúng lúc Trình Miễn đang đi họp tại sư bộ, lúc này anh bị doanh trưởng Mã gọi về, Từ Nghi đang xin nghỉ về nhà cũng vội vàng quay trở về.

"Có chuyện gì xảy ra?" Trình Miễn xuống xe, thấy Phó Liên trưởng Ngô đứng ngay cửa doanh trại, anh mở miệng hỏi.

Lão Ngô luôn cười híp mắt, bây giờ cũng không cười nổi : «Là thằng nhóc Trương Lập Quân, khuya ngày hôm trước uống nhiều quá, đánh nhau với người ta. Mà thằng nhóc này cũng là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nhưng xuống tay có hơi ác. Người nhà bọn họ cũng có chút bản lĩnh, tra ra sư đoàn chúng ta, hiện tại lãnh đạo lớn nhỏ đều biết chuyện này, đang thương lượng biện pháp xử lí. "

Trình Miễn nhướn mày, không nói hai lời đi vào phòng làm việc của lão Mã.

Lão Mã chính vì chuyện Trương Lập Quân gây ra cục diện rối rắm này khiến cho ông phải nghe điện thoại đến sứt đầu mẻ trán, thấy Trình Miễn đi vào, tính tình cũng không dễ chịu hơn chút nào. Lúc này ông cầm lấy một tập tài liệu, muốn đánh về phía anh : «Xem cậu dẫn dắt binh lính tốt quá !

Trình Miễn cũng biết là lão mã đang nổi nóng, tạm thời không dám giúp Trương Lập Quân xin tha thứ, chỉ hỏi : " kết quả như thế nào à ? "

«Kết quả ? Kéo đi bán chết ! " Lão Mã phát hỏa xong, ngồi vào trong ghế, thấy Trình Miễn còn ngược ngược đứng tại chỗ thì hừ một tiếng, nói, «Trình Miễn cậu dạy dỗ lính thật là tài cao mặt lớn nhì, dạy dỗ người ta một trận là được rồi, có cần phải đánh đến vào bệnh viện mới dừng tay không ? "

"Doanh trưởng, ngài không biết tình huống lúc đó." Trình Miễn nói, "Mấy ngày nay đại đội chúng tôi vừa có một chiến sĩ hy sinh, là đồng hương của Trương Lập Quân, cùng một nơi, giao tình rất tốt, trong lòng không vui nên mới quá chén. "

" Cậu đừng thay cậu ta kiếm cớ ! Tôi có thể hiểu tâm tình cậu ta, nhưng nhưng người bị cậu ta đánh không hiểu, người ta không đồng ý hòa giải, chuyện này không có cách nào khác giải quyết ! "

Trình Miễn cũng không dám nhiều lời, sau khi ra ngoài trực tiếp đến phòng tạm giam. Trương Lập Quân Chính bị giam ở bên trong, đã sớm tỉnh rượu, mặt mày thần thần nhìn chằm chằm bức tường .

Trình Miễn đứng trước mặt cậu ta, vốn là muốn giáo huấn cậu ta một trận, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng chán nản, nên anh nhin xuống: "có biết cậu đem

người ta đánh cho thành cái dạng gì không?"

Trương Lập Quân ngẩng mặt lên nhìn anh, thấy rõ một tia ánh sáng toát ra từ đôi mắt dài : «Dù sao cũng không chết được. "

"Hồ đồ." Trình Miễn nhỏ giọng quát lớn một câu, hai tay chống bên hông, xoay người đứng quay lưng về phía cậu ta, "Người nhà này có chút thế lực, chuyện không tốt lắm. Mấy ngày này trong sư đoàn đang đàm phán với bọn họ, chuyện như vậy nếu có thể đề thì nhất định đề. Bây giờ tạm thời cậu cứ ở đây, tự kiểm điểm bản thân "

"Biết." Trương Lập Quân cười , "Cùng lắm thì cuối năm đi."

Trình Miễn hoàn toàn không muốn cùng cậu ta nói chuyện, trừng mắt liếc một cái, đóng cửa lại đi ra.

Trương Lập Quân trên đường về doanh trại cùng người ta đánh nhau, ngày đó cậu ta xin nghỉ đi ra ngoài, tâm tình không tốt đi đến tiệm cơm nhỏ ở ven đường uống rượu giải sầu, uống nhiều quá, lúc trở lại cũng đã vượt quá thời gian trả phép, đang đi bộ ở trên đường, lúc đi đến trạm xe buýt thì nhìn thấy một người đàn ông đứng trước một sạp trái cây hùng hùng hổ hổ, chân còn thì thình thoảng đá xuống. Trương Lập Quân đi qua hỏi chủ cửa hàng, mới biết người đàn ông này lái xe đâm đổ một thùng trái cây, hẳn ta còn muốn chủ cửa hàng bồi thường tiền, còn bị đàn ông kia mắng chửi ngao không chán đường. Trương Lập Quân vốn là muốn cùng tên đàn ông kia nói đạo lý, nhưng hai người cũng uống quá nhiều, nói được vài câu đã đánh nhau, kết quả là gây ra chuyện lớn này.

Tên đàn ông kia bị gãy bốn cái xương sườn, Trương Lập Quân cũng bị đánh sưng mặt và một số chỗ. Theo lý thuyết tên đàn ông kia thua dẹt chuyện , cũng không đáng phải đề ý, nhưng trong nhà tên kia có bản lĩnh, chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng biết, chưa đến một ngày đã điều tra ra được Trương Lập Quân và phiên hiệu quân đội của anh, trực tiếp tìm đến sư đoàn, vừa bắt đầu nói chuyện đã không có ý định dàn xếp ôn hòa..

Lão Mã tức giận cũng là chuyện có lý, sau khi ra ngoài ông gọi Trình Miễn và Từ Nghi vào phòng làm việc, mắng: "Khinh người quá đáng!"

Trình Miễn và Từ Nghi liếc mắt nhìn nhau, hỏi "Trong sư đoàn có ý kiến gì ạ?"

Lão Mã mặc dù tức giận, nhưng năng lực của ông có hạn, muốn giúp cũng không giúp được.

"Người bị đánh kia có người nhà làm trong chính phủ, ở thủ đô, huyện như vậy sư đoàn không áp xuống được, chỉ có thể cho ý kiến. Vốn là định xử phạt nặng một chút là xong nhưng bên kia không đồng ý, nói nếu không chớ họ câu trả lời hải lòng thì họ sẽ kiện lên phía trên, không tin không đem được Trương Lập Quân vào phòng giam."

Từ Nghi suy nghĩ một chút: "Chuyện này nếu thật sự muốn giải quyết như vậy, chưa chắc bọn họ đã thắng."

Lão Mã chỉ là lắc đầu một cái: "Một khi liên lụy đến địa phương, rất nhiều chuyện nói tốt cũng không được."

Ba người rầm rập một hồi, sau trình miễn mở miệng hỏi: "Doanh trưởng, ngài cứ việc nói thẳng đi, trong sư đoàn quyết định gì ạ."

Lão Mã thờ dãi: "Năm nay Trương Lập Quân cũng đã hoàn thành hai khóa phải không? Còn muốn lưu đội, sợ rằng không dễ dàng."

Trình Miễn ánh mắt rét lạnh: "Đề cho cậu ta đi? Trong doanh đoạn thời gian trước nhưng mới vừa xuống thông báo nói muốn sang năm đưa cậu ta và hai binh khác đi học tập."

"Chủ yếu là vì ảnh hưởng xấu. Chiến sĩ của chúng ta, đã không về doanh trại, còn uống rượu say cùng người ở trên đường đánh nhau, chuyện này truyền đi vốn không dễ nghe. Còn nữa , Trương Lập Quân không biết nặng nhẹ, vừa ra tay liền đem người ta đánh đến bị thương cấp mười. Vốn là một chuyện rất đơn giản, đến nước này, mâu thuẫn không muốn thẳng cấp cũng khó !"

"Vậy cũng không đến nỗi ——"

"Phải không chuyện đó!" Lão Mã cắt đứt lời của anh, "Nhưng vấn đề này không phải do tôi và cậu định đoạt!"

Trình Miễn còn muốn nói thêm, nhưng nhìn về mặt khó xử của lão Mã, anh đành nuốt lời nói lại.

Sau đó, trình Miễn lại tìm lão Mã và lãnh đạo trong sư đoàn mấy lần. Lão Mã bị anh làm phiền gần như hỏng mất, cuối cùng không đợi anh mở miệng, xua anh ra ngoài nói: "Cho dù không xảy ra sự việc này, thì cuối năm Trương Lập Quân cũng không ở lại bao lâu. Bây giờ mượn chuyện này, trên danh nghĩa chỉ nhớ điều lớn hơn, đến cuối năm đề cậu ta đi, ai dám nói là vì chuyện đánh nhau ? tóm lại chuyện này đến đây coi như xong, nếu chuyện này động tĩnh quá lớn, nói không chừng còn có liên quan đến cả tôi và cậu, TRình Miễn, cậu nghĩ cho rõ ràng !"

Cuối cùng vẫn là Trương Lập Quân tới tìm anh.

"Liên trưởng, thôi. Bản thân tôi cũng có lỗi, hơn nữa nếu không có chuyện như vậy, thì lúc đó tôi cũng chuẩn bị giải ngũ." Trương Lập Quân nói, «thân thể mẹ tôi không được tốt, tôi phải trở về cưới vợ cùng cô ấy chăm sóc bà. Hiện tại, đồng hương của tôi cũng hy sinh ở quân đội, bây giờ đến cha mẹ của anh ấy, tôi cũng phải cố gắng tận tâm."

Trình Miễn suy nghĩ khuyên cậu ta đừng có vội , nhưng đáng về Trương Lập Quân cũng không hề vội vàng, ngược lại thì rất bình thản và bình tĩnh. Có thể thấy được, cậu ta thật sự muốn đi.

Trình Miễn nói không ra lời, phát tay một cái, để cho anh ta đi về. Một thân một mình đứng dưới ánh mặt trời chói chang, quay về chỗ lão Mã vừa nói với anh câu nói kia: "Không nên quá cố chấp."

Không nên quá cố chấp?

Trình Miễn hít mắt nhìn ánh mặt trời, khẽ tự giễu.

Đầu óc của anh hình như đúng là bị trục trặc rồi, nhưng trong lòng có đông lực, khiến anh không muốn khuất phục như vậy. Đối với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Gần tới 1/8, sự chú ý của mọi người trong sư đoàn cũng chuyển dời đến lễ ăn mừng. Truyện của Trương Lập Quân cũng không còn có người nhắc tới, nhưng mà hai vị thủ trưởng doanh trình sát lại cảm thấy rất bất khoan, âm thầm đi tìm cậu ta nói chuyện.

Doanh trình sát đã tập luyện kịch bản rất nhiều lần, Trình Miễn vẫn loay hoay không có thời gian đi xem thử, trước khi chính thức diễn một ngày, nhân vật nam trung đội trưởng Giang Giang Hải Dương đưa ra kháng nghị với anh, yêu cầu liên trưởng đến kiểm tra.

Trình Miễn và Từ Nghi rút thời gian cùng đến xem qua, mà nam chính bởi vì có mặt lãnh đạo, khẩn trương quá độ, giẫm tuột cả váy váy ngắn của nữ chính, cuối cùng kết thúc bằng đoạn tiểu cô nương mắng Trung đội trưởng Giang một câu lưu manh, nhắc váy chạy trốn.

Tại khán đài các chiến sĩ tặng trung đội trưởng Giang một loạt tiếng vỗ dài, Trình Miễn ngồi ở phía sau, cũng không nhìn được cười, tâm tình lo lắng nhiều ngày qua khẽ chuyển biến tốt.

Sau khi kết thúc, anh chấp tay đi tới phía hậu trường, nói với Giang Hải Dương: "Cậu như thế mà được à? Tôi nhắc nhở cậu một câu, sáng mai đã phải biểu diễn rồi đây."

Giang Hải Dương cau mày ủ dột búi tóc: "Lần đầu mà, liên trưởng anh phải tin tưởng em, đây là lần đầu nên thể hiện thất thường!"

Trình Miễn chau chau mày, nét mặt kia rõ ràng đang nói: tin được cậu mới là lạ.

Thư kí Từ đứng phía sau vỗ dài: "Nhưng mà đây là đại biểu cho thể diện của cả đại đội chúng ta thậm chí của toàn bộ tiểu đoàn, không nên xem thường, nên mời người tới chỉ đạo thôi."

Trình Miễn nhìn anh: "Mời ai hả?"

Từ Nghi giả bộ suy tư: "Aizz, kịch bản này do ai viết ấy nhỉ?"

Liên trưởng Trình chỉ trong một tích tắc đã hiểu, vỗ vỗ bả vai thư kí Từ, xoay người đi đến phòng của lão Chu xin chỉ thị.

Giang Hải Dương nhìn bóng lưng của liên trưởng bọn họ, chắc chắc hai tiếng: "Hiểu rõ quá, đáng lẽ nên để liên trưởng diễn vai nam chính!"

Từ Nghi nghe chỉ cười.

Hà Tiêu nhận được điện thoại của Trình Miễn khi đang đi dạo phố với Lỗi Lạc, nghe anh nói xong, đầu muốn vỡ ra. Thì ra cô hết làm biên kịch, lại còn phải làm đạo diễn?

"Các anh không tìm được người khác sao?" Hà Tiêu nhỏ giọng oán trách, "Không thể cái gì cũng đều là em chứ?"

"Không được." Trình Miễn rất đứng đắn cự tuyệt, "Chỉ đạo viên Từ của bọn anh nói rồi, người hiểu hết tinh túy của nguyên tác, chính là tác giả."

Hà Tiêu không nhìn được mắng anh: "Sao anh có thể đổ cho chỉ đạo viên Từ nhỉ? Đùng lúc nào cũng lấy anh ấy làm bia đỡ đạn, như thế là không đúng!"

Trình Miễn cười, chỉ cần nói chuyện với cô, tâm tình của anh lại cực kì tốt. "Đến đây đi, anh sẽ xin cho em một phòng thật tốt. Đây chính là thủ trưởng đặc biệt phê chuẩn đó, không kết hôn thì không được đối xử như thế đâu."

"Không có gì lạ nha." Hà Tiêu lâu bầu một tiếng.

"Quyết định như vậy đi." Trình Miễn háng giọng, "Sáng mai chín giờ, anh sẽ chờ em ở cổng chính doanh trại."

Nói xong, lần đầu tiên anh chủ động cúp điện thoại của Hà Tiêu.

Hà Tiêu mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, Lỗi Lạc cũng cười to : "Này Trình đẹp trai cũng can đảm nha, dám cúp điện thoại của cậu." Thấy Hà Tiêu có dấu hiệu thay đổi mục tiêu, cô vội vàng nói, "Định đi thật à? Không tốt nha, anh ấy bảo là cậu phải đi à, sẽ chiều hư anh ấy nha."

Lúc này Hà Tiêu mặc kệ Lỗi Lạc giằng cợt mình, cô cất điện thoại di động, dù vậy vẫn ung dung nhàn nhả nhìn cô ấy: "Vừa nói đến đâu rồi nhỉ? A nhớ rồi, cậu vừa mới nói, mấy ngày tới sẽ chuẩn bị đi Tây Bắc một chuyến?"

Lỗi Lạc lập tức phủ nhận: "Minh thật muốn đi du lịch nha, không phải đi gặp Diệp Hồng Kỳ!"

Hà Tiêu không nói lời nào, chỉ nhìn cô ấy.

Lỗi Lạc bị cô nhìn như vậy, vội vàng giơ tay lên thề thốt: "Minh nói thật đó, ai lừa cậu là con chó nhỏ. Ai mà rảnh rỗi đi tới sa mạc rộng lớn, mình rất bận bịu đó!"

Làm như muốn chứng lời mình nói, Lỗi Lạc vừa nói xong, điện thoại trong tay liền vang lên. Cô sững sốt một chút, lập tức nhận, về mặt từ từ trở lên nặng nề.

Hà Tiêu đứng ở một bên, dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm: "Sao vậy?"

Lỗi Lạc có chút khẩn trương cúp điện thoại: "Minh phải về nhanh đây, ông ngoại mình ngã bệnh nhập viện rồi, nên phải về nhà thăm ông."

Trùng hợp như thế?

Trong lúc sững sờ, Lỗi Lạc đưa cho cô đồ đạc của cô, rồi chuẩn bị rời đi.

"Minh đi trước nha, cậu từ từ đi dạo nhé. A, đứng rồi ——" nhớ tới điều gì đó, cô chạy trở về, kéo tay Hà Tiêu nói, "Mới vừa rồi mình đùa giỡn thôi, cậu cũng đừng vì vậy mà không đi, nếu không Trình đẹp trai sẽ chém chết mình...mình không chịu được ánh mắt anh ấy nhìn mình đâu."

Hà Tiêu bật cười: "Biết rồi, cậu đi nhanh lên đi, đi đường cẩn thận nhé."

Tiền Lỗi Lạc đi, Hà Tiêu một mình quay về nhà. Sáng sớm ngày hôm sau đã thức dậy, chỉ nói với lão Hà một tiếng, sau đó đi ra ngoài. Lão Hà cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò vài câu chú ý an toàn liền phát tay một cái để cho cô đi. Gần đây khiến Hà Tiêu cảm thấy rất nhẹ nhõm chính là mẹ Diên Anh không động một chút lại nói tới chuyện của cô với Trình Miển, bà không đề cập tới, Hà Tiêu cũng vui vẻ không đề cập tới, đỡ phải gây gổ.

Ngồi lên xe buýt nói thẳng tới vùng ngoại ô, sau khi xuống xe Hà Tiêu đi mấy trăm mét mới nhìn thấy cửa chính nơi đóng quân. Trình Miển đang đứng ở cửa lớn, trên người mặc một bộ thường phục, cô chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của anh đang cười và hai cánh tay tinh trắng lộ ở bên ngoài. Cặp mắt đen bóng như nước, Khi nhìn thấy Hà Tiêu thì khẽ sáng lên.

Hôm nay Hà Tiêu mặc bộ váy chiffon rất đẹp, càng làm nổi bật bắp chân mảnh khảnh trắng nõn của cô. Ngày đó, khi đi với Lỗi Lạc cũng sửa tóc một chút, một lớp tóc mái mỏng phủ lên trán, tóc dài rủ trên vai, đoạn cuối hơi cong cong, tùy ý thả trước ngực.

"Em tới chậm à? Trên đường bị kẹt xe một chút."

Cho dù đã mở ô để che nắng, nhưng vẫn là không ngăn được thời tiết nóng bức. Khuôn mặt Hà Tiêu bị phơi nên hồng hồng, chớp mũi rịn một lớp mồ hôi mỏng. Trình Miển nhìn cô, có cảm giác mình cũng nóng theo. Hơi do dự đưa tay ra, rồi phanh một tiếng kéo cô vào trong lòng.

Mặt Hà Tiêu càng đỏ hơn, dùng sức đẩy anh ra: "Ban ngày ban mặt, vẫn còn ở cửa doanh trại đây."

Trình Miển nhỏ giọng có chút cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh thành khẩn đề nghị, quần áo như thế này em nên giữ lại để sau khi gả cho anh hãy mặc!"

Hà Tiêu gạt mình, sau khi tỉnh táo thì hung hăng đạp chân anh một cái: "Lưu manh!"

Người bị mắng là lưu manh nhanh chóng hôn lên khuôn mặt của cô, sau đó buông lỏng tay ra, về mặt thần nhiên dẫn Hà Tiêu vào doanh trại.

Tại đây nam giới ở khắp mọi nơi, tỷ lệ cực kì so với phụ nữ. Hà Tiêu có thể hiểu điều đó, nhưng bị nhìn chăm chú quá nhiều lần nên vẫn bị đỏ mặt, nhanh chóng dùng tay quần quần lộn tóc .

Trình Miển quay đầu lại liếc nhìn cô rồi cười: "Biết rõ vì sao anh nói như thế chưa?"

Hà Tiêu thẹn quá hóa giận gục anh: "Đi nhanh lên!"

Hai người cùng nhau vào câu lạc bộ của liên trình sát, khẩu hiệu chào mừng ngày 1/8 đã được treo ở bên ngoài, bên trong vây quanh không ít người, hầu hết đang nhìn Tiểu Giang và bạn diễn đang tập diễn trích đoạn. Lần đầu tiên trong đời Hà Tiêu viết kịch bản, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người khác diễn kịch bản mà mình viết, thật sự có chút hiếu kỳ và mong đợi.

Bởi vì chuyện xưa lấy bối cảnh ở những năm đầu thập niên tám mươi, cho nên Tiểu Giang và bạn diễn đang mặc những bộ quân trang trước năm 1984,

hai người ngượng ngùng ngồi chung một chỗ, đáng lẽ kịch bản nói về tình yêu nhot thuần khiết, nhưng nhìn cô gái nhỏ đang ngượng đến đỏ mặt trốn ở một bên, gương mặt của trung đội trưởng tiểu Giang cực kì hăng hái hướng tới cô gái mà cọ cọ, ngay lập tức không khí trở lên bi ôi.

Hà Tiêu không nhận được nghiêng đầu hỏi Trình Miến: "Tìm được cô gái này ở đâu vậy, thật là phù hợp nha."

Trình Miến ho nhẹ hai tiếng, cực kì ngượng ngùng đáp: "Có một chị dâu mở canteen ở nơi đóng quân, cô gái này là đồng hương của chị ấy, ở đó giúp đỡ chị ấy hai năm rồi, do thiếu người nên phải mời tới."

Khoan hãy nói, bọn anh mất sức của chín trâu hai hổ mới mời được cô gái nhỏ này. Cơ bản là nơi đóng quân có ít nữ binh, nên khi đến đây càng trở thành miếng mồi ngon, để mời cô gái nhỏ "xuống nữ", Trình Miến đặc biệt phái Giang Hải Dương và hai sĩ quan đi, dựa vào công phu uốn ba tấc lưỡi để lừa gạt rồi đưa cô gái nhỏ đến đây.

Dĩ nhiên, có một chuyện chắc chắn Trình Miến sẽ không nói cho Hà Tiêu. Đó chính là Từ Nghi đã từng đề nghị mời Hà Tiêu tới làm nữ chính, đã bị anh thẳng thừng từ chối rồi. Hiện tại Trình Miến nhìn Hà Tiêu đứng ở bên cạnh mình, càng cảm thấy quyết định của mình vô cùng sáng suốt.

"Giúp anh xem ở đây một chút nhé, anh còn có chút việc, nên phải rời đi trước." Trình Miến đỡ lấy hông của cô, cúi đầu dặn dò ở bên tai của cô.

Hà Tiêu không được tự nhiên né tránh sang bên cạnh, trong nháy mắt hai lỗ tai đều đỏ. Trình Miến nhìn cô cười cười, rồi buông cô ra, xoay người rời đi.

Nói là đến để hướng dẫn, nhưng Hà Tiêu đứng ở phía sau nhìn một lúc thì phát hiện thật ra bọn họ cũng không cần mình. Mỗi người đều có cách thức thể hiện của bản thân mình, cô không hiểu, cũng không nên đi phá rối bọn họ.

Lão Ngô nghiêng đầu nhìn thấy cô, vội gọi cô đi qua. Hà Tiêu vẫy vẫy tay, nhưng vẫn bị mọi người đi đến bao vây. Với Hà Tiêu bị các chiến sĩ vây xem đã trở thành thói quen, dần dần cũng có thể buông lỏng chân tay, cô cười cười, nói: "Tôi xem rồi, diễn rất tốt, là một vở hài kịch nhẹ nhàng cực kì chất lượng."

Chính kịch diễn thành hài kịch, vậy là tốt à? Các chiến sĩ đều nở nụ cười, cũng không ai quan tâm, mọi người đều vui vẻ. Ngày mùng một tháng tám hàng năm, sư đoàn T cũng không nghỉ, cán bộ và chiến sĩ được đối xử bình đẳng, nếu như không có đoàn văn công xuống biểu diễn, buổi tối sẽ chỉ ăn cùng nhau một bữa cơm, xem một bộ phim. Lần này đúng lúc là kỉ niệm 85 năm ngày thành lập quân đội, cho nên trong sư đoàn mới tổ chức hoạt động chào mừng. Cơ hội khó mới có được nên tất cả mọi người đều rất quý trọng.

Biểu diễn chính thức sẽ bắt đầu lúc tám giờ tối, Hà Tiêu cùng ăn cơm tối ở phòng ăn của doanh trình sát, rồi sau đó đi cùng mọi người tới nhà khách số tám.

Phía trong đã có không ít người tới xem chương trình, trong hội trường có mấy hàng ghế ngồi được giữ lại cho bọn họ, Hà Tiêu muốn ngồi ở bên đó, nhưng lại bị Trình Miến kéo đến chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, tầm nhìn không tốt không nói làm gì, nhưng hai người bọn họ ngồi đơn độc ở đây, thật là bất mất nha.

Hà Tiêu ngồi không yên, vẫn muốn đi, bị Trình Miến cản lại: "Không cho đi sang bên kia, nhiều người nên rất ồn ào, không nói chuyện với em được."

"Ai nói với em rằng, mời em tới xem chương trình." Hà Tiêu bĩu môi.

Trình Miến cười, bây giờ anh phát hiện ra mình đặc biệt thích vẻ không tình nguyện mà không thể phản kháng được của cô.

"Aizz, bây giờ ở đây chỉ còn mỗi mình em với anh thì thật tốt nha." Trình Miến đột nhiên cảm thán, vẻ mặt tiếc nuối.

Vừa nghe xong Hà Tiêu đã hiểu ý tứ của anh, dùng sức bắm eo anh một cái. Liên trưởng Trình không thêm đề ý chút nào, bắt được tay của cô, nắm trong lòng bàn tay.

Khi bắt đầu biểu diễn, rốt cuộc Trình Miến cũng chịu an phận, một lát sau, Hà Tiêu cảm thấy bà vai mình càng ngày càng nặng, quay đầu nhìn lại thấy người nào đó đã ngủ thiếp đi trong không khí huyền ảo như vậy. Cô nghiêng người qua, vỗ vỗ mặt của anh, thì bị anh giữ chặt tay, sau đó lại không lo lắng gì tiếp tục ngủ.

Hà Tiêu dở khóc dở cười, dứt khoát mặc kệ anh vậy.

Từ Nghi đến muộn đúng lúc nhìn thấy cảnh này, chân mày cau lại, cũng không đi lên trên mà ngồi xuống bên cạnh Hà Tiêu. Trên sân khấu đang biểu diễn tiết mục kịch nói của bọn họ, Từ Nghi lảng lảng nhìn một lát, nói: "Thời gian để luyện tập tiết mục này cũng không ngắn, chẳng qua trong tháng này trong đại đội xảy ra không ít chuyện, tôi và Trình Miến cũng bận rộn nên không có thời gian theo dõi."

Trong lòng Hà Tiêu có chút tiếc nuối, nhưng vẫn bày tỏ rằng mình hiểu: "Công việc quan trọng mà."

Từ Nghi nở nụ cười rục rờ nói: "Nhưng mà tôi đã xem qua kịch bản, viết rất tốt đó, nhân vật rõ nét, tình cảm —— được thể hiện cũng rất thích hợp."

Mặt của Hà Tiêu nóng lên một mảng, may sao lúc này trong hội trường đã tắt đèn. Đề phòng chỉ đạo Từ vô ý nói ra một số câu khiến mình lúng túng, cô vội nói sang chuyện khác: "Gần đây không liên lạc với Chử Diễm à?"

Từ Nghi dừng một lúc: "Không có."

Hà Tiêu hơi hơi không hiểu, hơn nữa cũng thấy uất ức cho Chữ Điềm: "Coi như không có duyên phận, làm bạn bè cũng tốt chứ sao? Anh không thể lúc nào cũng tránh cô ấy nha!"

Từ Nghi quay đầu liếc mắt nhìn cô, ánh mắt sáng ngời cực kì bất đắc dĩ: "Bây giờ tôi có tránh cô ấy đâu, là cô ấy không muốn gặp tôi."

Hà Tiêu không nhận được ghen lời: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Từ Nghi thở dài: "Có lẽ thời gian trước kia tôi trốn tránh nhiều quá, nên bây giờ bản thân bị tác dụng ngược rồi."

Hà Tiêu nghe vậy, có phần thông cảm với anh, nhưng khi nhớ tới tính tình của Chữ Điềm, thì lại mở miệng trấn an Từ Nghi: "Tính tình của Điềm Điềm là điển hình của người ăn nói chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ*, nếu cô ấy tức giận, chỉ cần anh dỗ một chút là tốt rồi."

*Tâm lòng của Điềm Điềm tỷ tỷ mềm mại

Từ Nghi gật đầu một, khẽ mỉm cười nói: "Hi vọng là như thế, tôi chưa từng theo đuổi bạn gái bao giờ, thật đúng là phải học tập Trình Miển."

Hà Tiêu im lặng mí mắt liếc nhìn người nào đó đang ngủ giống như heo, học tập hả? Học tập anh da mặt dày, chơi xấu à?

Lúc tiết mục kết thúc thì Trình Miển tỉnh lại, tất cả đơn vị đang chuẩn bị ra về, anh đi đến chỗ đội ngũ của liên trình sát bàn giao với Từ Nghi, rồi quay lại nói với Hà Tiêu: "Đi thôi, anh đưa em trở về."

Hà Tiêu liếc nhìn các thân nhân đang nhộn nhịp dôi chỗ: "Em đi với bọn họ là được rồi, ở lại đây cũng không tốt lắm."

Mặc dù lúc cô tới đã chuẩn bị tốt nơi nghỉ ngơi, nhưng có lẽ lão Hà và bà Điền cũng biết cô đi đâu rồi, nếu nói đêm nay không về ngủ, hậu quả có lẽ sẽ có chút nghiêm trọng.

Trình Miển vuốt xuôi chóp mũi xinh xắn của cô: "Đó là về khu nhà cho người thân, không cùng đường với em đâu."

Hà Tiêu hơi do dự, nhỏ giọng hỏi: "Vậy em nói với ba như thế nào bây giờ?"

"Đã đã trễ thế này, trở về cũng không an toàn, bác trai sẽ hiểu thôi." Dòng người vội vã đi qua sau lưng cô, Trình Miển ôm hông của cô lôi kéo cô đi về phía trước, dẫn cô tới lối đi dành cho người đi bộ khá vắng vẻ.

Trong lúc vội vã Hà Tiêu chợt ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt trầm tĩnh đang gần trong gang tấc, trái tim chợt nảy lên, suýt nữa bật thốt lên: "Vậy để em gửi tin nhắn cho lão Hà đã."

Trình Miển cười, dẫn cô trở về nhà khách.

Nhà khách của sư đoàn T ở phía sau kí túc xá của cán bộ, bên ngoài nhìn rất đơn giản, nhưng thiết bị lắp đặt bên trong thì nơi thông thường không thể so bì được. Bởi vì đây là chỗ ở tạm thời của nhiều người nhà cán bộ không theo quân, thông thường chỉ ở đây khoảng một hai tháng, cho nên theo tiêu chuẩn một gian có một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng vệ sinh. Ngày hôm trước Trình Miển đã tới một lần rồi, quét dọn qua loa một chút, nên trong phòng rất sạch sẽ, nhưng mà hơi nóng thổi từ ngoài vào làm cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vừa vào nhà Hà Tiêu chạy ngay tới phòng vệ sinh. Vội vã tắm qua loa, rồi mặc bộ áo ngắn tay và quần sooc quân dụng của Trình Miển, rồi mang quần áo của mình đã giặt sạch sẽ đi phơi.

Tắm xong, ngay tức khắc Hà Tiêu cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, lau tóc quay lại phòng ngủ, thì thấy Trình Miển đang tựa vào giường nhìn quyển sách mà buổi sáng cô mang theo để giết thời gian lúc ngồi trên xe.

"Tại sao anh còn chưa đi vậy?"

Thấy cô giục mình, liên tưởng Trình hơi hơi đau lòng: "Sợ em không quen giường, nên đợi em ngủ rồi anh sẽ đi." Nói rồi vỗ vỗ vị trí ở bên cạnh, "để anh lau tóc cho em, nhanh chóng hong khô rồi còn đi ngủ."

Hà Tiêu nghiêng người, liếc nhìn anh, rồi đi đến đưa khăn lông cho anh. Trình Miển vỗ vỗ chân của mình, ý bảo cô nằm lên đây.

Khi hai người đơn độc ở chung với nhau, Hà Tiêu vẫn có chút sợ Trình Miển, bởi vì có những lúc người này đùa giỡn, giờ trò lưu manh thì không kiêng nể gì cả. Có lúc nào Trình Miển không hiểu suy nghĩ nhỏ mọn của cô đâu, nói rõ trước: "Đừng nghĩ xấu nha, đơn giản là muốn giúp em tiết kiệm thời gian thôi."

"Ai nghĩ xấu hả?" Hà Tiêu đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh, không nói hai lời rồi nằm xuống.

Thật là dễ lừa gạt. Trình Miển cảm thán, cầm lược và khăn lông lên giúp cô xử lý tóc.

"Cảm thấy thế nào?"

Đồng chí Tiểu Tiểu đáp lại: "Bắp chân của anh thật là cứng."

Liên trường Trinh bị đá kích, liền đưa tay kéo đầu cô lên trên đùi. Hà Tiêu kịp thời phản ứng vùng vẫy muốn ngồi dậy, Trinh Miến ngăn cô lại: "Đừng lộn xộn, cẩn thận bị giật tóc đó."

Cả người Hà Tiêu nóng lên, dứt khoát nhắm mắt lại xoay mặt đi, mặc kệ anh lau tóc.

Thật chậm rãi, động tác của Trinh Miến càng ngày càng nhẹ nhàng và chậm lại, dường như Hà Tiêu không cảm giác được gì nữa, yên tâm thư giãn, suýt nữa thì ngủ mất. Trong chốc lát cô cảm thấy Trinh Miến hơi đẩy cô, giật mình mở mắt ra, chống lại ánh mắt có vẻ ranh mãnh của Trinh Miến: "Ngủ thiếp đi à?"

"Không có nha." Cô cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Ngủ đi." Trinh Miến sờ sờ đầu của cô, "Tóc đã khô rồi."

Hà Tiêu mơ mơ màng màng ừ một câu, rồi nhớ tới điều gì đó nên đá anh một cái: "Anh cũng mau đi đi."

Sắp ngủ thiếp đi rồi mà vẫn không quên đuổi anh đi? Trinh Miến bật cười vỗ vỗ gáy của cô, nằm nghiêng ở một bên nhìn cô ngủ.

Khuôn mặt sau khi tắm rửa trắng nõn mềm mại như trứng gà bóc vỏ vậy, lông mi thật dài thỉnh thoảng rung rung một chút, hô hấp dần trở lên đều đặn. Tầm mắt Trinh Miến đi xuống, không tự chủ rơi dừng ở lồng ngực đang nhẹ nhàng phập phồng.

Hiện tại chỉ có thể nhìn không thể sờ, Liên trường Trinh phát hiện mình sắp ghen chết rồi.

Giống như có tâm ý tương thông vậy, Hà Tiêu ngủ không sâu thoáng cái mở to mắt. Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách này cực kì gần, trong thoáng chốc Trinh Miến cảm thấy hô hấp như bị kìm hãm lại.

Hà Tiêu nhìn thấu suy nghĩ của anh, môi vừa mấp máy định nói, lời còn chưa kịp thốt ra, thì đã bị anh nắm lấy cằm, rồi hôn lên.

Lần này khác với những lần hôn môi trước kia của bọn họ, vừa mới bắt đầu rõ ràng Trinh Miến đã chiếm vị trí chủ đạo, giữ hai tay của cô trên đỉnh đầu, hôn lên môi của cô một cách nóng bỏng và mãnh liệt.

Hà Tiêu không thờ nổi, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tầng hơi nước, lồng ngực phập phồng ngày càng kịch liệt, Trinh Miến cảm thấy vậy nên buông lỏng cô ra. Hà Tiêu há miệng thở hổn hển, còn chưa kịp lấy lại sức, thì cảm giác Trinh Miến nắm lấy hông của cô, dọc theo cầm hôn từ từ xuống phía dưới.

Rốt cuộc cô có chút sợ hãi, run run giọng gọi anh: "Trinh Miến. . . . ."

Trinh Miến không cử động, cô đành phải gắng sức anh ra: "Trinh Miến!"

Trinh Miến hơi nắn lòng ôm chặt cô vào trong ngực, dùng giọng khàn khàn nói: "Hà Tiêu, anh muốn để sau kết hôn, chưa từng có nghĩ như vậy, chưa từng có."

Cho bây giờ anh đều nghĩ mọi chuyện rồi từ từ sẽ đến, nhưng hiện tại trở ngại càng ngày càng nhiều, ý niệm này của anh càng ngày càng cấp bách.

Hà Tiêu nghe được câu này, nước mắt tí tách chảy xuống, xuyên qua lớp quần áo, dính ướt lồng ngực của anh.

Trinh Miến không biết phải làm sao, đang muốn an ủi cô, thì bị cô đập cho một cái: "Sao anh lại có thể như vậy?"

Trinh Miến không lên tiếng, chỉ ôm cô.

"Anh buông em ra trước đi." Hà Tiêu thấy anh không có phản ứng, không thể làm gì khác hơn là nói một câu.

Ngược lại lúc này Trinh Miến lại buông cô ra. Hà Tiêu ngồi dậy, nội y và áo ngắn tay đầu bị xóc xếch, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn, chưa kịp chỉnh sửa, đã có bàn tay đưa tới giúp cô sắp xếp y phục ổn thỏa.

Hà Tiêu nhìn về phía Trinh Miến, sau một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Em...không phải em không đồng ý, cũng không nhất định phải sau kết hôn. Chỉ là chưa chuẩn bị xong thôi."

Tay Trinh Miến dừng lại, gương mặt nhìn cô.

Hà Tiêu càng lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng giải thích: "Em sợ đau mà."

Lần đầu tiên của cô gái nhỏ đều rất đau, mặc dù Trinh Miến chưa từng thực hành, nhưng ở trong quân đội nhiều năm như vậy, nên khi nói chuyện phiếm cũng có thể biết.

Nghe xong lời Hà Tiêu nói, áp lực đè trong lòng Trinh Miến trong khoảng thời gian đột nhiên biến mất, toàn thân cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, dường như những vấn đề bao vây, quấy nhiễu anh đột nhiên biến mất.

"Anh biết rồi." Anh ôm lấy đầu của cô, lưu lại ở trên trán một nụ hôn, "Đều tại anh không tốt, anh sẽ đứng yên ở đây để em tùy ý đánh nhé"

Hà Tiêu ghét bỏ liếc nhìn anh: "Da dày thịt béo, đánh anh còn ngại đau tay em."

Trình Miễn cười hắc hắc hai tiếng, nhanh chóng khôi phục nghiêm túc: "Nhanh nằm xuống ngủ đi, khi lệnh tắt đèn vang lên, phải nghiêm khắc tuân thủ điều lệnh nội vụ của quân đội."

"Trước tiên anh hãy cút đi đã!"

Hà Tiêu cảm gỏi đầu đánh xuống người anh, Trình Miễn cũng tránh, bị đánh một cái mới yên tâm thoải mái xoay người đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Hà Tiêu ngồi trên giường một lúc rồi mới tắt đèn nằm xuống. Một lúc sau, vẫn có thể cảm nhận tiếng tim đập bang bang của mình.

Hết Chương 28

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Sáng sớm ngày thứ hai, Hà Tiêu ngồi chuyến xe bus sớm nhất trở về nhà.

Đêm qua ngủ không được tốt lắm, đầu Hà Tiêu có chút nặng nề, lặng lẽ mở cửa nhà ra, đang định về phòng mình đi ngủ, lại thấy mẹ mình, bà Điền Anh và lão Hà với vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở ghế salon, trên khay trà đặt điện thoại của lão Hà, trên điện thoại có một tin nhắn Hà Tiêu nhận tối hôm qua – cha, hôm nay muộn quá, sáng sớm mai con về nhà.

Hà Tiêu có chút ngoài ý muốn mở to mắt: «Sao cha mẹ dậy sớm thế ? »

Điền Anh cứng rắn, bỏ lại cho cô ba chữ: «con mới sớm ! »

Hà Tiêu nhìn bà, đôi giày định đi về phòng, bị Điền Anh đi theo gọi lại.

«Con đứng lại đó cho mẹ! Mẹ còn chưa nói xong con đã vội vàng đi, sao không có chút lễ phép gì cả!»

Hà Tiêu bất đắc dĩ, quay đầu lại: “VẬY MẸ NÓI ĐI!”

Điền An đứng trước mặt Hà Tiêu, hỏi thẳng cô:

“Tối qua con đi đâu?”

Ánh mắt Hà Tiêu cũng không hề tránh né: “Con đến chỗ doanh trại của Trình Miễn, tối qua có chương trình liên hoan.”

“Liên hoan gì cả đêm, con tưởng mẹ là người gốc sao?”

“Doanh trại của họ đóng ở ngoại ô, ở khá xa, muộn như vậy, đi đường cũng không an toàn.”

Bà Điền Anh a một tiếng: “Vậy con ở lại doanh trại bộ đội là an toàn? Ai biết thằng nhóc kia với con có ý đồ gì với an toàn của con?”

Bốn chữ không yên lòng lập tức kích động đến thần kinh của Hà Tiêu, nhớ lại một màn suýt mất khống chế tối hôm qua, sắc mặt Hà Tiêu lập tức đỏ lên, Điền Anh nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi.

“Con theo mẹ vào phòng!” Nói xong kéo tay Hà Tiêu vào phòng cô

Hà Tiêu bị bà kéo đau, nhăn mặt nói: “mẹ làm gì vậy?”

“ngồi xuống!”

Điền Anh cắt ngang lời cô, kéo cô ra trước bàn trang điểm, kéo váy bên ngoài của cô xuống, Hà Tiêu bị động tác này làm sợ hết hồn, kêu khẽ một tiếng né tránh, lại bị bà Điền đè chặt trên ghế, kéo vạt xuống, nhìn trước nhìn sau thật kỹ mới an tâm, buông lỏng tay ra.

Hà Tiêu nhanh chóng từ trên ghế đứng lên, đứng một bên, máu toàn thân đều dồn hết lên đầu. Cô dùng một ánh mắt khó tin nhìn bà Điền, lớn như vậy mà cô còn phải chịu hình phạt nhục nhã như vậy, làm cho cô cảm thấy cả người khổ sở, mà người khiến cho cô khổ sở lại là mẹ cô.

Điền Anh cũng ý thức được bản thân phản ứng có chút quá khích, nhưng bị con gái nhìn chăm chăm như vậy, bà không nói ra được lời dịu dàng: “Tốt nhất là không dính vào, nếu không con mãi mãi là người thua thiệt.”

“Con không phải người không biết xấu hổ!” Hà Tiêu lớn tiếng nói lại, nước mắt không khống chế được chảy xuống. Giờ phút này, nội tâm từ đáy lòng cô hối hận một chuyện, đó là tại sao hôm qua lại để Trình Miển dừng lại.

“Nói gì vậy!” Điền Anh cũng tức giận nói, “Mẹ nó cho con biết, Hà Tiêu, còn và cậu ta như vậy, mẹ cũng không bao giờ đồng ý. Không có thương lượng!”

Chân tay Hà Tiêu dù không bị khống chế nhưng cũng run lên, nhìn mẹ, một câu cũng không thốt nên lời.

Hai người cứ giằng co nhau như vậy, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của lão Hà: “Được rồi, được rồi, sáng sớm không nên nổi giận, để hàng xóm nghe được không hay.”

Điền Anh thờ hồn hèn, trợn mắt nhìn Hà Tiêu, xoay người kéo cửa đi ra ngoài. Lão Hà đứng ở cửa, nhìn bóng lưng hai mẹ con, thở dài. Sau đó đi vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

Nhìn người cha ôn hòa, Hà Tiêu chưa bao giờ có cảm giác uất ức như hôm nay.

“Cha...” Hà Tiêu mở miệng gọi ông, cô khóc không ngừng. “Con không như vật, con biết đúng mực, con...”

«Tốt lắm. " Lão Hà vuốt mái tóc dài sau lưng cô, vỗ nhẹ bả vai cô, «Mẹ con chính là người như vậy, nói đi nói lại, bà ấy cũng vì muốn tốt cho con. Các con chưa kết hôn, còn chưa có gì xác định, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, người thua thiệt thực sự là con, phải không? "»

«Không phải cái này. " Hà Tiêu lắc đầu, «Mẹ căn bản không đồng ý con yêu Trình Miển, bà sẽ không cho con kết hôn với Trình Miển. "»

Lão Hà cũng khó trả lời, nhìn con gái, một lúc lâu sau mới nói, «Được rồi, không nói chuyện này nữa, con cũng mệt rồi, đi nghỉ một lát đi. "»

Hà Tiêu lau khô nước mắt, chậm rãi gạt đầu.

Mấy ngày sau, Hà Tiêu cũng không nói chuyện với bà Điền. Thứ nhất là bà Điền cũng không để ý đến cô, thứ hai Hà Tiêu cũng thấy tức trong lòng, mặc dù không thể hiện như mẹ nhưng cũng không tránh được chiến tranh lạnh. Lão Hà bị kẹt ở giữa, rơi vào tình thế khó xử.

Chủ nhật, Hà Tiêu qua nhà Chữ Điền, để tránh Điền Anh nghi ngờ, cô nói lão Hà đưa cô đến, trước khi đi có ý nói với Điền Anh, bà Điền khó chịu ở trong phòng, không lên tiếng.

Chữ Điền bây giờ không dám tiếp nhận cô, hỏi ra vấn đề nghi ngờ :

«Chuyện gì xảy ra à ? Nói không rõ ràng không cho cậu ở lại nhà. "»

Hà Tiêu liếc Chữ Điền một cái : " Sợ cậu một mình cô đơn, mình đến ở cùng cậu không được sao ? "»

Chữ Điền cười chế nhạo : «Thế sao. Mình lại thất tình sao ? "»

Bình thường Hà Tiêu bị nói như vậy nhất định sẽ không để tâm. Nhưng ở cùng ai đó một thời gian dài, độ dày của da mặt cũng tăng lên không ít : " Điền Điền, nếu cậu thất tình, thì cậu phải yêu trước đã, cậu yêu rồi sao ? "»

Nhìn Hà Tiêu cười khanh khách, Chữ Điền khác chế nửa ngày mới không bóp cổ cô.

Trời rất nóng, nhưng hai người đều đi ra ngoài ăn một bữa lẩu vô cùng sung sướng, sau khi trở về tắm một cái, nhẹ nhàng thỏa mãn nằm dài trên giường, toàn thân nhẹ nhõm.

Chữ Điền cảm thán : «Suy nghĩ một chút thì cuộc sống độc thân thật mẹ nó tốt lắm, mình quyết định, cả đời cũng không kết hôn ! "»

«Vậy Từ Nghi phải làm sao bây giờ ? Cậu để anh ấy cả đời độc thân ? " Hà Tiêu hỏi một câu dài khiến Điền Điền không thờ nổi, giấu nộ trong lòng nói : «Điều này thì có quan hệ gì đến mình ? "»

Hà Tiêu nghiêng đầu lại, nhìn Chữ Điền cười.

Chữ Điền bị cô cười có chút sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng : «Mình nói thật, Tiểu Tiểu, bây giờ mình đã hiểu rõ một chuyện. Có lẽ, ở chung với một quần nhân như Từ Nghi, mình sẽ rất mệt mỏi. "»

" Tại sao ? "»

" Tâm sự nặng nề." Chữ Điền nói nhẹ nhàng, «Anh ấy sẽ là người nghe rất tuyệt vời, cũng có lúc nói đôi câu, nhưng chuyện liên quan đến chính anh ấy cho đến bây giờ vẫn không hề nói ra. Thật ra thì mình cũng không muốn biết quá nhiều, chỉ là mình cảm thấy anh ấy không cần mình, cảm giác rất tệ. "»

Hà Tiêu im lặng nghe, không biết an ủi cô như thế nào.

"Đừng rồi.", Đột nhiên Chữ Điem nghiêng đầu sang chỗ khác nói, «Minh đã từng đến nhà anh ấy, trong phòng anh ấy có cất giữ một mô hình máy bay."

Hà Tiêu nhìn ánh mắt cô, vui vẻ : «Cậu cũng đến thăm nhà người ta rồi, còn nói không quan hệ ? "

Chữ Điem quay mặt đi, nói mơ hồ : «Đó là tình cờ thôi, hơn nữa cậu biết không, anh ấy ở một mình."

Hà Tiêu nói : " Minh nghe Trình Miển nói rồi, anh ấy với mọi người trong nhà có quan hệ không tốt lắm, nên ở một mình cũng không có gì lạ. Hơn nữa, chỉ đạo viên Từ có một người anh trai, từng làm không quân, sau đó vì sự cố ngoài ý muốn mà hy sinh. Anh ấy cất giữ mô hình có lẽ cũng vì chuyện này."

Chữ Điem dùng ánh mắt cực kỳ cổ quái nhìn Hà Tiêu, nhụt chí nằm xuống : «Cậu xem, cậu còn hiểu anh ấy hơn mình đấy."

Hà Tiêu bật cười, hai người nằm xuống, im lặng một lúc lâu, Hà Tiêu cầm tay Chữ Điem : «Điem Điem, nếu không muốn thì đừng dễ dàng buông tay, Từ Nghi là người tốt, cũng đáng giá để cậu làm vậy. Hơn nữa, mình có thể cảm thấy anh ấy thích cậu."

Chữ Điem nghe xong, sững sốt một chút, đột nhiên cô rút tay lại, vùi đầu vào trong gối, một lát sau nhỏ giọng nói : «Minh hiểu."

Liên tiếp mấy ngày sau, Hà Tiêu không gặp được Trình Miển. Chỉ nghe anh nói sắp diễn tập, còn lại cũng không nói thêm gì, xem tivi mới biết, đây là một đợt diễn tập rất lớn, còn mời cả đoàn quan sát bên ngoài, tất cả mọi người đều đang họp chiến thuật tại trụ sở huấn luyện ở Mông Cổ.

Lúc nghe thấy tin tức này, lão Hà ngồi bên không nhìn được cảm thán : «Đội của Trình Miển quả thực là không tệ."

Điền Anh lờm lỏm lão Hà, nói: «Chỉ là một đại đội, để xem có bao nhiêu bản lĩnh."

"Đồng chí Điền Anh, bà cũng không thể xem thường, một tòa nhà trong chiến đấu cũng có tác dụng chứ đừng nói đến cả một đại đội ! Chỉ cần một tiểu đội, một người lính, cũng không thể khinh thường. Xa như vậy, tôi nghĩ Lão Sơn..."

«Được rồi, được rồi !" Điền Anh không nhìn được cất lời ông, «vừa nói đến chuyện này là ông có sức quá, chẳng lẽ ông định đi tham gia chiến đấu thật sao ? "

"Haiz, bà đừng nói nữa, tôi muốn nhập ngũ thì đã đi ngay năm đầu tiên, nếu theo quân của bọn Trình Miển, vậy tôi thật sự có thể đi phía Nam đánh giặc !"

Lão Hà tổng cộng cũng có hai lần nhập ngũ, năm thứ nhất là nhập ngũ ở sư đoàn T, nhưng vì sức khỏe lão Hà không qua đợt kiểm tra nên không thể nhập ngũ. Năm thứ hai phải làm phẫu thuật, sức khỏe mới có thể khôi phục, sau đó nhập ngũ ở bộ đội pháo binh, lần này được tuyển vào.

«những lời này thì có tác dụng gì ? Tôi cũng mong đợi ông đi chiến đấu giết địch lập công lắm đấy, giống như Lão Trình, lão Sơn, sau này còn được bồi dưỡng ở trường quân đội, cũng không đến nỗi phải chuyên nghề sớm."

Lão Hà bắt đầu dĩ, nháy mắt với Hà Tiêu, thở dài nói : «Thì tôi cũng biết có chừng mực."

Hà Tiêu vẫn rất bội phục lão Hà, ông chính là trời sinh tính tình lạc quan, rộng rãi và dễ tha thứ, vừa đứng hỗ trợ cho tính khí của mẹ Điền Anh, ông rất bao dung với bà. Đây không chỉ là vì lúc còn trẻ có chỗ thiết thời, mà còn là vì ông yêu bà. Lão Hà mang gần hết toàn bộ năng lượng cho bà, hai vợ chồng ông bà hai mươi mấy năm vẫn hạnh phúc như vậy, khiến cô cũng vô cùng khát vọng có một tình yêu như thế. Chính vì vậy, cô càng không thể hiểu tại sao mẹ lại phản đối chuyện của cô với Trình Miển.

Hà Tiêu than thầm một hơi : Đành đi từ từ từng bước thôi.

Cuối tháng tám, thời tiết thành phố B cũng không nóng nữa. Thứ hai, Hà Tiêu vừa đi làm thì nhận được thông báo đi tuyên truyền của cơ sở, đối với nhiều người ở phòng hành chính thì việc này khá vất vả, phần lớn là không muốn làm vào. Còn đối với Hà Tiêu mà nói, đây là cơ hội buông lỏng tốt nhất, thật vất vả mới có thể thoát khỏi sự giám thị của chủ nhiệm Trương, cô chỉ mong vậy thôi.

Trong mấy ngày này, cô và hai đồng nghiệp nữa đi thăm một vài xí nghiệp ở thành phố B. Cuối cùng là đi đến một công ty văn hóa, vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy ở giữa đặt một chồng sách, Hà Tiêu dùng lại xem qua thì phát hiện phần lớn đều là loại sách khoa học kỹ thuật quân sự.

Một nhân viên quản lý sản phẩm giới thiệu : «Đây là hai tháng công ty chúng tôi phát hành sách mới ra thị trường, phản ứng thị trường rất tốt, rất dễ bán."

"Thật sao ? " Hà Tiêu cười nhẹ, lật xem vài trang.

"Nếu như cô thích, có thể cầm vài quyển về xem thử !" Nhân viên quản lý sản phẩm phóng khoáng nói.

Hà Tiêu vội vàng từ chối : «Không cần đâu, tôi chỉ nhìn qua một chút."

Cô để sách xuống, bước nhanh đuổi kịp mấy đồng nghiệp. Cô cứ nghĩ chuyện cứ như vậy là xong rồi, nhưng đợi đến lúc buổi tuyên truyền giảng giải kết thúc, đoàn người chuẩn bị rời đi, thì nhân viên quản lý sản phẩm thật sững tặng cho cô vài quyển sách. Hà Tiêu từ chối không được, đành liên tục nói cảm ơn, rồi nhận lấy.

Buổi tối tan ca, Hà Tiêu ôm một chồng sách về nhà. Mới đi đến cửa cầu thang thì nghe tiếng điện thoại vang lên, nhìn thấy số lạ, cô do dự một chút nhưng vẫn nhấn phím nghe. Âm thanh truyền đến cũng không phải là của người nào, chỉ là tiếng xào xạc đứt quãng.

Trực giác nói cho cô biết cuộc điện thoại này là do Trình Miển gọi tới, nhưng vẫn có chút nghi ngờ, cô gọi anh mấy tiếng, một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng nói chuyện : «Tiểu Tiểu, em có nghe thấy anh nói không ? Anh là Trình Miển. "

Hà Tiêu đứng yên tại chỗ, nắm chặt điện thoại di động, một lát sau nói : «Có thể, em có thể nghe. Anh đang ở đâu ? "

Bên đầu điện thoại kia, Trình Miển cười nói : «Anh đang ở Mông Cổ. Ở chỗ này gió rất to, em có nghe được không ? "

Trong điện thoại lại truyền đến tiếng xào xạc, lúc to lúc nhỏ. Thì ra đây là tiếng gió, Hà Tiêu nghĩ.

"Lúc nào anh trở lại?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Diễn tập đã kết thúc, ngày mai sẽ trở về." Trình Miển nói xong, cách dây điện thoại hơn chín trăm cây số, hơn mười ngày không nói chuyện, âm thanh cũng biến thành trầm thấp xa xôi : «Nhớ anh không ? "

Nhớ. So với trước đây thì bất cứ lúc nào cũng muốn nhìn thấy anh. Đây là suy nghĩ đầu tiên của cô, nhưng cô không dám nói ra khỏi miệng, sợ không nhận được sẽ khóc. Hít một hơi, cô nói : «Anh không thể dối lời kịch nào mới mẻ hơn sao ? Mỗi lần gọi điện cũng chỉ biết hỏi câu này, anh không phiền nhưng em thấy phiền nha. "

Liên trưởng Trình thở dài : «Hết cách rồi, ở trước mặt em, cảm giác an toàn của anh anh vĩnh viễn không đủ. Đề anh yên lòng thì, ngày mai anh về thành phố B, em đến doanh trại thăm anh đi, vừa đúng là chủ nhật. "

Hà Tiêu im lặng : «Tại sao lần nào cũng là em đi ? "

" Anh không ra được, chẳng lẽ em cũng không đi sao ? " Trình Miển làm mặt dày nói.

Hà Tiêu quả quyết cự tuyệt : «Em không đi ! "

Trình Miển hừ một tiếng : «Thái độ không tích cực, tư tưởng có vấn đề ! Chờ anh trở về giáo dục em thật tốt ! "

Hà Tiêu dứt khoát cúp điện thoại, nhìn chăm chăm di động một lúc lâu, không khỏi buồn cười. Cô đang cười chính mình, với cái người mặt dày như vậy, anh giờ trở lại ngoan ngoãn vô lại cô lại giận dữ làm gì ? Lên tầng về nhà !

Mặc dù nói không đi, nhưng chủ nhật hôm ấy, Hà Tiêu vẫn dậy thật sớm, chuẩn bị đơn giản rồi ngồi xe buýt đến quân khu. Ngồi trên xe, đồng chí Tiểu Tiểu vẫn một mực khi dễ sự nhẹ dạ của chính mình. Người ta không phải là nhìn trúng điểm này của cô nên mới càng táo tợn hơn sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì cô cũng thành lính ngoài biên chế của bọn họ rồi !

Thôi, coi như là giúp lính trinh sát xây dựng văn hóa cũng được. Hà Tiêu nhìn mấy cuốn sách của công ty văn hóa để dưới chân, tự an ủi trong lòng.

Đi gần hai giờ thì xe buýt đến khu vực ngoại thành nơi sư đoàn T đóng quân, Hà Tiêu xách theo mười mấy cân sách đến cổng lớn nơi đóng quân, lại phát hiện người đón cũng không phải Trình Miển mà là văn thư Triệu Tiểu Quả.

Triệu Tiểu Quả áy này nhìn Hà Tiêu : «Liên trưởng chúng tôi nhận được thông báo cùng doanh trưởng đi nơi khác họp, vừa đi không đến một tiếng. Trước khi đi thủ trưởng đã đề tôi gọi điện thông báo cho chị dâu, nói chị dâu đừng đến, nhưng mà tôi gọi mười cuộc cũng không thấy chị dâu nghe máy.... "

Hà Tiêu lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là có mười hai cuộc gọi nhớ. Có cả Trình Miển và cả Triệu Tiểu Quả. Có lẽ là anh đi vội, lại không gọi được cho cô, nên mới dặn dò Triệu Tiểu Quả tiếp tục gọi điện.

«Chị dâu ? "

Thấy Triệu Tiểu Quả cận thận từng li từng tí quan sát sắc mặt mình, Hà Tiêu nhanh chóng mỉm cười, lên tinh thần nói : «Chắc là trên đường không nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu. Không có chuyện gì, dù sao tôi đến cũng không phải để gặp riêng anh ấy, lần trước nghe Từ Nghi nói phòng đọc của mọi người thiếu sách, vừa hay mấy hôm trước công ty văn hóa tặng một ít sách, cũng hợp với mọi người, nên tôi mang theo đến. "

«Vây tôi thay anh em cảm ơn chị dâu. " Triệu Tiểu Quả cười ha ha, “Chị dâu cùng tôi vào trong đi ạ, liên trưởng dặn dò nói chị sắp tới, nhất định phải ở lại ăn cơm trưa. Cũng sắp mười giờ rồi. "

"Vây ta thay các huynh đệ cảm ơn ngài. " Triệu tiểu quả cười hắc hắc hai tiếng, "Chị dâu cùng ta vào đi thôi, liên trưởng giao phó nói ngài sắp tới, nhất định phải ăn cơm trưa lại. Nay cũng sắp mười giờ rồi. "

Hà Tiêu cười từ chối, nhưng sợ làm khó cậu ta, còn nói thêm : «Nếu liên trưởng các cậu giáo huấn, tôi cũng không để yên cho anh ấy. "

Triệu Tiểu Quả cười cười, giải đầu, mang theo sách rồi đưa Hà Tiêu đến trạm xe buýt, nhìn cô lên xe mới yên tâm đi về.

Thời gian này, địa điểm này, người trên xe rất ít. Thời tiết cuối thu nắng gắt, Hà Tiêu chọn chỗ có bóng râm mát gần cửa sổ ngồi xuống. Xe từ từ chạy

qua từng khu ruộng đồng vùng ngoại ô, Hà Tiêu nhìn phong cảnh nhanh chóng lướt qua, tâm tình rất phức tạp. Nói không mất mát là giả, nhưng suy nghĩ một chút, lại nhanh chóng lấy lại tinh thần thoải mái. Cô cũng đã trưởng thành ở quán khu, làm sao không biết anh thân bất do kỷ (editor : không hiểu lắm, Mạn Nhi yêu dấu biết thì báo chí, chắc là kiểu bản thân anh Trình còn có nhiệm vụ không thể vì chuyện riêng của bản thân à ?), điều này chỉ là một chuyện nhỏ, vẫn là không nên để cho nó ảnh hưởng đến mình.

Hà Tiêu thuyết phục mình, dựa vào cửa sổ, bắt tri bắt giác lại từ từ ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, cô bị âm thanh huyền ảo đánh thức, đang muốn mở mắt, xe buýt đột nhiên phanh gấp, Hà Tiêu không phòng bị, cả người nghiêng về phía trước, va phải tay vịn trước mặt.

Hà Tiêu không nhìn được kêu lên, lại nghe có tiếng hét to : «Không được nói ! không được nhúc nhích. "

Hà Tiêu tỉnh táo lại, nhìn thấy nét mặt sợ hãi của các hành khách khác trên xe, còn có một kẻ cầm dao sáng loáng trong tay, cô lập tức phản ứng kịp thời. Đây là gặp phải cướp sao ?

«Cũng mẹ nó không cho nói gì với tao, nếu không đừng trách ông đây không khách khí ! " Tên lưu manh hung dữ, trợn mắt quét một vòng qua mấy hành khách trên xe, thấy phần lớn đều là nữ thì cũng thả lỏng tâm trạng, hắn trợn mắt nhìn Hà Tiêu một cái, quay lại dùng dao đe ở eo tài xế : «Đi theo hướng tao chỉ, đến địa điểm đó tao sẽ thả chúng mày ! Nhanh lên một chút ! "

Nữ tài xế đã sớm bị dọa đến hồn bay phách tán, hai tay cầm lái sợ đến phát run. Một tên lưu manh đứng sau lưng tài xế dùng dao uy hiếp cô xuất phát, hai tên khác đứng ở trước xe quan sát mọi người để phòng có người hét lên nhờ giúp đỡ hoặc là báo cảnh sát.

Người trong xe cũng bị tình thế này dọa sợ, núp ở một chỗ không dám nhúc nhích, chỉ sợ có một tiếng kêu vang lên thì con dao kia sẽ kề trên cổ họ. Hà Tiêu núp ở vị trí cạnh cửa sổ, do dự thật lâu, thừa dịp kẻ lưu manh kia dời mắt đi, lấy điện thoại di động ra. Đúng lúc này, tên cầm dao uy hiếp tài xế liếc mắt đến, thấy cô có hành động mờ ám, lập tức kêu lên : «May làm gì ? Không được nhúc nhích ! "

Trong lòng Hà Tiêu căng thẳng, tranh thủ giấu điện thoại di động vào một bên đùi. Đáng tiếc là chậm quá, một tên phụ trách quan sát hành khách đi về phía cô, sắc mặt dữ tợn muốn cô giao vật trong tay ra. Hà Tiêu dùng sức lắc đầu : «Điện thoại di động kêu, tôi chỉ muốn bấm nút.... "

Tên lưu manh không tin, đưa tay muốn cướp lấy, Hà tiêu không nhìn được hét chói tai, nhưng còn chưa kịp hét đã thấy tên lưu manh phía trước gầm thét : «nhìn xe, nhìn xe ! Con mẹ nó nguoi chuyển hướng khác cho ông "

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy nữ tài xế mang theo toàn bộ xe và người, đâm thẳng vào một chiếc xe khác. Chuyện xảy ra trong nháy mắt, Hà Tiêu không kịp phòng vệ, đầu và cánh tay đụng phải một bên thùng xe.

Trước khi ngất đi, Hà Tiêu thấy tên lưu manh cầm dao, bị mất không chế lao về phía cô.....

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor:❖ MạnNhi❖

Đến gần tối, thành phố nghênh đón một trận mưa lớn. Thời gian dần dần muộn, người đi trên đường ít rất nhiều, từng chiếc xe đi tới đi lui, mang theo những vệt nước mưa.

Bệnh viện phía đông thành phố vẫn huyền ảo như vậy, so với ngày thường, hình như ở đây còn bận rộn hơn gấp mấy lần. Ngoại trừ bệnh nhân đến tìm bác sĩ để xin thuốc, thi ở cửa tụ tập rất nhiều phóng viên đài truyền hình, mọi người đều quan tâm đến một chuyện, đó chính là tình huống của người bị thương trong vụ cướp vừa được đưa tới như thế nào rồi.

So với ở cửa chính bệnh viện, ở trong khu nội trú yên tĩnh hơn rất nhiều. Bác sĩ và y tá vội vã đi xuyên qua hành lang, còn lại chính là vẻ mặt mệt mỏi của bệnh nhân và người nhà bệnh nhân.

Hà Tiêu được người ta đưa tới từ buổi trưa, miệng vết thương đã được xử lý rồi, nhưng do bị tiêm thuốc mê, nên hiện giờ vẫn đang ngủ say.

Lão Hà và Điền Anh lặng lẽ canh giữ ở bên cạnh, đồng hồ treo tường vang lên tích tắc, không biết qua bao lâu, đột nhiên người trên giường nhúc nhích. Hai người chợt giật mình, liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đi đến trước giường để xem.

Ánh mắt Hà Tiêu vẫn nhắm chặt, chân mày nhíu lại, vẻ mặt có chút thay đổi nhỏ. Lão Hà do dự, rồi vỗ nhẹ lên mặt của Hà Tiêu: "Tiểu Tiêu, đã tỉnh rồi hả ?"

Hà Tiêu chậm rãi mở mắt, ánh sáng bên trong phòng cũng không quá chói mắt, ánh sáng màu vàng có chút mờ lung. Bắt đầu nhìn xung quanh, Hà Tiêu có chút u không biết mình đang ở đâu. Trên trần nhà giống như được khắc họa gì đó rất mơ hồ, cô cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn rõ ràng, nhưng không ngờ lại động tới vết thương, giống như có cây kim đâm vào người vậy, lúc đầu thì không cảm thấy đau, nhưng khi động đậy, lại càng cảm thấy khó

chịu.

Hà Tiêu không nhìn được kêu một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lão Hà và Điền Anh nhìn chăm chú tỉ mỉ vào sự biến hóa trên mặt của cô, thấy cô sững sốt giật mình, trong lòng vô cùng lo lắng, vội vàng tiến tới trước mặt hỏi cô: "Tiểu Tiêu, thế nào rồi? Có phải có chỗ nào đau nên khó chịu?"

Lão Hà cố gắng nhỏ giọng hỏi, sợ hù dọa cô. Điền Anh ở bên cạnh thấy cô không nói gì, có chút nóng nảy: "Tiểu Tiêu bị đụng phải đầu, nên không nhớ được gì à?"

"Đừng có tự dọa bản thân!" Lão Hà thấp giọng khiển trách, vừa nhìn về phía Hà Tiêu, "Tiểu Tiêu?"

Rốt cuộc Hà Tiêu cũng lấy lại tinh thần, trên người cô từng đợt đau đớn kéo tới, khe khẽ thở dốc, cô khàn khàn giọng hỏi: "Ba, con đang ở đâu vậy?"

May mà không mất trí nhớ. Lão Hà thở hắt ra: "Ở bệnh viện, con bị thương, mặc dù đã xử lý rồi, nhưng chưa thể ra viện."

"Con bị thương ở chỗ nào vậy?" Hà Tiêu cực kỳ khó chịu, "Tại sao con có cảm giác cả người đều đang đau. . . . ."

Nghe cô nói như thế, Điền Anh không kìm chế được lại che miệng khóc. Bà chưa từng thấy con gái phải chịu khổ như thế này, khi nhận được thông báo đi tới bệnh viện, nhìn thấy bấp chân của cô loang lổ vết máu và sắc mặt tái nhợt thì khóc ngay lập tức, sau đó khi biết sự việc lúc đó, suýt tý nữa thì ngất xỉu!

Lúc ấy, khi xe buýt sắp va chạm với một chiếc xe khách nhỏ đang đi tới từ hướng ngược lại, lúc đó nữ tài xế xe buýt đã gần như chuẩn bị sụp đổ rồi, bị bọn cướp chửi một câu, trong lúc đó vội vã đạp thắng xe. Đáng tiếc đã muộn rồi, xe không thể dừng lại, vẫn đâm vào chiếc xe kia. Bị ảnh hưởng như vậy, những người khác bị thương cũng không giống nhau, cánh tay Hà Tiêu đụng phải một bên buồng xe, thật may mắn là có cánh tay chống ở đó, nên đầu mới không bị thương nặng. Vết thương của cô, chủ yếu ở trên bấp chân, bởi vì khi đó có một tên cướp cầm dao đứng gần đó, nên khi xe dừng lại tên cướp đó đã trượt tay cắt vào bấp chân cô! Ngoại trừ nữ tài xế, thì vết thương của cô là nặng nhất.

Thấy mẹ đang khóc, trong lòng Hà Tiêu cũng rối loạn. Cô muốn nói gì đó để an ủi bà, nhưng đau đớn làm cô không có hơi sức để nói chuyện. Chỉ có thể mờ mắt nhìn về phía cha mình nhờ giúp đỡ, lão Hà hiểu ý của cô, vỗ vỗ bả vai của bà Điền, rồi dẫn bà đi ra ngoài.

Hà Tiêu nằm ở bên trong cũng không thể nhúc nhích, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi rả rích làm cho tâm tình của cô càng thêm rối loạn. Cướp bóc, tai nạn xe cộ, tại sao lại xảy ra những chuyện này?

Sau khi hết tác dụng của thuốc giảm đau, những vết thương bắt đầu cực kì đau đớn, ngược lại đau đớn do cánh tay gãy xương, cảm giác lại không rõ ràng như vậy. Hà Tiêu nằm ở trên giường, bởi vì không thể lộn xộn nên cả người cũng cứng lại, muốn ngủ cũng không thể ngủ được, nên cực kì khó chịu. Nhưng mà bà Điền Anh đang ở bên cạnh, nên cô không dám biểu hiện tất cả ra ngoài, sợ bà lại lo lắng. Buổi tối trước khi ngủ Hà Tiêu uống thuốc giảm đau, lần qua lần lại một hồi lâu, rốt cuộc đến tầm bốn giờ sáng cô mới ngủ được.

Khó khăn lắm mới ngủ được gần hai tiếng đồng hồ, Hà Tiêu lại tỉnh lại. Đang lúc hoảng hốt, cô nghe thấy ở ngoài phòng bệnh có tiếng tranh chấp nhỏ, âm thanh đó giống như là của lão Hà và Điền Anh.

Điền Anh cực kỳ tức giận: "Gọi điện thoại thông báo cho cậu ta làm gì? Cậu ta có thể tới đây hả? Mặc dù cậu ta tới đây thì có tác dụng gì? Nó có thể thay Tiểu Tiêu nằm ở đây không? Lão Hà, tôi cho ông biết, có tôi ở đây, Trình Miển cậu ta đừng có hi vọng vào thăm Tiểu Tiêu một lần nào!"

"Bà trách Trình Miển làm gì? Cây ấy có muốn chuyện này xảy ra đâu? Sao bây giờ bà càng ngày càng hồ đồ vậy?"

"Tôi hồ đồ? Tôi mà hồ đồ thì đã để Tiểu Tiêu đi cùng với cậu ta từ lâu rồi! Tôi thật sự hồ đồ, thì lần sau Tiểu Tiêu phải chịu khổ so với lần này không biết bao nhiêu lần!"

"Nói với bà bao nhiêu lần bà mới hiểu được, chuyện này không có quan hệ cậu ấy!"

"Có quan hệ hay không không phải do ông nói là được. Được rồi, ông đừng tranh cãi với tôi, Tiểu Tiêu là con gái tôi, không cần ai tới thăm!"

Sau khi hai người tranh cãi xong, khi trở về phòng bệnh, nhìn thấy Hà Tiêu đã mờ mắt, hai người cùng sững sốt.

Nhìn cha mẹ, trong lòng Hà Tiêu cảm thấy rất mệt mỏi. Không muốn tranh chấp cãi hì cả, chỉ nhẹ nhàng nói: "Ba, ngày mai ba giúp con đến đơn vị xin nghỉ vài ngày. Đừng nhắc tới chuyện cướp bóc, con không muốn để cho người khác biết."

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói đã hơi hỏn hển. Lão Hà đồng ý ngay lập tức: "Biết rồi, biết rồi, lát nữa ba sẽ gọi điện thoại cho Chữ Điem."

"Đừng! Chuyện như thế này đừng làm phiền Diêm Diêm, ông tự đi một chuyến được không, Tiểu Tiêu nói rất đúng, chuyện này càng ít người biết càng tốt." Nói xong, Điền Anh cúi người xoa xoa cái trán đỏ mề hời của cô.

Hà Tiêu ngược mắt nhìn mẹ mình, không nói gì.

Trên TV bản tin về tai nạn lần này cũng không có nhiều, hơn nữa phần lớn tập trung ở đài thành phố. Bởi vì ba tên tội phạm bị tình nghi đã bị bắt giữ qui án, thương vong trên xe cũng không quá nặng, hơn nữa bởi vì chuyện xảy ra ở vùng ngoại ô, lúc ký giả có mặt thì hầu hết mọi người đều đã được đưa

đến bệnh viện, chỉ còn lại hai chiếc xe đâm vào nhau. Không có quá nhiều thủ đoạn, nên cũng không tạo ra tình tiết gay cấn.

Nguyên nhân vụ án cũng rất bình thường, ba tên lưu manh cướp đoạt một mô hình nhà cỡ nhỏ của cửa hàng tổng hợp, lúc chạy trốn thì lại gặp chiếc xe buýt này, nên lên xe để uy hiếp tài xế lái xe đưa bọn họ đến chỗ an toàn, xem chừng cũng chỉ như vậy thôi, cũng không có ý muốn làm người khác bị thương. Vụ tai nạn xe cộ này, chỉ có thể coi là chuyện ngoài ý muốn. Tin tức đưa tin nói ba người này có đồng bọn khác, cảnh sát đang cố gắng điều tra.

Sau khi thấy tin tức Điền Anh tức giận bất bình rất lâu, có lẽ là cảm thấy kẻ khác làm vậy tại sao lại khiến con gái của bà mang vạ, không nói tới vết thương không hề nhẹ, lại còn phải phối hợp với cảnh sát làm ghi chép. Lão Hà bật cười an ủi bà đừng nghĩ nhiều như vậy, nhất định phải vượt qua.

Ở trung tâm bên kia, lão Hà đã xin phép nghỉ cho Hà Tiêu. Mặc dù Hà Tiêu không muốn làm cho quá nhiều người biết chuyện này, nhưng bạn tốt Chữ Diêm thấy cô không đến liên tiếp hai ngày, gọi điện thoại cũng không còn người nhận, trong lòng đã nghĩ ngờ từ lâu rồi. Nên trực tiếp đến nhà Hà Tiêu, đúng lúc gặp lão Hà mang canh đến bệnh viện thì đi tới hỏi, sau khi biết chân tướng thì sợ hết hồn.

"Bác Hà, thế mà bác không nói với con một tiếng?"

Lão Hà bắt đầu dĩ vãng: "Cũng không phải là chuyện hay ho gì, còn phải để ai cũng biết à? Tiểu Tiểu cũng sợ con lo lắng."

Chữ Diêm phỉnh miệng: "Bây giờ con biết rồi cũng không lo lắng? Không được, con phải đi cùng bác!"

Thời điểm hai người đến Hà Tiêu vừa tỉnh dậy nên vừa mới rời giường, vết thương cũng không còn nứt ra đau đớn nữa rồi. Bà Diêm nhìn thấy Chữ Diêm đi theo tới đây, nhìn lão Hà trách cứ. Lão Hà làm như không nhìn thấy, nghiêng đầu, lấy canh ra, chuẩn bị bắt Hà Tiêu uống.

"Bác để con đi, bác và di cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ một lát đi." Chữ Diêm cười khanh khách nhận lấy bát.

Diên Anh có phần không quá yên tâm, nhưng cũng không làm mất mặt Chữ Diêm, dừng lại một chút rồi đi ra ngoài cùng lão Hà. Hà Tiêu tựa vào đầu giường, nhìn cô cười: "Cậu rất có mặt mũi nha."

Chữ Diêm nở nụ cười, hung hăng trừng mắt nhìn cô: "Đừng nói chuyện với mình, đang bực đó!"

Hà Tiêu ngậm miệng, tập trung tinh thần ăn canh. Khi thấy đầy bát thì nghe Chữ Diêm hỏi: "Chuyện này Trình Miển biết không vậy?"

Hà Tiêu lắc đầu: "Không nói cho anh ấy biết, cũng không có cách để nói cho anh ấy biết."

Sau khi bị thương hoạt động của cô bị hạn chế, điện thoại di động của cô bây giờ cũng không biết đang ở đâu, huống chi, mẹ còn đặc biệt không muốn cho Trình Miển biết.

"Này, vậy để mình nói cho anh ấy nhé?" Chữ Diêm suy nghĩ một chút.

"Đừng!" Hà Tiêu vội vàng cự tuyệt, "đừng nói cho anh ấy biết."

"Tại sao? Không cho anh ấy biết sẽ lo lắng lắm! Hơn nữa, khi điện thoại di động mà không ai nhận, vậy thì sớm muộn anh ấy cũng biết thôi!"

Hà Tiêu há miệng thở một hơi, hồi lâu mới nói: "Anh ấy biết thì làm thế nào, cũng không thể hàng ngày đến thăm mình." Cô cười cười nói, "Sớm muộn gì cũng biết, đến lúc đó rồi hãy nói."

Mặc dù chuyện như vậy Hà Tiêu có ý giấu Trình Miển, nhưng sau đó mấy ngày, anh đã biết rồi.

Phải ở bên ngoài hai ngày, mặc dù chương trình trong ngày sắp xếp rất kín, nhưng Trình Miển vẫn dành chút thời gian gọi điện thoại cho Hà Tiêu, nhưng đều bị thông báo tắt máy. Liên trưởng Trình bắt đầu có chút chột dạ, đoán là có thể Hà Tiêu tức giận nên không muốn tiếp điện thoại của anh, vì vậy gửi tới mấy tin nhắn, nhưng cũng không có hồi âm. Liên tiếp hai ngày liền, Trình Miển mới phát giác được sự việc có chút không đúng. Anh hiểu rõ con người Hà Tiêu, sẽ không bởi vì chuyện nhỏ như vậy mà náo loạn với anh lâu như vậy.

Ngày thứ ba vừa mới kết thúc, nhận được điện thoại của Triệu Tiểu Quả từ đại đội gọi tới. Nghe cậu ta vô cùng lo lắng nói xong, mặt Trình Miển liền biến sắc, lập tức cúp điện thoại đi tìm doanh trưởng lão Mã xin phép nghỉ để trở về.

Bởi vì gấp gáp, nên trên đường trở về lái xe vượt qua mấy cái đèn đỏ. Trình Miển không có thời gian để quan tâm nhiều như vậy, vừa trở về đại đội thì gọi Triệu Tiểu Quả vào phòng làm việc.

"Có chuyện gì xảy ra?" sắc mặt Trình Miển cực lạnh.

Triệu Tiểu Quả lấy điện thoại di động ra rồi mở tin tức, "Xe buýt lần này chính là tuyến xe riêng đi đến nơi đóng quân của chúng ta, ngày xảy ra chuyện đúng lúc chị dâu tới đại đội, thời gian cũng chính là lúc chị dâu trở về, liên trưởng, anh xem. . . ."

Tối hôm qua Triệu Tiểu Quả mới thấy, bình thường đại đội chỉ tổ chức xem bản tin thời sự và tin tức trọng điểm trên tivi, căn bản không xem ở đài địa phương, lên mạng cũng là mạng quân đội, các chiến sĩ muốn xem các tin tức khác, chỉ có thể lén lút lên mạng bằng điện thoại di động. Tối qua trước khi ngủ anh dùng điện thoại di động, trong lúc vô tình nhìn thấy tin tức này, vừa nhìn thời gian và địa điểm, nhất thời bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Ngày hôm sau dậy sớm, không dám trì hoãn một chút nào, vội vàng báo cho Trình Miển.

Trình Miễn nắm chặt điện thoại di động, trên không có thay đổi gì cả, chỉ có thể theo từ hầu kết đang khẽ nhúc nhích nhìn ra cảm xúc phập phồng của anh. Một lúc sau, anh đưa điện thoại di động trả lại cho Triệu Tiểu Quả: "Tôi biết rồi, cậu đi làm việc trước đi."

Triệu Tiểu Quả không dám hỏi nhiều, lúc đi ra ngoài còn giúp anh đóng cửa.

Trình Miễn thẳng lưng đứng yên trong phòng rất lâu, khi gió tạt nước mưa vào trong anh mới lấy lại tinh thần, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Hà Tiêu, không ngoài dự đoán trạng thái điện thoại vẫn là tắt máy. Tắt máy, Trình Miễn chuyển sang gọi cho Chử Diễm.

Trong lúc nhất thời Chử Diễm không hề chuẩn bị, nói quanh co một hồi lâu, rồi đành phải thành thật khai báo. Bên đầu kia điện thoại kia nghe xong, thật lâu sau mới nói: "Tôi sẽ đến thăm cô ấy."

"Cũng tốt, tôi hôm qua Tiểu Tiểu ra viện rồi."

Trình Miễn: "Tôi rõ rồi"

Nói chuyện điện thoại xong, Trình Miễn không khỏi có cảm giác khát khô cổ, anh mở nắp, bung bịch trên bàn lên. Đó là nhân viên truyền tin trước khi đi ra ngoài rót cho anh, bây giờ đã hơi nguội rồi, Trình Miễn uống một hơi hết, cuối cùng lại bị sặc, ho khan vài tiếng, đợi đến khi khôi phục lại bình tĩnh, anh nắm chặt cái ly trong tay, rồi ném nó xuống mặt đất.

Ở bên trong trên mặt đất đầy mảnh sứ vỡ, anh cầm chìa khóa xe lên rồi rời khỏi liên đội.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Mưa càng ngày càng lớn, Trình Miễn dừng xe ở ngoài cửa chung cư, đi bộ về phía nhà họ Hà. Nước mưa khiến bộ quần áo quân đội của anh biến thành màu xanh lục đậm, mặc trên người càng khiến thêm anh vài phần lạnh lẽo.

Đứng ở dưới tầng, Trình Miễn ngẩng đầu nhìn phòng Hà Tiêu nằm, cửa sổ đóng chặt lại, chỉ thấy rèm cửa buông xuống, trong lòng anh đột nhiên vô cùng lo lắng. Cửa khu nhà đang khóa, Trình Miễn do dự một chút, nhấn chuông cửa nhà Hà Tiêu.

Điện thoại rất nhanh có người nghe, đầu bên kia truyền đến âm thanh của bà Điền Anh: «Ai vậy?"

«Thưa dì, là con. ..."

Trình Miễn còn chưa nói hết câu, chỉ nghe thấy tiếng bộp, bên kia cúp điện thoại. Nghe tiếng tí tí truyền đến trong điện thoại, Trình Miễn chậm rãi giờ tay lên, lại nhấn chuông cửa nhà lần nữa. Lần này rất lâu mới có người nghe.

Bà Điền Anh không có tâm tình, hỏi: «Cậu có chuyện gì?"

«Con muốn gặp Tiểu Tiểu, xin gì mở cửa cho con/. "

" Tiểu Tiểu bị thương, phải tĩnh dưỡng. Hơn nữa, bây giờ cũng không ở nhà. "

Trình Miễn cũng không hoàn toàn tin tưởng bà Điền Anh, chỉ nghĩ rằng bà không muốn cho anh thấy Hà Tiêu, lại nhỏ giọng nói: «Con sẽ không làm phiền lâu đâu. "

" Không được. " Bà Điền Anh quả quyết cự tuyệt, đè lên điện thoại.

"Cười cười bị thương, phải tĩnh dưỡng. Hơn nữa, nàng hiện tại cũng không ở nhà."

Trình Miễn cũng không hoàn toàn Shinoda anh lời nói, chỉ cho là nàng là không muốn làm cho hắn thấy gì tiêu, lại nhỏ giọng nói: "Ta sẽ không đánh nhiều quá lâu."

"Không được." Điền anh quả quyết cự tuyệt, ngắt điện thoại.

Trình Miễn thất bại cúi thấp đầu, hạ thấp vành nón, đứng yên tại chỗ nhìn quanh hai vòng, quay người lại nhấn chuông cửa lần nữa. Anh bây giờ thực sự là cùng đường, không còn cách nào.

Chỉ là một lần này cũng không có ai nhận, âm thanh nhắc nhở lại vang lên, cửa tự nhiên mở ra từ bên trong. Trình Miễn hơi kinh ngạc, đi vào. Anh cũng

không đi thang máy, mà đi bộ lên tầng sáu. Cửa nhà Hà Tiêu mở rộng, bà Điền lấy tay ôm ngực, đứng chờ anh ở cửa. Trình Miển đứng lại, theo bản năng nhìn vào phía trong nhà, chỉ thấy trong phòng khách lộn xộn, còn có mấy thợ sửa chữa đang sơn tường.

«Không cần nhìn, Tiểu Tiểu thực sự không có ở nhà. »

Cổ họng Trình Miển thắt lại, không lên tiếng.

«Thời gian này trong nhà đang sửa chữa, trong nhà không có phương tiện đi lại, nên đến nhà cũ của lão Hà ở phía Đông, cách bệnh viện cũng gần, đi lại cũng tiện. »

Trình Miển nín thở rất chặt, một lúc lâu mới mở miệng nói : «Thưa dì, con gặp Hà Tiêu, chỉ là muốn nói lời xin lỗi với cô ấy. »

«Không cần, xin lỗi cái gì ? » Bà Điền Anh không quá quan tâm, nói «Lão Hà nói rồi, chuyện như vậy không thể trách cậu, Tiểu Tiểu cũng đã vượt qua khó khăn, cậu không cần đặt áp lực quá lớn. »

Bà Điền chưa nói xong, chỉ nghe thấy Trình Miển ho khan mấy tiếng, nói chuyện khó tránh khỏi bị gián đoạn : «Chuyện chú Hà nói không tính, nhưng con vẫn muốn xin lỗi, đến giờ, còn có Hà Tiêu. » Quan trọng nhất là, anh muốn nhìn thấy cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Trình Miển kiên trì, bà Điền Anh tức giận.

" Tôi hiểu rõ, tôi và cha Tiểu Tiểu, hai chúng tôi nói cậu cũng không dễ trong lòng đúng không. Trước mắt, tôi nói cho cậu biết cậu và Tiểu Tiểu không thích hợp, cậu có nhớ chính cậu bảo đảm với tôi như thế nào sao ? Tôi đã nói với cậu, Trình Miển, còn chưa có kết hôn, tôi và lão Hà chỉ có một đứa con gái duy nhất cũng vì cậu mà bị thương như vậy. Nếu thật sự kết hôn, không thể dễ dàng ở cùng với cậu, con bé còn phải gặp bao nhiêu khổ sở chứ ? Cậu cũng đừng nói đây là ngoài ý muốn, dù là ngoài ý muốn, có lần đầu thì ắt sẽ có lần hai ! Tôi đã nói với cậu những lời thật lòng, từ lúc cha Tiểu Tiểu uống trà lạnh ở quân đội, đến lúc áo nào chuyển nghề trở về địa phương, chúng tôi đã thể không có nửa phần dính dáng đến quân đội ! "

Lúc này Trình Miển cũng cực kỳ hối hận, chỉ là đối mặt với bà Điền Anh, anh không thể thỏa hiệp được nữa. Một lát sau, âm thanh của anh vang lên, khàn khàn : «Bây giờ con không có tư cách mạnh mẽ nói gì trước mặt dì, nhưng dì à, có thích hợp hay không, chuyện ở chung một chỗ có thể hay không, ngoại trừ con và Hà Tiêu, ai nói cũng không thể định đoạt. Nếu dì muốn con lùi bước vì những lời như vậy, thì con không phải là Trình Miển nữa rồi. »

Bà Điền Anh vô cùng tức giận, bà chưa gặp qua kẻ nào gian manh không biết thay đổi như vậy.

" Vậy cậu cũng đừng đứng ở đây nói nhảm nữa ! Cậu có thể tìm được Tiểu Tiểu, thì trực tiếp nói với nó đi ! "

Nói xong, lùi một bước, ầm, đóng cửa phòng lại. Đèn cầu thang vì âm thanh này mà sáng lên, qua một lúc lâu mới tắt đi. Trình Miển đứng yên trong bóng tối một lúc lâu, sau đó xoay người đi xuống tầng.

Bà Điền vào nhà, trong lòng vẫn tự nhủ với mình đừng nóng giận, đừng nóng giận. Nhịp tim kịch liệt đập phồng khiến cho đầu bà cũng có chút choáng váng, bà Điền ngồi trên ghế salon một lúc lâu, chờ nhịp tim ổn định lại, cả người vô lực nằm trên ghế salon. Nói chuyện với Trình Miển khiến bà quá hao phí tinh thần rồi, bởi vì chính bản thân cậu ta cũng đã khiến cho bà vừa buồn cười vừa giận, bà phải khắc chế mình mới không thể mềm lòng.

Nghỉ ngơi mấy phút, bà Điền thông thả lấy lại sức, rồi mới nhớ tới còn phải nấu canh mang qua cho Hà Tiêu. Vội vàng lấy tinh thần đứng lên, đánh định đi đến phòng bếp, đi qua cửa sổ thủy tinh thì thấy người đứng dưới tầng, bà lại tức giận rồi.

Hắc ! Đứa nhỏ này, sao lại bướng bỉnh như vậy !

Không để ý đến bên ngoài mưa to, bà Điền kéo cửa sổ ra, nhìn về phía Trình Miển nói to : «Cậu còn đứng đó làm gì ? Từ đâu tới thì về đó đi ! »

Trình Miển một thân quân phục cao lớn, nghe thấy lời bà Điền Anh nói cũng không nhúc nhích. Nước mưa chảy dọc theo vành mũ, rơi xuống nếp gấp ở tay áo rơi xuống mặt đất, ào ào, dưới chân anh cũng sắp biến thành một dòng suối nhỏ rồi.

Sau khi anh gọi điện cho Chữ Điem, hỏi thăm cụ thể địa chỉ nhà Hà Tiêu ở phía Đông là chỗ nào. Đó là căn hộ lúc lão Hà mới thành phố B làm ăn đã thuê, sau khi buôn bán có điều kiện thì mua lại nơi đó, sau đó lại mua thêm nhà mới, phòng bên kia vẫn để không. Chữ Điem cũng mới biết Hà Tiêu được bốn năm, không biết rõ về chỗ kia.

Từ chỗ Chữ Điem cũng không tìm được kết quả gì, anh chỉ có thể lấy loại phương pháp tự làm khổ này, khiến bà Điền Anh chịu thua.

Bà Điền Anh nhìn anh, càng nhìn càng tức giận, dứt khoát đen cửa sổ kéo lại, nhắm mắt làm ngơ. Nhưng tỉnh táo nghĩ lại, mặc kệ người khác nhìn thế nào, nhưng để cậu ta đứng như vậy cũng không phải chuyện hay. Bất đắc dĩ, cũng đành phải gọi điện thoại cho Chữ Điem.

Chữ Điem sắp bị hai người này làm cho điên rồi, tự nhận không khuyên nổi Trình Miển, không thể làm gì khác là tìm Từ Nghi. Từ Nghi đi từ quân khu đến khu nhà chúc viện pháo binh, vô dĩ muốn tìm Triệu Tố Uẩn, nhưng không nghĩ Trình Kiến Minh lại ở nhà, chuyện như vậy hoàn toàn làm kinh động đến phó tư lệnh Trình.

Trình Kiến Minh vừa nghe chuyện, cũng biết là tính cố chấp của thằng nhóc này lại nổi lên. Ở đại viện pháo binh nhiều năm như vậy, ông hiểu mẹ Hà Tiêu, bà Điền Anh không thua gì hiểu rõ con trai mình, nếu dùng cách này ép bà chỉ khiến bà càng cực đoan hơn, ông nổi trận lôi đình, gọi cho Trình Miển, nhưng phải đến lần thứ ba mới có người nghe.

Bên kia vừa nghe thấy một tiếng cha, Trình Kiến Minh liền quát to : «Thằng nhóc kia, con lập tức cút trở lại cho ta, đứng ở dưới nhà người ta là chuyện gì chứ ? Định thị uy còn định làm luôn cảnh vệ nhà người ta sao ? »

Trình Miển buồn cười kéo khoe miệng : «Con không sao, con đứng ở chỗ này mát mẻ lắm, tắm một cái, mang cát bụi từ Mông Cổ rửa sạch. »

" con mẹ nó con bót nói nhảm cho ta nhè ! Nếu con không muốn mọi chuyện thất bại hoàn toàn thì lập tức trở về nhà cho ta."

Trình Miển trầm mặc, một lúc lâu mới cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, kéo thấp vành mũ xuống. Đứng yên tại chỗ một lát, cả người cứng ngắc, chậm rãi bước lên xe.

Mưa vẫn rơi xuống ào ào, trong đại viện, sau khi Trình Kiến Minh cúp điện thoại vẫn còn vô cùng tức giận. Triệu Tổ Uẩn cũng hết cách, không thể làm gì khác là ở một bên khuyên ông: "thằng bé Trình Miển này, từ nhỏ đến lớn chính là tính tình cố chấp như vậy, ông cũng không phải là mới biết."

"Vậy cũng không thể đến nhà người ta làm loạn thành như vậy! Làm như vậy khiến Diên Anh và lão Hà thấy thế nào chứ? Bà nói đi."

"Có lẽ là sốt ruột." Cô giáo Triệu thở dài một hơi, "Đừng tưởng thằng bé hai mươi bảy rồi, thật sự là quá sốt ruột, nên không chuyện gì không ra được. Nhất là chuyện có liên quan đến Tiểu Tiểu, ông già rồi nên quên sao, lúc nhà Hà Tiểu rời khỏi đại viện pháo binh thằng bé đã phản ứng như thế nào hả? Cửa nhà cũng không vào, tuyết rơi lớn như vậy mà còn bỏ chạy đến ga xe lửa!"

Phó Tư lệnh Trình cũng không giáo huấn nổi nữa, nhìn mưa to bên ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy âu lo.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Sau khi rời khỏi chung cư, Trình Miển cũng không về nhà mà trực tiếp trở về đơn vị. Thế nhưng lúc này tại thành Đông thành phố B Hà Tiêu đang ngủ rất điềm tĩnh. Vết thương đã qua thời gian đau nhất, hơn nữa mấy ngày nay bởi vì thời tiết ẩm ướt nên trên người nổi lên chút mẩn đỏ, Hà Tiêu uống một ít thuốc, tác dụng phụ làm cô lúc nào cũng không nhìn được mà buồn ngủ.

Hơn bốn giờ chiều, Hà Tiêu ngủ đủ giấc thì tỉnh dậy. Đúng lúc bà Bà Diên Anh mang canh đến, thấy cô đã ngủ dậy, thì vội vàng bảo cô uống ngay khi còn nóng.

Hiện tại Hà Tiêu có cảm giác tốt hơn một chút rồi, nên bảo cha mẹ không cần chăm sóc cô như thế này nữa, một tay cầm muỗng canh, vừa khuấy vừa nhẹ giọng hỏi bà Diên Anh: "Mẹ, mẹ có thấy điện thoại di động của con không?"

Bà Diên Anh giật mình, ánh mắt cảnh giác nhìn cô: "Cần điện thoại di động để làm gì?"

Hà Tiêu bật cười: "Ngày đó khi xảy ra chuyện không may đúng lúc con cầm điện thoại di động trong tay, bị ném như vậy, không biết còn có thể sử dụng hay không."

Bà Diên Anh thở phào: "Màn hình bị vỡ, bây giờ không dùng được. Mấy ngày nay luôn lo lắng việc của con, nên qua thời gian này sẽ để lão Hà mang đi sửa cho con."

Hà Tiêu nghe lời dạ một tiếng, rồi cúi đầu tiếp tục ăn canh. Bà Diên Anh nhìn cô không nói, còn khó hiểu nhìn cô, Hà Tiêu biết trong lòng bà đang nghĩ gì, nên cực kì bình tĩnh nói: "Mẹ mang lo lắng cất vào bụng đi, hiện tại con sẽ không gọi điện thoại cho Trình Miển đâu."

Bà Diên Anh nhớ tới cái gì đó, rên rí: "Tốt nhất con đừng gọi cho cậu ta, nếu không mẹ cũng chống đỡ không nổi."

Hà Tiêu cười lấy lòng bà: "Sao có thể như thế được, không ai có thể so sánh lực chiến đấu với mẹ được."

Nghỉ ngơi khoảng mười ngày, rốt cuộc vết thương đã có thể cắt chỉ. Sáng sớm lão Hà đưa lái xe đưa Hà Tiêu đến bệnh viện, vừa mới bước vào đại sảnh, thì nghe thấy có người gọi cô từ phía sau. Hai người xoay người nhìn lại, thì nhìn thấy Lỗ Lạc đang chạy chậm đến chỗ cô.

Hà Tiêu có chút kinh ngạc nhìn cô ấy: "Không phải cậu đang ở đại viện quân khu sao, sao đã đến đây rồi?"

Lỗ Lạc gãi gãi đầu: "Ông ngoại mình nhập viện ở đây lâu rồi, bị bệnh tim."

Ngoại khoa tim trực thuộc bệnh viện thành phố nổi tiếng cả nước, hơn nữa di của Lỗ Lạc làm Phó Viện Trưởng ở đây, nên gặp cô ấy ở đây cũng không thấy kì lạ. Lỗ Lạc nhìn thấy lão Hà, lúc đầu còn có chút mất tự nhiên, hỏi đó chuyện cô nhằm vào Hà Tiêu, chắc chắn lão Hà cũng biết đến. Ngược lại

lão Hà cũng tìm ra manh mối, cười híp mắt quan sát cô ấy: "Mấy năm không gặp rồi, Lỗi Lạc đã trưởng thành thành đại cô nương."

Lỗi Lạc hơi ngượng ngùng gọi một tiếng bác Hà, sau đó thì xem vết thương của Hà Tiêu: "Sao cậu lại xảy ra chuyện vậy? Sao ở bệnh viện nào cũng có thể gặp cậu vậy? Cậu không thể tự chăm sóc tốt cho bản thân à?"

Hà Tiêu cố gắng không trợn mắt kích động, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, cô cũng không thể không chế được .

Lão Hà vui vẻ nhìn hai người, nói với Hà Tiêu: "Nếu Lỗi Lạc ở đây rồi, thì ba cũng yên lòng. Trong tiệm có có việc, buổi sáng hôm nay ba phải đi qua một chuyến." Quay qua dặn dò Lỗi Lạc, "Tiểu Tiểu phải giao cho cháu rồi, tối nay bác sẽ tới đón nó, hai người các cháu cứ từ từ mà tán gẫu, không cần vội."

Lỗi Lạc khéo léo cười đồng ý, Hà Tiêu nhìn bóng lưng lão Hà, dường như có điều cần suy nghĩ.

Lấy tư cách là người lớn lên trong bệnh viện từ nhỏ, Lỗi Lạc quen việc dẫn Hà Tiêu đi tháo chỉ. Cuối cùng thì đi thăm ông ngoại của Lỗi Lạc, sau đó đi dọc theo phòng bệnh của cán bộ cao cấp tới cầu thang đi xuống tầng dưới, rồi đi đến vườn hoa nhỏ phía sau bệnh viện.

Thời tiết cuối mùa thu, lá trên cây cũng rụng sạch rồi, phủ kín con đường lát đá. Hà Tiêu híp mắt nhìn bầu trời mênh mông xanh thẳm, cảm thấy trong lòng cũng thoải mái không ít. Quay đầu lại, phát hiện sắc mặt của Lỗi Lạc cũng không tốt.

Hà Tiêu có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy. Từ lúc còn rất nhỏ Lỗi Lạc đã ở nhà ông ngoại, vẫn rất thân thiết với ông ấy, bây giờ mất thấy ông ngày càng bệnh nặng, khẳng định trong lòng rất lo lắng. Bên cạnh đó, chính là Diệp Hồng Kỳ. Có đôi khi suy nghĩ một chút về anh ấy, Hà Tiêu cảm thấy vô cùng bội phục, rốt cuộc là có nghị lực hay chấp niệm đến như thế nào mà khiến anh ấy ở đó đợi bốn năm cũng không chịu trở về một lần.

Cô nhớ rõ Lỗi Lạc đã từng oán trách với cô một lần, cô ấy nói: "Tiểu Tiểu, cậu có tin không? Cho dù mình coi hết đứng trước mặt Diệp Hồng Kỳ, anh ấy cũng có thể mặt không đổi sắc đánh giá đáng người của mình không bằng tên lừa thon dài, đẹp đẽ mà anh ấy phóng. Đây chính là một quân nhân đó? Quả thật chính là một tên quân nhân ngốc!"

Đối với oán trách của Lỗi Lạc, cô cũng không để bụng. Bọn họ đều lớn lên ở đại viện lục quân, cũng không có cảm giác thuần túy với nó là thích hay là chán ghét. Tình cảm của bọn họ rất phức tạp, vương vấn không thể dứt ra được, cũng có lẽ bởi vì vậy, cho nên mới càng khó cách xa.

"Tiểu Tiểu, cậu và Trình Miển xảy ra chuyện gì à?" Lỗi Lạc nhìn nét mặt thanh thản của Hà Tiêu, nhẫn nhịn, nhưng vẫn hỏi.

Về mặt Hà Tiêu rất là bình tĩnh hỏi ngược lại: "Bọn mình xảy ra chuyện gì được?"

Lỗi Lạc thở dài một hơi: "Mấy ngày trước nhận được điện thoại của anh ấy, hỏi mình có biết nhà cũ của cậu ở đâu hay không. Mình nói không biết, tiểu tử này không hề nói gì nữa liền cúp rồi."

Hà Tiêu ngăn ra: "Anh ấy làm sao biết được mình ở Thành Đông nhỉ?"

Mặt Lỗi Lạc mê hoặc: "Cái này chẳng lẽ cậu không nên hỏi bản thân à?"

Cùng Lỗi Lạc bốn mắt nhìn nhau, Hà Tiêu suy nghĩ trong chốc lát, liền bừng tỉnh hiểu ra rồi. Trình Miển đã biết tin tức cô bị thương, hơn nữa còn từng đến nhà cô! Nhưng lão Hà và mẹ cũng không nói qua với cô!

"Lỗi Lạc, cho mình mượn điện thoại di động để dùng một chút."

Nhận lấy điện thoại của Lỗi Lạc, Hà Tiêu nhanh chóng ấn số của Trình Miển. Giây phút khi muốn bấm gọi, lại hơi do dự. Bây giờ gọi thì cô muốn nói gì với anh? Lỗi Lạc bên cạnh nhìn cũng nóng lòng, nhanh tay nhanh chân ấn số điện thoại khóa cho cô ấy, rất nhanh bên kia truyền đến âm thanh của Trình Miển: "Lỗi Lạc? Có chuyện gì sao?"

Lỗi Lạc dùng khẩu hình thúc giục cô mau nói, Hà Tiêu mấp máy môi, đưa điện thoại di động đến bên cạnh tai: "Này, là em Tiểu Tiểu."

Nói xong câu đó, hai bên cùng rơi vào trầm mặc. Hình như trong nháy mắt âm thanh của hai người cùng bị hút ra, chỉ còn lại tiếng huyền não ở đầu bên kia điện thoại.

Rất lâu sau, mới dần dần nghe được tiếng thở của Trình Miển trở nên hỗn hển. Anh cố gắng ổn định, mới hỏi: "Em ở đâu?"

Âm thanh trầm thấp mà có lực, hình như đang cố ý đè nén cảm xúc.

Không hiểu sao Hà Tiêu có chút khản trương, cô nhìn Lỗi Lạc, miệng đắng lưỡi khô đọc địa chỉ bệnh viện.

"Chờ anh."

Ngắn ngủn hai chữ, sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Hà Tiêu cầm điện thoại di động, chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên. Cô đã làm sai việc gì rồi?

Vườn hoa nhỏ sau phòng bệnh của cán bộ cao cấp của bệnh viện thành phố luôn luôn an tĩnh mà ấm áp, Hà Tiêu ngồi trên ghế đá, bị ánh mặt trời chiếu

vào nên lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi thật mỏng.

Khi Trình Miễn đến thì cô đang cúi đầu đếm kiến dưới chân, vừa lơ đãng ngẩng đầu thì nhìn thấy một tay anh đang đè ép vành nón, vội vã đi từ trên cầu thang xuống.

Hà Tiêu ngồi phía sau hai cây bách trắc điệp*, cây xanh to lớn che hết cả thân người cô, vì vậy Trình Miễn không nhìn thấy cô, ở đó ngó nghiêng trái phải tìm kiếm cô. Hà Tiêu để cho anh tìm một lát, mới lên tiếng gọi anh.

(*) Bách trắc điệp: Loài cây cùng loại với thông, lá mọc đối, giẹp, hình vẩy, thân phân nhánh trong những mặt phẳng thẳng đứng, thường trồng làm cảnh.

Trên người Trình Miễn mặc một bộ trang phục huấn luyện chưa kịp thay đổi, nhanh chóng quay người về phía sau, nhìn thấy cô đồng thời nhìn thấy trên tay phải của cô đang đeo băng, đáng lẽ định bước đến, nhưng lại dừng lại ở đó.

Hà Tiêu đứng lên, nhìn tay của mình một chút, sau đó ngẩng đầu lên cười với anh.

Trình Miễn hồi hồn, đi đến bên cạnh cô, vành nón bị kéo thấp xuống khiến Hà Tiêu không thấy được vẻ mặt của anh. Hà Tiêu chỉ có thể cảm thấy anh càng đi càng nhanh, cô muốn nói chuyện, lại bị anh lập tức đưa tay ra kéo đến trong ngực.

Đã xấp xỉ gần hai tháng không được anh ôm, Hà Tiêu có thể cảm thấy anh ôm cô càng ngày càng gấp, càng ngày càng chặt, chặt đến cánh tay của cô cũng có chút đau rồi.

Hà Tiêu không thể làm gì khác hơn là đá đá anh, nhưng Trình Miễn chỉ hơi buông lỏng tay.

"Mau buông ra, trên tầng ở phía sau có nhiều người lắm."

"Không buông." Trình Miễn kiên quyết cự tuyệt, cho đến khi cảm thấy nhịp tim của mình ổn định lại, mới nói "Không thể để cho em chạy mất."

Ngày đó bị dính mưa, nên trở lại đại đội cũng cảm một chút, tùy tiện uống hai viên thuốc cảm rồi buồn bực đi ngủ, ban đêm thì sốt cao. Nằm trên giường gần ba ngày, thi hội nghị tổng kết diễn tập lại bắt đầu, Trình Miễn rất muốn đi tìm Hà Tiêu, thậm chí ý tưởng trốn ra ngoài cũng xuất hiện, nhưng vẫn không thể.

Thứ nhất là thân bất do kỷ**. Tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, lại là quản lý trong đại đội, lần này anh có thể cảm nhận bốn chữ này một cách chân thực nhất. Thứ hai là trận mưa kia đã dội cho anh thông suốt, để anh suy nghĩ thấu đáo rất nhiều điều, vào lúc này mà tìm Hà Tiêu chỉ có thể càng chọc giận bà Điền Anh, vấn đề giữa bọn họ càng khó giải quyết. Vấn đề này chính là, anh là quân nhân.

** thân bất do kỷ: Nếu có một chuyện gì đó mà mình có thể làm và trong lòng bàn tay nhưng một số lý do khách quan nào đó buộc mình ko thể làm.

Cảm thấy Hà Tiêu dần dần buộc chặt thân thể, Trình Miễn buông lỏng cô ra. Cô bị gãy xương cánh tay còn chưa lành, không nên đè ép quá lâu.

"Có đau không?" Trình Miễn đỡ cánh tay của cô, nhẹ giọng hỏi.

Hà Tiêu lắc lắc đầu: "Đã không đau từ lâu rồi."

Trình Miễn không nói lời nào, để cho cô ngồi xuống ở trên ghế đá, ngồi chồm hổm rồi đưa tay vén ống quần của cô lên. Hà Tiêu bị động tác này của anh làm giật mình, định từ trên ghế đá đứng lên, rồi lại bị anh đẩy xuống: "Đừng động đậy." Anh nói, "Cho anh xem vết thương của em nào."

Vết thương vừa tháo chỉ nên nhìn có chút dữ tợn, Trình Miễn nhìn vào, cảm thấy nhìn mà đau lòng. Anh do dự vươn tay, nhẹ nhàng sờ vết thương kia, giống như sợ làm Hà Tiêu đau. Âm áp của lòng bàn tay anh lan rộng lên bắp chân, Hà Tiêu cảm thấy hơi nhột, muốn lùi người lại, tiếc rằng Trình Miễn lại nắm quá chặt.

"Vết thương sâu quá, có thể sẽ lại lưu sẹo."

Hà Tiêu rất bình tĩnh: "Vậy thì thật là tốt cũng không cần mặc váy nữa, anh đỡ phải ý kiến nha."

Trình Miễn cười, không nói ra được khổ sở trong lòng. Anh khẽ vuốt ve bắp chân trắng nõn của cô, dường như muốn lau vết thương kia đi.

"Trình Miễn."

"Hả?"

"Thật xin lỗi."

". . . . ."

Trình Miễn ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô đang cười với anh: "Chuyện bị thương không nói cho anh biết, là do sợ anh gấp gấp đến đây tìm em. Em không muốn anh đến lúc đó, để mẹ em thấy được, có khả năng sẽ khiến chúng ta chia tay."

Trình Miễn giật mình, sau đó cười cười: "Sợ cái gì, da anh dày không phải em không biết." Anh cúi đầu, chăm chú xoa bóp vết sẹo kia, thanh âm lúc này

phát ra cũng rất nhẹ, "Về sau nếu có việc phải nói cho anh đầu tiên, nhớ chưa?"

Hà Tiêu không biết anh ở đó chịu phạt bao nhiêu ầm ức với bà Điền, có lẽ là trách cứ, nhưng anh một chữ cũng không nói. Từ nhỏ đến lớn, thế mà cô lại không biết anh có thể nhìn một người như vậy. Nhưng cô cũng không muốn hỏi, coi như mọi thứ đều chưa từng xảy ra.

Đưa Hà Tiêu đến chỗ Lỗi Lạc xong, Trình Miển lại lái xe không ngừng đi vào thành phố đón lão Chu. Sáng nay vừa kết thúc huấn luyện dã ngoại, vừa trở về đại đội, thì nhận được điện thoại của Hà Tiêu, đúng lúc lão Chu muốn đi ra ngoài, nên tiện thể đưa anh ra ngoài cùng.

Khi quay lại doanh trình sát, chỉ đạo viên Từ - Từ Nghi đang ngồi ở trong phòng làm việc đọc sách, thấy anh trở lại, liền hỏi: "Hà Tiêu như thế nào rồi?"

Trình Miển vừa làm động tác cời cúc áo vừa nói: "Rất tốt rồi."

"Thật là rất tốt? Nhìn vẻ mặt của cậu sao không giống vậy."

Trình Miển không nói chuyện, trên người cời ra chỉ còn lại áo ngắn tay màu xanh xám rồi lại đổi đôi giày, liền trực tiếp ra khỏi cửa chính tức xá. Từ Nghi gọi anh không được, do dự một chút, để sách xuống, rồi cùng anh đi ra ngoài.

Tối hôm qua vừa mới mưa, nên bãi tập còn có chút ướt át. Buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi, nên trên sân không có một bóng người, Trình Miển qua loa nóng người, rồi mở chân dài ra chạy bộ dọc theo bãi tập.

Từ Nghi khoanh tay đứng ở một bên nhìn anh chạy bộ, một vòng lại một vòng, ước chừng chạy khoảng tám cây số, thì mới ngừng lại. Từ Nghi đi tới, lấy khăn lông đưa cho anh, Trình Miển mặt không thay đổi nhận lấy, tùy tiện lau một chút.

"Nghĩ rõ rồi à?"

Từ Nghi nhìn anh, không nhanh không chậm hỏi. Cùng anh làm việc chung hơn hai năm, anh hiểu rõ thói quen của Trình Miển rồi, khi gặp phải vấn đề khó khăn hay chướng ngại, phương pháp để anh phát tiết duy nhất, chính là chạy bộ. Hình như mồ hôi chảy cạn sạch, thì phiền não cũng không còn.

Trình Miển ngẩng đầu nhìn bầu trời trên sân huấn luyện, lo lắng dần dần tản đi, ánh nắng mỏng manh xuyên qua tầng mây chiếu xuống khiến anh hơi nheo mắt.

"Cậu biết không?" Anh quay đầu lại nói với Từ Nghi, "Mình ở quân đội đã 27 năm, ta đợi năm 27, cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ rời đi."

Từ Nghi sững sờ, không biết đột nhiên anh nói những lời này là có ý gì. Đang định hỏi nữa, Trình Miển đã đem khăn lông trả lại cho anh, bước nhanh rời khỏi sân huấn luyện.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Nghỉ ngơi khoảng hai tuần lễ, Hà Tiêu trở lại đơn vị đi làm. Công việc đang trong thời gian bận rộn, cô lại xin nghỉ liên tiếp hơn mười ngày, hiển nhiên chủ nhiệm Trương ở trung tâm sẽ mất hứng. Nhưng Hà Tiêu có lý do xin nghỉ chính đáng là nghỉ bệnh, nên ông ấy cũng không thể nói gì được.

Trước khi gặp chuyện không may Hà Tiêu đã đến trong phòng làm việc rồi, công việc tương đối thoải mái, đồng nghiệp cũng rất chăm sóc. Nhịp điệu công tác trong ngày cũng chậm rãi, gần tới giờ tan việc, cô đi xuống lầu tìm Chữ Điềm, rồi cùng nhau tan tầm.

Chữ Điềm nhìn thấy cô, mắt tròn to: "Đi làm rồi à? đã khỏi chưa?"

"Gần như thế rồi." Hà Tiêu nhìn cánh tay, cười âm thầm.

Chữ Điềm thờ phào nhẹ nhõm, đáng vẻ đã được giải thoát: "Cậu không biết, bởi vì cậu nghỉ bệnh, mình cũng bị dày vò. Từ khi nào mà nhà cậu có phòng nhỏ ở Thành Đông vậy? Hà?"

Có lẽ khi Trình Miển không tìm được cô nên đã nhờ Chữ Điềm giúp đỡ, Hà Tiêu mím môi, cất giọng hỏi: "Điềm Điềm, trong lúc mình ngã bệnh, có phải Trình Miển đã từng đến nhà mình?"

"Dĩ nhiên, cậu cũng không biết à?" Chữ Điềm thuận miệng đáp, sau đó nhìn thấy vẻ mặt "thì ra là thế" của Hà Tiêu, lại hiểu được hình như cô đã nói cái gì không nên nói rồi.

Hà Tiêu hỏi tiếp: "Vậy tình huống cụ thể cậu có biết rõ ràng không?"

Chữ Điem lác đầu, cô đã đồng ý với Trình Miễn, không nói về sự kiện kia nữa. Nhưng rõ ràng ánh mắt của Hà Tiêu đang rất nghi ngờ, cô đành phải chột dạ bổ sung: "Anh ấy hỏi mình chuyện nhà cũ của gia đình cậu, mà mình có biết đâu."

Hà Tiêu còn muốn hỏi chút nữa, nhưng đột nhiên điện thoại di động lại vang lên. Chữ Điem thở phào một hơi, trong lòng đang suy nghĩ điện thoại này gọi tới thật là kịp thời thì chỉ nghe thấy âm thanh của Từ Nghi truyền ra từ bên trong.

Từ Nghi bỏ qua thái độ bình tĩnh ung dung thường ngày, âm thanh vô cùng căng thẳng đặt câu hỏi: "Hà Tiêu, Trình Miễn có đề cập với cô chuyện chuyển nghề không?"

Hà Tiêu sùng sốt: "Không có."

Hình như Từ Nghi không tin nên hỏi ngược lại: "Thật không có à?"

"Thật sự tôi không nghe anh ấy đề cập đến." Hà Tiêu làm bầm trả lời, "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

Từ Nghi nói một câu không có việc gì, rồi cúp điện thoại.

"Sao vậy?" Nhìn vẻ mặt mất hồn của Hà Tiêu, Chữ Điem ân cần hỏi.

Hà Tiêu nhìn chằm chằm điện thoại không ngừng kêu bip bip, đầu óc không hề chuyển biến: "Từ Nghi hỏi mình chuyện Trình Miễn chuyển nghề, anh ấy đang công tác rất tốt trong quân đội, sao lại muốn chuyển nghề?" Chuyển sang gọi điện thoại cho Trình Miễn, nhưng lại có giọng nói nhắc nhở anh đã tắt máy. Trước tình huống như thế này cũng không phải chưa từng có, khi anh đi ra ngoài huấn luyện, bình thường điện thoại di động đều ở trạng thái tắt máy, nhưng bây giờ Hà Tiêu có chút rối ruột. Cô suy nghĩ một chút, rồi nói với Chữ Điem: "Điem Điem, mình muốn đi đến doanh trại của Trình Miễn một chuyến, cậu có thể đi với mình được không?"

"Bây giờ à?" Chữ Điem giật mình, "Trời đã tối đen rồi, hiện tại làm gì có xe đi đến đó. Cậu đừng gấp gáp, không tìm được Trình Miễn, thì gọi điện thoại cho Từ Nghi để hỏi đi."

Trong lòng Hà Tiêu nghĩ đúng là quan tâm quá thì sẽ bị loạn, cũng quên mất là có thể liên lạc với Từ Nghi. Chữ Điem nhìn cô, cũng không nhận được cảm thán: "Này có phải liên trường Trình bị mưa xối nên hông đầu óc rồi không, hay là ám đầu rồi, không thì sao lại nghĩ tới việc chuyển nghề chứ?"

Tay Hà Tiêu đang ấn số điện thoại dừng lại, bỗng ngẩng đầu lên nhìn về phía Chữ Điem: "Có ý tứ gì vậy?"

Chữ Điem tỉnh ngộ, vội vàng che miệng lại, nhưng đã không còn kịp rồi. Cô nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hà Tiêu, ánh mắt sắc bén, không thể không thành thật khai báo: "Võn không muốn đề cho cậu biết, nhưng —— haizzz, đều là tại mình."

Hà Tiêu vội vàng hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Khi cậu vừa mới xuất viện, Trình Miễn đã đến thăm cậu. Nhưng mà khi đó cậu vẫn ở Thành Đông, có thể đi Diên bởi vì giận anh ấy, nên không nói cho anh ấy biết địa chỉ, người kia cũng rất cứng đầu, mưa to như vậy cũng không biết tránh đi, trực tiếp đứng ở cửa phía dưới nhà của cậu. Sau phó tư lệnh Trình điện thoại đến mới gọi được anh ấy quay về, trở lại đại đội thì bị sốt cao. Lúc đầu mình định lên hỏi thăm địa chỉ của cậu ở Thành Đông để nói cho anh ấy biết, nhưng sau đó Trình Miễn lại nói không cần, anh nói đây không phải là vấn đề quan trọng, chờ cậu tốt hơn anh ấy sẽ đến gặp cậu. Tiểu Tiểu?" Chữ Điem hơi lo lắng nhìn Hà Tiêu.

Về mặt Hà Tiêu có phần mờ mịt nhìn Chữ Điem, một lúc sau, cổ họng mới chuyển động, cô cắt điện thoại đi, nói với Chữ Điem: "Điem Điem, mình có chút chuyện, muốn về nhà trước. Phía Từ Nghi, hôm nào mình sẽ gọi điện thoại cho anh ấy sau."

Chữ Điem gật đầu, không yên lòng đưa mắt nhìn cô rồi đi.

Lúc Hà Tiêu về đến nhà, lão Hà đã làm xong một bàn thức ăn, đang đứng trước bàn ăn mở rượu. Ông bị cao huyết áp nhiều năm rồi, nên bà Diên Anh luôn theo dõi ông chặt chẽ, lần này thật vất vả mới có thể uống hai chén, ông mừng rỡ khiến hai con mắt cũng híp lại, thấy Hà Tiêu trở về, vội gọi cô: "Mau đến đây ăn cơm, hôm nay hai bố con mình uống hai chén."

"Uống gì mà uống... vết thương của Tiểu Tiểu còn chưa khỏi, ông lại để con uống rượu!" Bà Diên Anh vừa mang thức ăn lên vừa cười mắng ông một câu, nhìn thấy Hà Tiêu thì giục cô nhanh đi rửa tay.

Không khí ấm áp như vậy, lời nói vốn nghẹn ở cổ họng vẫn không nói ra được. Hà Tiêu hơi mím môi, đi về phòng thay quần áo, rồi ngồi vào bàn cơm.

"Đến đây đi." Lão Hà rót cho bản thân một chén, lại rót đầy vào cái chén trước mặt Hà Tiêu, "Hôm nay ăn mừng một chút, buồn bán thuận lợi, vết thương của con gái chúng ta cũng ổn rồi. Cho nên đừng sợ ông trời giầy vò con, hạnh phúc tất cả đều ở phía sau. Cạn ly nào."

Nói xong thì uống một hơi cạn sạch, bà Diên Anh muốn ngăn cản cũng không kịp. Hà Tiêu hiểu rõ lời nói của lão Hà, cảm thấy hơi khổ sở, nâng ly rượu trước mặt lên, rồi ngửa đầu uống hết. Sau đó cầm lấy chai rượu, lại rót đầy cho hai người.

Bà Diên Anh hơi bất ngờ nhìn Hà Tiêu, chỉ thấy cô rót một ly đầy, đặt trước mặt bà.

"Mẹ, chúng ta cũng uống một ly nào."

"Mẹ không thể . . . . ."

Còn chưa từ chối xong, Hà Tiêu lại uống cạn sạch.

Lúc này bà Điền Anh và lão Hà mới ý thức được sự việc có chút không đúng rồi. Mắt nhìn thấy Hà Tiêu lại muốn tự rót rượu cho mình, lão Hà vội vàng ngăn cản: "Không được uống như vậy." Ông cười nói, "Ăn chút đồ ăn đi, nếu không thì dạ dày sẽ khó chịu."

"Con không khó chịu, ba à." Sau khi rượu ngấm, sắc mặt Hà Tiêu trở nên hồng, âm thanh cũng có chút khàn khàn, "Thời điểm khó chịu nhất cũng đã qua rồi, ba, thật sự con không sao đâu."

Ông và bà Điền Anh đưa mắt nhìn nhau, lão Hà nhỏ giọng hỏi: "Con sao vậy? Có phải có chuyện gì xảy ra phải không, làm cho con mất hứng?"

"Không có." Hà Tiêu đột nhiên ngây ngốc vui vẻ nói với lão Hà, "Nếu hôm nay là ngày tốt, vậy con sẽ tuyên bố với hai người một tin tức tốt lành đây."

Cô nâng chai rượu lên, vốn muốn tự rót cho mình một ly, nhưng khi nâng chai rượu lên, làm thế nào cũng không nhấc lên được, không thể làm gì khác hơn là nặng nề đặt lên bàn. Mở to hai con mắt, ánh mắt cô chăm chú nhìn lão Hà và bà Điền Anh, nhẹ nhàng nói một câu: "Con quyết định, sẽ kết hôn với Trình Miến."

Một sự im lặng đến đáng sợ, ba người đều giống như tượng điêu khắc cứng ngắc ngồi ở một chỗ. Đột nhiên, bà Điền Anh đứng lên, cái ghế ma sát với sàn nhà lùi về phía sau, mang đến tiếng vang chói tai.

Hà Tiêu ngẩng đầu nhìn bà, hình như là mong đợi bà nói gì đó, bất kể là tán thành hay phản đối. Nhưng bà Điền Anh chỉ liếc mắt nhìn cô, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, rồi trở về phòng ngủ, nặng nề khép cửa phòng lại. Đây là phương thức cự tuyệt trao đổi và thái độ từ chối thỏa hiệp.

Hà Tiêu nhận thấy rõ ràng, trong nháy mắt sức mạnh chống đỡ của cô dường như bị rút cạn. Cô ti trán ở trên bàn, như là vô cùng ủy khuất, ô ô khóc lên.

Cuối cùng lão Hà cũng phản ứng kịp, bị kẹt ở giữa cũng rất khó khăn. Ông đưa mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, thờ dãi một hồi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai con gái, im lặng dỗ dành cô.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cửa phòng ngủ lại mở ra, bà Điền Anh lúi cúi kéo một cái rương ra ngoài, ném tới trước mặt của Hà Tiêu. Sắc mặt bà cực kì bình tĩnh: "Con khẳng định muốn ở chung một chỗ cậu ta, vậy thì đừng ở nhà này nữa, dọn dẹp đồ đạc rồi đi tìm Trình Miến đi."

Lão Hà nghe vậy, sốt ruột ngay lập tức: "Tại sao có thể đuổi con gái đi?"

"Lão Hà ông nghe rõ đi, không phải tôi muốn đuổi nó đi, là nó không muốn sống ở nhà này nữa!"

"Nói linh tinh!" Lão Hà thấp giọng mắng bà, "Đã muộn thế này bà còn để con bé đi đến đó à? Con bé uống rượu nên đây là lời nói khi say, bà còn tưởng là thật à?"

"Không phải lời nói trong khi say rượu." Hà Tiêu đứng lên, thân thể lung lay một lúc, vội vàng dùng tay chống lên bàn, "Đây là con đã suy nghĩ rất lâu rồi, mới đưa ra quyết định." Ánh mắt của cô nhìn bà Điền Anh sáng ngời, "Con thích Trình Miến, từ khi chúng ta rời khỏi đại viện —— không, có lẽ là từ thời điểm lần đầu tiên con nhìn thấy anh ấy. Con cũng quên rồi, nhiều chuyện con nhớ không rõ ràng lắm, thế nhưng những năm vừa qua, con không thể quên được anh ấy. . . . ."

Bà Điền Anh chưa từng thấy con gái khóc như vậy bao giờ, bà dừng lại một chút, nói với Hà Tiêu: "Đừng gây thơ quá, về sau sẽ có lúc con phải chịu khổ sở."

"Con không sợ ——"

"Con không sợ nhưng mẹ sợ!" Bà Điền lạnh lùng ngắt lời của cô, "hồi còn bé, khi con mới ra đời, ba con không về được, ông bà nội con thì mặc kệ không hỏi han mẹ con mình, mẹ ôm con khóc suốt trên đường đến nhà di con, khổ như thế, con có thể chịu được không?"

"Sẽ không như vậy." Hà Tiêu lắc lắc đầu, giọng nói khàn khàn.

"Vậy thì tốt, mặc dù con có thể chịu những chuyện đó, nhưng tại sao con có thể đi đến quân đội một lần nữa? Con quên ba con bị người ta chèn ép đến phải chuyển nghề như thế nào rồi à? Con quên ba con sau khi chuyển nghề thì người trong đại viện xem thường chúng ta như thế nào rồi à? Ngay cả một tiểu sĩ quan đưa đón học sinh cũng dám bắt nạt con, cả một xe đầy học sinh lại chỉ quên đón một mình con, giữa mùa đông phải đi trong tuyết để trở về, khi cởi tất ra chân con đều đỏ hết mà ba con còn bắt lực đến mức không dám nói câu nào, con quên rồi hả? Nói cho con biết Hà Tiêu, mẹ không quên được, cũng không thể để con chịu khổ như vậy. Nơi mà người ta lạnh lùng như vậy, thì rồi đi càng xa càng tốt!"

Hà Tiêu không có cách phản bác những lời tố cáo này, bởi vì đây chính là sự thực, cũng là cũng là nơi mang đến đau đớn cho bọn họ. Bà Điền Anh mong cô có thể vì vậy mà nghe lời bà nói, nhưng Hà Tiêu biết, thế nào cô cũng làm cho bà thất vọng.

"Con không có quên, cũng không có cách nào để quên." Hà Tiêu nói xong, ánh mắt nhìn bà Điền Anh bộc phát sự kiên quyết, "Chỉ là —— rốt cuộc con không thể tưởng tượng được có gì có thể khiến người ta khó chịu hơn so với việc không được ở cùng anh ấy. Con đã thử rồi, bảy năm qua, rất là khó tiếp thu."

Bà Điền Anh thấy cô cứng rắn như vậy, ngay tức khắc cực kỳ tức giận, vừa ngẩng đầu thì muốn cho cô một cái tát. Hà Tiêu đã chuẩn bị tốt để nhận lấy đau đớn, nhưng không ngờ lão Hà nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy.

"Ông bỏ ra!"

Bà Điền Anh vội vàng muốn tránh khỏi ông, nhưng lão Hà đã dùng toàn lực, bà không phải là đối thủ với người đã từng đi lính như ông. Hà Tiêu cũng rất kinh ngạc nhìn cha mình, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, ông sẽ đứng về phía cô.

Hà Húc Đông không nói một lời, nhưng ánh mắt của ông đã nói rõ tất cả, làm vợ chồng với ông nhiều năm như vậy, bà Điền Anh thấy rất rõ ràng, cuối cùng vành mắt đỏ lên: "Được, ông được lắm!"

Hung hăng rút tay ra, bà Điền Anh lại nặng nề khép cửa phòng lại, lần này, sợ là lần này sẽ không mở ra nữa.

Rốt cuộc phòng khách đã khôi phục yên tĩnh, Hà Tiêu ngây ngơ tại chỗ trong chốc lát, xoay người nhìn sang cha mình: "Ba ——"

Cô muốn nói gì đó, nhưng lão Hà đưa tay ngăn cô lại, ông nhỏ giọng một mồm nói: "Con cũng mệt mồm rồi, trở về phòng đi thôi."

Lời nói đã đến khóe miệng, nhưng Hà Tiêu vẫn nhịn xuống. Gật đầu một cái, rồi xoay người trở về phòng. Một thoáng kia khi xoay tay nắm mở cửa phòng, cô quay đầu lại liếc nhìn lão Hà. Ông đã quay lại bên cạnh bàn ăn, đang chậm rãi dọn dẹp một bàn mà ông đã tỉ mỉ nấu nướng, lại không có ai động tới một món nào cả. Giây phút đó, cô cảm thấy lão Hà dường như thoáng cái đã già đi rồi.

Chóp mũi Hà Tiêu chua xót, nước mắt lại lăn xuống một lần nữa.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Quân khu B. Ánh mặt trời chiếu xuống các dãy nhà trong quân khu. Trong thao trường tiếng người huyên náo, các chiến sĩ đang thi đấu hữu nghị khí thế ngất trời, từng đợt tiếng hoan hô xuyên thấu qua màn cửa sổ truyền vào phòng làm việc của Thẩm Mạnh Xuyên.

Thẩm Mạnh Xuyên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi đứng lên rót cho mình chén nước, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng báo cáo, anh ngừng lại, nói: "Mời vào."

Trình Miển đẩy cửa đi vào, đứng thẳng người thi hành quân lễ với Thẩm Mạnh Xuyên: "Tham Mưu Trường."

Anh gọi như trước kia, Thẩm Mạnh Xuyên cũng không tính toán, nhường nhường mảy, ý bảo anh ngồi xuống.

"Không cần, em đứng cũng được." Trình Miển không nhúc nhích nói.

"Nói lời vô ích làm gì, bảo ngồi thì cậu cứ ngồi đi."

Trình Miển chần chừ một lúc sau đó mới ngồi xuống. Tư thế ngồi tiêu chuẩn khiến cho Thẩm Mạnh Xuyên liếc mắt nhìn anh thêm một lần nữa: "Buông lỏng một chút đi, nghiêm túc như vậy để làm gì?"

Trình Miển ho khan, động đậy bả vai, rồi lại khôi phục tư thế ngồi.

Thẩm Mạnh Xuyên chắc một tiếng: "Đề cho cậu buông lỏng một chút, như vậy mà cậu gọi là buông lỏng à?"

Trình Miển không thể làm gì khác hơn là nói lỏng chân ra.

"Đúng vậy, lưng thẳng như vậy để làm gì, cũng không phải đang họp, thả lỏng một chút đi!"

Trình Miển bất đắc dĩ, "Tham Mưu Trường, ngài tha cho em đi, buông lỏng tý nữa thì sẽ co quắp rồi mềm như đậu hủ đó."

Thẩm Mạnh Xuyên nhìn anh, rồi đột nhiên cười: "Cậu như vậy còn muốn chuyển nghề đến chỗ nào? Những thứ khác không nói, Trình Miển chỉ riêng thói quen sinh hoạt, cậu cũng không thích ứng được."

Trình Miển ngồi nghiêm chỉnh, cũng không hỏi anh làm thế nào mà biết, cứ thẳng đứng như vậy. Thẩm Mạnh Xuyên rót chén nước, để tới trước mặt anh.

"Tại sao?" Anh khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, hỏi.

"Không tại sao cả." Âm thanh của Trình Miễn nhàn nhạt trả lời.

"Cậu muốn chuyển nghề, chuyện như vậy cũng phải có một lý do chứ?"

"Không có lý do gì cả."

Dáng vẻ đầu muối không vào này khiến Thẩm Mạnh Xuyên suýt nữa bị nghẹn nước, anh lớn tiếng ho khan mấy cái, thật vất vả mới thờ bình thường được, anh hạ thấp giọng hỏi: "Vậy chuyện này, phó tư lệnh Trình biết không?"

"Ông ấy không cần biết."

Hắc! Rốt cuộc tính khí nóng nảy của Thẩm Mạnh Xuyên cũng không nhịn được nữa, đặt cái ly lên trên bàn, đứng lên đi đến chỗ Trình Miễn, muốn chỉ vào mũi của anh mà nằng, nhẫn nhịn, nhưng vẫn nuốt trở lại: "Trình Miễn tôi nói cho cậu biết, nếu như cậu đánh báo cáo chuyển nghề, thì đáng ủy sự đoàn cũng phê luôn, rồi đến bộ quân trang cậu cũng không được mặc nữa đâu!"

Tay Trình Miễn đặt ở đầu gối không tự chủ nắm chặt lại, chần chừ chốc lát, anh ngẩng đầu, quyết định: "Tham mưu trưởng, em muốn chuyển nghề."

Thẩm Mạnh Xuyên nghe vậy, xoay một tiếng xóc cổ áo của anh lên, lời anh đi ra ngoài. Trong hành lang có không ít người, thấy tình huống này thì rối rít lui về phía sau. Hai người đi một mạch tới chỗ cầu thang, Thẩm Mạnh Xuyên đá Trình Miễn đến trước gương, rồi nói với anh: "Đừng tưởng rằng cậu không phải là lính của tôi, tôi con mẹ nó không được nhúng tay vào chuyện của cậu à, cậu muốn làm gì hả? Được, tháo quần hàm trên vai và huy hiệu trên mũ xuống cho tôi, bây giờ, lập tức, ngay lập tức!"

Trình Miễn giật mình, anh nhìn mình trong gương, tầm mắt chuyển từ huy hiệu trên mũ, rồi quét đến quần hàm trên vai, anh muốn chứng minh cho Thẩm Mạnh Xuyên thấy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhấc nổi tay lên. Nhưng Thẩm Mạnh Xuyên đã nhìn thấy, quạt gió thổi lửa nói: "Tháo! Kéo dài thời gian à, tôi không có nhiều thời gian như vậy để dây dưa với cậu đâu!"

Trình Miễn chậm rãi giơ tay lên, ngón tay dừng ở trên vai. Bồi hồi hồi lâu, vẫn không xuống tay không được. Anh đã ở đây mò mẫm lẫn lộn suốt tám năm đôi lấy ba ngôi sao, đã hòa hợp với một phần tính mạng của anh, để anh tự tay lấy xuống, dù thế nào anh cũng không làm được. Anh hoàn toàn thất bại, nản lòng ngồi trên bậc thang, tháo cái mũ xuống, không dám nhìn Thẩm Mạnh Xuyên: "Tham Mưu Trưởng, anh đừng ép em."

Thẩm Mạnh Xuyên chống nạnh, giận quá hóa cười. Rõ ràng là chính cậu ta khẳng khái cổ chấp với mình, ngược lại bây giờ lại trở thành anh ép buộc cậu ta.

"Được rồi." Thẩm Mạnh Xuyên đáp cho anh một phát, "Gặp phải chuyện khó giải quyết, lại chỉ muốn lùi bước, con mẹ nó cậu còn là một quân nhân sao? Cậu đứng lên cho tôi!"

Trình Miễn đứng thẳng, so với Thẩm Mạnh Xuyên còn cao hơn nửa cái đầu. Thẩm mỗ không thể làm gì khác hơn là lườm anh một cái, hai người trở về phòng làm việc. Trải qua ồn ào như vậy, con tức của Thẩm Mạnh Xuyên cũng biến mất, có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với Trình Miễn một chút.

"Chuyện của cậu và Hà Tiêu tôi nghe Từ Nghi nói rồi, cậu cũng không cần trách cậu ta. Cậu ta cũng sốt ruột hộ cậu thôi, cũng không dám trực tiếp tìm cha mẹ cậu, lại không thể tìm lão Chu của doanh trại các cậu, cho nên chỉ có thể tới tìm tôi. Theo lý thuyết chuyện này tôi không nên nhúng tay vào, chỉ là Trình Miễn à, tôi sợ cậu sẽ làm ra chuyện hối hận cả đời." ánh mắt Thẩm Mạnh Xuyên bình tĩnh nhìn anh, "Cậu muốn chuyển nghề, được, tôi không ngăn cản cậu, nhưng cậu có suy nghĩ đến cảm thụ của Hà Tiêu không? Một quân nhân dùng tám năm, thậm trí có thể nói là 27 năm để bồi dưỡng ra một quân nhân trẻ tuổi ưu tú lại vì cô mà rời đi nơi anh có thể thể hiện tài năng, cậu có biết cậu sẽ cho Hà Tiêu bao nhiêu gánh nặng ở trong lòng không?"

"Đây là em đưa ra quyết định, không cần cô ấy có trách nhiệm."

"Nói dễ thật ấy! Không nên dùng suy nghĩ của cậu để nhận định phụ nữ, tâm tư của các cô có lúc so với lỗ kim còn nhỏ hơn đấy!" Thẩm Mạnh Xuyên bật cười, "Theo ý tôi, Hà Tiêu cô ấy cũng là người lớn lên ở đại viện bộ đội từ nhỏ, nên chưa chắc sẽ đồng ý cho cậu chuyển nghề."

Đúng vậy nha, cô đã từng muốn đuổi theo bước chân anh thi vào trường quân đội, như thế nào lại bằng lòng nhìn thấy anh chuyển nghề. Cho dù cô đồng ý, thì chính anh cũng không cam lòng rời khỏi nơi đây? Trình Miễn nhớ tới tình huống tối hôm qua khi anh về đại viện, anh muốn nói chuyện với cha một chút, nhưng vừa nhìn thấy bên tóc mai đã trắng của ông, cũng biết mình không thể mở miệng được.

"Tham mưu trưởng ——" ánh mắt Trình Miễn hơi mờ mịt, "hieu em vẫn phải trả mặc một thân quân trang này, sẽ không có khả năng để mẹ Hà Tiêu đồng ý."

"Cái này càng không phải là vấn đề!" Thẩm Mạnh Xuyên lo lắng, "chẳng có cha mẹ nào có thể cưỡng ép được con cái cả? Ban đầu mẹ vợ tôi cũng không muốn gả chị dâu cậu cho tôi đâu, hai chúng tôi vẫn kết hôn đấy thôi!"

Trình Miễn: ". . . . ."

Thẩm Mạnh Xuyên cũng ý thức được mình nói lỡ miệng, vội vàng kéo trở về: "Cho nên nói, bây giờ khoảng cách thành công của cậu cũng gần, cũng gần lắm——" Thẩm Mạnh Xuyên cố gắng đưa ra ví dụ, "Cũng liên không sai biệt lắm một pháo tự động xạ trình xa như vậy! Lúc này người lựa chọn chuyển nghề, lựa chọn buông tha, người cảm thấy đây là quân nhân nên làm chuyện sao? Dĩ nhiên không phải, dù là đạn tấn lương tuyệt rồi, người đầu Dao găm cũng phải lên cho ta!"

Như thế vang vang có lực, Trình Miển nghe rồi chậm rãi cười, cười đến có chút bất đắc dĩ. Cho dù là một pháo tự động xạ trình, vậy cũng còn có vài chục km đầu rồi, càng gần ngược lại càng khó, một bước cũng không sai .

"Tham Mưu Trưởng, em hiểu rồi."

"Thật hiểu không?" Thẩm Mạnh Xuyên tròn mắt nhìn anh, thấy anh gật đầu một cái, mới xem như là yên tâm, "Hiểu là được, chỉ vì người tiểu tử điểm này chuyện hư hỏng làm trẻ nãi ta cho tới trưa, bây giờ muốn rõ ràng liền mau cắt cho ta, nên làm gì thì hãy làm cái đó đi!"

Trình Miển đứng lên khỏi ghế định rời đi, khi đi tới cửa thì đột nhiên dừng bước chân lại. Thẩm Mạnh Xuyên cảnh giác nhìn anh: "Còn có chuyện gì à?"

Trình Miển nhìn anh, gãi gãi đầu, cười: "Không có chuyện gì, chính là cảm thấy Tham Mưu Trưởng ngài sau khi kết hôn, tư tưởng giác ngộ nâng cao không ít, chắc là chị dâu giáo dục không ít nhỉ?"

Thẩm Mạnh Xuyên bị vợ quản nghiêm nên nhất thời nổi giận, gương mặt già nua cũng hơi mất tự nhiên: "Thằng nhóc cậu đừng nhiều lời vô ích, mau cắt đi cho tôi!"

"Dạ!" Trình Miển đứng thẳng, thực hiện quân lễ, rồi rời đi.

Ngoài cửa sổ vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ, Thẩm Mạnh Xuyên bùng ly nước đã lạnh ở trên bàn lên, mãnh liệt uống một ngụm lớn. Trong đáy lòng cảm thấy từ đầu đến chân đều sáng khoái.

Ở nhà mấy ngày nay Lão Hà hoàn toàn rơi vào chiến tranh lạnh. Bà Điền và Hà Tiêu hai người ai cũng không chịu nhận sai, chỉ có căng thẳng. Ngày đó Lão Hà chọc giận bà Điền Anh, vốn bà cũng không chịu để ý ông, nhưng không chịu được lão Hà làm mặt dày sấp đến trước mặt bà, vừa lấy lòng bà vừa chịu trách nhiệm truyền lời cho hai người. Mấy ngày trôi qua, khi lão Hà sắp nhận không được nữa, thì cứu tinh tới.

Hóa ra là bà nội Tiêu và bác cả. Bây giờ thân thể bà đã khỏe hơn rồi, nên muốn đến thăm Hà Tiêu một chút, biết cô bị thương thì càng đứng ngồi không yên. Bác cả khuyên bà rằng Tiểu Tiêu bị thương không sao, đến chỉ làm cô thêm lo lắng, bà cụ không thể làm gì khác hơn nhẫn nại, đợi đến khi cô sắp khôi phục hoàn toàn, mới ngồi xe từ quê lên đây.

Nhận được điện thoại từ quê lên, lão Hà người đã hơn 50 tuổi vẫn kích động như đứa bé, vừa rửa xe vừa mua thức ăn, sau khi tự mình chuẩn bị một bàn đầy món ăn rồi mới đi đón mẹ và anh trai. Bà cụ vào cửa, vừa nhìn thấy bà Điền Anh và Hà Tiêu đứng ở cửa đón tiếp, nước mắt liền trào ra, ôm Hà Tiêu khóc mãi. Bởi vì chuyện xảy ra mấy năm trước kia, nên bà Điền Anh không có cảm tình với lão phu nhân. Nhưng vừa nhìn thấy bà khóc đến khổ sở, trong lòng cũng không phải không cảm động, vội cùng lão Hà khuyên bà, thật vất vả mới khuyên được bà, rồi cả nhà mới ngồi xuống ăn cơm.

Từ nhỏ Lão Hà đã ở với bà nội, cũng chính là bà cô nội của Hà Tiêu trong thành phố, vừa đi học, vừa chăm sóc bà nội, cho nên quan hệ với cha mẹ tương đối lạnh nhạt. Hơn nữa anh chị em trong nhà cũng không ít, nên cha mẹ cũng không chú ý hết được, đối với ông cũng không để ý nhiều. Lúc còn trẻ Lão Hà cũng biết cha mẹ đối xử với bà Điền Anh và Hà Tiêu không tốt, nhưng ông hiểu thuận, nên cũng không nói với cha mẹ một chữ, chỉ cố gắng bồi thường cho hai mẹ con bà Điền Anh. Hiện tại nhìn thấy mẹ đã già đi, ông càng không muốn nói đến những chuyện cũ năm xưa. Nhưng mà nhiều năm xa cách nên vẫn có khoảng cách, ông gấp thức ăn cho mẹ tay cũng run lên: "Mẹ, ăn nhiều một chút, hầm cách thủy bằng nồi áp suất nên mềm rồi."

Bà cụ nếm thử một miếng, hương vị lâu ngày không gặp suýt nữa khiến bà rơi nước mắt. Hà Tiêu nhanh tay nhanh mắt tiếp tục gấp cho bà một miếng: "Bà nội, ăn cơm không được khóc, nếu không cơm sẽ tích ở trong bụng, lúc con còn nhỏ bà nói với con như vậy đó."

Cô đỡ bà cụ xong, mọi người trên bàn cùng cười. Hà Tiêu cũng vui vẻ, cúi đầu xem xét, thấy trong bát có thêm một chiếc chân gà. Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn sang bên cạnh, bà Điền Anh vẫn đang ăn cơm như không có việc gì, chỉ có lão Hà nháy mắt với cô mấy cái, chẹp chẹp miệng về phía bà Điền Anh.

"Mau ăn cơm!" Bà Điền nổi giận, dùng đũa gõ lên trên bát của lão Hà.

Lão Hà vô tội cúi đầu ăn cơm, bà Điền vừa quay đầu, thấy Hà Tiêu vẫn nhìn bà chăm chăm, không được tự nhiên gấp cho bà cụ cái đùi gà. Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của mẹ, Hà Tiêu mỉm cười, trong lòng là tràn đầy ấm áp.

Mấy ngày bà nội ở đây, đều là Hà Tiêu phụng bồi bà. Giữa trưa ngày hôm sau, hai bà cháu ngồi trên ban công phơi nắng, bà cụ phơi nắng nên buồn ngủ, vừa lơ đãng mở mắt thì nhìn thấy gò má xinh đẹp sạch sẽ Hà Tiêu, đột nhiên tỉnh dậy. Lần trước cô về nhà, bởi vì thần trí của bà mơ hồ, nên cũng không thấy rõ ràng dáng vẻ của cô cháu gái này, hôm nay mới nhìn kỹ, lại cảm thấy thời gian thật đáng sợ, chỉ chớp mắt, cháu gái của bà đã trưởng thành như vậy, xinh đẹp như vậy.

Bà nắm tay của Hà Tiêu trong lòng bàn tay: "May mà không có gì đáng ngại, nếu không cô gái xinh đẹp như vậy, đã bị huỷ rồi."

Hà Tiêu lật tay nắm lấy bàn tay thô nhám của bà: "Đều tại con không tốt, khiến cho bà nội lo lắng rồi."

Bà lão lắc lắc đầu: "Là bà nội có lỗi với con, để khi còn bé con với mẹ con bị nhiều uất ức như vậy. Nghĩ đến chuyện này, bà lại thấy buồn phiền không ngủ nổi. . . . ."

Hà Tiêu vội vàng an ủi bà: "Bà nội, tất cả đều là quá khứ rồi, nói muốn quên đi, thì sao bà lại nói ra? Bà nhìn mẹ con xem, bây giờ mẹ con có trách cứ bà nữa đâu?"

Bà cụ thở dài, vẫn buồn bực một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Tiểu Tiêu, con cũng đến tuổi lập gia đình rồi nhỉ?"

Hà Tiêu ngân ra.

Bà lại hỏi: "Đã có bạn trai chưa? Đang làm gì rồi?"

Hà Tiêu a một tiếng, rồi trả lời: "Bạn trai à, có rồi ạ. Giống cha con khi còn trẻ, là một quân nhân."

Bà lão nga một tiếng, Hà Tiêu đang muốn nghe xem bà có kiến gì, chỉ thấy bà đứng lên, đi vào trong nhà. Hà Tiêu nhìn thấy kì lạ, vội hỏi: "Bà nội, bà đi đâu vậy?"

Bà lão vừa vỗ đầu vừa nói: "ôi chao đầu óc của bà, không dùng được nữa rồi, nói đến thì đưa cho con, mà lại trì hoãn mấy ngày rồi."

"Cho con cái gì ạ?"

Hà Tiêu tò mò đi đến xem, chỉ thấy bà nội trong lấy ra một hộp sắt từ ba lô, đưa cho cô: "Chính là chuyện từ lễ mừng năm mới năm đó, nhà của bà cụ ở nội thành mà ba con ở cùng từ hồi bé sắp dỡ bỏ, muốn làm thủ tục. Nên bác cả của con đã đi một chuyến, rồi thuận tiện cầm về hộp sắt to như vậy, nói bên trong đều là thư viết cho cha con, để cho cha con chuyển thư cho con. Bác cả của con nghĩ sao lại nhiều như vậy, còn hỏi bác đưa thư trong thôn, ông ấy nói thư này đã gửi nhiều năm rồi, nhưng trong nhà vẫn không có ai, nên những lá thư cũng luôn ở chỗ ông ấy, không dám cho vứt đi. Bác cả của con nhờ người xem qua địa chỉ, nói nhìn giống như là được gửi tới từ đơn vị bộ đội nào đó, nên đợi cha con về để xem một chút, rốt cuộc là ai viết."

Hà Tiêu a một tiếng, đưa tay mở hộp sắt ra. Chỉ thấy một xấp thư được sắp xếp ở bên trong, rõ ràng đã có chút ố vàng. Hà Tiêu cảm giác đột nhiên nhịp tim của mình trở nên rất nhanh, cô vỗ ngực một cái, đưa tay lấy một phong ra. Trên bìa ngoài có mấy hàng chữ ngay ngắn có lực, là dùng bút máy viết lên, sờ lên thô ráp. Hà Tiêu lại tiếp tục lấy ra vài phong thư, đều là nét bút quen thuộc giống nhau. Hà Tiêu dứt khoát đem tất cả thư đồ ra, cẩn thận đếm rõ ràng số lượng.

87, tổng cộng có 87 phong thư.

Địa chỉ gửi đi có rất nhiều, Đại viện lữ đoàn tên lửa đạn đạo, căn cứ đại viện, lục quân hoặc là một số địa phương khác. Nhưng là chữ kí của người gửi chỉ có một. Từng phong từng phong được mở ra, Trình Miến, Trình Miến, đều là Trình Miến.

—— Em, có nhận được thư của anh không?

Lần gặp mặt ở nông trường anh đã hỏi như vậy. Hà Tiêu nhớ đáp án của mình là không có. Anh viết 87 lá thư này, mà cô một phong cũng không nhận được. Sau đó cũng không đề cập tới chuyện này nữa, nên khi Hà Tiêu suýt nữa cũng đã quên, thì chúng nó lại xuất hiện thần kỳ trước mặt cô như vậy.

Dấu bưu kiện trong thư đều bắt đầu sau năm cô rời khỏi Đại viện tên lửa đạn đạo, mỗi tháng một phong, chưa bao giờ có gián đoạn. Đôi mắt nhiều lá thư như vậy, cô thậm chí không biết nên xem cái nào trước, cái này sờ một chút, rồi xem cái khác một chút, rốt cuộc mở ra một phong thư, lấy ra một xấp giấy viết thư thật dày.

"Tiểu Tiêu, bỏ qua cho anh khi mạo muội viết lá thư này cho em. Có mấy lời anh muốn nói cho em từ rất sớm, nhưng không ngờ em lại đi bất ngờ như vậy, anh trở tay không kịp. Anh muốn đem suy nghĩ trong lòng nói cho em biết từ lâu rồi, chúng ta không thể giống như trước đây nữa rồi, khi đó khoảng cách của chúng ta gần như vậy, gần đến mức lúc anh đi qua tầng lầu dưới nhà em, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy nụ cười của em. Ngẫm lại khi đó cảm thấy thật là tốt. Không biết thế nào là tình bạn và tình yêu, chỉ dùng cảm nhận của bản thân vui vẻ và hạnh phúc ở chung một chỗ. . . . ."

"Tiểu Tiêu, cuộc thi kết thúc chưa? Bọn anh đã bắt đầu nghỉ đông rồi, nhưng tiếc nuối chính là không thể trở về nhà, trong trường học cần giữ người ở lại, trong đội cần người trông nhà, cho nên bọn anh ở lại. Lớn lên trong quân đội, thường thấy thế cuộc sống tập, cùng nhiều người như vậy trải qua lễ mừng năm mới thì cũng không có việc gì. Nhưng mà rời nhà đã một năm rồi, nếu có cơ hội, anh cũng rất muốn về thăm nhà một chút. Tối hôm qua Giáo sư Triệu khóc trong điện thoại, anh an ủi bà: anh là quân nhân, lấy phục tùng là thiên chức. Những lời này anh nghe từ nhỏ đến lớn, nhưng chỉ khi anh mặc quân trang vào, mới thực sự cảm nhận được ý nghĩa chân chính của nó, cùng bộ quân trang màu olive thân bất do kỷ. . . . ."

"Tiểu Tiêu, tháng này, bọn anh đi huấn luyện quân sự ở một trường đại học. Nghĩ lại hai năm trước khi vừa mới đến trường quân đội, đội trưởng Trương đầu luôn nói bọn anh không giống binh lính, cho tới bây giờ, cũng đến lượt những kẻ không giống binh lính đi huấn luyện một đám cũng không phải binh lính rồi. Thời gian luôn trôi qua thật là nhanh, nhìn bọn họ, cuối cùng anh lại nghĩ đến em. Em bây giờ chắc cũng lên đại học rồi nhỉ? Thành tích của em tốt như vậy, không lý do không đỗ. Nhìn từng gương mặt xa lạ, đột nhiên anh sợ, ba năm nay trường quân đội đã mãi dũa khiến anh hoàn toàn thay đổi, anh sợ một ngày kia khi gặp lại em, em sẽ coi anh là một người xa lạ. . . . ."

"Tiểu Tiêu, anh tốt nghiệp rồi. Ở đây bốn năm, mỗi khi huấn luyện chết đi sống lại anh đều mong có thể sớm rời khỏi nơi này. Nhưng đến lúc này, lại không có cảm giác được giải thoát như dự tính, chỉ cảm thấy cực kì sâu nặng. Bốn năm, như cha của anh nói, bây giờ có thể gánh vác nghĩa vụ của một người lính rồi. Trước khi đến trường quân đội, anh chỉ là một cậu nhóc lông bông, khi rời đi, cũng đã là một quân nhân có kinh nghiệm. Rốt cuộc anh có thể bỏ xuống điều lệ nghĩa vụ quân sự, mang theo quân hàm chân chính thuộc về anh, nhưng vẫn buồn vì một lão binh nghỉ hưu. Bản thân là một người đàn ông, rất khó để anh có thể khóc lớn một lần, mà anh hiểu, lần tiễn đưa này có thể cả đời anh sẽ không gặp lại chiến hữu nữa, chia tay chính là để tiếp tục cuộc sống. . . . ."

"Muag hè đến rồi, lần bổ nhiệm đầu tiên của anh là tiểu đội trưởng của một tiểu đội trong sư đoàn. Tiểu đội của anh, có chút đặc biệt. Nó đóng tại khe núi phía tây thành phố B, hàng năm ở đây bão cát thổi rất mạnh, mùa đông nhiệt độ cực kì thấp, như các chiến sĩ lại nói, ban đêm trên giường có hai cái chăn vẫn sẽ bị đông lạnh mà tỉnh dậy. Đồng thời bọn anh cũng quản lí một cái đường hầm quốc phòng, đối diện trạm gác, chính là từng ngọn núi thấp. Các chiến sĩ thích nhất mùa xuân ở đây, bởi vì đến mùa xuân, trên các dãy núi được phủ đầy hoa, mặc dù không biết tên, nhưng vẫn cảm thấy rất đẹp. Ngẫm lại thì thật sự là nhàm chán, nhưng đây chính là cuộc sống chân chính của quân nhân. Chấn giữ biên phòng, chịu đựng sự nhàm chán, mới có thể

nói lên bốn chữ: bảo vệ quốc gia. . . . ."

"Tiểu Tiểu, anh lại được điều đến đơn vị mới rồi, lần này trong thời gian ngắn sẽ không có thay đổi. Anh có một người cộng tác mới, gọi là Từ Nghi, nhìn qua là một người rất dễ thân cận. Cấp trên bổ nhiệm xuống rất nhiều, liên tiếp là các cấp bậc tuy là nhỏ, nhưng anh biết, anh gánh vác trên vai trọng trách nặng hơn nhiều. Điều động đến nhiều địa phương như vậy, đột nhiên anh cảm thấy có nỗi sợ hãi mới. Có phải em ngại địa chỉ mới phiền phức, cho nên không muốn trả lời thư của anh? Ban đầu em đi quá vội vàng, anh thậm chí còn không kịp hỏi địa chỉ của em nữa, chỉ có thể tìm thấy địa chỉ quê quán của Hà thúc thúc điền vào lúc ban đầu khi nhập ngũ. Thời điểm lấy được địa chỉ đó anh có chút mừng rỡ, lại có chút ngỡ ngàng, sau này sự thật cũng chứng minh anh quả thực có chút điên cuồng, bởi vì đến bây giờ, anh còn chưa nhận được phong thư nào đến từ em, cũng không biết, mình viết những lá thư này có thuận lợi đưa đến tay của em hay không. Theo lý thuyết anh không nên không biết điều như vậy nữa, nhưng Tiểu Tiểu, em có biết không? Anh đã thành thói quen, bởi vì để cho bản thân có hi vọng, một cách để cho sẵn sàng chịu đựng tất cả để hi vọng. . . . ."

Còn có nhiều lá thư khác, nhưng Hà Tiêu đã không có cách nào để tiếp tục xem.

Cô ôm hộp sắt, cố gắng đem thu tất cả phong thư lại, cố gắng giả vờ là bản thân chưa từng mở nó ra. Nhưng đôi tay run rẩy khiến tất cả cố gắng của cô đều trở thành công cốc, nước mắt dần dần làm mờ hồ tầm mắt của cô, Hà Tiêu ôm thật chặt lấy nó, khóc đến không thể tự kiềm chế, lòng hoàn toàn đau nhức.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Gần tối, từng chiếc xe quân dụng từ từ chạy vào cổng chính của sư đoàn T. Một ngày huấn luyện của các chiến sĩ lại kết thúc.

Triệu Tiểu Quả đứng ở cửa lớn, nhón chân lên tìm kiếm đoàn xe của đại đội bọn họ, thật vất vả mới nhìn thấy số xe quen thuộc, sau khi chào hỏi với lái xe, ngăn cản chiếc xe jeep đi cuối cùng.

Trình Miễn lái xe qua chỗ rẽ, dừng xe lại hoàn toàn, rồi nhảy xuống hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Triệu Tiểu Quả nhìn chung quanh một chút, hạ thấp giọng nói với Trình Miễn: "Liên trưởng, chị dâu vừa đến ạ."

Trình Miễn ngắt ra: "Lúc nào vậy?"

"Xế chiều hôm nay tầm bốn giờ hơn ——"

Trình Miễn nghe, xoay người đóng cửa xe lại, Triệu Tiểu Quả vội vàng gọi anh lại: "Liên trưởng, em thấy sắc mặt của chị dâu không tốt lắm, nói với chị ấy mười câu thì mới trả lời một câu, em lo lắng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, cho nên mới đến đây nói trước cho anh một tiếng, để có sự chuẩn bị."

Chuẩn bị? Anh có thể chuẩn bị cái gì đây. Bình đến tướng chặn, nước đến đất cản.

Trình Miễn cười khổ một tiếng, vỗ vỗ bả vai Triệu Tiểu Quả: "Được rồi, đi về trước đi."

Đưa xe vào nhà để xe, Trình Miễn sai bước trở về đại đội trinh sát. Trên bả vai chỉ đạo viên Từ đang vắt khăn lông, trong tay bung một cái chậu, đang có chút ngập ngừng đứng ở ngoài cửa, thấy Trình Miễn trở về, muốn nói gì đó, thì bị anh ngăn lại.

"Mình biết hết rồi, cậu nhanh đi tắm đi thôi."

Từ Nghi vẫn không yên tâm lắm: "Nói chuyện cho tốt nha, xem chừng Hà Tiêu biết hết rồi."

Trình Miễn gạt đầu một cái, vượt qua anh ta, mở cửa ký túc xá ra.

Hà Tiêu đang ngồi ở trên giường của anh, cầm trong tay một ly nước nóng mà Từ Nghi vừa mới rót cho cô. Mái tóc dài mềm mại phủ toán loạn phía sau bả vai, cô cúi đầu, nhìn chăm chăm vào hơi nước từ từ bốc lên ở trong chén, không biết đang suy nghĩ điều gì. Theo Trình Miễn ở đây nhìn thấy, chỉ biết là cô đang ngăn người, lòng mi thật dài rất lâu chưa chớp.

Trình Miễn đóng cửa phòng lại, âm thanh kia kinh động Hà Tiêu, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh. Mất đối mắt, Trình Miễn mới nhìn rõ cặp mắt của cô sưng lên giống hai bóng đèn. (nguyên văn là "bóng đèn" a~~

Thật tốt, thật là tốt, cũng không nghĩ ra còn có chuyện gì tốt hơn chuyện này nữa!

Chương 36

Gần đây Lỗi Lạc có chút buồn phiền. Theo dõi ba ngày, bệnh của ông ngoại lúc tốt lúc xấu, ở đây gánh vác, vậy mà cha mẹ vẫn có thời gian rảnh rỗi sắp xếp cho cô đi xem mắt. Lỗi Lạc lập tức nổi điên, nhưng không dám nổi giận với Tham Mưu Trường Trắc và Trắc phu nhân lại không thể làm gì khác hơn nên tìm Hà Tiêu oán trách.

Hà Tiêu nghe điện thoại, điện thoại di động cũng thấy phiền, nên bãi công hai ngày liên tục, sau khi sửa xong điện thoại lại tới.

Hà Tiêu: "Có phải mình đối với cậu tốt quá rồi phải không? Cậu cũng chỉ có một mình mình là bạn bè à? Lần này có thể nói chuyện khác không?"

Lỗi Lạc nằm sấp trên bàn ăn vạ: "Cậu không thể thấy chết mà không cứu a, bây giờ mình bị ông bà cụ trong nhà làm phiền sắp chết rồi, cậu nhanh đưa ra cho mình một chút biện pháp đi, mình không muốn đi xem mắt đâu."

Quả nhiên xem mắt là chuyện mà cha mẹ toàn thiên hạ ham thích nhất.

Hà Tiêu thàn than trong lòng một tiếng, nói: "Có biện pháp gì, cậu cũng chỉ có thể đi gặp thôi."

"Hà? Thật là phải đi gặp à?"

"Chuyện này cậu cương với cha mẹ cũng vô ích, dứt khoát nói ít đi một chút. Đến lúc gặp mặt, nếu như không thích, thì trực tiếp nói cho người ta. Nếu như cậu thích ——"

"Dừng lại, không có khả năng đâu."

Nghe đầu kia quả quyết dứt khoát cự tuyệt, Hà Tiêu sùng sốt một chút, cười: "Minh hiểu, mình cũng chỉ nói vậy thôi mà."

Lỗi Lạc dừng lại, một lúc sau, lại thở dài một hơi: "Mình cũng không hiểu, sao lại gấp gáp như vậy, mình mới 24, còn trẻ mà."

Sợ rằng hai ông bà nhà họ Trắc cũng không phải lo lắng chuyện này, mà là đã sớm nhìn ra tâm tư của Lỗi Lạc, biết cô đang đợi ai. Bề ngoài không nói gì, chỉ có thể âm thầm dùng phương pháp này để tỏ vẻ không đồng ý.

Hà Tiêu không biết nên nói những gì. Cô tán thành việc Lỗi Lạc theo đuổi tình cảm của mình, quả thật cũng có thời điểm, chờ đợi là một việc khiến người ta cảm thấy vô vọng. Không phải bất kì ai cũng có thể kiên trì được. Hà Tiêu nghĩ tới Trình Miển, nhớ đến 87 lá thư kia, đáy lòng có chút khó chịu, lại có chút ảm áp.

Điện thoại lại vang lên, rốt cuộc lần này không phải Lỗi Lạc nữa rồi, mà là Trình Miển. Hà Tiêu cảm thấy cô cùng kì diệu, ở bên này cô vừa mới có chút nhớ tới anh, thì anh đã gọi tới.

Hà Tiêu nhấn xuống phím call, cất giọng hỏi: "Liên trường Trình có việc gì vậy?"

Bên kia cười, nhỏ giọng hỏi: "Đang ở đâu vậy?"

Hà Tiêu để quyển sách trên tay xuống: "Đi dạo ở bên ngoài, nhà sách Tân Hoa."

Trình Miển nhớ xong địa chỉ nhà sách, nói: "Được, anh đến đón em nhé."

Hà Tiêu cá kinh: "Anh được ra ngoài à?"

Trình Miển ừ một tiếng: "Vẫn đang lái xe, cúp trước nhé. Đừng đi lung tung, ở đó chờ anh nhé."

Hà Tiêu bĩu môi, có loại đãi ngộ tốt như vậy sao? Liên tiếp hơn mười ngày không thấy bóng dáng, vừa mới lộ diện, cứ bá đạo như vậy yêu cầu cô. Hà Tiêu tiện tay lấy một quyển sách, lật gần nửa giờ, người nào đó lại gọi điện thoại tới. Hà Tiêu nhấn tắt, xách đồ đạc nhanh chóng rời khỏi nhà sách. Một chiếc vật dĩa khiêm tốn dừng ở cửa, Trình Miển đang đứng trước cửa xe chờ cô. Một thân trang phục huấn luyện, cả người đứng dưới ánh mặt trời, mặt mày rực rỡ, cực kì anh tuấn.

Hà Tiêu không nhịn được tăng nhanh bước chân, Trình Miển đưa tay ra tiếp nhận đồ đạc trong tay của cô, cười cười: "Đi vội vã như vậy làm gì? Nhớ anh à?"

Sắc mặt Hà Tiêu khề ửng hồng, lờ mờ anh một cái: "Ai cho anh mặc quần áo chói mắt như vậy?" Còn đi xe quân dụng, không biết bây giờ đang kiểm tra chặt chẽ sao?

Trình Miễn nhìn đông xung quanh cô, trong nháy mắt thì hiểu rõ: "Lúc này rút ruột ra ngoài nên quên đổi, lần sau nhất định sẽ không gây chú ý như vậy."

Hà Tiêu liếc nhìn anh, chỉ thấy nụ cười của anh càng sâu hơn

Lên xe, Trình Miễn vờ vàng lái xe về phía Thành Tây. Lúc này Hà Tiêu mới nhớ tới hỏi: "Đi đâu vậy?"

Trình Miễn nghiêng đầu, thấy cô ngồi vờ vàng, mới nói: "Đi đại viện."

Hà Tiêu sợ run lên: "Nhà anh à?"

Trình Miễn ừ một tiếng, thấy vẻ mặt của cô có hơi khấn trương, nên vỗ về nói: "Không có chuyện gì đâu, vừa đúng lúc hôm nay phó tư lệnh Trình rảnh rỗi, nên nói muốn gặp em một chút."

Hà Tiêu càng khấn trương hơn: "Tại sao anh không nói sớm cho em biết? Em cũng nên chuẩn bị cẩn thận một chút."

"Có gì cần chuẩn bị đâu? Ông cụ cũng vừa mới rảnh rỗi thôi." Nói xong thì duỗi bàn tay ra, hơi xoa xoa trên đầu cô, "Không có gì đáng sợ đâu."

Hà Tiêu đưa tay ra vuốt ve tay của anh, trong lòng càng loạn hơn rồi. Không nói rõ được cảm giác lúc này, chỉ cảm thấy trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ cô còn chút sợ phải gặp cha mẹ của Trình Miễn.

Đây có thể nói là, cảm giác áy náy?

Thời tiết hôm nay thật đẹp, cảnh vệ của căn cứ đại viện đang tiến hành huấn luyện ở trong sân. Khuôn mặt trẻ tuổi, chiếu sáng dưới ánh mặt trời, góc cạnh thể hiện rõ ràng nét kiên nghị. Hà Tiêu đi theo Trình Miễn vào đại viện, trên đường đi rất chậm, khi gần đến cửa nhà, cô gọi Trình Miễn lại: "Hai tay trống không đi vào như vậy quả thật là không tốt, nếu không, để hôm khác đi?"

Trình Miễn bật cười, anh quay người lại, nhìn vẻ mặt có chút đáng thương của Hà Tiêu: "Em làm như phó tư lệnh Trình ngày nào cũng có thời gian vậy? Hơn nữa, sao lại gọi là hai tay trống không, không phải anh mang vợ về đây sao?"

Hà Tiêu nhìn lên thấy vẻ mặt có chút hờ hững của anh, cũng biết chính mình là tự làm tự chịu, ai bảo cô không kiềm chế được, chạy đến doanh trại nói muốn gả cho anh trước mặt nhiều người như vậy. Có thể nhường cho người nào đó đặc chí chừng mấy ngày. Hà Tiêu nhịn xuống mong muốn véo vào khuôn mặt kích động của anh, nhỏ giọng lầm bầm: "Đừng có gọi bậy, Trình bá phụ là người nghiêm túc như vậy, nghe thấy thì không tốt."

Ngẫm lại chuyện ở bệnh viện lần trước, Hà Tiêu nhớ lại vẫn thấy sợ hãi.

Kê lưu manh liên trường Trình mới không quan tâm chuyện này, anh nắm tay Hà Tiêu, nói: "Được rồi, đừng lo lắng, đi theo anh là được mà."

Thời điểm hai người đi vào, phó tư lệnh Trình đang đeo kính lão xem báo, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu, nhìn thấy Hà Tiêu và Trình Miễn, ông trầm giọng hỏi: "Đã đến rồi à?"

Trình Miễn ừ một tiếng, Hà Tiêu vội vàng gọi bác trai.

Về mặt nghiêm túc từ trước đến giờ của Trình Kiến Minh rốt cuộc cũng hiện ra một ít gọn sóng, ông gật gật đầu, ý bảo Hà Tiêu ngồi xuống. Đối mặt với phó tư lệnh Trình, Hà Tiêu vẫn có phần thận trọng. Trình Miễn đứng ở sau lưng cô, vỗ vỗ hông của cô, im lặng an ủi cô. Hai người cùng nhau ngồi đối diện Trình Kiến Minh.

Triệu Tổ Uẩn đang bận việc trong phòng bếp, dù sao hôm nay đối với bà mà nói cũng phần đặc biệt. Không chỉ là bởi vì chồng và con trai ở nhà, hơn nữa bởi vì Hà Tiêu đến. Sau khi hai người vừa vào cửa thì bà cũng nhìn thấy từ cửa sổ phòng bếp, có lẽ hôm nay ánh mặt trời thật tốt, nên Giáo sư Triệu nhìn thế nào cũng có cảm giác hai người kia thật xứng đôi. Loại này xứng đôi này không chỉ là chỉ diện mạo, bà nhìn Hà Tiêu từ nhỏ nhìn đến lớn, nên cực kì hiểu rõ, tính tình dịu dàng hiền chuyện đó, đừng nói là Trình Miễn, chính bà cũng cực kì yêu mến.

Bà xách ấm nước nóng đi ra ngoài châm trà, Hà Tiêu nhìn thấy bà thì vội vã đứng dậy. Giáo sư Triệu vội nói: "Nhanh ngồi xuống, cũng không phải là lần đầu tiên đến, khách khí như vậy làm gì?"

Hà Tiêu muốn đi phòng bếp giúp một tay, nhưng bị Trình Kiến Minh ngăn cản: "Tiểu Tiểu ngồi xuống đi, Trình Miễn con đi đi."

Trình Miễn không bằng lòng lắm. Không phải là không sẵn lòng giúp đỡ, mà là không bằng lòng việc cha cứ như vậy bảo anh đi. Nhưng thật sự anh không dám dây dưa ở chỗ này, khẳng định Hà Tiêu cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên. đành vậy, Trình Miễn nhìn chằm chằm cha mình, rồi cúi áo khoác quần trang xuống đi vào phòng bếp.

Trình Kiến Minh quay lại nhìn Hà Tiêu. Hà Tiêu nở nụ cười với ông, Trình Kiến Minh tự tay rót cho cô chén trà, đặt trước mặt cô. Cách chén trà đang toát ra khí nóng, ông nói với Hà Tiêu: "Đến nhà rồi thì không cần gò bó, có phải là sợ bác hay không?"

Hà Tiêu vội vàng lắc đầu, phản ứng nhanh chóng này vừa vặn để Trình Kiến Minh nhận thấy tinh thần có chút khấn trương của cô, nhất định cô có chút sợ hãi. Thật ra thì Hà Tiêu cũng không nói rõ được, không riêng gì bởi vì hồi nhỏ thời điểm hái hoa bị ông bắt được, cũng không phải bởi vì thời gian

trước hành hạ Trình Miển như vậy nên ở trước mặt ông chột dạ, mà vì bản thân Trình Kiến Minh khiến cho cô hơi sợ hãi. Lý do, Hà Tiêu cảm thấy có chút miễn cưỡng. Bởi vì Trình Kiến Minh từng ở chiến trường, đã từng giết người.

Đối với phản ứng tự nhiên này, sau hai cuộc chiến tranh. Thì đối với quân nhân ở tuổi này như Trình Kiến Minh và Hà Húc Đông mà nói, cũng không coi là xa lạ. Nhưng mà Hà Húc Đông đi lính tương đối muộn, cuối năm 83 mới là tân binh, nên không đến chiến trường, ngược lại đến năm 84 quân trang lại thay đổi. Trận này kéo dài mười năm chiến tranh nên đối với mỗi một binh sĩ tham chiến đều chịu ảnh hưởng sâu sắc. Với một số người, Trình Kiến Minh là trong những người được hưởng lợi, tham chiến rồi lập công, sau đó trực tiếp được cử đi học ở trường quân đội, một đường không ngại đi tới vị trí hiện tại. Hà Tiêu cũng nhớ bà Điền Anh đã từng nói lời tương tự, nhưng ấn tượng của cô khác sâu hơn, chính là Trình Kiến Minh treo trong thư phòng một bộ tác phẩm thư pháp, đó là khi còn bé cô và Trình Miển cùng nhau làm bài tập trong đó nên vô tình nhìn thấy, đến bây giờ, vẫn còn nhớ rõ.

Đừng quên vì danh dự của dân tộc, chết cũng có ý nghĩa.

Sau đó, cô nghe Trình Miển nói về nguồn gốc của những lời này. Khi đó Trình Kiến Minh mới là tân binh đã muốn xông đến Nam Cương, một ngày trước khi lên đường, nhận được thư của cha ông từ thành phố B xa xôi gửi đến, chính là mười một chữ này*. Cũng chính bởi vì vậy, khiến Hà Tiêu đối với Trình Kiến Minh tràn đầy kính sợ. Ánh mắt của người thực sự trải qua trên chiến trường sẽ cực kì thấu đáo, cho nên Hà Tiêu không dám nhìn thẳng vào ông.

Trình Kiến Minh cười cười: "Xem một chút mẹ Miển Miển nói không sai, bà ấy luôn phê bình bác, nói ở nhà mà lúc nào cũng có vẻ quan liêu. Chỉ là bác làm lính cả đời, nghiêm túc cả đời, nếu thật sự muốn bác thả lỏng, lại có chút không được tự nhiên. Điểm này mong Tiểu Tiểu cháu thông cảm."

Ánh mắt của Trình Kiến Minh hiếm khi lộ ra vẻ ôn hòa, Hà Tiêu có chút thụ sùng nhược kinh, hơi lắp bắp đáp lại: "Cháu...cháu không sao, bác Trình."

Trình Kiến Minh uống một ngụm trà, cô ý hạ thấp âm thanh hỏi: "Vết thương đã khỏi hết chưa?"

"Tốt lắm, đều tốt rồi ạ."

Trình Kiến Minh chậm rãi gật đầu, sau đó nói với Hà Tiêu: "Cháu về nhà, thay bác nói lời xin lỗi với lão Hà và mẹ của cháu nữa, khoảng thời gian trước Trình Miển quá rối không ít gây cho bọn họ nhiều phiền toái."

Nghe nói như thế, Hà Tiêu vội vàng nói: "Bác Trình, chuyện kia ——"

Trình Kiến Minh nâng tay lên, ngăn cản lời nói của cô: "Bác hiểu rõ cháu muốn nói gì, nhưng Trình Miển đã bảo cháu đến doanh trại, thì nên chăm sóc tốt cho cháu. Sau chuyện này, mặc kệ nói gì, nó đều phải chịu trách nhiệm."

Trong lúc nhất thời Hà Tiêu không biết phải nói gì cho tốt, hơi thở bị nghẹn lại, đáy mắt hơi ẩm ướt. Trình Kiến Minh nhìn cô, vẻ mặt rất hòa nhã: "Để cho cháu chịu uất ức rồi."

Hà Tiêu ra sức lắc đầu "Bác Trình, cháu hiểu hết mà, cháu không trách anh ấy."

"Bác biết rõ cháu là đứa bé ngoan." Trình Kiến Minh tán thưởng nhìn Hà Tiêu, "Sống chung lâu ngày ở Đại viện Lữ Tồn lừa dối nhiều năm như vậy, các cháu những đứa bé này chúng ta ai cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Nếu như cháu lựa chọn ở chung một chỗ với Trình Miển, đương nhiên bác và mẹ Soái Soái sẽ vô cùng vui mừng. Nhưng mà Tiểu Tiểu à, cuộc sống về sau vẫn còn rất dài, dài khiến cháu không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ Trình Miển nó còn có thể để cháu chịu chút ủy khuất, bởi vì mặc dù nó có bản lĩnh đi chăng nữa thì một số chuyện cũng không tránh được. Cháu phải nghĩ thật kỹ."

Hai tay Hà Tiêu đặt trên đầu gối từ từ nắm chặt, nhìn Trình Kiến Minh chăm chú, cô nhẹ giọng hỏi ông: "bác Trình, bác có nhớ rõ khi học năm nhất trung học cháu và Trình Miển cùng nhau trốn đi đại viện cũ không?"

Trình Kiến Minh ngần ra, sau đó cười ha ha: "Sao có thể quên?!" Lần đó ông thực sự tức giận cực kỳ, bắt Trình Miển trở về thì tháo dây lưng ra rồi đánh. Thằng nhóc này vẫn không nói tiếng nào, hoàn toàn gắng gượng đến cuối cùng.

Hà Tiêu cũng cười: "Thật ra thì thời điểm đó, cháu đã từng tự đi đến đó một lần. Năm ấy ở Lạc Hà tuyết rơi rất lớn, sau khi cháu xuống xe lửa thì bắt xe Bus, khi đi được nửa thì đột nhiên lái xe ác ý dừng lại ở giữa đường. Không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn cháu tự mình đi bộ tiến về phía. Ven đường đều là đồng ruộng, cháu đi bước thấp bước cao, cuối cùng còn khiến chân bị trật. Lúc ấy cháu cực kỳ nản lòng, nhưng sau này đột nhiên cháu lại hiểu rõ. Cháu nghĩ đây là ý trời, ông trời nhất định phải khiến cháu chờ Trình Miển, cùng đi với anh để đền bù tiếc nuối đó. Bác Trình——" đôi mắt của cô sáng hơn, nhìn Trình Kiến Minh, "Bác xem, thật ra thì đã suy nghĩ thật tốt trước đó rồi."

Trình Kiến Minh không nhịn được liếc mắt nhìn kĩ Hà Tiêu một lần nữa, lần này cô không tránh né tầm mắt của ông nữa. Hồi lâu, ông thốt ra một câu giống hệt Trình Miển, một chữ âm vang mà đánh thếp: "Tốt!"

Vui vẻ hòa thuận ăn một bữa cơm, vừa rảnh rỗi trò chuyện một lát, Trình Miển đưa Hà Tiêu về nhà.

Trình Miển có ý dụ dỗ Hà Tiêu ở lại thêm một lúc, bị cô từ chối thẳng thừng: "Tối nay lão Hà muốn làm hoành thánh, nên em phải trở về giúp cha một tay."

Đối với nhà cha mẹ vợ, liên trường Trình cực kỳ để ý, thuận tiện hỏi: "Bọn họ biết buổi trưa em đi đâu không?"

"Biết, bây giờ còn muốn nói dối sao? Không nói thì khẳng định bọn họ cũng biết."

Liên trưởng Trình tỏ vẻ rất hài lòng, có thể đưa Hà Tiêu về nhà rồi. Đến cửa chung cư nhà họ Hà, Hà Tiêu vừa mới xuống xe, thì bị Trình Miến gọi lại. Anh nhào qua ghế phụ, cúi xuống, rất có vẻ lưu manh.

"Đồng chí Tiểu Tiểu, khi nào Từ của bộ chính trị thăm nhà trở về, nếu em không phản đối, anh sẽ nộp báo cáo kết hôn."

Hà Tiêu cực kì muốn nhấn đầu anh trở về: "Bây giờ có phải anh đặc biệt hi vọng em bị mẹ em đuổi ra ngoài, sau đó kết hôn với anh hả?"

Trình Miến vui vẻ: "Học được cách chống điều tra rồi hả ? Không tệ, có tiền bộ."

Hà Tiêu dùng sức véo mặt của anh, bị Trình Miến nắm tay lại: "Anh không nói giỡn đâu, anh nghiêm túc đó, lời này anh sớm nói với em mấy tháng trước rồi, báo cáo kết hôn cũng có sẵn rồi."

Đúng vậy. Quả thật anh đã nói với cô từ rất sớm, khi đó, cô vẫn còn xem mắt với người lạ.

Cảm giác chua xót lại dâng lên, Hà Tiêu nói với anh: "Trình Miến, đến khi chúng ta kết hôn, gọi cả Lỗi Lạc và Hồng Kỳ đến đây đi. Có được hay không?"

Diệp Hồng Kỳ.

Trình Miến giật mình, trong một phút ngẩn ngui, các loại cảm xúc phức tạp trong lòng dâng lên cuộn cuộn, anh cố gắng đè ép xuống, nắm tay Hà Tiêu lên rồi hôn: "Được"

Nếu phía trên có giao phó, dĩ nhiên liên trưởng Trình phải làm theo rồi.

Trở về kí túc xá được một lúc, khi Từ Nghi đang cho là anh muốn phá hủy cả căn phòng, thì cuối cùng từ cái hộp nhỏ ở tận trong cùng của học tủ Trình Miến đã lấy ra một quyển sổ ghi số điện thoại. Nhìn quyển sổ này, Trình Miến hài lòng lau mồ hôi. Trước kia điện thoại di động của anh đã bị hỏng một lần, không biết tại sao mà nhiều số điện thoại cũng bị mất, may mắn anh có thói quen làm một bản copy, nên mới không bị mất.

Tìm thấy mã số mình muốn, Trình Miến hơi do dự, gọi tới, có chút thấp thỏm chờ đợi một lúc, thì một giọng nữ lạnh như băng nói cho anh biết số này không có. Khẽ cau mày, Trình Miến lại tìm số điện thoại của một người khác, ngược lại lần này lại có kết nối, chẳng qua giọng nói của người bên đầu bên kia điện thoại có chút hư: "Trình Miến?"

Trình Miến ừ một tiếng: "Là mình."

Yên lặng khoảng một phút, ngay lập tức bên kia tuôn ra một hồi kêu gào khoa trương: "Trình Miến cái tiểu tử nhà cậu, cậu còn nhớ rõ Đình gia gia tôi à! Tôi còn tưởng rằng cậu tham gia quân ngũ xong thì không nhận ra ai nữa rồi !"

Âm thanh cực lớn, Trình Miến không thể không cầm điện thoại cách xa lỗ tai một thước, vẻ mặt lúng túng liếc nhìn nét mặt bình tĩnh, nhưng thực ra đang cười trộm của Từ Nghi, anh lại mang điện thoại áp vào bên tai một lần nữa: "Đình Tiểu Ngụy, thích ăn đòn phải không?"

Lão hồ muốn phát uy rồi, Đình Ngụy vội vàng bỏ cả mặt mũi xin tha thứ: "Đây không phải là ngài thật lâu không có liên lạc với mình... mình vui quá nên bị kích động chứ sao. Làm sao lại gọi điện thoại cho mình vậy? Ngài có chỉ thị mới à?"

"Ít nói nhảm đi." Trình Miến nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ phút này anh cực kì thả lỏng, đây là người lớn lên từ nhỏ với anh nên mới có thể khiến anh thả lỏng. "Mình muốn hỏi cậu có phương thức liên lạc của Hồng Kỳ không, số lúc trước mình không gọi được."

"Ồ, thế nào hai người các cậu chiến tranh lạnh nhiều năm như vậy, rốt cuộc muốn quay về rồi à?" Đình Ngụy trêu chọc anh.

"Đình Tiểu Ngụy, mình nói lại một lần nữa, tạm thời cậu con mẹ nó đừng nói nhảm với tôi."

Đình Ngụy im lặng ngay lập tức: ", cậu chính là ông nội của tôi rồi, ngài chờ chút, tôi tìm cho ngài."

Cúp điện thoại, không bao lâu Đình Ngụy lại gọi lại, bên đầu bên kia điện thoại cậu ta cũng vô cùng nghi hoặc: "Số của mình cũng vậy, cũng không nghe cậu ta nói đã đổi số, thế nào bây giờ lại thành không có số?"

"Có chuyện gì xảy ra rồi?"

Đình Ngụy cũng không hiểu ra sao: "Nếu không cậu hỏi Lỗi Lạc xem? Nha đầu này khẳng định biết, cô ấy và tiểu tử Diệp Hồng Kỳ kia gần đây vẫn liên lạc."

Từ trước đến nay Trình Miến và Lỗi Lạc đều không ưa nhau, nhưng lần này cũng không thể không tìm cô rồi. Lỗi Lạc trả lời tương đối dứt khoát, cho tới bây giờ đều là liên lạc qua bưu phẩm, không biết số điện thoại. Có phải có ý làm khó hay không, Trình Miến cũng không biết, tóm lại Lỗi Lạc cũng không giúp anh được.

Cúp điện thoại, Trình Miến thờ dài một hơi. Tại sao anh muốn kết hôn lại khó khăn như vậy chứ?

Đình Ngụy nghe xong, cười ha ha: ", chuyện này để mình. Mình là ai, mặt thám đó!"

Trong điện thoại quãng xuống những lời thề son sắt này, tròn một tuần Trình Miễn cũng không nhận thêm điện thoại của Đinh Ngụy nữa. Khi anh đang nghĩ ngờ có phải Đinh Ngụy bởi vì cuối cùng không thành nhiệm vụ "có tội nên bỏ trốn" hay không, thì cậu ta xuất hiện.

Trung tuần tháng mười một, buổi chiều ba bốn giờ, rốt cuộc bão cát thổi mấy ngày nay rút đi, bầu trời lộ ra màu sắc vốn có, tinh khiết mà trong suốt. Kết thúc huấn luyện từng chiếc xe theo thứ tự trở về đi qua cửa lớn, theo thường lệ Trình Miễn lái xe đi ở phía sau, lại bị lính trinh sát đang đứng gác gọi lại. Anh đỗ xe ở một bên, xách theo bình nước xuống xe, vừa định hỏi xem có chuyện gì xảy ra, thì đã nhìn thấy Đinh Ngụy đứng ở ngoài cửa lớn.

Bước chân ngừng lại một lát, anh quay lại đi tới chỗ Đinh Ngụy: "Tiểu tử cậu còn biết xuất hiện à?"

"Trình Miễn." Đinh Ngụy vốn đang cúi đầu, bây giờ mới ngẩng lên, hai mắt đỏ bừng dọa Trình Miễn giật mình.

Trình Miễn bật cười, "Không hoàn thành nhiệm vụ thì cậu cũng không đến mức khóc cho mình xem chứ, không đến nỗi nha."

"Trình Miễn." âm thanh của Đinh Ngụy khàn khàn nói với anh, "Hong Ki không còn nữa rồi"

Giống như là đột nhiên gió nổi lên, Trình Miễn giống như không nghe rõ lời nói của Đinh Ngụy, ngập ngừng, rồi lại hỏi: "Cậu vừa mới nói gì? Cái gì mà không còn nữa?"

Đinh Ngụy nhìn anh, gằn từng chữ nói với anh: "Đơn vị tên lửa đạn đạo bắn thử kiểu mới, nảy sinh trục trặc, Hong Ki không buông đạn ra, mẹ nó nổ tung với tên lửa rồi!" Nói xong chữ cuối cùng, hình như Đinh Ngụy tưởng tượng đến cảnh tượng đó, một đại lão gia lập tức sụp đổ, ngồi chồm hổm trên đất ôm đầu mà khóc.

Trình Miễn đứng yên tại chỗ, kinh ngạc mà nhìn Đinh Ngụy. Cho đến khi tiếng khóc của cậu ta càng lúc càng lớn, càng ngày càng thảm thiết, anh mới thực sự tin tưởng. Cậu ta không nói đùa, Diệp Hồng Kỳ, thật sự đã xảy ra chuyện.

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Hà Tiêu nghe được tin Diệp Hồng Kỳ xảy ra chuyện thì sững sờ phải đến mười phút. Cô đặt tay phủ ở ngực, cảm thấy không thở nổi. Một người giống như Trình Miễn, cô không tin. Một người như vậy, làm sao có thể, sẽ chết?

Ngón tay Hà Tiêu khẽ run bấp bấp Trình Miễn, âm thanh khàn khàn của anh rất nhanh truyền tới: «Tiểu Ngụy đã đặt vé máy bay rồi, anh đã xin nghỉ phép, ngày mai sẽ đi Tây Bắc."

Hà Tiêu có cảm giác mình không nói nổi: «Em cũng đi. Trình Miễn, đưa em đi cùng."

Trình Miễn không nói gì, coi như là ngầm đồng ý. Trước khi cúp điện thoại, Hà Tiêu đột nhiên nhớ đến Lỗi Lạc, cô hỏi Trình Miễn: «Có nên nói cho Lỗi Lạc biết không?

Đột nhiên ý thức được còn có một người như thế, Trình Miễn mờ mịt. Một người con gái kiêu ngạo như vậy đợi chờ một người đàn ông hơn bốn năm, anh không biết sau khi Lỗi Lạc nghe tin tức này thì sẽ có phản ứng gì. Nhưng nếu như không nói, có lẽ lại càng không đúng. Suy tính một lúc lâu, Trình Miễn quyết định: «Thông báo cho cô ấy đi, bất luận như thế nào, cũng phải nói rõ."

Hà Tiêu đột nhiên cảm thấy thật khổ sở cho Lỗi Lạc.

Cả một buổi chiều Hà Tiêu đều không biết nên mở miệng nói như thế nào, gằn tới tới, rốt cuộc quyết định gọi điện thoại cho Lỗi Lạc, giọng nói trong điện thoại vang lên nhắc nhở cô ấy đã tắt máy, Hà Tiêu không thể làm gì khác đành gọi điện đến nhà Lỗi Lạc. Là mẹ Lỗi Lạc nhận điện thoại, nói ông ngoại Lỗi Lạc mới làm phẫu thuật xong nên cô về cùng ông bà rồi, ông ngoại muốn cô ở đó với ông bà thêm mấy ngày, cho nên một thời gian ngắn nữa mới có thể trở về. Cô ấy đi gấp quá nên điện thoại di động để quên trong nhà.

Hà Tiêu nghe thấy thế, trong lòng thế nhưng lại thở ra một hơi, không cần phải đối diện với sự sụp đổ của Lỗi Lạc, có lẽ cũng bớt phải chịu hành hạ đi một chút. Cô nói cho mẹ Lỗi Lạc biết tin tức Diệp Hồng Kỳ xảy ra chuyện, nhưng cũng không phải là nói tin dữ, chỉ nói anh ta bị thương. Mẹ Lỗi Lạc hỏi thăm bị thương nặng không, Hà Tiêu do dự một chút, nói rất nặng.

Đầu bên kia điện thoại rơi vào một hồi trầm mặc, thờ dài, cúp điện thoại

Suốt một đêm trần trọc trở mình, khoảng chừng bốn giờ sáng, Hà Tiêu thuê xe đi thẳng đến sân bay thành phố B. Trình Miễn và Đinh Tiểu Ngụy đang đứng trước cổng sân bay chờ cô, từ xa nhìn lại, một thân màu lục vàng cùng ánh sáng yếu ớt càng khiến cô có cảm giác nặng nề. Cô và Đinh Tiểu Ngụy

cũng có gần bảy tám năm chưa từng gặp lại, xa cách gặp lại, vốn là một thời điểm vui vẻ, hiện tại ba người nhìn nhau, lại trầm mặc không nói nên lời.

Trình Miễn nhận lấy hành lý của Hà Tiêu, nhỏ giọng nói : «Đi thôi. "

Âm thanh khàn khàn đến cực điểm, đợi đến chỗ có ánh sáng. Hà Tiêu nghiêng đầu nhìn một cái, mới phát hiện sắc mặt của Trình Miễn cực kém, đôi mắt hiện đầy tia máu. Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện mấy ngày trước bọn họ vẫn còn thương lượng chuyện nghỉ phép, khi đó anh còn trêu chọc cô, nói chờ đến lúc nghỉ phép là có thể kết hôn rồi. Mà bây giờ ——

Hà Tiêu không khỏi cười khổ.

Diệp Hồng Kỳ đóng quân ở căn cứ không quân X dọc theo phía Nam một sa mạc Tây Bắc, từ thành phố B đến đó không có chuyến bay thẳng nên bọn họ chỉ có thể chọn tuyến đường đi Ngăn Xuyên. Đinh Tiểu Ngụy vừa lên máy bay đã dùng bịt mắt che mắt lại, nói là không chịu nổi chợp mắt một lát, trong tiếng hô hấp của anh cũng có thể nghe ra anh không ngủ được. Hà Tiêu ngồi ở vị trí bên cửa sổ, vẫn mở mắt nhìn ngoài cửa sổ. Không biết qua bao lâu, tay của cô bị Trình Miễn nắm lấy. Nghiêng đầu nhìn, phát hiện hai mắt anh nhắm lại, chau mày, vẻ mặt mệt mỏi.

Bởi vì thời tiết có vấn đề nên phải mất gần một tiếng máy bay mới hạ cánh xuống Ngăn Xuyên. Ở bên ngoài cổng sân bay đã có một người mặc quân trang đang đợi. NGười này là bạn học của Trình Miễn ở lục quân, thấp hơn anh hai cấp bậc, bây giờ đang làm việc ở khu quân đội Ngăn Xuyên, cấp bậc Trung Úy.

Thấy ba người bọn họ đi ra ngoài, người nọ vội vàng cúp điện thoại. Trình Miễn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cũng không kịp ôn chuyện cũ, trực tiếp hỏi: «Xây ra chuyện gì?"

Trung úy nói: «Mới vừa nhận được thông báo của sân bay, nói từ hôm qua tuyết bắt đầu rơi nhiều, cho nên chuyến bay hôm nay có thể bị trễ, hoặc cũng có khả năng bị hủy, Trình đội, anh xem." Thời điểm ở lục quân, Trình Miễn từng có hai năm làm đội trưởng đơn vị. Trung úy vừa lúc ở trong đơn vị của anh, nên vẫn gọi anh như ngày đó.

Từ Ngăn Xuyên đến căn cứ không quân X chỉ có hai con đường, hoặc là dùng xe quân đội đi đường lớn, hoặc là đáp máy bay quân dụng. Trình Miễn ngẩng đầu nhìn trời, âm trầm đè nén, mưa tuyết sao lại đến đúng lúc này. Anh biết, nếu như hôm nay không đi được, cũng không biết phải đợi bao lâu. Vô luận như thế nào, hôm nay anh cũng muốn lên đường.

Nhìn Đinh Tiểu Ngụy và Hà Tiêu một cái, thấy rõ hai người bọn họ và bản thân mình đều có chung một suy nghĩ, Trình Miễn nói với đồng chí trung úy: «Làm phiền cậu trước tiên đưa chúng tôi đến sân bay, đến được đó lại nói tiếp."

Cái gọi là sân bay, cũng chỉ là một địa điểm lớn hơn cái bàn tay một chút, là chỗ dễ dàng cho máy bay quân đội cất cánh và hạ cánh. Thời điểm bọn họ đến nơi, bầu trời đã bắt đầu rơi đầy tuyết, Hà Tiêu vừa xuống xe, cũng cảm thấy hơi lạnh ập vào người cô, không tự chủ được liền dán lên người Trình Miễn.

Trình Miễn nhận ra, nắm chặt tay của cô hỏi: «Đi hướng Bắc sẽ rất lạnh, em mang đủ quần áo chưa?"

Cô làm gì còn có thể nghĩ chu đáo được như vậy, Hà Tiêu vẫn áp vào trong ngực Trình Miễn, khẽ lắc đầu một cái. Trình Miễn ôm chặt cô, nói với đồng chí trung úy muốn mượn áo khoác ngoài mùa đông, lúc xoay người chạm phải ánh mắt của Đinh Tiểu Ngụy, chỉ thấy ánh mắt của anh ta nhìn hai người có chút kỳ quái. Trình Miễn lúc này mới nhớ tới còn chưa nói cho Đinh Tiểu Ngụy chuyện giữa hai người bọn họ, may bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt để nói đến, anh cũng đành tạm thời gác lại.

Ở sân bay đợi hơn một giờ, chân mày Trình Miễn từ từ nhíu lại, có thể nhận thấy tâm trạng của anh có chút phiền loạn. Hà Tiêu cũng rất sốt ruột, chỉ là cô rất rõ ràng, vào lúc này cô chính là thuốc an thần của Trình Miễn, cho nên cô phải hết sức trấn tĩnh lại bản thân mình.

«Trình Miễn, anh kiên nhẫn một chút, chuyện này chúng ta cũng không thể không chờ được."

Trình Miễn ưỡn lưng, ngồi trên ghế, xuyên qua cửa nhìn về phía xa xa, bên ngoài gần như là một mảnh trắng xóa ra, thỉnh thoảng thấy vài người mặc quân phục màu xanh xuyên qua, đó là điều phối viên của sân bay nhỏ này. Trình Miễn nhìn, nhìn đến mất hồn, hồi lâu mới thấp giọng nói: «Tiểu Tiểu, nhiều năm như vậy, anh không sợ chờ đợi. Anh chỉ sợ, đến lúc chờ đợi được thì không phải kết quả mà anh mong muốn...."

Hà Tiêu nghe thấy, giọt lệ chưa xót rơi xuống.

Cùng bọn họ chờ máy bay còn có ba đồng chí không quân, tổng đó cấp bậc lớn nhất là một Thượng úy, cùng cấp bậc với Trình Miễn. có lẽ là đi lại giữa căn cứ —— sân bay nhiều lần, so với bọn họ thì ba đồng chí này hiển nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều. Thượng úy không quân ngồi gần Trình Miễn, gấp tờ báo trong tay lại, chào hỏi anh: «Đồng chí bộ binh cũng đến căn cứ của chúng tôi ? Nghe nói có tuyết rơi, có thể là phải đợi rồi."

Trình Miễn nhìn về phía anh ta: «Đồng chí ở căn cứ không quân X sao?"

«Cũng không hẳn» Thượng úy nhún vai nói, «đôi ở căn cứ bộ chính trị, đi xa giải quyết công việc, nói dễ nghe một chút thì chính là một trợ lý nhỏ."

Một trợ lý căn cứ, chắc cũng không có liên quan đến bộ đội pháo binh. Nhưng Trình Miễn vẫn hỏi anh ta: «Vậy đồng chí có nghe nói qua nền đội trưởng đội pháo binh Diệp Hồng Kỳ?"

Thượng úy nâng mí mắt cười: "Ồ bộ chúng tôi, không biết ai cũng có thể nhưng không thể nào không biết cậu ta." Lời vừa nói ra, hai đồng chí không quân khác cũng đều cười.

Hà Tiêu không khỏi hỏi: «Như vậy là có ý gì?"

Thượng úy hít mắt: «Coi như tôi cùng đến căn cứ với tên nhóc đó, cậu ta nổi danh là thủ lĩnh cứng đầu, phía trên vốn là muốn phân cậu ta đến cơ quan hoặc là cơ quan trực thuộc phân đội, nhưng mà cậu tiểu tử này không làm, đặc tội một nhóm người nên bị đầy đến đội pháo binh. Đồng chí, đội pháo binh a, coi người như vũ khí mang đến nơi này bắn thử, còn không phải là cùng đi gặp Từ Thần sao? Nếu là người có đầu óc đều không muốn đi, thế nhưng cái tên Diệp Hồng Kỳ này, lại đi cảm rở ở chỗ này, còn sống tự đắc vênh váo. Bội phục, tôi thực sự bội phục."

Trình Miển và Hà Tiêu trầm mặc lại, Đinh Tiểu Ngụy nghe xong, lại xuy cười một tiếng: «Đúng vậy, cùng từ thần gặp qua vô số lần. Rốt cuộc đối phương sẵn sàng quay đầu, con mẹ nó chết từ tế không xong không vừa mắt rồi. Lão tử thần ông ta dẫn hân đi rồi. Thằng nhóc kia ngược lại được lưu danh liệt sĩ, cùng với một đồng huy hiệu, còn để lại chúng tôi—— còn lại chúng tôi, một đồng người không tìm không phải bởi vì cậu ta mà thương tâm đau lòng."

Thượng úy nghe được thấy vô cùng kỳ lạ: «Cái gì chết?"

Trình Miển nhìn Đinh Tiểu Ngụy một cái, nhưng cũng không giải thích cái gì với đồng chí thượng úy kia.

Trong phòng chờ sân bay đột nhiên cuốn vào một trận gió, một sĩ quan cấp ba đi tới, nói với bọn họ: «Mới vừa nhận được tin tức thông báo, sẽ có một máy bay tới đây, nhưng chỉ là máy bay trực thăng, vội vì có một nhóm trang bị và vật liệu nhanh chóng cần đưa qua. Điều kiện hơi kém một chút, nhưng mà hôm nay như vậy cũng là có máy bay rồi, mọi người thấy sao, có đi hay không?"

«Đi!" Trình Miển vội vàng đứng lên, giọng nói hơi bất ổn nói với vị sĩ quan.

Vị sĩ quan cấp ba cười: «Đừng vội, đợi lát nữa máy bay đến thì mới có thể đi."

Thấy những người khác cũng đều tỏ thái độ như thế, vị sĩ quan xoay người đi ra ngoài sắp xếp mọi thủ tục có liên quan. Phòng chờ bên trong đại sảnh lại rơi vào yên tĩnh, chỉ là không khí so với lúc trước hoàn toàn bất đồng rồi, hầu như tất cả mọi người, đều nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Sĩ quan kia nói «một lát" là kéo dài đến bảy tiếng đồng hồ, ba người bọn họ và cán bộ chính trị căn cứ không quân X ăn cơm trưa ở sân bay, đến khoảng ba bốn giờ chiều, máy bay trực thăng mới chậm rãi hạ cánh xuống sân bay. Mọi người không hề dừng lại, thậm chí ngay cả Trình Miển và Đinh Tiểu Ngụy đều đi lên giúp đỡ vận chuyển vật liệu. Sau nửa giờ vận chuyển thì cả người và vật liệu đều cùng nhau cất cánh.

Rời khỏi nơi trung tâm sa mạc, căn cứ càng ngày càng gần, tạp âm cường hân của động cơ trực thăng phá vỡ không khí yên tĩnh của sa mạc, Hà Tiêu ngồi tại chỗ, ôm chặt cánh tay Trình Miển, lục phủ ngũ tạng bên trong đều nhộn nhạo. Cô một chút cũng không hề cảm thấy bí mật quân sự là hưng phấn và vinh hạnh, chiếc máy bay khổng lồ này chỉ mang lại cho cô sự hành hạ vô tận.

Lơ lửng trong không trung gần mười phút, máy bay trực thăng mới chậm rãi hạ xuống. Mỗi một giây trôi qua như một năm này cuối cùng cũng đã qua, vậy mà Hà Tiêu vừa xuống máy bay thì một trận gió cuốn đầy tuyết hướng cô nhào tới. Trình Miển vội vàng mở áo khoác quân phục, đem cô bọc vào bên trong.

Ở bên ngoài sân bay đã có người chờ, vừa thấy máy bay hạ xuống đã dứt khoát đi vào sân. Trong số những người đó có một người là sĩ quan thượng úy đi trước, vốn định giơ tay lên chào, nhưng nhìn thấy cấp bậc của Trình Miển, lại bỏ tay xuống.

«Ngài Đinh và liên trưởng Trình phải không? Xe đã chờ ở bên ngoài, mời mọi người đi theo tôi."

Trước khi đến đã liên lạc qua bên này, nên Trình Miển cũng nhận ra người sĩ quan này: «Đồng chí là phó đội trưởng Trần đội pháo binh?"

«Không sai», sĩ quan thượng úy nhắc tới hành lý của bọn họ, «Chúng tôi là đơn vị pháo binh cách căn cứ xa nhất, thừa dịp tuyết chưa rơi nhiều đi đến đây. Vị tiểu thư này sắc mặt không tốt lắm, ở căn cứ có bệnh viện, có cần đến đó xem qua một chút không?"

Sắc mặt Hà Tiêu tái nhợt núp trong áo khoác quân phục, nghe đội phó Trần nói như vậy, lắc đầu một cái. Trình Miển nhìn cô, xác nhận cô không có gì đang ngại, mới nói với đội phó Trần: «Đi thôi, trực tiếp đến đội pháo binh»

Vừa đi một đoạn đường rất gian nan, cả ngày đều ngồi xe, Hà Tiêu hầu như không còn sức để nói chuyện, tựa vào trong ngực Trình Miển, không nhúc nhích. Cung may đội phó Trần lái xe không tệ, cô vẫn có thể chịu đựng được

Thu xếp cho Hà Tiêu xong, Trình Miển hỏi phó đội trưởng Trần: «Câu chuyện này đã thông báo cho cha mẹ Hồng Kỳ chưa?"

«Không có» Phó đội trưởng Trần nhìn Trình Miển qua đôi mắt kính, «Vi Đội trưởng của chúng tôi phản đối, anh ấy nói chờ anh ấy hy sinh, ai cũng không nói cho người đó, nhất là cha mẹ anh ấy, chỉ cần tạm thời gửi một cờ đỏ sao vàng biểu lộ tâm ý là đủ."

Trán Trình Miển gật một cái, lời nói này Diệp Hồng Kỳ đã từng nói với bọn họ, vì cha mẹ không để ý ý nguyện của cậu mà ly hôn, đó là giận dữ, nhưng bây giờ chuyện trước mắt này, như thế nào có thể tùy tiện để ý ý nguyện của cậu ấy mà làm bậy?"

«Hay là vẫn lấy danh nghĩa căn cứ thông báo cho cha mẹ cậu ấy, cũng đến lúc làm như vậy rồi."

Phó đội trưởng Trần không nói gì, chuyên tâm lái xe

Khoảng nửa tiếng sau rốt cuộc cũng đến được đội pháo binh. Phó đội trưởng Trần lái xe rẽ vào nơi đóng quân, cuối cùng dừng trước một khu nhà. Trình Miễn, Hà Tiêu và Đinh Tiểu Ngụy xuống xe vừa nhìn liền phát hiện đây là phòng ăn.

Phó đội trưởng Trần sắc mặt bình tĩnh giải thích: «Thời gian vội vàng, cũng không thể chuẩn bị gì nhiều. nhưng đây cũng là hương thụ đặc biệt của không vụ của nhóm chúng tôi, mọi người không ngại nếm thử một chút."

*** Không vụ : công việc diễn ra ở trên không

Nói như vậy với một sĩ quan bộ binh, ít nhiều có chút không thích hợp. Trình Miễn cũng không cho là anh ta cố ý, chẳng qua là cảm thấy có thể bởi vì chuyện của Hồng Kỳ nên tâm tình của mọi người cũng chịu ảnh hưởng. Vậy mà Hà Tiêu thân là một cô gái, lại nhạy cảm cảm giác được phó đội trưởng Trần đối với họ còn giữ một chút khoảng cách ý tứ. cho nên nghe xong lời này, cô liền ngẩng đầu lên phản bác: «Chúng tôi đến đây không phải để ăn cơm, Hồng Kỳ... ở đâu, chúng tôi muốn gặp cậu ấy."

Hai chữ đi thể, Hà Tiêu cuối cùng cũng không nói ra khỏi miệng.

«Đừng vội." Phó đội trưởng Trần nói, «Mọi người cứ thảo luận đi "

Hà Tiêu còn muốn nói thêm gì đó, nhưng bị Trình Miễn ngăn lại. Anh không đổi sắc mặt nhìn phó đội trưởng Trần: «Vậy thì mời căn cứ cùng lãnh đạo đội pháo binh mau sắp xếp."

Phó đội trưởng Trần như sương mây, gợn tay mời bọn họ vào phòng ăn.

Một bữa cơm tất cả mọi người đều ăn không yên lòng, Hà Tiêu ăn một bát cháo nóng, ăn thêm một chút thức ăn. Nhìn thức ăn bày đầy trên bàn, không khỏi tự giễu : "Thật là thẹn với tâm ý của người ta rồi, tiêu chuẩn không vụ ? Một ngày như vậy phải phí bao nhiêu tiền?"

Trình Miễn không lên tiếng, vuốt tóc cô, đem thức ăn còn dư trước mặt cô cho vào bát của mình. Nhai, nuốt, không mang theo bất cứ tia cảm xúc nào.

Ngồi đối diện Hà Tiêu, Đinh Tiểu Ngụy cũng buông đũa xuống, nhìn khắp bốn phía, thờ dãi nói: «Nơi này, đám người này, tên cháu trai Diệp Hồng Kỳ thế nhưng lại ở đây chờ đợi bốn năm? Thật thay cậu ấy thấy không đáng giá»

Trình Miễn khẽ nhíu mày, còn chưa kịp mở miệng, cửa phòng ăn đột nhiên lại được mở ra. Một người mặc quân phục màu xanh da trời mang theo gió lạnh bước nhanh vào, vừa nhìn thấy ba người Trình Miễn thì phản ứng đầu tiên là lộ ra một nụ cười: «Xem ra, các cậu đã ăn xong rồi?"

Trình Miễn lau khóe miệng, đứng đối diện nói với người kia : «Bữa ăn không tệ, cảm ơn tiếp đón "

Người vừa đến là một vị thiếu ta, anh ta mỉm cười giới thiệu mình : «Tôi họ Hùng, là chính trị viên đội pháo binh, tôi thay mặt đội pháo binh hoan nghênh mọi người đến đây. "

Nếu đổi lại trong trường hợp khác, khi nghe xong những lời này, Đinh Tiểu Ngụy đảm bảo sẽ cười một tràng. Nhưng bây giờ anh cũng chỉ có thể không nhin được mà cắt ngang, nói : «Chính trị viên Hùng, ăn cũng đã ăn rồi, chúng ta có thể nói chuyện chính sự đi được không ? "

Chính trị viên Hùng cười đến mặt mày ảm áp : «có thể, dĩ nhiên có thể. Chỉ là chúng ta cũng không thể nói chuyện ở phòng ăn, nếu không, đến phòng làm việc của tôi ? "

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Trình Miễn thay mặt trả lời : «Được, mời chính trị viên Hùng dẫn đường."

Mặc dù quân phục không giống nhau, nhưng mà chính trị viên Hùng này suy cho cùng là hai sao một vạch, không thể giống như Đinh Tiểu Ngụy được, muốn nói gì thì cũng đã nói, đây là sự tôn trọng đối với một vị lão binh. Vậy mà cũng không lâu lắm, Trình Miễn liền phát hiện sức chịu đựng của mình cũng bị mài đến cẳng ngày càng không đủ.

Chính trị viên Hùng dẫn bọn họ đi từ từ đến nơi đóng quân, gặp phải chỗ nào cũng thao thao bất tuyệt, hăng hái giới thiệu cho ba người bọn họ, thậm chí ngay cả khu nấu ăn của bọn họ cũng đi qua, chính trị viên Hùng thân thiết chào hỏi hai chiến sĩ , sai đó lại dẫn bọn họ ra ngoài, vừa đi vừa nói : «Các đội pháo binh của chúng tôi không xa có một hầm trú ẩn, có niên đại khoảng năm sáu chục năm, lúc ấy đều là vấn đề cơ mật. hiện tại trở thành bỏ hoang không dùng, mọi người có muốn đến xem một chút không ? "

Nhìn sắc mặt Trình Miễn không đúng lắm, anh ta lại cười ha ha hai tiếng, ngẩng đầu nhìn trời : «Hình như là không đúng lúc lắm, vậy để hôm nào đi. "

Lúc sắp đi đến phòng làm việc, đoàn người đột nhiên nghe được mấy tiếng chó sủa. Ánh mắt chính trị viên Hùng sáng lên : «o, đây không phải là quân khuyển của đội chúng ta nuôi hay sao ? " Anh ta quay đầu lại, muốn hỏi mấy người có hứng thú đi xem một chút hay không, miệng há ra, lời còn chưa kịp nói ra miệng, đã bị Trình Miễn ngăn lại.

Anh nâng cổ áo chính trị viên Hùng, ý vào ưu thế chiều cao, buộc anh ta phải ngẩng đầu nhìn mình, trong mắt ánh lên sự lạnh lùng : «Tôi tôn trọng anh, mà tôi thật sự không muốn ở chỗ này nói nhảm cùng anh, đây là nơi bạn tôi, Diệp Hồng Kỳ vừa hy sinh, mong anh hiểu. "

Đầu lưỡi chính trị viên Hùng thất lại, đang suy nghĩ nên nói cái gì lúc này, thì một tràng tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ. Tất cả mọi người kinh ngạc cùng nhìn về phía sau, khi vừa nhìn thấy rõ người đến là ai, thì Trình Miễn, Hà Tiêu và Đinh Tiểu Ngụy lại một lần nữa ngăn cả người.

Ánh sáng bên đường doanh trại chiếu lên, một người trẻ tuổi mặc trang phục huấn luyện đang mỉm cười đứng tại chỗ. Người này, chính là người trong

truyện thuyết đã nổ tung cùng tên lửa đạn đạo —— Diệp Hồng Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Đội pháo binh bố trí hai gian phòng, một gian cho Đinh Tiểu Ngụy, gian còn lại để Trình Miển và Hà Tiêu cùng ở. Đồng sàng cộng chằm*, Hà Tiêu không còn cảm giác không được tự nhiên như khi ở đại viện cũ. Ở đội pháo binh xa lạ này, Hà Tiêu cảm giác từ trong đáy lòng mình đều lệ thuộc vào Trình Miển.

* Đồng sàng cộng chằm: Cùng giường chung gối. Mình nghĩ đề ntn sẽ hay hơn Trong phòng ấm áp, nhưng khi nằm ở trên giường, Hà Tiêu vẫn cảm thấy có chút lạnh. Trình Miển cảm thấy cô đang không ngừng cuộn tròn cơ thể lại, nên dứt khoát ôm cô vào trong ngực, đắp thêm một tầng áo khoác ngoài quân đội. Hà Tiêu nhắm mắt nằm một lát, dần dần cảm thấy ấm áp, toàn bộ cơ thể mới thả lỏng. Cô ôm lấy hông của Trình Miển, nhỏ giọng hỏi: "Ngủ chưa vậy?"

"Chưa." Trình Miển nói xong, chèn lại góc chăn sau lưng cho cô, "Làm sao vậy, không ngủ được à?"

Hà Tiêu ừ một tiếng, tựa vào lồng ngực của anh, cảm thấy bình tĩnh một chút: "Cảm thấy có chút kỳ quái, người ở đây, làm sao vậy nhỉ?"

Nói xong rất lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh của Trình Miển, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cặp mắt sáng ngời của anh nhìn tới ra ngoài cửa sổ tuyết đang rơi rất nhiều, bàn tay vô ý thức vuốt vuốt mái tóc dài dịu dàng cô. Hà Tiêu buộc lòng phải gọi anh một tiếng, lúc này Trình Miển mới hồi hồn, cúi đầu nhìn cô, hạ thấp giọng nói: "Tiểu Tiểu, anh có một chút linh cảm."

"Gi vậy?" ánh mắt Hà Tiêu lom lom nhìn anh.

"Hồi nhỏ, trẻ con trong viện ở chung một chỗ chơi trò chơi đánh trận, mấy người chia làm hai nhóm, mỗi khi Hồng Kỳ và nhóm người kia không làm gì được, cuối cùng cậu ta sẽ nằm trên mặt đất giả bộ trúng đạn, sau khi lừa gạt xong người của bọn anh thì mới đứng dậy phản công. Cho nên, anh cảm thấy rằng——"

"Già chết?" Hà Tiêu lập tức ngồi dậy ở trên giường, khó có thể tin mà nói ra hai chữ này. Mà nét mặt của Trình Miển chẳng hề bất ngờ, thậm chí mang theo vài phần xác thật.

"Anh nghĩ, có lẽ chúng ta lại bị cậu ta lừa rồi." Trình Miển cười, có mấy phần không biết phải làm sao.

Hà Tiêu cũng muốn tin tưởng, nhưng vẫn có chút không dám: "Nhưng nếu đây là sự thật?"

"Vậy ngày mai phải đi nhật xác cho tiểu tử này rồi."

Hà Tiêu cố ý ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt anh khi nói lời này thì cực kì nghiêm túc, không giống như là đang nói đùa.

Một đêm này rốt cuộc không thể ngủ yên ổn rồi, Hà Tiêu nằm ở trong ngực Trình Miển, thời điểm đang ngủ mơ mơ màng màng, vậy mà có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cô vừa mới đi theo lão Hà và bà Điền chuyển đến đại viện mới, một người bạn cũng không có, đặc biệt cô đơn. Sau đó đi học ở trường, cô đi theo bọn nhỏ trong viện đi học trường tiểu học mà phân khu liên hệ.

Trước đó ở đại viện cũ, cô đang học trường tiểu học ở ngay trong viên, cho nên chưa từng ngồi xe dành cho học sinh. Sau khi đến đại viện mới, chuyển xe đầu tiên, không biết "Quy củ", nhìn thấy một chỗ trống thì đi đến ngồi xuống. Cô một mình ngồi ở đó, sau đó các bạn nhỏ lên xe đi qua cạnh cô, cũng không ai nói cho cô. Gần đến lúc xe chạy, hai bạn nam đeo cặp sách vội vàng vàng đi đến. Một là Trình Miển, một chính là Diệp Hồng Kỳ.

Rốt cuộc đã có một người quen đến, cô nhìn tâm tình kích động xuống, muốn chào hỏi với anh, nhưng không nghĩ Diệp Hồng Kỳ lại chạy đến, đứng trước mặt cô. Nụ cười trên mặt cứng ngắc, cô có chút buồn bực nhìn cậu ta.

Diệp Hồng Kỳ vênh vào vắt cặp sách lên mặt đất, to tiếng nói với cô: "Cậu chiếm chỗ của tôi rồi."

Cô nhìn anh, đánh bạo nói: "Nhưng mình đến sớm hơn cậu nha."

Diệp Hồng Kỳ lại mặc kệ điều này: "Dù sao đây là chỗ của tôi, cậu tránh ra." Nói xong đẩy cô một cái, cô không có phòng bị, ngay lập tức ngã lăn trên đất.

Lúc này Trình Miển cũng chạy tới, nhìn thấy Diệp Hồng Kỳ đẩy cô ngã trên đất thì phát hỏa, hai người xông vào đánh nhau, tài xế trên xe kéo ra cũng

không dừng lại. Cô ở một bên nhìn thấy lo lắng, rồi khóc luôn, khóc để cho bọn họ không nên đánh nữa, khóc khóc, rồi cô tỉnh lại. . . . .

Bốn phía là một mảnh trống vắng, chột có bông tuyết rơi trên cửa sổ đánh thành tiếng vang. Hà Tiêu mờ mịt mờ mắt, thật lâu mới ý thức được, thì ra mới vừa rồi là giấc mơ. Dĩ nhiên, cũng không thể hoàn toàn xem như là mơ, bởi vì đó là chuyện khi cô còn bé đã thực sự phát sinh, cũng bởi vì chuyện này, cô và Trình Miển mới kết thành thù với Diệp Hồng Kỳ.

"Trình Miển, Trình Miển ——"

Hà Tiêu vội vàng đẩy Trình Miển ra, muốn gọi anh tỉnh dậy nói với anh chuyện này. Trình Miển ngủ cũng không sâu, tỉnh ngay lập tức, Hà Tiêu đang muốn mở miệng, đột nhiên lại bị anh bịt miệng lại: "Đừng nói chuyện."

Hà Tiêu không biết có chuyện gì xảy ra, mở to hai mắt nhìn anh. Chỉ thấy ánh mắt hoảng hốt nhìn ngoài cửa sổ của Trình Miển nhanh chóng trở nên sáng sủa sắc bén, liếc mắt nhìn cô, anh lật người xuống giường. Động tác nhẹ nhàng linh hoạt đi đến bên cửa sổ, nghiêng người núp ở phía sau rèm cửa sổ. Hà Tiêu nhìn thấy một loạt động tác của anh, nhịp tim tăng tốc bình bịch, tưởng chừng như muốn nhảy ra.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hà Tiêu không dám lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là dùng khẩu hình hỏi anh, hỏi xong mới phát hiện đang tối om như thế này anh không nhìn thấy được. Chỉ thấy anh đang đứng yên tại chỗ hơn một phút, sau đó đột nhiên đưa tay mở cửa sổ ra, thò người ra ngoài, kéo theo một người từ ngoài cửa sổ vào. Cả quá trình nhanh nhẹn lưu loát, Hà Tiêu còn chưa nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy Trình Miển bắt chéo hai tay của người vừa kéo vào về phía sau lưng, sau đó lớn tiếng nói với cô: "Hà Tiêu, bật đèn."

Hà Tiêu ngây người, sau đó vội vàng khoác áo khoác ngoài đi đến bên cạnh cửa bật đèn lên, chột bị ánh đèn làm chói, cô nhắm mắt lại, đợi khi mở mắt ra lần nữa, thấy một người khiến cô ngây ngẩn cả người. Cô đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Trình Miển? Hà Tiêu?" Ở phòng cách vách, Đinh Tiểu Ngụy cũng nghe thấy động tĩnh của bọn anh, ầm ầm ì ì chạy tới, vừa nhìn thấy người bị Trình Miển bắt chéo hai tay sau lưng kia, ngay tức khắc cũng hóa đá. Thật lâu, mới nhẹ nhàng nói một câu: "Mẹ nó, ông đây mẹ nó đứng là gặp quý. . . . ."

Tên quý nào đó bị Trình Miển khống chế, cố gắng giãy giụa thật lâu cũng không thoát khỏi anh được, đành phả mở miệng lớn tiếng kêu la: "Mau buông lão tử ra, ta đây mẹ nó trong người còn có vết thương!"

Trình Miển cười lạnh, hất cằm lên với Đinh Tiểu Ngụy: "Đinh Tiểu Ngụy, tiểu tử này đùa giỡn chúng ta một đêm, cậu nói nên làm gì bây giờ?"

Đinh Tiểu Ngụy phục hồi lại tinh thần, lập tức xông đến, sau khi thấy rõ ràng tên quý này là Diệp Hồng Kỳ, giống như nổi điên hướng trên người anh ta đâm đá lung tung: "Con mẹ nó nhị đại gia Diệp Hồng Kỳ, con mẹ nó cậu lại dám lừa gạt lão tử, lão tử cũng con mẹ nó khóc như trẻ con, cậu có biết hay không? À? Con mẹ nó rút cuộc cậu có biết hay không hả?"

Sau khi chính trị viên Hùng nhận được tin tức cũng chạy tới, thấy chính là hai vị khách ở bên ngoài đang bao vây đội trưởng của bọn họ, vội vã gọi hai chiến sĩ đến, rồi kéo hai người ra.

"Mọi người, có chuyện gì thì nói cho thật tốt nha, đừng đánh nhau! Nhất là cậu, mặc quân trang, không thể đánh nhau!"

Đinh Tiểu Ngụy bị hai người giữ lấy, không tránh thoát được, chỉ có thể gào khóc với chính trị viên Hùng hai tiếng: "Anh cũng là đồng lõa, thả lão tử ra, ngay cả anh tôi cũng đánh!"

Nghe xong chính trị viên Hùng theo bản năng sờ gáy của mình, Diệp Hồng Kỳ cũng được người đỡ lên rồi, nghe nói như thế, khả khả vui vẻ. Tầm mắt từ trên người Đinh Tiểu Ngụy dời đi, anh nhìn về phía Trình Miển.

Anh đang đứng ở chỗ cách bọn anh mấy mét, đôi mắt đỏ bừng, hai quả đấm nắm chặt nhìn anh. Diệp Hồng Kỳ nói với anh: "Đến đây đi, Trình Miển, cho mình ——"

"Một cái" hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, thì đã bị quả đấm của Trình Miển đánh vào bụng trước rồi. Diệp Hồng Kỳ bị đánh uốn cong người, dùng sức ho khan mấy tiếng.

"Diệp Hồng Kỳ, con mẹ nó cậu chính là cháu người ta!"

"Đúng là vậy sao ——" Diệp Hồng Kỳ cười, "Cũng đừng nói, mình là cháu ai, các cậu khá giống đám tiểu khốn khiếp đấy."

Một câu nói này khiến mấy năm cách ngăn trừ khử hầu như không còn. Vì vậy kết quả cuối cùng của việc này, chính là Diệp Hồng Kỳ, Trình Miển và Đinh Tiểu Ngụy ba người lại kết thành một khối. Hà Tiêu đứng ở phía sau nhìn thấy, nước mắt đã vô thanh vô tức* dính ướt cả khuôn mặt.

*Vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng

Tối nay phòng y tế đội pháo binh rất náo nhiệt, một lão đại ca bộ binh, một người khách ở nơi khác, hai người đều đen mặt ngồi trên ghế dài, trên tay đều bị thương, một người bị quẹt khi túm người ở ngoài cửa sổ vào trong, một người do đánh người ta. Tiểu quân y nhìn hai người này, trong lòng cực kì không yên. Thật ra còn có một không quân, chỉ là người này chính là đội trưởng của bọn anh, trên cánh tay đeo băng, khoe miệng bị người đánh rách, đang ngồi đối diện hai người kia cười ngây ngô.

Tiểu quân y nhìn bên này một chút, lại nhìn bên kia một chút, do dự không biết nên bôi thuốc cho ai. Lúc này từ ngoài cửa có một cô gái đi vào, cô nhận

lấy rượu và thuốc tím trong tay của anh, âm thanh ôn hòa nói với anh: "Kiểm tra cho đội trưởng của các cậu trước đi, còn lại hai người bị thương này để tôi xử lý thay cậu."

Diệp Hồng Kỳ nhìn cô, ngay tức khắc liền cười: "Tiểu Tiểu hiện tại cũng thay đổi thành cô gái hiền lành rồi, ời chào anh phải chịu thiệt rồi phải không?"

Hà Tiêu lười quan tâm tới anh, tập trung tinh thần bôi thuốc cho Trình Miến. Ngược lại Trình Miến, nghe thấy lời này thì ngẩng đầu quét mắt nhìn anh, ánh mắt kia giống như tiểu đao lạnh giá bay vù vù tới chỗ anh, Diệp Hồng Kỳ cuống quýt giơ tay lên, biểu thị đầu hàng.

Trong phòng yên tĩnh một lát, Diệp Hồng Kỳ lại lên tiếng: "Tại sao mình có cảm giác hai người các cậu thấy mình còn sống, cũng đều có vẻ mặt đặc biệt thất vọng vậy?"

Đinh Tiểu Ngụy cười lạnh mấy tiếng: "Cậu con mẹ nó ít nói nhảm đi, mấy anh tới đây chính là để nhặt xác cho cậu, chết sớm lưu loát sớm."

"Vậy cũng thật xin lỗi, Diêm Vương Gia chê mình là một tai họa, không dám chứa chấp. Mình còn phải còn sống để khiến các cậu buồn phiền." Diệp Hồng Kỳ cười đến mặt dày mày dạn.

Trình Miến lười phải chọc cười với, nhìn đến cánh tay đeo băng của anh, nhỏ giọng hỏi: "Trên cánh tay thương là có chuyện gì xảy ra?"

Diệp Hồng Kỳ cúi đầu nhìn cánh tay của mình, một lúc lâu mới nói: "Khoảng thời gian trước chỉ dẫn một nhóm pháo binh, mình nói nếu là loại mới, vậy thì để mình làm trước. Thời điểm bắn thử này sinh chút vấn đề nhỏ, mình không có vứt bỏ đạn pháo, thời điểm tên lửa bắn ra ngoài ma xui quỷ khiến thế nào mình lại nhảy vào công sự để che chắn, nên bị ngã thành ra như thế này. . . . ." Nói xong anh cảm thán câu, "Cũng coi là lại một lần hoàn mỹ được gặp thoáng qua Từ thần."

"Vậy xem ra tôi phải chúc mừng cậu rồi."

", mình cảm ơn cậu nha."

Hai người vừa làm nhảm một phen. Hà Tiêu ở bên cạnh nghe vậy, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Hồng Kỳ, về sau đừng nói giỡn như vậy. Anh nghĩ đến phản ứng khi Lỗi Lạc biết chuyện như thế nào sao? Đúng rồi, chuyện này em đã nói với cô ấy, đoán chừng vào lúc cô ấy đang trên đường đi tới đây đó."

Diệp Hồng Kỳ nghe lời này, xoắn xoạt từ trên ghế đứng lên. Thấy ba người bọn họ nhìn anh kỳ quái, Diệp Hồng Kỳ không nhận được mặt ủ mày ê nói: "Hồng rồi, mình tham rồi, mình chạy trốn thời gian dài như vậy, giờ đến lượt Lỗi Lạc nóng nảy. . . . ."

Trình Miến & Hà Tiêu & Đinh Ngụy: ". . . . ."

Buổi sáng ngày hôm sau cả đoàn người cùng nhau đi bệnh viện căn cứ, chẳng qua là ba người bọn Trình Miến có trách nhiệm áp tải bệnh nhân Diệp Hồng Kỳ đến lấy số. Nhìn thấy Lỗi Lạc, Hà Tiêu cực kỳ tức giận xông tới.

"Vất vả cho mình còn suy nghĩ như thế nào mới có thể xem xét đến tâm tình của cậu, không ngờ cậu và Hồng Kỳ hợp lại để lừa gạt bọn mình, Lỗi Lạc, cậu cậu cậu thật không phải bạn bè tốt !"

Lỗi Lạc lập tức kêu oan: "Không phải so với các cậu biết trước hai ngày sao? Có cái gì tốt? Mỗi ngày ở đây chăm sóc anh ấy không nói, còn phải thường xuyên đề phòng anh ấy chạy trốn khỏi bệnh viện, mình sắp thành bác giúp việc rồi!" Nói xong thì vịn lỗ tai Diệp Hồng Kỳ, anh chàng quỷ quái này kêu khiến tất cả mọi người ở căn cứ bệnh viện có thể nghe thấy.

Những người khác ở đây, nhìn nhau cười. Rất tốt, mối thù của bọn anh có người trả thù rồi.

Ban đêm, tuyết vừa ngừng một ngày lại dần dần có khuynh hướng rơi xuống nhiều hơn. Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm trong ngày ở sa mạc cực kì lớn, nhất là sau đêm tuyết rơi, gió lạnh vù vù, khô mà lạnh thấu xương. Cả nơi đóng quân đều yên tĩnh, trừ phòng ăn.

Phòng ăn cho cán bộ to như vậy, trung tâm bày một chiếc bàn tròn, trên bàn bày đầy chén đĩa, ngay chính giữa là một cái nồi bốc hơi nóng cuộn cuộn. Một đám người ngồi vây quanh cái bàn tròn, dễ nhận thấy tất cả mọi người uống không ít, bởi vì bên góc tường vất không ít chai rỗng.

Trưởng ban cấp dưỡng mang theo một người lính hành động nhanh chóng kinh khủng, Lỗi Lạc và Hà Tiêu đang ngồi trong một góc sạch sẽ uống trà, một đám đàn ông vây xung quanh bàn uống rượu cô không có hứng thú tham gia, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng cụng ly mời rượu, vẫn không nhận được bầu môi: "Mình không uống được anh ấy, bảo anh ấy nằm viện thì không nghe. Bắt anh ấy kiêng rượu cũng không làm."

Hà Tiêu rót vào chén cho cô ấy chút nước ấm: "Thừa dịp hôm nay mọi người đều ở đây, cậu cũng đừng quên anh ấy, để cho anh ấy thoải mái một lần đi."

Ngón tay vuốt ve ly trà, Lỗi Lạc hơi hạ khóe miệng: "Đúng vậy a. Mình dám chắc, anh ấy ở chỗ này bốn năm, hôm nay chính là ngày vui mừng nhất của anh ấy, thời điểm bắn được quả tên lửa đầu tiên đoán chừng cũng không vui mừng như thế này. Có đôi khi ngẫm lại cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, hơn bảy năm rồi, chúng ta lại có thể tụ họp ở cùng một chỗ như thế này."

Nhìn ngoài cửa sổ bông tuyết yên lặng bay xuống, suy nghĩ của Hà Tiêu từ từ xa xăm: "Mình còn nhớ, thời điểm năm ấy mình theo ba mẹ rời khỏi Đại viện Lữ đoàn Pháo binh cũng là lúc tuyết rơi lớn như vậy, ngày đó thật là lạnh nha, lạnh khiến suy nghĩ của mình cũng bị bế tắc, nhìn thấy lão Hà bọn họ sắp xếp xong, sau đó thuê xe đi đến nhà ga, lên tàu hỏa ấm áp quá mức, thì mới thấy khó chịu, nên mình ôm mẹ khóc suốt."

Lỗi Lạc không khỏi vui vẻ: "Cậu còn có thời điểm không không chế được cảm xúc như vậy à?"

Nhớ tới khi đó, Hà Tiêu cũng không nhịn được cười. Bây giờ suy nghĩ một chút cô thực sự hối hận, nếu như khi đó liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhiều hơn, có lẽ có thể thấy Trình Miển rồi. Có lẽ cô vẫn rời đi như cũ, nhưng bảy năm sau, có lẽ cô sẽ không trôi qua gian nan như vậy. Anh từng nói cô là hi vọng của anh, nhưng cô có cảm giác không phải như vậy? Trong đám người bọn họ, chắc không dám nghĩ tới hôm nay người kia lại là của cô.

Lấy lại tinh thần, Hà Tiêu hỏi Lỗi Lạc: "Cậu cũng bị Hồng Kỳ lừa gạt như vậy à?"

Biểu cảm của Lỗi Lạc có chút kì lạ, mắt tự nhiên: "Coi như là thế đi."

Hà Tiêu buồn bực: "Cái gì gọi là coi như là?"

"Ai nha, cũng không tính là bị lừa gạt tới. Khi đó mình còn ở thành phố B, sau đó thì nhận được điện thoại của đội pháo binh gọi tới, nói Đội Trường Diệp bị thương, tình trạng vết thương không hề nhẹ. Dĩ nhiên mình không nghĩ ngờ gì mà đến thăm anh ấy, đối với người này mình luôn mềm lòng cậu cũng biết rồi, sau đó cứ đến đây thôi."

"Nhưng trong nhà của cậu bên kia hoàn toàn không biết chuyện a, bác gái còn nói cậu trở về chăm sóc ông ngoại——" nói tới chỗ này, Hà Tiêu hiểu ngay lập tức, trong nháy mắt híu mắt lại, "Cậu được lắm Lỗi Lạc, lừa gạt trong nhà cậu thì cũng coi như xong, cậu lại còn cùng Diệp Hồng Kỳ hợp lại làm phản, cùng nhau giày vò bọn mình à?"

Lỗi Lạc cực kỳ áy náy, vội vàng thêm chén nước cho Hà Tiêu: "Xin bớt giận, xin bớt giận mà."

Hà Tiêu hừ một tiếng, mặc kệ cô ấy.

Qua ba tuần rượu, chính trị viên Hùng và phó đội trưởng Trần liền rút lui. Trước khi đi, chính trị viên Hùng say chuẩn choáng nói với Trình Miển: "Tiểu Trình a, lúc này các cậu tới, vốn nên chiêu đãi các cậu thật tốt, nhưng cậu xem đội trưởng của chúng tôi, tính tình của anh ấy cậu cũng nắm được, không nói nhiều, không nói nhiều. . . . ."

Trình Miển mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của anh, tỏ vẻ thông cảm. Chính trị viên Hùng thỏa mãn đỡ Phó Đội Trưởng Trần đi về.

Tiền hai người này đi, thêm nữa Hà Tiêu và Lỗi Lạc không chịu nổi nên phải đi nghỉ ngơi sớm một chút, cả phòng ăn chỉ còn ba người bọn họ thôi. Đinh Tiểu Ngụy đã uống rất nhiều, ôm bà vai Diệp Hồng Kỳ nói đông dài: "Cậu nói cậu quý không ra quý? À? Lão tử ngồi trên máy bay, một đường lác lác tới đây, sẽ không nghĩ tới còn có thể ngồi ở đây uống rượu với cậu? Tùy tiện tìm lý do cũng được mà? Tiểu tử cậu lại dám gạt bọn mình như vậy. . . . ."

Diệp Hồng Kỳ mỉm cười nghe, ngón tay vuốt ve ly rượu, chờ anh nói xong, lại rót đầy ly rượu cho ba người bọn họ: ", uống nữa nào!"

Trình Miển nhú mày: "Đinh Tiểu Ngụy, tiết kiệm một chút sức lực đi, tiểu tử này nếu có thể nghe lời của cậu thì không phải là Diệp Hồng Kỳ rồi——dừng lại, Diệp Hồng Kỳ cậu đừng rót thêm rượu cho mình nữa."

"Còn chưa uống đủ mà." Diệp Hồng Kỳ liếc mắt với anh, "Nói thế nào thì chúng ta cũng coi là chơi đùa từ nhỏ đến lớn a, cùng đánh nhau cùng bị mắng, cậu biết đấy gọi là gì không? Đinh Tiểu Ngụy, cậu nói cho cậu ta biết đi——"

"Đồng đội!"

"Đúng, đồng đội! Tinh đồng đội 27 năm rồi, cũng nhanh vượt qua tuổi quân của ông cụ nhà các cậu rồi, cậu nói rượu này có nên uống hay không?"

"Cậu còn dám nói là đồng đội hả?" Trình Miển bực bội nở nụ cười, "Mình cũng nhắc nhở cậu nhá, khi còn bé hề khi nào đánh giặc, cậu cũng chưa từng cùng một nhóm với tôi và Tiểu Ngụy đâu. Thời điểm đánh không lại mình đám bọn cậu lúc nào cũng giả chết lừa người, vậy mà Đinh Tiểu Ngụy này đầu óc cả ngày không tốt lại mắc mưu của cậu."

"Người nào đầu óc không tốt hả?"

"Người nào cả ngày giả chết hả?"

Hai người đồng thời phản bác, Trình Miển coi như không nghe thấy.

"Cũng không phải sao." Đinh Tiểu Ngụy vỗ đùi, nghĩ tới, "Tiểu tử này từ nhỏ đến lớn đều không làm việc tốt, mình còn nhớ mùa hè nhiều năm trước, đã hẹn ban đêm cùng nhau đi vào rừng cây bắt ve sầu, tiểu tử này mỗi lần đều ra ngoài đầu tiên, ở dưới lầu gọi lần lượt. Bảo cậu gọi thì cậu cứ gọi thôi, lại còn học chim hót, còn xuất hiện đủ các kiểu bịp bợm. Lại còn tôi muốn đánh thắng Nhật Bản, làm ông của mình nghe thấy vẫn mẹ nó cho là hoàng quân đến. . . . ."

Diệp Hồng Kỳ cười ha ha: "Mình nói làm sao về sau ánh mắt ông của cậu lại nhìn mình không đúng, xem ra là tiểu tử cậu mật báo. . . . ."

Đinh Tiểu Ngụy kêu oan: "Ngài coi trọng tôi rồi, chỉ số IQ của mình không thể làm được việc này, do người khác mật báo đấy." Nói xong len lén chỉ chỉ Trình Miển.

Mất thấy ánh mắt hai người nhìn mình không đúng, Trình Miển vội vàng rót cho mình ly rượu: ", tự phạt một ly vậy."

"3 ly."

.....

.....

Lâu rồi không gặp, luôn nói không hết chuyện. Bình thường đều là người nói năng vụng về, thế nhưng lúc này cũng đổi thành nói đông dài. Trình Miển còn nhớ rõ lúc anh còn bé, hàng năm mỗi khi đến thời điểm đặc biệt, luôn có một số người không hẹn mà cùng đến gõ vang cửa nhà anh. Lão Trình thấy bọn họ, đầu còn chút xú đáng về của lãnh đạo đầu, anh đưa con trai này nhìn cũng hâm mộ. Sau này anh cũng biết, đó đều là đồng đội của lão Trình.

Đồng đội. Hai chữ này, đối với một người quanh năm sinh hoạt trong quân đội mà nói, nghe thật là thân thiết. Chỉ là bạn bè sao? Không không không, vậy coi là gì chứ. Chỉ có cùng nhau chảy máu, đổ mồ hôi, lại rơi nước mắt mới xưng tụng là đồng đội, cho nên Trình Miển rất hiểu vì sao một đám đại lão gia tụ hội ở chung một chỗ chưa nói được mấy câu nói là đã mù quáng rồi. Bởi vì có chút tình nghĩa về chuyện cũ, đáng giá để người ta khắc ghi cả đời.

Anh chợt cảm thấy, thời gian trôi qua thật là nhanh, vậy mà bọn họ cũng có thể nhớ về tuổi tác rồi.

"Soái Soái à, quên chúc mừng cậu."

Đột nhiên Diệp Hồng Kỳ đưa ly rượu tới trước mặt của anh, Trình Miển cùng anh liếc mắt nhìn nhau, cũng biết anh muốn nói gì. Anh cúi đầu cười cười, nâng ly rượu lên cùng với anh một cái, uống một hơi cạn sạch.

Diệp Hồng Kỳ nhìn anh, đột nhiên cực kì xúc động: "Đã nhiều năm như vậy rồi, lại một lần nữa gặp Hà Tiêu, mình cũng không nghĩ ra tại sao lúc đầu lại thích cô ấy."

Trình Miển sững sốt một chút, không biết vì sao anh lại nói chuyện này. Chỉ thấy Diệp Hồng Kỳ cảm thán xong, quay đầu cười với anh: "Có lúc nhớ tới khi đó, cảm thấy thật ngây thơ, nhưng lại thật trẻ trung."

Đúng vậy, thật là trẻ trung. Không ngờ một người vì bảo vệ cô gái mình thích có thể một mình đánh một trận để đòi với người khác.

Trình Miển và Diệp Hồng Kỳ đã từng đánh một trận như vậy, đã quên là bởi vì chuyện gì rồi, dù sao cũng có liên quan tới Hà Tiêu. Khi đó bọn họ còn không thể nào mang thù được, đánh nhau xong không bao lâu lại tốt đẹp, cũng là khi đó, Diệp Hồng Kỳ nói với Trình Miển, anh nghi ngờ cậu ta luôn nhắm vào Hà Tiêu như vậy, tám phần là bởi vì thích cô ấy.

Về sau Trình Miển ngẫm lại, có thể là Diệp Hồng Kỳ nói đùa, nhưng khi đó bọn họ đều tưởng thật. Khi đó trong lòng anh thật không có mùi vị, nhưng kia thời điểm ngay trước mặt Diệp Hồng Kỳ, anh thật sự nói không lên lời. Rút lui, cùng Hà Tiêu chia lìa bảy năm, anh đã hối hận vô số lần.

"Mình còn nhớ khi đó bởi vì thành tích học tập của mình kém nên chuyển trường đến lớp mười một trường trung học tư thục, trước khi đi mình còn đến tìm cậu, trắng trẻo nói với cậu câu gì nhỉ —— anh em, Hà Tiêu giao cho cậu, thay mình chăm sóc cô ấy thật tốt nhé." Diệp Hồng Kỳ cố gắng bắt chước giọng nói lúc đó, nói rất lảng lảng, chính anh cũng bị bản thân mình chọc vui, "Trình Miển, nói thật đi, khi đó có phải cậu muốn đánh cho tên giặc như mình một trận phải không?"

Trình Miển cũng cười, trong mắt sáng ngời không hề có tiếc nuối, chỉ là lâm vào hồi ức trước đây thì mới đặc biệt ôn hòa: "Muốn đánh chứ, nhưng mà không phải cậu, mà là mình. Mình đang suy nghĩ, tại sao mình có thể để cho tiểu tử cậu thừa cơ chen vào cơ chứ, rồi ở trước mặt mình nói ra lời này?"

Diệp Hồng Kỳ cười ha ha: "Cho nên cậu có biết vì sao mình lại căm ghét cậu không? Mình nghĩ thâm tiểu tử cậu nếu có ý tứ với Hà Tiêu thì sớm nói nha, về sau mình cũng không phải mất mặt như vậy? Cậu cũng không biết thời điểm mình thổ lộ với Hà Tiêu nét mặt của nha đầu kia, người không biết còn tưởng rằng mình đắc tội cô ấy đấy."

Đây là chuyện khi bọn họ tốt nghiệp trung học. Sau khi thi tốt nghiệp trung học, Trình Miển vào lục quân, anh theo đó vào Học viện Công Trình không quân. Lúc này, cha anh đã chuyển nghề nửa năm rồi, cả nhà muốn chuyển về quê, trước khi đi anh làm một quyết định, là thổ lộ với Hà Tiêu. Lần đầu tiên trong đời thổ lộ, anh nói lắp ba lắp bắp, nửa ngày không dám ngẩng đầu nhìn cô ấy. Một lúc lâu không có động tĩnh, anh lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Hà Tiêu, lại phát hiện cô mím môi rất chặt, trong đôi mắt to tát cả đều là nước mắt. Cũng hù dọa anh hòng luôn.

Trình Miển không lên tiếng, rót cho mình ly rượu, từ từ uống cạn sạch, rượu mạnh vào cổ, anh nhỏ giọng nói: "Không phải mình có ý tứ với cô ấy, là mình thích cô ấy, hiện giờ, mình yêu cô ấy."

Nghe nói như thế, hai người ở đây đều yên tĩnh lại, chốc lát sau, bộp phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đinh Tiểu Ngụy vỗ bàn nói: "Cậu nói kia nói thế nào nhỉ? Mỗi chiến hữu đều có một đoạn hồi ức đặc biệt, phía sau mỗi đoạn hồi ức đều có một câu truyện xưa cảm động, mỗi câu truyện xưa cảm động, đều có một ——"

"Cô gái!" Diệp Hồng Kỳ hô to, "Còn phải là cô gái xinh đẹp!"

Trình Miển thực sự muốn đánh bọn họ: "Lại trêu đùa mình đúng không?"

Diệp Hồng Kỳ sợ anh làm thật, vội vàng giá họa cho Đinh Tiểu Ngụy, đá cậu ta một phát: "Để mình đánh, tiểu tử cậu có cô gái nào chưa, dám ở đây ồn ào càn rỡ hả?"

"Bây giờ mình chưa có, đó là tiểu gia không tìm thôi, nếu như thực sự tìm kiếm, vậy có thể xếp hàng thành một trung đội đó !" Đinh Tiểu Ngụy nói xong, cười hắc hắc, cảm thấy mặt mệt, tự phạt uống một ly rượu.

Ba người đồng loạt yên tĩnh lại, chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù ngoài cửa sổ, còn có bông tuyết gõ vào thành tiếng vang trên cửa sổ. Mà trong phòng vẫn ấm áp như vậy, không chỉ bởi vì lò sưởi cháy đủ, mà là nó nhận nhiều như vậy, chuyện cũ xa xưa như vậy.

Trình Miển tựa vào trong ghế, cảm thấy mình mơ mơ màng màng giống như là sắp ngủ thiếp đi. Khi anh suy nghĩ hoàn toàn, đột nhiên nghe thấy Diệp Hồng Kỳ nhẹ nói câu: "Soái Soái a, có lúc, nhớ tới các cậu, mình lại hận không thể trở lại khi còn bé ngay lập tức. Cái gì cũng không cần nghĩ, cùng với mấy người, ở đại viện chạy điên cuồng như khi còn bé, thật là tốt. . . . ."

Một khắc kia trong lòng Trình Miển tràn đầy sâu nào.

Ông trời đã làm chuyện tàn nhẫn nhất, chính là làm cho người ta lớn lên.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau một đêm tuyết rơi, sáng ngày thứ hai tỉnh dậy, vừa nhìn ngoài cửa sổ, xung quanh khắp nơi đều phủ đầy tuyết, từ trong phòng cũng thấy nổi bật, sáng rõ.

Hà Tiêu rửa mặt, mặc quần áo từ tế xong, chuẩn bị đi gọi Trình Miển rời giường. Tối hôm qua ba người bọn họ cũng uống nhiều, nửa đêm mới trở về. Mặc dù trong lòng có chút đau lòng, nhưng Hà Tiêu vẫn không ngăn cản. Cô biết uống rượu không tốt, nhưng quả thật có những lời nói, chỉ khi uống say mới có thể nói ra khỏi miệng.

Trong nhà khách yên tĩnh, chỉ có Hà Tiêu đi giày trên nền xi măng phát ra tiếng vang nặng nề. Lúc đi tới gian phòng của Trình Miển, anh đã thức dậy rồi, chỉ mặc áo cotton không tay, đang đứng đối diện gương cạo râu.

Hà Tiêu nhìn thấy anh lần đầu như thế, không tự chủ được mà rung mình một cái: «Mặc ít như thế, anh không thấy lạnh à ? »

«Không có chuyện gì. Đàn ông, da dày thịt béo chịu được mùa đông lạnh. »

Trình Miển chột nhứt mày, nhưng động tác cũng không ngừng lại. Một lúc sau không nghe thấy Hà Tiêu nói chuyện, quay đầu lại nhìn, phát hiện cô đang mắt hôn nhìn chăm chăm anh. Liên tưởng Trình vui vẻ, hỏi: «Nhìn gì thế ? »

"Không có gì." Hà Tiêu nhanh chóng dời tầm mắt, nhưng gương mặt mờ hồ có chút nóng lên. Cô không muốn thừa nhận, khi nhìn động tác của anh, tự nhiên cảm thấy có hơi —— hấp dẫn.

Trình Miển khó có được lúc thấy cô nhìn mình chăm chăm đến ngẩn người, còn muốn đùa giỡn cô mấy câu, đột nhiên nghe một tràng tiếng bước chân dồn dập đi qua cửa phòng bọn họ, căn phòng bên cạnh của mở ra phanh một cái, rồi đóng lại, tiếp đó có người vội vàng đi qua phòng bọn họ, chỉ nghe người nọ gấp gấp gõ cửa phòng sát vách: «Lỗi Lạc, em đừng tức giận, em nghe anh nói trước đã. »

"Tôi với anh không có gì đáng nói, anh hiện tại lập tức từ trước của phòng tôi rút đi, biến mất. "

«ừ, anh rút, anh biến mất. Nhưng mà em đừng hiểu lầm anh, em để anh giải thích rõ ràng được không?"

«Không muốn nghe, rút ! "

Trầm ngâm lắng nghe, Trình Miển nhún vai nói với Hà Tiêu: «Hai vợ chồng thẳng nhóc này lại giận rồi, dầy vò nhau rồi."

Hà Tiêu nghe giọng nói kia, không ngừng được buồn cười: «Thật không qua đó xem à?"

«Quan thanh liên khó quản chuyện nhà " Trình Miển thuận tay kéo cô tới: «Chẳng muốn đi trông nom "

Tuy nói như vậy, nhưng mà ồn ào như thế cũng không thể coi như không nghe thấy. Hà Tiêu nhanh chân trốn khỏi anh, giả vờ giận đẩy anh ra: «Nhanh đi ! "

Nét mặt Trình Miển giống như chuyện tốt bị phá hỏng, không bình tĩnh vuốt mái tóc ngắn ngắn, đi tới mở cửa. Diệp Hồng Kỳ nét mặt sầu khổ lấy từ trong túi ra một điều thuốc. Hai người ngẩng đầu đối mặt, nhìn thấy nét mặt lẫn nhau, cũng không nhịn được cười.

Nhìn thấy hai người đi ra ngoài, Hà Tiêu gõ cửa phòng Lỗi Lạc. Người bên trong vẫn nghĩ là Diệp Hồng Kỳ đang đẩy cửa, sống chết không để ý, Hà Tiêu không biết làm thế nào đành phải nói nhỏ : «Lỗi Lạc, là mình. »

Một lát sau, cửa từ bên trong mở ra. Lỗi Lạc nhô đầu ra, đầu tóc rối tung, hai mắt đỏ hồng xuất hiện trước mặt Hà Tiêu. Hà Tiêu giật mình, vội vàng vào nhà, thuận tay đóng cửa lại.

«Sao thế ? »

Lỗi Lạc cúi đầu, âm thanh khàn khàn : «tên khốn kiếp Diệp Hồng Kỳ này, chỉ lúc bị thương mới nhớ đến mình, cầu xin mình đến, hiện tại vết thương khỏi rồi, lại muốn đuổi mình đi. Mình cũng không phải là không ai cần, chẳng lẽ cứ lúc nào anh ta cần là mình phải đến, lúc nào không cần là đuổi sao ?

Hà Tiêu bật cười : «Anh ấy không phải người như thế, nhất định là có gì hiểu lầm ở đây, :

«Hiểu lầm cái P ! " Lỗi Lạc thật sự tức giận, mở miệng nói tục, «Mình cũng không muốn hiện tại anh ta cho mình một câu trả lời ngay lập tức, nhưng anh ta như vậy đuổi mình đi là chuyện gì chứ ? Mình cũng không phải là vì anh ta ở chỗ này mà mình không đi ! "

Hà Tiêu choáng váng : «Không phải mong cậu đến ? hiện tại sao lại biến thành anh ấy đuổi cậu đi ? "

Lỗi Lạc nhìn nét mặt mờ hồ của cô, càng khó nói hơn. Đúng, là cô gấp gáp nên bị coi thường. Vừa nhận được điện thoại của anh ta, nghe được tin tức anh ta bị thương, cô liền vội vàng vàng chạy đến, hoàn toàn quên mất ông ngoại mình cũng vừa trải qua một cuộc phẫu thuật lớn đang trong quá trình hồi phục, lại còn khuyến khích ông cụ cùng bản thân lừa gạt người trong nhà. Nhưng nghĩ tới lúc mình xuất hiện tại căn cứ bệnh viện, thấy được bộ mặt vui mừng ngoài ý muốn ấy, thì cô lại cảm thấy đây là đáng giá. Cô cam tâm tình nguyện cứ như vậy cùng anh ta, lại không nghĩ rằng bệnh anh ta vừa khá lên một chút liền thúc giục cô trở về.

Nói cái gì mà sợ cô trên đường về nhà một mình không an toàn, vừa đúng lúc đi cùng bọn Hà Tiêu đi. Còn sợ nếu không đi ngay sẽ có tuyết rơi lớn hơn, đến lúc đó lại càng không dễ đi. Đầu anh ta là làm bằng cục gỗ sao ? Không nhân cơ hội này ở bên cạnh cô lâu một chút, lại vội vã đuổi cô đi ? Trong lòng Lỗi Lạc có quá nhiều khổ sở, nhưng những điều này lại không thể nói cho Hà Tiêu nghe.

Đại khái Hà Tiêu cũng hiểu một chút, biết nói gì cũng không được, không thể làm gì khác hơn là thờ dài một tiếng. Cô biết Diệp Hồng Kỳ không phải là người không chịu trách nhiệm, nhưng mấy năm như vậy không chịu cho Lỗi Lạc một đáp án rõ ràng, thì chắc hẳn là anh có bản khoăn.

Sáng sớm Trình Miển và Diệp Hồng Kỳ theo các chiến sĩ chậm rãi đi đến một con đường nhỏ ở nơi đóng quân, không để ý đi đến sân tập bắn. Đối với đội pháo binh mà nói, đối với thói quen của các chiến sĩ tên lửa đạn đạo vũ khí đều là vô ích, đối với bọn họ súng ống máy móc bình thường đã không thỏa mãn chơi đùa rồi, xây dựng một sân tập bắn như vậy, cũng là để luyện tập cho ổn định tâm tình, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng lúc huấn luyện các chiến sĩ vẫn rất nhiệt tình, có lẽ là trời sinh nam nhân đã có bản năng yêu thương nhiệt tình với vũ khí rồi.

Nghe tiếng lên súng cách cách với tiếng báo trúng bia, rốt cuộc ở nơi này Trình Miển cũng tìm được một chút lòng trung thành quen thuộc, đó là cái chung của người xuất thân làm lính. Anh hít mắt nhìn về phía xa, đánh giá tình hình trong sân bắn, nói: “Bắn không tệ nha.”

Đối với loại đồ chơi nhỏ này, Diệp Hồng Kỳ hầu như không để ý nói: “Tuyệt vừa ngừng rơi, điều kiện ngắm bắn tốt như vậy, bắn không được thành tích tốt, thì làm sao gánh được tên lửa đạn đạo? Không thì mình sẽ liều chết huấn luyện bọn họ.”

“Giọng điệu khá lớn nhì, vậy luyện tập một chút nhé” Trình Miển rất là “nghiêm túc” đề nghị.

Diệp Hồng Kỳ liếc mắt nhìn ánh, cũng có chút hào hứng, ngoắc tay gọi hai chiến sĩ tới, lấy súng trong tay một người ném cho Trình Miển. Hai người lại đối băng đạn, chọn một cái bia, tư thế quỳ bắn từng phát một, sau khi bắn xong toàn bộ 15 phát đạn, các chiến sĩ đã vây đây xung quanh để xem. Đây là lần đầu tiên thấy liên trường tỷ thí với người khác, hơn nữa còn là một đồng chí lực quân, cũng coi như là độ sức với một quân chủng khác, dĩ nhiên là đáng giá để xem.

Một học viên kiểm tra bia đưa ra kết quả tỷ thí rất nhanh chóng: Trình Miển 15 phát đạn 147 vòng, Diệp Hồng Kỳ, 143 vòng. Kém bốn vòng, đội pháo binh thua. Trình Miển không nhận được mà vui vẻ, nghĩ bản thân đơn thương độc mã, cũng có thể chiến thắng.

Diệp Hồng Kỳ nghiêng đầu, không hề để ý nói với các chiến sĩ vây xem: "Tiếp tục huấn luyện đi!"

Vì vậy tất cả mọi người giải tán, sau khi Trình Miển trả lại khẩu súng cho tiểu chiến sĩ, đi tới bên cạnh Diệp Hồng Kỳ vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Như vậy có thể thấy được, so sánh với hoàn cảnh bên ngoài này, nhân tố bên trong đối với thành tích bắn súng cũng không thể bỏ qua được."

Diệp Hồng Kỳ liếc mắt nhìn anh: "Xin lỗi tôi nói cậu này, Trình Miển, anh em đã như vậy rồi, có thể bớt chê mình mấy câu không, bày tỏ một chút thông cảm có phải thích hợp hơn không?"

Về mặt Trình Miển thanh thản tặng anh hai chữ: "Đáng đời."

"Được!" Diệp Hồng Kỳ nhấc tay lên, bày tỏ hoàn toàn bội phục.

Gió lạnh thấu xương từ một đầu khác của nơi đóng quân thổi tới, cuốn quân trang rung động ào ào. Trình Miển ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, sau trận tuyết bầu trời trong vắt vô cùng, trong suốt lại cao xa, cảnh tượng như vậy, có lẽ trong sa mạc mới có thể chứng kiến. Anh đứng ngắm nhìn bầu trời hồi lâu, nói với Diệp Hồng Kỳ: "Trên đường đến đây gặp một trợ lý ở căn cứ bộ chính trị các cậu, nghe anh ta nói là cùng một nhóm đến đây với cậu, thời điểm nhắc tới cậu thì rất bội phục, nói không ai có thể ở đây lâu như vậy."

Diệp Hồng Kỳ bỏ mũ xuống để trên vai, nhìn về phương xa, khe nở nụ cười: "Cũng không phải là đầm rồng hang hổ, có gì đáng giá bội phục đâu."

"Mới đầu mình cũng vậy nghĩ như vậy, tới đây mới thấy, cũng cảm thấy tiểu tử cậu cũng có chút bản lĩnh đó." Ở trước mặt Diệp Hồng Kỳ, Trình Miển luôn có bản lĩnh nói xong bội phục của mình nhưng lại không giống như là tăng bốc, "Nhưng mà có đôi khi, mình cảm thấy được đầu óc của cậu vẫn rất ngốc, tiện đây nói về Lỗi Lạc, mình chỉ muốn biết, cậu còn chuẩn bị làm chậm trễ con gái nhà người ta mấy năm nữa đây?"

Diệp Hồng Kỳ giống như đang thực sự suy nghĩ về vấn đề này, bởi vì nét mặt anh có chút mờ mịt.

"Nói thật Trình Miển này, mình cảm thấy bản thân rất đần độn. Có lúc mình cảm thấy không hề xứng với Lỗi Lạc, muốn làm cho bản thân buông tay, mình lại không làm được. Bốn năm rồi, cho dù ai cũng nên nói rõ, vô số lần lời nói đã đến khóe miệng rồi, mà mình lại nuốt nó trở vào. Mình không dám, thật sự không dám nói."

"Sợ gì hả?"

"Sợ cái gì à?" Diệp Hồng Kỳ làm bầm láp lại những lời này, "Nói ra không sợ cậu chê cười, mình sợ sẽ chết."

Trình Miển không lên tiếng, chỉ hơi thở dài.

Diệp Hồng Kỳ đột nhiên cười, nụ cười rất đẹp: "Cũng không phải thực sự sợ chết, chỉ là dưới hoàn cảnh cuộc sống như vậy, đây là một vấn đề không thể không suy tính. Từ ngày thành lập quân đội đến giờ, trong đội trước sau đã có bốn người yên giấc ngàn thu. Hàng năm đều có danh sách người bỏ mạng, không có huy chương, không có vinh dự, không có danh hiệu liệt sĩ gì cả, chẳng qua chỉ có một phần báo cáo tai nạn. Nói thật, chết kiểu này, thật đúng là thua xa ra chiến trường, máu nhuộm đỏ bầu trời cũng tốt hơn. Cho nên mới nói không có gì đáng bội phục cả, nhiệm vụ này không khó, chỉ có chút phí sức lại chẳng có kết quả tốt thôi. Mình đây này, thay vì nói mọi người tôn sùng như một vị anh hùng, thà rằng nói là một kẻ đần độn, mình lại thực sự tin tưởng người đó đó."

Khóe môi Trình Miển cong cong, giống như đang cười.

"Cũng chỉ có kẻ đần độn mới có thể làm ổn thỏa công việc vất vả mà chả được gì này, cậu, mình, đều vậy thôi." Anh nói, âm thanh chậm chậm, "Nhưng cậu có từng nghĩ, cậu không thể ở đây suốt, cũng có lúc rời đi thôi."

"Mình hiểu rõ chứ. Cho tới bây giờ mình cũng không phải là người cao thượng, không thể nào đây trông coi đến chết. Mình cũng biết nhất định sẽ có ngày đó, nhưng mà, không phải lúc này." Đột nhiên đề cập đến chuyện rời đi, ánh mắt của Diệp Hồng Kỳ có một tia lưu luyến, "Trước khi mình tới, hàng năm đội pháo binh cũng không tuyển được người, không phải ai cũng nguyện ý làm kẻ ngu ngốc. Trải qua bốn năm này, rốt cuộc tình huống cũng khá hơn một chút, nhưng mà cũng chỉ là một chút. Cho nên bây giờ mình chưa thể rời đi được."

"Thật sự nên coi cậu là người vạn năng, đặt ở đâu cũng có tác dụng?"

"Không phải vấn đề có tác dụng hay không, mình chỉ sợ cứ thế ném lại, sau này trong lòng mình lại lo lắng, không thể an lòng được. Lãnh đạo bên trên cũng cho mình mặt mũi, nên không thể mạnh miệng nói lời khoác lác, ở đây không phải ai cũng chịu đâu."

Trình Miển lại thở dài.

Nghe Diệp Hồng Kỳ nói nhiều như vậy, coi như anh cũng hiểu. Cũng chính bởi vì hiểu, cho nên anh mới thở dài.

Hiện tại trước mắt Diệp Hồng Kỳ gặp tình cảnh khó cả đôi đường. Không rời khỏi nơi này, anh cũng không dám ở chung một chỗ với Lỗi Lạc, bởi vì anh không dám mạo hiểm bỏ qua nguy cơ để nói rõ ràng với cô. Nhưng nếu rời khỏi đây, trong lòng anh vẫn sẽ có điểm băn khoăn máu chốt. So sánh giữa hai điều, anh sẽ lựa chọn điều thứ hai.

"Nói chuyện với Lỗi Lạc rõ ràng một chút, cô ấy sẽ hiểu cậu thôi. Nhưng nếu như cậu không dám mở miệng, vậy mình khuyên cậu nhanh chóng buông tay đi, đừng chậm trễ cô ấy nữa."

"Bốn năm trước có hơn phân nửa thời gian mình đều lạnh nhạt với cô ấy, trên thực tế là không dám liên lạc với cô ấy. Nhưng bây giờ ——" Diệp Hồng Kỳ cười, cười khổ, "Hai mươi bảy tuổi, sắp ba mươi rồi, đàn ông bình thường, ai không muốn có một cô gái? Đó là lí do mà mình nói mình thật hồ đồ, con mẹ nó quá ích kỷ."

Trình Miển nhìn anh, lập tức có cảm giác ghệt thờ. Do dự, giãy giụa như thế này, anh cực kì quen thuộc, chính là bởi vì quen thuộc, cho nên anh không có cách nào nói ra lời "Ngoài cuộc tình tào, trong cuộc u mê". Hai người đàn ông cùng lúc im lặng, mặc cho gió sa mạc thổi vù vù, kéo dài không dứt.

Tối hôm đó, chắc là đều có tâm sự riêng, nên cả nơi đóng quân đều yên lặng hơn rất nhiều. Ngày hôm sau là ngày nắng hiếm có, sáng sớm trường ban cấp dưỡng đã làm xong cơm cho toàn đội chiến sĩ. Bữa cơm sáng được tiến hành tự giác nhanh chóng mà yên tĩnh, bổ sung xong năng lượng, một ngày huấn luyện của các chiến sĩ lại bắt đầu. Âm thanh báo hiệu cùng vang lên, một đoàn xe việt dã dừng ở trước cửa nhà khách.

Trình Miển, Hà Tiêu, Đinh Tiểu Ngụy đang chờ ở đó. Diệp Hồng Kỳ xuống xe, ghé đầu nhìn xung quanh sau lưng bọn họ, kết quả bị Trình Miển lấy tay bắt lấy đầu của anh ta xoay đầu anh quay lại.

"Không phải nhìn, vẫn chưa đi ra đâu."

Diệp Hồng Kỳ có chút không cam lòng, vừa liếc nhìn, rốt cuộc nở nụ cười. Mọi người theo tầm mắt anh vừa nhìn, nhìn thấy Lỗi Lạc đang chậm rãi lôi kéo hành lý đi tới chỗ bọn anh. Lại quay đầu nhìn lại, đã sớm không còn hình bóng của Diệp Hồng Kỳ, đã nhanh chóng đi tới vội vàng mang hành lý để nịnh hót người ta rồi.

Đột nhiên Lỗi Lạc thấy có một người nhảy tới trước mặt mình, có chút không muốn quan tâm. Nhưng nhanh chóng tránh trái tránh phải cũng không tránh được, cũng không muốn để cho mấy người kia chế giễu, nên không thể làm gì khác hơn là kín đáo đưa hành lý cho anh. Diệp Hồng Kỳ nở nụ cười rục rờ mở cửa xe cho bọn anh, vẫy vẫy lên đường đưa bọn họ đến sân bay quân sự.

Khác với lúc tới, đến thời điểm bọn họ đến sân bay, đã có một máy bay quân sự chờ ở đó. Đây là máy bay vận tải do căn cứ đặc biệt phái đi vận chuyển vũ khí hạng nặng Y Nhị 76, Hà Tiêu vừa nhìn thấy quái vật khổng lồ này trong lòng cũng có chút hoảng sợ. Cô liếc mắt nhìn Trình Miển, anh cười vuốt vuốt đầu của cô.

Thật ra thì trong lòng anh cũng có chút kích động, bởi vì loại máy bay này, đừng nói Hà Tiêu, căn bản ngay cả anh cũng chưa từng ngồi.

Có mang theo nhiệm vụ, nên máy bay không thể dừng lại lâu được. Cho nên mọi người chờ đợi ở đại sảnh không bao lâu, thì đã có người đến thông báo để bọn họ lên xe.

Lỗi Lạc vẫn yên tĩnh ngồi ở trên ghế dài, nghe được tin tức lên máy bay, thì đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài. Diệp Hồng Kỳ cũng đứng lên đi theo, giành xách hành lý ở trước mặt cô lên.

Lỗi Lạc cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn anh: "Đưa hành lý cho em, phải lên máy bay rồi."

Diệp Hồng Kỳ đè ép vành mũ, bởi vì phải đi ra ngoài, nên anh cố ý mặc thường phục: "Không có chuyện gì, anh tiễn em đi lên."

Đoàn người Trình Miển đi ở phía trước, Lỗi Lạc đi ở phía sau cùng. Diệp Hồng Kỳ cũng không lên máy bay, mà đưa hành lý từ dưới lên.

Lỗi Lạc nhận lấy hành lý, nhưng Diệp Hồng Kỳ lại không buông tay. Hai người đồng thời ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu, lâu đến mức binh lính đứng sau lưng Lỗi Lạc không nhận được liếc xéo liên tiếp.

"Buông tay ra, em phải đi." Lỗi Lạc không nhìn anh nữa, nhỏ giọng nói.

Diệp Hồng Kỳ nhìn cô, cười cười, thả tay ra: "Hẹn gặp lại."

Cửa khoang sau chậm rãi đóng lại, Lỗi Lạc xách theo hành lý, từ từ đi về phía Hà Tiêu, toàn thân cảm thấy không có sức lực. Hà Tiêu đang không biết nên an ủi cô ấy ra sao, đột nhiên nghe thấy âm thanh của Diệp Hồng Kỳ xuyên thấu qua khe cửa chưa đóng chặt truyền vào trong, có chút ồn ào, có chút nồng nàn, nhưng lại nghe thấy rất rõ ràng.

"Lỗi Lạc, chờ anh ! Chờ anh về nhà cưới em!"

Kèm theo âm thanh của khoang sau nặng nề khép lại, nước mắt Lỗi Lạc giống như chuỗi trân châu bị đứt rơi xuống. Cô ấy ôm lấy Hà Tiêu, khóc nức nở nghẹn ngào.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

So sánh với lúc đi thì đường trở về còn gấp ghev hơn, Hà Tiêu có cảm giác cả người mình cũng sắp rụng rời.

Dọc theo đường đi Lỗi Lạc cũng không nói gì, Hà Tiêu có chút không yên tâm về cô ấy, nên lúc chia tay ở trung tâm thành phố để cho Đinh Tiểu Ngụy đích thân đưa cô ấy về nhà. Trước khi đi, cô ôm lấy Lỗi Lạc, đôi mắt một tiếng cười dịu dàng của cô.

"Được rồi, mình không sao đâu." Cô vỗ vỗ bả vai của Hà Tiêu, trong nháy mắt lên xe taxi mà Đinh Tiểu Ngụy đã đón xong.

Hà Tiêu đứng tại chỗ đưa mắt nhìn cô ấy rời đi, đáy lòng lại có chút buồn bã. Mà Trình Miển đứng ở bên cạnh cô, cũng khẽ thở dài một hơi.

Hà Tiêu liếc mắt: "Đang tốt đẹp, anh than thở cái gì vậy?"

Trình Miển giong vành mũ lên, nhìn về phía bầu trời xanh trên đỉnh đầu. Hôm nay thời tiết ở thành phố B thật là tốt, bầu trời quang đãng như được gột tẩy, vạn dặm không có bóng mây. Nhìn máy bay bay lượn qua lưu lại một vệt trắng, anh cười cười: "Cảm thấy đáng tiếc, chẳng biết lúc nào mới có thể ngồi Y Nhị 76 một lần nữa."

Hà Tiêu 琇, vừa bị máy bay quân sự giày vò không nháy mắt, nên đời này cô cũng không muốn ngồi nữa.

Trình Miển dĩ nhiên hiểu suy nghĩ của Hà Tiêu, anh cầm tay của cô, nói: "Hơn nữa anh phát hiện, thật ra thì ông trời rất công bằng."

"Sao lại nói như thế?"

"Em xem, màu xanh da trời hay màu ô-liu đều quân cậu ta, nói chuyện yêu đương cũng không dễ dàng như vậy. Lúc đầu anh chịu hành hạ, thế nhưng tiểu tử Diệp Hồng Kỳ này lại không sa sút tí nào."

Hóa ra là chuyện này. Hà Tiêu tiện tay捏o thắt lưng của anh, cách thường phục mùa đông thật dày, giống như đang gãi ngứa cho anh vậy.

"Nói rõ ràng đi, em hành hạ anh như thế nào?" Hà Tiêu vô cùng cảm phần hỏi, sắc mặt hơi hồng hồng.

Trình Miển vội vàng nắm được tay của cô, cũng không phải sợ cô捏o, mà là hiện nay cô vừa tùy tiện đụng vào anh, anh đã run rẩy rồi.

"Cũng làm cho người ta khó chịu rồi, mà vẫn coi như không à?" về mặt có chút vô tội, cũng có chút lầy lòng, lại có chút tủi thân.

Hà Tiêu nhìn anh, không nhìn được, phì một tiếng rồi bật cười.

Trình Miển ôm vai cô: "Đi thôi, đưa em về nhà nào." Dù sao thì đứng ở trung tâm thành phố trên chọc cô cũng không tốt lắm, anh mặc quân trang, nên phải chú ý ảnh hưởng.

Hai người bắt xe đi đến cửa một chung cư, sau khi xuống xe Trình Miển ngắm nhìn bốn phía, cảm thấy chỗ này có phần xa lạ. Vừa đi cùng Hà Tiêu vào bên trong, vừa lấy ánh mắt chuyên nghiệp của lính trinh sát quan sát khắp nơi.

"Đây là đâu vậy?"

"Phòng cũ của nhà em, không phải đã nói địa chỉ cho anh rồi sao?" Hà Tiêu vừa nói xong, thì chuyển hướng dẫn anh vào một tầng lầu đơn.

Trình Miển a một tiếng, mới bước mấy bước, thì bước chân lại dừng lại. Hà Tiêu nghi ngờ liếc mắt nhìn anh, chỉ thấy anh bỏ mũ xuống, rồi xoay người đi ra bên ngoài. Hà Tiêu hơi sững sốt, vội vàng đi theo ra ngoài.

Trình Miển đang đứng bên ngoài tầng lầu, hí mắt nhìn tầng nhà của bọn họ. Hà Tiêu đi tới, đưa tay giờ giờ ở trước mặt anh: "Anh làm gì đấy?"

Liên trưởng Trình nghiêng nghiêng răng hàm: "Anh phải nhìn kỹ một chút rốt cuộc nơi hại anh không tìm được này trông như thế nào."

Hà Tiêu: ". . . . ."

Phòng cũ gần một tuần không có người ở, nên trong không khí tràn đầy bụi bặm, chuyện đầu tiên khi Hà Tiêu vào nhà chính là mở cửa sổ cho thoáng khí. Trình Miển đứng trong phòng khách, sau khi để hành lý của hai người xuống, khẽ đánh giá căn nhà có chút lâu năm.

Phòng khách khoảng 10m², nếu là trước kia thì không coi là nhỏ. Thiết bị được lắp đặt rất đơn giản, thậm chí còn có cảm giác quen thuộc, rất giống phong cách sạch sẽ gọn gàng của quân nhân bọn anh. Nhìn kỹ lại, thật là có một hai món quân dụng phẩm. Ví dụ như trên bàn để một bình nước quân dụng, còn trên bệ cửa sổ có bày một mô hình đạo đạn.

Trình Miển nhớ Hà Tiêu nói đây là phòng cũ của Lão Hà nhà cô, nghĩ đến thời điểm Hà Húc Đông vừa tới thành phố B làm ăn, vẫn ở bên này suốt. Nên có mấy thứ này, cũng không kỳ quái.

Anh quay đầu lại hỏi Hà Tiêu: "Tại sao lại sang ở bên này?" Chẳng lẽ thật sự bị đuổi ra ngoài, vậy thì anh có lỗi nhiều lắm.

Hà Tiêu vừa nhìn gương mặt đang tươi cười kia cũng biết trong đầu anh đang suy nghĩ gì, lờm anh một cái, rồi nói: "Bên này cách đơn vị của em gần hơn, khi em vừa đến đây làm việc thì đã bàn bạc xong với cha mẹ rồi, chuyển sang đây ở, cũng không quan hệ với anh."

Sáu chữ này như đốt cháy đầu óc, Trình Miển vui vẻ hơn, thuận tay ôm lấy hông của cô: "Chẳng có chuyện gì tốt hơn đâu, điều kiện tốt như vậy, xem ra sau này anh phải đến thường xuyên."

"Đừng hòng mơ tưởng nha." Ánh mắt Hà Tiêu dừng ở phù hiệu trên vai anh, "Đến lúc đó Diễm Diễm sẽ trả phòng tới đây ở cùng em."

Địa điểm tốt như vậy trong nháy mắt biến thành kí ức xá người nhà liên trinh sát, liên trưởng Trình vẫn có chút lầy lăm tiếc.

Hai người dựa vào nhau, trong chốc lát không nói gì. Trong lòng Hà Tiêu yên tĩnh lại ngay lập tức, cùng lúc đó lại có chút chán nản. Suy nghĩ một chút bọn họ thật không dễ dàng gì, ở cùng nhau thời gian dài như vậy rồi, mà thời gian yên tĩnh giống như vậy, lại thật là ít ỏi. Đây chính là điểm tốt của việc tìm bạn trai quân nhân.

Hà Tiêu đẩy bả vai Trình Miển: "Có phải nên trở về bộ đội rồi hay không? Muộn nữa có thể sẽ không còn xe đâu."

"Hôm nay chưa đi."

Hà Tiêu hơi sừng sốt, "Sao, sao lại không đi?" Chẳng lẽ, thật sự là định ở lại lợi dụng điều kiện "Có lợi" này à?

Trình Miến vừa nhìn mặt cô đỏ lên đã biết cô suy nghĩ không đúng đắn, trong lòng vui sướng, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc: "Đừng nghĩ nhiều, nghị phép của anh còn chưa kết thúc, nên không cần vội."

Ai suy nghĩ nhiều đây?

Hà Tiêu liếc mắt nhìn anh, đưa tay đẩy anh ra, nhớ tới cái gì đó, mắt đột nhiên tỏa sáng nhìn về phía anh: "Hôm nay anh không vội đi thì giúp em mấy chuyện đi?"

Bình thường đàn ông đều rất hướng thụ này cảm giác bị đòi hỏi này, nhất là liên trưởng Trình người đàn ông không tìm ra thời gian giúp đỡ bạn gái này. Đáp ứng ngay lập tức: "Cần tiểu nhân làm gì, xin ngài cứ việc phân phó."

"Ít làm nhảm đi." Hà Tiêu xoa xoa mái tóc húi cua của anh, "Hai ngày trước mới mua một cái tủ gỗ, vẫn chưa lắp ráp, anh giúp em lắp được không? Còn có mấy vi tính của em, cũng xảy ra chút vấn đề, anh có thể sửa chữa hay không?"

Nghe yêu cầu xong, Trình Miến còn chưa tự hỏi có cái gì có thể làm khó được bản thân. Điềm nhẹ xuống lỗ mũi khéo léo tinh xảo của cô, anh nói: "Đi thôi!"

Trước tiên hai người đi ra bên ngoài chung cư đến siêu thị mua chút rau dưa, hoa quả, lương thực, sau khi trở về Hà Tiêu chuyển đồ vật ra, mặc kệ anh nghiên cứu ở phòng khách, bản thân thì vào phòng bếp, chuẩn bị làm bữa cơm tối đơn giản.

Cơm vừa lên hơi, Hà Tiêu vừa lấy nguyên liệu nấu ăn bỏ ra bên ngoài vừa cất giọng hỏi Trình Miến buổi tối muốn ăn gì, mãi không nhận được câu trả lời, cô vừa nhìn ra ngoài, chỉ thấy Trình Miến đang đứng ở phía sau TV không biết đang bận rộn chuyện gì. Mà cái tủ gỗ kia, đã được lắp ráp xong dựng đứng ở một bên.

Chân mày xinh đẹp khẽ nhăn lại, mắt nhìn chăm chăm đầu sợi dây điện trong tay anh. Hơi ẩm trong nhà vừa đủ, áo khoác quân trang của anh đã bị còi ra từ lâu, chỉ còn áo véc và áo gile màu xanh dương ở bên trong, bởi vì làm việc nên ống tay áo bị vén lên, chỉ lộ ra một chút xù cánh tay hoàn mỹ màu lúa mì, đúng dịp mùa đông, nên không thấy đen giống như mùa hè.

Hà Tiêu nhìn hơi ngẩn ngơ, nhịp tim chợt tăng nhanh, đột nhiên trong đầu cô nảy ra một ý niệm. Sau khi kết hôn bọn họ, cuộc sống có thể như thế này hay không?

Nếu như cô không theo quân, vậy nhanh nhất một tuần bọn họ mới có thể gặp mặt một lần. Đối với cặp đôi hận không thể từng giây từng phút triển miên không rời mà nói, xa cách như vậy thực sự hơi dài. Đột nhiên cô có thể hiểu hơn về bà Điền rồi, bởi vì không phải ai cũng bằng lòng chờ đợi như vậy. Vậy mà Hà Tiêu lại cảm thấy, nếu như chờ đợi đôi lần một khoảnh khắc tốt đẹp như thế này, như vậy có lẽ tất cả sẽ không phải chịu đựng khó khăn như vậy. Cho dù thời gian dài hơn, thì cũng đáng giá.

"Đứng đó ngẩn ngơ gì vậy?" Thật vất vả mới làm xong công việc trong tay, Trình Miến hơi nghiêng đầu đã nhìn thấy Hà Tiêu ngây ngô đứng ở đó, "Tủ đã lắp ráp xong rồi, mấy vi tính cũng sửa rồi, đổi cả bóng đèn trên tường rồi, còn dây đầu của TV có chút vấn đề, đều cũng sửa rồi đó. Đúng rồi, anh vừa mới kiểm tra, trong tiểu khu này cũng không có bảo vệ trị an, nhà em lại ở tầng hai có lẽ nên lắp một bộ lưới chống trộm đi, lúc anh không có mặt cũng yên tâm hơn."

Thấy cô vẫn lo lắng, anh đi tới, vỗ vỗ mặt của cô: "Nghe không vậy?"

"Nghe thấy ạ." Hà Tiêu vuốt ve tay của anh, "Nhanh đi rửa tay đi, bẩn như vậy mà sờ lên mặt em."

Trình Miến cười cười, nghe lời đi vào phòng vệ sinh. Hà Tiêu nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên có chút không nỡ để anh đi nha.

Trình Miến tắm rửa qua loa sạch sẽ, tiện đường đi đến phòng bếp. Hà Tiêu đang đưa lưng về phía anh sắp thức ăn, tóc dài xõa trên vai, mặc dù trên người mặc chiếc áo len màu xanh thẫm rộng thùng thình, nhưng xuyên qua ánh đèn mờ mờ ảo ảo, cũng có thể nhìn thấy làn da trắng nõn eo nhỏ tinh tế của cô. Yết hầu khẽ nhúc nhích, hai tay của anh nắm chặt, giống như lơ đãng đi tới hỏi: "Đang làm gì vậy?"

Hà Tiêu bày đồ ăn đã rửa sạch và thái xong cho anh nhìn: "Súp lơ xào, sườn kho nước tương, canh cá hầm cách thủy nữa, như thế nào?"

Không biết làm thế nào, Trình Miến có chút không dám nhìn cô. Tránh ra tầm mắt của cô, nhỏ giọng nói: "Anh giúp một tay được không?"

"Giúp cái gì ạ? Em cũng không làm trụng xào cà chua đâu."

Rõ ràng là đang cười nhạo tài nấu nướng của anh không giỏi, có thể thấy khỏe môi đáng yêu của cô cong lên, nên Trình Miến cũng không tính toán với cô nữa. Anh muốn chìa tay ra búng vào gáy của cô một chút, rồi cuộc lại bị Hà Tiêu tránh thoát.

"Đừng làm âm ỉ, đang nấu cơm đây."

Lông mày Trình Miến giương lên, còn muốn nói điều gì đó, rồi cuộc ánh mắt vừa chuyển, quét qua tầng lầu cách bọn họ gần nhất thì dừng lại, rồi sau đó nở nụ cười. Anh vỗ vỗ hông của Hà Tiêu: "Tiểu Tiêu, em nhìn kia."

"Nhìn cái gì?"

Hà Tiêu không hiểu nhìn anh, theo tầm mắt của anh nhìn về tầng lầu phía trước kia. Gần như là cùng tầng, cô nhìn sang, cuối cùng nhìn thấy một đôi nam nữ đang dán chặt vào nhau mà hôn! Mặt Hà Tiêu đỏ lên, vì bố cục thiết kế của phòng ốc trong chung cư cũng gần giống nhau, cho nên anh có thể nhìn thấy vị trí của hai người kia chính là phòng ngủ chính. Nhưng mà cũng kịp vào phòng ngủ rồi, mà còn thiếu thời gian đi kéo rèm cửa à? Hà Tiêu không nhận được oán thâm trong lòng.

Đồng chí Tiểu Tiểu vẫn còn quá non nớt, quá ngây thơ rồi, từ trước đến giờ chưa từng nhận thức cảm giác nồng đậm khó có thể kiềm chế này. Cô một người ngoài cuộc đứng tại chỗ khó xử, phòng bếp lại không có rèm cửa sổ, chỉ có thể đi ra ngoài, vậy mà Trình Miển lại đứng ở sau lưng ngăn cản cô lại.

"Đợi một lúc nữa."

Trình Miển vừa nói xong, thì Hà Tiêu ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh thò tay vào trong túi lấy ra một cái còi, thổi về phía đó. Đột nhiên đôi nam nữ kia dừng động tác lại, nhìn về phía phát ra âm thanh. Sau khi Hà Tiêu thấy rõ là ai, thì ảo não không thôi. Thảng hoặc khi cô đến dọn dẹp phòng ốc thì quen biết họ, hai người đều là sinh viên vừa mới tốt nghiệp Đại Học năm nay, làm việc ở gần đây, cho nên thuê một phòng trọ ở tiểu khu này.

Sau đó hai người kia sững sốt mấy giây, vội vàng kéo rèm cửa lên. Hà Tiêu tự nói trong lòng, về sau gặp nhau không cần chào hỏi nữa rồi, xấu hổ muốn chết.

Cô tức giận nhìn về phía Trình Miển bại hoại: "Anh làm gì thế à?"

"Nhắc nhở thôi." Trình Miển trịnh trọng nói, "Lầu trên lầu dưới cũng đầy người, vẫn muốn người ta nhìn thấy hết à?"

Nói năng hùng hồn quá, thật sự Hà Tiêu không phản bác được anh. Tức giận lườm Trình Miển, cô đuổi anh ra khỏi phòng bếp: Anh đi ra ngoài đi ra ngoài! Quả thật Giáo sư Triệu nói không có sai, cho anh vào phòng bếp chính là thêm phiền!"

Hà Tiêu cũng không thèm nhìn cứ đẩy anh ra ngoài, đột nhiên bị Trình Miển chặn ngang ôm lấy. Cô còn chưa kịp phản ứng, vậy mà Trình Miển đã không tốn chút sức lực nào bế cô ra khỏi phòng bếp, chân dài lui về phía sau đã một cái đã đóng cửa lại, đi vào phòng ngủ.

Hà Tiêu lấy lại tinh thần, bắt đầu cố gắng giả vờ: "Trình Miển, mau thả em xuống." Lo lắng như thế này khiến cô có cảm giác không an toàn.

Trình Miển quả thật thả cô xuống, nhưng mà cũng không buông tay ra, ý vào ưu thế chiều cao, từ phía trên nhìn xuống nhốt chặt cô ở bên tường. Hà Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, bị ánh mắt rừng rực của anh hù dọa.

Hà Tiêu muốn tránh, lại bị anh giữ tay lại. Một giây tiếp theo, môi đã hạ xuống. Thở gấp, nụ hôn cực kỳ nóng bỏng, hơi thở mang theo mùi vị đàn ông đặc biệt nồng đậm của anh nhào về phía cô, ngay lập tức Hà Tiêu bối rối. Hàm răng ngậm chặt bị anh nhẹ nhàng mở ra không tốn chút sức lực nào, đầu lưỡi mềm mại bị anh mút chặt, trêu chọc. Hà Tiêu chỉ cảm thấy càng ngày càng không thở nổi, hai tay vô lực níu lấy bờ vai của anh, trong miệng phát ra tiếng ô ô rên rỉ dục dăng.

Đợi đến khi Trình Miển buông cô ra, Hà Tiêu có cảm giác đôi môi mình tê tê đau đớn, giống như là sưng lên vậy. Cả người hơi mềm, may mà có Trình Miển ôm cô, mới không tê liệt tuột xuống. Lưng dán thật chặt vào tường, Hà Tiêu vịn lên cánh tay Trình Miển, rối loạn mà thở hổn hển. Căn phòng tối đen yên tĩnh, chỉ có ánh sáng yếu ớt truyền từ ngoài phòng khách vào. Một lúc sau, thì nghe thấy Trình Miển cười một tiếng.

Khoảng cách gần như vậy, Hà Tiêu cảm thấy lồng ngực của Trình Miển chấn động, cô ngẩng đầu lên, hỏi: "Cười gì vậy?" Vốn muốn bày tỏ bất mãn, nhưng cả người lại không có tí sức lực nào, nên âm thanh này phát ra giống như là nũng nịu.

Trình Miển sờ sờ mái tóc dài của cô, âm thanh khàn khàn nói: "Thật may là gian phòng kia đã kéo rèm cửa sổ vào, đúng không?"

Nhắc tới sự việc này, Hà Tiêu rầu rĩ mắng anh: "Còn dám nói à?" Nói xong thì đá anh một nhát.

Trình Miển không hề cử động, vẫn giữ hai tay của cô như cũ, cúi đầu khẽ hôn cần cổ trắng nõn của cô. Cả người Hà Tiêu run lên, hơi sức để đẩy anh ra cũng không còn nữa.

"Tiểu Tiểu, chúng ta thử một chút, có được không?"

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

Dường như trong nháy mắt Hà Tiêu đã nghe hiểu ý tứ của anh, cũng cảm thấy lúc này lòng bàn tay đang chạm vào cánh tay có nhiệt độ nóng rực của anh. Hà Tiêu cảm thấy bản thân căng thẳng, cô không dám nói lời nào, sợ vừa mở miệng thì nói lắp. Rất lâu sau, khi cô cảm thấy kiên trì của Trình Miến càng ngày càng buông lỏng, cô nhẹ nhàng hôn lên cằm của anh.

Dường như Trình Miến không thể tin, anh tạm ngừng lại, sau đó đuổi theo bờ môi của cô, ẩm ướt mà nóng bỏng hôn dọc theo cằm của cô rồi trượt xuống.

Hà Tiêu ngẩng đầu lên, lồng ngực đập phồng dữ dội. Cúc áo len bị Trình Miến tháo từng cái từng cái một, anh cách lớp áo thật mỏng, động tác chậm chậm hôn lên điểm nhon trước ngực. Giống như là bị điện giật vậy, Hà Tiêu thoáng run rẩy, cảm thấy có một nguồn nhiệt lưu tuôn ra thẳng tắp xuống bụng dưới. Cô không kiềm chế được yếu ớt rên rỉ một tiếng, bầu vú cổ của Trình Miến.

Trình Miến ngừng lại, ngẩng đầu lên mượn ánh sáng nửa sáng nửa tối quan sát nét mặt Hà Tiêu, hàm răng cắn cắn môi dưới, hai mắt nhắm thật chặt, lông mi giống như chiếc bàn chải nhỏ đang rung động, cả khuôn mặt ửng đỏ nhìn qua thật xinh đẹp động lòng người. Nhận thấy động tác của anh dừng lại, cô mở mắt ra nhìn anh, sáng như nước và mơ màng.

"Sao vậy?" Hà Tiêu nhẹ giọng hỏi, thanh âm mềm mại của cô dọa chính cô cũng giật mình.

Trình Miến cười, đột nhiên ôm cô lên, đặt lên trên giường. Rồi một lần nữa đè xuống hôn vội vàng, mạnh mẽ hơn so với trước đó, áo len trên người cô đã bị anh cởi ra ném tới một bên từ lâu, ông tay áo dài đã bị cuốn lên nhanh chóng, Trình Miến lần lượt hôn xuống phía dưới, làm như muốn ở mỗi một chỗ đều in dấu ấn ký duy nhất thuộc về anh.

Ý thức của Hà Tiêu đã chạy trốn không biết tung tích từ lâu, cả người bị đè lên dày vò nên có phản muốn khóc. Hai chân muốn vòng lên, lại bị Trình Miến ép xuống mạnh mẽ. Cô chưa bao giờ biết sức lực của anh lớn như vậy, bây giờ chỉ sợ hối hận cũng không kịp rồi.

Một cánh tay Trình Miến ghim chặt hông của cô, đưa cánh tay còn lại ra cời quần ngủ bằng vải bông của cô. Trong tiềm thức Hà Tiêu có chút kháng cự, đang uốn qua uốn lại ở trên giường không phối hợp. Vì vậy Trình Miến cúi người, hôn lên bụng của cô. Hà Tiêu Tiểu hoảng sợ hô nhỏ một tiếng, cảm giác trong cơ thể lại từ từ tuôn ra một luồng nhiệt nóng bỏng.

Hà Tiêu cảm thấy có chút lạ lùng, cẩn thận ngấm lại, bỗng dưng cả người cứng lại. Đợi đến khi cả người Trình Miến cũng sắp đè lên, Hà Tiêu hồi hồn, đuổi thẳng cánh tay đẩy anh ra: "Chờ, chờ một chút!"

Đã đến lúc này rồi, liên tưởng Trình làm sao có thể để cô quấy rối. Anh an ủi cô, động tác tay cũng không ngừng lại, trực tiếp lột quần lót nhỏ của cô xuống. Hà Tiêu gấp đến độ sắp khóc, nhưng từ đầu đến cuối không đẩy anh ra được.

"Trình Miến!" Hà Tiêu sử dụng tất cả sức mạnh của mình, quát anh.

Trình Miến không biết vì sao ngẩng đầu nhìn cô, dừng cả hành động lại. Hà Tiêu nhân cơ hội dùng sức đẩy anh ra, thu hẹp hai chân xuống giường, cũng không kịp tìm quần áo để che đậy, chạy thẳng về phía phòng vệ sinh.

Trình Miến vẫn còn thất thần, một tiếng "bang" vang lên, làm cho anh chấn tỉnh. Anh vội vã mặc quần vào, đi đến gõ cửa phòng vệ sinh: "Tiểu Tiểu, mở cửa ra."

Người ở bên trong không có động tĩnh, Trình Miến không thể làm gì khác hơn là gõ lại. "Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu Tiểu? Em không muốn thì anh sẽ không làm nữa, có được không?"

Từ đầu đến cuối Hà Tiêu vẫn không lên tiếng, cả người Trình Miến phát hỏa, cũng mất kiên nhẫn: "Nếu không mở cửa anh sẽ phá cửa đó, Hà Tiêu?"

Cột kẹt một tiếng, cửa mở ra từ bên trong, lộ ra hơn phân nửa cơ thể của Hà Tiêu. Bởi vì không có quần áo, cả người đành phải lấy áo tắm bọc lại, Trình Miến lo lắng một phen kéo cô ra ngoài, suy nghĩ cẩn thận, cũng không thấy có gì khác biệt, đành hỏi: "Đang tốt mà —— làm sao vậy?"

Cô ghen đỏ mặt nhìn về phía Trình Miến, nét mặt hơi luống cuống. Rất lâu sau, cô cúi đầu nhỏ giọng nói một câu: "Cái kia của em tới."

Cái kia? Trình Miến sửng sốt, phản ứng một lúc, mới biết cô chỉ là cái gì.

Sau khi hiểu ra, anh thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa. Ông trời cố ý phải không? Thật vất vả mới có cơ hội, lại khiến anh như vậy?

Trình Miến nhìn xuống bùng nổ kích động, anh nhìn Hà Tiêu vẫn cúi đầu không dám nhìn anh, hàng ngàn vạn lại cảm xúc xông lên đầu, cuối cùng đành bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Em chính tổ tông của anh!" Anh đưa tay nheo nheo gương mặt của cô.

Hà Tiêu hơi oan ức: "Em đâu biết lại đến đúng ngày hôm nay như vậy, phải sau hai ngày nữa mới đúng." Nói xong cô vuốt ve tay Trình Miến, thờ hồn hên "Chắc chắn đều bởi vì anh, nếu anh không làm liều, có khả năng đến trước thời hạn sao?"

Được, cuối cùng là tại anh rồi.

Nhưng mà Trình Miến biết rõ khi phụ nữ tức giận ngàn vạn lần không thể giảng đạo lý với cô ấy, không cần biết khi cô vui vẻ có bao nhiêu hiền lành, vì thế cũng chỉ có thể thừa nhận. Anh mặc cho cô trút giận, nửa nóng trong lòng cũng bị đè ép xuống rồi.

"Đau bụng không vậy?" Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, nhỏ giọng hỏi.

Miệng Hà Tiêu thì nói vẫn ổn, nhưng hai ngày này lác lư trong trời băng đất tuyết suốt, vừa rồi còn dùng nước lạnh rửa thức ăn, lúc này sao có thể dễ chịu được. Dĩ nhiên Trình Miển cũng biết miệng cô câu kinh cứng rắn, than nhỏ một tiếng, rồi anh nói: "Anh đi mua ít đường đỏ, lát về sẽ pha nước để em uống..., được không?" Nói xong không đợi cô phản đối, đã tự mình quyết định, "Được rồi, em lên giường nằm trước đi, anh sẽ trở về ngay lập tức."

Hà Tiêu không nói một câu nhìn anh rồi đi, đợi đến khi người ta đi được một lúc rồi, mới trở về phòng, đâm đầu vào trong gối. Trong lòng buồn như đưa đám, chuyện này là gì vậy!

Sau khoảng mười lăm phút đồng hồ, Trình Miển đã trở về. Đúng lúc trong phòng bếp có đun nước nóng, anh pha một ly nước đường đỏ, bung đến trước giường của Hà Tiêu. Đồng chí Tiểu Tiểu đang nằm lý ở trên giường dùng túi sưởi để làm ấm bụng, thoải mái sắp ngủ thiếp đi, Trình Miển vừa nhìn thấy dáng vẻ híp mắt lười biếng của cô, thì muốn cắn lên khuôn mặt của cô một cái. Chỉ có thể tưởng tượng như vậy thôi, chứ thật ra thì anh không dám làm như vậy, bởi vì trong giai đoạn đặc biệt tính khí của phụ nữ cũng nóng nảy hơn so với bình thường.

Trình Miển để cốc lên trên tủ đầu giường, Hà Tiêu tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Trở về nhanh vậy à?"

Âm thanh trầm lặng mềm mại, dáng vẻ lười biếng, thoáng cái khiến cho Trình Miển nhớ lại về ý loạn tình mê của cô vừa rồi. Trái tim đập mạnh một hồi, anh dời tầm mắt đi, ngồi xuống ở bên cạnh giường, đưa nước tới: "Nước đường đỏ nên uống lúc còn nóng."

Hà Tiêu bung cốc lên nắm trong tay, cũng không vội vàng uống ngay. Cô nghiêng đầu nhìn về phía Trình Miển: "Làm sao anh biết phải uống nước đường đỏ?" Đôi môi hơi vênh lên, cô vẻ làm nũng.

Trình Miển nghe vậy nhượng nhượng mảy: "Em quên rồi à? Lần đầu tiên của em đến chính là anh nhắc nhở em đó."

Lúc này Hà Tiêu mới nhớ tới, thật đúng là như vậy.

Đó là khi cô học cấp hai, đúng lúc là thứ sáu, sau giờ tan học trở lại đại viện cô vẫn nhảy dây da một lúc với mấy nữ sinh. Khi đang chơi đang vui vẻ, thì thấy xe buýt dành cho học sinh trung học trở lại, ở rất xa Trình Miển đã nhìn thấy cô, đang định chào hỏi với cô, thì đã nhìn thấy vết máu ở phía sau váy của cô, giật mình, lôi kéo cô đi đến đội y tế.

"Anh vẫn có can đảm nói ra hả!" Hà Tiêu trừng mắt nhìn anh, "Thật may là khi đó trong đội y tế có nữ binh, nếu như đều là nam binh thì xấu hổ chết mất."

Cho dù có nữ binh, Hà Tiêu cũng cảm thấy rất mất mặt. Nữ nhân viên y tế dịu dàng đưa cô vào nhà vệ sinh, giúp cô dán một miếng băng vệ sinh lên, sau một mình ở trong phòng làm việc nói cho cô biết đây là chuyện gì xảy ra. Đến lúc Hà Tiêu đi ra, mặt đỏ giống như trứng tôm bị nấu chín vậy.

Nhưng Trình Miển vẫn khần trương như vậy hỏi cô là có chuyện gì xảy ra? Làm sao cô nói ra miệng được? Bị hỏi đến sốt ruột, Hà Tiêu nghẹn đỏ mặt, oa một tiếng rồi òa khóc, không thêm quan tâm đến anh rồi bỏ chạy về nhà.

"Anh về nhà thì hỏi Giáo sư Triệu, hỏi rất rõ ràng, bảo đảm về sau sẽ không phạm sai lầm như thế này nữa." Trình Miển rất đắc chí.

Hà Tiêu im lặng. Cô thật sự đã coi thường da mặt người nào đó rồi, cũng không ngại mất mặt à?

Thời kỳ đặc biệt, Hà Tiêu không thể dính nước lạnh, cơm tối cũng do Trình Miển lo liệu. Hai người ăn đơn giản một chút, sau khi tắm xong, cùng nhau ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi.

Kênh phim đang chiếu một bộ phim điện ảnh, hai người xem một lúc, Hà Tiêu đẩy cánh tay của Trình Miển, rồi hỏi anh: "Tôi nay anh không trở về căn cứ đại viện à?"

"Không trở về." Trình Miển bắt chéo đôi chân dài, dáng vẻ đại gia dựa trên ghế sa lon, "Dù sao cũng không thể đụng vào, em còn muốn đuổi anh đi à?"

Giọng nói của liên trưởng Trình rất là bi thương. Hà Tiêu giật giật khóe miệng, cầm một chiếc gối dựa lên rồi ấn lên trên mặt của anh. Nhưng luận về vũ lực cô đâu phải là đối thủ của Trình Miển, chưa được hai cái đã bị anh ôm cả người và gối dựa vào trong ngực. Hà Tiêu muốn tiếp tục, lại bị anh ngăn lại.

"Đừng động đây, anh chỉ muốn ôm em một lúc thôi."

Hà Tiêu không thể làm gì khác hơn là để anh ôm, cô tựa vào trong ngực của anh, ngắm nghía hai bàn tay của anh. Bởi vì phải huấn luyện quanh năm, nên trên thực tế tay của anh không thể nói là đẹp mắt, khớp xương hơi biến dạng, trong lòng bàn tay hiện đầy vết chai, sờ lên thô ráp. Cô dùng ngón tay đảo quanh trong lòng bàn tay của anh, dịu dàng nói: "Em cảm thấy, anh không trở về nhà thời gian dài thời, chắc chắn giáo sư Triệu rất nhớ anh."

Anh nắm lấy ngón tay của cô thu vào trong lòng bàn tay mình, "Có tin không, bây giờ mẹ anh còn muốn gặp em hơn."

"Làm sao có thể?" Hà Tiêu liếc nhìn anh.

"Anh nói thật đó." Trình Miển cười cười, "Cho nên nếu em có thời gian, thì hãy thay anh về nhà thăm bà nhé. Còn anh, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của anh chính là lấy em về nhà làm vợ, lúc đấy mới coi như là hiếu thảo."

Cuối cùng Hà Tiêu mặc kệ anh, nói chuyện gì cũng có thể hướng tới xung quanh chuyện kết hôn. Trước đó bị chuyện của Diệp Hồng Kỳ trì hoãn, nếu không cô không hề nghi ngờ có lẽ bây giờ báo cáo kết hôn cũng có thể được phê xuống rồi.

Nói đến Diệp Hồng Kỳ, hô hấp của Trình Miến lại thay đổi: "Trước khi đi em có nghe tiểu tử kia nói gì không? Chờ cậu ta trở về sẽ cưới Lỗi Lạc. Ngoại trừ việc anh khâm phục dũng khí của cậu ta, anh còn đứng đầu, vậy cho nên anh không thể rơi lại phía sau cậu ấy, không thì sẽ bị cậu ấy cười nhạo cả đời."

Hà Tiêu bị anh chọc cười: "Thật sự hai người các anh ai so với ai cũng thật ngây thơ, còn nữa, Lỗi Lạc từng trêu chọc anh, nên không quen nhìn thế à?"

Trình Miến giả vờ không nghe thấy, cầm điều khiển ti vi lên đổi kênh loạn xạ.

Mặc dù khi ở đoàn pháo binh Trình Miến vì Lỗi Lạc mà bất bình, nhưng bản thân anh luôn có ý kiến với Lỗi Lạc, thứ nhất từ bé anh không ưa bộ dáng của Lỗi Lạc ở trong viện, cũng không quen cô ấy cùng các cô gái nhỏ trong viện liên hiệp lại bắt nạt và cô lập Hà Tiêu. Hà Tiêu suy nghĩ, đối chọi gay gắt giữa hai người này dự đoán sẽ duy trì cả đời.

Đi đi về về mấy ngày liền, hai người sức cùng lực kiệt, nên đi ngủ sớm một chút. Giấc ngủ này rất yên ổn, sáng sớm ngày hôm sau chưa đến sáu giờ, Trình Miến đã tỉnh dậy. Đây là tám năm tham gia quân ngũ tạo thành đồng hồ sinh học, cho dù mệt mỏi hơn, cũng sẽ đúng giờ rời giường.

Hà Tiêu vẫn đang ngủ, hô hấp đều đặn. Trình Miến cũng không gọi cô dậy, nhẹ nhàng gấp chăn màn, cho vào trong ngăn kéo, sau đó lại trải phẳng phiu một bên giường. Sau khi ăn mặc xong xuôi thì ra cửa, chạy ba cây số vòng quanh chung cư sau đó đi mua sữa đậu nành và lòng bánh bao mà Hà Tiêu dặn từ tối hôm qua.

Khi trở về đồng chí Tiểu Tiểu vẫn như cũ chưa dậy, Trình Miến rửa mặt xong xuôi, sau khi hâm nóng sữa đậu nành thì đi gọi Hà Tiêu rời giường. Hà Tiêu vẫn buồn ngủ nhìn anh, thấy cả người anh mặc thường phục mùa đông chỉnh tề, biết rõ sau khi ăn xong anh sẽ phải đi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê cô cò cò lên trên người anh, Trình Miến cười vỗ vỗ cô: "Em đừng trêu chọc anh, khiêu khích ra lửa thì em không đập được đâu."

Hà Tiêu tỉnh táo lại trong nháy mắt, cất anh một tiếng, rồi đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Trình Miến cời áo khoác, ngồi chờ trên ghế sa lon ở bên ngoài. Chợt có tiếng vang truyền đến từ cửa chính, chân mày cau lại, Trình Miến đi ra mở cửa.

Bà Điền Anh vốn đang mượn ánh sáng yếu ớt trên hành lang để chọn chìa khóa, đột nhiên cửa được mở ra từ bên trong, còn dọa bà giật mình. Dự định bà thấy rõ người mở cửa thì càng giật mình.

Lúc này Trình Miến cũng mới ý thức được cửa mở ra như vậy có hơi lố nhăng, nhưng đến lúc này, cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng, ngay sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Di Điền, buổi sáng khỏe."

Bà Điền Anh đôi giày vào cửa, trong chốc lát có phản không phản ứng kịp: "Tiểu Tiểu đâu rồi?"

"Hà Tiêu vừa mới dậy, đang rửa mặt ạ, con giúp đi gọi cô ấy nhé?"

"Không cần." Bà Điền Anh ngăn anh lại, đôi mắt sắc bén mắt quan sát một vòng trên người của anh, "Cậu...sao cậu lại ở chỗ này?"

Đúng lúc này Hà Tiêu đã rửa mặt xong, đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy bà Điền cũng ngây ngẩn cả người: "Mẹ, sao mẹ lại đến vậy?"

Bà Điền Anh không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn Trình Miến.

Trình Miến khẽ mỉm cười, lễ phép nói: "Vừa đúng lúc phải về doanh trại, nghe nói thân thể Tiểu Tiểu không thoải mái, nên con đến thăm cô ấy một chút."

Bà Điền Anh nghe xong lời này thì sốt ruột, vội vàng kéo Hà Tiêu qua hỏi: "Thân thể có chỗ nào không thoải mái à? Đi bệnh viện kiểm tra chưa?"

"Không có, không có việc gì." Hà Tiêu lấy lại tinh thần, vội vàng trấn an bà Điền, "Chính là cái kia đến, nên trên người không thoải mái."

Bà Điền a một tiếng, lại liếc mắt nhìn trộm Trình Miến, cái nhìn này so với trước nhu hòa hơn rất nhiều. Cái đó tới nha, cho dù tiểu tử này muốn làm loạn cũng không có điều kiện rồi, nên bà Điền yên tâm.

"Mẹ cũng vậy, không có việc gì, tôi qua cha con làm sùn kho nước tương, biết con thích, nên mang đến đây cho con để đông lạnh trong tủ lạnh, đến khi tan việc con với Diễm Diễm hâm nóng là có thể ăn rồi."

Đang khi nói chuyện, Trình Miến đã nhanh tay nhanh mắt nhận lấy, giúp cô cất vào trong tủ lạnh.

Bà Điền đối với biểu hiện này của anh coi như hải lòng, bà quay đầu lại, hỏi Hà Tiêu: "Đúng rồi, không phải là con nói với cha con có một người bạn bị thương sao, còn muốn đi thăm cậu ta. Rốt cuộc đây là ai vậy, còn đến Nội Mong xa như vậy?"

Trước khi xuất phát, Hà Tiêu cũng không nói tin tức Hồng Kỳ "hy sinh" cho lão Hà, cũng vì sợ tuổi của ông lớn như vậy sẽ không chịu nổi. Bây giờ nghĩ lại, thật đúng là hành động sáng suốt.

"Là Diệp Hồng Kỳ, trước kia ba cậu ấy cũng là bộ đội pháo binh, chắc mẹ còn nhớ chứ."

Bà Điền suy nghĩ một chút, nhớ ra rồi. "Tiểu tử này à, có chút ấn tượng." Bỗng dung ánh mắt hơi híp lại, "Nếu là đại viện pháo binh, vậy thì Trình Miễn cũng biết, cậu ấy có đi chung với con không?"

Hà Tiêu a một tiếng, nói: "Đi, bọn con đi cùng nhau."

Bà Điền hừ một tiếng, tức giận không lên tiếng. Hà Tiêu đứng tại chỗ hơi luống cuống, đúng lúc sữa đậu nành được hâm nóng xong, Trình Miễn gọi bọn họ đến ăn điểm tâm.

Hà Tiêu thấy anh mang theo mũ, có vẻ phải đi, vội gọi anh lại: "Anh phải đi à? Không ăn điểm tâm sao?"

Trình Miễn nhìn bà Điền ở bên cạnh, thấy bà không lên tiếng, cười nhợt nhạt, nói với Hà Tiêu: "Không, thời gian không còn sớm, trước buổi trưa anh còn có việc nữa."

Hà Tiêu cũng biết anh không muốn để cô khó xử, do dự một chút, cô nói với Trình Miễn: "Anh chờ chút, em mặc áo khoác rồi sẽ đưa anh xuống lầu."

Trình Miễn muốn nói không cần, nhưng Hà Tiêu không cho anh cơ hội cự tuyệt.

Hai người một trước một sau đi xuống dưới, đi thẳng ra bên ngoài chung cư, Trình Miễn mới dừng bước, quay đầu lại nhìn Hà Tiêu: "Được rồi, trời lạnh lắm, em đi về nhanh lên."

Dưới 0 độ C, một chút điểm tâm nóng hổi cũng không được ăn lại phải để anh đi, trong lòng Hà Tiêu hơi khó chịu. Cô cầm tay của anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Phía trước có cửa hàng ăn sáng, em đi cùng anh đến đó ăn chút gì đi."

"Không cần đâu, anh cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi." Tuy rằng cự tuyệt, nhưng Trình Miễn không quên nhìn thấy trong đôi mắt sáng ngời của cô cảm xúc áy náy, nên nhỏ giọng an ủi, "Để lát nữa anh tự đi ăn là được rồi? Đừng để đi chờ lâu, đi về nhanh đi."

Hà Tiêu không thể lay chuyển được anh, đành nói: "Vậy anh đừng quên ăn điểm tâm nhé."

Trình Miễn vội vàng gật đầu, ý bảo mình đã nhớ rồi.

Hà Tiêu vẫn có chút không có cam lòng, bất ngờ tiến lên ôm lấy anh, rồi xoay người thật nhanh rồi đi. Trình Miễn hơi sững sốt, cho đến khi bóng lưng nhỏ xíu biến mất ở trước mắt, anh mới chậm rãi nở nụ cười.

Xem ra, cha mẹ vợ gây khó khăn cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Hai người phối hợp cùng rửa xe, trong tay Trình Miễn xách theo thùng nước, hơi ngẩng lên, nhìn thấy Trương Lập Quân đang khom người đang cọ bùn đất trên bánh xe, ánh mắt chăm chú mà nghiêm túc. Giây phút kia Trình Miễn cảm thấy dường như có cái gì đó cắm sâu vào trong lòng anh, bỗng chốc co rúm lại, tê tê lại có chút khó chịu.

Chưa đến mười giờ sáng, Trình Miễn đã trở về bộ đội.

Trên thực tế anh xin nghỉ một tuần, nhưng bây giờ vẫn chưa được một nửa. Ban đầu định ở bên Hà Tiêu mấy ngày, rồi về căn cứ đại viện thăm Giáo sư Triệu. Nhưng mà trước khi anh đi việc giải ngũ của mấy lão binh vừa mới bắt đầu, còn có rất nhiều chuyện cần đích thân anh làm, Trình Miễn đắn đo, cuối cùng quyết định trả phép sớm để trở về đơn vị.

Đến cuối năm, hàng năm theo thông lệ bộ đội cũ và mới thay nhau luân chuyển. Lão binh giải ngũ, sĩ quan điều chuyển, tân binh nhập ngũ, an bài xuống liên tiếp, vội vàng đến sát đầu mẻ trán nhất vĩnh viễn là cấp đại đội, bởi vì đại đa số binh sĩ đều ở đây. Làm liên trưởng trong đại đội, lúc này áp lực của Trình Miễn nghĩ thôi cũng thấy mệt.

Điều đến liên trình sát đã hai năm rồi, khi vừa mới đến đúng lúc làm cán bộ nhận lính với trại phó lão Chu rồi cùng nhau đi xuống nhận tân binh, khi trở lại liên đội thì lão binh đã đi hết. Đây chính là nội quy trong quân đội, lão binh và tân binh, hai nhóm người này sẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp mặt. Năm thứ hai khi lão binh xuất ngũ và thay thế trang bị cùng tiến hành, cấp trên lại phái Trình Miễn đi ra ngoài học tập, nên không trải qua việc đưa tiễn lão binh. Rốt cuộc, đây là lần đầu tiên anh chính thức sắp xếp chuyện này.

Tâm tình của Trình Miễn rất phức tạp.

Tính cả khi còn bé, có thể nói anh đã trải qua hơn hai mươi năm trong bộ đội, việc nghênh đón và đưa tiễn đã thấy rất nhiều lần rồi. Nên anh rất rõ ràng, anh hiểu rõ đây không phải chuyện may mắn, nhất là tại doanh trình sát.

Hàng năm, từ lúc bắt đầu chiêu binh, đến khi huấn luyện tân binh, nhiều lần đảm nhiệm doanh trưởng doanh trình sát đều là cảm kính lúp nhìn người. Khi tân binh được điều xuống, không phải tất cả các con át chủ bài đều về doanh bọn anh. Nhưng nhiều người tài giỏi hơn, cũng là chuyện tốt, dù sao nhiều người tài giỏi thì lực chiến đấu cũng đi lên. Nhưng đó cũng là chuyện xấu, nhất là đến thời điểm lão binh giải ngũ, càng thể hiện rõ ràng hơn.

Hiện nay quân ta đang đứng trước thời kì chuyển từ cơ giới sang tin tức, khoa học kỹ thuật đang phát triển với tốc độ cao, chu kỳ đổi mới trang bị cũng càng ngày càng ngắn. Bây giờ kĩ thuật tiến bộ, nên nhu cầu về nhân lực cũng ít đi. Chẳng hạn như năm nay, chỉ tiêu giữ lại đội của sư toàn T cũng giảm hơn so với năm trước, sau đó tiếp tục phân công đến từng đơn vị, nên việc không cùng trình độ cũng giảm bớt. Cho dù cấp trên đặc biệt chiều cô với các đơn vị nổi trội trong doanh trình sát, nhưng chung quy chỉ tiêu cuối cùng cũng chỉ có hạn. Ngoại trừ những người tự nguyện giải ngũ, thì không phải tất cả những người muốn ở lại đều có thể được giữ lại, chứ đừng nhắc tới việc muốn đi cửa sau. Tóm lại, rất khó để làm tốt việc này.

Khi Trình Miễn trở về đại đội, đúng lúc chỉ đạo viên Từ Nghi vừa mới kết thúc một cuộc điện thoại, giữa lông mày tràn đầy vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy Trình Miễn, mới hơi thả lỏng: "Trở về nhanh vậy, chuyện bên kia xử lí như thế nào rồi?"

Sau khi biết Diệp Hồng Kỳ không có việc gì, Trình Miễn đã gọi điện thoại về liên đội, Từ Nghi cũng biết Đội trưởng Diệp đã gây lên một đồng chuyện hồ đồ.

Liên trưởng Trình khoát tay áo, rót cho mình ly nước nóng, uống một hơi cạn sạch, rửa trôi cổ họng nhưng giọng nói vẫn hơi khàn khàn: "Điện thoại của ai vậy? Thấy cậu mặt mày ủ ê quá."

Từ Nghi thờ dãi: "Đã đến lúc này, còn có thể là ai gọi điện thoại tới chỗ này của chúng ta."

Trình Miễn suy nghĩ một chút, rồi nở nụ cười: "Bình thường chỉ nhìn cấp dưới không lên tiếng không kêu ca chỉ biết vui đầu vào huấn luyện, không nghĩ tới bây giờ cũng bắt đầu tự mình tranh tài, thể hiện tài năng."

"Nói như vậy cũng thật hạn chế, những người này đều là át chủ bài, muốn giữ lại cũng không phải là chuyện xấu."

Trình Miễn cũng hiểu rõ, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay vuốt ve dọc theo miệng chén: "Ngược lại mình thật sự muốn giữ bọn họ lại, nhưng nội quy trong doanh trại quân đội chính là sắt thép, dù mình và cậu nói gì thì cũng không được thừa nhận."

"Phải, vậy chúng ta phải xem xét thật khách quan." Từ Nghi nói xong, đưa cho anh một tờ giấy, "Hai ngày nay vừa mới làm công tác tư tưởng, muốn đi muốn ở lại đều trên đây đấy, cậu xem trước đi."

Trình Miễn nhận lấy. Tờ danh sách này so với một cái khác thì ngắn hơn, anh nhìn xuống cuối cùng, cũng không có bất ngờ gì xảy ra đến khi nhìn đến Trương Lập Quân. Không tránh khỏi có hơi thổn thức.

Từ Nghi cũng chú ý thấy ánh mắt của anh dừng lại khá lâu trên một cái tên: "Lại nói tiểu tử Trương Lập Quân này cũng thật cứng đầu, nếu như ban đầu cậu ta không kiên trì muốn đi như vậy, chúng ta có gắng hơn nữa, nói không chừng cũng không đến mức này. . . . ."

Về sự kiện kia, Trình Miễn cũng không muốn nhắc lại nữa. Làm cán bộ, sợ nhất là có lỗi với binh lính dưới quyền. Trình Miễn cũng không muốn bản thân lưu lại tiếc nuối như vậy, nhưng vẫn không làm được. Đến cuối cùng, chung quy là vẫn thiếu nợ Trương Lập Quân.

"Đến lúc đó mua cho cậu ấy mấy chai rượu ngon vậy." Trương Lập Quân thích uống rượu, chuyện này trong liên trình sát ai cũng biết.

Hai người cùng cười, nhưng từ đầu đến cuối trong lòng cũng không nhẹ nhõm như vậy. Trình Miễn nhanh chóng lướt qua một nửa danh sách, đối với tình thế năm nay trong lòng đại khái cũng đã đưa ra suy đoán. Cạnh tranh kịch liệt, tình hình vẫn không lạc quan lắm.

Anh ngẫm nghĩ rồi hỏi Từ Nghi: "Mình nghe nói công tác giải ngũ này là sư trưởng Phùng chủ động nhận làm? Nhưng năm nay là năm đầu tiên anh đến sư đoàn chúng ta."

Từ Nghi liếc mắt nhìn anh: "Đừng nói lão Phùng, văn công của đảng ủy sư đoàn chúng ta đều là năm nay mới đổi. Dĩ nhiên, loại chuyện này bên trên đều muốn tỏ thái độ, mấy hôm trước bắt đầu phục viên và điều chuyển công tác, trong sư đoàn nhún mạng rằng muốn công bằng, công khai, không thiên vị, giữ lại người tốt nhất. Nhưng cậu còn không hiểu rõ à, điều chuyển từ trên xuống, có năm nào thực sự làm được? Đến cuối cùng không rơi xuống đất cũng coi là tốt lắm rồi."

Liên trưởng Trình nghe vậy không khỏi thờ dãi: "Rốt cuộc số năm công tác nhiều hơn so với mình, nên tư tưởng giác ngộ cũng không giống nhau."

Năm ngoái anh ra ngoài học tập, nên phần lớn công việc giải ngũ của lão binh do Từ Nghi và Phó liên trưởng lão Ngô phụ trách, coi như là có kinh nghiệm hơn so với anh.

Từ Nghi cười khỏ: "Khen tặng ít thôi, trước tiên suy nghĩ xem công việc năm nay làm như thế nào còn quan trọng hơn đấy."

Trình Miễn cuộn cuộn danh sách ở trong tay lại, vẻ mặt không thèm đếm xỉa đến: "Còn có thể làm như thế nào đây? Binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản thôi!"

Chỉ đạo viên Từ: ". . . . ."

Cả ngày bận rộn, gần tối ăn xong cơm tối, Trình Miễn thả chậm bước chân đi trở về. Thời điểm đi ngang qua nhà để xe, ngoài ý muốn thấy Trương Lập Quân. Dưới thời tiết âm mấy độ C, cậu ta mặc một bộ quần áo huấn luyện, phía trên phanh ra, cái mũ treo ở quân hàm trên cầu vai, phía dưới ống quần bị vén lên, kéo lê một đôi giày đang rửa xe chiến đấu. Thấy Trình Miễn đến thì lên tiếng chào anh, rồi cứ tiếp tục rửa xe của cậu ấy. Cũng không phải cậu ấy không để Trình Miễn vào mắt, đối với vị liên trưởng trẻ tuổi này, thật ra thì trong lòng anh tràn đầy kính trọng. Chỉ là ăn nói vụng về, không biết nên nói những gì.

Trình Miễn đứng ở một bên nhìn một lúc, rồi sau đó xắn tay áo lên, cầm một ống nước cao su khác lên rồi rửa xe cùng cậu ấy. Trương Lập Quân thấy liên trưởng của mình làm việc này, vội giành lấy, nhưng bị Trình Miễn từ chối rồi. Động tác của anh thành thạo rửa xe chiến đấu: "Trước kia khi ở trường quân đội có việc nặng gì chưa từng làm đâu? Mặc kệ tôi, cậu rửa của cậu đi."

Trương Lập Quân gãi gãi gáy, đành phải thuận theo anh.

Anh cùng với binh lính cấp dưới sống chung lâu ngày, cũng rất ít khi cẩn thận nhìn bọn họ giống như bây giờ. Phần lớn những binh sĩ này đều nhập ngũ khi mới mười mấy tuổi, trẻ trung mà non nớt, đợi đến khi trở thành một lão binh trải qua muôn vàn thử thách. Lão binh, cách xưng hô này đối với người đã từng đi lính mà nói thân thiết biết bao nhiêu. Lão binh lão binh, những năm tháng tham gia quân ngũ, dần dần lão luyện trong những âm thanh này, đi đến cuối con đường.

"Trương Lập Quân, đã suy nghĩ kỹ trở về sẽ làm gì chưa?"

Trương Lập Quân há một tiếng, liếc mắt nhìn liên trưởng của bọn họ, không chú ý quay đầu lại: "Đầu tiên sẽ xây nhà, sau đó sẽ cưới vợ. Làm cho mẹ già của em vui vẻ một chút!"

Một người rất chất phác, nguyện vọng rất thực tế. Trình Miễn cười cười: "Rất tốt, có hi vọng là tốt rồi." Có hi vọng, đến lúc rồi đi cũng không quá khổ sở.

Trương Lập Quân cũng cười hắc hắc hai tiếng, sau đó, đẩy lòng lại xuất hiện nỗi chán nản nhàn nhạt. Thật muốn đi sao, ban đầu khi đưa ra quyết định kia, cũng biết sẽ có ngày này. Lần đó khi muốn rời đi, cảm thấy ở đây có nhiều chuyện uất ức như vậy, không bằng rời đi cho xong chuyện. Nhưng đến lúc này, anh lại bắt đầu cảm thấy không nỡ.

Năm nay năm cuối cùng ở đây của anh rồi, tính cả nghĩa vụ quân sự, anh đã ở đây đợi tám năm rồi. Đôi khi chính anh cũng cảm thấy khó hiểu, chỉ trong chớp mắt, sao anh đã tiêu phí tám năm rồi? Ai thông minh cũng biết nếu không có tương lai ở đây thì nên sớm rời đi. Trương Lập Quân càng nghĩ càng cảm thấy được bản thân mình con mẹ nó thật là ngu, càng nghĩ càng thấy mắt như bị cát bay vào vậy, làm anh muốn rơi nước mắt.

Trình Miễn nhìn mắt Trương Lập Quân dần dần đỏ lên, trong lòng cũng hơi khó chịu. Giọng nói nhỏ nhẹ, anh nói với Trương Lập Quân: "Cho dù nói như thế nào, cậu vẫn là một binh lính tốt."

Đây là câu nói mà anh không muốn nói với binh lính của mình nhất.

Trương Lập Quân cười, cười đến khi khóe mắt hơi ẩm ướt: "Liên trưởng, anh mắng tôi đi, em nghe vào mới thấy lọt tai."

Nói ra lời đó, rốt cuộc trong lòng anh cũng trở lại bình thường một chút. Trình Miễn cười nhạt, không nói thêm gì nữa, để thùng nước xuống, rồi vỗ vỗ bả vai Trương Lập Quân, xoay người rời đi.

Một lão binh chia tay sự nghiệp quân sự của mình một cách lặng lẽ, đó sẽ là phần kí ức nặng nề khó quên nhất của anh, cậu ấy không muốn, thì cũng không cần quấy rầy nữa.

Khi trở về đại đội Trình Miễn bị lính gác gọi lại, điện thoại quân tuyến ở trên bàn chưa cúp, lính trình sát nói cho anh biết có một cô gái đang chờ ở cửa lớn doanh trại.

Trái tim Trình Miễn đập thật mạnh, vội vàng hỏi: "Có nói là ai không?"

Lính gác lắc đầu: "Chỉ nói là đến tìm Chỉ đạo viên, nhưng bây giờ Chỉ đạo viên không có ở đây ——"

Vừa nghe là tới tìm Từ Nghi, đại khái Trình Miễn cũng biết là ai. Anh không nhận điện thoại, trực tiếp đi ra cửa lớn, đúng như dự đoán nhìn thấy Chử Diễm đang đứng ở đó. Vừa mới nhìn qua, suýt nữa thì anh không nhận ra.

Anh nhìn Chử Diễm, lông mày khẽ nhíu: "Mới hơn một tháng không gặp thôi, sao tóc em lại ngắn như vậy rồi hả ?"

Không sai. Chử Diễm cắt tóc rồi, đến ngang vai, đen như mực, tròn bóng như mặt gấm, đuôi tóc hơi uốn một chút.

Thấy Trình Miễn ra đón, Chử Diễm cũng không hề bất ngờ. Cô hỏi: "Chỉ đạo viên Từ của các anh đâu rồi?"

"Đến không đúng lúc rồi, hôm nay cậu ấy xin nghỉ đi ra ngoài rồi, chắc sáng mai mới có thể trở về." Trình Miễn suy nghĩ thêm một chút, lại bổ sung, "Đột nhiên nghe điện thoại, có thể là trong nhà có việc."

Chử Diễm nhẹ nhàng a một tiếng, nghiêng đầu suy nghĩ, nhưng lại nở nụ cười: "Chẳng lẽ, đây là ý trời?"

Cái gì mà ý trời với không là ý trời Trình Miễn nghe nhưng không hiểu, anh chỉ biết không thể để Chữ Điềm cứ đứng ở cửa ra vào như vậy, nếu không mắt của các chiến sĩ đi ra đi vào sẽ dính luôn trên người cô ấy.

Hôm nay Chữ Điềm rất là xinh đẹp, khoác lên người cả bộ áo lông màu xám nhạt, không hề béo, chỉ lộ ra vóc người cao gầy mảnh mai của cô ấy. Trên cổ quàng một chiếc khăn quàng cổ dài màu đỏ thẫm, che kín một nửa khuôn mặt của cô, chỉ lộ ra ngoài một nửa khuôn mặt trang điểm nhàn nhạt, mát mẻ tự nhiên lại vui tai vui mắt.

Trình Miễn nhìn xung quanh một vòng, rồi nói với cô ấy: "Đi vào trong ngồi một lát nhé? Chưa ăn cơm phải không? Để lão Chu bên ban cấp dưỡng chuẩn bị cơm cho em nhé."

"Không cần đâu." Chữ Điềm lắc lắc đầu, "Từ Nghi không có ở đây, chuyện này nói cho anh cũng được, chờ anh ấy trở về thì anh giúp em truyền đạt cho anh ấy, lần sau em sẽ không đến nữa đâu."

Ở trong ấn tượng của Trình Miễn Chữ Điềm vẫn luôn có dáng vẻ hi hi ha ha, hiếm khi thấy cô nghiêm túc như vậy, anh cũng không khỏi trở nên nghiêm túc: "Em nói đi."

Chữ Điềm gạt tóc về phía sau tai, cố ý tránh khỏi tầm mắt của Trình Miễn: "Đáng lẽ muốn gọi điện thoại cho anh ấy, nghĩ nói trực tiếp trước mặt anh ấy thì sẽ tốt hơn, không ngờ lại đến không đúng lúc." Cô cười nói, "Cũng không có gì chuyện lớn, chính là em quyết định quay về quê ở Tứ Xuyên, nghĩ tới về sau sẽ hiếm có cơ hội đến thành phố B, nên muốn đến đây nói với anh ấy một câu."

Cái này mà không tính là chuyện lớn à?

Trình Miễn nhú mày lại: "Chuyện này Tiểu Tiểu có biết không?"

"Vẫn chưa nói với cậu ấy, em vừa mới từ nhà quay lại." Chữ Điềm nghịch ngợm nháy nháy mắt, "Hai người bọn anh sắp trở thành người một nhà rồi, không phải anh biết cũng giống như cô ấy biết sao?"

Trình Miễn cũng không quan tâm cô nói đùa, làm độc tác chọc cười: "Tại sao đột nhiên lại phải đi?"

"Không có gì." Chữ Điềm cố làm ra vẻ thoải mái "Ba em và mẹ em ly hôn, nên bắt tiểu nhân phải về. Thân thể mẹ em cũng không tốt, trong nhà lại chỉ có một mình em, em phải trở về chăm sóc bà."

Trình Miễn nghe vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Một lúc sau, anh lại hỏi: "Em phải biết, em đi rồi thì Từ Nghi phải làm thế nào? Anh vẫn rất _____"

Thích em.

Chưa kịp nói bốn chữ này ra khỏi miệng, đã bị Chữ Điềm ngăn lại. Cô ấy cười khanh khách, âm thanh rất thanh thúy: "Cái gì mà em đi anh ấy phải làm thế nào? Chỉ đạo viên Từ của các anh là người như thế nào anh không rõ ràng sao? Ai cũng không thích. Hơn nữa ——" Chữ Điềm hít sâu một hơi, nhìn về phía bầu trời đang tối dần, "Hai bọn em còn chưa đi đến bước kia, trong lòng em luôn hiểu rõ."

Lại không thể không kiện cáo.

Trình Miễn khề thờ dài, nói: "Vậy chuyện này có lẽ đích thân em nói với cậu ấy đi, anh không thể thay cậu ấy làm chủ được."

Hết Chương 42

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đến buổi sáng ngày thứ ba Từ Nghi mới trở về, chắc là không nghỉ ngơi tốt, nên gương mặt gầy gò có vẻ hơi tái nhợt. Trình Miễn quan sát thấy, Từ Nghi không được xem là người lưu luyến gia đình, hai người kết bạn một năm rưỡi thì số lần về nhà của cậu ấy một bàn tay cũng có thể đếm được, nhưng mà nửa năm gần đây, mới dần dần trở nên thường xuyên hơn. Trình Miễn nghĩ rằng trong gia đình cậu ấy đã ra chuyện gì đó, nhưng Từ Nghi không nói, nên anh cũng không hỏi, bởi vì anh quá hiểu rõ tính cách của Từ Nghi, bên ngoài nhìn vào là một người ôn hòa, nhã nhặn, nhưng cũng có mấy nguyên tắc của riêng mình, rất ngoan cố.

Nhưng mà chuyện Chữ Điềm đã đến đây, anh vẫn luôn cân nhắc nên nói ra như thế nào cho tốt, cũng không chờ anh mở lời, Từ Nghi đã chủ động nói ra.

"Có phải ngày hôm qua Chữ Điềm đến không?"

"Cậu biết rồi hả?" Trình Miển làm bộ như vừa định lên tiếng, "Là tôi tìm cậu, nhưng mà cậu không ở đây, nên mình đã thay cậu tiếp đãi."

Nghe xong Từ Nghi cũng không có phản ứng gì, dừng lại đứng ở đó một chút, rồi lấy đồ rửa mặt, vắt khăn lông lên vai chuẩn bị đi đến phòng vệ sinh. Chưa bước được bước nào ra khỏi cửa, đã bị Trình Miển gọi lại.

Chỉ nghe thấy anh dùng loại giọng nói chi tiết rên rỉ không thành thép nói với anh: "Chuyện này đáng lẽ mình không nên nhiều lời, nhưng bây giờ mình cảm thấy rằng cần phải nhắc nhở cậu một chút. Chữ Đằm thật sự là một cô gái tốt, nếu như cậu thực sự thấy người ta chương mất thì nói trực tiếp với người ta đi —— ý của mình là nếu bên cạnh cậu có ai rồi thì trực tiếp từ chối cô ấy đi, dù sao thì đừng làm chậm trễ con gái nhà người ta, hiểu chưa?"

Từ Nghi nhìn nét mặt có chút nổi cáu của Trình Miển, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Làm sao cậu biết mình không coi trọng cô ấy?"

Trình Miển a một tiếng, sùng sốt.

Ngón tay Từ Nghi vuốt ve khăn lông mềm mại, chậm rãi nở nụ cười: "Đến bây giờ, mình chưa từng thấy ai tốt hơn so với cô ấy."

—— vậy tại sao cậu vẫn có dáng vẻ như người chết này hả?

Trình Miển nuốt nửa buột miệng thốt lên câu hỏi này, nhưng ngược lại anh cũng ý thức được, Từ Nghi sẽ không nói với anh chuyện này. Bởi vì có đôi khi, chuyện tình cảm thật rất khó để nói rõ ràng.

Anh vuốt vuốt tóc, có chút bất đắc dĩ đứng lên: ", hai người các cậu cứ từ từ mà giãy vò nhau, mình chẳng muốn tham gia vào."

Từ Nghi không lên tiếng, ngẩng đầu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ rục rờ có chút chói mắt.

Ra khỏi cửa túc xá, Trình Miển đi thẳng đến kí túc xá của văn thư. Khi đẩy cửa vào thì không biết Triệu Tiểu Quả đang nằm ở trên bàn nhìn cái gì nữa, thấy anh đi vào, vội vàng giấu ra sau lưng.

Trình Miển liếc mắt đánh giá cậu ta, rồi hỏi: "Có phải là thư của Tổng Hiệu Vĩ hay không? Đúng lúc tôi muốn đi đến chỗ đội ngũ y tế, tiện đường mang cho cậu ấy luôn."

Triệu Tiểu Quả ồ một tiếng, "Là phong thư của Tiểu đội trưởng Tổng, từ quê tới, còn là con gái nha."

Chân mày của Trình Miển cau lại, cảm lấy vừa nhìn, thì phát hiện đúng là ở góc phải phía dưới lá thư viết ba chữ thanh tú Triệu Tuệ Phương rất có khí chất, vừa nhìn tên đã biết phụ nữ.

Triệu Tiểu Quả lại gần, bà tám nói: "Thư đã được gửi đến nhiều lần rồi a..., nhất định là ở quê giới thiệu đối tượng cho Tiểu đội trưởng Tổng."

Trình Miển nghiêng đầu nhìn cậu ta: "Làm sao cậu biết?"

Cũng không ngại các chiến sĩ bà tám như vậy, trên thực tế cuộc sống ở liên đội khá khô khan, ngoại trừ huấn luyện thì chính là đi họp để học tập nghiêm túc công tác kiểm tra, chỉ có cách duy nhất có thể kích thích đời sống tình cảm của các chiến hữu. Bình thường nếu ai kết giao với bạn gái hoặc là người thân gửi thư đến, bảo đảm cả liên đội đều biết hết.

"Anh nghĩ xem, trong nhà Tiểu đội trưởng Tổng chỉ có anh trai và mẹ già, bình thường gửi thư cũng là tên của anh trai, nhưng thời gian gần đây đều là con gái, vậy khẳng định là có biến rồi."

Trình Miển gật gật đầu, cảm thấy cậu ấy nói rất có đạo lý. Năm nay Tổng Hiệu Vĩ đã là năm cuối của kỳ hai, tính toán một chút thì tuổi quân cũng dài bằng anh, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, ở nông thôn đã không coi là trẻ tuổi. Nếu như cậu ấy không đầu quân nhập ngũ, sợ là bây giờ đã sớm kết hôn rồi. Tham gia quân ngũ, tìm bạn gái cũng không dễ dàng, tìm được một người vừa ý thì khó càng thêm khó, cho nên tự đáy lòng của Trình Miển cảm thấy vui mừng cho Tổng Hiệu Vĩ.

Anh cất thư xong, nghĩ thầm lá thư này đến thật là đúng lúc. Hiện giờ Tổng Hiệu Vĩ đang nằm trong phòng y tế bởi vì eo bị thương, nhìn thấy thư, chắc tâm tình sẽ khá hơn chút.

"Được, tôi đến phòng y tế đây, cậu bận việc của cậu đi."

Trình Miển làm bộ phải đi, Triệu Tiểu Quả vội theo sau tiễn anh ra cửa. Nhìn thấy liên trưởng của mình đã đi xa, anh vội vàng đóng cửa lại, lấy điện thoại di động từ trong túi ra. Trong thời gian ngắn, QQ trong điện thoại di động đã bắn ra một số tin tức cho đám bạn tốt.

Triệu Tiểu Quả đang muốn nhắn tin lại cho người ta, thì cửa lại vang lên tiếng cọt kẹt, anh bị dọa sợ đến run lên một cái, vội vàng nhét điện thoại di động vào trong túi áo. May mắn người tới là binh sĩ cùng khóa với anh, hai người còn là đồng hương.

Lúc này Triệu Tiểu Quả mới thở nhẹ ra, vỗ vỗ ngực: "Cậu hù dọa quý à, đi vào cũng không biết gõ cửa nữa. Aiz mình nói này, không phải hôm nay cậu trực ban sao? Nhanh đi về canh gác đi!"

Về mặt của binh sĩ cùng khóa kia thật thà: "Liên trưởng nói để tôi đến tịch thu điện thoại di động của cậu, chờ anh ấy từ phòng y tế về thì phải giao nộp."

Gi vậy? Triệu Tiểu Quả tròn tròn mắt, liên tưởng để cho đồng hương của cậu đến tịch thu điện thoại di động, nói như vậy thì vừa rồi anh ấy mới nhìn thấy à? Anh không nhìn được lệ rơi đầy mặt: liên tưởng ánh mắt của anh thật tốt quá đi, động tác giấu điện thoại di động của tôi đây thần tốc thế kia, vẫn bị ngài nhìn thấy rồi.

Triệu Tiểu Quả thử thương lượng với đồng hương: "Cậu nói mấy lời hữu ích với liên trưởng đi."

Gương mặt của binh sĩ cùng khóa vẫn thành thật như cũ: "Liên trưởng nói không thể cầu tình, trước tiên anh ấy tịch thu điện thoại di động này, chờ sang năm cậu thi xong trường quân đội sẽ trả lại cho cậu."

Triệu Tiểu Quả sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai: "Tôi bảo đảm không chơi có được không? Tôi sẽ chăm chỉ đọc sách." Nói xong thì đẩy người đồng hương ra ngoài cửa, chiến sĩ kia vẫn trung thành với cương vị công tác như cũ, dùng chân giữ cửa lại.

Triệu Tiểu Quả khóc không ra nước mắt, làm sao lại gặp phải một người đầu óc bảo thủ như thế này đây!

Rốt cuộc hai người bên này nổi lên tranh luận, mà liên trưởng Trình Trình Miễn lại có vẻ thoải mái nhàn nhã đi vào phòng y tế.

Tổng Hiểu Vĩ đang nằm trên giường, vừa thấy anh đi vào, thì vội vã đứng dậy xuống giường. Trình Miễn vội vàng ngăn anh lại: "Nằm yên trên giường đừng đi, tôi chỉ đến thăm cậu một chút thôi."

Tổng Hiểu Vĩ vuốt vuốt mái tóc, rồi lại nằm trở về. Trình Miễn thuận tay kéo cái ghế, rồi ngồi xuống cạnh mép giường, nhìn sắc mặt của anh một chút, rồi hỏi "Cảm thấy như thế nào rồi?"

"Tốt hơn nhiều rồi." Tổng Hiểu Vĩ lớn tiếng trả lời, chắc là đụng tới chỗ nào đó, nên anh không nhìn được hít một hơi.

Trình Miễn vui vẻ ngay lập tức: "Được rồi, đừng cật lực, có bệnh thì dưỡng cho thật tốt đi."

Tổng Hiểu Vĩ cười hắc hắc, khuôn mặt đen sạm hơi ngượng ngùng.

Tham gia quân ngũ, có ai mà trên người không bị thương đâu? Nhất là bộ đội đã chiến như bọn họ, có đôi khi liều chết để vùng lên huấn luyện, sau đó ngẫm lại quả thật cố gắng quá thì rất có thể tổn thương đến bản thân. Chính anh cũng không phải là lần đầu tiên bị thương, lần trước là cánh tay, lần này là eo. Nếu là trước kia, anh có thể sẽ dễ xuống tất cả suy nghĩ để nghỉ ngơi dưỡng thương cho thật tốt, nhưng mà lúc này, lòng anh không thể an tĩnh như thế được.

Tổng Hiểu Vĩ đang nghĩ như vậy, thì một phong thư được đưa tới trước mặt anh. Anh tiếp nhận và xem xét, thấy trên lá thư chính là cái tên kia, khuôn mặt bỗng nóng lên.

Tổng Hiểu Vĩ cười hắc hắc, khuôn mặt đen sạm hơi ngượng ngùng.

Tham gia quân ngũ, có ai mà trên người không bị thương đâu? Nhất là bộ đội đã chiến như bọn họ, có đôi khi liều chết để vùng lên huấn luyện, sau đó ngẫm lại quả thật cố gắng quá thì rất có thể tổn thương đến bản thân. Chính anh cũng không phải là lần đầu tiên bị thương, lần trước là cánh tay, lần này là eo. Nếu là trước kia, anh có thể sẽ dễ xuống tất cả suy nghĩ để nghỉ ngơi dưỡng thương cho thật tốt, nhưng mà lúc này, lòng anh không thể an tĩnh như thế được.

Tổng Hiểu Vĩ đang nghĩ như vậy, thì một phong thư được đưa tới trước mặt anh. Anh tiếp nhận và xem xét, thấy trên lá thư chính là cái tên kia, khuôn mặt bỗng nóng lên.

Trình Miễn nhìn vào trong mắt, trong lòng càng tán thành với lời nói của Triệu Tiểu Quả hơn: "Ồ quê giới thiệu đối tượng cho cậu à?"

Tổng Hiểu Vĩ cầm lấy thư, rồi gật đầu, suy nghĩ một chút rồi lại nói: "Đều là người trong nhà sốt ruột, thật ra thì tôi cảm thấy trước tiên cứ làm xong công việc đã, hai năm nữa có đối tượng cũng không muộn. . . . ."

"Thôi đi." Trình Miễn giơ tay lên ngắt lời anh, " Bao nhiêu tuổi nên làm cái gì thì cậu phải rõ ràng, tính toán xem bản thân năm nay hai mươi mấy rồi, còn không vội à? Công việc và kết hôn xung đột nhau sao?"

Tổng Hiểu Vĩ nắm lấy lá thư, cười cười, mang theo chút mê mang: "Liên trưởng, anh nói rất có đạo lý. Nhưng bây giờ tôi đang ở chỗ không biết tương lai như thế nào, tôi không dám tùy tiện hứa hẹn với con gái nhà người ta, sợ đến cuối cùng lại làm chậm trễ người ta, để cô ấy cùng chịu khổ chịu tội với tôi."

Trình Miễn hiểu anh đang lo lắng điều gì, anh trầm ngâm chốc lát, rồi mới nói: "Tôi hiểu rõ suy nghĩ của cậu, tình huống năm nay tương đối căng thẳng, nhưng cái khác tôi không dám nói, giữ lại cậu là không thành vấn đề." Dừng lại một chút, anh nói tiếp, "tham gia quân ngũ bao nhiêu năm nay, cậu kiếm được bao nhiêu vinh dự cho đại đội tất cả mọi người đều quá rõ ràng. Khoảng thời gian trước bỏ phiếu dân chủ, cậu cũng xếp hàng đầu. Mặc dù bây giờ trên người cậu bị thương, hai ngày nữa sát hạch chuyên ngành có thể sẽ bị ảnh hưởng một chút, nhưng cũng không có gì quá đáng ngại, tôi tin tưởng vào thực lực của cậu."

Tổng Hiểu Vĩ bị lời nói này của anh trấn an hơi lộ vẻ xúc động: "Liên trưởng à, tôi. . . . ."

Trình Miễn đứng lên, đè ép bờ vai của anh rồi dùng sức vỗ vỗ, "Cho nên hãy tranh thủ thời gian mà thương dưỡng cho tốt, không có nhiều thời gian đâu. Trả lời thư của cô ấy đi, đừng có giống chỉ đạo viên của các cậu, có cơ hội mà không biết nắm chặt. Biết điều quan trọng nhất khi đàn ông theo đuổi phụ nữ là gì không?"

Tổng Hiệu Vi khiếm tốn học hỏi: "Là gì vậy?"

Trình Miễn nghiêm túc nói: "Da mặt phải dày."

Tiểu đội trưởng Tổng: ". . . . ."

Tiền Liên trưởng của mình đi, Tổng Hiệu Vi mới từ từ mở lá thư gửi từ quê đến. Đọc xong từng câu từng chữ, trên khuôn mặt của vị quân nhân trẻ tuổi tràn đầy nụ cười, giống như ánh mặt trời ở bên ngoài, ấm áp mà sáng rực. Có lẽ thực sự anh nên làm giống như liên trưởng nói, nắm chặt hạnh phúc vào trong tâm tay. . . . .

Kể từ khi trở về đơn vị, Trình Miễn bắt đầu vội vàng đến chân không chạm đất, cũng không thể nói chuyện nhiều Hà Tiêu được, cho dù là nói điện thoại. Mỗi lần đều là nói qua loa mấy câu, nói xong thì ngủ thiếp đi, chỉ còn lại một mình Hà Tiêu ở đầu kia nói thầm: tại sao lại có thể mệt mỏi đến như vậy?

Mặc dù vừa vội vàng vừa mệt mỏi nhưng trôi qua rất phong phú, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thiếu sót cái gì đó. Vì vậy buổi sáng hôm nay sau khi kết thúc hội nghị bầu chọn sát hạch chuyên ngành, thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi, nhìn thời gian vẫn chưa tới giờ cơm, Trình Miễn bấm số điện thoại của Hà Tiêu.

Đợi một lúc lâu, bên kia mới kết nối, bối cảnh cũng hơi ồn ào. Trình Miễn đứng ở trước cửa sổ, nhìn các chiến sĩ đang huấn luyện trong thao trường, về mặt nhân nhả: "Đang làm gì vậy, sao nghe thấy âm ỉ như vậy?"

"Không có gì đâu."

Hà Tiêu trả lời mơ hồ không rõ, trái lại Trình Miễn càng nghi ngờ hơn. Ở bên này anh nghe không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy giống như là xảy ra tranh chấp. Có lẽ Hà Tiêu không muốn để anh nghe thấy, bịt kín ống nghe, nói mấy câu với người bên kia. Trong nháy mắt Trình Miễn lại nhớ tới lần đầu tiên đến trung tâm tìm cô, khi đó cũng có chuyện xảy ra, nên vội vàng hỏi: "Có phải lại có người đến gây sự hay không?"

"Không có." Lần này Hà Tiêu trả lời rất rõ ràng, chắc là đã đi đến chỗ yên tĩnh. "Không có ai tới gây chuyện, chỉ là đồng nghiệp ngăn em lại nói hai câu."

"Ừ, là nam hả?."

Không thể không thừa nhận, thính lực của Trình Miễn thật tốt. Quả thật Hà Tiêu hơi đau đầu: "Nam thì làm sao? Em không được nói chuyện với đàn ông hả ? Hẹp hòi quá rồi đấy."

Trình Miễn khẽ cười: "Anh cũng không bá đạo như vậy, trái lại có thể nói một câu, nhưng tiến thêm một bước là có thể phạm qui rồi."

Hà Tiêu không nói gì một lúc, muốn cúp điện thoại: "Không phải anh rất bận sao, sao ban ngày lại có thời gian rảnh rỗi mà gọi điện thoại vậy? Anh đừng nói liên trưởng Trình, mấy ngày nay nhiều khi nghe tiếng ngáy khi đi ngủ của anh, bây giờ có thể dễ dàng nói chuyện với anh như thế này thật là không quen nha."

Giọng điệu của cô dịu dàng tinh tế chế nhạo anh, nghe thấy thế Trình Miễn hận không thể lập tức đi xuyên qua rồi giải quyết ngay tại chỗ. Tiếc rằng cách nhau quá xa, người nào đó chỉ có thể nghiêng nghiêng răng hàm: "Anh đề nghị tạm thời em đừng trêu chọc anh, bằng không đợi anh gặp em sẽ bổ sung toàn bộ việc lần trước chưa làm xong!"

Bên này khuôn mặt Hà Tiêu đỏ bừng lên, tuy là một mình ở trong phòng nhỏ trong nhà vệ sinh, nhưng vẫn sợ người khác nghe thấy. Oán trách người nào đó một câu, cũng không dám nhiều lời nữa, gương mặt nóng bỏng cúp điện thoại. Từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, chải chuốt qua loa, rồi cúi đầu vội vã đi tới phòng ăn ở dưới lầu.

Chữ Điềm đã sớm lấy xong hai phần cơm ngồi chờ ở một chỗ, thấy cô đi đến, lòng mày xinh đẹp nhũn lại, lão đại không vui oán trách: "Sao lại chậm như vậy hả, mình sắp đói đến mức da bụng dính vào da lưng rồi."

Nhìn thấy bạn tốt, Hà Tiêu mới nhẹ nhàng than thở: "Đừng nói nữa."

"Sao vậy?"

Hà Tiêu ngồi xuống đối diện cô ấy, uống một hớp canh nóng, mới khôi phục tâm trạng, nói với Chữ Điềm: " Lúc vừa mới xuống lầu thì gặp trưởng ban Lưu, anh nói gì cũng phải mời mình ăn cơm, mất bao nhiêu thời gian mới né tránh được anh ta."

Chữ Điềm suýt nữa bị cơm trong miệng làm nghẹn: "Không phải chứ? Cậu không có nói cho anh ta biết cậu có bạn trai rồi à? Không không không, phải nói là vị hôn phu."

Hà Tiêu làm gì có tâm tình đùa giỡn với cô ấy: "Dễ dàng như vậy thì tốt rồi." Cô hơi nhụt chí, "Mình nói rồi, nhưng anh ta không tin."

Ánh mắt Chữ Điềm chuyển động, cũng hiểu rõ ràng rồi. Dù sao Trình Miễn chưa từng tới đơn vị của bọn họ, mặc dù cô nói như vậy, nhưng người khác sẽ cho rằng chỉ là tìm cớ. Nhưng nghề nghiệp của Trình Miễn, muốn anh ấy ngày ngày tới đón Hà Tiêu tan làm quả thực là đảm ròng hang hổ(*).

(*) ý nói bắt TM hàng ngày tới đón Ht là việc cô cùng khó khăn.

"Đây chính là điểm tốt khi tìm bạn trai là quân nhân." Chữ Diễm nhìn món ăn trong khay, đột nhiên không có khẩu vị. "May mà mình thoát thân nhanh chóng, nếu không chắc chắn cũng giống cậu rồi."

Tối hôm qua Hà Tiêu mới nghe nói chuyện của Chữ Diễm và Từ Nghi, sáng hôm nay bận quá nên quên hỏi, bây giờ nghe cô ấy nhắc tới, cô không tránh được phải hỏi "Mình nghe Trình Miển nói cậu phải về quê Từ Xuyên, hai chúng ta thân nhau như vậy, tại sao chuyện như vậy mình lại không biết?"

"Mới có dự định thôi." Giọng điệu của Chữ Diễm thờ phào, "Cậu cũng biết tình huống của nhà mình, ba mình lão già đó không biết xấu hổ cứ độc ác muốn ly hôn với mẹ mình như vậy, thân thể bà lại không tốt, nếu mình không chăm sóc, thì còn có thể trông cậy vào ai đây."

"Vậy cũng không nhất định phải trở về." Hà Tiêu nghĩ ý tưởng hộ cô ấy, "Có thể đón đi lên đây, dù sao thì phòng cũ nhà mình cũng đủ để ở, hơn nữa điều kiện chữa bệnh ở thành phố B cũng đứng đầu cả nước, nếu thực sự thân thể đi có vấn đề gì, kiểm tra năm viện cũng dễ dàng hơn." Quan trọng hơn là, sẽ không cách xa Từ Nghi như vậy.

Chữ Diễm biết cô ấy có ý gì, cô chuyển tầm mắt từ ngoài cửa sổ vào, nhìn Hà Tiêu, nhận nhặt nở nụ cười, mặt mày xinh đẹp rực rỡ: "Thực ra thì những điều này đều không phải là vấn đề, là tự bản thân mình muốn rời đi." Cô tạm dừng lại, rồi chậm rãi nói, "Mình muốn thử nhìn xem, nhìn xem rốt cuộc mình có thể trải qua những ngày không có Từ Nghi hay không."

Hà Tiêu nghe, quả thật ruột ruột thay hai người: "Nói những gì vậy, thời gian dài như vậy, tâm tư của Từ Nghi như thế nào cậu còn không rõ sao?"

Cô nhớ rất rõ ràng, lần hội diễn 1/8 đó, về mặt và giọng nói khi Từ Nghi nhắc tới Chữ Diễm, nếu không phải thật sự thích, tại sao có thể dịu dàng như vậy.

Chữ Diễm giương mắt nhìn cô: "Cậu muốn nói gì?"

Hà Tiêu hít sâu một hơi, nói: "Trình Miển, anh ấy đã nói chuyện với Từ Nghi, cụ thể anh ấy nói cái gì thì tự cậu đi hỏi đi, tóm lại đối với người kia mà nói thì rất buồn nôn nha. Có thể khẳng định, anh ấy thích cậu, so với tưởng tượng của cậu còn nhiều hơn rất nhiều. Diễm Diễm, hai người các cậu không thể nói chuyện cho cẩn thận sao?"

Sắc mặt của Chữ Diễm thoáng trở nên rất yếu ớt. Tại sao có thể như vậy? Từ Nghi anh ấy, chẳng lẽ không phải trong lòng đã có ai đó rồi sao?

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Gần tới ngày xuất ngũ, công tác phục viên và chuyển nghề ở sư đoàn T cũng khẩn trương tiến hành. Bên ngoài thì đã đầu vào đấy, nhưng thực tế xử lý ở phía trên còn gặp rất nhiều vấn đề khó khăn. Nhất là liên quan đến việc đối nhân xử thế, Trình Miển một lần nữa cảm nhận sâu sắc hàm ý của câu nói "Quân đội là một xã hội thu nhỏ".

Phó Liên Trường lão Ngô từng cười nhạo anh, sống trong quân đội ít nhất cũng hai mươi mấy năm rồi, đáng lẽ phải quen với việc này rồi.

Trình Miển cũng chỉ có thể cười tự giễu, thật sự đã quen rồi, nhưng xảy ra trên đầu mình lại là một chuyện khác. Bây giờ anh nhìn những binh lính muốn giữ lại kia, ai anh cũng cảm thấy là hạt giống tốt, không nỡ để họ đi. Nhưng không biện pháp, chỉ tiêu lưu đội chỉ có từng ấy, anh còn phải cố gắng hết sức để xử lý sự việc công bằng, không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Thật là không dễ dàng.

Sát hạch tuyển chọn sĩ quan vốn nên tiến hành hai ngày trước, bởi vì vấn đề thời tiết, nên trong sư đoàn quyết định lùi lại. Ngày sát hạch, bởi vì Trình Miển không thể đến xem trực tiếp, nên buổi sáng khi dọn cơm, tất cả đại đội xếp thành hàng ca hát ở trước phòng ăn, anh chỉ đứng ở một bên, lắng lắng mà nhìn, mà lắng nghe.

Nếu có thể, anh càng muốn đám binh sĩ này của anh có thể nắm tay nhau ra chiến trường, anh dừng giết địch. Mà không phải ở sân huấn luyện to như vậy, sử dụng tất cả vốn liếng, để cạnh tranh với người trong nhà. Vậy mà tình huống thực tế lại đúng như vậy, bộ đội không cần, cũng không giữ lại nhiều người như vậy. Cho nên ngày hôm nay, mặc kệ có sẵn lòng hay không, cũng phải có một số người rút khỏi thời hạn nghĩa vụ quân sự. Quân đội, đặc biệt là khi có chiến tranh, chuẩn bị quân đội để đánh thắng trận, luôn luôn cần người tốt nhất.

Tốt nhất.

Trình Miển giống như được uống viên thuốc an thần, sau khi ăn bữa sáng, vội vã dặn dò mấy câu với Chỉ đạo viên Từ Nghi và Phó Liên Trường lão Ngô, rồi lên xe đi lên sư bộ.

Hôm nay, thời tiết ở thành phố B không phải quá tốt, từ sáng sớm vẫn cứ âm u, không lâu sau bầu trời lác đác xuất hiện bông tuyết. Trình Miển ngồi trong phòng họp, nhìn ra bên ngoài thấy bông tuyết đang bay xuống, tưởng tượng thấy lạnh cắt da cắt thịt, lại bị ám áp trong phòng hun đến mức mệt mỏi

dâng trào.

Ở bộ đội, nhất là bộ đội đã chiến ở sư đoàn T, rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, cho tới bây giờ đều là hai mắt luôn mở to, bận đến tối tăm mặt mũi. Đến cuối năm, lại càng thêm vội vàng, khi bản thân không có phương pháp, thì hận rằng mình không thể chém thành hai khúc mà sử dụng.

Mấy ngày nay, Trình Miển đi ngủ cũng không có cảm giác ngon giấc. Bình thường bận rộn thì chẳng sao, bây giờ ngồi xuống, có cảm giác không chịu nổi, hai mí mắt không ngừng đánh nhau. Để giữ vững tỉnh táo, anh thẳng người, dùng sức nheo nheo mí mắt.

Thật vất vả chịu đựng đến khi kết thúc hội nghị, Trình Miển lên tinh thần đứng lên, đặt bút kí lên phiếu thăm dò, rồi ra khỏi phòng họp.

Vừa đi ra ngoài, bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mặt có cảm giác lạnh lẽo, cộng thêm gió lạnh khẽ thổi, Trình Miển hoàn toàn tỉnh táo. Anh nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi, có lẽ sát hạch buổi sáng đã kết thúc rồi.

Trong đầu đang nhớ đến ai đó, thì điện thoại di động vang lên. Gọi điện tới là Từ Nghi, cũng không để Trình Miển chậm rãi hỏi kết quả khảo sát như thế nào, đầu bên kia sốt ruột nói: "Trình Miển, Tổng Hiệu Vĩ bị thương trong khi sát hạch, bây giờ đang đưa đến tổng viện quân khu, cậu họp xong thì đi thẳng đến đó nhé."

Trình Miển chỉ cảm thấy đầu óc như nằm mơ: "Bị thương?"

"Không nói rõ ngay được, " âm thanh của Từ Nghi nghe vào hết sức mệt mỏi, "Đi bệnh viện trước đã, đến rồi nói."

Cúp điện thoại, Trình Miển tiện tay ngăn một chiếc xe lại, rồi chui vào. Lên xe mới phát hiện người ngồi bên trong là Phó sư trưởng sư đoàn T của bọn anh, lúc này đi xuống cũng không kịp nữa rồi, Trình Miển nhắm mắt nói rõ tình huống. Phó sư trưởng Thường không hỏi nhiều, trực tiếp bảo tài xế lái xe đến tổng viện quân khu.

Đến nơi, Phó sư trưởng Thường dặn dò anh: "Thời gian của tôi eo hẹp, nên không vào được, thay tôi chuyển lời, bảo Tổng Hiệu Vĩ nghỉ ngơi chữa vết thương cho thật tốt đi."

"Vâng ạ!"

Trình Miển đứng thẳng, giơ tay lên chào. Chờ xe của lão Thường đi xa, mới thu tay lại, nhấc chân đi vào đại sảnh bệnh viện.

Bên ngoài phòng cấp cứu có không ít người của liên trinh sát, Trình Miển bước nhanh tới, tìm Từ Nghi rồi hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Từ Nghi nâng mí mắt lên nhìn anh, thở dài một hơi, nói: "Chính là bệnh cũ ở ngang hông, buổi sáng kiểm tra môn học cơ sở dùng sức quá mạnh, nên lại tái phát. Còn có bờ vai của cậu ấy, lần trước bị thương cũng không chăm sóc tốt, hôm nay chạy 400m chương ngại vật thì ngã từ trên tường cao xuống _____"

Còn lại Từ Nghi cũng không nói nữa, nhưng anh nghĩ Trình Miển cũng đã hiểu.

Tổng Hiệu Vĩ vẫn còn ở bên trong kiểm tra chưa ra ngoài.

Trình Miển đứng yên tại chỗ mấy phút, bỏ mũ xuống, ngồi xuống bên cạnh Từ Nghi. Trong hành lang người đến người đi, ồn ào làm Trình Miển hơi nhức đầu, anh khẽ nhíu mày nhắm mắt lại, hơi ngửa ra sau, tựa đầu lên trên tường.

Từ Nghi lặng lẽ ngồi cạnh anh trong chốc lát, mới nhỏ giọng mở miệng: "Theo tình hình này, sợ là Tổng Hiệu Vĩ không ở lại được rồi."

"Đừng có kết luận nhanh như vậy." Trình Miển mở mắt ra, nhìn về phía mấy binh lính cùng theo đến ở bên cạnh. Bọn họ đều là người đưa Tổng Hiệu Vĩ ra ngoài, giờ phút này đang vô cùng lo lắng chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu. Anh không khỏi hạ thấp giọng, "Cho dù cậu ấy không qua sát hạch chuyên ngành, nhưng vẫn là một binh sĩ xuất sắc, điểm này trong sư đoàn có ai không hiểu rõ ràng?"

Từ Nghi muốn khuyên anh đừng suy nghĩ vấn đề đơn giản như vậy, nhưng mà anh làm việc chung với Trình Miển hai năm, hiểu rất rõ tính cách của người này, thời điểm nào đó mà cố chấp thì sẽ vô cùng gây thơ. Nói khó nghe một chút, thì chính là lừa mình dối người. Một người như vậy, vào thời điểm này, làm sao có thể nghe lọt lời của anh?

Đến một lúc lâu, anh mới nói: "Cho dù được giữ lại, chỉ sợ cũng không thể ở lại tiểu đội mà chiến đấu. Không riêng gì bởi vì cậu ấy chịu những vết thương này, trên đường đến đây, mình nghe Trương Lập Quân nói, năm nay thân thể Tổng Hiệu Vĩ cũng không tốt, bởi vì tham gia tỷ võ trong quân khu nên kiệt sức, bị ốm cũng không quan tâm, suýt nữa một môi đến mức bị hen suyễn!"

Trình Miển sợ run lên: "Sao mình không nghe thấy cậu ta nói đến?"

"Còn có thể bởi vì sao?" Từ Nghi cười khỏ, "Thứ nhất, khi chúng ta làm cán bộ, công việc làm được cũng không thích hợp, thứ hai, lòng háo thắng của tiểu tử này quá mạnh mẽ, sợ trong sư đoàn biết thì sẽ hủy bỏ tư cách dự thi của cậu ấy. Xuất thân từ nông thôn, không hề có bối cảnh, cậu ấy có thể lấy cái gì đi cạnh tranh với người khác? Cũng chỉ dựa vào vinh dự và công trạng thôi."

Vinh dự, công trạng. Đây chính là mạng sống của một người lính chân chính.

Trình Miển yên lặng nhìn về phía trước, nhẹ giọng nói: "Năm nay là năm cuối kì hai của cậu ấy, tính toán như vậy cậu ấy cũng là binh lính cùng khóa với

cậu và mình. Chúng ta thường nói, tình đồng đội là tình cảm sâu sắc nhất, quan hệ kiên cường nhất chính là binh lính cùng khóa. Nếu có thể, mình muốn giữ cậu ấy lại."

Từ Nghi cũng nhẹ nhàng thở dài thương xót: "Sẽ cố gắng hết sức."

Sau khi kiểm tra báo cáo xong đi ra, Tổng Hiệu Vi bị bác sĩ ra lệnh bắt buộc phải nằm trên giường nghỉ ngơi, hủy bỏ tất cả hoạt động kịch liệt. Tổng Hiệu Vi gật gật đầu, nhưng ai cũng có thể nhìn thấy trong lòng cậu ấy không dễ chịu. Trình Miến không hề nói gì, cũng không nói nên lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bên vai lạnh lẽo của anh một cái, để cho cậu ấy không suy nghĩ quá nhiều, dường như thương cho thật tốt.

Ra khỏi cửa chính bệnh viện, gió lạnh lại thổi tới, Trình Miến cảm thấy bên trong đầu rất đau. Anh dùng tay đè ép mái tóc, rồi đội mũ lên trên đầu.

Từ Nghi chậm chậm đi lên cùng, hỏi anh: "Có về không?"

Trình Miến nhìn anh, lắc lắc đầu: "Đơn vị của Hà Tiêu cách đây không xa, ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, mình đi sang gặp cô ấy một chút."

Nhắc tới Hà Tiêu, Từ Nghi tiện đó cũng nhớ tới một người khác. Bàn tay đang để trên nắm cửa chợt dừng lại, rồi mới mở cửa xe ra. Anh cười cười nhìn Trình Miến: "Được, chỉ có điều tối nay còn có buổi họp, đừng để chậm trễ thời gian."

Đầu của người kia cũng không quay lại, chỉ khoát khoát tay, chỉ chốc lát sau, đã đi xa rồi.

Đi bộ hơn mười phút đồng hồ, Trình Miến đã đi đến lầu dưới của trung tâm quản lý. Vừa đứng gặp phải giờ cơm, Trình Miến vừa định gọi điện thoại cho Hà Tiêu, đã nhìn thấy cô mặc bộ quần áo lao động, hơi ngập ngừng đi về phía anh.

Nhìn cô, Trình Miến không tự chủ được nên bật cười.

Hà Tiêu đi nhanh đến bên cạnh anh, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh một lượt, rồi hỏi: "Sao đến bất ngờ vậy, cũng không gọi điện thoại cho em?"

"Ra ngoài đi họp, đúng lúc có chút thời gian." Anh vuốt ve tóc bên tai của cô, "Thì phải tập kích bất thành linh như thế này, gọi điện thoại thì làm gì còn tý bất ngờ nào."

Hà Tiêu nhìn người ở trước mặt này, trong chốc lát hơi im lặng. Thảo nào buổi sáng hôm nay mí mắt cứ nháy suốt, thì ra có người đợi ở đây. Nghĩ như vậy, Hà Tiêu cảm thấy trong lòng ấm áp hơn rất nhiều.

Đến buổi trưa, tuyết rơi xuống càng lớn hơn. Hà Tiêu nhìn trên bả vai của anh rơi xuống không ít bông tuyết, nên đưa tay ra phui phui cho anh. Lo lắng nhìn vào đôi mắt kia, sáng rực rỡ giống như là đang cười vậy.

"Cười cái gì?" Cô phình miệng, nhỏ giọng hỏi.

Trình Miến tiện thể cầm tay của cô: "Không có gì, chỉ nhớ lại lần đầu tiên khi gặp em ở thành phố B."

Khi đó cô cũng mặc một bộ quần áo như thế này, nhìn thấy anh thì bỏ chạy. Trong nháy mắt cũng sắp qua một năm rồi, trước đó, anh không hề dám tưởng tượng là có thể mặt đối mặt nói chuyện với cô như thế này.

Đúng như dự đoán, nghe xong lời này của anh Hà Tiêu cũng có chút không được tự nhiên quay mặt đi. Trình Miến vui vẻ hơn, tâm tình tích tỵ của buổi sáng thoáng cái đã được xoa dịu.

"Chúng ta đều đã đến đây rồi, vậy cho em vinh dự, cùng anh ăn bữa cơm nhé?"

Hà Tiêu cực kì không chịu nổi việc anh trêu chọc mình như vậy, rất không đứng đắn. Trừng mắt nhìn anh, rồi cô nói: "Tuyết rơi lớn, đừng chạy ra bên ngoài nữa, ăn ở nhà ăn của bọn em nhé."

Trình Miến: ". . . . ."

Hà Tiêu sóng vai cùng Trình Miến đi vào nhà ăn đơn vị, vừa mới vào cửa, trong nháy mắt đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người. Hà Tiêu cố gắng giả vờ như không nhìn thấy, sau khi gọi cơm xong thì tìm chỗ gần cửa sổ không làm người khác chú ý ngồi xuống.

Trình Miến nhìn trên bàn ăn tràn đầy thức ăn thịnh soạn, không nhịn cười được: "Thức ăn không tệ nha."

Hà Tiêu cũng không vội động đũa, ngồi đối diện với anh, chống cằm nhìn anh ăn như hổ đói, không đến mấy phút, mọi thứ trong mâm nhanh chóng bị anh cán quét mất một nửa. Tuy cách ăn uống này có hơi mất lịch sự, nhưng lại thể hiện rõ sự góc cạnh, sạch sẽ của khuôn mặt liên trường Trình, cũng không có cảm giác khó nhìn. Là phong cách tiêu chuẩn của quân nhân.

"Ăn ngon không?" Hà Tiêu hỏi anh.

Buổi trưa hôm nay, nhà ăn cung cấp cơm và món ăn, hai nhát một mẹt, rất phù hợp với khẩu vị của các cô gái, nhưng có lẽ như vậy lại khiến Trình Miến có cảm giác nhạt nhẽo.

Người nào đó tranh thủ ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: "Vợ của anh gọi, khó ăn hơn nữa thì cũng sẽ ăn hết."

Nghe thấy như thế, Hà Tiêu muốn đá anh một phát, không thể bớt một hai câu đùa chọc cô à?

Gần tới cuối năm, công việc ở trung tâm quản lý cũng rất ít. Hà Tiêu không xin nghỉ được, nên thanh thủ một tiếng nghỉ trưa, đi tản bộ cùng Trình Miển, hai người đi từ trong trung tâm ra quảng trường bên ngoài. Cô mặc chiếc áo lông màu đỏ thẫm, đi một đôi boots dày, chậm rãi đi bên cạnh Trình Miển.

"Hôm nay em nhận được điện thoại của Lỗi Lạc."

Trình Miển a một tiếng, "Cô ấy nói gì vậy?"

"Nói là lãnh đạo bên trên đã thông qua đề nghị của Hồng Kỳ, anh ấy sắp được điều chuyển về đây." Đây thực sự là một tin tức vô cùng tốt, Hà Tiêu cũng cảm thấy vui mừng thay Lỗi Lạc. Bởi vì trải qua thời gian dài kiên trì đã nhận được hồi báo, đối với người nào đó mà nói đây là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Trình Miển nhún nhún mày: "Lần này ba mẹ của Lỗi Lạc cũng không có cách phản đối nữa."

Hà Tiêu nở nụ cười: "Em cũng nghĩ như vậy, nhưng Lỗi Lạc nói sau khi cha mẹ cô ấy nghe tin tức thì vẻ mặt vẫn rất phức tạp. Cho dù nói như thế nào, thì tám tháng ba, tháng tư năm sau là thuyền chuyển rồi, đại đội pháo binh bên kia có một đồng chuyện cần bàn giao, vừa đến cuối năm, vừa phải nhận tân binh, Hồng Kỳ đã đồng ý với lãnh đạo là sẽ giữ vững cương vị đến cuối cùng."

"Vậy thì thật là tốt." Trình Miển nói, "Tránh việc cậu ta trở về sớm, cuối cùng lại kết hôn trước chúng ta."

Hà Tiêu nhìn vẻ mặt trịnh trọng của anh, không nhận được mảy may một tiếng.

Một lát sau, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nên Trình Miển hỏi: "Tại sao hôm nay không thấy Chử Diễm nhi, cô ấy đi đâu vậy?"

"Về Tứ Xuyên rồi, nửa đêm hôm qua gọi điện thoại cho em nói bệnh cũ của mẹ cậu ấy lại phát, nên cậu ấy phải trở về chăm sóc." Nói đến đây, Hà Tiêu dừng lại, hỏi, "Chuyện đó, thư ký Từ của bọn anh có biết không?"

Trình Miển nghĩ ngợi một chút, lắc đầu: "Nhìn dáng vẻ giống như là không biết chuyện." Nếu không thì đã mất hồn mất vía từ lâu rồi.

Hà Tiêu khẽ thở dài. Dù sao cũng là chuyện tình cảm cá nhân của hai người họ, nếu như Chử Diễm không nói, thì chúng ta xem vào cũng không quá thích hợp.

Hai người lặng lẽ đi tới đầu phố, rồi lại quay trở về, khi sắp đi đến cửa trung tâm quản lý, Hà Tiêu đột nhiên nói: "Trình Miển, có phải anh có tâm sự gì hay không?"

Trình Miển không khỏi quay đầu lại nhìn cô: "Sao vậy?"

Hà Tiêu bỏ tay ra khỏi túi áo lông, cài chặt cúc áo thường phục bị tuột ra của anh, nhẹ giọng nói: "Bởi vì khi anh tâm tình không tốt, thì sẽ vô cùng kiêu ngạo."

Trình Miển sững sờ, sau đó nở nụ cười. Anh cúi đầu, nhìn cô cài nút tay áo cho mình: "Tại sao anh lại không biết anh còn có tật xấu này nhỉ?"

Hà Tiêu Tiểu trừng mắt nhìn anh.

Khi đi đến lầu dưới của trung tâm quản lý, Hà Tiêu bảo Trình Miển chờ một lát, cô lên lầu lấy thứ gì đó cho anh. Một giờ nghỉ trưa sắp kết thúc, cô không có thời gian nên đi đứng hơi vội vàng, đến giữa cầu thang không cẩn thận đụng vào một người.

Cô vội vàng nói xin lỗi, mùi rượu tỏa ra, làm cô ngạt thở không mở miệng được. Ngẩng đầu nhìn lên, là Trưởng phòng Lưu, nhìn như vậy chắc là buổi trưa uống nhiều rượu, mắt sắp híp thành một đường kẻ rồi. Hà Tiêu chẳng muốn nhiều lời với anh ta, tránh sang một bên.

Trái lại trưởng phòng Lưu, Sau khi nhìn rõ là cô, nên không đi nữa: "Tiểu Hà à, muốn đi đâu vậy?"

Hà Tiêu bịt miệng mũi lại: "Giờ làm việc buổi chiều sắp đến, tôi chạy về phòng làm việc." Nói xong thì muốn rời đi.

Trưởng phòng Lưu kéo cô lại: "Đừng có vội, không phải còn chút thời gian sao? Em nói nói chuyện với anh một lúc đi."

Mặc dù người này có tình ý với cô, nhưng bình thường cũng không dám lộ liễu làm bừa. Hà Tiêu biết anh ta muốn mượn rượu làm bừa, nên không chấp nhận với anh ta, cô gắng hết sức để tránh ra, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi tay anh ta được. Lúc này Hà Tiêu mới hơi sốt ruột: "Anh buông tôi ra."

Trưởng phòng Lưu cười ha ha: "Tiểu Hà, làm sao em cứ trốn tránh anh vậy. Ở trung tâm chúng ta, có ai không biết anh thích em...sao em còn giả ngu vậy." Anh ta nói xong thì sắp đến, mùi rượu nồng nặc, "Đừng nói nữa, em mặc màu đỏ này thật là xinh đẹp."

Hà Tiêu lấy tay cố gắng đẩy anh ta ra, nhưng đẩy như thế nào cũng không đẩy ra được, ngay lập tức cực kỳ tức giận, giờ tay tát một phát. Trưởng phòng Lưu bị đau, sức lực trên tay nhẹ đi một nửa, Hà Tiêu nhân cơ hội chạy trốn, rồi lại bị người này túm vạt áo lông lôi lại.

"Con mẹ nó cô dám đánh tôi à!" Mắt của trưởng phòng Lưu đỏ ngầu, gào thét, "Con mẹ nó, đừng tưởng cho tí mặt mũi mà lên mặt!"

Nói xong giữ chặt hai tay của cô, muốn xé quần áo của cô ra.

Hà Tiêu chưa bao giờ gặp chuyện này, nhất thời có chút bối rối, thấy bàn tay của anh ta cho vào trong đồng phục làm việc của mình, vừa sử dụng tất cả vốn liếng để thoát khỏi anh ta, vừa gào thét thất thanh. Cầu thang này cách đại sảnh làm việc của bọn họ cũng không xa, giờ phút này Hà Tiêu cũng không kịp kiêng dè nữa, một mình cô không thoát ra được, cũng chỉ có thể gọi người đến.

Mà trưởng phòng Lưu cũng không ngu ngốc, nghe thấy cô kêu gào nên vội vàng dùng tay chặn miệng của cô lại, đè cả người cô lên trên tường, làm cho cô không thể động đậy nữa, đưa một bàn tay ra định lôi kéo quần của cô. Khi gần được như ý, thì đột nhiên cảm thấy có sức lực mạnh mẽ kéo vạt áo sau của anh ta lại, trưởng phòng Lưu quay đầu lại, còn chưa nhìn thấy là ai, đã bị người ta bắt chéo hai tay ra sau lưng. Anh ta muốn đánh trả, lại bị người đó ném qua vai, ầm một tiếng ngã quỵ trên mặt đất, theo bản năng anh ta muốn đứng lên, nhưng hai chân lại bị giẫm mạnh xuống, từ đầu đến cuối không thể động đậy được.

Cả khuôn mặt đều bị ép lên tường, anh ta chỉ có thể dùng ánh mắt thoáng nhìn thấy một bóng người mặc quân trang màu xanh lục đứng phía sau anh ta, câu con mẹ nó còn chưa thốt ra được, đã bị người nắm tóc đập vào tường một cách tàn nhẫn.

Hà Tiêu nhìn cảnh tượng trước mắt sợ đến mức không nói ra lời, cô dựa chặt vào tường, thờ dốt thật lâu, mới từ từ tỉnh táo lại. Cả người cô bần rần vô lực, đột nhiên nhìn thấy Trình Miến xuất hiện ở trước mắt, cũng không kịp hỏi, vội vàng nhào tới, kéo cánh tay của anh lại.

"Trình Miến, dừng tay! Đừng đánh nữa!"

Trình Miến giống như không nghe thấy, xoay người kia lại, sau đó chính là một cái tát, đánh cho anh ta máu mũi chảy ra ngoài ào ạt.

Trời sinh Hà Tiêu hơi nhìn thấy máu đã choáng, nên ngay lập tức cảm thấy buồn nôn, nhưng bây giờ không phải lúc chùn bước, cô dùng sức ngăn Trình Miến lại: "Mau dừng tay đi! Anh còn mặc quân trang đó!"

Quân nhân động thủ đánh người, hơn nữa lại đánh dân chúng. Vấn đề này rất nghiêm trọng.

Trình Miến nghe vậy thì buông lỏng trưởng phòng Lưu ra, thấy anh ta xụi lơ trên mặt đất, giống như chưa hết giận, lại nhấc chân hung ác đá thêm hai cái.

Gương mặt trưởng phòng Lưu bị đánh đến tê thảm không nổi nhìn, nhưng trong miệng vẫn không chịu thua như cũ: "Con mẹ nó đừng để lão tử biết mày là ai! Cẩn thận tao cách chức mày!"

Trình Miến lạnh lùng nói: "Đường Hồ Kiều, căn cứ đại viện pháo hai, nhà số hai, bất cứ lúc nào tao cũng cung kính chờ đợi."

Nói xong không để ý đến hấn ta nữa, nhặt áo lông roi xuống ở bên cạnh lên, quấn chặt cho Hà Tiêu rồi ôm ngang cô lên, bước nhanh ra ngoài.

Hết Chương 44 _____

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Ở cửa chính trung tâm quản lý, Trình Miến ngăn một chiếc xe, rồi đi thẳng về chung cư của Hà Tiêu.

Dọc đường đi, Hà Tiêu cũng không nói chuyện, cho đến khi vào trong nhà, lúc Trình Miến đặt cô lên trên giường, cô mới níu cánh tay của anh lại, nước mắt rơi xuống lã chã. Không hề khóc lóc ầm ĩ, chỉ ần ần khẽ khóc như vậy, khiến Trình Miến nhìn thấy trong lòng không còn mùi vị.

Anh hơi lộ vẻ vụng về dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, nhỏ giọng dỗ dành cô: "Đừng khóc nữa, cũng không có chuyện gì rồi?"

Hà Tiêu không lên tiếng, vẫn cúi đầu rơi nước mắt như cũ.

Trình Miến vỗ nhẹ lưng của cô, an ủi mấy cái, rồi đi vào phòng vệ sinh lấy cái khăn lông, sau khi qua một lần nước nóng, nửa ngồi nửa quỳ ở trước mặt Hà Tiêu để lau mặt cho cô, động tác cực kì dịu dàng. Sau khi làm xong tất cả, anh dùng tay bao bọc khuôn mặt của cô, làm cho cô hơi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt ửng hồng của cô, anh nói: "Anh không biết dỗ dành người khác, cho nên em đừng khóc nữa, có được không?"

Cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, Hà Tiêu mới cảm giác bản thân như đã sống lại. Cô nắm lấy tay của anh, khẽ sát lên mặt, một lúc sau mới khàn khàn lầm bầm nói: "Không bao giờ quay lại chỗ đó làm nữa."

Trình Miến khẽ cười, anh néo néo mặt của cô, theo lời của cô..., nghiêm trang nói: "Vậy thì không đi nữa, ở nhà làm hậu cần cho anh, cũng không phải là anh không nuôi nổi."

Vừa nghe anh nói như vậy, Hà Tiêu không kìm được nở nụ cười. Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, vẫn cảm thấy sợ hãi, cả người không còn chút hơi sức nào. Trình Miển đỡ Hà Tiêu nằm trên giường, ném toàn bộ áo lông và đồng phục làm việc vừa rồi bị trường phòng Luru chạm vào ra ngoài, dùng chăn quấn cô lại một cách chặt chẽ.

"Ngủ một lúc đi."

Hà Tiêu chớp chớp mắt nhìn anh: "Anh không phải đi sao?"

"Không đi nữa." Anh nói.

Lúc này Hà Tiêu mới yên tâm. Cô không phải người thích dính lấy người khác, nhưng nếu như vào giờ phút này anh ở bên cạnh cô, cô sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù vô cùng mệt mỏi, nhưng cứ nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được. Hà Tiêu mở mắt ra, đã nhìn thấy Trình Miển đang ngồi ở một bên, cúi đầu nhìn cô. Cô suy nghĩ rồi nói: "Vừa rồi không phải em nói đùa với anh, mặc kệ chuyện ngày hôm nay ra sao, em cũng không muốn đến đó làm nữa. Đúng là công việc rất ổn định, nhưng cảm thấy không có ý nghĩa, làm việc này một tháng thì còn có thể, nhưng nếu muốn theo đuổi cả đời, thật không dám tưởng tượng sẽ như thế nào nữa. . . . ."

"Vậy em nghĩ là anh đùa giỡn với em à?" Trình Miển nằm nghiêng xuống, ngón tay khẽ vuốt ve lọn tóc mềm mại của cô bên thái dương.

Hà Tiêu quay đầu lại nhìn anh, dáng người 1m68 bị chăn bông cuốn chặt, chỉ lộ khuôn mặt ra ngoài, so với bình thường nhìn xinh xắn hơn rất nhiều. Trình Miển không nhịn được, nâng cằm của cô lên, khẽ hôn lên bờ môi của cô. Giống như chuồn chuồn lướt nước vậy, hôm nay cô bị hoảng sợ, nên anh cũng không dám làm loạn.

Ngoài dự đoán, Hà Tiêu lại không trốn tránh, ngược lại còn dựa sát vào trong ngực của anh. Vui như lên trời, Trình Miển vội vàng ôm chặt lấy cô.

Cứ yên lặng như vậy gần mười phút, khi Trình Miển nghĩ rằng cô sắp ngủ, đột nhiên Hà Tiêu áp úng hỏi anh: "Tại sao anh biết em gặp nguy hiểm, sau đó chạy đến kịp thời?"

Liên tưởng Trình nói trong lòng như vậy được gọi là kịp thời à? Nếu mà nói thật kịp thời, thì tên khốn kia cũng đừng nghĩ đến một cọng tóc của cô.

"Không biết." Anh nói, "Có thể là làm lính quá lâu, nên luyện được tính cảnh giác?" Suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, "Cũng có thể anh với em tâm linh tương thông?"

Anh nói xong, quay đầu lại nhìn cô. Hà Tiêu nhìn về mặt dương dương tự đắc của anh, không nhịn được, xoay người liếc mắt xem thường anh: "Nếu anh đã có tính cảnh giác, làm sao vẫn nói địa chỉ nhà cho anh ta biết? Ngộ nhớ nếu anh ta chưa từ bỏ ý định, tìm tới cửa thì làm sao bây giờ?"

Trình Miển nghịch nghịch tóc của cô, nghe vậy cũng không quá để ý mà chỉ nở nụ cười: "Muốn tìm tới cửa, hẳn ta phải có bản lĩnh này đã."

Mấy năm anh tham gia quân ngũ, ở bên ngoài rất ít khi đề cập đến gia đình của mình. Mặc dù trong bộ đội không ai không biết bối cảnh của anh, không có ai không hiểu, nhưng anh cũng rất ít khi lấy ra để đề cập người ta. Thái độ kiêu ngạo bên trong nội tâm luôn quấy phá, tuổi càng lớn thì càng cảm thấy đó là chuyện rất mất mặt.

Nhưng mà lần này không giống như vậy. Nếu như Trường phòng Luru này chỉ là tên lâu la nho nhỏ, thì sau khi bị đánh một trận như vậy chắc chắn sẽ biết đường sợ hãi. Nhưng nếu anh ta thật sự có bối cảnh, thì anh ta sẽ có bản lĩnh tra ra nhà số hai trong căn cứ đại viện là ai. Cho dù địa vị của phó tư lệnh Trình không đủ để uy hiếp anh ta, thì còn có ông nội anh là Tổng Tham mưu trên bộ vừa nghỉ hưu gia và cậu giữ chức vụ quan trọng trong đoàn tăng thiết giáp.

Có lẽ không cần phiền toái như vậy, anh cũng không tin một trường phòng nho nhỏ có thể chọc trời. Làm như vậy đơn giản là muốn nói với những kẻ muốn làm phiền Hà Tiêu, cô không chỉ có người đứng sau, hơn nữa còn rất vững vàng.

Hà Tiêu sao biết được ngay lúc ấy anh đã suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà sau khi được anh nhắc nhở như vậy, cũng hiểu một chút. Hoàn toàn yên lòng, cô tựa vào trong ngực của anh, từ từ ngủ thiếp đi.

Trình Miển cứ ở cùng với cô như thế, nhìn cô ngủ gần hai giờ. Giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ, khi ý thức được nếu không đi thì sẽ muộn cuộc họp buổi tối thì mới rón rén đặt Hà Tiêu ở trong ngực xuống. Đi lần này cũng không biết bao giờ mới gặp cô nữa. Trình Miển phát hiện bản thân anh lúc này chỉ mong sao nhanh chóng cưới Hà Tiêu về nhà, chỉ có như vậy, anh mới có thể hoàn toàn yên lòng.

Có thể khiến cho một quân nhân chuyên nghiệp thiếu cảm giác an toàn, chắc chỉ có tình yêu và hôn nhân thôi.

Trình Miển tự giễu cười, khẽ hôn lên trán của Hà Tiêu, nhanh chóng chỉnh trang rồi rời đi.

Khi trở lại doanh trại thì đã qua giờ cơm, trưởng ban cấp dưỡng lão Chu biết liên trường của bọn họ cũng không chú ý, nên làm bát mì với hai trứng gà để cho anh bê ra ngoài.

Trình Miển chọn một chỗ rồi ngồi xuống, còn chưa bắt đầu ăn, đã nhìn thấy Từ Nghi vén rèm đi từ ngoài vào, cũng giống anh lúc đi về, cả người đều là tuyết.

"Dự báo thời tiết nói mấy ngày hôm nay đều có tuyết, chúng ta ở vùng ngoại ô, ra ngoài mua bán cũng không dễ dàng, không biết bữa cơm cuối cùng trước khi lão binh rời khỏi đơn vị có thể làm tốt hay không nữa." Từ Nghi phui phui bông tuyết trên người, nhìn trời bên ngoài rồi nói.

"Làm theo khả năng thôi. Lão Ngô nói sĩ quan hậu cần và anh ấy nhận giấy đảm bảo rồi, người bán rượu đảm bảo chắc chắn sẽ đủ."

Nói đến đây, hai người cũng cười. Bọn họ đều ở đây đã lâu lắm rồi, cho nên cũng đều hiểu, cách tốt nhất để nói lời từ biệt, chính là say một trận. Cho dù đối với những người phải rời đi, hay những người ở lại như bọn anh.

Từ Nghi ngồi xuống đối diện anh: "Cậu ăn đi, để mình nói. Hai ngày nay phải mang danh sách lưu đội nộp lên cho sư đoàn, cho nên mình muốn chi tiền cho ủy ban trước, chúng ta mở cuộc họp nhỏ trước, bàn bạc trao đổi một chút, xem xem lập danh sách này như thế nào, sắp xếp thứ tự như thế nào." Nói xong anh lại không nhịn được thở dài, "Đến thời khắc mấu chốt, đội ngũ càng lúc càng lộn xộn, mấy ngày nay hôm nay, không ít binh lính chạy đến chỗ mình hỏi đại đội có nhận xét như thế nào đối với những người được chọn ở lại đội, sắp xếp như thế nào ——" Từ Nghi bật cười, "Cậu nói xem, đến giờ phút quan trọng, chúng ta còn có thể có ý kiến gì nữa?"

Trình Miễn ngừng đầu nhìn anh: "Không dễ dàng a, có thể khiến chỉ đạo viên Từ luôn ôn hòa, lương thiện trở nên cáu kỉnh."

"đừng có lấy mình ra mà trâu đùa." Từ Nghi nghiêm mặt, "Cậu là liên trưởng, cậu tìm biện pháp trước đi."

"Muốn để mình nói à, chuyện như vậy không có gì phải thương lượng cả. Hiểu rõ tư tưởng, đánh giá dân chủ, sát hạch chuyên ngành cũng làm xong rồi, muốn sắp xếp số thứ tự của danh sách cũng không phải không có căn cứ. Chuyện này cần phải làm rõ ràng, quả quyết, do dự một chút thì sẽ làm theo cảm tính, đến lúc đó muốn làm việc công bằng cũng không dễ dàng nữa."

Giọng điệu rất nhẹ nhàng linh hoạt.

Từ Nghi cười khỏ, đưa tờ giấy đang cầm trong tay đến trước mặt anh: "Xem một chút đi, đây là thành tích sát hạch kỹ năng chuyên ngành ngày hôm nay."

Trình Miễn thuận thực mà ăn xong mì, cầm phiếu điểm lên rồi liếc mắt nhìn, giật mình: "Tình huống thế nào? Sát hạch chuyên ngành của Tống Hiểu Vĩ sắp xếp như thế nào? Đếm ngược à?"

"Theo lý thuyết, căn cứ vào tình huống ngày hôm nay, điểm đạt yêu cầu cậu ấy cũng không đạt được."

"Tình huống này? Bệnh cũ tái phát, từ trên tường cao ngã xuống, đây là mong muốn của chính Tống Hiểu Vĩ à? Chuyện này có thể coi là tình huống đặc biệt, trong sư đoàn nên cân nhắc chuyện này một chút."

"Mình hiểu suy nghĩ của cậu." Từ Nghi nói, "Khi Tống Hiểu Vĩ mang vinh dự về từ đại hội tỷ võ của quân khu, trong sư đoàn có ai không rõ ràng đâu? Cán bộ cơ quan xuống khảo hạch cũng căn cứ vào đó, còn có cậu ấy biểu hiện ưu tú từ trước tới giờ, thì mới cho điểm số như vậy. Nhưng mà Trình Miễn, bây giờ không phải là thời gian nhấn mạnh tình cảm chủ quan, chúng ta cần chú trọng hơn, là tình hình thực tế khách quan."

Không thể không thừa nhận, đối diện với thực tế, Từ Nghi luôn lý trí hơn anh.

Trình Miễn xoa xoa mi tâm: "Vậy trước tiên cứ đưa danh sách này ra, khi tổ chức cuộc họp, xem xem những người khác có ý kiến gì."

Căn cứ vào kết quả sát hạch lần trước, hai người quyết định danh sách thật ra thì không hề cái gì lo lắng, cuối cùng mở cuộc họp đề nộp lên trên sư đoàn cũng không khác bao nhiêu so với suy nghĩ của bọn anh lúc đầu.

May mà Tống Hiểu Vĩ rất hăng hái, cũng thật sự là một binh lính tốt, đứng đầu trong cuộc bầu chọn dân chủ, có thể bù đắp này ít nhiều cho khâu mắc sai lầm trong khảo sát chuyên ngành của anh ấy.

Ngày nộp xong danh sách, Trình Miễn mới thở phào nhẹ nhõm một chút. Chủ yếu là làm việc không thẹn với lương tâm, trọng trách trên vai anh cũng nhẹ hơn một nửa.

Sung sướng mà chạy đi tắm, vừa mới về đại đội, thì trước mặt bắt gặp Triệu Tiểu Quả. Trình Miễn chau mày nhíu mắt, đưa tay cậu ta lại: "Vội vội vàng vàng đi làm gì vậy?" Bị nhóm quân cảnh bắt được lại mất mặt người trong đại đội bọn họ thôi.

Triệu Tiểu Quả cảm thấy oan uổng bực bội: "Gác công gọi điện thoại đến, nói có người cần liên chúng ta ra đón."

Trình Miễn ồ một tiếng, "Cũng không nói là ai à?"

"Nói là từ Sơn Đông đến, là tìm tiểu đội trưởng Tống, nghe giọng nói thì là một phụ nữ trẻ tuổi. Liên trưởng, em nghĩ, có phải là. . . . ."

Trình Miễn thoáng nghĩ ngợi, đem chậu rửa mặt đưa cho Triệu Tiểu Quả, rồi nói: "Đề tôi đi đón."

Trình Miễn chạy đến cổng thật nhanh, nên tóc trên đầu cũng không kịp lau, tóc ướt vừa bị gió thổi, chỉ chốc lát sau đã cứng rần giống như băng.

Tùy tiện vuốt vuốt một chút, Trình Miễn đi đến trước mặt một cô gái trẻ ăn mặc mộc mạc, đang đeo một balo hành lý, thấy ánh mắt nghi hoặc của đối phương, anh mở miệng hỏi: "Cô là Triệu Tuệ Phương người thân của Tống Hiểu Vĩ đúng không?"

Cô gái trẻ vội vàng gạt đầu, trên gương mặt trắng nõn lộ ra ráng hồng: "Vâng, tôi chính là Triệu Tuệ Phương. Nghe nói năm nay Tổng Hiệu Vĩ không thể về nhà, nên tôi đi tới thăm anh ấy."

Trình Miễn thờ dài ở đáy lòng, nghênh đón ánh mắt có vẻ hơi mong đợi của Triệu Tuệ Phương, rồi nói: "Cô tới không đúng lúc rồi, Tổng Hiệu Vĩ, cậu ấy bị thương nhập viện rồi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Khi Trình Miễn dẫn Triệu Tuệ Phương đi đến bệnh viện, đúng lúc Tổng Hiệu Vĩ vừa mới đi dạo từ bên ngoài trở về. Cho đến bây giờ, hai người đều dựa vào thư từ để liên lạc, đột nhiên đối mặt nên cả hai người đều ngại ngùng cả người.

Da mặt Triệu Tuệ Phương mông, liếc mắt nhìn người đàn ông ở đối diện, rồi cúi đầu xoắn ngón tay. Tổng Hiệu Vĩ cũng là thanh niên trẻ tuổi chưa từng nói chuyện yêu đương, bỗng nhiên thấy phụ nữ thì tay chân cũng luống cuống, chứ đừng nói người đang trước mặt còn có thể là vợ tương lai của anh.

Trình Miễn ở bên nhìn không ngừng cười được: "Được rồi, đừng có ngại ra đó, cô nương nhà người ta từ xa đi đến đây, còn không tranh thủ thời gian mời người ta vào phòng à?"

Qua lời nhắc nhở như vậy của liên trưởng, Tổng Hiệu Vĩ vội vàng nhường đường cho Triệu Tuệ Phương.

Nhìn thấy hai người đi vào phòng bệnh, Trình Miễn ở ngoài đóng cửa thay bọn họ. Trong phòng, hai người cũng bị hành động săn sóc của liên trưởng làm cho lúng túng mãi, đưa mắt nhìn nhau, gương mặt hai người thi nhau đỏ lên. Duy trì tư thế mặt đối mặt một lúc, Tổng Hiệu Vĩ không tự nhiên ho hai tiếng, tay vịn thất lưng lấy cái ghế cho cô ngồi. Triệu Tuệ Phương giống như đột nhiên bị đánh thức, vội vàng đưa tay ra.

Tay hai người cùng chạm vào một chỗ, rồi nhanh chóng rút trở về. Tổng Hiệu Vĩ không chú ý, động vào chỗ nào đó, đau đón rên một tiếng.

Triệu Tuệ Phương vội vàng mở to hai mắt nhìn anh, muốn tỏ ý chăm sóc, nhưng không biết nên nói cái gì. Nhìn về mặt rồi rầm có chút ngượng ngùng của cô, đột nhiên Tổng Hiệu Vĩ nở nụ cười, cười như trẻ con vậy.

"Ngồi xuống đi." Anh đưa ghế ngồi cho cô, "Là ai để em đến vậy?"

Triệu Tuệ Phương chuẩn bị rất lâu, lắp ba lắp bắp mở miệng: "Em...em nghe người trong đại đội của anh nói anh bị thương, một chiến sĩ họ Trương, nói thất lưng của anh. . . . ."

Trương Lập Quân, biết ngay là tiểu tử này. Tổng Hiệu Vĩ khẽ hừ, thấy thỉnh thoảng Triệu Tuệ Phương lại ngẩng đầu nhìn anh, về mặt liền hòa hoãn, lấy một quả táo từ bên trong giỏ trái cây ở bên cạnh, đưa đến tay của cô: "Từ quê đến đây có mệt không? Khát không? Ăn táo trước nhé. . . . ."

Miệng Triệu Tuệ Phương nói rằng không mệt không khát, nhưng gương mặt còn còn đỏ so với vỏ quả táo trong tay.

Hai người giống nhau, cứ dè dặt mà ngồi đối diện với nhau như vậy hơn một giờ, đợi đến khi sắp tới giờ ăn cơm tối, thì Trình Miễn tới đón Triệu Tuệ Phương. Tổng Hiệu Vĩ nhìn thấy anh giống như nghe thấy khẩu lệnh, không hề ý vết thương trên thất lưng, lập tức đứng lên từ trên ghế, đi tới trước mặt anh.

"Liên trưởng, anh xem chuyện này. . . . ."

"Được rồi." Trình Miễn ngắt lời anh ấy, "Cậu cứ thoải mái giao người cho tôi, tôi đến để thu xếp thay cậu đây."

Một câu nói, khiến Tổng Hiệu Vĩ giấu hết tâm tư vào trong lòng.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trình Miễn lái xe chở Triệu Tuệ Phương về phía chợ trung tâm. Anh không có cách bố trí cho cô về bộ đội, bởi vì vừa lúc này anh đã dò la được, nhà khách trong sư đoàn đã không còn phòng trống nữa, hơn nữa cấp bậc của Tổng Hiệu Vĩ chưa đủ, hai người chưa kết hôn, nên theo quy định, nhà gái không thể ngủ lại ở doanh trại. Trình Miễn không muốn làm Tổng Hiệu Vĩ khó xử, cũng không muốn ở thời điểm quan trọng này phản nản về cậu ấy, cho nên đành phải tìm ra ngoài tìm chỗ sắp xếp cho Triệu Tuệ Phương.

Có thể thấy, Triệu Tuệ Phương là một cô gái hiền lành, cố gắng không làm phiền thủ trưởng của Tổng Hiệu Vĩ—— Trình Miễn, vì vậy cô ấy nói: "Liên trưởng Trình, anh đưa tôi về bệnh viện đi, tôi lấy chăn đệm nằm dưới đất ở phòng bệnh của Hiệu Vĩ là được, lần này tôi đến đây vốn là muốn chăm sóc anh ấy. . . . ."

"Cô cứ yên tâm ngồi đi, chuyện này cũng không phiền phức là mấy." Trình Miễn nói, "Cô ngàn dặm xa xôi từ quê đến đây, có đạo lý nào lại nằm ngủ trên nền phòng bệnh? Tiểu Tổng, cậu ấy có người chăm sóc rồi, hơn nữa không phải một mình cậu ấy ở phòng bệnh đó, nên tóm lại, cô ngủ ở đó thì rất bất tiện."

Khi đang nói chuyện, thì đã đến nơi.

Trình Miễn dừng xe một cách ổn định, xuống xe nhìn nhìn biển số nhà của tiểu khu, trên mặt hiện lên một nụ cười rạng rỡ.

"Xuống xe thôi."

Anh mở cửa xe cho Triệu Tuệ Phương, dẫn cô ấy đi một mạch vào, vào một tầng lầu đơn, rồi nhấn chuông cửa ở đó. Chờ đợi vùn vụt vài giây, cửa đã được mở ra từ bên trong, lộ ra gương mặt vui mừng của Hà Tiêu : "Đến nhanh như vậy à? Em còn chưa chuẩn bị xong đâu!"

"Lát nữa còn phải về doanh trại, cho nên phải vội vàng tới đây." Anh đưa mắt nhìn cô, điểm nhẹ xuống trán của cô, "Bạn rộn cái gì vậy, trán đầy mồ hôi kìa."

"Không phải anh nói có một người nhà binh lính đến đây ở sao, nên em phải thu dọn, làm cho người ta ở thoải mái mới được." Nói xong, Hà Tiêu ngoắt đầu ra ngoài thăm dò, "Ai vậy? Đưa đến chưa?"

Lúc này, Triệu Tuệ Phương mới ngượng ngùng lộ ra nửa gương mặt từ sau lưng Trình Miễn, mang theo vài phần giận dỗi của người miền núi gặt đầu chào hỏi Hà Tiêu, bởi vì có phần không hiểu rõ tình huống, nên không dám lên tiếng.

Trình Miễn nhường cho Triệu Tuệ Phương đi vào cửa, rồi nói với cô ấy: "Trong khoảng thời gian này, cô ở đây nhé, cách bệnh viện quân khu cũng gần, cô đi thăm Tiểu Tổng cũng thuận tiện. Vị này là ——" anh nhìn mắt Hà Tiêu, trầm ngâm một chút, rồi giới thiệu, "Vị này là người nhà của tôi, cô có cần gì, cứ việc nói với cô ấy."

Cũng biết miệng lưỡi của anh chiếm tiện nghi của chính mình, nhưng Hà Tiêu cũng đã quen rồi, nên thuận theo anh. Nhưng Triệu Tuệ Phương lại tròn mắt, có đánh chết cô cũng không nghĩ tới lãnh đạo bộ đội này lại có thể làm đến mức này, đến phòng dành cho người nhà thì không có, lại nhường lại chỗ ở trong nhà.

"Liên trưởng Trình ——" cô đỏ mặt, "Cái này không được, như vậy quá phiền phức ——"

"Không sao đâu." Trình Miễn nói, "Cũng chỉ ở khoảng hai ngày, đến lúc đó, Tiểu Tổng cũng sẽ xuất viện."

"Nhưng ——"

Triệu Tuệ Phương vẫn còn hơi do dự, trước khi đi người trong nhà đã dặn đi dặn lại, dù có thế nào thì cũng đừng chọc giận lãnh đạo bộ đội, bởi vì trong bộ đội, tất cả đều do lãnh đạo quyết định. Nhưng cô nhìn dáng vẻ của Trình Miễn, lại cảm thấy anh ấy không giống như lời người trong nhà nói.

"Đừng nhưng mà nữa." một tay Hà Tiêu kéo cô ấy vào nhà, cười híp mắt nói với cô ấy, "Hai ngày này cô ở đây với tôi nhé, dù sao thì một mình tôi ở nhà cũng không có ai tán gẫu, vừa đúng có người làm bạn với tôi."

Cuối cùng, lời nói của người nhà Liên trưởng khiến Triệu Tuệ Phương xóa tan lo ngại.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho Triệu Tuệ Phương, Trình Miễn vội vã quay về liên đội. Hà Tiêu đi theo Trình Miễn, một trước một sau đi xuống lầu, đến cửa cầu thang, Trình Miễn đứng lại, quay đầu lại, nở nụ cười với Hà Tiêu.

Hà Tiêu biết anh cười cái gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Cười ngây ngô cái gì chứ ? Đi nhanh lên đi."

Theo lực đẩy của cô với anh, Trình Miễn tiện thể ôm cô vào trong lòng: "Cảm ơn em nha, người nhà của anh."

Mặc dù, trước đó đã gọi điện thoại cho Hà Tiêu đề liên lạc chỗ ở cho Triệu Tuệ Phương thì trong lòng Trình Miễn đã biết trước, biết cô sẽ đáp ứng 100%. Nhưng khi vừa đến đây, thấy cô chuẩn bị mọi thứ đều tốt như vậy thì trong lòng vẫn hơi gọn sóng. Có thể thấy, cô dần dần coi chuyện của anh thành trách nhiệm của bản thân, không khách khí như vậy, khiến trong lòng anh vui mừng biết bao nhiêu.

Hà Tiêu cúi đầu bật cười, đẩy anh một cái, sau khi thấy không đẩy được, thì chuyển thành véo lỗ tai của anh: "Đi nhanh lên, nếu còn không thì có thể sẽ không bắt kịp chuyến xe cuối cùng đâu."

"Không vội, anh lái xe đến mà, để anh hôm đã nào." Nói xong nâng cằm Hà Tiêu lên, dùng sức cắn cắn trên bờ môi của cô, rồi hài lòng nhìn một lúc, mới buông tay ra.

Hà Tiêu nhìn vẻ mặt vô lại của anh, thật sự không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Sau khi Triệu Tuệ Phương đến đây hai ngày, đúng lúc tuyết rơi ở thành phố B nhỏ lại, đến ngày thứ ba tuyết lại chuyển lớn, mà ngày đó, chính là lúc tuyên bố mệnh lệnh cho lão binh xuất ngũ.

Ba giờ chiều, toàn bộ quân binh doanh trình sát tập hợp ở dưới lầu, nghe doanh trưởng lão Mã đọc chỉ thị. Trình Miễn đứng đứng đầu ở đại đội của mình, mắt nhìn thẳng. Từ Nghi đứng ở bên cạnh anh, nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt nghiêm túc giống hệt liên trưởng Trình. Tổng Hiệu Vĩ đã xuất viện, đứng giữa các đồng đội trong đại đội trình sát, nín thở tập trung tư tưởng chờ đợi mệnh lệnh được truyền ra.

Trước khi văn kiện được đưa ra, tâm tình của tất cả binh lính có liên quan đều là nóng nảy bất an, bọn họ mong đợi kết quả được đưa ra, nhưng cùng lúc

đó cũng sợ kết quả này sẽ khiến bọn họ chấm dứt cuộc sống quân ngũ. Có lúc Trình Miễn đã nghĩ rằng, tại sao những binh sĩ trẻ tuổi này lại cố chấp ở lại đây? Là vì sứ mệnh, hay vì —— tương lai? Có lúc anh lại có cảm giác bộ đội là nơi rất ít khi nói đến tình người, nhiều chiến sĩ tốt tự nguyện ở lại như vậy, bọn họ nguyện ý vì bảo vệ quốc gia mà dâng hiến tuổi xuân hoặc cũng có thể là mạng sống, nhưng một câu không cần của quân đội, thì sẽ kiên quyết loại trừ bọn họ ra khỏi đội ngũ 230 vạn quân giải phóng nhân dân Trung Quốc. Sau khoảng thời gian rối rắm, Trình Miễn hiểu, anh cũng mong muốn một kết quả, một kết thúc.

Đến thời điểm này, lão Mã cũng không trì hoãn nữa. Anh hắng giọng, dùng thanh âm khiến mọi người đều nghe thấy, rõ ràng nói: "Tuyên bố chỉ thị xuất ngũ."

Lão Mã đọc lần lượt danh sách binh sĩ rút khỏi thời hạn nghĩa vụ quân sự lên, khi đến lượt bọn họ ở liên của Trình Miễn, lão Mã không hề dừng lại, nhưng ngoài ý muốn lại ngẩng đầu nhìn anh một cái. Trong lòng Trình Miễn nhất thời hồi hộp, trực giác thấy không tốt.

Lão Mã đọc rõ ràng cái tên đầu tiên: "Trương Lập Quân."

Thứ hai: "Triệu Thiên Huy"

Người thứ ba: "Chu Ba"

Thứ tư: "Tống Hiểu Vĩ"

Thứ năm: ". . . . ."

Về sau Trình Miễn cũng không nghe rõ nữa, trong đầu cũng bị bao quanh bởi ba chữ Tống Hiểu Vĩ. Anh không ý thức bước về trước một bước nhỏ, động tác nhỏ nhỏ này khiến trong đội ngũ đang hết sức yên tĩnh nhất thời xôn xao, chột cánh tay của anh bị người ta bắt được, khẽ nghiêng đầu, là Từ Nghi.

Từ Nghi không nhìn anh, chỉ hạ thấp giọng nhắc nhở anh: "Đang tuyên bố mệnh lệnh."

Trình Miễn sợ run lên, đứng yên mười mấy giây, rồi mới thu chân lại, trở lại vị trí.

Sau khi kết thúc việc ban bố mệnh lệnh, Trình Miễn đi thẳng đến phòng làm việc của lão Mã. Từ Nghi không cản anh, không chỉ bởi vì không ngăn cản được anh, mà bởi vì, anh không muốn làm như vậy. Anh quay đầu lại, nhìn những binh lính trong liên của mình, những chiến sĩ không bị đọc tên lên cũng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc đã có kết quả, bọn họ vẫn thuộc về nơi này, ba năm, bốn năm, có thể là thời gian dài hơn. Mà những binh sĩ phải rời khỏi thời hạn nghĩa vụ quân sự, sự chia ly của bọn họ, chỉ mới bắt đầu ——

Từ Nghi nhìn vậy, khẽ thở dài trong đáy lòng. Nghĩ lại mấy ngày nay đã từng có tranh chấp với Trình Miễn về việc phục viên và chuyển nghề, không thể không đồng ý với một câu nói mà cậu ấy đã từng nói: không hổ là người có nhiều năm công tác, tâm tư cũng cứng rắn hơn rất nhiều.

Trình Miễn đi thẳng đến bên ngoài phòng làm việc lão Mã, chờ đợi vài giây, rồi mới gõ cửa.

Lão Mã lớn giọng đề người ta đi vào, vừa nhìn rõ là Trình Miễn, thì nở nụ cười: "Có chuyện gì vậy? Đến lúc này mà vẫn còn rảnh rỗi mà đến đây tán gẫu với tôi à, không nhanh đi về mà bận rộn đi?"

Trình Miễn giơ tay lên thi hành quân lễ: "Tôi muốn thỉnh cầu được xem văn bản gốc."

Cánh tay lão Mã cảm ly trà lên, nghe vậy thì vẻ mặt không hiểu nhìn anh: "Cậu xem cái đó để làm gì?"

Trình Miễn cũng không giấu giếm anh ấy: "Em có một binh lính, lúc nộp danh sách lên có xếp hạng rất cao, nhưng đúng lúc anh tuyên bố, cậu ấy lại không được giữ lại."

"Ai vậy?"

"Tống Hiểu Vĩ."

Lão Mã ồ một tiếng: "Tôi biết cậu ấy, năm nay cậu ấy đại diện cho sư đoàn chúng ta tham gia tỷ võ ở quân khu, còn thắng mấy trận." Ngẫm nghĩ lão Mã lại hỏi, "Binh lính tốt như vậy? Lại không được ở lại à?"

Lần này không cần Trình Miễn yêu cầu, chính anh cũng cảm thấy khó tin nên liếc nhìn văn bản gốc một lần nữa, di chuyển đến danh sách binh sĩ trong liên trình sát, ba chữ Tống Hiểu Vĩ đứng rõ ràng ở đó. Lão Mã hắng giọng, xoay người, nhìn Trình Miễn, hơi do dự rồi nói: "Trên đây quả thật có tên của cậu ấy, nhưng Trình Miễn, cậu cũng biết, đây chỉ thị được tuyên bố bên trong sư đoàn, không thể thay đổi nữa rồi."

"Em hiểu." Trình Miễn trả lời cũng không lưu loát như bình thường, "Nhưng em muốn vì sao biết, chỉ tiêu lưu đội ở đại đội em là mười một người, bắt kẻ nói đến phương diện nào, tiểu đội trưởng Tống cũng nên được tính ở trong đó."

"Không chỉ cậu, tôi cũng muốn biết vì sao ....!" Lão Mã cũng hơi tức giận, "Nhưng cậu nói cho tôi biết đi, chúng ta đi đến đâu nói lí lẽ đây?"

"Doanh trường." Trình Miễn nhìn lão Mã, cũng hơi có ý cầu khẩn.

Doanh trưởng lão Mã nhìn thẳng vào người ở trước mặt mình, đột nhiên lại cảm thấy hơi nhức đầu: "Cậu trở về đi. Giống như những gì tôi vừa mới nói, bây giờ mệnh lệnh đã ban xuống, chúng ta chỉ có thể thi hành mệnh lệnh cho thật tốt thôi. Cậu hỏi tôi tại sao? Chuyện như vậy, không phải tôi với cậu nói hai câu là có thể rõ ràng. Ở doanh trình sát này, ở nơi nhỏ bé này tôi và cậu có thể làm chủ, nhưng một khi phạm vi mở rộng đến trong sư đoàn, còn do tôi với cậu định đoạt toàn bộ sao? Có khối người có quan hệ, có tiền của, những người này muốn ở lại, còn cần cậu đồng ý à?"

Lời này được nói ra, mặc dù lão Mã không nói rõ, Trình Miển cũng đã hiểu. Cơ hội để Tổng Hiệu Vĩ được lưu đội được trao cho người khác, cũng chính là binh sĩ có quan hệ.

Trình Miển chép chép miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào rồi rời khỏi phòng làm việc của lão Mã.

Lão Mã nhìn bóng lưng của anh, không nhịn được thở dài.

Ngược lại, anh thật sự hi vọng Trình Miển sẽ bởi vì mấy câu nói đó của anh mà từ bỏ ý đồ, nhưng đồng thời anh cũng quá hiểu anh chàng trẻ tuổi này, nhuệ khí và nhiệt tình của cậu ấy và những quy định cứng nhắc trong doanh trại bộ đội màu xanh lá cây không hề ăn khớp.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ra khỏi cửa phòng làm việc của lão Mã, nhất thời Trình Miển không biết nên đi đâu.

Bông tuyết rơi xuống đập vào ô cửa sổ, leng keng vang dội. Người trong thao trường còn chưa tan hết, một số binh lính trẻ tuổi còn đang đứng ở đó tháo phù hiệu, huy hiệu trên mũ và quân hàm xuống. Bởi anh nhìn từ đây ra, nên giống như đang nhìn một bộ phim câm. Ở khu vực ngoại ô thành phố C, thời tiết dưới mười mấy độ, lạnh cóng đến mức anh hơi lờ mờ hiểu rõ. Trình Miển đứng ở đó một lúc, ánh mắt hơi nhú lại, cả người mới phục hồi tinh thần.

Lúc này, anh nhớ tới câu nói mà trước kia Từ Nghi hay nói với anh: không nên suy nghĩ vấn đề quá đơn giản. Khi đó anh không để ý lắm, còn cười cậu ấy là dây dận kinh nghiệm quá. Bây giờ nhìn lại, là anh quá ngu ngốc, quá ngây thơ rồi, cho nên, bị đánh đến không kịp trở tay.

Nhưng mà, mặt mũi của chính anh bị quét sạch cũng không sao. Những binh lính dưới tay anh kia dưới tay anh nên đi đâu, đó mới chính là mấu chốt.

Trình Miển hít sâu một hơi, dùng sức vuốt vuốt mặt, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục tinh thần. Khẽ bóp cái mũ đang đội trên đầu, khi anh đang muốn quay về liên trình sát, xoay người một cái, thì nhìn thấy Tổng Hiệu Vĩ đang đứng ở trên hành lang.

Nhìn tư thế đó, cũng không biết là đợi bao lâu rồi.

Trình Miển ngẩn ra, bước nhanh đến. Đến khi đi đến trước mặt cậu ấy, nhìn thấy tư thế quân nhân thẳng tắp cao lớn của Tổng Hiệu Vĩ, lại không biết nói gì nữa.

Đối với bọn họ mà nói, tin tức này cũng quá bất ngờ, trong tiềm thức anh vẫn cho rằng binh lính ưu tú như vậy, nhất định việc ở lại sẽ không có vấn đề, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề cậu ấy có thể sẽ phải rời đi. Cho dù thời gian trước khi sát hạch chuyên ngành, biểu hiện của Tổng Hiệu Vĩ cũng không cần suy nghĩ, anh cũng cho rằng, trước khi xây dựng nền tảng ở đây, Tổng Hiệu Vĩ muốn ở lại đội cũng không phải là việc khó. Hơn nữa khi binh bầu dân chủ, các chiến sĩ đều nhất trí nói tiểu đội trưởng Tổng được, điều này là vô cùng hiếm hoi trong liên đội.

Là một quân nhân, anh không nghĩ ra lý do gì để không giữ cậu ấy lại. Cho nên vào giờ phút này, Trình Miển có chút không biết nên làm thế nào để đối mặt với Tổng Hiệu Vĩ.

Ngược lại Tổng Hiệu Vĩ, lại quay về phía Trình Miển thân nhiên cười một tiếng, giơ tay lên thi hành quân lễ: "Liên trưởng."

Nhìn dáng vẻ gượng cười của cậu ấy, Trình Miển cảm thấy hết sức chua xót. Vốn lời muốn nói được đảo quanh đầu lưỡi bao nhiêu lần để chuẩn bị cho tốt, cuối cùng khi nói ra khỏi miệng, lại là lời anh không muốn nói nhất: "Tổng Hiệu Vĩ, xin lỗi, không thể giữ cậu lại được."

"Liên trưởng, anh đừng nói như vậy!"

Trước khi đến, Tổng Hiệu Vĩ cũng có một bụng lời muốn nói, nhưng khi vừa nói ra câu nói đó, thì nghẹn lại. Vừa rồi khi tuyên bố mệnh lệnh, có lẽ là ở trong gió lạnh quá lâu, nên đầu óc của anh cũng hơi trì trệ, hoặc là anh đã sớm cảm thấy như vậy, cho nên cảm giác của anh cũng không quá mãnh liệt. Mà lúc này, Trình Miển chỉ dùng một câu nói như vậy đã đánh anh trở về nguyên hình.

Anh không thể ở lại, thật sự không thể ở lại. Lần này, anh thực sự phải rời đi rồi.

"Liên trưởng, anh ngàn vạn đừng nói như vậy. Nói thật, tôi đã chuẩn bị tư tưởng rồi." Tổng Hiệu Vĩ lấy tay xoa xoa khóe mắt, lau hết cảm giác hơi ẩm ướt, khàn giọng nói, "Cho nên anh ngàn vạn lần đừng nói như vậy."

Đây chính là binh lính của anh, hiền lành, nói năng cẩn trọng, không biết ăn nói, cứ lặp đi lặp lại mấy câu như vậy, chính là sợ Đại đội trưởng là anh tự trách. Trình Miễn nghiêng người sang, thật sự không dám nhìn vào mắt cậu ấy, chỉ gơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Tống Hiểu Vĩ.

Vào giờ phút này, đây là cách an ủi duy nhất mà anh có thể cho.

Sau khi xác định được binh sĩ xuất ngũ, còn một đồng sự việc cần thủ trưởng đến sắp xếp. Vậy mà, sau khi từ phòng làm việc của lão Mã trở về, Trình Miễn lại nhốt mình vào tức xá. Rót một chén nước để lên bàn, bản thân anh ngồi trên mép giường, ngẩn người nhìn hơi nóng bốc lên.

Trình Miễn cảm thấy bản thân thực sự cần yên lặng một chút, mặc dù bây giờ rất không đúng lúc.

Không biết trải qua bao lâu, Từ Nghi đẩy cửa vào. Anh nhìn Trình Miễn, đi đến bên bàn rồi chạm vào chén nước, thấy nước đã lạnh ngắt, thì lại rót một chén nóng, bỏ vào trong tay Trình Miễn.

Trình Miễn bỗng bị nước nóng làm bỏng, chỉ hơi nhướng lông mày, cầm cái chén trong tay một lúc, mới đặt xuống bên cạnh chân.

"Trở lại bình thường rồi hả ?"

Từ Nghi ngồi xuống bên cạnh bàn, rút tờ giấy nháp ra, vừa viết vừa nói: "Bình tĩnh rồi thì chúng ta trao đổi một chút."

"Trao đổi cái gì?" Trình Miễn nhìn cậu ta.

"Năm nay liên chúng ta có nhiều người rời đi, đều là mấy binh sĩ tốt, trong đó còn có hai người đảm nhiệm chức vụ tiểu đội trưởng. Đi lần này chắc chắn sẽ mang đến việc lòng người không yên, cho nên mình nghĩ lễ tiễn chân năm nay có thể làm long trọng một chút không, kinh phí trong liên thì không đủ, nên chỉ có cậu với mình bỏ tiền ra. Như thế nào?"

"Không có ý kiến."

Từ Nghi gật gù: "Có người thân của mấy lão binh giải ngũ cũng theo quân rồi, cần phải dọn nhà, chúng ta có thể sắp xếp binh sĩ và xe. Đến lúc đó khi mở tiệc chia tay, mời cả người thân của Tống Hiểu Vĩ đến, mọi người tụ tập lại một lần cuối cùng, để tính của tiểu đội trưởng Tống trưởng cũng trông thấy chị dâu. . . . ."

Bên này Từ Nghi nói liên một mạch, bên kia Trình Miễn cũng chỉ đáp lại ba chữ: "Cậu sắp xếp đi."

Từ Nghi bật cười: "Trình Miễn, không phải mình đến để nghe cậu đọc Tam tự kinh, bàn bạc cho thật tốt có được không?"

Trình Miễn cũng biết bây giờ không phải là lúc buồn bực, anh ngồi dậy, nói với Từ Nghi: "Làm theo lời cậu nói đi, cậu là chỉ đạo viên, chuyên làm nhiệm vụ công tác chính trị, so với mình thì sẽ thấy tình đạt lý hơn."

Từ Nghi dùng đầu bút lại, cười tự giễu một tiếng. Trái tim ai không thấu tình đạt lý, đều là binh lính của mình, cũng chỉ là không có bản lĩnh giữ lại, nên mới muốn từ những nghi lễ này tìm lại một chút thể diện.

Anh nhìn về phía Trình Miễn, "Thành thật mà nói, kết quả ngày hôm nay mình có chuẩn bị tâm lý hơn so với cậu. Nhưng Trình Miễn à, dù là cậu thì mình muốn nói ra thực tế, mình còn một câu muốn cậu lĩnh ngộ—— cậu không giữ được không chỉ một người, năm nay cậu đưa một người đi, sang năm cậu còn phải đưa một người nữa, đến cuối cùng, chính cậu cũng không biết thẹn với bấy nhiêu nhân tài."

Cộng tác hai năm nay, Trình Miễn ít khi nghe Từ Nghi nói lời "thật lòng" như vậy, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Cũng không dễ dàng để chỉ đạo viên Từ động lòng như vậy nha, liên trưởng Trình luôn nói lòng dạ cậu ấy cứng rắn như sắt đá, ngay cả chính anh cũng hoài nghi cái đập trong lồng ngực kia có phải là cục sắt hay không.

Nhắc tới năng lực chịu đựng, đúng là anh không so được với Trình Miễn. So với cậu ấy anh chỉ ít hơn một chút khờ dại, so với cậu ấy thì sớm bị thực tế khuất phục hơn thôi. Bây giờ nghĩ lại, chỉ có thể nói chuyện an ủi cậu ấy, trong lòng anh chuẩn bị một chỗ, nơi đó để nhớ kỹ mỗi một người bị nơi này quên lãng.

Sau khi nghe xong lời nói của Từ Nghi, Trình Miễn trầm mặc rất lâu, mới nhẹ giọng nói: "Mình hiểu rồi."

Sắp xếp xong cảm xúc, đầu tiên Trình Miễn thu xếp tất cả công việc của bản thân, sau đi tìm mấy lão binh sắp giải ngũ tâm sự.

Anh tìm Trương Lập Quân đầu tiên, bởi vì theo anh, đây là binh lính khiến liên trình sát bọn anh rất đau đầu, vốn đã không quá tuân theo kỷ luật, sau lại có chuyện đánh nhau đến huyền não xôn xao. Mà cậu ấy lại là binh lính cấp dưới của Tống Hiểu Vĩ, anh sợ Trương Lập Quân bởi vì nhất thời xúc động, ầm đầu tìm cớ gây sự.

Cũng không nghĩ đến, khi Trình Miễn tìm được cậu ấy, tiểu tử này đang ở trong nhà ăn, làm động tác đảo đảo muối lớn để xào thức ăn, trên đầu đội lệch một chiếc mũ đầu bếp, là một dáng vẻ mạnh mẽ khác. Thấy Trình Miễn tới, cậu ta nhe răng cười với anh một tiếng.

"Liên trưởng, hôm nay em xuống bếp, để ngài ném thử món ăn Sơn Đông chính gốc một lần."

Trương Lập Quân vẫn mặc cả bộ quân phục huấn luyện, nếu không phải trên vai cậu ấy không có quân hàm, sợ là Trình Miễn không nhìn ra cậu ấy đã

xuất ngũ.

Rướn người vào trong nỗi xào thăm dò thăm dò một chút, Trình Miễn nói với trưởng ban cấp dưỡng lão Chu: "Sao lại để cậu ấy xào vậy?"

Lão Chu vung vung tay: " Sáng sớm, tiểu tử này đã chạy đến căn nhà cả buổi, lỗi tại của tôi đây nghe sắp thành kén rồi, nghĩ thăm cậu ta muốn thể hiện thì thể hiện đi, dù sao đội chúng tôi có một binh sĩ về thăm gia đình còn chưa có kết thúc, tôi đây còn thiếu một tay."

"Vậy anh phải quan sát cẩn thận nhé." Trình Miễn cười giong nói, "Thức ăn để bảo đảm sức chiến đấu, đừng để tất cả mọi người trong liên ăn món ăn này của cậu ấy lại xảy ra vấn đề gì đó."

Lão Chu cười ha hả, nói tất nhiên. Trương Lập Quân không phục, chắc chắn: "Liên trưởng, đừng coi thường tôi. Sắp phải đi rồi, em bảo đảm với anh, từ khi em đến bộ đội, chính là toàn tâm toàn ý muốn vào ban cấp dưỡng để vung mạnh muôi lớn đây!"

"Được rồi, chờ cậu áo giáp về làng thì làm tròn giấc mơ làm đầu bếp đi, dù sao thì cũng sắp rồi." Trình Miễn bị cậu ấy chọc vui, "bây giờ , đi ra ngoài với tôi , nói với cậu mấy chuyện."

Trương Lập Quân giao muôi lớn cho người khác, gỡ tay áo xuống rồi vuốt phẳng, rồi mới đi ra theo Trình Miễn.

Trình Miễn liếc mắt nhìn cậu ấy "Không làm lính nữa, ngược lại, lại bắt đầu chú trọng tác phong quân đội rồi hả ?"

Trương Lập Quân cười ngây ngô: "Liên trưởng, đừng nói vậy. Bình thường, trong hoàn cảnh này lại không cảm thấy có cái gì, một khi thoát khỏi, ngược lại cực kỳ chú ý. Hôn nữa, em cũng là chịu sự đào tạo và rèn luyện 4-5 năm trời trong quân đội, một ngày chưa rời đi, em sẽ yêu cầu bản thân nghiêm khắc áp dụng điều lệ một ngày!"

Trình Miễn nở nụ cười, nhìn binh lính trẻ tuổi ở trước mặt anh, quân hàm vừa bị tháo xuống nên hơi có vẻ không được tự nhiên, nghiêm túc mà nói, giờ phút này anh đã không phải là liên trưởng của cậu ấy, anh không cần phải áp đặt quan hệ cấp dưới để tạo quyền uy đến nói chuyện với cậu ấy. Rất cuộc, bọn họ có thể nói chuyện, giống như một người bạn cũ vậy.

"Hành lí về nhà đã thu thập xong chưa?"

"Có cái gì để thu dọn đâu? Em chỉ muốn biết, trong doanh trại có cái gì có thể để em mang về, đều nộp lên hết rồi!" Nói đến đây, Trương Lập Quân có hơi tức giận.

Vậy bộ đội cũng là một trong những nơi không hợp tình người quá, nhưng khi đối mặt với Trương Lập Quân, Trình Miễn cũng không thể nói như vậy.

"Mới vừa rồi không phải còn nói một ngày ở bộ đội coi như một ngày là binh lính, sao bây giờ lại oán trách vậy ?" Trình Miễn đưa tay sửa sang lại cổ áo của cậu ấy, "Trên bảng nội qui đã ghi rõ ràng, cậu thông cảm một chút đi."

"Em biết rồi."

Đầu Trương Lập Quân gục xuống. Anh cũng chỉ là oán giận ngoài miệng, anh luyện tểc quân trang đẹp để mà oai hùng này, nhưng cũng hiểu rằng, bộ quân trang này, chỉ có thể mặc ở đây, tài năng mới ý nghĩa có chân chính.

"Trương Lập Quân, mấy ngày nữa sẽ phải rời khỏi nơi đây rồi, tôi có thể có một yêu cầu với cậu không?"

Trương Lập Quân đứng nghiêm theo bản năng: "Liên trưởng, ngài nói đi."

Trình Miễn cười nhìn cậu ấy: "Mặc dù bình thường cậu cũng là người hay tạo phiền phức trong liên, nhưng tiểu đội trưởng Tổng của các cậu vẫn nói cậu là một binh lính tốt, tôi cũng cho là như thế. Hiện tại, cậu phát huy hình tượng binh lính gương mẫu, dẫn dắt những lão binh xuất ngũ khác, giữ vững sự nhiệt tình khi tham gia quân ngũ đến ngày đó, được không?"

Lời nói này của Trình Miễn có chút hàm súc, nhưng anh tin tưởng rằng Trương Lập Quân nghe sẽ hiểu. Đây là thời điểm lão binh giải ngũ bị phân tán tư tưởng nhất, lần từ biệt này, không biết năm nào mới gặp lại, vậy nên có ơn thì trả ơn, có oán thì sẽ báo oán, dù sao cũng không phải lo lắng bị xử phạt nữa. Vì vậy, việc ầu đã đánh người, mỗi năm đều có một hai người như vậy. Cho nên đến lúc này, trừ những công việc nặng nề tiếp sau đó, đề ở trên đầu thủ trưởng trong liên còn có một nhiệm vụ quan trọng nhất nữa, chính là duy trì ổn định.

Quả nhiên, Trương Lập Quân nghe xong thì nở nụ cười, đồng thời cũng hơi chán nản: "Liên trưởng trong cảm nhận của anh, em chính là một cái gai lớn đúng không?"

Trình Miễn cũng không giữ mặt mũi cho cậu ta: "không phải à, cậu mà yên phận một chút, có thể phải đi sớm như vậy à?"

"Được!" Trương Lập Quân giờ tay đầu hàng, "Tôi sẽ nghe lời ngài."

Hai người cùng quay về liên trinh sát, lúc sắp chia tay, Trương Lập Quân gọi Trình Miễn lại, nhìn anh như muốn nói rồi lại thôi. Một lúc lâu sau, mới nói: "Liên trưởng, tiểu đội trưởng của bọn em có phải thật sự không được giữ lại không?"

Trình Miễn không trả lời mà hỏi lại: "Hai ngày nay, thấy cảm xúc của Tổng Hiểu Vĩ như thế nào rồi?"

Trương Lập Quân nhủ mày suy nghĩ: "Cảm xúc à, thì thỉnh thoảng hay ngẩn người, nhắc tới chị dâu, cũng không vui mừng giống trước đây nữa."

Trình Miển hiểu đại khái điểm mấu chốt, chắc là Tống Hiểu Vĩ lại đang rối rắm chuyện của bản thân và Triệu Tuệ Phương. Trước đó, cậu ấy quyết tâm vạch ra kế hoạch ở lại bộ đội, lại cảm thấy nắm rất chặt, mặc dù tương lai vẫn còn gặp phải vấn đề xuất ngũ, nhưng cấp bậc cao nhất tăng, chính sách giữ lại cũng không giống nhau. Bây giờ rời khỏi cấp bậc này, cũng chỉ có thể lấy được một khoản phí mà thôi, hơn nữa chuyện này lại đến bất ngờ, sau khi về quê phải đi con đường nào sợ là Tống Hiểu Vĩ cũng chưa suy nghĩ đến, nhìn tính cách trầm ổn của cậu ấy, không muốn cô gái đi theo mình chịu khổ, cho nên có lẽ sẽ muốn từ chối chuyện hôn sự này rồi.

Trình Miển có đôi khi chán ngấy tính cách quá thận trọng này của cậu ta, nhưng nghĩ lại, người này cũng là vì có trách nhiệm với con gái nhà người ta, cho nên anh còn có thể nói cái gì nữa?

Vỗ vỗ bả vai của Trương Lập Quân, Trình Miển nói: "Chuyện này cậu cũng đừng quan, về vấn đề tính cách, cuối cùng hai người họ phải từ từ tiếp xúc thôi."

Quay về kí túc xá, Trình Miển vừa mới ngồi vững, thì điện thoại của Hà Tiêu gọi đến. Nhìn trên màn hình điện thoại di động hiện lên cuộc gọi đến, Trình Miển ấn nút tiếp nghe ngay lập tức.

"Trình Miển?" Kết nối đột ngột, bên kia giống như có chút bất ngờ, "Bây giờ có bận không?"

"Em đặc biệt chọn lúc anh bận rộn để gọi điện thoại à?"

Hà Tiêu không biết nói gì mất một lúc, nói đi nói lại người này từng giây từng phút đều bận rộn, khi nào thì rảnh rỗi như vậy. Vì vậy xem nhẹ sự trêu chọc của anh, đi thẳng vào vấn đề: "Người thân của Tiểu Tống nói hai ngày nữa phải quay về, muốn mời anh với em ăn bữa cơm, anh có thời gian rảnh không?"

"Ăn cơm gì?" Trình Miển hơi mỉm cười, "Có chút tiền dư thừa thì sao không đi mua mấy món đồ về làm quà cho mấy người ở quê."

"Em cũng nói như vậy, nhưng cô ấy không nghe, cho nên em muốn anh nói với tiểu đội trưởng Tống một chút."

"Cũng được, lát nữa anh sẽ nói chuyện với cậu ấy, ngoài ra em thay anh giữ Triệu Tuệ Phương ở lại hai ngày nữa, đến lúc đó để hai người này gặp nhau đi."

Hà Tiêu vừa nghe, vừa cười: "Đúng lúc tiểu đội trưởng Tống có cơ hội nghỉ ngơi, nộp báo cáo kết hôn luôn."

"Không phải nghi phép, " Trình Miển khe khẽ thở dài, " Năm nay, Tống Hiểu Vĩ không thể ở lại, kết thúc hai kỳ rồi, giải ngũ rồi."

"Giải ngũ?" Nghe thấy thông tin đó, Hà Tiêu cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, "Sao em không có nghe người nhà của anh ấy đề cập đến?"

"Có thể Tống Hiểu Vĩ còn chưa nói cho cô ấy biết, cho nên Tiểu Tiểu trước tiên em đừng nói với cô ấy."

Hà Tiêu ừ một tiếng: "Em biết có chừng mực."

Nghe thấy âm thanh mềm mại bên đầu kia của điện thoại, đột nhiên Trình Miển cực kì muốn được nhìn thấy cô: "Tiểu Tiểu."

"Dạ?"

"Nhớ anh không?"

". . . . . Không nhớ ."

Anh Tiểu Tiểu, biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo: "Anh nhớ em lắm, nhớ vô cùng."

Ở bên này, khuôn mặt Hà Tiêu hơi phớt hồng: "Anh nói chuyện cũng không nhìn xem bên cạnh có người hay không à?"

Có người thì sợ gì?

Trình Miển nắm chặt ống nghe: "Tiểu Tiểu, báo cáo kết hôn anh đã nộp lên rồi, trong khoảng thời gian này đợi anh hết bận, rồi mình đi lĩnh chứng nhận nhé, được không?"

Đây được coi là cầu hôn à? Còn cách điện thoại nữa? Thật là rất không lãng mạn nhé. Quả thật Hà Tiêu có hơi đau đầu, nhưng hô hấp của người nào đó cứ chân thành, tha thiết như vậy, truyền qua dây điện thoại đến đây, dịu dàng bao bọc lấy cô, cô muốn nói ra chữ "không", cũng có cảm giác cực kì khó khăn, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

"Được ạ." Cô nói.

Cúp điện thoại, Trình Miển không kiềm chế được tâm tình, kích động đâm mấy cái lên bao cát ở trong phòng, làm văn thư Triệu Tiểu Quả vừa mới đẩy cửa vào sợ hết hồn.

"Liên trưởng ngại ở trong phòng làm gì vậy?"

Trình Miễn nhanh chóng khôi phục vẻ mặt, hắng giọng, rồi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là lúc sáng Hạ Thanh ở tiểu đội hai tìm anh để xin phép nghỉ, anh không có ở đây, nên vừa lại gọi điện thoại đến hỏi, cho nên em đến xem một chút."

"Bây giờ mà xin nghỉ à? Cậu ta có chuyện gì?" Trình Miễn suy nghĩ một chút: "Bảo cậu ta trực tiếp đến đây tìm tôi."

Vào khoảng thời gian này, bình thường đều không cho phép mọi người xin nghỉ đi ra ngoài, cho nên Trình Miễn không phê cũng là có lý do. Hơn nữa, người tên Hạ Thanh này, Trình Miễn nhớ rõ, trước đó dựa theo bình bầu dân chủ và sát hạch chuyên ngành chỉ đạt được một hai hạng mục, cậu ta không được giữ lại. Mà sau khi mệnh lệnh được ban xuống, vậy mà cậu ta lại không bị liệt vào danh sách quân nhân xuất ngũ.

Sao lại được giữ lại, Trình Miễn dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng nghĩ ra. Là người chịu trách nhiệm ở một liên đội, Trình Miễn vẫn cố gắng hết sức để duy trì sự công bằng, không để cho thành kiến chi phối bản thân. Nhưng đối với Hạ Thanh, quả thật từ tận đáy lòng anh đã có ác cảm. Bắt tài vô dụng, cà lơ phất phơ, mặc dù cậu ta cũng không gây chuyện, nhưng cũng không biết thân biết phận, thừa dịp khi không có người chú ý thì gây ra chút lừa để trêu chọc khiến người ta bực bội.

Thời gian cậu ta ở liên trình sát còn dài hơn so với hai vị thủ trưởng, lúc nào Trình Miễn nhìn thấy cậu ta lại thấy buồn bực, rốt cuộc người này làm như thế nào để trà trộn vào đây được. Cũng không phải là chưa từng cố gắng uốn nắn và dạy dỗ, nhưng tiểu tử này hoàn toàn là đầu muối không vào, bộ dạng tôi không có lý tưởng thì anh làm gì được tôi. Cho đến bây giờ, cũng không nghe thấy người ta nói cậu ta là tên lính có quan hệ, cho đến lần này, Trình Miễn mới thực sự nhận được bài học kinh nghiệm.

Ngay từ đầu, anh cố nén giận, bây giờ dần dần không có cảm giác nữa, nhưng mà thỉnh thoảng lại cảm thấy đáng tiếc. Nếu như không có Hạ Thanh, như vậy có lẽ những binh lính tốt đã có thể được ở lại.

Đội cả buổi chiều, Hạ Thanh cũng không tới tìm anh xin nghỉ, Trình Miễn bận rộn, dần dần cũng ném cậu ta ra sau đầu, đến tận buổi tối khi sắp dọn cơm, anh nhận được một cuộc điện thoại. Là một người họ Vương làm tham mưu huấn luyện trong sư đoàn gọi đến, người này do Đại học Kỹ thuật thông tin giải phóng quân phân xuống, tuy nhiên, từ nhau chế độ 4 +1, đại học chính quy dừng việc huấn luyện lại một năm, cho nên cũng coi là bạn học của Trình Miễn.

Lẽ ra là nói chuyện cũ, nhưng nói đến một nửa, tham mưu Vương chợt hạ thấp giọng, nói với anh: "Trình Miễn, cậu đoán xem chiều nay đi ra ngoài mình gặp ai?"

Trình Miễn đứng trước cửa sổ, cúi đầu nhìn chậu hoa mà mình trồng, không để ý lắm đáp lại: "Người tình trong mộng của cậu à."

"Sai!" Tham mưu Vương cười cười, nói, "Mình nhìn thấy Hạ Thanh ở liên các cậu, cả người là quân trang, lên một chiếc xe quân dụng."

Đầu ngón tay chợt bị gai hoa đâm vào, Trình Miễn nhìn giọt máu tràn ra, nhú nhú mảy: "Có cái gì lạ đâu, tiểu tử này biết cả đường lên trời nữa ấy chứ."

"Xem lời cậu nói kìa." Tham mưu Vương chắc một tiếng, "Mình không thèm nói chuyện khô khan nhàm chán như vậy đâu, người nâng đỡ? Tiểu tử này có đấy, hơn nữa cũng không nhỏ đâu, cậu đoán thử xem là ai?"

Trình Miễn thật sự rất hiếu kỳ về việc này: "Ai vậy?"

"Ai à? Không phải ai khác, lão Chu ở sư đoàn chúng ta đó!"

"Tham Mưu Trưởng?"

Chuyện này thật sự là nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán Trình Miễn rồi.

Lão Chu trong lời tham mưu Vương nói là Tham Mưu Trưởng sư đoàn T, Chu Quốc Xương. Người này cũng mới được điều đến từ năm ngoái, nhưng với Trình Miễn ông ấy cũng không xa lạ, bởi vì khi anh còn nhỏ, Chu Quốc Xương đã từng làm nhân viên cảnh vệ của ông nội anh, sau đó đi theo Trình Kiến Minh rồi cùng vào trường quân đội. Theo lý thuyết, Chu Quốc Xương không được coi là người có bản lĩnh, so sánh vị trí hiện nay của ông ấy với Trình Kiến Minh thì sẽ hiểu. Nhưng mà so với người khác, chỉ ít ông ấy được coi là người có bối cảnh ở trung ương. Trình Miễn cũng biết, người này vẫn duy trì liên lạc với ông nội của anh, mặc dù ông cụ đã rời khỏi cương vị rồi, nhưng lực ảnh hưởng thì vẫn còn.

Điều làm Trình Miễn không ngờ nhất, tham mưu trưởng Chu có thể giấu quan hệ của mình và Hạ Thanh sâu như vậy. Anh đến liên trình sát đã hai năm rồi, chuyện này Chu Quốc Xương cũng biết rõ, nhưng từ năm ngoái bị điều đến sư đoàn T tới nay, ông ấy chưa một lần đề cập với anh để ý chiều có Hạ Thanh. Nguyên nhân trong đó, Trình Miễn suy nghĩ, thứ nhất, có thể bởi vì tham mưu trưởng Chu sợ anh không giữ mặt mũi cho ông ấy, thứ hai là bởi vì căn bản ông ấy không vừa mắt tiểu cán bộ ở cơ sở như anh, dù sao có quan hệ của ông ấy ở đây như vậy, Hạ Thanh muốn trà trộn vào thế nào chẳng được.

Tham mưu Vương vẫn còn ở đầu bên kia điện thoại nói sang: "Lấy đôi mắt thị lực 5.0 của mình để cam đoan, chính xác là lão Chu không hề sai. Khi quay về mình nghe được, biết quan hệ của hai người này cũng không nhiều lắm, chính là trưởng ban của bọn mình lỡ miệng nói ra, nói Hạ Thanh là con trai độc nhất của chị ruột lão Chu, lão Chu với vợ ông ấy lại không có con, nên coi tiểu tử này là con ruột mà thương yêu. Đã sớm bày mưu tính kế cho cậu ta. Cho nên mới nói, Trình Miễn à, cậu cũng đừng tự trách nữa, không phải không có chúng ta không có bản lĩnh, mà là kẻ địch này quá giáo hoạt, ần núp rất kỹ nha!"

Cúp điện thoại của tham mưu Vương, Trình Miễn vốn đã chinh đốn lại tâm tình có hơi rối loạn. Vậy mà âm thanh cười nói khi ăn cơm vang lên, Trình Miễn cũng không thể suy nghĩ gì nữa, đội mũ lên, rồi đi ra ngoài.

Ăn xong cơm tối, bầu trời lại bắt đầu xuất hiện bông tuyết. Trình Miễn không khỏi nghĩ tới lời nói đùa của các chiến sĩ, khi nghe tin cục khí tượng thủy văn thành phố B thông báo khu vực có tuyết, làm mất một lúc lâu mới biết khu vực có tuyết là chỗ này của bọn họ. Cho dù nói như thế nào, hình như năm nay tuyết rơi có phần nhiều hơn thì phải, đối với tuyết liên trường Trình cũng không có thiện cảm, dọc đường từ Tây Bắc đến thành phố B B, dù sao thì trong lòng cũng hơi buồn bực.

Ngay từ đầu Từ Nghi còn đặc biệt buồn bực, rốt cuộc vì sao Trình Miễn đối với tuyết lại ghét như vậy, lúc đó khi anh ấy hỏi, liên trường Trình còn rất kinh ngạc hỏi lại: "Mình từng nói mình ghét ngày tuyết rơi à?"

Dáng vẻ Từ Nghi nghiêm trang: "Không ghét thì tại sao cậu chuyên chọn ngày có tuyết rơi để gọi tập hợp khẩn cấp vậy? Biết các chiến sĩ sau lưng nói cậu thế nào không? Thậm chí, còn làm hại mình bị mắng chung với cậu."

Liên trường Trình không thể không khen ngợi bọn họ cây non mà có bản lĩnh cao.

Sắc trời dần tàn, tuyết xu hướng càng lớn. Tranh thủ tối nay mọi người có thời gian nghỉ ngơi, Trình Miễn và Từ Nghi mở cuộc họp trong chi bộ Đảng liên trinh sát, đặc biệt bàn bạc xem lễ đưa tiễn sẽ làm thế nào. Khi tan họp đã tắt đèn gần hết, Trình Miễn nhớ tới, gọi điện thoại gọi tiểu đội trưởng của Hạ Thanh xuống, tự mình hỏi xem cậu ta đã quay về hay chưa.

Tiểu đội trưởng cũng là người thành thật, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của liên trường, không dám nói dối: "Buổi trưa lúc ăn cơm cũng không trông thấy cậu ấy, đến bây giờ vẫn chưa quay về." Thấy Trình Miễn không nói lời nào, anh lại bổ sung, "Tôi biết rõ trong liên đã thông báo thời gian này không cho phép xin nghỉ đi ra ngoài, cũng đã nói rõ ràng với tiểu tử này, nhưng. . . ."

Thấy vẻ mặt tiểu đội trưởng bối rối, Trình Miễn khoát tay áo: "Được rồi, tôi biết rồi, chuyện này cũng không thể trách cậu."

Hỏi xong Trình Miễn để cho tiểu đội trưởng đội hai đi về, bản thân anh không vội vã đi ngủ, cũng không quấy rầy những người khác, chỉ để lại ánh đèn bàn nhỏ, ngồi trước bàn vừa đọc sách vừa chờ Hạ Thanh về. Gần một giờ hơn, không đợi được người, ngược lại lại nhận được một cuộc điện thoại.

Là người đứng gác gọi đến: "Liên trường Trình phải không? Tiểu đội anh có một binh lính uống say, bây giờ đang ở phòng trực ban, nảy sinh chút tình huống, mời anh đến đây một chút."

Trình Miễn tỉnh táo lại, rồi hỏi: "Có phải Hạ Thanh không?"

Người đứng gác cũng không lên tiếng, nhưng trong đầu Trình Miễn cũng hiểu đại khái, tám phần là tiểu tử này.

Cúp điện thoại, Trình Miễn nhanh chóng mặc áo khoác vào rồi đi tìm Triệu Tiểu Quả và tiểu đội trưởng đội hai, vừa ra đến trước cửa, không nhận được đá một phát lên cái thùng rác.

Khi đoàn người Trình Miễn chạy đến, Hạ Thanh đang tóm lấy một người lính gác cổng chửi ầm lên: "Con mẹ nó anh biết tôi là ai không anh còn dám ngăn cản tôi? Còn anh nữa ——" cậu ta chỉ vào một người lính gác khác rồi nói, "Đeo băng đồ thì giỏi à? Hôm nay tôi sẽ nói cho người biết, để tôi thấy các người không vừa mắt đã lâu rồi, một nhóm quân cảnh, mẹ nó tự coi mình là Thiên Vương lão tử, gặp ai cũng dám chỉ chỉ chỏ chỏ? Tôi cảnh cáo các người nhé, đừng có chọc giận tôi, xem tôi dám giết chết các người không!"

Tiểu đội trưởng tiểu đội hai và Triệu Tiểu Quả chưa từng nhìn thấy bộ dạng này Hạ Thanh, trong lúc nhất thời có phần trở mắt đứng tại chỗ. Chỉ có Trình Miễn tiến lên phía trước, nhìn thấy cả người toàn mùi rượu của cậu ta, mới biết hôm nay cậu ta ở bên ngoài uống rất nhiều.

Đội quân cảnh và chiến sĩ canh gác cũng không nói chuyện, dáng vẻ muốn xem náo nhiệt. Hạ Thanh mắng chửi chưa sáng khoái, liếm liếm khoe miệng muốn mở miệng ra nữa, Trình Miễn quét mắt nhìn bốn phía một vòng, đi lên tóm lấy cánh tay đang chỉ trỏ trỏ của cậu ta.

"Bỏ tay xuống, đi về với tôi mau."

Hạ Thanh có lẽ không ngờ thật sự có người dám đi lên chọc mình, cố gắng trợn to cặp mắt say sấn, nhìn người đứng trước mặt, a một tiếng: "Anh là ai hả?"

"Hạ Thanh! Uống không ít nhì, ngay cả tôi cũng không nhận ra được?" Trình Miễn lười phải nói nhảm với cậu ta, cũng không muốn tiếp tục ở cổng làm mất mặt người của liên trinh sát bọn họ, ra hiệu bảo hai người kia ở phía sau tiến lên bắt cậu ta đi.

Hạ Thanh dựng lông mày lên, thuận tay hất tay tiểu đội trưởng tiểu đội hai và Triệu Tiểu Quả ra: "Tôi nói đừng có động vào tôi! Cút ngay! Cút ngay!"

Cậu ta trợn tròn mắt nhìn bọn họ, trong đêm tối, thật sự có một chút dọa người.

Nhưng dù sao Trình Miễn cũng không bị dọa sợ, làm ầm ĩ lâu như vậy, cho dù tính nhẫn nại của anh tốt như thế nào cũng bị mài hết, huống chi đối với Hạ Thanh, căn bản anh cũng không thể có tính khí tốt. Chẳng qua trước mặt nhiều người như vậy, anh không thể động thủ, đầu tiên là mặt mũi và vấn đề tác phong của liên trinh sát, hai là chuyện này liên quan đến cá nhân anh, cán bộ đánh binh lính, trước không nói đến đúng hay sai, đoán rằng đối với liên trường như anh là có bất lợi.

"Hai người các cậu không làm được, vậy thì nhờ các anh em của đội quân cảnh giúp một tay, khiêng tiểu tử này về hộ tôi." Lời này đúng là nói với những người khác, nhưng tầm mắt của Trình Miển cũng không rời khỏi người Hạ Thanh một khắc nào cả. Ánh mắt lạnh lẽo, giống như bị ngâm trong băng vậy.

Hạ Thanh cao lớn vạm vỡ, nhưng cũng không đâu nổi bốn người nâng lên. Khi bị nâng lên, thì bắt đầu oa oa kêu: "Thả tôi xuống! Mẹ nó nhanh thả tôi xuống! Anh là ai dám bảo bọn họ làm vậy với tôi hả?"

"Tôi là liên trưởng của cậu."

Trình Miển nói năng có khí phách, nhưng không ngờ Hạ Thanh lại lập tức càn rỡ cười to: "Ha ha mẹ nó thật trâu chọc! Tôi sợ liên trưởng anh à! Anh chỉ là liên trưởng thôi! Mẹ nó, tất cả đều là "tiểu bạch kiếm" thôi!"

Nghe xong lời này, sắc mặt của tiểu đội trưởng tiểu đội hai và Triệu Tiểu Quả chợt thay đổi. Ở liên của bọn họ, chưa có ai dám mắng trước mặt Trình Miển như vậy, tên Hạ Thanh này nhất định là bị nước tiểu ngựa đổ vào nên đầu óc bị hôn mê rồi.

Trình Miển cũng tức giận đến sắc mặt trắng bệch, anh túm cổ Hạ Thanh, dùng sức mạnh để kìm chế làm cậu ta không thể động đậy: "Có giỏi thì nói lại lời cậu vừa nói một lần xem?"

Hạ Thanh khó thở, cố gắng thoát ra: "Tôi nói anh là đồ "tiểu bạch kiếm" đấy, con mẹ nó anh buông tay ra!"

Rốt cuộc lần này Trình Miển cũng không nhịn được nữa, vung tay đánh một quyền vào bụng của cậu ta, đánh cho Hạ Thanh không nhịn được mà kêu gào, sau đó thì không có âm thanh nào nữa, lần này chắc cậu ta bị đánh rất đau rồi.

"Nhốt vào phòng tạm giam! Sau khi trời sáng thì đi mời tham mưu trưởng Chu!"

Trình Miển lạnh lùng nói. Bây giờ, anh không nể mặt ai hết, tiểu tử này không biết xấu hổ đúng không? Vậy thì anh sẽ làm cho cậu ta hoàn toàn lộ mặt trước toàn bộ sư đoàn, kể cả người cậu tham mưu trưởng quý báu kia!

Chỉ vùn vùn chỉ một đêm, chuyện xảy ra ở cổng đã truyền khắp toàn bộ doanh trại.

Bị nhốt trong phòng tạm giam, sau khi Hạ Thanh tỉnh táo lại mới nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua thì cả người cũng bối rối, đối diện với vách tường, nói không nên lời, cái khác thì anh không nhớ rõ lắm, cả đầu đều là câu nói anh mắng chửi Trình Miển và khi bị đánh một quyền kia. Một chút lý trí còn sót lại đủ cho anh hiểu rằng, Trình Miển hoàn toàn bị anh chọc giận rồi.

Về người Liên trưởng này, từ khi anh ấy được điều tới, Hạ Thanh ngày đó từ chỗ cậu anh đã biết bối cảnh của anh ấy, ngay từ đầu anh cũng không coi trọng anh ấy, nghĩ rằng liên trưởng và bản thân không khác nhau gì cả, chẳng qua là được dát vàng ở trường quân đội, đương nhiên khi quay về sẽ là sĩ quan. Sau thấy anh ấy thành thật nghiêm túc dần bình, anh còn hơi khinh thường, nghĩ rằng người này không chỉ muốn nổi bật mà đầu óc còn có vấn đề. Ngẫm lại, nhìn anh cũng giống mấy anh em trong đại viện, xuống cơ sở dần bình cũng chỉ để lấy kinh nghiệm, để khi lên trên cũng dễ dàng hơn, sau này khẳng định là muốn ngồi phòng làm việc, tội gì phải nghiêm túc như vậy.

Hơn nữa, kể từ khi Trình Miển đảm nhiệm chức liên trưởng liên trình sát đến nay, Hạ Thanh cũng cảm giác hình như bản thân bị để ý, không thể giống như trước kia không lo lắng gì mà phá phách như thế. Hai năm đó, oán niệm của anh với Trình Miển không phải chỉ một chuyện, nên hi vọng cậu của mình nhanh chóng điều mình tới khỏi liên trình sát. Nhưng tham mưu trưởng Chu, Chu Quốc Xương cũng có suy nghĩ của riêng ông ấy, ông muốn sắp xếp Hạ Thanh ở một nơi dễ dàng, nhưng ông càng muốn Hạ Thanh thân thiết với Trình Miển, dù sao thì con đường của sĩ quan quân đội còn dài, hơn nữa tương lai sẽ thấy được ánh sáng. Trong bộ đội, việc đối nhân xử thế rất quan trọng, so với Hạ Thanh, Chu Quốc Xương phải rõ ràng hơn nhiều, không phải chính bản thân ông cũng trải nghiệm mà đi lên sao?

Vậy mà, tất cả đều bị Hạ Thanh phá hỏng hết rồi. Chính anh cũng không nhịn được mắng bản thân một trận, nhìn anh ta không vừa mắt cũng không phải ngày một hai ngày, sao lại nói ra rồi? Con mẹ nó tất cả đều bị rượu làm hỏng chuyện!

Các lãnh đạo trong doanh trình sát cũng biết chuyện này rồi, nhưng không đợi doanh trưởng lão Mã ra tay, tham mưu trưởng đã tự mình xuống tìm Trình Miển để "Tìm hiểu tình huống" rồi. Khi nhân viên truyền tin của Chu Quốc Xương tìm được Trình Miển cũng là lúc anh vừa tập thể dục buổi sáng xong quay về, nhìn thấy người đến, anh hơi cong môi chế giễu, thật là thiếu kiên nhẫn a, sáng sớm đã đến rồi.

Trình Miển không để ý, tháo đai vũ trang xuống rồi đi thẳng vào phòng tắm, sau khi đánh răng rửa mặt, ăn sáng xong, mới không nhanh không chậm đi đến phòng làm việc của Chu Quốc Xương.

"Báo cáo."

"Mời vào." Chu Quốc Xương đang ngồi một chỗ nhìn cái gì đó, thấy Trình Miển đi vào, đợi mấy giây, rồi có ý đứng lên, nhìn anh, "Đến rồi à? Ngồi, ngồi đi."

"Không cần đầu tham mưu trưởng, tôi đứng cũng được."

Chu Quốc Xương không ngờ rằng Trình Miển lại không nể mặt mình, đành phải tự mình ngồi xuống, đáng vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra ân cần hỏi han anh: "Ăn sáng rồi hả?"

"Báo cáo tham mưu trưởng, tôi đã ăn xong rồi."

Chu Quốc Xương liếc mắt nhìn anh, chắc một tiếng: "Được rồi được rồi, buồn lòng, không cần nghiêm túc như vậy. Nhìn cậu đứng tôi cũng khó chịu, ngồi xuống đi."

Trình Miễn khẽ nhủ mày, ngồi xuống đối diện bàn làm việc của Chu Quốc Xương.

Chu Quốc Xương buông món đồ ở trong tay xuống, nhìn Trình Miễn, hai tay để lên bàn, cân nhắc nói với Trình Miễn: "Chuyện tối ngày hôm qua, tôi đã nghe nói. Tiểu tử Hạ Thanh này, uống rượu say cũng không nói, còn động thủ với cậu, cậu nhốt cậu ta lại là cần thiết. Bình thường quá lơ là việc quản giáo nên mới xuất hiện tình huống tối hôm qua, đưa nó đến bộ đội, cũng là muốn dùng điều lệnh điều lệ, kỷ luật trong quân đội để kiềm chế nó, để cho môi trường kỷ luật trong liên trính sát các cậu rèn luyện nó. Trình Miễn à, lại nói, tôi cũng nên cảm ơn cậu."

"Tham mưu trưởng khách khí rồi." Trình Miễn nói, "Chẳng qua tôi muốn nhắc nhở ngài một chút, ngày hôm qua Hạ Thanh chưa được phê chuẩn đã vô cớ đi ra ngoài, cũng là làm trái với kỷ luật."

Chu Quốc Xương sững sờ, khuôn mặt già nua hơi ngượng ngùng. Một lúc sau, ông lại nói: "Chuyện ngày hôm qua, cũng do tôi sơ suất rồi. Là vợ của nó lâu rồi không gặp nó, nên bắt tôi dẫn nó về ăn bữa cơm, ai biết đi ra ngoài lại gây chuyện như vậy. Con cái bây giờ, dạy dỗ cũng không dễ rồi."

Trình Miễn không nhịn được cười lạnh lùng. Lôi vợ vào để nói chuyện, dùng tình thân để nói chuyện à? Chẳng lẽ Chu Quốc Xương già rồi nên hồ đồ?

Anh nhếch khóe miệng, muốn nói chuyện, lại bị Chu Quốc Xương cướp lời. Chỉ nghe thấy tham mưu trưởng Chu nói: "Như vậy, trước tiên cậu cứ giam nó lại vài ngày, để nó sâu sắc tự kiểm điểm sai lầm của mình. Tôi đây, thay nó nói lời xin lỗi với cậu trước, chờ nó được ra, cậu giao nó cho tôi, tôi sẽ tự mình dạy dỗ."

Nói xong, ông nhìn Trình Miễn, chờ anh tỏ thái độ.

Trình Miễn cũng không vì ông ấy thao thao bất tuyệt mà lung lay, trầm ngâm chốc lát, anh nói với Chu Quốc Xương: "Tham mưu trưởng, đây cũng không phải chuyện nhận lỗi lầm và tự kiểm điểm theo cá nhân tôi mà nói, có nói xin lỗi hay không cũng không quan trọng, bởi vì đây là ân oán cá nhân của tôi và Hạ Thanh, và lại tối hôm qua tôi cũng động thủ. Bản thân là liên trưởng liên trính sát, tôi chỉ để ý danh tiếng vinh dự và sức chiến đấu của liên đội."

Chu Quốc Xương không khỏi nhíu nhíu mày: "Lời này của cậu là có ý gì?"

Lời nói đã nói rõ, Trình Miễn cảm thấy bản thân đã mất đi sự khách sáo cần thiết.

"Tôi nghĩ tham mưu trưởng và tôi đều hiểu rõ, Hạ Thanh không thích hợp ở bộ đội, cậu ta không chịu nổi kỷ luật gò bó, yêu cầu với bản thân cũng thấp. Nói thẳng ra, cậu ta chính là người không có lý tưởng."

Chu Quốc Xương không vui, nhưng cũng không nói ra lời phản bác, chỉ có thể nhìn sang một bên.

"Mà sứ mạng của quân đội chúng ta là có thể đánh giặc, đánh thắng trận. Nếu thật sự có một ngày như vậy, xin hỏi Hạ Thanh, cậu ta có sẵn sàng không?" Lời nói này của Trình Miễn coi như lời khách sáo, anh muốn nói Hạ Thanh có gan hay không cũng là một vấn đề, nhưng vẫn giữ chút mặt mũi cho Chu Quốc Xương, "Tham mưu trưởng Chu, nếu như Hạ Thanh dạy mãi mà không sửa, tôi không thể khoan nhượng để một người như vậy tiếp tục ở liên đội của tôi. Vẫn là câu nói kia, không liên quan đến ân oán cá nhân, nếu thật sự lên chiến trường, tôi thực sự không thể để một tiểu đội có người như vậy lên chiến đấu."

Lần này Chu Quốc Xương đã hoàn toàn nổi giận, ông đặt mạnh chén nước xuống, bỗng nhiên đứng lên: "Người như thế nào? Hạ Thanh, nó là hạng người gì? Trình Miễn tôi cảnh cáo cậu, đừng có nói quá đáng với tôi như vậy!"

Mặt Trình Miễn không thay đổi chút nào: "Không hề quá đáng, tôi chỉ nhận xét sự việc thôi."

"Nhận xét sự việc?" Về mặt Chu Quốc Xương cực kì khinh thường, "Trình Miễn tôi nói thật với cậu, tôi cũng không muốn trở mặt với cậu, mấy tháng nữa đợi sự việc trôi qua tôi sẽ điều nó rời khỏi liên trính sát, chuyện này vì vậy không cần bàn bạc nữa."

Trình Miễn nở nụ cười, cực kì thờ ơ.

"Không dễ dàng như vậy đâu." Anh nói, "Nếu như không phải bởi vì cậu ta, năm nay binh lính tốt nhất dưới tay tôi cũng được ở lại. Hạ Thanh là thể diện của ai, chắc chắn trong lòng tham mưu trưởng ngài cũng biết rõ. Muốn tôi từ giờ không đề cập tới nữa à——" anh lại nhắc lại một lần nữa, "Không dễ dàng như vậy đâu."

Thật sự Chu Quốc Xương không ngờ Trình Miễn lại cứng đầu như vậy, còn dám nói điều kiện với ông? Nhưng cậu ta cũng không hoàn toàn trở mặt với ông, dù sao thì ở đây vẫn có mối liên hệ.

"Vậy cậu muốn làm thế nào?" Lúc này, Chu Quốc Xương đã lười phải giả vờ hiền lành rồi.

Trình Miễn ngẩng đầu lên, mắt sáng nhìn thẳng vào ông: "Trừ khi lính của tôi cũng được giữ lại."

Chu Quốc Xương nghe vậy, không nhịn được bật thốt lên: "Chuyện đó không thể nào!" Ông lạnh mặt nhìn Trình Miễn: "Cậu mở miệng lại nhắc đến kỷ luật, chẳng lẽ lại quên, đã ra lệnh, thì không thể sửa chữa nữa à."

Chân mày của Trình Miễn hơi giương lên: "Chính vì vậy nên tôi mới không đi tìm người khác."

"Tìm tôi cũng vô dụng." Chu Quốc Xương khoát tay chặn lại, quay lưng đi, "Nếu cậu xem xét từng sự việc, cũng không nên đặt hai việc này cùng nhau, trừ khi cậu cố ý muốn tôi khó xử."

Khó xử? Hàng năm khi tuyển chọn sĩ quan, lão già này thu bao nhiêu tiền trong lòng ông ta cũng không tính hết được? Như lời người ta nói, chính là xếp thành từng chồng một rồi mang về nhà!

"Trong mắt của tôi đây là chuyện giống nhau." Trình Miển không nhiều lời nói nhảm, "Yêu cầu của tôi chỉ có vậy, xin tham mưu trưởng suy xét."

Chu Quốc Xương vẫn nhìn ngoài cửa sổ, không lên tiếng. Trình Miển đứng thẳng, gờ tay lên chào, rồi xoay người rời đi.

Sau lưng vang lên tiếng đóng cửa, Chu Quốc Xương từ từ nhú mày lại.

Hết Chương 47

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Sau khi Trình Miển quay về doanh trại, ngược lại doanh trưởng lão Mã lại không tìm anh nói chuyện, chỉ có trại phó lão Chu, gọi anh vào phòng làm việc, nói mấy câu rồi lại để anh ra ngoài. Khi bọn họ ở đây, chuyện tối ngày hôm qua, anh cũng không có sai lầm gì lớn, giam Hạ Thanh lại đó cũng là làm theo điều lệ, không tìm ra sai sót gì cả.

Bây giờ, tiểu tử Hạ Thanh này vẫn bị giam giữ phòng tạm giam, vậy mà sau khi Chu Quốc Xương tự mình đi tìm Trình Miển, thì sự việc như được dẹp yên ngay lập tức, tối thiểu mọi người cũng không dám ở bên ngoài công khai thảo luận chuyện này nữa. Trình Miển cũng hiểu rõ, bình yên như thế này chỉ là tạm thời mà thôi.

Tuyết nhỏ rơi lất phất suốt một ngày một đêm, trong chớp mắt, cách ngày lão binh phải rời đi chỉ còn hai ngày. Một tuần này, là một tuần mà Trình Miển trải qua trong vội vàng và hỗn loạn, ngẫm lại, anh cũng không biết mình đã làm được những gì. Sau khi trời tối, một mình anh chầm rãi đi vòng quanh nơi đóng quân, thỉnh thoảng lại sinh ra chút cảm giác mê mang. Chỉ đạo viên Từ Nghi phân tích cho anh, nói là sau khi hy vọng bị sụp đổ thì tất nhiên sẽ sinh ra cảm giác thất vọng sa sút, là phản ứng cảm xúc bình thường. Trình Miển cười, có lẽ theo ý cậu ấy, chuyện này cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng mà anh cũng rất rõ ràng, quả thật có một số chuyện, cũng không giống như vậy.

Kể từ sau ngày tuyên bố lệnh giải ngũ ấy, Trình Miển cũng không đi tìm Tổng Hiệu Vĩ một mình nữa, thứ nhất anh cảm thấy mình được coi như là người cho Tổng Hiệu Vĩ hy vọng được lưu đội lớn nhất, kết quả lại không được giữ lại, anh sợ khi Tổng Hiệu Vĩ nhìn thấy anh thì khó tránh khỏi nhớ đến chuyện này, cảm xúc khó có thể điều chỉnh. Thứ hai là anh không biết nói gì với cậu ấy, từ khi được sinh ra, anh đều lớn lên trong đại viện bộ đội, trong nhà đại đa số trưởng bối đều nhập ngũ, ngoài quân nhân ra đối với những nghề nghiệp khác anh cũng không hiểu rõ, đối với anh sau khi rời khỏi doanh về quê, cũng không thể cung cấp được bất kì ý kiến nào có tính kiến thiết nào về công việc.

Ngoài dự đoán của Trình Miển, Tổng Hiệu Vĩ lại chủ động đến tìm anh. Khuôn mặt trẻ tuổi chất phác bao hàm bởi ý cười, mặc bộ quân phục cũ đã bị tháo quân hàm xuống, bên trong mặc chiếc áo len mới tinh màu xanh dương. Tính toán, mới chỉ đúng hai ngày không nói chuyện với cậu ấy, nhưng Trình Miển cảm thấy, dường như từ trong ra ngoài Tổng Hiệu Vĩ cũng không giống trước nữa.

"Có chuyện gì sao?" Trình Miển rót cho cậu ấy chén nước, rồi mời cậu ấy ngồi xuống.

Đến lúc này, Tổng Hiệu Vĩ cũng không khách khí với anh nữa, sau khi ngồi xuống thì lấy một cái túi ra.

"Đây là cái gì?" Trình Miển nhú nhú mày.

Tổng Hiệu Vĩ Tiểu Tiểu: "Đối tượng của tôi khâu hai cái lót giày và giày bằng vải bông, nói rằng để cho tôi đưa cho liên trưởng."

Trình Miển mỉm cười: "Mọi người đã phải đi, lại còn làm quà tặng nữa à."

"Cái này cũng không giống vậy." Tổng Hiệu Vĩ lấy mấy thứ đó ra, để trước mặt Trình Miển, "Ban đầu cô ấy muốn mời chị dâu và liên trưởng ăn bữa cơm, nhưng hai người đều không đồng ý, sợ tốn tiền của chúng tôi. Người nhà quê cũng không có gì có thể chọn làm quà, cũng không có gì có thể biểu đạt sự biết ơn trong lòng chúng tôi, chỉ có những món đồ tự làm này, mặc dù không đẹp mắt, nhưng mà thật sự ấm áp."

Trình Miển cầm lấy một đôi giày, đưa lên trước mắt, nhìn ngắm cẩn thận, sờ sờ bên trong, rồi cười nói: "Đúng là rất ấm áp, nhưng mà tuổi của tôi không dùng cái này được, để tôi cầm về nhà cho cho cụ ông của tôi dùng vậy."

Nói lời này ra, chính là đã muốn nhận. Tổng Hiệu Vĩ Tiểu Tiểu nói đồng ý.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Trình Miển nhìn Tống Hiểu Vĩ rồi hỏi: "Gọi cô ấy là đối tượng, nghe ý này của cậu, là chuẩn bị tiếp nhận người ta à?"

Tống Hiểu Vĩ ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Tôi đã thông suốt rồi, thay vì lo lắng sau này sẽ để cô ấy chịu khổ chịu tội, thà rằng bắt đầu từ bây giờ cố gắng để cho cô ấy trải qua cuộc sống tốt hơn."

Có giác ngộ rồi.

Trình Miển rất hài lòng: "Vậy bây giờ trong lòng đã ổn định chưa?"

"Đã ổn định rồi." Tống Hiểu Vĩ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Trình Miển, "Liên trưởng, chỉ đạo viên nói rất đúng, người ta không sống mãi trong quá khứ, cần nhìn về phía trước, chỉ cần bản thân tôi không thẹn với lương tâm, thì sẽ vượt qua được tất cả."

Trả lời thẳng thắn như vậy, tự đáy lòng Trình Miển cảm thấy rất vui mừng. Hình như không cần anh nói gì lời an ủi nữa rồi, anh vỗ vỗ bả vai Tống Hiểu Vĩ, âm thanh trầm thấp mà có lực: "Tốt lắm."

Buổi chiều, cả sư đoàn doanh trình sát mở hội nghị toàn thể, sau khi kết thúc, ngoài ý muốn Trình Miển nhận được điện thoại của cha mình Tư lệnh phó Trình Kiến Minh, nói anh gần tới về nhà một chuyến.

Trình Miển quay về phía điện thoại nhú mày: "Con có một đồng chuyện, về nhà làm gì vậy?"

Tiểu tử thú này.

Trình Kiến Minh không vừa ý nói: "Con còn bận hơn so với ba à?"

"Không dám so sánh với ngài ạ." Trình Miển cười hắc hắc, "Khỏi cần nhìn sao trên bả vai ngài ít hơn so với con, nhưng vạch thì con không sánh được."

"Bớt nói nhảm đi cho tôi nghe." Trình Kiến Minh bị anh chọc cười, "Bảo con về thì con về đi, không cần xin phép với cấp trên, ba đã điện thoại cho lão Chu doanh của con rồi."

Trình Miển a một tiếng, "Ngài còn ra mặt cho con đi cửa sau, nể mặt con quá nha."

Cúp điện thoại, Trình Miển chào hỏi với Từ Nghi, rồi lái xe của lão Chu về căn cứ đại viện. Xe dừng hẳn lại, trong nháy mắt đẩy cửa vào, khi nhìn thấy người trong viện, anh có hơi hoài nghi có phải mình hoa mắt hay không.

Hà Tiêu đang ngồi ở cửa ra vào, tưới cho những cây hoa do giáo sư Triệu trồng, nghe thấy âm thanh thì quay đầu lại, khi nhìn thấy Trình Miển thì cũng hơi hơi sững sờ.

Trình Miển hoàn hồn một chút, thì ra là ông cụ vô cùng lo lắng gọi anh về là vì chuyện này. Đề nén mừng rỡ trong lòng xuống, anh đi đến, rồi đỡ cô dậy.

"Đến lúc nào vậy?" Anh hỏi.

". . . . . Vừa tới không bao lâu."

"Có phải Giáo sư Triệu gọi điện thoại bảo em đến hay không, nói anh sẽ về?" Liên trưởng Trình nhú mày hỏi.

Gặp qua người nào hay tự kỷ tự yêu bản thân như vậy không? Đúng là Giáo sư Triệu bảo cô đến, nhưng cũng không nói anh muốn về. Hà Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, "Lão bình còn chưa đưa tiền xong, sao anh có thời gian mà về vậy?"

"Ừ, anh về thăm hai người một chút." Hôm nay, Hà Tiêu mặc chiếc áo len màu xanh thẫm mà lần trước mặc đi Tây Bắc, nhìn thấy nó, Trình Miển khó tránh khỏi phân tâm. Anh nắm lấy bàn tay của cô, "Có lạnh không? Đi vào nhà với anh nào."

Hà Tiêu đẩy tay anh ra: "Đừng làm loạn, hôm nay Trình bá bá ở nhà đấy."

"Vậy thì có cái gì phải sợ?" Trình Miển buồn cười nói, "Sớm muộn gì cũng là vợ anh, ông ấy sẽ quen thôi."

"Em không quen có được không?"

Hà Tiêu dẫu môi, Trình Miển nhìn thấy hoàn toàn bị mê hoặc, ngay sau đó thì không nhận được nữa, hôn cô.

"Tiểu Tiểu, dì cả của em hẳn là qua rồi phải không?"

Hà Tiêu đỏ mặt nhìn anh: "Hỏi cái này làm gì?" Cúi đầu nhỏ giọng nói, "Hết lâu rồi."

"Vậy tối hôm nay ở lại nhé." Trình Miển nói rõ ràng quả quyết, sau đó lại thay đổi chủ ý, "Không, hay là anh về với em nhé."

Hà Tiêu cự tuyệt ngay lập tức: "Tuệ Phương vẫn ở đây."

Lần này, liên trưởng Trình có chút buồn bực: "Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể đi ra ngoài thuê phòng à?" Anh nghĩ nghĩ, rồi đưa tay sờ lên túi áo, "Để

anh xem có mạng chứng nhận sĩ quan. . . ."

Hà Tiêu đưa tay nhéo nhéo mặt anh, "Còn chứng nhận sĩ quan nữa, làm mất mặt một mình anh thì thôi, đừng có làm liên lụy 230 vạn nhân dân Giải Phóng Quân."

Hai người ở cửa ra vào đẩy đưa một lúc rồi mới đi vào, lúc này Giáo sư Triệu đã làm xong cơm tối, thấy anh về, thì vội gọi hai người vào bàn ăn cơm. Sau đó nhanh tay nhanh mắt kéo lấy Trình Miễn ở phía sau, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Tối nay đừng cãi cò với ba con, tâm tình của ông ấy không tốt."

Trình Miễn quay lại nhìn lão thái thái nhà bọn họ, rồi lại nhìn cha mình đang đeo mắt kính, mặt không đổi sắc đi từ trên lầu xuống, nhất thời có chút dục cảm xấu.

Ăn xong cơm tối, Hà Tiêu ở dưới lầu với giáo sư Triệu nhìn bộ thù hình chữ thập mà bà mới mua về, Trình Miễn thì bị Trình Kiến Minh gọi vào thư phòng.

Sau khi cửa bị đóng lại, phó tư lệnh Trình cũng không dài dòng, không vòng vo hỏi luôn: "Con với người tên Hạ Thanh có chuyện gì xảy ra?"

"Làm sao ba biết?" Trình Miễn hơi kinh ngạc hỏi.

"Àm ĩ lớn như vậy, tôi có thể không biết sao?" Phó tư lệnh Trình không cho anh sắc mặt tốt, "Xế chiều hôm nay, ba nhận được điện thoại của tham mưu trưởng Chu của sư đoàn con, ông ấy tự mình nói với ba."

Trên mặt Trình Miễn hiện lên vẻ hơi mĩa mai: "Con nói sao không thấy ông ấy có động tĩnh gì, thì ra là mạng sự việc kiện cáo đến tận chỗ ngài." Anh có chút không kiên nhẫn, "Vậy ba còn ra về hỏi con làm gì, chuyện này không phải đã rõ ràng hết rồi sao?"

Dù thế nào anh cũng không nghĩ đến người này lại có thể tố cáo như vậy, không phải là nhỏ đến lớn anh chán ghét nhất là người ta đi tố cáo với cha mẹ mình sao? Có bản lĩnh, thì nhắm vào anh đi?" Trình Miễn, con có thái độ gì vậy?" Trình Kiến Minh sa sầm mặt, chỉ vào anh nói, "Con đứng lên cho ba."

Trình Miễn bất đắc dĩ kéo ghế ra, kéo chiếc ghế ở trước bàn ra rồi đứng lên trước mặt ba mình, tư thế quân đội, mang theo cảm xúc cực kì châm chọc.

Trình Kiến Minh thu hồi sự xúc động lại: "Chuyện của con và Hạ Thanh, ba không định nhiều lời, vốn là uống nhiều quá nên xảy ra chút cãi vã dẫn đến đánh nhau là chuyện cực kì bình thường——"

"Hôm qua con không uống rượu." Trình Miễn tỏ vẻ cực kì oan uổng.

"Ít nói chen vào cho ba." Trình Kiến Minh tức giận trừng mắt nhìn anh, "Không uống rượu? Không uống rượu thì tại sao không bàn bạc với người khác?" Thấy anh cúi đầu xuống, phó tư lệnh Trình mang theo giọng điệu không tốt nói tiếp, "Đánh nhau còn chưa tính, không đàn xếp mọi chuyện cho ổn thỏa, còn làm lớn chuyện lên, chuyện này đối với con có lợi ích gì à? Con nói một chút cho ba xem, ai cho con lá gan này, để cho con chạy đi uy hiếp Chu Quốc Xương?"

"Đây không phải là uy hiếp." Trình Miễn nói, "Hạ Thanh là hạng người gì cả liên ai cũng hiểu rõ, bây giờ lại càng ồn ào khắp sư bộ. Chu Quốc Xương ông ấy dựa vào cái gì mà dùng một người hèn nhất như vậy để đẩy binh lính tốt nhất của con đi? Con không quan tâm danh dự của bản thân, một đại đội suy yếu, thì cho dù trước ngực con mang thật nhiều huy chương thì có ích gì chứ?"

"Vậy bây giờ ra mệnh lệnh đã được truyền xuống dưới, con bắt Chu Quốc Xương giữ binh lính của con lại, như thế so với việc ông ấy giữ Hạ Thanh lại thì có gì khác nhau đâu? Không nói đến đây là việc trái với kỷ luật, con một lòng một dạ muốn giữ binh lính của con lại, có nghĩ đến mặc dù thật sự giữ cậu ta lại, người xung quanh sẽ nhìn cậu ta như thế nào hay không? Con mở miệng mỗi câu đều là vì liên đội, vì vinh dự, chẳng lẽ bây giờ con làm như vậy không phải chủ nghĩa cá nhân à? Nếu quả thật là chỉ vì suy nghĩ cho liên đội của con, chuyện vừa xuất hiện thì con nên nghĩ làm thế nào để chuyện lớn hóa nhỏ, mà không phải làm thành cục diện như lúc này! Thế nào đây, nếu như Chu Quốc Xương thật sự không có biện pháp thỏa mãn yêu cầu của con, có phải con muốn mang chuyện của ông ấy báo cáo lên trên mới coi là xong chuyện à?"

Trình Miễn thừa nhận bản thân có chút thiếu suy nghĩ, nhưng đối mặt với vấn đề của ba mình Trình Kiến Minh, anh vẫn muốn nói ra ý tưởng của bản thân: "Con sẽ không đi kiện ông ấy, con cũng biết rõ bản thân không có cách nào để giữ binh lính của con lại, con chỉ không muốn để ông ấy thoải mái, chỉ là con không nuốt trôi giọng điệu đó." Anh nhìn Trình Kiến Minh, "Nhất là khi con nhớ đến Chu Quốc Xương này là một tay của ông nội đề bạt lên, cùng vào trường quân đội với ba, đến bây giờ thì y vào bối cảnh trong bộ đội rồi lập quan hệ đi cửa sau nên con khó chịu, con không thể để ông ta muốn làm gì thì làm như vậy. Còn binh lính của con——" nghĩ đến đây, anh cảm thấy bản thân có phần không nói được nữa, "Nhập ngũ tám năm, thời gian tốt nhất của một người cứ thế mà mất đi. Con biết rõ, như một câu mà ba thường hay nói, những năm gần đây, quân đội luôn cần người trẻ tuổi nhất, nhiệt huyết nhất, năng động nhất. Hơn nữa, con cảm thấy, không thể sau khi dùng xong người ta thì đá văng ra cái gì cũng không quản như vậy."

Rốt cuộc vẫn chỉ là thanh niên thôi. Không làm mất sự nhiệt tình và thẳng thắn là chuyện tốt, nhưng mà chủ nghĩa lý tưởng như vậy, trong xã hội hiện thực, làm sao có thể không gặp khó khăn. Bản thân Trình Kiến Minh cũng từ nơi này tiến lên, dĩ nhiên cũng hiểu được.

Nghe xong lời nói của Trình Miễn, ông thở dài, cắt lời: "Con nghĩ như vậy, là chuyện tốt. Nhưng mà thói đời không giống như vậy, con muốn cái gì thì sẽ được cái đó, Con phải hiểu, biết không?"

Ánh mắt thâm thúy của Trình Kiến Minh nhìn con trai của mình: "Con cảm thấy có lỗi với bọn họ đúng không? Nhìn những người kia không có năng lực, không có lý tưởng mà vẫn có thể tiếp tục ở lại bộ đội nên con tức giận đúng không? Điều này không hề sai, điều này chứng tỏ trong lòng con vẫn còn cán cân lương tâm. Nhưng Trình Miễn à, chúng ta đang dẫn đầu đội ngũ, không riêng gì lý do này, luôn có một số người như vậy, khiến con không muốn

nhưng cũng không thể giữ lại, cuối cùng chỉ có thể xin lỗi họ, sớm muộn gì con cũng quen thôi. Có thể làm thế nào đây? Con không có cách thao túng người khác, lại càng không thể cầm hận bọn họ, con chỉ có thể mang đến cho họ sự áy náy và hổ thẹn, mang đến cho bọn họ sự yêu thương nhiệt tình với nơi này, thì sẽ tốt hơn đấy."

Trình Kiến Minh nói xong lời này, trong thư phòng lâm vào sự im lặng. Thật lâu sau, Trình Miển nhỏ giọng nói: "Những thứ này con đều biết, thời gian dài như vậy, con không nghĩ ra thì là kẻ ngu ngốc rồi. Con chỉ cảm thấy, sự việc vốn không nên như thế này, nên con muốn thay đổi, nhưng lại không làm gì được."

"Như thế nào? Con muốn chưa chắc người khác cũng muốn." Trình Kiến Minh cười, "Được rồi, chuyện này đến giờ thì kết thúc đi, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến lý trí và tâm tình của con nữa."

Trình Miển tự giễu cười. Ảnh hưởng sâu sắc như vậy lại không đến nỗi nào, cùng lắm thì được coi là pháo hoa thôi, tuy nổ tung nhưng lực sát thương lại không đáng gì, nhưng vẫn làm cho lòng anh kính sợ, nhắc nhở anh không nên ngây thơ như vậy nữa.

Hai người ở trên lầu nói chuyện, Hà Tiêu ở dưới lầu trò chuyện cùng giáo sư Triệu cũng hiểu được đại khái sự việc. Nhớ tới cái gì đó, cô nhẹ nhàng nở nụ cười

"Con đang nghĩ, ngày hôm qua, Tống Hiểu Vĩ nhất định muốn gặp con một lần, thì ra là vì vậy?"

Giáo sư Triệu đẩy đẩy kính lão trên sống mũi: "Nói như thế nào vậy."

Hà Tiêu nói chậm rãi nói.

Ngày hôm qua, lúc cô tập yoga xong, về đến nhà thì nhìn thấy Tống Hiểu Vĩ và Triệu Tuệ Phương ở cửa chung cư, khuôn mặt hai người đều lạnh đến đỏ bừng, xem ra đã đợi cô rất lâu rồi. Hà Tiêu hỏi bọn họ sao không vào trong nhà, Tống Hiểu Vĩ nói có chút việc muốn tìm chị dâu trò chuyện, cũng khẳng định muốn tìm một quán cơm nhỏ ở gần đó.

Hà Tiêu không lay chuyển được, nên tìm quán mì nhỏ, gọi thêm một bình trà, gọi cho hai người một người một bát mì. Trong lúc chờ đợi, Tống Hiểu Vĩ mới nói ra mục đích khi tìm cô nói chuyện lần này.

"Chị dâu, tôi muốn nhờ chị khuyên nhủ liên trưởng."

Hà Tiêu giật mình, vội vàng rút cuộc có chuyện gì xảy ra, sau khi biết rõ, thì cũng bình tĩnh lại. Chuyện này chắc chắn do Trình Miển làm, từ nhỏ đến lớn anh chính là người quá mức ngay thẳng.

Suy nghĩ một chút, cô đổi nói với Tống Hiểu Vĩ: "Anh ấy cũng chỉ vì lo lắng cho toàn liên các anh thôi."

"Tôi hiểu, liên trưởng còn trẻ tuổi, giống như chúng tôi nói, có rất ít tư tâm. Nhưng anh ấy càng như vậy, tôi lại càng cảm thấy không nên như vậy."

Hà Tiêu không hiểu suy nghĩ của anh.

Tống Hiểu Vĩ cười cười: "Tôi còn nhớ rõ khi liên trưởng mới vừa điều đến liên trình sát của chúng tôi, lúc ấy còn chưa có tuyên bố chính thức, chỉ là phó liên. Có một lần muốn tổ chức kiểm tra thể năng, nói là phó liên trưởng có thể không tham gia, nhưng trong doanh có hai phó liên trưởng ở hai liên khác, bởi vì là binh lính được cất nhắc lên từ cơ sở, nên tự nguyện tham gia kiểm tra. liên trưởng nghe nói vậy, thì nói là cũng muốn tham gia."

Hà Tiêu mỉm cười, thật đúng là phong cách cật lực, háo thắng của Trình Miển.

"Nhưng chị cũng biết đấy, mặc dù liên trưởng tốt nghiệp lục quân ra, nhưng so với lão binh được cất nhắc lên từ cơ sở, thể năng vẫn có sự chênh lệch, hoặc có thể nói trên chiến trường quý giá nhất chính là lão binh. Lúc ấy, liên trưởng nghiêm túc tập luyện 400m vượt chướng ngại vật, cũng giống như tôi, vì thế khoảng thời gian đó cũng không ít lần tiêu tốn thời gian ở sân huấn luyện với anh ấy. Tập luyện hơn hai tháng, cuối cùng thì giành vị trí thứ hai. Vậy mà liên trưởng vẫn không hài lòng, nói rằng lần sau sẽ đạt vị trí đầu tiên."

Ba người nghe vậy đều nở nụ cười, Tống Hiểu Vĩ vuốt ve ly trà trong tay, mang theo vẻ mặt ôn hòa đang chìm trong ký ức: "Trong liên chúng tôi, thậm chí toàn bộ người trong sư đoàn hầu như ai cũng biết bối cảnh của Liên trưởng, nhưng từ khi anh ấy được điều đến chỗ chúng tôi đều chưa hề nghe anh ấy đề cập đến, hai năm qua anh ấy hoàn toàn dùng năng lực của bản thân để nói chuyện, trong mắt tôi, liên trưởng của chúng tôi chính là một con người kiêu ngạo." Anh ấy nhìn Hà Tiêu, "Chị dâu, chị nói xem, một người như vậy, tôi làm sao có thể để anh ấy vì chuyện của tôi mà phân tranh với lãnh đạo trong sư đoàn, khiến toàn bộ mọi người trong sư đoàn bàn luận về anh ấy. Anh ấy không nên cũng không thể như vậy, anh ấy nên tự hào, bởi vì anh ấy xứng đáng với bộ quân trang này."

Hà Tiêu lắng nghe, lộ vẻ cực kì cảm động.

Ánh mắt của cô hơi ướt át: "Vậy anh không muốn ở lại à?"

"Tôi muốn chứ." Dường như anh ấy không hề do dự, "Kể từ sau khi nhận được lệnh xuất ngũ, tôi đi đến chỗ nào, đều nhìn thêm mấy lần để ghi nhớ, vì sau này cũng không thể nhìn thấy nữa rồi. Chúng ta đây, cũng không có bản lĩnh để ở lại quân đội cả đời, cũng chỉ có thể hy vọng xa vời là có thể được ở lại mỗi khi hết niên khóa, ở lại nhiều hơn mấy năm nữa. Mọi người cũng chỉ nghĩ như vậy, nhưng ở quân đội là phải đánh giặc, đó không phải là nơi thu nhận. Bản thân tôi ở đó tám năm, được dạy dỗ và rèn luyện, học được kỷ luật và những yêu cầu cơ bản về bản thân, vậy nên cuối cùng tôi không thể làm mất mặt toàn bộ liên đội. Ngoài những thứ đó, tôi còn có những đồng đội, có là món đồ quý báu nhất mà quân đội có thể tặng cho tôi, tôi không bỏ

được, tôi sẽ quý trọng cả đời."

Về mặt khi nói lời này của Tống Hiểu Vĩ nghiêm túc và kiên định như vậy, khiến Hà Tiêu cảm thấy khâm phục, lại cảm thấy đáng tiếc.

Lấy lại tinh thần, Hà Tiêu nghe thấy giáo sư Triệu nói: "Ngược lại, lính của nó cũng biết suy nghĩ cho nó, nhưng mà tiểu tử này từ nhỏ đã bướng bỉnh, nếu mà bản thân nó không muốn buông tha, cho dù người ta nói như thế nào thì cũng vô dụng. Có đôi khi, thật sự không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu."

Cúi đầu thờ dài một hơi.

Trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, Hà Tiêu và giáo sư Triệu đưa mắt nhìn nhau, đứng dậy đi lên lầu, khi đi đến khúc quanh, thì nhìn thấy Trình Miển hơi nhú lông mày, có vẻ hơi bất đắc dĩ phúi phúi phía sau quần, từ từ đi xuống.

Cảnh tượng này, khiến Hà Tiêu không nhịn cười được: "Có phải lại bị đá hay không?"

Trình Miển cũng có chút mất tự nhiên: "Cười trên nỗi đau của người khác như vậy à? Anh thấy tối nay chắc chắn phòng này sẽ phải mở ra rồi."

Nói xong thì thấy Hà Tiêu trừng mắt nhìn anh.

Anh đứng trước mặt cô, đưa mắt nhìn cô mấy giây, đưa tay kéo cô vào trong ngực. Hà Tiêu sợ Trình Kiến Minh vẫn còn ở trên lầu, không dám làm loạn, nhưng Trình Miển cũng không buông tay: "Đừng nhúc nhích, để anh ôm em một cái nào."

"Làm sao vậy?" Cô muốn nhìn anh, lại bị anh ôm thật chặt.

"Không có việc gì đâu." Cọ cọ lên trên vai của cô, Trình Miển nhỏ giọng nói.

Nhưng mà chợt cảm thấy có chút an ủi. Khi cảm xúc của anh rơi xuống thấp nhất, cô có thể ở bên cạnh anh, khiến anh cảm thấy, có chút gì đó, mà anh có thể nắm chặt.

Như thế, cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: chương 49

Năm nay, liên trinh sát vui vẻ chia tay nhau, có thể nói trong mấy năm gần đây, lần này tổ chức nào nhiệt nhất. Không chỉ có tất cả người trong liên tham dự, còn có người thân theo quân của một số lão binh nữa, còn có —— bạn gái của thủ trưởng liên đội, tất cả đều có mặt.

Trước khi đến, Hà Tiêu cũng hơi do dự. Trình Miển đưa ra cho cô hai lý do, đầu tiên là Triệu Tuệ Phương, người thân của Tiểu Tống rất dễ xấu hổ, nếu cô không đi sợ là sẽ ngượng ngùng chết mất. Thứ hai là, anh hi vọng vào dịp này, cô có thể có mặt.

Tiệc chia tay được tổ chức ở câu lạc bộ của liên trinh sát, hơn mười cái bàn đều bị một vòng người vây quanh, trên bàn bày đầy rượu, thức ăn và trái cây. Giống như thường ngày, không quý giá, nhưng số lượng thì nhiều hơn, đảm bảo đầy đủ. Hà Tiêu và Triệu Tuệ Phương ngồi ở bàn dành cho người thân, nhiều lúc, tầm mắt của cô lại rơi trên người của Trình Miển, và binh lính của anh. So sánh với việc vui vẻ chia tay nhau, vào giờ phút này cảnh tượng càng giống một cuộc cuồng hoan hơn, một cuộc cuồng hoan thuộc về đám mây râu trong quân đội.

Trong chén tráng men rót đầy rượu, giữa tiếng cụng ly liên tiếp, chỉ đạo viên Từ Nghi đứng lên, anh giơ cái ly lên, đứng trước mặt của mọi người. Có thể là do uống rượu, trên khuôn mặt trắng nõn trước đó đã đỏ bừng lên.

Anh xoa xoa lông mày, nhìn mọi người: "Mọi người cứ uống đi, bây giờ đứng ở đây, tôi muốn nói mấy câu."

Hình như khi Từ Nghi say rượu thì có tình người hơn, rượu làm tinh thần hăng hái hơn, nhưng nói chuyện không không lưu loát như trước nữa.

"Trước khi tổ chức tiệc chia tay, trong buổi họp chi bộ Đảng, chúng tôi đã bàn bạc xem ai sẽ lên phát biểu. Liên trưởng của các cậu đâu rồi, không phải cậu ấy muốn tôi nói trước à, nói tài ăn nói của tôi tốt, lời nói đã hạ bút thành văn rồi. Trong lòng tôi nghĩ sao tiểu tử này lại đẩy công việc bản thân không muốn làm giao cho tôi...tôi thì nói chuyện với mọi người cũng không ít, nhưng đều là giáo dục chính trị, tôi đoán có lẽ trước đó, mọi người đã nghe đến phiền rồi. Nói thật đi, có phiền không vậy?"

Trình Miển nghe thế thì cười một tiếng, các chiến sĩ cũng hi hi ha ha trả lời: "Bảo cáo Chỉ đạo viên, không hề phiền!"

"Không phiền mới là lạ." Từ Nghi cũng cười, nụ cười rất là ôn hòa, chân thật: "Tôi hiểu rõ ý tứ của liên trưởng các cậu. Tôi ấy à, bình thường nói chuyện với các cậu, đều là trước khi ăn cơm, sau khi ăn xong, trước lúc ngủ, sau khi tỉnh lại, mà bản thân tôi cũng biết, có nhiều khi, tôi không thể bộc lộ tình cảm với các cậu. Cho nên, tôi phải cần thận cảm ơn liên trưởng Trình của chúng ta, cho tôi cơ hội này. Để biểu đạt lòng biết ơn của tôi, một ly này, tôi sẽ

uống cạn!"

Nói xong thì nâng cái ly trong tay lên, giữa tiếng hoan hô, một hơi uống cạn sạch.

Lại rót đầy một chén, Từ Nghi nói tiếp, "Không nói dối mọi người, tư lượng của tôi không tốt, cho nên uống xong ly này là tôi thật sự có chút say rồi. Có mấy lời nếu không say, tôi lại không nói ra được. Tôi biết rõ trong các cậu có người thường bí mật nói chỉ đạo viên tôi đây rất kín đáo, ai nói thì trong lòng mọi người đều rõ ràng. Thật ra thì mọi người biết cái gì chứ, tôi được gọi là ‘da mặt mỏng’." Giọng nói của anh có phần không tốt, liếc nhìn mọi người, sau đó lại cười, "Đã như vậy, hôm nay tôi cũng không kín đáo nữa, tôi muốn nói gì thì tôi sẽ nói luôn, tôi muốn nói gì tôi sẽ —— tôi muốn nói cái gì ấy nhỉ?" Anh nghiêng nghiêng đầu, giống như đang suy nghĩ, rồi nhẹ nhàng cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn binh lính của mình, ánh mắt trong vắt mà sáng ngời, "Tôi muốn nói, thật xin lỗi."

"Được làm cán bộ, chỉ hi vọng không làm phụ lòng binh lính của mình, nhưng chúng tôi không làm được. Chúng ta có nhiều chiến sĩ như vậy, bọn họ vì bộ đội chảy máu, chảy mồ hôi, dâng hiến tuổi thanh xuân, bản thân chúng tôi là thủ trưởng trong liên, cuối cùng lại không thể để bọn họ rời khỏi bộ đội một cách bình bình thản thản, nhìn bọn họ khóc, trong lòng chúng tôi cũng không có mùi vị gì. Tôi tự nói với bản thân, Từ Nghi, mày không có bản lĩnh để thương xuân bi thu nhi, nữ tình trường nhiều như vậy, tôi không dám thân cận mọi người quá, rồi nảy sinh ra tình cảm quá sâu đậm, tôi tự vạch ra cho bản thân cảnh giới an toàn, nhưng kết quả lại thế nào?" Anh nhìn mọi người, "Tôi vây mình ở bên ngoài, nhưng lại liều mạng muốn đi vào, bởi vì tôi nhìn thấy suy nghĩ mọi người, một đám người trẻ tuổi, đều là binh lính mà tôi dẫn dắt, bọn họ có thể ở đây thêm mấy năm nữa? Tôi còn có thể dẫn dắt bọn họ mấy năm. . . . ."

Có âm thanh khóc lóc trầm thấp truyền đến, hốc mắt Từ Nghi cũng ửng hồng, anh hít sâu một hơi, âm thanh hơi khàn khàn: "Thôi không nói nữa, trong số mọi người có rất nhiều người còn trẻ, tôi tin rằng rồi đi chính là một khởi đầu mới của mỗi người. Tôi chỉ có một hi vọng duy nhất đối với mọi người, sau khi về nhà, lên tinh thần để xem xét thật kỹ, đừng để người khác phải nói với mọi người ba chữ ‘thật xin lỗi’ kia nữa! Vì chuyện này, tôi sẽ cạn một ly!"

Trong câu lạc bộ lập tức yên tĩnh lại, các chiến sĩ có mặt ở đây, cho dù là được ở lại hay lão binh phải rời đi, đều vì Từ Nghi uống xong ly rượu này mà lộ vẻ xúc động. Giờ phút này, dường như Từ Nghi không hề giống chỉ đạo viên có nụ cười ôn hòa nhưng luôn luôn xa cách, mà là một người lính, dùng cách của một lão binh để đưa tiễn bọn họ.

Uống cạn một ly rượu, trong đám người vang lên một tiếng tốt. Là Trình Miển dẫn đầu hô, cũng chiếm được sự hưởng ứng nhiệt liệt của các chiến sĩ. Trong câu lạc bộ lại khôi phục sự náo nhiệt một lần nữa, rất nhiều người bị buổi nói chuyện của chỉ đạo viên làm xúc động, vừa uống vừa ôm nhau khóc. Trình Miển và Từ Nghi, lần này càng không tránh khỏi việc bị chúc rượu.

Tình cảnh như vậy, khiến Hà Tiêu không đành lòng mà nhìn tiếp. Cô xoa xoa khóe mắt có hơi ướt át, rồi đi ra ngoài.

Đêm nay, Hà Tiêu không trở về, mà ở lại nhà khách của sư đoàn. Gần đến lúc mười hai giờ, cửa phòng đột nhiên bị gõ, cô do dự một chút, rồi đi ra mở cửa.

Triệu Tiểu Quả đang đỡ Trình Miển đã uống say chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Hà Tiêu ra, thì vội vàng nói: "Chị dâu, liên trưởng của bọn em uống say, nghe Tiểu đội trưởng Tổng nói chị ở đây, nên em đưa anh ấy đến."

Gương mặt Hà Tiêu hơi đỏ: "Vậy thì dìu vào đây đi."

Đỡ Trình Miển nằm lên trên giường, Triệu Tiểu Quả vội vã chạy lấy người. Hà Tiêu liếc nhìn người nào đó đã say bất tỉnh nhân sự, vào phòng tắm rồi lấy chậu nước đi ra ngoài.

Cả căn phòng chỉ mở ngọn đèn nhỏ ở trên tường, ánh sáng đèn màu da cam chiếu lên trên người Hà Tiêu, lộ vẻ cực kì dịu dàng của cô. Cô ngồi ở trên giường, kéo đầu anh đặt lên trên đùi của mình, sau đó dùng khăn lông đã làm ấm tỉ mỉ chà lau cho anh. Vầng trán, xương lồng ngực, sống mũi, đôi môi, cằm, cổ, còn có sau tai. Không bỏ qua chỗ nào, cô làm vô cùng tỉ mỉ, giống như vào giờ phút này, đây là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi chà lau sạch sẽ, cô đặt đầu anh lên trên gối, rồi buông lỏng nút áo sơ mi cho anh, cởi giày, đắp chăn xong, đến lúc này mới được xem là thủ xếp xong. Hà Tiêu đứng thẳng, xoay xoay eo, mang khăn lông đi giặt sạch sẽ, đổ hết nước trong chậu rửa mặt đi, khi trở lại phòng ngủ, phát hiện Trình Miển vẫn đang ngủ, giờ phút này lại đang tròn mắt, nhìn cô không chớp mắt.

Hà Tiêu sợ run lên, đi đến nhìn anh: "Đã tỉnh rồi à? Có muốn uống nước không?"

Trình Miển muốn nói không cần đâu, nhưng cổ họng khàn khô nên không nói ra lời, đành phải nhìn Hà Tiêu một cách vô tội. Đồng chí Tiểu Tiểu hừ nhẹ một tiếng, mở nắp bình giữ nhiệt, rót chén nước đưa cho anh.

Uống xong chén nước, Trình Miển mới có thể mở miệng nói chuyện, anh khều khều bàn tay của Hà Tiêu, ý bảo cô nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tiểu Tiểu, tuyết rơi kia."

Hà Tiêu ghé mắt, mượn ánh đèn đường ở bên ngoài, thật sự thấy được ngoài cửa sổ, từng mảng bông tuyết đang bay múa đầy trời. Sau khi ý thức được điểm này, tiếng bông tuyết đập vào cửa sổ, cũng vang lên cực kì vang dội.

Hà Tiêu hơi mím môi, nở nụ cười: "Không phải là anh không thích ngày tuyết rơi sao?"

Trình Miển không lên tiếng, kéo Hà Tiêu ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó thì tự động gối đầu lên trên chân cô. Hà Tiêu bị động tác này của anh chọc cười, sau đó mới có phản ứng: "Có phải vừa rồi anh đã tỉnh rồi không? Không hề say? Lại trêu chọc em hả."

"Không có." Giọng nói của anh trầm thấp cũng rất dịu dàng nói, "Anh ngủ thiếp đi, chỉ là cảm thấy được nằm lên cái gối rất thoải mái."

Hà Tiêu bán tín bán nghi, chọc chọc xuống cái trán của anh. Trình Miễn thừa cơ bắt lấy tay của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay. Khoảng thời gian yên tĩnh như thế này khiến Hà Tiêu cực kì hưởng thụ, cô cúi đầu nhìn chăm chú vào dáng vẻ đang nhắm mắt của anh, lông mi nhỏ dài, cong cong khẽ động, làm cho cô nhìn đến say mê.

Đột nhiên, Trình Miễn mở to mắt, liếc mắt nhìn cô, rồi lại nhắm lại ngay lập tức: "Nếu như không phải ngày mai cần dậy sớm tiễn lão binh, nhất định anh sẽ đòi đền bù ở đây luôn, xem em nhìn anh như thế nào."

Muốn làm gì đây. Hà Tiêu nhỏ giọng lẩm bẩm, gãi gãi lỗ tai của anh.

"Ngày mai sẽ đưa tiễn bọn Tiểu đội trưởng Tống đi à?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Trình Miễn ừ một tiếng.

"Thật là nhanh."

Cô nhỏ giọng cảm thán, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy hơi buồn bã.

"Em vẫn nhớ, có một năm ở đại viện cũ, tuyết cũng rơi xuống lớn như vậy, cũng là thời điểm lão binh giải ngũ, em đang chơi một mình ở chỗ xà kép, nhìn thấy trong thao trường cách đó không xa có rất nhiều binh lính đứng xếp thành hàng. Bọn họ là những chiến sĩ phải rời đi năm đó, đứng trong thao trường hướng về phía quân kỳ thêu bốn chữ "Sư đoàn pháo binh hai" thào quân hàm trên vai và huy hiệu trên mũ xuống, không có một người nào nói chuyện, cũng không có ai khóc. Khi đó, em còn nhỏ, mặc dù không hiểu chuyện, nhưng dường như cũng bị khoảnh khắc yên lặng đó làm cho xúc động, cảm thấy hơi thương cảm."

Nói xong, cô cảm thấy Trình Miễn nắm tay cô chặt hơn, giống như đang nói anh có thể hiểu được.

Thật ra thì, đừng thấy anh lớn lên trong đại viện bộ đội, nhưng nói cho cùng thì con trai thường hay thờ ơ, trước khi đến trường quân đội, nhận thức của anh đối với quân đội phần lớn là đến từ bậc cha chú, ông nội, mà hầu hết những người này đều rời khỏi cấp cơ sở đại đội nhiều năm rồi, chức quan lại cao. Ấn tượng duy nhất khiến anh khắc sâu, chính là năm mà Hà Tiêu mới chuyển đến.

Khi đó, trong đại viện có không ít người chuyển đến, để tăng cường phòng vệ, mỗi tháng đều có hai binh lính được điều đến từ tất cả các doanh trong lữ đoàn đến để canh gác. Đến thời điểm xuất ngũ, bởi vì trong tiểu đội có hai lão binh xuất ngũ, nên khoảng thời gian đó, hàng ngày cứ nửa tiếng trước khi còi báo rời giường lại có thể nghe thấy loa phát ra đủ thể loại hành khúc. Anh thường xuyên bị đánh thức, nhưng lại lật người ngủ thiếp đi. Năm thứ hai, thì không buồn ngủ như vậy nữa, có thể bởi vì có người phản ánh với người trong nhà.

"Không chịu để tâm gì cả." Hà Tiêu trêu anh, "Em còn nhớ, năm đó thân thể em không tốt lắm, nửa đêm thường ho khan rồi tỉnh lại, nghe những bài hát buồn như vậy, lại càng không ngủ thêm được nữa."

Trình Miễn cười, sau đó mới nói: "Anh nhớ khi vừa mới tốt nghiệp, ông nội muốn giữ anh ở Bắc Kinh, làm cấp dưới của bác trai. Lúc đó anh đã suy nghĩ, rồi vẫn lựa chọn nơi này."

"Tại sao vậy?"

"Không tại sao cả." Anh nhẹ nhàng nói, "Anh cực kì hâm mộ, hâm mộ tình cảm của những chiến sĩ này. Tình cảm của người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết mà không hề bị bó buộc, tình bạn vững chắc, đồng cam cộng khổ, khiến cho anh không nhận được mà muốn được cảm nhận một lần."

Anh cũng từng nói lời này trước mặt ông nội Trình, ông cụ nghe xong chỉ cười, không có một lời khuyên nhủ. Bây giờ nghĩ lại, nụ cười đó của ông cụ, rất có hàm ý, rất có tầm nhìn xa trông rộng. Lão nhân gia ông biết rõ anh đến nơi này chắc chắn sẽ gặp cản trở, nhưng cũng có tư tưởng muốn rèn luyện anh, bởi vì chỉ có như vậy, anh mới có thể thực sự trưởng thành. Quả thật, anh cũng đã bị dạy dỗ, nhưng mà lần này làm công việc phục viên và chuyển nghề, phản ứng của anh lớn như vậy, cũng không chỉ bởi vì anh nghĩ quá đơn giản, mà do anh đã mong đợi quá nhiều đối với nơi này.

Đối với anh mà nói những người trong Quân đội giải phóng nhân dân Trung Quốc chính là đại diện cho lực lượng vũ trang bảo vệ quốc gia hoặc là chỗ dựa khi có thiên tai đến, thậm chí, cũng có thể chỉ là một thân quân trang đẹp trai oai hùng trong 230 vạn người. Vậy mà mỗi một người bọn họ đều giống như anh, có cuộc sống giống như anh. Nên từ tận đáy lòng, anh chỉ hi vọng bọn họ có thể sống tốt hơn.

Vậy mà lúc này ——

Chỉ có thể than thở, tương lai sáng sủa, nhưng lại là con đường quanh co, dài dằng dặc.

"Than thở cái gì vậy?"

"Không có gì." Anh trở lại bình thường, ở trên chân của cô lật người, nằm nghiêng ôm lấy hông của cô, "Biết vì sao anh không thích ngày tuyết rơi không?"

Hà Tiêu dùng tay lại một lát, sau đó lại nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của anh: "Tại sao?"

Anh cười nhẹ, ôm cô càng chặt hơn, rồi nói: "Bởi vì em đó."

Đó là năm đầu tiên anh đến đội lục quân, thật vất vả mới chờ đến kì nghỉ đông, ngày đó, khi thông báo thời gian nghỉ vừa ban xuống, anh thu xếp hành lý rồi chạy lấy người ngay lập tức. Không chỉ bởi vì nhớ nhà, khi đó bởi vì chuyện của Diệp Hồng Kỳ, anh và Hà Tiêu đã chiến tranh lạnh gần nửa năm. Anh đã từng gọi cuộc điện thoại cho cô, bởi vì bất tiện tiện, nên nhiều khi, chỉ dựa vào viết thư để giữ liên lạc, nhưng đều không được trả lời.

Anh sốt ruột đến mức khó chịu, nên vội vàng muốn được nghỉ để về nhà. Mắt nhìn thấy xe dừng lại trước cửa nhà, anh đưa hành lý cho Giáo sư Triệu vẫn luôn chờ anh, cũng không kịp về nhà, cũng không để ý mẹ ở phía sau kêu gào, trực tiếp chạy về phía nhà của Hà Tiêu. Kiên trì gõ cửa, nhưng không có ai trả lời. Gõ tiếp, vẫn không có đáp lại. Anh cứ gõ liên tục như vậy, cho đến khi Giáo sư Triệu chạy đến nói cho anh biết, lão Hà đã chuyển nghề rồi, cả nhà bọn họ đã chuyển về quê, xế chiều hôm nay vừa mới đi, trước khi anh trở về nửa tiếng đồng hồ.

Những lời này giống như giữa mùa đông bị một chậu nước lạnh dội lên trên đầu, khiến anh lạnh từ đầu tới chân. Sững sờ tại chỗ trong chốc lát, anh cố gắng chạy đến nhà ga xe lửa. Trước màn hình điện tử trong phòng chờ xe tìm được cửa soát vé của chuyến tàu mà Hà Tiêu thường ngồi, vội vã luôn lách chen vào trong, khi chạy đến sân ga, thì xe lửa đã chạy mất rồi.

"Vì vậy anh cứ chạy, cứ chạy theo, kêu tên của em, chạy theo tàu hỏa không biết bao xa nữa, ngay cả những nhân viên trong ga tàu chạy theo anh cũng không thèm đuổi nữa, mà anh vẫn còn chạy."

Sau khi tàu hỏa đã chạy đi xa, anh cũng không chạy nổi nữa, bông tuyết theo cổ áo chui vào trong, cả người đều ướt đẫm. Anh đứng ở đó, sững sờ nhìn chằm chằm vào đường ray phía trước mất một lúc, sau đó đột nhiên gục xuống. Trong nháy mắt đó, thì mất hết ý thức.

"Nghe Giáo sư Triệu nói, anh sốt hai ngày liền. Thật ra thì anh không cảm thấy khó chịu lắm, chỉ liên tục nằm mơ, mơ thấy khi anh chạy theo tàu hỏa, đội trưởng của bọn anh quát to với anh, Trình Miển, cậu cứ dựa vào tốc độ này mà chạy, khẳng định 5km này sẽ đứng đầu, mơ thấy mẹ anh nhắc đi nhắc lại với anh rằng em đã đi rồi, còn mơ thấy em nữa. Mơ thấy em nói với anh, Trình Miển, đừng đuổi theo nữa."

Nói xong, thì một lúc lâu không nghe thấy Hà Tiêu trả lời. Vừa định ngẩng đầu lên nhìn, lại bị một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy. Sau đó nghe thấy cô nhẹ nhàng nói: "Vậy tại sao anh vẫn đuổi theo?"

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 50

Sau khi say một bữa, ngày hôm sau nhóm lão binh lục tục ngồi lên xe đi đến ga tàu hỏa, chuẩn bị về quê. Hà Tiêu đi cùng Trình Miển đến nhà ga, tiễn bước vợ chồng son Tống Hiểu Vĩ và Triệu Tuệ Phương, cùng với những lão binh khác trong liên trình sát.

Ngay từ đầu, anh đã muốn vui vẻ đưa tiễn binh lính của mình, hình như do cố gắng quá nhiều, nên sau khi trải qua nhiều việc, lúc này chỉ có hy vọng duy nhất, có thể thoải mái mà chia tay nhau. Anh ôm lấy từng người một, đưa bọn họ lên tàu, sau đó mang theo nụ cười nhẹ phất tay tạm biệt bọn họ. Không có ai, làm phai nhạt được cảm giác buồn thương khi biệt ly. Hình như anh đã suy nghĩ và hiểu rõ, đi ra ngoài nhìn thế giới này một chút, đối với bọn họ mà nói không chỉ là khởi đầu mới, cũng có thể sẽ là một chuyện tốt.

Sau khi tiễn lão binh rồi đi, trong doanh trại lập tức lạnh lẽo, buồn tẻ hơn rất nhiều. Nhưng mà suy cho cùng quân đội vẫn có chu kì riêng của chính nó, vừa mới đưa tiễn một nhóm lão binh, sau đó sẽ là lớp tân binh sắp đến. Năm nay, nhiệm vụ nhận binh và luyện binh cũng không rơi lên trên đầu Trình Miển, vì vậy tranh thủ nhóm tân binh đầu tiên còn chưa đến, liên trưởng Trình nắm chắc thời gian để hưởng thụ khoảng khắc thanh nhàn hiếm có này, xin phép nghỉ đi ra ngoài thôi.

Trước khi đi, anh không thông báo cho Hà Tiêu, vốn muốn cho cô sự kinh ngạc, không ngờ sau đến chung cư của Hà Tiêu, thì phát hiện trong nhà không có ai. Trình Miển lại nhấn vài cái lên chuông cửa, sau đó đành gọi điện thoại cho Hà Tiêu.

Điện thoại kết nối kết sức chậm chậm, hơn nửa xung quanh cũng hết sức ồn ào, nổi bật lên âm thanh cực nhỏ của Hà Tiêu, may mà thính lực của anh rất tốt, nên thoáng cái đã nghe được: "Đang làm việc à?"

Hà Tiêu Tiểu lên tiếng bảo anh chờ một chút, tìm một chỗ yên tĩnh nghe điện thoại: "Sao lại gọi điện thoại vào lúc này, có chuyện gì sao?"

"Quay lại làm việc à? Không phải nói không muốn làm sao?"

"Ừm."

Trình Miển nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nhìn số nhà trên cánh cửa nhà cô: "Tiểu Tiểu, anh đang ở ngoài cửa nhà em."

Hà Tiêu a một tiếng, mở to hai mắt nhìn về phía mặt trời ở ngoài, đột nhiên cảm thấy quá không đúng lúc.

Khoảng hai mươi phút sau, Trình Miến đứng giờ xuất hiện trước tòa nhà của trung tâm quản lý. Hà Tiêu đang đứng trước bậc thang chờ anh, nhìn khuôn mặt không có biểu tình của anh xuống xe, trong lòng hơi lấm bầm.

Trình Miến chậm rãi đi đến trước mặt cô, sau khi đưa mắt nhìn cô mấy giây, cong ngón tay lên, rồi búng lên trán của cô: "Thành thật khai báo."

Hà Tiêu che đầu, hơi buồn cười nhìn anh: "Anh thăm vấn phạm nhân à? Còn thành thật khai báo nữa. . . . ."

Vừa thấy khuôn mặt tươi cười của cô, anh không làm bộ hung ác được nữa, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc, anh vuốt ve bàn tay của cô, vén vén lọn tóc mái hơi rối của cô: "Không cho cười, nói cho anh xem nào, quay lại đi làm từ bao giờ?"

"Vừa mới quay lại ngày hôm qua, là trưởng ban của bọn em gọi điện thoại cho em, nói cuối năm bận quá, bảo em đến đây giúp một tay."

Thật ra thì Hà Tiêu cũng không muốn đặt chân đến nơi này nữa, nếu không phải khi cô mới tới, trưởng ban chăm sóc cô không ít, chỉ sợ cô cũng không đồng ý. Hơn nữa, cô quay lại lần này, trưởng phòng Trương không hề giống trước đây, gây khó khăn cho cô. Về phần trưởng ban Lưu, nhìn thẳng vào mắt cô cũng không dám. Hà Tiêu bật cười, cảm nhận sự đặc biệt.

"Buổi chiều có thời gian rảnh không?" Trình Miến hỏi.

Hà Tiêu hơi lúng túng, từ lúc nào thì đến phiên anh hỏi vấn đề này hả?

"Bất cứ lúc nào cũng có thể đi." Cô nói tiếp, "Anh muốn làm gì?"

Còn có thể làm gì? Đương nhiên là —— hẹn hò rồi!

Năm phút sau, một chiếc xe Jeep quân đội thoải mái nhàn nhã lượn lờ trên tuyến đường chính trong trung tâm thành phố B.

Hà Tiêu ngồi trên ghế bên cạnh tài xế, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi về phía sau, không nhịn cười được, khiến Trình Miến nghiêng đầu: "Cười cái gì vậy? Nghĩ kỹ sẽ đi chỗ nào chưa?"

Khụy tay Hà Tiêu chống trên cửa kính xe, cổ tình không nhìn anh: "Không phải anh bảo ra ngoài sao, tại sao lại hỏi em?"

Hai người chưa bao giờ thành thật, nghiêm túc hẹn hò như thế này, cảm giác mới lạ, nhưng lại không biết làm những gì cho tốt. Trình Miến nghe được lời của cô..., khẽ mỉm cười: "Thôi vậy, cảm giác lái xe đi dạo ở trên đường như thế này cũng thật tốt."

Hà Tiêu hết ý kiến mất một phút đồng hồ, nhìn thấy biển quảng cáo trên quảng trường cách đó không xa, đột nhiên có chủ ý: "Nếu không thì, xem phim đi?"

Đúng lúc hôm nay là ngày chiếu phim bom tấn, hai người chọn xuất chiếu gần nhất, chọn vị trí ngồi ở phía sau, rồi soát vé đi vào rạp. Ánh sáng trong phòng chiếu phim rất tối, điều này giúp Trình Miến nhẹ nhõm không ít, dù sao thì hôm nay anh mặc quân trang ra ngoài, ngồi ở chỗ sáng sửa xem phim thì cực kì chướng mắt.

Anh cầm Hà Tiêu tay, chậm rãi vuốt ve. Tranh thủ còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu chiếu phim, anh nói với cô: "Tiểu Tiểu, anh đã nộp báo cáo kết hôn lên rồi."

Âm cuối của Hà Tiêu hơi nâng cao, hiểu được anh đang nói gì, đè nén tiếng tim đập đang gia tốc, bình thản ừ một tiếng.

Trình Miến nở nụ cười: "Sau khi thẩm tra chính trị xong, anh sẽ đi nhận thư giới thiệu, sau đó là có thể đi lĩnh chứng rồi."

Rõ ràng lĩnh chứng là một việc rất lãng mạn có ý nghĩa trọng đại, nhưng khi anh nói như vậy, sao lại trở thành thủ tục có trình tự như vậy? Hà Tiêu không lên tiếng nữa.

Liên tưởng Trình không thể không bổ sung thêm: "Lần này không thể đổi ý, trước đó em đã đồng ý với anh rồi."

"Em đồng ý, nhưng ba mẹ em vẫn kiên trì lắm." Hộ khẩu vẫn còn để ở chỗ bà Diên.

Nghĩ tới hai ông bà Hà gia, nhất là mẹ của Hà Tiêu, Diên Anh, Trình Miến đã cảm thấy hơi đau đầu. Anh nhìn ánh mắt Hà Tiêu, trong bóng tối, chỉ cảm thấy ánh mắt của cô sáng lên, đáng vẻ giảo hoạt, giống như đang cố ý gây khó dễ.

"Yên tâm." Ca khúc mở đầu bộ phim vừa mới chậm rãi vang lên, Trình Miến đành hạ thấp giọng, nói ở bên tai của cô, "Chỉ cần có thể kết hôn, cho dù phải cạy cửa sổ, trộm hộ khẩu anh cũng làm hết."

Hà Tiêu bật cười ra tiếng, rồi nhìn sang Trình Miến, anh đã ngồi vào chỗ của mình, vẻ mặt nghiêm trang.

Bộ phim được chọn là một bộ phim tình cảm tiêu chuẩn, trên màn hình, mấy đôi nam nữ yêu đến đau thấu tim gan, chết đi sống lại, dưới khán đài Trình Miến lại cảm thấy hơi buồn ngủ. Đến cuối cùng thì dứt khoát ngủ thiếp đi, đợi đến khi tỉnh lại, bộ phim đã kết thúc rồi.

Dù sao thì Liên tưởng Trình cũng hơi ngượng ngùng: "Ngủ quên mất, có thể là gần đây quá mệt mỏi."

Hà Tiêu chỉnh chỉnh cái mũ của anh, nói: "Không sao, em cũng vừa tỉnh lại không được bao lâu."

Trình Miễn ngẩn ra, nhìn cô, ngay tức khắc hai người cũng cười. Anh cũng hiểu được, hai người cùng hẹn hò, kết quả chính là đầu kê đầu ngủ ở trong rạp chiếu phim!

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người cũng không còn hăng hái đi dạo ở bên ngoài nữa, ở siêu thị mua chút rau quả và nguyên liệu nấu ăn rồi về nhà ngay lập tức. Vào cửa nhà, Hà Tiêu cởi áo khoác ra, rồi xách đồ chui vào phòng bếp. Trình Miễn dạo một vòng qua từng căn phòng, phát hiện không có gì có thể để anh phát huy tác dụng, nên cũng đi theo vào phòng bếp.

"Cặp vợ chồng nhỏ ở phòng đối diện đã chuyển đi chưa?"

Hà Tiêu đang vui đầu cắt thức ăn, vừa nghe xong cũng không kịp phản ứng: "Cặp vợ chồng nhỏ nào?"

Trình Miễn cầm lấy dao trong tay của cô, vừa cắt vừa dùng cảm ra hiệu: "Ồ căn phòng đối diện có một cặp đôi."

Theo tầm mắt của Trình Miễn, Hà Tiêu hiểu ra. Sắc mặt cô đỏ lên nhéo một cái lên thắt lưng của anh: "Còn có mặt mũi mà hỏi." Đến bây giờ, cô cũng không có can đảm nói chuyện với bọn họ nữa.

Trình Miễn nhú nhú mày: "Nếu mà chưa rời đi, đến lúc đó mời cậu ta đến tham gia hôn lễ nhé."

"Muốn mời thì anh đi mà mời, em không muốn mất mặt như anh đâu." Hà Tiêu nhỏ giọng lầm bầm.

Trình Miễn rửa tay xong, nhân tiện ôm chặt lấy Hà Tiêu: "Có gì mà mất mặt, cùng lắm thì để bọn họ nhìn lại là được."

Còn có thể mặc cả như thế này à? Hà Tiêu thật phục anh luôn rồi, nhưng lời phản bác còn chưa nói ra miệng, người nào đó đã cúi đầu hôn xuống. Anh nhẹ nhàng để dựa vào tường, khẽ nâng cằm của cô lên, mút lấy cánh môi của cô, chậm rãi dò xét tiến vào. Hà Tiêu không có nhiều kinh nghiệm hôn môi, chỉ chốc lát sau đã bắt đầu choáng váng, dùng lực đẩy anh một cái, một lát sau, Trình Miễn mới buông ra.

Cô tựa đầu lên trên bả vai của Trình Miễn, lắng nghe tiếng thở dốc của nhau, cất giọng hơi khàn khàn hỏi: "Tại sao anh, lại như vậy. . . . ."

Cô còn chưa nói dứt lời, nhưng Trình Miễn đã hiểu rõ suy nghĩ của cô, anh cười cười, khẽ hôn xuống vành tai mềm mại của cô: "Trời sinh?"

Cảm thấy hơi ngượng ngùng, làm cho Hà Tiêu muốn trốn tránh. Trình Miễn không đồng ý, anh lôi kéo cánh tay của cô, kéo lên đỉnh đầu rồi đặt ở trên tường, sau đó cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Tiêu, tối hôm nay có được hay không?"

Hà Tiêu không tránh được, không thể làm gì khác hơn là nói: "Không có phòng hộ, em. . . . ."

"Không cần lo lắng." Anh nói, "Anh có chuẩn bị."

Hà Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, chuẩn bị xong? Lúc nào vậy? Tại sao cô không biết?

Trình Miễn vô tội nháy nháy mắt: "Mới vừa rồi ở siêu thị. . . . ."

Sắc mặt đỏ rực lên, Hà Tiêu thật sự muốn đào hố vùi mình xuống rồi. Bây giờ anh cũng không ngại mất mặt nữa rồi, mặc cả bộ quân trang đi mua thứ này ở siêu thị, cũng không biết nhân viên thu ngân nghĩ như thế nào nữa.

Hà Tiêu không biết nói gì cho phải, trước ánh nhìn chăm chú, sáng rực đầy nhiệt tình của Trình Miễn, cuối cùng cô nhỏ giọng thỏa hiệp: "Em đói rồi, ăn cơm trước có được không?"

Trình Miễn mỉm cười.

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn, cười đến rực rỡ của anh, ở trong lòng Hà Tiêu không nhịn được tự xem thường bản thân. Rõ ràng là da mặt của anh dày, tại sao lúc này lại giống như cô thiếu anh vậy?

Hết Chương 50

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Cả buổi tối, Hà Tiêu đều đứng ngồi không yên, mặc dù chưa tệ đến nỗi nghĩ trên đầu đang treo một cây đao, nhưng vẫn có chút khản trương.

Trước khi đi ngủ, Hà Tiêu ở phòng tắm lê mê gần nửa giờ mới mặc bộ quần áo ngủ ngủ ra ngoài, vừa soi gương, vừa lau mái tóc dài sắp đến eo, vừa nhìn Trình Miển đang ngồi ở trên giường phía sau. Anh tắm trước cô, không hề lê mê, chưa đến nửa giờ đã giải quyết xong, sau đó vẫn ngồi ở đằng kia, cúi đầu, đặt Laptop của cô lên trên đầu gối, không biết đang nhìn gì ở đấy, nhìn vô cùng chăm chú.

Hà Tiêu đặt khăn lông xuống, hơi tò mò đi đến gần, sau đó thì cực kì hối hận, bởi vì cô đã nhìn thấy hình ảnh trong máy vi tính rồi, khuôn mặt lập tức nóng lên.

Cô có chút thẹn quá hóa giận nên khép máy vi tính lại: "Mua cũng mua rồi, anh còn xem cái này làm gì?"

Đúng vậy, liên tưởng Trình đang tìm tòi cách sử dụng chính xác và những điều cần chú ý khi sử dụng áo mưa trên website. Mặc dù, đối với bản thân anh vẫn rất tự tin, nhưng phải học tập đầy đủ, tránh cho xảy ra điều gì đặc tội vị tiêu cô nãi nãi này, nếu không chỉ sợ cũng không có lần sau đâu.

So sánh ra, da mặt của Trình Miển còn dày hơn nhiều. Anh hết sức bình tĩnh đặt máy tính sang một bên, ôm lấy eo nhỏ của Hà Tiêu để cho cô ngồi lên trên đùi của mình. Lúc đầu, Hà Tiêu còn giùng giàng, nhưng không chống lại được sức lực của người này.

"Cái này gọi là phòng trước để tránh tai họa." Anh nói, "Hơn nữa, anh phát hiện cái này có không ít chủng loại, về sau nếu chúng ta có cơ hội thì cũng thử một chút nhé, dù sao —— còn nhiều thời gian mà."

Hà Tiêu bị lời nói của Trình Miển chọc cười, đưa tay bóp mặt của anh. Anh không những không tránh, ngược lại còn tiến đến gần hôn lên gò má của cô, dần dần hôn đến hõm vai, mùi thơm nhàn nhạt tràn đầy trong mũi. Anh không nhận được ôm cô càng chặt hơn, hô hấp cũng có chút không ổn định nữa.

"Tắm xong rồi hả?"

Hà Tiêu thấp giọng ừ một tiếng. Khoảng cách thân mật như thế khiến cô có thể thực sự cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh, hơi ngưa ngưa, làm cho cả người cô đều run rẩy. Trình Miển cười cười, xoay người cô lại đối diện mình. Thấy cô muốn tránh, thì nghiêng đầu theo phương hướng của cô rồi chiếm lấy bờ môi của cô, thừa dịp mà lên vào. Anh trêu chọc đầu lưỡi mềm mại của cô, nửa mút nửa hút. Hà Tiêu không tránh được, mơ mơ màng màng đặt cánh tay lên trên đầu vai của anh.

Cảm thấy dần dần Hà Tiêu không thờ nổi, Trình Miển thoáng buông lỏng cô ra, vừa chạm khẽ trên môi cô, vừa âm ờ nói: "Không tránh nữa à?"

Hà Tiêu dùng sức lực yếu ớt hơi đẩy anh ra, còn chưa kịp nữa mở miệng kháng nghị, thì lại bị Trình Miển hôn lên, dừng lại mấy giây, rồi hôn xuống phía. Vạt áo ngủ bị vén lên, một bàn tay chậm rãi nâng hông của cô lên. Bởi vì huấn luyện quanh năm, nên lòng bàn tay này có vết chai, khi chạm vào làn da mịn màng da thì giống như bị điện giật vậy. Hà Tiêu không chống đỡ được, hô nhỏ một tiếng rồi nâng cẳng cổ lên, ngón tay trượt vào giữa mái tóc ẩm ướt của Trình Miển.

Trình Miển vỗ vỗ lưng của cô để trấn an, bàn tay khác thì ngấm đưa ra cởi áo trong của cô ra. Lần đầu tiên làm chuyện này, động tác cũng không thuần thục, nên Trình Miển phải tiêu tốn chút thời gian mới xong, cũng vì vậy có vẻ hơi nóng nảy, đợi đến khi hai luồng trước ngực không hề bị che dấu ngạo nghễ ưỡn lên, xuất hiện trước mặt thì anh nghe thấy trong đầu vang lên oanh một tiếng, phòng tuyến đã bị sập rồi. Anh vui đầu lần lượt ngậm chặt hai điểm nhỏ, không để ý đến sự giãy giụa của Hà Tiêu, giữ chặt lấy hông của cô. Bàn tay còn lại dò xuống phía dưới, hơi trúc trắc trêu chọc, nghe thấy tiếng hút khí thật nhỏ của Hà Tiêu, anh có thể cảm thấy cô đã dần dần tiến vào trạng thái.

"Trình Miển. . . . ." trong vành mắt Hà Tiêu ngân ngấn nước mắt, dùng giọng nói cầu xin tha thứ muốn anh bỏ qua cho mình.

Trình Miển không hề cử động, lật người đè cô ở trên giường, vội vàng mà sốt sắng hôn lên tất cả của cô. Hà Tiêu nắm lấy chân bông ở dưới người, khi thì nắm lấy, khi thì thả ra, hai chân thon dài bị Trình Miển gác ở hai bên người, ở giữa thì đối diện với anh, bị anh trêu chọc, một chút ý thức còn lại khiến Hà Tiêu nghĩ không thì ngắt đi luôn. Không biết lập đi lập lại như vậy bao nhiêu lần, Hà Tiêu cảm thấy đột nhiên mọi suy nghĩ đều bị hút hết, giống như là lơ lửng giữa không trung, cô không nhận được nên hơi run rẩy, hơi muốn khóc, nhưng khoái cảm kéo tới, làm một chút lý trí và hơi sức của cô đều biến mất.

Phòng ngủ tối om, chỉ còn lại tiếng thở dốc và nhịp tim đập của hai người. Trên trán của Trình Miển đã sớm có một lớp mồ hôi, sau đó anh ôm chặt lấy Hà Tiêu đang lộ vẻ vô cùng tủi thân và yếu ớt, hôn trán anh, bàn tay kia thì kéo từ đầu giường ra lấy áo mưa phòng hộ. Hà Tiêu dần dần hoàn hồn, có chút cảm giác trống rỗng khiến cô chủ động đáp lại nụ hôn của Trình Miển, thậm chí còn dùng hai chân cựa vào người anh, chậm rãi đi xuống phía dưới. Chỉ còn một động tác cuối cùng, nhưng động tác của Trình Miển lại dần dần chậm lại, đến cuối cùng —— thì dừng lại hoàn toàn!

Hà Tiêu cảm thấy có cái gì không đúng, cô buông tay ra, thờ hồn hèn nhìn Trình Miển, mang theo âm thanh rung động hỏi "Sao vậy?"

Trả lời cô là âm thanh "tách" một tiếng vang lên, đèn đầu giường được bật lên, Hà Tiêu không chịu nổi kích thích của ánh đèn, lấy mu bàn tay che lên mắt. Sau khi cô thích ứng thì chậm rãi mở mắt ra, đập vào tầm mắt là một khuôn mặt hơi ảo não. Giờ phút này, cô không còn để ý tới hành động mới vừa rồi của bản thân mà cảm thấy thẹn thùng nữa, chỉ lo lắng nhìn Trình Miển, hỏi lại một lần nữa: "Sao vậy anh?"

Trình Miển bày ra dáng vẻ không muốn nói, nhưng không chống lại được sự truy hỏi của Hà Tiêu, đành phải mơ hồ đáp trả: "Làm phản rồi."

Làm phản? Cái gì làm phản? Hà Tiêu không hiểu nổi, cho đến khi thấy hộp áo mưa phòng hộ ở trên tủ đầu giường kia, thì mới hiểu được. Cô không nhận được, cười ra tiếng, suýt nữa thì đau đến sặc hồng. Ai có thể nghĩ rằng, liên tưởng Trình vô cùng kiêu ngạo, thế mà suýt nữa thua bởi một cái mũ? Một lát sau, Hà Tiêu không cười nổi nữa, bởi vì rõ ràng Trình đã có chút thẹn quá hóa giận, cả người đỏ xuống, làm cho cô không rảnh mà cười nữa.

Mặc dù có một khúc nhạc đệm nho nhỏ như vậy, nhưng lần đầu tiên so với tưởng tượng của Hà Tiêu còn đau hơn nhiều. Vậy mà người nào đó cũng

không biết điều, còn giầy vò cô hai lần, chọc cho cô sưng chút nữa thì bãi công không làm nữa. Sau khi kết thúc, Hà Tiêu đã mệt rã rời, ngã vào ngực của Trình Miến ngủ đến bất tỉnh nhân sự, mà sau khi được như ý, Trình mỗ lại không ngủ được, thậm chí hơi kích động.

Một bên anh vừa vô ý thức dụ dỗ, vỗ về Hà Tiêu, đồng thời vừa cảm thán một câu ở trong đáy lòng: Mẹ nó, rốt cuộc anh phá trình rồi.

Ngày hôm sau, Hà Tiêu dậy hơi trễ.

Trong nháy mắt mở mắt ra, cô nghe thấy tiếng huyết sát truyền đến từ phòng bếp, ngũ âm không hoàn chỉnh, cho thấy rõ ràng là âm thanh ngâm nga của Trình Miến. Ban đầu, cô còn hơi hoảng hốt, cho đến khi khê di chuyển chân, bị cảm giác đau nhức toàn thân lay tỉnh, do đó Hà Tiêu cũng tỉnh táo hẳn.

Cô cắn răng, kêu to: "Trình Miến!"

Liên trưởng Trình bung đồ ăn từ phòng bếp ra ngoài, vui vẻ lên tiếng trả lời, thò đầu vào thăm dò, "Tiểu Tiểu, dậy rồi à? Dậy rửa mặt rồi ra ăn điểm tâm đi, anh vừa mới làm xong ——"

Khi anh nhìn thấy sắc mặt của Hà Tiêu thì im bật. Mặc dù đáng vẻ cô có vẻ đang tức giận, nhưng đồ ửng trên mặt cũng không lừa được người, có chút tức giận, lại có chút thẹn thùng, nhìn cực kì mê người.

Trình Miến đặt đĩa lên trên bàn ăn, đi vào phòng tắm, rồi nhanh chóng quay lại phòng ngủ. Hà Tiêu vừa mới khoác áo ngủ lên người một cách khó khăn, nhìn thấy khuôn mặt đang cười đến mức đáng đánh đòn của Trình Miến, thì lại càng tức hơn. Cô duỗi bàn tay đẩy anh ra, run rẩy xô dép vào, muốn đứng lên, nhưng lại không có tí sức lực nào, bấp đui không nhịn được run lên.

Trình Miến thấy thế cũng không muốn cô tự làm khổ mình, trực tiếp bế bổng cô lên: "Muốn cậy mạnh à, em có sức không?"

Hà Tiêu muốn cắn anh một ngụm, cũng không nhìn xem phải trách ai đây?

Lúc này, Trình Miến đã quên tới hôm qua bản thân nhếch nhác như thế nào rồi, cười híp mắt hôn cô, chiếm đủ tiện nghi, mới đưa thả cô vào trong bồn tắm đã chứa đầy nước nóng. Anh khom lưng vuốt ve mái tóc dài của Hà Tiêu: "Tắm qua một chút đi, đừng ngâm nước lâu quá, tắm xong thì gọi anh?"

Hà Tiêu quay mặt đi, không thèm để ý đến anh, nhưng Trình Miến biết thái độ này của cô đồng nghĩa với đồng ý. Nhường nhường nầy, anh xoay người đi vào phòng ngủ, lấy quần áo cho Hà Tiêu tắm rửa.

Lăn qua lăn lại một lúc nữa, ăn xong điểm tâm thì đã gần mười giờ. Buổi chiều, trong liên còn tổ chức một buổi họp, Trình Miến không thể không quay về.

Trước khi đi, anh và Hà Tiêu đổi giường đệm, để cho cô có thể thoải mái dễ chịu ngủ bù. Sau khi giặt xong một chậu quần áo to, anh hâm lại com một lần nữa, chỉ chờ sau khi Hà Tiêu rời giường có thể ăn. Sau khi làm xong tất cả, Trình Miến rất có cảm giác thành công, cái này không giống với cảm giác thắng lợi khi anh tham gia quân diễn, mà tương đương với chiến thắng trên chiến trường, có ý nghĩa hơn trước rất nhiều.

"Trình Miến?"

Mặc quần áo tử tế, lúc chuẩn bị đi, Trình Miến nghe thấy Hà Tiêu cúi đầu gọi anh. Anh cúi xuống, đi đến bên giường, nhìn cô: "Sao vậy?"

"Đi đường cẩn thận nhé." Cô nhỏ giọng dặn dò, âm thanh có chút mềm dẽo.

"Anh biết rồi." Trình Miến nở nụ cười, hôn lên trán của cô, "Ở nhà chú ý nghỉ ngơi, không lâu nữa anh sẽ xin nghỉ phép về thăm người thân, rồi về với em."

Hà Tiêu cọ cọ ống tay áo của anh, nhớ tới cái gì đó, rồi cô nói: "Đúng rồi, có thời gian thì gọi Từ Nghi đến nhà ăn bữa com nhé."

Từ "nhà" này, khiến liên trưởng Trình rất thoải mái. Anh nói: "Để sau một khoảng thời gian ngắn nữa đi, hai ngày nay, chỉ đạo viên đi nhận binh rồi, bận rộn lắm."

"Nhận binh?"

"Ừ, đi Từ Xuyên."

Từ Xuyên? Hà Tiêu chợt ngẩn ra, rồi vô cùng vui vẻ: "Nói như vậy, có thể anh ấy đã gặp Diễm Diễm rồi nhì?"

Trình Miến đưa mắt nhìn cô: "Cũng không phải là đến chỗ của cô ấy, về phần có thể gặp nhau hay không, phải xem bản lĩnh của Từ Nghi."

Trong lòng Hà Tiêu còn nói sao có thể không gặp, nhưng nghĩ lại, vẫn cảm thấy thật sự có khả năng này. Chứ Diễm người này, mặc dù nhìn qua thì giống một cô gái không có nguyên tắc, không tim không phổi, nhưng nếu thật sự đưa ra quyết định, chỉ sợ cũng không dễ dàng hời tẩm chuyển ý. Chỉ mong hai người không ào đến mức bế tắc.

Liên trưởng Trình hơi tổn thương: "Tại sao không thấy em lo lắng chuyện của chúng ta nhì, nếu không thì anh đã cầm giấy chứng nhận* từ lâu rồi!"

*giấy chứng nhận kết hôn :D

Hà Tiêu trừng mắt nhìn anh, vô tâm bấu môi, nhìn cực kỳ vui vẻ.

Trình Miển càng lúc càng cảm thấy không thể tiếp tục như vậy.

Kết hôn! Bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn lại! Phải kết hôn thôi!

Hết Chương 51

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Thứ hai khi đi làm, Hà Tiêu nhận được điện thoại của Chữ Điềm từ gọi từ quê tới. Mặc dù ngăn cách bởi điện thoại, nhưng cô cũng có thể nghe thấy giọng mũi khàn đặc của Chữ Điềm, vội hỏi: "Khóc à?"

"Không có." Giọng nói giả vờ vui vẻ truyền đến, "Hai ngày nay nhiệt độ ở Tứ Xuyên hạ xuống, hơi bị cảm cúm."

Hà Tiêu vẫn có phần không yên lòng: "Tình hình của bác gái như thế nào rồi? Nếu mà thật sự tệ quá thì đến thành phố B kiểm tra đi, đừng kéo dài nữa."

"Không cần đâu." Chữ Điềm nói, "Cũng không phải chưa từng khuyên bà, mà tại mẹ mình quá cứng rắn, bà không muốn rời quê đi đến thành phố B xa như vậy. Hơn nữa, hai ngày nay, tình huống của bà cũng không tệ lắm, để sau hãy nói vậy."

Hà Tiêu ừ một tiếng.

Sau khi im lặng một lúc, Chữ Điềm nhỏ giọng than: "Tiểu Tiểu, mình gọi điện thoại, muốn nói cho cậu một chuyện."

"Chuyện gì vậy?"

"Mình ——" Chữ Điềm hơi do dự, giống như đang chần chừ xem nên nói như thế nào, "Mình muốn kết hôn."

Nghe xong tin tức đó, Hà Tiêu vừa mới uống nước vào trong miệng thì bị sặc, ho khan mất một lúc lâu, mới trả lời điện thoại: "Cậu xác định không phải đang nói đùa? Kết hôn hả?"

Giống như đã đoán được phản ứng này của cô từ trước, Chữ Điềm khẽ cười: "Việc đại sự của đời người sao mình có thể đùa giỡn với cậu được, thật đó Tiểu Tiểu, mình muốn kết hôn, dự định hai tháng nữa."--

Hà Tiêu hơi hé miệng, không biết nên nói gì, thật lâu sau mới hỏi cô: "Điềm Điềm, Từ Nghi đến Tứ Xuyên nhận bệnh rồi, cậu gặp anh ấy chưa?"

"Gặp rồi." Tạm dừng lại, Chữ Điềm nói tiếp, "Không gặp anh ấy, thì mình gả cho ai?"

Lần này thì Hà Tiêu hoàn toàn bối rối, mặc dù cô chân thành hi vọng hai người này có thể ở cùng nhau. Nhưng khi tin tức này đến quá đột ngột, có lẽ cô phải mất một lúc để tiêu hóa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thật ra thì —— mình cũng không biết nói như thế nào cho rõ ràng." Nhớ lại, tại giây phút gặp Từ Nghi trong bệnh viện, Chữ Điềm vẫn còn hơi ngỡ ngàng, nhưng khuôn mặt của cô nhanh chóng giãn ra, khéo miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Anh ấy cầu hôn với mình, cầu hôn chân thành như vậy, nên mình mềm lòng, rồi đồng ý chứ sao."

Hà Tiêu nghĩ đây được coi là đáp án gì vậy?

Cúp điện thoại, sau đó Hà Tiêu sững sờ mất mười phút, rồi nhanh chóng kể cho Trình Miển. Trình Miển nghe xong cũng không quá kinh ngạc, chỉ cười nói: "Từ Nghi, cậu ta ấy à, có đôi khi thật sự nằm ngoài dự đoán."

"Có cái gì nằm ngoài dự đoán?" Giọng nói của Hà Tiêu hơi gấp gáp, "Trước kia, Từ Nghi còn cực tuyệt người ta đến ngàn dặm, sao lúc này lại đột nhiên nói muốn kết hôn?"

Trình Miển nhỏ giọng trấn an: "Mặc dù anh cũng không hiểu nổi cậu ấy đang nghĩ cái gì, nhưng anh có thể đảm bảo với em, Từ Nghi không phải người không chịu trách nhiệm, nếu cậu ấy quyết định kết hôn, thì chắc chắn sẽ chăm sóc Chữ Điềm thật tốt."

Hà Tiêu vẫn hơi lo lắng cho Chữ Điềm. Cũng không phải cô nghi ngờ nhân phẩm của Từ Nghi, mà sợ ở phương diện tình cảm, anh ấy lúc nào cũng lạnh

nhật, rồi sẽ vô tình làm Chữ Điem tổn thương, dù sao thì kết hôn cũng không giống với hên hò, đây chính là chuyện cả đời.

"Tốt lắm, Tiểu Tiểu." Trình Miễn cắt ngang suy nghĩ của cô, "Như vậy cũng tốt, nói không chừng ngày cưới của chúng ta còn có thể chọn cùng một ngày."

Hà Tiêu tạm thời bị anh dời sự chú ý đi, cô nhìn ánh mặt trời đang chiếu xuống ở ngoài cửa sổ, nửa nghi ngờ, nửa đùa giỡn hỏi ngược lại: "Anh chắc chắn chứ, trong vòng hai tháng có thể giải quyết cha mẹ của em à?"

". . . ." Trình Miễn cắn chặt răng hàm, hít thở sâu, trả cho cô ba chữ: "Chờ xem!"

Hà Tiêu cười cười rồi cúp máy, khoe miệng, đuôi mắt đều không che giấu được ngọt ngào. Nhớ tới Chữ Điem, cô lo lắng thở dài, đường là mình chọn, cô cũng chỉ có thể mong cho cô ấy hạnh phúc.

Đến người lúc nào cũng không bị nhiễm thất tình lục dục chỉ đạo viên Từ cũng bắt đầu tính chuyện kết hôn rồi, ngoài miệng thì Trình Miễn không chịu thừa nhận, nhưng cũng bắt đầu có chút sốt ruột rồi. Theo lý thuyết, nếu cứ kiên quyết kết hôn cũng không phải là không thể. Dù sao đi nữa, anh và Hà Tiêu đều anh tình tôi nguyện, nhưng mà hai người lại là người có quan niệm gia đình rất nặng, cả đời chỉ có một lần kết hôn, dĩ nhiên bọn họ muốn cả hai bên cha mẹ đều tán thành và chân thành chúc phúc, Ngày kết hôn, cũng hi vọng bọn họ đều có mặt ở đó.

Giáo sư Triệu cũng không nhịn được nữa, đưa cho con trai một cách: "Nếu không thì như vậy đi, bảo Tiểu Tiểu tìm cơ hội mời vợ chồng lão Hà ra ngoài, hai gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm?"

Lời này vừa nói ra, Trình Kiến Minh không tán thành đầu tiên: "Như vậy không tốt đâu." Ông nói tiếp, "Tôi sẽ nói chuyện với lão Hà, đừng làm khó con gái nhà người ta. Chủ yếu là người nhà của lão Hà ấy, tính tình mạnh mẽ hơn, nếu thật muốn hai gia đình ngồi chung một chỗ, ở trên bàn cơm nói chuyện này, e rằng lại khiến bà ấy cảm thấy chúng ta đang ép buộc bọn họ."

"Vậy ông nói làm sao bây giờ?" Giáo sư Triệu gấp đến mức mắt kính từ trên sống mũi tuột xuống. Cũng không phải bởi vì con trai, đàn ông mà mà, ba mươi tuổi kết hôn cũng không tính là muộn. Là bà lo lắng cho Hà Tiêu, sợ lại xảy ra biến cố gì, một cô gái tốt như vậy sẽ bị người khác cưới mất.

Trình Kiến Minh cũng không có gì cách tốt, ông dùng ánh mắt không chịu thua kém nhìn con trai: "Để Trình Miễn tự mình suy nghĩ đi, lớn như thế rồi, cũng không thuyết phục được cha mẹ vợ, còn nói gì đến chuyện mang bình đánh giặc?"

Giáo sư Triệu cười giễu cợt ông: "Không biết giống ai, năm đó nếu không phải tôi kiên trì không phải ông thì không gả, nói không chừng đến bây giờ ông cũng chưa có vợ ấy chứ!"

Ở trước mặt con trai mà bị vợ không lưu tình chút nào mà trách mắng, Trình Kiến Minh cũng thấy thật mất mặt, anh giả vờ háng giọng, ho khan hai tiếng ý là nhắc nhở vợ mình nên có chừng có mực.

Trình Miễn ngồi xếp bằng trên ghế sofa, vừa sửa chữa kế hoạch huấn luyện, vừa nghe hai người nói chuyện, sau khi nghe vậy, không thể nín được mà cười cười, đưa tay ra ra hiệu ngừng chiến.

"Được rồi, hai người cũng đừng âm ỉ nữa, chuyện của con tự mình xem xét rồi giải quyết, sẽ không làm mất con dâu của hai người đâu."

Vừa nói như vậy, nhưng khi thật sự hành động, vẫn có chút không biết nên làm thế nào. Trước không nói, từ nhỏ đến lớn anh cũng chưa từng được bà Diên Anh chào đón, huấn luyện dã ngoại vừa bắt đầu, thời gian để anh đến thăm nhà để nếm mùi thất bại cũng không có. So sánh ra, Hà Tiêu còn bình tĩnh hơn nhiều, cô nói với Trình Miễn: Đừng nóng nảy.

Liên trưởng Trình vuốt vuốt mái tóc húi cua của mình, không biết làm thế nào: "Bây giờ em chỉ xem nào nhiệt thôi hả?"

Hà Tiêu đang bận sửa chữa báo cáo tổng kết hàng năm, vốn đang không để ý mà nói chuyện điện thoại, vừa nghe ở bên kia anh đang cắn răng nghiêng lợi, không nhịn được mà nở nụ cười.

"Trình Miễn." Cô gọi tên của anh, "Lão Hà nói, bảo anh đến nhà em ăn bữa cơm, anh có đi hay không?"

Đi! Đương nhiên là muốn đi rồi!

Trình Miễn kìm nén hưng phấn xuống, hỏi: "Lúc nào?"

Bây giờ không nói cô xem nào nhiệt nữa à? Hà Tiêu hừ một tiếng, nói: "Xem thời gian của anh đi, ba em thì lúc nào cũng có thể."

Cúp điện thoại, Trình Miễn vui mừng đến mức hơi choáng váng.

Nghe cha mẹ nhắc đi nhắc lại nhiều lần như vậy, đối với tính tình của nhạc phụ tương lai, anh hoàn toàn hiểu được. Nếu không có mẹ của Hà Tiêu đồng ý, sợ là ông ấy sẽ không chủ động đề xuất để anh đến. Cho dù là không có, vậy anh cũng có thể chuẩn bị tốt cách đối phó.

Nghĩ như vậy, sức lực dưới chân Trình Miễn càng mạnh hơn.

Huấn luyện dã ngoại mỗi năm một lần, tùy lúc mà tổ chức, lần này không giống năm ngoái chạy đến chỗ xa như vậy, mà là địa điểm huấn luyện dã ngoại ở ngọn núi Đông Giao gần đây trong thành phố B, trong hai tuần lễ. Hà Tiêu ở bên này, sau khi kết thúc công việc bận rộn, bắt đầu làm thủ tục điều

chuyên, chuẩn bị đến đơn vị khác để nhậm chức. Trước đó, Hà Tiêu luôn tâm tâm niệm niệm* nghỉ việc, thứ nhất bởi vì chuyện của trưởng phòng Lưu, thứ hai là bởi vì cô thực sự không thích công việc hiện tại. Khi cô nói suy nghĩ của mình cho trưởng phòng hành chính, thì bị cười là quá ngốc.

* Tâm tâm niệm niệm: luôn luôn tập trung nghĩ để làm một việc nào đó.

Dù sao, nền tảng của trung tâm quản lý cũng là đơn vị sự nghiệp, tiền lương và tiền lương hưu đều được bảo đảm, chẳng có ai lại đi từ chức? Hơn nữa, chọn ngay lúc này mà từ chức, nói không chừng sẽ làm một số người trong trung tâm không rõ nguyên nhân nói cô chột dạ, đối với danh tiếng cá nhân của cô cũng không tốt. Còn không bằng lợi dụng quan hệ của Trưởng phòng Lưu và chủ nhiệm Trương, để chuyển chuyển đến đơn vị khác.

Hà Tiêu cân nhắc mất mấy ngày, cảm thấy lời nói của trưởng phòng cũng có đạo lý. Cô đề xuất yêu cầu chuyển chuyển với chủ nhiệm Trương, người này bày ra bộ dáng chỉ mong sao cô nhanh chóng mà rời đi, vội vàng làm thủ tục cho cô, hơn nữa còn dựa vào quan hệ của bản thân anh ta trong trung tâm, chuyển cô đến chỗ làm cách nhà rất gần, lại là một đơn vị vô cùng nhàn hạ. Hà Tiêu hiểu ý tứ của anh ta, anh ta không chỉ hi vọng cô rời đi, còn đồng thời ám chỉ cô phải giữ mồm giữ miệng, nói ra không chỉ có hại với mình mà còn với người khác.

Hà Tiêu cảm thấy thật nực cười, chuyện bản thủ như vậy, chỉ nghĩ đến cô đã cảm thấy vô cùng ghê tởm, làm sao phải chủ động nói ra?

Sau khi chuyển công tác, thời gian rảnh của Hà Tiêu nhiều hơn. Nhưng bởi vì giúp một bạn học chuẩn bị kế hoạch mở một công ty quảng cáo, cho nên cũng hết sức bận rộn, số lần về nhà so với trước kia cũng ít hơn, dẫn đến việc bà Điền vô cùng bất mãn, hai ba ngày lại có một cuộc điện thoại thúc giục, bảo cô tranh thủ thời gian mà về nhà.

Hôm nay là Chủ nhật, Hà Tiêu còn chưa thức dậy, điện thoại di động đã vang lên, là nhạc chuông dành riêng cho bà Điền. Mỗi chủ nhật, bà Điền gọi đến cũng chỉ vì một việc, Hà Tiêu ngồi dựa ở trên giường, cũng không tiếp. Nhưng không nghĩ đến, chuông điện thoại di động lại kiên nhẫn vang lên một lần nữa, Hà Tiêu đành phải bắt máy.

Sau khi nhận điện, người ở đầu kia cũng không nói lời nào, chỉ loáng thoáng có tiếng khóc lóc nỉ non. Bất chợt, Hà Tiêu có dự cảm xấu, nắm chặt điện thoại di động, rồi hỏi: "Mẹ à, sao vậy?"

Hình như bà Điền Anh đã trở lại bình thường, dùng giọng nói mang theo nồng đậm giọng mũi nhấn mạnh: "Tiểu Tiêu, ba con ngã bệnh rồi, con nhanh đến đây đi."

Hà Tiêu chỉ cảm thấy đầu óc "oanh" một tiếng, rồi cái gì cũng không nghe rõ nữa. Ly thủy tinh thường dùng để uống nước vào mỗi sáng sau khi rời giường từ trong tay trượt xuống, Hà Tiêu cũng không kịp dọn dẹp mảnh vỡ trên đất, tùy tiện khoác một bộ quần áo lên, rồi vội vàng chạy đến bệnh viện.

Khi Hà Tiêu chạy đến bệnh viện, lão Hà đã ra khỏi phòng cấp cứu, đang nằm trên giường trong phòng bệnh. Mẹ Điền Anh đang ở bên cạnh giường, Lỗi Lạc và Đồ Hiểu cũng ở đây.

Lòng của Hà Tiêu tạm thời buông xuống một nửa, cô cố gắng khiến bản thân trấn định lại, đi đến nhìn cha mình, chỉ thấy hai mắt của ông khép chặt, sắc mặt hơi tái nhợt. Cô không nén nổi đau lòng, quay đầu hỏi Lỗi Lạc và Đồ Hiểu: "Có chuyện gì xảy ra với ba em vậy?"

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, vẫn là Đồ Hiểu lớn tuổi hơn một chút mở miệng: "Đừng quấy rầy Hà thúc thúc nghỉ ngơi, chúng ta đi ra ngoài rồi nói."

Trong phòng làm việc, khuôn mặt Hà Tiêu lo sợ không yên nhìn Đồ Hiểu: "Chị dâu, ba em, rốt cuộc ông ấy sao vậy?"

Đồ Hiểu đưa cho cô một tấm phim chụp X-quang, nghĩ đến có thể cô xem sẽ không hiểu, nên nói tiếp: "Thật ra thì tối hôm qua, Hà thúc thúc đã được đưa đến, đột nhiên té xỉu, rồi hôn mê bất tỉnh. Vốn định gọi điện thoại cho em từ lâu rồi, nhưng di Điền không đồng ý, nói là bà trông được, nên chịu đựng cả một đêm. Nhưng khi nhìn thấy cuộn phim chụp CT*, thì di Điền mới hoảng hốt, nên mới gọi em đến đây."

*Chụp CT: CT là viết tắt của cụm từ tiếng Anh: Computed Tomography (Computerized Tomography). Chụp CT có nghĩa là chụp quét cắt lớp điện toán, thường được gọi tắt là chụp CT hay chụp CT scan.

Đây là phương pháp chẩn đoán hình ảnh sử dụng tia x để tạo nên các bức ảnh về mặt cắt các bộ phận trên cơ thể.

Hà Tiêu trong chốc lát không hiểu nói: "Tối hôm qua —— thì té xỉu?" Thấy Đồ Hiểu gật đầu, cô không nhận được mà hỏi tiếp, "Kết quả kiểm tra như thế nào ạ?"

Hiếm khi thấy Đồ Hiểu hơi do dự, dưới sự thúc giục của Hà Tiêu, mới nói: "U não."

Đột nhiên, hô hấp giống như bị rút sạch sành sanh, Hà Tiêu cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, hơi đứng không vững. Nếu không phải hai tay đang vịn vào bàn, có khả năng cô đã ngã quỵ trên mặt đất.

Đồ Hiểu vội đi lên vịn được, vững vàng đỡ lấy cô: "Đừng hoảng hốt, bây giờ còn chưa xác định được là lành hay ác tính, cho dù là ác tính, cũng không phải là thời điểm xấu nhất."

Nước mắt của Hà Tiêu thoáng ngưng tụ, cô không muốn mềm yếu, nhưng cuối cùng lại bị sợ hãi trong lòng giành chiến thắng.

Đồ Hiểu nhỏ giọng than thở, đưa cho cô tờ khăn giấy.

Hà Tiêu nắm chặt trong tay, một lát sau, nước mắt mới dừng được. Cô khàn giọng hỏi: "Lúc nào thì có thể xác định?"

"Còn phải làm kiểm tra, chờ đợi thêm một chút đi."

Chờ đợi.

Hà Tiêu nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nóng bỏng lại lặng yên chảy xuống không một tiếng động.

Hết Chương 52

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Khi quay lại phòng bệnh, lão Hà đã tỉnh lại, không biết đang nói gì với bà Điền, chỉ nghe thấy bà cầu nhàu: "Mấy hôm nữa cứ ở đây đi, chúng ta vẫn xoay được tiền viện phí, chờ đến khi có kết quả kiểm tra thì hãy nói chuyện xuất viện, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến cửa hàng của ông, đóng cửa vài ngày cũng không phá sản được."

Lão Hà cũng đành chịu, đành phải nhẹ nhàng nháy nháy mắt với Hà Tiêu.

Hà Tiêu nở nụ cười, chớp mũi lại chua chua. Cô thu hồi cảm xúc đó lại, hỏi lão Hà: "Cha, có cảm thấy tốt hơn chút nào không?"

Lão Hà gật đầu: "Tốt hơn nhiều rồi, không cần lo lắng đâu, không có chuyện gì lớn."

"Con biết rồi." Cô ngồi xuống bên cạnh mép giường, dếm lại góc chăn cho ông, "Nhưng mà bác sĩ Đồ nói, tình huống của ba thì vẫn nên ở lại bệnh viện vài ngày cho tốt, cẩn thận kiểm tra một chút, để xem xem rốt cuộc có bệnh gì không."

"Ba thì có thể có bệnh gì chứ." Giọng nói của lão Hà mệt mỏi, vỗ vỗ mu bàn tay của Hà Tiêu, rồi không nói thêm gì nữa.

Từ giọng nói của ông, Hà Tiêu cũng biết, bọn họ không thể lừa ông được. Có lẽ ông cũng sớm chuẩn bị tâm lý, cho nên hôm nay mới bình tĩnh như vậy. Từ rất lâu rồi, cô cũng biết rõ, ba cô sẽ không để cho người khác thao túng suy nghĩ của mình.

Cũng bởi vì điều đó, nên Hà Tiêu mới càng cảm thấy khó chịu.

Đợi đến khi lão Hà lại ngủ thiếp đi, bà Điền Anh gọi Hà Tiêu đi ra ngoài, đưa cho cô chìa khóa xe, bà nói: "Ba con còn phải ở đây vài ngày nữa, cho nên con về lấy cho ba mẹ mấy bộ quần áo và đồ dùng rửa mặt. Thời tiết không tốt, con cũng đừng gấp gáp, đi đường chậm một chút."

Nắm chìa khóa xe ở trong tay, Hà Tiêu có phần không kìm chế được: "Mẹ ..."

"Con bé này, khóc cái gì chứ!" Điền Anh buồn cười, vỗ nhẹ xuống bả vai của Hà Tiêu, "Hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi rồi, vẫn dễ rơi nước mắt như vậy à..."

"Ba con làm sao bây giờ?" Cô cúi đầu nghẹn ngào.

"Còn có thể làm thế nào? Có bệnh thì chữa bệnh thôi!" Điền Anh thắt chặt khăn quàng cổ cho cô, "Kết quả kiểm tra còn chưa có, ai biết được sẽ như thế nào, nếu mà tệ nhất ..."

Hà Tiêu giương mắt nhìn bà, chỉ thấy Điền Anh tạm dừng lại, rồi lại khôi phục như trước, "Dù tệ nhất, vậy cũng phải chữa trị." Sau khi thắt lại khăn quàng cổ, bà vỗ vỗ quần áo của cô: "Được rồi, mau đi đi."

Dường như có thể yên lòng hơn một chút, Hà Tiêu nhú nhú lông mày, bước nhanh rời đi.

Hai ngày sau đó, bệnh viện bố trí kiểm tra mấy hạng mục cho lão Hà.

Hà Tiêu khẩn trương đi theo quan sát, đến bác sĩ cũng không có biện pháp. May mắn là trưởng bối của Đồ Hiểu, cũng biết quan hệ giữa hai người, nên chỉ cười nói mình có thêm một người hầu nhỏ.

Thời gian chờ đợi kết quả không đến một tuần, nhưng đối với những người trong Hà gia mà nói, lại dài đằng đẵng như một năm vậy. Hà Tiêu xin nghỉ đông, hàng ngày đều ở bệnh viện giúp chăm sóc, đầu tiên là không yên lòng về lão Hà, thứ hai là muốn thay cho mẹ để bà đi về nghỉ ngơi. Nhưng cô làm sao có thể khuyên bảo được bà Điền Anh, nói là Hà Tiêu chân tay vụng về sẽ không chăm sóc người khác được, thật ra thì Hà Tiêu biết rõ, trong lòng bà vô cùng lo lắng và sốt ruột, không ít hơn so với cô một chút nào.

Lão Hà trải qua cuộc sống com tới thì há miệng, quần áo đến thì vươn tay, ngày nào cũng tỏ ra thích thú: "Ba phục vụ mẹ con các con bao nhiêu năm

như vậy rồi, rốt cuộc đến phiên ba được hưởng thụ một lần."

Mỗi lần như vậy thì bà Điền cũng phải trừng mắt nhìn ông: "Đúng vậy, còn đến bệnh viện mà hưởng thụ nữa!"

Ở cùng một bệnh viện, nên Lỗi Lạc và Đồ Hiểu cũng thường đến đây thăm ông, cũng không nói một chữ nào về chuyện khối u não, chỉ toàn nói về chuyện khi bọn họ còn bé .

Bởi vì sự kiện dây chuyền ngọc trai, nên đối với Lỗi Lạc, có thể nói là bà Điền đã khắc sâu ấn tượng. Nên giọng nói cũng không thoải mái, nhìn thấy con gái và cô ấy đã làm hòa, bản thân cũng làm mẹ nên cũng không so đo. Bà từng âm thầm hỏi Hà Tiêu.

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại làm hòa với con gái nhà họ Trác vậy, hồi nhỏ hại con chưa đủ lắm à?"

Hà Tiêu buồn cười nhìn mẹ mình: "Ngài còn nhớ rõ nhì, cô ấy đã sớm hoàn lương rồi, bây giờ đang ở chung một chỗ với Hồng Kỳ, cũng chuẩn bị kết hôn rồi."

Bà Điền Anh ồ một tiếng: "Cũng tìm quân nhân à?" Bà bĩu môi, "Tại sao mọi người đều không thể rời khỏi bộ đội đại viện vậy nhì."

Hà Tiêu hơi bất mãn, nho nhỏ nói thầm: "Làm lính thì có gì không tốt?"

Điền Anh liếc xéo cô: "Tôi nào dám nói làm lính không tốt? Cứ cho là con gái đi rồi, chờ mẹ với ba con già rồi, bị ốm phải đến bệnh viện, con xem xem cậu ấy có thể rút ra thời gian cùng con đến phục vụ hai chúng ta không, nhìn xem đến lúc đó có phải chỉ có một mình con bận trước bận sau hay không nhé!"

Hà Tiêu nghĩ thầm nào có chuyện như vậy, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, lão Hà nằm viện một tuần nay, người nào đó còn đang bận huấn luyện dã ngoại nên chưa tới thăm một lần. Dù ngày hôm trước Giáo sư Triệu đã đến thăm một lần, nhưng mẹ cô vẫn cảm thấy Trình Miển không đáng tin cậy, về sau cũng không thể trông cậy hết vào bốn ông bà già trong nhà chứ?

Trong lòng Hà Tiêu cũng không trách Trình Miển, bởi vì ngay từ đầu, cô đã không có ý định nói cho anh biết trước khi kết quả kiểm tra được đưa ra, Triệu Tổ Uẩn ở bên kia cũng nóng nảy tra hỏi nên cô không thể không nói. Thời gian chờ đợi rất đau khổ, cho nên cô không muốn khi anh đang bận rộn không phân thân ra được lại còn khiến anh lo lắng.

Nói không hề cảm thấy mất mát một chút nào, đương nhiên là gạt người rồi. Hà Tiêu cảm thấy, bây giờ đối với Trình Miển cô càng ngày càng ý lại, nếu như anh có thể ở bên cạnh giúp đỡ, vậy thì có lẽ cô sẽ cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Đêm trước ngày kết quả được đưa ra, Hà Tiêu và Điền Anh cùng ở lại bệnh viện.

Trong phòng bệnh chỉ cung cấp một chiếc giường ngủ cho người thân, Hà Tiêu mang giường xếp mà Lỗi Lạc dùng khi trực đến, cô cố chịu đựng mà ngủ. Bởi vì cô biết rõ, một đêm này cô sẽ không ngủ được.

Cha mẹ hai người đã chìm vào giấc ngủ ngon. Nửa đêm Hà Tiêu tỉnh lại, chỉ nghe thấy hô hấp nhàn nhạt của hai người, đều đều kéo dài. Cô cười nghĩ, rốt cuộc bản thân vẫn ít tuổi, tố chất tâm lý hoàn toàn kém so với người đã sống nửa đời người. Ngồi trên giường xếp ngây ngô mất một lúc, cô khoác tạm chiếc áo khoác quân đội lên người, đẩy cửa ra, lặng lẽ đi ra ngoài.

Cả một tầng lầu đều rất an tĩnh, ở bên ngoài, ngoại trừ y tá trực ban ra, trong hành lang cũng chỉ có một mình cô. Hà Tiêu lặng lẽ đi đến cuối hành lang, xuyên qua cửa sổ nhìn ánh trăng ở bên ngoài, khoảng không gian đen kịt, không nhìn thấy được một chút xiu ánh sao nào.

Đứng yên một chỗ một lúc lâu, Hà Tiêu cảm thấy hai chân hơi tê tê, nên mới kéo kéo quần áo, ngồi lên trên một băng ghế ở bên cạnh. Cô không vội trở về, dù sao nằm ở đó chỉ lẩn qua lẩn lại, còn không bằng ngồi im lặng ở đây một lát, để tránh âm ỉ tới giấc ngủ ngon của ba mẹ.

Hơi buồn chán, cô lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi, không như ý nguyện, tất cả các ván đều thua, Hà Tiêu không khỏi cảm thấy hơi uể oải. Ném điện thoại sang một bên, đầu dựa vào tường, từ từ nhắm mắt lại. Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình, còn có tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Đã trễ thế này, còn có ai đến vậy?

Cô từ từ mở mắt ra, bắt gặp một đôi mắt đen láy quen thuộc, sau đó, hơi ngạc nhiên.

Trình Miển cũng không ngờ rằng sẽ nhìn thấy cô, anh hơi ngừng lại một chút, rồi lại bước nhanh lên lầu, đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: "Trời lạnh như thế này, sao lại ngồi ở đây vậy?"

Hà Tiêu chưa phản ứng kịp, chỉ thấy anh cúi người xuống, cài hết cúc áo của áo khoác quân phục cho cô. Cô cười khe khẽ, bắt lấy cánh tay của anh lại: "Sao anh lại đến vào lúc này?"

Trình Miển chỉ cúi đầu, rầu rĩ nói: "Nếu như em chịu nói cho anh biết, chỉ sợ anh còn có thể đến sớm hơn."

Hà Tiêu bĩu môi: "Nói cho anh biết làm gì? Dù sao cũng phải đợi."

Trình Miển cũng không bị sự giặc ngộ này của cô làm cảm động, vẫn dùng giọng nói không tốt mà nói với cô như cũ: "Đừng ngồi ở đây nữa, đứng dậy đi

về phòng bệnh đi."

"Em không muốn về." Cô không buông tay, "Trở về cũng không ngủ được, anh ngồi ở đây nói chuyện với em một lúc được không?" Cô nhìn anh, dưới ánh đèn mờ, đôi mắt trong suốt vô cùng.

Trình Miển nhìn lại, cũng biết không rút ra được. Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mũi của cô, xem như là đồng ý.

Đêm xuống, ghế dài lạnh vô cùng.

Trình Miển bế Hà Tiêu lên, để cô ngồi trên đùi của mình. Hà Tiêu cũng tiện thể mà làm ổ trong lòng anh, cảm giác cực kì ấm áp và thoải mái.

"Trở về lúc nào vậy?"

"Tối hôm nay." Trình Miển nói, "Gọi điện thoại cho em thế nào cũng không gọi được, khi nhận được điện thoại của giáo sư Triệu mới biết chú Hà nhập viện rồi, trái lại bên chỗ em lại quá yên tĩnh, một tin nhắn cũng không có."

Hà Tiêu cọ cọ trên bả vai của anh, giống như là lấy lòng. Trình Miển cúi đầu hôn lên mái tóc dài mềm mại của cô: "Bao giờ thì có kết quả?"

"Ngày mai."

"Nói như vậy thì anh đến rất đúng lúc." Anh cười, "Anh với em, cùng nhau chờ nhé."

Hà Tiêu đồng ý luôn, không có lời dư thừa.

Trình Miển ôm chặt lấy cô: "Mệt à?"

"Không có." Cô hạ thấp âm giọng, "Chỉ là, nghĩ đến một số chuyện."

"Chuyện gì?" Anh hỏi.

"Mấy câu chuyện cũ, đều về lão Hà và mẹ." Hà Tiêu cười, từ từ nhớ lại, "Buổi sáng ngày hôm qua, không biết lão Hà có kính cái gì đó, cứ không chịu uống thuốc. Trong cơn tức giận, mẹ em đã nói sớm biết người này khó hầu hạ như thế này, ban đầu nên kiên quyết hủy hôn. Lão Hà nghe xong còn đặc biệt hài lòng."

Trình Miển nhướn nhướn lông mày: "Lúc còn trẻ bác trai và bác gái cũng từng ầm ĩ như vậy à?"

Hà Tiêu cũng cảm thấy thú vị, "Em cũng mới được nghe nói."

Lúc Lão Hà còn trẻ, trong nhà rất nghèo, mặc dù đáng về không tệ lắm, những người chịu gả cho ông cũng không nhiều lắm. Theo lời của bà Điền nói lại là bà khi còn trẻ ngu ngốc mới đồng ý xem mặt với ông ấy, đính hôn không bao lâu thì bà liền hối hận, muốn từ hôn, liền viết lá thư gửi đến bộ đội.

Lúc ấy lão Hà chỉ là một nhân viên văn thư trong doanh trại, nổi tiếng là người bị trắc trở trong chuyện kết hôn, thật vất vả đơn vị mới giới thiệu cho một người, còn chưa vui mừng được mấy ngày, đã nhận được thư từ hôn từ nhà gái. Không chịu nổi đã kích, ngay đêm đó thì bắt đầu phát sốt, sốt chùng mảy ngày liền. Trám trường hết biện pháp rồi, nên viết một lá thư cho vợ chưa cưới Điền Anh của lão Hà. Câu nói đầu tiên chính là: chúng tôi đều nhất trí cho rằng, Hà Húc Đông, là một đồng chí tốt!

"Mẹ ta không chịu nổi áp lực của tổ chức, nên thu hồi thư từ hôn, đợi đến lễ mừng năm mới ba em được nghỉ phép về nhà, hai người liền kết hôn luôn cho xong."

Trình Miển nghe vậy, nhảy bèn nói: "Thì ra còn có một chiêu như vậy, để lần sau anh cũng thử một lần xem sao?" Các bạn theo dõi truyện tại: [DBLQD](#)

Hà Tiêu liếc mắt nhìn anh, vươn tay ra nhéo lỗ tai của anh: "Ít nghĩ bậy nghĩ bạ đi."

Trình Miển cười: "Sau đó thì sao?"

Sau đó? Về sau cũng chỉ là một cặp vợ chồng bình thường với những vấn đề nhỏ trong cuộc sống. Khi đó cấp bậc của lão Hà không đủ, có con rồi cũng chỉ có thể về ở nhà. Ông bà nội bởi vì Hà Tiêu là con gái, nên rất ít khi quan tâm đến bọn họ, Điền Anh cũng chỉ có thể ở nhà một mình chăm con, tất cả khổ sở đều tự mình nuốt xuống, đợi đến khi lão Hà được nghỉ phép về nhà, nhìn thấy sắc mặt gầy yếu, khô vàng của vợ, nước mắt liền rơi xuống ngay lập tức. Đáng tiếc ông là người con có hiếu, nên không có cách nào nói gì với cha mẹ, vì vậy cho đến khi Hà Tiêu bốn năm tuổi, lão Hà mới được cân nhắc, bộ đội sắp xếp cho theo quân, cuộc sống của bọn họ mới tốt hơn một chút.

"Ở trong ấn tượng của em, lão Hà vẫn luôn là người cha tốt, người chồng tốt. Đối với mẹ em, ông ấy cung chiều và bao dung đến trình độ quá thật anh sẽ không cách nào tưởng tượng được, dĩ nhiên, ông ấy cũng rất thương em. Ông thường nói, ở nhà em, ông là người không có địa vị nhất, tùy mẹ con em sai bảo." Hà Tiêu nói xong, khoe môi hơi cong lên, "Thật ra thì em biết rõ, những năm gần đây, ông đều cố gắng hết sức để đền bù cho mẹ con em, nhất là mẹ em. Bởi vì ông đắc tội mẹ em sáu, bảy năm, nên ông mới tự phạt mình dùng cả đời để đền bù."

Hiếm khi thấy Trình Miển im lặng, đến bây giờ anh mới sâu sắc cảm nhận được sự phản đối của bà Điền Anh với những lời anh nói. Chỉ vì từng trải qua, cho nên mới hiểu được.

"Đừng buồn." Anh vuốt ve đầu Hà Tiêu.

"Em không buồn." Hà Tiêu ngồi dậy, nở nụ cười với anh, "Khi đó em còn nhỏ, về những chuyện này, cũng không nhớ rõ. Ấn tượng sâu sắc duy nhất, là mùa đông năm bốn tuổi đó."

Mùa đông năm ấy, Diên Anh bị bệnh, Phải nhập viện. Sợ Hà Tiêu ở nhà chồng một mình không có ai chăm sóc, nên giao phó cô cho chị gái của bà, cũng chính là dì của Hà Tiêu. Khi đó, tuy nói Hà Tiêu không hiểu chuyện, nhưng vẫn biết mẹ không thoải mái, nên cũng ngoan ngoãn ở nhà dì, không làm làm ầm ĩ muốn gặp mẹ. Khi đó sắp đến tết âm lịch, mỗi buổi tối đều có rất nhiều người đến nhà dì, vây quanh lò lửa uống trà nói chuyện phiếm. Cô chơi đùa với con gái của dì, lấy mặt chược ra xếp thành đồng.

Có một buổi tối, khi cô đang chơi vui vẻ, chị họ đột nhiên vỗ vỗ đầu của cô. Nhìn theo phương hướng của chị ấy, Hà Tiêu nhìn thấy có một người đứng ở cửa phòng, mặc áo khoác quần phục, trên người là vẻ phong trần mệt mỏi và chật vật. Nhìn thấy người kia, Hà Tiêu hơi lơ mơ nghĩ ra, đợi đến khi cô nhớ người này là ba cô thì người nọ đã xoay người đi trong chớp mắt, cũng không ở lại một phút nào.

"Sau này em mới hỏi lão Hà, em nói tại sao ba không đi vào gặp em, chỉ vội vã đi thăm mẹ em, cũng có thể rút lại một phút để nghe con gọi ba một tiếng ba chứ?"

"Thế chú Hà nói thế nào?"

"Ba em ấy à, ông ấy nói..." Khóe miệng Hà Tiêu vẫn có nụ cười, nhưng ánh mắt lại có một tầng hơi nước từ từ nổi lên, "Ông nói ông không dám vào, sợ vừa tiến đến ôm lấy em sẽ không nhận được mà khóc lên trước mặt nhiều người như vậy."

Cảm thấy thân thể cô đang run rẩy, Trình Miển ôm chặt cô hơn: "Tiểu Tiểu..."

"Anh biết không? Chỉ cần em nhớ đến những lời này, thì lại cảm thấy khổ sở." Hà Tiêu vui đầu vào hõm vai của Trình Miển, nước mắt rơi vào trong quần áo của anh, nhiễm ướt một mảnh, "Trình Miển, em không thể để mất ba em, em không có cách nào tưởng tượng ra có một ngày như thế."

"Sẽ không đâu." Trình Miển hôn lên khuôn mặt ướt át của cô, "Sẽ không đâu, Tiểu Tiểu."

Hà Tiêu níu chặt quần áo của anh, khóc đến khổ sở. Giống như sự sợ hãi và lo lắng của mấy ngày nay đều được trút hết ra ngoài vào lúc này, cũng không thể kiềm chế được nữa.

Hết Chương 53

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Kết Thúc

Sáng ngày hôm sau, Hà Tiêu, Đồ Hiểu và Trình Miển cùng đi lấy kết quả.

Lão quân y nhìn vẻ mặt thấp thỏm đã có chút lo âu của cô, chậm rãi cười: "Lần này cô có thể đặt một nửa tâm tư xuống rồi."

Hà Tiêu cảm thấy trái tim của mình vang lên âm thanh hồi hộp: "Một nửa? Là ý gì?"

"Kết quả kiểm tra có rồi, là lành tính. Nhưng mà sau này vẫn phải tiếp tục thu xếp để điều trị, đây mới là mấu chốt." Lão quân y đeo mắt kính, cực kì hiền hòa nhìn cô, "Cô phải duy trì tinh thần đấy, dù sao thì vẫn còn một trận chiến khó khăn cần phải đánh."

Đương nhiên là Hà Tiêu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng dù sao đây cũng được coi là một tin tức tốt lành? Trong lòng nhẹ nhõm không ít, cô nói không ra lời, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra. Trình Miển đứng ở sau lưng cô, đỡ lấy eo của cô, Hà Tiêu quay đầu lại, nắm lấy cánh tay của anh.

Đồ Hiểu ở một bên nhìn, cũng lộ ra nụ cười vui mừng. Cô quay đầu nói với lão quân y: "Bá bá vất vả cho người rồi."

Lão quân y nháy nháy mắt, giống như đang nói hãy yên tâm.

Sau khi có kết quả, Hà Tiêu và bà Diên cũng không thoải mái được bao lâu, bởi vì bệnh viện đã vạch ra kế hoạch trị liệu tiếp theo cho lão Hà.

Hà Tiêu không muốn cha mình sắp sáu mươi tuổi còn phải rạch một dao trên người, sợ sẽ không chịu nổi, liền hỏi bác sĩ xem có thể lựa chọn điều trị bằng thuốc hay không. Sau khi lão quân y suy nghĩ tỉ mỉ mới đưa ra đáp án, để bảo đảm an toàn, nên vẫn đề nghị làm phẫu thuật.

Trong quá trình chuẩn bị trước đó, Hà Tiêu cảm thấy bản thân đã mang khăn trương của cả đời mình dùng hết rồi, lo lắng việc này lo lắng việc kia. So sánh ra, bà Diên còn bình tĩnh hơn nhiều.

Hai mẹ con các cô vẫn hầu hạ bên cạnh lão Hà, cho đến đưa người vào phòng giải phẫu. Trong nháy mắt cửa lớn bị đóng lại, dường như tất cả sức lực chống đỡ đều biến mất, hai chân bà Bà Điền Anh mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất.

Bởi vì lúc trước bà Điền biểu hiện quá bình tĩnh, nên tất cả mọi người cũng không phòng bị, làm cho bà mạnh mẽ vấp ngã. Bản thân bà Bà Điền Anh mình cũng hơi ngượng ngùng: "Tại sao lại ngã xuống thế nhỉ."

Trình Miễn vội vàng đưa tay đỡ bà dậy, bà cười híp mắt nói không cần, nhưng không ngờ chân vừa chạm xuống sàn nhà thì lại trượt một lần nữa. Bà sững sờ ngồi ở đó, sau đó thì gào khóc.

Hà Tiêu vội vàng ôm chặt bả vai của mẹ mình, chỉ nghe thấy bà Điền khóc vô cùng uất ức: "Tiểu Tiểu, Mẹ già cho ba con hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên đưa ông ấy vào phòng giải phẫu, con nói xem tại sao lão đầu này không làm cho người ta bớt lo lắng vậy...."

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người ở đây là bật cười, sau đó thì lâm vào trạng thái xúc động.

Thường ngày, khi bà Điền nhắc đến lão Hà phần lớn đều là trách mắng ông, trực tiếp tỏ ra lo lắng và đau lòng như vậy, đừng nói những người khác, ngay cả Hà Tiêu, cũng là lần đầu tiên thấy.

Hà Tiêu không hề nói gì, ôm bà vào trong ngực, vỗ nhẹ vào lưng của bà, để an ủi bà.

Có thể là ông trời biết nhiều người lo lắng cho ông như vậy, nên phẫu thuật vô cùng thuận lợi, mặc dù lão Hà phải chịu khổ, sắc mặt tái nhợt, nhưng hiếm khi được ngủ bình thân như vậy.

Bà Điền chăm sóc ông một tác cũng không rời, dù Hà Tiêu khuyên nhủ nhiều lần, bà cũng không chịu đi nghỉ ngơi.

Đến cuối cùng vẫn là Trình Miễn đến khuyên bảo bà: "Di, để con ở đây đi. Ngài và Tiểu Tiểu đã vất vả nhiều ngày như vậy, đều cần nghỉ ngơi, đừng để cho chú vừa tỉnh lại đã nhìn thấy hai người với gương mặt tiều tụy."

Bà Điền hơi do dự: "Con..."

Trình Miễn cười cười: "Ngài yên tâm, tính cách của con cao, chú có chút động tĩnh gì thì con cũng có thể chăm sóc được."

Bà Điền quay đầu lại nhìn lão Hà, thuốc tê chưa hết tác dụng, ông đang ngủ say. Bà vẫn có chút không yên tâm dặn dò Trình Miễn: "Vậy con trông ông ấy một lát nhé, có chuyện gì con phải nhanh chóng gọi cho đi đó."

Trình Miễn luôn miệng nói đồng ý, lúc này bà Điền mới rời khỏi giường bệnh, để nguyên quần áo mà nằm lên giường nhỏ ở bên cạnh để nghỉ ngơi.

Hà Tiêu đi đun nước, quay lại nhìn thấy mẹ mình đã ngủ, có chút vui vẻ ngoài ý muốn. Chỉ thấy Trình Miễn đang ngồi bên cạnh giường, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn cô, trong mắt là vẻ đắc ý.

Hà Tiêu rót chén nước cho anh, nhỏ giọng hỏi: "Có mệt không."

"Không mệt." Trình Miễn cầm tay của cô, "Đi ngủ một lát đi, anh ở đây trông là được rồi."

Hà Tiêu không nhúc nhích.

Bởi vì lão Hà bị bệnh, Trình Miễn xin nghỉ nốt những ngày phép còn lại, canh giữ ở bệnh viện với hai người. Mất thấy còn vài ngày nữa sẽ hết ngày nghỉ phép, mà trước đó, bọn họ còn nói sẽ tranh thủ mấy ngày nghỉ này đi lĩnh chứng...

"Sao vậy?" Thấy cô không nói lời nào, Trình Miễn nhỏ giọng hỏi.

"Em đang suy nghĩ, tại sao mỗi lần chúng ta dự định lĩnh chứng thì cũng phải có chút chuyện xảy ra." Lần đầu tiên là sự kiện ô long, Diệp Hồng Kỳ hi sinh, lần thứ hai là lão binh giải ngũ, lần này, lại đến phiên lão Hà ngã bệnh.

Ngẫm lại thật đúng là như vậy.

Khóc miệng Trình Miễn hơi nhếch lên: "Quá tam ba bận, em yên tâm đi."

"Em không lo lắng có được hay không."

Hà Tiêu bĩu môi, khiến Trình Miễn nhéo vào bên má cô một cái: "Mạnh miệng."

Hai người nhìn nhau rồi cười, vào giờ phút này tất cả đều là dư thừa.

Sau khi phẫu thuật, hiệu quả hồi phục của lão Hà rất tốt, chưa đến hai tuần lễ đã có thể xuất viện rồi.

Tất cả ngày nghỉ của Trình Miễn đều tiêu phí ở đây, điều này làm cho lão Hà hơi ngại ngùng, tranh thủ lúc anh và Hà Tiêu đi ra ngoài ăn cơm, lặng lẽ nói với bà Điền Anh: "Tôi thấy, tiểu tử nhà họ Trình này cũng đáng tin đó."

Bà Điền liếc mắt nhìn ông: "Đã bao giờ tôi nói nó không đáng tin cậy?"

Lão Hà ừ một tiếng, "Vậy tôi nghe ý tứ này của bà, chắc là không phản đối hai đứa chúng nó rồi hả?"

"Dừng lại." Bà Điền trừng ông, "Đây là hai chuyện khác nhau, ông đừng có nói thay hai chúng nó để lôi kéo tôi."

"Bà áy à." Lão Hà không thể làm gì, "Cứ cứng rắn mãi vậy, nếu mà nói, ai có thể hiểu rõ suy nghĩ trong lòng bà hơn bà chứ?"

Rốt cuộc lão Hà cũng nói điếm mầu chốt.

Hà Tiêu do bà Điền Anh một tay nuôi nấng, không cần biết sau này ông đền bù như thế nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật. Cho nên tính cách của con gái như thế nào, người bạn già này của ông là người rõ ràng nhất. Cũng bởi vì này, bà mới lo lắng, bởi vì trong lòng bà cũng rõ ràng, cô con gái này, nếu thật sự nhận định một người, thì cho dù bà có phản đối như thế nào, cũng chỉ có thể là người đó mà thôi. Nhưng dù sao bà cũng là một người mẹ, vừa từ nhỏ đến lớn con gái đều đi theo bên cạnh mình, làm sao có thể cam lòng cho con gái chịu nỗi khổ mà mình đã từng chịu?

Bà Điền Anh không muốn làm khó con gái của mình, nhưng vừa nghĩ đến thân phận là quân nhân của Trình Miến, quả thực lại có phần rối rắm.

"Trong lòng tôi rõ ràng, nhưng rõ ràng thì có ích lợi gì." Bà Điền Anh nói xong, lại thờ dài, "Nuôi con gái hai mươi mấy năm, đến cuối cùng cũng muốn thành người nhà người ta."

Xem lời nói này.

Lão Hà bật cười, vỗ vỗ bàn tay của bà Điền Anh: "Trong tủ đầu giường ở nhà có một hộp sắt nhỏ, ngày mai bà mang đến đây cho tôi, tôi cần dùng."

Ngày nghỉ phép cuối cùng, Trình Miến sáng sớm đã đến bệnh viện rồi, thay thế bà Điền Anh và Hà Tiêu, làm để hai mẹ các cô đi rửa mặt và ăn cơm. Bản thân thì đi lấy nước nóng, sau khi làm ướt khăn lông thì lau mặt lau tay cho lão Hà, sau khi rèn luyện hai tuần lễ, anh đã sớm làm đến thuận buồm xuôi gió.

Lão Hà nhìn anh: "Nghe Tiểu Tiểu nói, hôm nay con phải trở về bộ đội. Trong khoảng thời gian này, con phải vất vả rồi."

"Ngài đừng nói như vậy, con cần phải làm vậy mà."

Nghe xong lời này, lão Hà cười đến mắt cũng nheo lại, trong lúc Trình Miến đi vào phòng vệ sinh để đổ nước, ông lấy ra một phong thư từ hộp sắt mà bà Điền Anh cầm đến. Đến khi Trình Miến trở lại, thì tự tay giao cho anh.

Trình Miến sợ run lên, mới nhận lấy: "Đây là?"

Lão Hà chỉ nói: "Chú thay Tiểu Tiểu đưa cho con, con quay về rồi xem nhé."

Vừa nhìn thấy nét chữ quen thuộc ở ngoài phong bì, Trình Miến có thể đoán được bên trong này là cái gì, anh kìm nén cơn sóng dữ đột nhiên nổi lên trong lòng lại, cất lá thư vào túi áo.

Giữa trưa, sau khi cáo biệt hai lão nhân gia nhà họ Hà, liền rời khỏi bệnh viện, chuẩn bị lái xe trở về bộ đội.

Hà Tiêu tiễn anh đi ra ngoài, hai người cứ một trước một sau đi như vậy. Khi đến cửa chính bệnh viện, Trình Miến đang đi ở phía trước dừng bước lại, nghiêng đầu sang nhìn chăm chú vào Hà Tiêu.

Hà Tiêu đang không rõ vì sao lại bị anh nhìn như vậy, rồi đột nhiên anh đi đến, nắm chặt bả vai của cô, mạnh mẽ hôn lên môi của cô, tương chừng như là cần vậy.

Hà Tiêu bị anh hôn đến bối rối, sau khi phục hồi lại tinh thần, người nào đó đã bước nhanh lên xe, hất bụi mà đi rồi. Làm cho Hà Tiêu không biết là nên khóc hay nên cười.

Cô lau miệng, hơi khó chịu: "Có ý gì chứ."

Trình Miến về nhà một chuyến, sau khi lấy được đồ thì chạy như bay quay về liên đội.

Hai mươi mấy ngày không gặp mặt rồi, bọn tiểu tử ở đại đội trình sát nhìn thấy liên trưởng thì không nhận được mà làm ầm ĩ một lúc, Trình Miến vừa đá vừa đạp để đuổi bọn họ đi, rồi mới đóng cửa lại, cẩn thận từng li từng tí lấy lá thư kia ra.

Phong thư màu trắng, ở mặt ngoài chỉ có bốn chữ: Người nhận Trình Miến. Nét chữ thanh tú, chắc chắn chỉ có học sinh xuất sắc như Hà Tiêu mới có thể viết ra được. Trình Miến còn nhớ rõ, khi giáo sư Triệu làm chủ nhiệm lớp của cô ấy, vẫn luôn khen ngợi rằng chữ của cô rất đẹp, bắt anh phải học tập cô ấy.

Khóe môi hơi cong lên, Trình Miến lấy lá thư ra. Mở rộng ra, ở góc đã hơi ố vàng, mực bút máy màu xanh đậm, trong từng câu chữ đều là những kỉ niệm xưa cũ.

Trình Miễn:

Thật lâu rồi không viết thư cho anh.

Mùa đông thành phố B luôn lạnh vô cùng. Sáng sớm em đã bị lạnh cóng đánh thức, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy một trận tuyết rơi như bông.

Mùa đông năm nay, thân thể lão Hà thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài vấn đề. Em khuyên ông đi bệnh viện, nhưng lão Hà vẫn không đồng ý. Mỗi khi em nhắc đến, ông luôn cau mày nắc nhe: "Ba đã làm lính mười mấy năm rồi, chút sức chống cự với mấy bệnh vặt này cũng không có sao?"

Thật ra thì em hiểu, lão Hà đang sợ hãi. Sợ lỡ như khám ra một căn bệnh nguy hiểm, từ đó ông không thể bước ra khỏi cửa bệnh viện. Có điều cuối cùng em khóc một trận, lão Hà mới miễn cưỡng đi khám. Không có vấn đề gì lớn, thật vô cùng may mắn.

Em đã quên mất từ khi nào thì mình bắt đầu gọi ông là "lão Hà, lão Hà", đã gọi ngần ấy năm, thật sự ông đã già. Ngày đó, tôi ngồi sòng vai xem tivi với ông, lơ đãng quay đầu nhìn thấy bên tóc mai của ông có một nhúm tóc bạc sáng ngời rất chói mắt. Tôi nhìn khó chịu, nói muốn nhuộm tóc cho ông, còn bị lão Hà cười nhạo một trận.

Trên TV đang chiếu nghi thức duyệt binh kỷ niệm 60 năm dựng nước, lão Hà chăm chú nhìn trong chốc lát, bỗng hỏi em, có biết trong cuộc đời lính mười mấy năm của ông, tiếc nuối nhất là chuyện gì không? Em lắc đầu, ông cười nói cho em biết đáp án, ông nói ông tiếc nuối nhất chính là không thể đợi đến khi toàn binh thay đổi trang phục đã chuyển nghề rồi, kiểu quân trang 07 kia mặc lên người hùng dũng phóng khoáng biết bao.

Em cũng cười theo, trong đáy lòng hoàn toàn chưa xót.

Em biết lão Hà vẫn hoài niệm nơi đó cũng chính như em vậy. Hoài niệm đến đại viện cũ kỹ, nông trường, bãi sông, hoa nở khắp núi đồi và vô số thời gian vui vẻ. Em ngày đêm nhớ đến chúng, dù đã rất nhiều năm cuối cùng em vẫn chưa về đó một lần nào.

Trước đó không lâu em buồn phiền biết được hai năm nữa đại viện cũ và nông trường sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Ngày nghe thấy tin tức kia em lại mất ngủ. Trên phương diện tình cảm, cho đến bây giờ, em là một kẻ có nhận thức chậm, đều phải sau khi xa cách thật lâu mới có thể cảm thấy khổ sở. Cho nên giấc mơ là nơi an ủi duy nhất của em.

Ở trong mơ, em lại nhớ đến nông trường, vượt qua dãy tường thấp, đi đùa nghịch nòng nọc trong bãi sông. Ở trong mơ, em lại nhớ đến bãi tập trong đại viện, tìm chiếc giày xăng đan bị vứt dưới bầu trời đầy sao. Ở trong mơ, em ngồi xe quân sự chông chênh đến một nơi rất xa, trong sương mù, mờ to đôi mắt để thấy được anh.

Trình Miễn.

Em nghĩ em cũng không có cách nào lừa gạt bản thân nữa, em nhớ anh. Thật sự rất nhớ anh.

Chỉ có nửa tờ giấy mỏng manh, nhưng Trình Miễn lại đọc không biết bao nhiêu lần. Lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Ngoài cửa sổ chợt vang tiếng hoan hô, gió làm rèm cửa sổ lay động, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào. Trên sân bóng cách đó không xa, những binh sĩ vừa thắng trận bóng đang hưng phấn vẫy tay với đồng đội đang làm khán giả.

Trình Miễn cười cười, quay đầu, hơi chớp mắt, một giọt nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống một cách vội vàng, rơi trên lá thư, nhuộm ướt cả một mảng lớn.

Đột nhiên anh hơi phì cười, vội vàng dùng tay lau sạch sẽ.

Anh nhớ đến lời nói mà lão Hà nói sáng nay.

Lão Hà cười nhạt, vẻ mặt rất bình thản: "Con bé viết cho cậu không chỉ một lá thư, nhưng một phong thư cũng không gửi đi, chỉ xếp thành đống. Sau đó khi chuyển nhà thì làm mất, con bé đứng sau lưng chúng ta khóc một lúc lâu, còn tưởng rằng chú không biết. Về sau khi con bé lên đại học, có một năm chú dọn dẹp bàn đọc sách cho nó, mới khiến chú phát hiện ra lá thư này. Nhưng mà cháu yên tâm, chú chưa hề đọc."

[Truyện được edit bởi Mạn Nhi**ĐD**L~Q~Đ]

Lên đại học. Vậy thì viết lá thư này vào năm nào đây?

Nhớ đêm đó nói chuyện ở ngoài hành lang, Hà Tiêu từng tự trách nói, hai năm trước thân thể lão Hà đã bắt đầu không ổn, nên hàng năm cô đều thúc giục ông đến bệnh viện kiểm tra. Vậy theo như trong thư, chắc là hai năm trước thời điểm đó, cô đã viết lá thư này.

Càng ngày càng nhiều manh mối, khiến anh cảm thấy lão Hà nói rất đúng. Ông nói, hai người bọn anh đều là đứa ngốc. Anh viết nhiều lá thư như vậy, không có một phong nào gửi đến tay cô. Mà cô viết nhiều lá thư như vậy, nhưng một phong cũng không gửi đi.

Tự nhiên phải xa nhau bảy năm một cách vô ích, bây giờ suy nghĩ lại đều cảm thấy thật đau lòng.

Không thể chờ đợi thêm được nữa.

Trình Miễn vuốt mặt, thở dài dễ xả giận, rồi cầm điện thoại ở trên bàn lên.

Lão Hà bị bệnh ở tuổi này, nên càng phải tĩnh dưỡng nhiều hơn, trong nháy mắt đã sang năm mới.

Huấn luyện tân binh cũng đến giai đoạn cuối, toàn bộ liên đội đều bắt đầu chuẩn bị công việc. Mặc dù ở bên kia, Trình Miển lại bắt đầu bận rộn, nhưng không có lúc nào quên điện thoại thăm hỏi đến nhà họ Hà ở bên này, so với điện thoại về nhà còn chăm chỉ hơn. Cứ liên tục dùng biện pháp như vậy, khiến bà Điền gần như không chống đỡ nổi nữa.

Tranh thủ lúc chỉ có hai người ở nhà, bà tức giận đến nhéo lỗ tai của lão Hà: "Ông nhanh chóng khỏe lên cho tôi, nếu không thì thằng nhóc này sắp đập vỡ điện thoại nhà chúng ta ra rồi!"

Trên mặt lão Hà tỏ vẻ bản thân hết sức vô tội, nhưng trong lòng lại vô cùng há hê, ông đã nhìn ra, người bạn già này của ông, sắp bị thằng nhóc nhà họ Trình kia thuyết phục thành công rồi.

Bởi vì bị bệnh, nên vốn định mời Trình Miển đến nhà ăn bữa cơm trước khi hết năm, đành phải lùi lại đến năm sau. Nói là xem thời gian của Trình Miển, nhưng trong tết âm lịch phải trực phòng chiến, năm nay lại đến phiên liên trưởng Trình, nên căn bản không thể rút ra thời gian rảnh rỗi. Hai ông bà nhà họ Hà chờ rồi lại chờ, đợi đến khi tính kiên nhẫn của bà Điền sắp bị bào mòn hết, Trình Miển mới bắt được Từ Nghi vừa nghỉ phép trở về, thành công xin nghỉ vào cuối tuần.

Một ngày trước Tết Nguyên Tiêu, Trình Miển trở về căn cứ đại viện.

Dĩ nhiên giáo sư Triệu biết chuyện Trình Miển muốn đến nhà họ Hà, đây là lần đầu tiên con trai đến thăm nhà người ta một cách chính thức, dù thế nào cũng phải có sự chuẩn bị. Nhìn về mặt của con trai vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra chút nóng nảy nào, hỏi đến cũng chỉ có một câu nói: đều chuẩn bị xong rồi, ngại không phải quan tâm. Còn có vẻ là bà nhiều chuyện rồi. Nên giáo sư Triệu định mặc kệ.

Sự bình thản này vẫn được duy trì đến sáng ngày hôm sau, đợi đến khi lên xe, khi cách chung cư Hà gia càng ngày càng gần, đột nhiên trái tim Trình Miển hơi loạn nhịp. Lấy một cái cốc luôn mang theo người ra, mạnh mẽ hớp một ngụm nước, anh cố gắng bắt bản thân trấn định lại.

Hà Tiêu vẫn chờ ở cửa chung cư, cũng giống như Trình Miển, lúc này tâm tình hơi khẩn trương. Nhìn thấy chiếc xe Jeep quân dụng càng ngày càng gần, nhịp tim của cô lại có khuynh hướng tăng nhanh.

Trình Miển cũng nhìn thấy Hà Tiêu, nhanh chóng dừng xe lại, rồi xuống xe đi về phía cô. Hà Tiêu nhìn anh đang đến gần, vẫn là bộ thường phục mùa đông ngay ngắn, phẳng phiu, nhưng vẫn có chút cảm giác không đúng. Hà Tiêu liền nhìn anh chăm chăm, tầm mắt rơi lên quân hàm của anh thì đột nhiên hiểu ra, ngay tức khắc giọng nói liền nghẹn lại.

Trình Miển nhìn sắc mặt của Hà Tiêu, biết đã bị cô phát hiện rồi, liền cười hỏi: "Sao vậy?"

Còn có can đảm hỏi làm sao nữa à? Cô quả thật không nói lên lời nữa.

"Sao lại đeo bộ quân hàm này?" Rõ ràng cả người là bộ quân trang 07, nhưng quân hàm trên vai lại là bộ quân hàm cũ màu hoàng kim cứng nhắc, thảo nào khiến cô nhìn không quen mắt.

"Anh phải lấy lòng chú Hà chứ." Anh nhìn quân hàm ở trên vai, "Sau nhiều lần cân nhắc, cũng chỉ có bộ quân trang 87 mới có thể bày tỏ sự đồng cảm và thiện chí của mình thôi."

Hà Tiêu hơi im lặng: "Vậy sao sao anh không mặc cả bộ hả?" "Vậy cũng phải tìm được đã. Trình Miển ho nhẹ hai tiếng, nắm lấy bả vai của Hà Tiêu: "Đi vào thôi, không thể để cho chú Hà và dì Điền chờ lâu."

Vào phòng, lão Hà cười híp mắt mời anh ngồi xuống, giống như không hề nhìn thấy quân hàm trên vai anh. Tranh thủ cơ hội này, Hà Tiêu vội vàng cởi áo khoác của anh ra, treo vào chỗ không ai có thể nhìn thấy. Nhìn dáng vẻ lửa cháy đến mòng của đồng chí Tiểu Tiểu, Trình Miển không nhịn được mà nhếch khóe miệng.

Anh đưa quà ra mắt ra, lão Hà hơi mỉm cười, nói đã đến rồi còn mang quà làm gì. Ngược lại bà Điền không hề lên tiếng, vẫn nhận lấy.

Trình Miển cười nói không có gì. Lần này anh đến chính là để lấy lòng hai ông bà nhà họ Hà, nhận thì tốt hơn, ngược lại nếu không nhận anh cũng không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Sau khi Hà Tiêu quay lại, bốn người ngồi mặt đối mặt, không khí hơi lúng túng. Hai bên đều là những người đã quen thuộc lẫn nhau, nên những điều cần thiết phải hỏi han cũng được giảm bớt, giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì nữa. Bà Điền có chút ngồi không yên, đứng lên, nói là đi vào phòng bếp xem món ăn.

Còn lại ba người, sau một lúc hai mặt nhìn nhau, ngầm hiểu cười một tiếng.

"Xem thư chưa?" Lão Hà đột nhiên hỏi.

Trình Miển ngầm hiểu trong lòng, gật đầu: "Xem rồi ạ." Anh nói, "Để đáp lễ, ở đây con cũng có một phong thư, là cho hai bác."

Lão Hà a một tiếng, hơi có hứng thú nhìn anh, nhận lấy lá thư anh đưa đến, mở ra rồi liếc mắt nhìn, liền không nhịn được cười.

Ông cất tiếng gọi to: "Lão Điền, lão Điền, nhanh đến đây nhìn xem thằng nhóc nhà họ Trình cho chúng ta viết cái gì này."

Bà Điền chạy chậm chậm từ phòng bếp ra, đi đến trước mặt lão Hà, vừa nhìn, liền ngây ngẩn cả người. Bà ngẩng đầu nhìn Trình Miễn, rồi lại cúi đầu nhìn lá thư kia, vành mắt bỗng đỏ ửng. Không kịp che giấu, liền quay đầu trở về phòng bếp.

Lần này ngay cả Trình Miễn cũng bối rối.

Lão Hà vội vàng nở nụ cười: "Các con ngồi đi, ba đi vào nhìn bà ấy một chút."

Hà Tiêu lấy lại tinh thần, có phần tức giận hỏi Trình Miễn: "Anh viết cái gì vậy?"

Cô cầm lá thư kia lên, chỉ thấy trên đó viết một dòng chữ to và cứng cáp: "Chúng tôi nhất trí cho rằng, Trình Miễn là một đồng chí tốt!" Nét chữ như rồng bay phượng múa, rõ ràng thấy được là của Thẩm Mạnh Xuyên.

Đáng lẽ nên tức giận, nhưng Hà Tiêu đọc xong câu này, lại không nhịn cười được, rồi cười to.

Trên mặt Trình Miễn rõ ràng có phần không nén được giận dữ: "Không được cười."

Hà Tiêu khom người, giương mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng trong trẻo: "Anh cho rằng chiều này đến đâu cũng có tác dụng à?"

Trình Miễn miễn cưỡng cãi lại: "Cũng không thấy vô dụng, tối thiểu thì đi cũng có chút xúc động."

Hà Tiêu lờm anh: "Có xúc động! Nhưng xúc động đến khóc rồi!"

Liên tưởng Trình chợt cảm thấy cực kỳ hối hận.

Cũng may không bao lâu, bà Điền Anh đã bị lão Hà dụ dỗ đi ra. Mới đầu chỉ trợn mắt nhìn Trình Miễn, sau đó cũng không làm anh khó xử nữa. Dưới không khí đó ăn xong bữa cơm, sau khi kết thúc, bà Điền Anh không để cho lão Hà động chân động tay, gọi Hà Tiêu đi cùng bà vào phòng bếp rửa bát.

Chỉ còn lại Trình Miễn và lão Hà ngồi đó, mặt đối mặt. Lão Hà phải uống thuốc, Trình Miễn liền giúp ông rót nước, anh thường làm những việc này ở bệnh viện, nên giờ phút này động tác không hề có cảm giác ngượng tay.

Lão Hà không khỏi có chút xúc động, nhìn trong chén bốc có hơi nước nóng bốc lên, hỏi "Trình Miễn, cháu vẫn luôn đợi Tiểu Tiểu của chúng ta à?"

Đột nhiên đặt câu hỏi, khiến Trình Miễn sợ run lên.

Lão Hà nhìn anh, cười nhạt, nếp nhăn trên khóe mắt càng rõ ràng: "Nhà chúng ta chỉ có một cô con gái, để cho cháu dùng một phong thư rồi bắt cóc đi luôn, cháu nên đối xử với nó thật tốt."

Đây coi như là đồng ý à?

Sự vui sướng và kích động khó nói lên lời dâng lên trong lòng, nhưng mà Trình Miễn vẫn chưa kịp nói chuyện, đã bị nước nóng trong chén đổ ra làm bị bỏng. Anh khàn giọng hít một hơi, vội vàng đặt cái chén lên trên khay trà, lão Hà cười cười, vờng vàng nhận lấy cái chén, đi vào phòng lấy thuốc.

Trình Miễn nhìn chỗ đổ lên do bị bỏng trên khóe miệng, khóe miệng đã từ từ lở ra, bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn qua thấy vô cùng rục rờ.

Ăn cơm trưa xong thì ngồi lên một lúc, bởi vì lão Hà muốn nghỉ trưa, Trình Miễn đứng lúc đứng dậy cáo từ.

Lão Hà gật đầu một cái, nhớ tới cái gì đó, rồi gọi anh lại. Trong ánh mắt có vẻ Trình Miễn hơi kinh ngạc, lão Hà chỉ chỉ túi của anh: "Này, trong cái túi đựng cái gì thế hả, đến lâu như vậy rồi, cũng không chịu lấy ra."

Theo tầm mắt của ông nhìn xuống, Trình Miễn cười cười, từ trong túi lấy ra một bộ quần hàm và và tấm phù hiệu đeo tay, kiểu 07 tiêu chuẩn.

Lão Hà cầm lấy nắm ở trong tay, tỉ mỉ vuốt ve: "Kiểu 07 này, so với kiểu 87 của chúng ta nhìn gọn gàng và đẹp hơn!"

Ông bảo Trình Miễn tiến lên, tự tay thay quần hàm trên vai cho anh, sau khi cài phù hiệu đeo tay ngay ngắn xong, tầm mắt của ông đảo từ huy hiệu trên mũ, xuống quần hàm, rồi đến thẻ tên của anh, ánh mắt của người từng trải ôn hòa và bình tĩnh. Lấy tư cách là một người đã làm lính mười mấy năm, đối với bộ đội ông vẫn tràn đầy lưu luyến. Nhưng thời gian qua đã mài mòn tất cả sự không cam lòng, rốt cuộc anh cũng có thể bình thường trở lại, bởi vì ông đã thấy được hi vọng trên người của thế hệ thanh niên trẻ tuổi.

Ông vỗ vỗ bả vai của Trình Miễn: "Đi thôi."

Hà Tiêu tiễn Trình Miễn xuống lầu, khi đi đến sân trong chung cư, Trình Miễn dừng bước, ngẩng đầu lên, rồi thở dài.

"Than thở cái gì vậy?" Hà Tiêu buồn cười nhìn anh.

Trình Miễn bày ra dáng vẻ buồn phiền: "Anh cảm thấy tiếc nuôi a, em xem hôm nay mẹ cũng không nói với anh được mấy câu."

Cũng có thể sửa miệng nhanh như vậy à.

Hà Tiêu giận dỗi liếc anh một cái: "Còn không phải bởi vì anh tự chủ trương."

Miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng cũng hiểu rõ. Nói thế nào cô cũng là con gái một, cứ như vậy bị anh bắt cóc đi, trong lòng bà Điền còn có thể thoải mái sao?

"Như vậy đi" Trình Miển tự an ủi bản thân, "Mục đích chiến đấu chính đã đạt được, phải giữ gìn lực lượng, còn lại sẽ từ từ công phá vậy."

Hà Tiêu đưa tay ra véo anh một lần nữa, hai người cùng bật cười.

Sau nhiều ngày tuyết rơi lớn, hiếm khi mới có ngày có thời tiết đẹp như hôm nay, bầu trời cao vợi vợi, vạn dặm không có một bóng mây. Ánh mặt trời chiếu xuống thẳng tắp, rọi xuống khiến Hà Tiêu có phần không mở mắt ra được.

Cô lấy tay nâng trán, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm. Trình Miển đang đi ở phía trước dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, cô liền nở nụ cười dịu dàng với anh.

"Anh có biết, mới vừa rồi, khi ở trong phòng bếp mẹ em nói gì với em không?"

"Nói gì vậy?" Trình Miển khẽ nheo mắt lại, hơi khần trương.

Hà Tiêu chớp chớp mi: "Bà nói, làm quân tâu rất cực khổ. Bà khổ cực rất lâu nên không muốn em cũng giống như bà.."

Một lời đã thấy máu, trong nháy mắt Trình Miển không biết nên nói gì nữa.

Hà Tiêu nhìn sắc mặt của anh đột nhiên trở nên nặng nề, có chút giao hoạt cong khóe môi lên: "Nhưng mẹ em cũng nói sẽ rất khó tìm được người đáng tin giống như anh."

Trình Miển ngẩn ra, lời kéo tay của cô đi ngược lại.

Hà Tiêu giật mình: "Anh làm gì đấy?"

Trình Miển cũng không quay đầu lại, hắng giọng nói: "Đi lĩnh chứng!"

Hà Tiêu bật cười, dưới ánh mặt trời xinh đẹp, rực rỡ, mặc cho anh lôi kéo mình, càng chạy càng nhanh, càng chạy thì càng xa. Cho đến khi kết thúc mùa đông dài đằng đẵng, đến tận khi ngày xuân lại đến.

❀ ❀ Hoàn Chính Văn ❀ ❀

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Dài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.